

မိန်းမလှအမုန်း

ဝင်းဦး

ကိုဝင်းဦးခင်ဗျာ-

ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နာမယ်က မောင်ထွန်းနိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြောင်းကို ကိုဝင်းဦး ဝတ္ထုအဖြစ် ချဲ့ထွင်ဖန်ဆင်း ရေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် စီကာ ပတ်ကုံး ပြောပြချင်တယ်။ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြီး ဂဃနဏ ပြောပြနိုင်မယ် ဆိုယင်တော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့။ သို့ပေမဲ့- ကိုဝင်းဦးက တွေ့ခွင့်ပေးတာတောင်မှ ကျွန်တော်ဟာ လာမတွေ့နိုင် တော့ဘူး။ သူတို့တွေက ကျွန်တော်ကို မျက်ခြေပြတ် မခံကြဘူး။ ကျွန်တော်လွတ်ထွက်ပြီး ဦးတည်ရာ ပြေးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေကြတယ်။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ရဲ့ အကျဉ်း သမား ဖြစ်လို့နေပါတယ်...။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်သူတွေရူ ပြုဘူးခြင်း မာန်ထောင် ရန်စောင်ခြင်းတွေ မရှိခဲ့ဘူးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ တကိုယ်တည်း အေးအေးနေတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် ထွန်း“အေး”နိုင်လို့ ‘အေး’တလုံး အလယ်က ထည့်ပြီး အခေါ်ခံရတဲ့ သူပါခင်ဗျား။

အခုတော့... ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ခံစားရသမျှ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ဆုံ ဖြစ်ပျက် ရသမျှကို မြဲစေ့ မထားချင်တော့ဘူးဗျာ။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရယင်တော့ ရင်ဖွင့်ချင် တယ်ပေါ့။ ရင်ဖွင့်တာကလဲ ကာလဒေသ အရေးကြီးသမုတ်လား...။ ကျွန်တော်ကို ပြောင်မဲ့ လျှောင်မဲ့ ရယ်ပွဲဖွဲ့မဲ့ လူမျိုးကိုရွေးပြီး ရင်ဖွင့်ပြမိယင်လဲ တခုကွ။ တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်း- သောင်းပြောင်းကို အကျိုးအကြောင်း အဆက်အစပ်မရှိဘဲ.. စိတ်ကူးပေါက်သမျှ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်ပြော နေတယ်လို့ ထင်တဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ယင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာရူးဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို တသက် လုံး ဆင်မြန်းရမှာ မုချ။ ဒါမှမဟုတ်ပြန်ယင်လဲ- အလွမ်းနာ အဆွေးနာ ကမ္ဘာနာကြီးကို ရင်ဝယ် ပိုက်ပြီး- မြိုင်တိုက်စုံယံ ရွက်ဟောင်းတွေပြန်တိုင်း စိတ်သူခိုးတွေကြွ၊ နတ်စည်ကြီးရွမ်း ခြိမ့်ခြိမ့်မွန်းပြီး ငွေရည်တွေ ဖိတ်သွန်ချတိုင်း စိတ်ဆိုးတွေထ၊ နှင်းကမ္မလာ ခြံလွှာလွှမ်းပြီး ကမ္ဘာတဝှန်း အလှ ဆန်းကြယ်တိုင်း စိတ်တစ်မျိုးနွဲ့ဆွတတ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သမားတယောက်လို့ အလွယ်တကူ ကင်ပွန်း တတ်ကြတာကို လှလှကြီး ခံရမှာပါဘဲ...။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်အဖြစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ပိုမိုဆန်းကြယ်လှပါတယ် ခင်ဗျား....။ စိတ်ကူး ယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ တကယ် အဖြစ်အပျက်ဘဲပေါ့....။

စိတ်တန်ခိုးကို ယုံကြည်ရင် ဝိညာဉ်ရဲ့တန်ခိုးကိုတော့ ယုံကြည်နိုင်မလား ကိုဝင်းဦး။ သုံးဆယ်တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါ အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ် ဆိုတာကိုကော လက်ခံနိုင်ပါ့မလား၊ လူ့ဘဝနဲ့ အိမ်ဦး ကြမ်းပြင် ကျွတ်တမ်းမဝင်နိုင်ဘဲ တဝဲဝဲ တလယ်လယ်... သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေတတ် ကြတဲ့ ရုပ်တရားကုန်ဆုံးပြီး၊ နာမ်လုံးလုံးသာ ကျန်တဲ့ လောကဆန်းကိုကော- တွေ့ထိ ကြားနာဘူး ပါသလား၊ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် အယူဝါဒဆန်းကြီး တစ်ခုကို မလယ်မဝယ်နဲ့ တင်ပြလာတယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး ကိုဝင်းဦး၊ လူမစွမ်းနတ်မ၊ ဝိညာဉ်တို့သည်သာ ကယ်တင် ရာဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလဲ ရေးပြဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဖြစ်အပျက်က ဆန်းလွန်းလို့ ကိုဝင်းဦး စနိုးစနောင့် မဖြစ်အောင် စာကားပလ္လင် ခံရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အတိတ်၏ အရိပ်တို့ဟာ ပုထုစဉ် လူသားမှန်သမျှကို ရံဖန်ရံခါ ချောက်လှန်တက် စမြဲဘဲ မဟုတ်လားခင်ဗျား။

ကျွန်တော်အတွက် ချောက်လှန်တဲ့ အရိပ်များကတော့ ဘဝပေါင်းဘယ်မျှကူးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကလဲလို့ မေးရခက်ခက် အဖြစ်အပျက်ပါဘဲ။

ယနေ့ရဲ့အတိတ်ဟာ မနေ့ကမဟုတ်လား ကိုဝင်းဦး...။

မနေ့ကလဲ မဟုတ်၊ တစ်နေ့ကလဲ မဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာက မဟုတ်တဲ့ အတိတ်က အရိပ်ဟာ ကျွန်တော် ဘဝတစ်ခုလုံးကို အညွန့်ထိုး စိုးမိုး ချယ်လှယ်နေတယ် လို့ဆိုယင် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကိုဝင်းဦးဟာ အံ့ဩတာထက် စိတ်ဝင်စားတာတွေက ပိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်၊ “လောကကြီးမှာ ဘာမဆို မဖြစ်နိုင်တာမရှိ” လို့ ယထာဘူတ ကျတဲ့အသိမျိုး ရှိယင် ကျွန်တော်ကို ကိုဝင်းဦး သံသယကင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မြင်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကိုဝင်းဦးဆီကိုမှ ရွေးပြီး ကျွန်တော့် အဖြစ်ပျက် လောကီထုပ္ပတ် “ထွန်းနိုင်” ဇာတ်ကို အမှတ်တရ ပို့မိခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်....။

အမှန်ကိုပြောရယင် ကျွန်တော်ဟာ ဟီးရီးခေါ် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ချင်တဲ့သူ မဟုတ် ပါဘူး၊ ထွန်းနိုင် ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တဦးရဲ့ အကြောင်းကို ကိုဝင်းဦးက စန္ဒာထဲမှာ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ရေးလိုက်တယ် ဆိုပြီး...၊ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကာ၊ ကျော်ကြားမှု ရစေမယ်လို့လဲ လုံးဝ မရည်ရွယ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိနေရာမှာ ကြာကြာ မနေရတော့ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲက လိပ်ပြာကလေးတွေကတော့ အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေပြီ ကိုဝင်းဦးရေး...၊ မကြာမတင်မှဘဲ လိပ်ပြာကလေး အဝေးကို လေဟုန်စီးပြီး ခရီးဆန်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့....၊ သံသရာ ကျောမှာ လွင့်မျောသွား ပြီးတဲ့နောက် သည်ဖက်ကမ်းကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျား၊

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်နည်းတူ ဆွေးပူတတ်ကြသူများ ဖြေသိမ့်မှု ရပါစေဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်း ပဒေသာ ခင်းကျင်းမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုဝင်းဦး.... အိမ်မက်တခုကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြန်မက်ဘူးသလဲ....။

အသေးစိတ်တိကျ ထပ်တူထပ်မျှ တကြိမ်က မြင်မက်ဘူးသမျှကို နောက်တကြိမ် ပြန်မက် တတ်တယ် ဆိုတာ မျိုးကိုတော့ ဘယ်အိမ်မက် တိတ္ထကျမ်းကမှ ဖွင့်ဆိုထားခြင်း မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင် ပါတယ်...။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေဆိုတဲ့ အိပ်မက်ရိုးကြီး မှာတောင် မက်သူတိုင်း တမျိုးတစားတည်း မဖြစ် ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဆောင်းတွင်း အိပ်မက် ကယောက်ကယက် ဆိုတာတွေကျတော့ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ဆန်းပြားလွန်းလို့ အိပ်မက်ချင်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာမျိုး ပေါ်ခဲ့ဘူးတယ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာသာ အိပ်မက်တခုကို အခါပေါင်းများစွာ ပြန်မက်ရတဲ့ အဖြစ်ဆန်းနဲ့ ကြုံ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ကျွန်တော်လူပျိုပေါက်စက မက်လာလိုက်တာ တနှစ်ကို အနည်းဆုံး လေး-ငါးခြောက်ခါ မှန်မှန်ပါဘဲ၊ ကျွန်တော်အသက် အခု၂၁နှစ် ဆိုတော့ အကြိမ်ပေါင်း ဘယ် လောက်များပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်ပေတော့ပေါ့....။ မက်တိုင်းလဲ အကြောင်းအရာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ ထပ်တူထပ်မျှကို မြင်မက်တာပါဘဲ၊ အိပ်မက်မက် ပြီးတိုင်းလဲ ကျွန်တော်ရင်တွေ တလုပ်လုပ်တုန်ပြီး စိတ်တွေထုံထိုင်း မှိုင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာချည်းဘဲ....။

ကျွန်တော် အိပ်မက်က ဒီလိုပါ....

အိပ်နိုးတဝက် မျောက်မျည်းပျော်လျက် ရှိနေတုန်း ဗြဲန်းဆိုကျွန်တော်နာဝမှာ မွေးပျံ့ချိုအိတ်၊ ရနံ့တခု စူးစူးရှရှ တိုးဝင်လာတယ်....။ အဲဒီရနံ့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုရေမွှေးနံ့နဲ့မှ မတူဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ တရုတ်အမွှေးတိုင်ဆိုတာ အလကား...။ ကုလားလော်ပီနဲ့ ဆိုတာ တခြား၊ မွှေးပေါင်းခတ်၊ ရနံ့တမျိုးလို့ဘဲ ဆိုပါရစေ၊ ရူမိရှိုက်မိယင် ယစ်ထုံချိုအိတ် ခေါင်းထဲမှာ ရီလာတယ် ခင်ဗျာ၊ ရနံ့တွေ ပျံ့လှိုင်သင်းမွှေး နေတဲ့အခိုက်မှာဘဲ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ မြင်းကွင်းတခု အထင်အရှား ပေါ်လာပါတယ်...။ ကျွန်တော်မြင်ရတာကတော့.... အီဂျစ်ပြည်က ပိရမစ် သင်းချိုင်းများနဲ့ အလား သဏ္ဍန်တူတဲ့ တောင်ပူစာ တခုပါဘဲ။ အလည်တည့်တည့်မှာ တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကား လိုလို လမ်းဖုံးပုံ တခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်က အောက်ကနေ မျှော်ကြည့် နေရသလို ခံစားတွေထိ ရပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာဘဲ သန်မာတဲ့ လက်ကြီးတွေက ကျွန်တော်ကို နောက်ကနေ ထိန်းအုပ် ချုပ်ကိုင်ပြီး၊ တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လမ်းကနေ အတင်းတွန်းပို့တာကို ခံလိုက်ရပါတယ်...။ ကျွန်တော်က ဝူးဝူး ဝါးဝါးနဲ့ ရုန်းကန်ပါသေးတယ်။ သို့ပေမယ့် ရုန်းရင်းကန်ရင်း နဲ့ဘဲ တောင်ထိပ်ကို ချက်ချင်း ရောက်သွားတယ်ခင်ဗျာ၊ တောင်ထိပ်ဟာသိပ်ပြီး မကျယ် လှဘူး...။ တောင်ကလပ်များလို ပြတ်ရှင်း နေတဲ့ မြေအပြင်ဟာ လူငှါ့စွယ်ယောက်လောက် နေနိုင်လောက်အောင် ပျံ့ပျံ့ပျူပျူ ရှိပါတယ်။ အလယ်ဗဟို တဲ့တဲ့မှာတော့.... အမိုးအကာမပါတဲ့ စင်မြင့်တခုရှိပြီး၊ လူသေခေါင်း တခေါင်း

တင်ထားတာကို တွေ့ရတယ်...။ လူသေခေါင်းက ရိုးရိုးခေါင်းမဟုတ်ပါဘူး...။ သစ်စေးသရိုးကိုင်းခြင်း၊ အနှောင့်အတွေ့မှာ ဇလီသပ်ခြင်းမရှိဘဲ မှန်းသားချည်းဘဲ ဆက်စပ်ဖန်တီးထားတဲ့ ခေါင်း ဖြစ်နေတယ်...။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာက တဖက်ဖွင့် ပတ္တာလာနဲ့ မှန်းခေါင်းဖုံး ခပ်ခုံးခုံးက တဝက်ပွင့်နေတာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကြီးများက ခေါင်းနားရောက်အောင် အတင်းတွန်းကြ ပြန်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး။ ခေါင်းနား ရောက်လေလေ...။ စူးရှတဲ့ ရေမွှေးနံ့ဟာ တထောင်းထောင်း ထလို လာလေလေပါဘဲ...။ ခေါင်းကမှန်းသားပြင်နဲ့ ကျွန်တော့် ခူးအစုံလဲ တိုက်မိရော...။ ကျွန်တော်ဟာ ခေါင်း အတွင်းကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩငေးမောကာ ကြက်သေ့.. သေနေမိပါတော့တယ်...။

ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို တသက်လုံးချောက်လှန့် နောက်ယှက်နေမဲ့ မြင်ကွင်းလဲဖြစ်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး...။

ခေါင်းအတွင်းမှာ ကတ္တီပါသားလို အင်မတန်နူးညံ့ပြီး ရဲရဲနီသောအဆင်းရှိတဲ့ ကမ္မလာကြီးတခု ခင်းထားတယ်။ ကျွန်တော်မြင်ဘူးတဲ့ လူသေ ခေါင်းများဟာ တယောက်စာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေဖြစ်ပေမယ်လို့ ဒီမှန်ခေါင်းကျတော့ နှစ်ယောက်တွဲ အိပ်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ လက်ဦးမှာတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာတခုမှမရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ပါဘဲ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ကြည့်လိုက်ခါမှ ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်း ခေါင်းရဲ့ထက်ဝက်တဖက်က ကတ္တီပါခင်းနေရာမှာ တကိုယ်လုံး ပန်းပွင့်များ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး မျက်နှာကလေးသာ ဖော်ပြထားတဲ့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ အလောင်းဟာ ပေါ်လာပါတယ်။ သည်တော့မှ စူးရှချိုအိတ်၊ ရနံ့ဆန်းဟာ ထိုမိန်းမတကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ပန်းပွင့်များက လာကြောင်း ကျွန်တော် သိရတော့တယ်။ ပန်းကလေးတွေဟာ နှင်းဆီပန်းအရွယ်တော် လောက်ရှိပြီး၊ ပွင့်ဖတ်ကျတော့ တထပ်ဘဲရှိတယ်။ အလယ်က ဝတ်ဆံကတော့ ဝါရွှေရောင် ကလေးတွေဘဲ။ အိပ်ပျော် နေသလို သေဆုံးနေတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာကလဲ ရွှေအဆင်းလို ဝင်းဝါချောမွေ့လွန်းလှတယ်...။ သူ့ဘေးက ခေါင်းအတွင်း လစ်လပ်နေတဲ့နေရာဟာ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတော့ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းကနဲ ထလာပြီး နောက်ကိုတလှမ်း ဆုတ်လိုက်မိတယ် ကိုဝင်းဦး။ အဲသည်တွင် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ လက်ကြီးများက ကျွန်တော့်ကို မှန်းခေါင်းအတွင်း အတင်း တွန်းထိုးထည့် ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲသည်ခေါင်းထဲ ရောက်သွားရင် အဖုံးပိတ်ကျလာပြီး အရှင် လတ်လတ်ကနေ ခေါင်းသွင်းပြီး ဖြစ်သွားမှာကို တွေးရွံ့မိလို့ အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ရင်း... ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် အိပ်မက်ကနေ လန့်နိုးတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲ ဇောချွေးတွေ ရွံ့စိုနေပြီး တုန်ယင်ယင်စတ်စတ် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်နေမိတယ် ကိုဝင်းဦး။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် တညကစပြီး မက်လိုက်တဲ့အိပ် မက်ဘဲ။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ထိ တနှစ်ကို ၄,၅ခါထက် မနည်း ထပ်တလဲလဲ ပြန်မက်တတ်ပါတယ်။ မက်တိုင်းလဲ စတင်မက်စက အတိုင်း တသွေမသိမ်းပါဘဲခင်ဗျာ။ ပထမဦးဆုံး မွေးပျံ့တဲ့ ရနံ့ကစပြီး မှန်ခေါင်းထဲကို အတင်းအဓမ္မ ထိုးထည့်တာ

ခဲရတဲအထိ အတိအကျပါဘဲ။ ကျွန်တော်ဟာမှန်ခေါင်းထဲ မရောက်ခင် အမြဲလန့်နိုးတာရယ် မှန်ခေါင်းထဲမှာ သေဆုံးနှင့်ပြီးရှိနေတဲ။ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာကို မက်တိုင်း မှတ်မိအောင် ကြိုးစားပေမယ့်လို့ လုံးဝမမှတ်မိရယ်ဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းလှပါတယ်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတခုရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်လက်ဦးက ပြောခဲသလို ရနံ့ရလာတာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက် မက်ရမှာကို ကြောက်ပြီး- “ငါအိပ်မက်မမက်ရဘူး...မမက်ရဘူး” ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး စိတ်တင်းကြည့်တယ်။ မရပါဘူးဗျာ၊ မက်ဖြစ်အောင် မက်ပြီး စိတ်မော့၊ လူမော့၊ ကျန်ရစ် ခဲတာချည်းပါဘဲ....။

ကိုဝင်းဦး စိတ်ထဲကတော့ မေးချင်ပေလိမ့်မယ်....။

အိပ်မက်ထူး အိပ်မက်ဆန်းဆိုတာ လူသတ္တဝါအနန္တ ကြုံကြတွေ့နေကြ ကိစ္စများမြောင် တက္ကသိုလ်ဘောင်မှာ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တက်တက် (ချစ်) ကျောက်မှန်တဲ။ ကြက်ထီးကလေးတကောင် ဖြစ်ခဲဘူးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ချစ်လောက ချစ်ကမ္ဘာ ချစ်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ချစ်ဝဲသံသရာဟာ ပြန်လည်ဆန်းစစ် တွက်စစ်ကြည့်လိုက်တိုင်း၊ ကျွန်တော်မက်ခဲတဲ။ အိပ်မက်(ဝါ) ကျွန်တော်မက်နေဆဲ အိပ်မက်နဲ့ စပ်ဆိုင် ယှက်နွယ်နေတာကို ရင်နာဖွယ်ရာတွေ့ရလေတော့ ကျွန်တော်ဘဝ အဆန်းတကြယ်ကို ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ ငိုဖွယ် ရယ်ဖွယ် အသွယ်သွယ်သော ဇာတ်ဆန်းကြယ်ကြီး အဖြစ် တင်ပြလိုတဲ။ အာသိသဆန္ဒဟာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လို့လာပါတယ်....။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကိုဝင်းဦးဆီ အားလပ်ချိန်ကလေးတွေ ရသခိုက်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရေးရေးထားပြီး ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေတဲ။ သူတွေရဲ့ အလစ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ပြီး ပို့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်....။

ကံရမာတ် တပတ်လည်ပြီး ဤလူ့ဘောင်မှာ နေမြဲတိုင်း နေရအုံးမယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော်ကိုဝင်းဦးနဲ့ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဘူးပြီး၊ သည့်ထက် အသေးစိတ် တိကျတဲအကြောင်းအရာတွေ ထပ်မံ ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်အုံးမယ်လို့ မျော်လင့်မိပါတယ်။ ခုနေခါမှာတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးပေါ့လေ၊ တိမ်ခိုးရောင်ဆန်း တိမ်အာကာပြင်က တိမ်ကြားဘုရင်ကလေးကို အရှင်ဖမ်းမရတဲ။ တိမ်ခိုး နတ်သားလေးတပါးလို့သာ ကျွန်တော်ကို သဘော ထားလိုက်ပါတော့....။

ကျွန်တော်အဖြစ်ပျက် စာမူကြီးကို ဖတ်ပြီး ကိုဝင်းဦး ဝတ္ထုရှည်ကြီး ရေးချင်တဲစိတ် မဆိုင်းမတွ ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်း ပါတယ်။

ကျွန်တော်အကြောင်းကို သိကြရလို့ စားဖတ်ပရိသတ် အားလုံး ကျွန်တော်ကိုရော ကာယကံရှင် အားလုံးကိုပါ ခွင့်လွှတ်စိတ် ထားနိုင်ကြပါစေ လို့လဲ ကျွန်တော် ထပ်ခါတလဲလဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်....။

သည်သံသရာ.....သည်မှာ ပြတ်ပါစေတော့.....။

ဘဝဆက်ဆက်ဆိုတဲ့စကားဟာ နားခါးလှပါတယ်၊ သည်အာလျနဲ့ သည်မီးတဏှာတို့ သည်ဘဝ
မှာဘဲ ချုပ်ငြိမ်းသွားပါစေ... ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်အတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်း ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်.....။

ကိုဝင်းဦး၏ဆန္ဒ ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေ.....။

ထွန်းနိုင်

တတိယနှစ်၊ ဒဿနိကဗေဒ

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။

အထက်ပါစာနှင့်အတူ ထူထဲလှသော စာအိတ်ကြီးတအိတ် ကျွန်တော် ထံရောက် ရှိလာခဲ့ရာမှ ဤ-
 “မိန်မလှ အမုန်း” ဟု.... စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင် အမည်ပေး ရေးသားသော ဝတ္ထုရှည်ကြီး
 ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် သိပ္ပံပညာ ထွန်းကားသော ခေတ်တွင် ဒဏ္ဍာရီ
 ဆံဆံ တန်ခိုးရှင် မြေလျှိုးမိုးပျံ ဉာဏ်ရှင် စသော အယူအဆ အစွဲများကို လွဲမှားသော အမြင်ဖြင့်
 ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားခြင်း မရှိပါ။ မောင်ထွန်းနိုင်၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ဟု
 ကင်ပွန်းတပ်၍ ထားသော အကြောင်းအရာသည် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လွန်းသည်ဟုလည်း မခေါ်နိုင်၊
 မဖြစ်နိုင်သော ထိုးဇာတ် လုပ်ဇာတ်ဟုလည်း မစွပ်စွဲနိုင်ဘဲ ကမ္ဘာချဉ်းသည်အထိ တည်နေတတ်သော
 လူတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အမုန်းသံသရာကို ရိုးရိုးကလေး တင်ပြထားချက် တချက်တည်းကိုသာ
 ငဲ့ကွက်မိသောကြောင့်..... ဝတ္ထုဆန်းတပုဒ်အဖြစ် ရွေးချယ်တင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 စာထောင့်စာကျ စာမမှန်သည်များကို ပြင်ဆင်၍၎င်း၊ ဝတ္ထုတပုဒ်အနေအားဖြင့်.... အကူးအပြောင်း
 အခန်း ဖွဲ့ပုံများ ပြေပြစ်စေရန်၊ အထားအသိုပြောင်းလဲ ပစ်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ သူ့မူကို ကိုယ်အယူဖြင့်
 ရေးခြယ်လိုက်ပါသည်။ ဒဿနိကဗေဒ ကျောင်းသားတဦးဖြစ်သော မောင်ထွန်းနိုင်၏ စိတ္တဗေဒ
 အကြောင်းအရာဆန်းကို စာလယ်ဆုံး ဖတ်ရှုပြီးသော အခါ၌ကား စာဖတ်သူအများသည် မောင်ထွန်း
 နိုင်၏ ဆိုလိုရင်းကို.... သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ကြမည် ထင်ပါ၏။ စိတ္တဗေဒသည် မည်သည့်
 အချိန်အခါက စခဲ့သနည်း၊ လူနှင့်စိတ်တို့ ဒွန်တွဲ နေသမျှ ထိုဗေဒ၏ အသွင်အပြင်သည် မည်သို့
 ရှိသနည်း ဆိုသည်များ ကိုလည်း မောင်ထွန်းနိုင် လိမ္မာစွာ ဖြည့်သွင်းရေးသားပြသည်ဟု ထင်ပါ၏။

မောင်ထွန်းနိုင်သည် လွန်စွာမှပင် ဖန်တီးချက် ကောင်းလှသော စာရေးခြင်း အတတ်ကိုလည်း
 တတ်ကျွမ်းသူဟု စာရေးသူ ယူဆထားပါသည်။ စာရေးသူမှာ မောင်ထွန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုအကြောင်းကို
 ဖတ်ရှုရင်း မောင်ထွန်းနိုင်တယောက် ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေဟု စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ရင်း
 ဆုတောင်းလာမိသည်အထိ ခံစားမှုရှိခဲ့မိ၏။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ရှင်....!

ကြေကွဲဖွယ်ရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတဦး.....!

သူရေးပြသည့် သူ့အကြောင်းအရာ ခပ်ဆန်းဆန်းကို စာရေးသူက တဆင့် ဖောက်သည်
 ချရပါလျှင်ကား.....

x x x x x x x x

ဆန်ရိုးကျချောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း တစစ ခုတ်မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကုလားတန်မြစ်အတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ မြူးခုန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျွန်တော်စီနင်း လိုက်ပါ လာသော “မတောင့်တ” အမည်ရှိ မော်တော်ဘုတ်ငယ်သည် အလူးအလှိမ့် အခုန် အဆောင့်များ ကြားတွင် မနည်းကြီး ထိန်းကိုင်မောင်းနှင်ရသောကြောင့် အရှိန်အတန်ငယ်နှေး၍ သွားလေ၏။ စစ်တွေ ပင်လယ်ဝ လေးချိင့်တောင် (Salvage Island) မီးပြတိုက်ဆီမှ တစုတရုံး အစာရှာထွက်၍ လာကြသော ဇင်ရော်တသိုက်သည် မြစ်ဝများ ပေါင်းဆုံရာ နေရာဖြစ်သောကြောင့် တောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ် လည်တဆတ်ဆတ်ဖြင့် မတောင့်တ၏။ ဘေးတဝိုက်တွင် ပတ်ချာလည်ပျံဝဲပြီး ရုတ်တရက် မော်တော်အရှိန် နှေးသွားသည် ကို မိမိတို့အားအစာကျွေးရန် ဆိုင်းငံ့လိုက် လေသလောဟု ထင်မှတ် မှားကြသည့်အလား၊ တကျီကျီတကျာကျာ အစာတောင်းခြင်းအမှုကို ပြုလေရာ ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲမှ စားလက်စပေါင်မုန့်ချပ်မှ အစအမှုန်ကလေးများ ဖဲ့ချွေကာ မြောက်လွှင့်ကျွေးလိုက် မိပါသည်။

ခေါင်းပြာပြာ မျက်လုံးနီနီဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်း ရှိလွန်းလှသော ဇင်ရော်တကောင် သည် ကျွန်တော့် လက်ပေါ်သို့ ဖြန်းကန်နားလိုက်ကာ ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို ထိုးဆိတ်ရန်ကြံလေရာ၊ ကျွန်တော် လည်း ရုတ်တရက်မို့ ရောင်ရမ်း ပုတ်ထုတ်မိလိုက်၏။ ထိုအခါ အားလွန်၍ရေထဲသို့ ကျမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ နောက်ဆီမှတစ်ဖန်တယောက်က သန်မာသောလက်များဖြင့် ဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်သာ ရေထဲသို့ ဂျမ်းပြန်ကျမည့် ဘေးမှ သီသီကလေးဝေး၍ သွားရပေသည်။

သို့သော်.....

ကျွန်တော်သည် အသက်ဘေးမှ ကူညီသောသူအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် လှည့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နောက်ပါး၌ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဘဲ ဗလာအရှင်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်၍နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ရေထဲသို့ကျမည်ပြုစဉ်က မည်သို့မှ ကြောက်လန့် စိုးထိတ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်မှာ ထိုအခါကျမှပင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ဖြာ၍သွားမိပြီး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်၍ သွားမိပါသည်။ လူကိုရန်မမူတတ်သော ဇင်ရော်ငှက်ငယ်က ကျွန်တော်ကို ရန်ပြုသည်ကတချက်၊ ရေထဲ အားသွန်ကျမည် ပြုသောအခါတွင် မမြင်ရသော လက်များက ကျွန်တော့် ကိုကျရောက်အံ့သောအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်လိုက်သည်ကတချက်၊ ကျွန်တော်စိတ်အာရုံကြေးမုံပြင်ကို အက်ကနဲ သံသယ ကြောင်းထင်၍ သွားစေလေရာ ကျွန်တော်ဦးနှောက်များ ဆူဝေလာသကဲ့သို့ ခံစား ရသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ကြာကြာမနေဘဲ မော်တော်ဦးပိုင်းသို့ ထွက်ခွာမိ ပြန်ပါ၏။

မိုးဦးသစ်စကုလားတန်မြစ်၏ အဝှန်းသည် ပြည့်တမ်းနေသယောင်ရှိ၍နေ၏။ ရေကတော့ရေပဲ၊ ရေသင်ဖြူး ကျကျခင်း၍ ထားသည့်အသွင် ဆောင်၍ထားသောကြောင့် နေရောင်စွဲညီသော နေရာ ကွက်ကြားများ၌ နန်းပင်လိမ် ရွှေကြိုးမျှင်တို့ ရောယှက်နိမ့်ဆင်း နေသည့်အလား ရှုမြင်ရလေသည်။

ရွက်ဖွင့်ကာ စုံဆန်သွားလာကြသော လှေကြီးလှေငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကိုလည်း မပြတ်အောင်ပင် တွေ့မြင်နေရာတွင် ရခိုင်သူ ရခိုင်သားတို့၏ အရောင်ရွှင်ရွှင် ကြိုက်တတ်သော သဘောသည် ဝါနီပြာ ရောင်စုံကျားကျား ဆင်မြန်းထား တတ်သော လှေရွက်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိရလေသည်။ မြစ်ပင်လယ်၌ ငါးပိုက်များချ၍ထားပြီး လှေငယ်ကလေးများက စောင့်ကြပ်နေသည် ဖြစ်ရာ ရွက်လှေ ကြီးများက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ကွင်း လှည့်ပတ်သွားကြရာတွင် တဦးနှင့်တဦး ခေါင်နှုတ်ဆက် ကြပုံမှာလည်း ရခိုက်စိတ်ဝမ်း ရိုးစင်းစင်းကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ထက်မြင်ရ လေသည်။ ခပ်မှုန်မှုန် မြင်၍နေရသော ကမ်းခြေတို့တွင်ကား အုန်းပျိုတောတို့ စိုးမိုးနေဟန်ရှိ၏။ တစ်စိမ်းစိမ်း တယ်မိမ်း ယိမ်းဖြင့် မိုးကြိုးတေးတွင် ကသီနေသည့်အလား ခပ်ဝါးဝါး တွေ့ရပေသည်။ ဓညဝတီခရီးအစကား- ယင်း သို့ရှုခင်းလှလှတွေဖြင့် ဝေဆာလှပါ၏။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ-

“ထွန်းနိုင်..... မင်းနေကောင်းရဲ့လား-”

မော်တော်ဦးတွင် လေညှင်းခံ၍နေသော ကျွန်တော်နှင့်အတူတကွ ပါလာကြသည့် အဖော်တသိုက် အတွင်းမှ သက်ကြီးကျောင်းသား တဦးဖြစ်သူ ကိုကြီးအောင်ကဖျတ်က နဲ့မေးလိုက်မှ ရှုခင်းထွေးထွေး ကိုငေးကာ မှိုင့်ဆွေးဆွေးဖြစ်၍ နေသောကျွန်တော်သည် မျက်နှာထားကို ပြန်ပြင် မှင်သက်လိုက်ရ၏။

“မင်း...မေယုရိပ်သာမှာ တည်းကြတဲ့ညက အိပ်မက်မက်သေးလား.....”

ကိုကြီးအောင်သည် ချွေးစို့၍နေသော ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ့်လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ကျွန်တော် သုတ်လိုက်မိရာတွင် ပထဝီတေဇောကြောင့် ထွက်သော ချွေးမဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်ထင့်- ယင်းသို့မေး၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာဂျာမူတ်ကာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေကြသည့် ကျန်အဖွဲ့သား များကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်ပါနှင့်ဆိုလျှင် အဖွဲ့သားဦးရေမှာ ၇-ယောက်ရှိသည်။ ကျောင်းသားက ၄-ယောက် စာရေးဆရာက နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံဆရာက တယောက်ဖြစ်ပေရာ ကျောင်းသားထဲတွင် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းမှ ကိုကြီးအောင်။ အရှေ့ဖျား သမိုင်းလိုက်စားသူ ကိုတင်ထွတ်။ တက္ကသိုလ်နာမည်ကျော် ဘောသမားစံသာရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြပြီး၊ စာရေးဆရာ ထဲတွင်ကား ထုတ်ဝေဆဲ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးတတိုက်မှ ကဗျာတာဝန်ခံ ကိုဆွေဝင်းနှင့် မြန်စာဂုဏ် ဇော်ဝေတို့ဖြစ်ကြကာ- ဓာတ်ပုံတိုက်ပိုင်ရှင် ကိုတင်ဦးတို့ ဖြစ်ကြပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ထဲတွင် ပန်းချီ ဆရာမှအပ အနုပညာသည် တော်တော်ကလေး စုံစုံလင်လင် ပါလာသည်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဤခရီးကို ဤသို့လှစုံစုဝေး ထွက်လာဖြစ်ရန် ဆော်ဩသူကား- ကိုကြီးအောင်ဖြစ်၏။ ရခိုင် လေဘေးကြီး ကျရောက်ပြီးမည်မျှပင် မကြာလိုက်ရသေးခင်တွင် ရခိုင်တလွှားယဉ်ကျေးမှု အပြားပြား ကို လေ့လာလိုက်စားရင်း လေဘေးဒဏ် ခံခဲ့ကြရသည်များကိုပါ ကြည့်ရှုမှတ်တမ်းတင် လိုကြသော ရည်ရွယ်ချက်ကို အခြေခံ၍ ကျောင်းပျက် အလုပ် ပျက်ခံကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေရာ စိတ်တူသဘောတူသမားများ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ စားစားသွားသွား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိခဲ့ကြလေရာ၌

ကိုကြီးအောင်ကား ကမကထပြုသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေထိုင်စားသောက်မှု အဝဝကို စီစဉ် ရသောကြောင့် ဖတ်သီဖတ်သီ ရှိ၍နေသည့်အထဲက ကျွန်တော်ကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်မှု လစ်ဟင်းခြင်းမဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်လှလေသည်။ ဂရုစိုက်ရန် အကြောင်းကလည်း ရှိပါ၏။

အများတကာအတွက် ရခိုင်ပြည်ခရီးသည် အပျော်ခရီးဖြစ်ပေသော်လည်း ကျွန်တော်အတွက်မူ လွမ်းခရီးဖြစ်၍ နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လွမ်းခရီးဘယ်ကစ၍ မြစ်ဖျားခံသည်ကို အတိအကျ သိသူကား ကိုကြီးအောင်ဖြစ်၏။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ဖြစ်စေရန် ကိုကြီးအောင် ဖန်တီးရ ခြင်းမှာ ကျွန်တော်အတွက် သက်သက် လမ်းထွင်ပေးခြင်းဟုပင် ဆိုရပါမည်။ ကိုကြီးအောင်သည် ဤမျှပင် သံယောဇဉ်ကြီးမားလှပါ၏။ စင်စစ်သော်ကား- ကိုကြီးအောင်သာမက တဖွဲ့သားလုံးက ကျွန်တော်အပေါ်တွင် တနည်းနှင့်မဟုတ်တနည်းဖြင့် တွယ်တာမှုရှိကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ ထိုသူများနှင့် တယောက်ပြီးတယောက် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော် ဘဝသံသရာတွင် တကဏ္ဍစီ ပါဝင်ခဲ့ကြသူများဟု ဆိုလိုကဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဆင်ဆိုသည်မှာ နံရံကြီးပါတကားဟူသော အဆင့်မျှလောက်ထိသာ ထွန်းနိုင်၏ အကြောင်းကို သိကြသူများဖြစ်ကာ ကိုကြီးအောင်ကဲ့သို့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိမြင်ကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့မဟုတ်သည်နှင့် ခင်မင်ကြင်နာမှုတို့မတူ ကွဲပြားခြားနား လေသလားဟု မေးရန် ရှိ၏။ ကျွန်တော်တွင် ချစ်မွှေးရှိသည်ဟု အပေါင်းအသင်းများက ယူထားချက်သည် ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲတိမ်းယွင်း သွားလိမ့်မည်မထင်ပေ။ (Little Boy Lost) လမ်းမှာရပ်လို့ မတ်တတ် ငိုသော မိခင်ပျောက် ကလေးငယ်ကဲ့သို့သော အသွင်သဏ္ဍန်ရှိသည်ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် နည်းနည်းကလေး သိကျွမ်းသူရော၊ အများကြီး ခင်မင်သူ တို့ပါ ဆတူမျှတူချစ်ကြင်နာမှုကို ကျွန်တော် ခံယူရစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဖက်ကမူ ချစ်ခင်သူတို့ အားမလိုအားမရဖြစ်စရာ ပြစ်ချက်ကြီး တခုရှိနေခဲ့၏။ ထိုပြစ်ချက်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ကိုအများက အင်းခွေးပေါက်ကလေးနှင့်တူသည်ဟု ရယ်ပွဲ-ဖွဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အင်းခွေး ပေါက်စကလေးများသည် အခြားခွေးငယ်ကလေးများနှင့်မတူ၊ ကောက်ယူပွေ့ဖက် ယုယသည်ကို သဘောမကျ၊ ရန်စ၊ ရန်ထောင် ဟောင်တတ် သည်ဆို၏။ ခေါင်းပုတ်ထိတ်ပုတ် နားရွက်ဆွဲ ကန်ကြောက်ပါမှ ချစ်ခင်မှုပြခြင်းဟု ယူဆသဘောကျသည်ဟုဆို၏။ ကျန်အချိန်များ၌ တသီးတခြား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကျင့်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လူစင်စစ်က အင်းခွေးပေါက်စကလေး ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်အမှုကို သူတို့ချစ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်အနေကို သူတို့အပြစ်တင်ချင်ကြသော သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့က အပြစ်တင် ရုံသာတင်ပါ၏။ တယောက်သော သူကမူကား ကျွန်တော်ကို အပြစ်ယူကာ ဒဏ်လှလှပေး၍ထား၏။ ဒဏ်ပြင်းမာန်တင်းလှသော သူ အာဏာစက်ကြောင့် စက္ကူစက္ကူ ကျွန်တော်ဗလာချာမှာ ပတ်ချာလည် မွေ့ရမ်းပြီး ယခုကဲ့သို့ ရေမြေခြားသို့ လွင့်၍လာရခြင်းဖြစ်လေသည်.....။ ဤသည်ကို ကိုကြီးအောင်က သိ၍ “မင်း..... ညကအိပ်မက် မက်သေးလား.....” ဟု မေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟင့်အင်း..... ရန်ကုန်က ထွက်လာကတဲက တခါမှ မမက်ဘူး...”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ... စိတ်ကြည်လင်လာတဲ့ သဘောပေါ့....”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်အိပ်မက်ဆန်း မက်တတ်သည်ကို သိပြီးကျွမ်းကျင် ရှိသူဖြစ်၍ မမက်တော့ဘူး ဆိုသောအခါ၌ ဝမ်းသာသွား၏။

“ကောင်းလာမှာလား- ဆိုးလားမှာလားမသိပါဘူး....”

ထိုစကားကိုပြောရန် ရည်ရွယ်ပြီးမှ ကျွန်တော်သည်လည်ဝမှ ပြန်မြို့ချလိုက်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ဘာဂျာ သမားတို့က သီချင်းသံပြိုင်ဆိုကြပြန်သဖြင့် ကိုကြီးအောင်ပါ ရောပါသွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း မြစ်ပြင်ဘက်သို့ တကိုယ်တည်းပြန်လှည့်ငေးလိုက်ရလေသည်။

ကုလားတန်မြစ်သည် စိမ်းဖြော့မှသည် ရင့်ကြည်၍ လာလေသည်။ ဇင်ရော်တို့သည်လည်း ပင်လယ် ဝနှင့် အတန်ဝေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အသင်းအဖွဲ့ဟူ၍ မမြင်ရတော့ဘဲ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ သာ မော်တော်နှင့် ယှဉ်လိုက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ မကြာမှီ သူတို့လည်း စားကျက်ရေ သို့ စုန်ဆင်းကြလေမည် ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်လှေတို့ပင် အမြင်အတွေ့ နည်းပါးလာရာ မြို့ဟောင်း သွားရာ မြစ်လက်တက်ခွဲသို့ ရောက်လှပြီဟု ကျွန်တော်ခန့်မှန်းရပေသည်။ တက္ကသိုလ်စာသင်ခန်းမ ထဲတုန်းက ကျွန်တော်ကြိုတင် တွေးထင်ထားသော ရှုခင်းများနှင့် တထပ်တည်းတူညီ၍ နေသော ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်ကူးကောင်းလှသည်ဟုလည်း ကျိတ်၍ဘဝင်မြင့်နေမိသည်။ ကမ်းပါးနှင့်ရေပြင်တို့ တပြင်တည်းသမျှ စပ်၍ထားသကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် မော်တော်သည် ရွာနီး ချုပ်စပ်တို့ကို စီးကြည့်နေသလို ခံစားရပေသည်။ တရိပ်ရိပ်ပြေး၍နေသည့် လယ်ကွင်းရိုင်းများတွင် ကြိုးကြာများကိုလည်း လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက တယောက်က သေနတ် မပါလာသည်ကို နာကြောင်း ညည်းညူသောအခါ ဆလင်က ကြိုးကြာကိုပစ်သော သူများသည် ချစ်သူနှင့်ကွဲတတ် သည်ကိုကြားဘူးကြောင်း ပြော၏။ ဘောသမားစံသာရွှေက “ချစ်သူနှင့်တော့ အကွဲမခံနိုင်၊ ကြိုးကြာသားခါးမှာပါ” ဟု ရယ်စရာစကားဆိုလေသည်။

“ချစ်သူနှင့်တော့ အကွဲမခံနိုင် ကြိုးကြာသားခါးသတ်....”

ရှောင်တခင် လွှတ်ကနဲထွက်လိုက်သော စကားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်အသဲဗဟိုပစ်မှတ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် စူးဝင်သွားသကဲ့သို့ကျင်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်တော် လည်းမော်တော်ဝမ်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပြန်၏။

မော်တော်မှာ ကျွန်တော်တို့ချည်းစု၍ စင်းလုံးငှားခဲသော မော်တော်ဖြစ်ရကား အခြားခရီးသည်များ မပါရှိသောကြောင့် တနေရာတွင် လူစုလိုက်လျှင် တနေရာ၌ရှင်း၍ နေလောက်အောင် ကျယ်ဝန်း တတ်ပေရာ ရာသီကလေးအေးအေး၊ နေရောင်ကလေးမွှေးမွှေးကြောင့် ဦးပိုင်း၌ စုဝေးနေကြခိုက်တွင် မော်တော်ဝမ်း၌ လူသူရှင်း၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းပါလာသော အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းကာ လဲလျောင်းလိုက်မိလေသည်။ မော်တော်သည် ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးအတိုင်း ဝင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တအိအိ ခုတ်မောင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပုခက်ကဲ့သို့တပြိမ့်ပြိမ့်ရှိရာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသူအဖို့ အိပ်ပျော်ခြင်းကို မြန်စွာရောက်နိုင်သော ချော့သိပ်ခြင်းအသွင် ဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော်ကား အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်အခါကမှ အလွယ်တကူ အိပ်မောကျဘူးသည်မရှိပေ။ အိပ်မောမကျဘဲနှင့် နေ့ခင်းအိပ်မက်တို့ကိုကား- အမြဲတစေ မက်တတ်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတွေးသမားဟူသော ဘွဲ့ထူးကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ရခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ၌ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး တခုတည်းရှိသည်ကား မဟုတ်။ မယ်မယ်ရရ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လူအမျိုးမျိုးစိတ်အထွေထွေ ဆိုသောစကားကို ရုပ်ခန္ဓာတခုတည်း၌ ပေါင်းရုံး ထည့်သွင်းထားသူကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဥပမာပြရသော် ယခုကျွန်တော်နှင့် အတူတကွပါလာကြ သူများအားလုံး၏ ဝါသနာဗီဇတို့သည် ကျွန်တော်ထံတွင် တကန့်စိတ်ပါဒစီ ပေါင်းစည်း ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်သည် စံသာရွှေကဲ့သို့ ဘောသမားကလေး တယောက်ဖြစ်၏။ ကိုတင်ထွတ်ကဲ့သို့လည်း ဇရပ်အိုကျောင်းပျက် သမိုင်းအဆက်ဆက်ကို နှစ်သက် လိုက်စားတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ မြန်စာဂုဏ်ဇော်ဝေကဲ့သို့ စကားပြေအရေးအသားတွင် နှံ့စပ် သိမြင်ပြီးလျှင်၊ ကဗျာသမား ကိုဆွေဝင်းကဲ့သို့ တွေ့ကရာနေရာတွင် စာချိုးကဗျာချိုး ကလေးများ လုပ်တတ်လေ့ရှိပေသေးသည်။ ရုပ်ပုံလွှာဓာတ်ပုံရှင် ကိုတင်ဦးနှင့်ကား အမှောင်ခန်းတွင်း၌ ဟိုက်ပိုနှင့် နပမ်းလုံးလေ့ရှိပါသည်။ ယင်းသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အလယ်၌ ရေပန်းစားသော သူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ပင်ကိုယ် သဘာဝသည် မိတ်များသော သူမဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ဆိုခဲပြီးသည့်အတိုင်း ချစ်ခင်မှုတန်ပြန်ရိပ် နည်းပါးလွန်း သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အကြောင်းမသိသူများက ကျွန်တော်ကိုဘဝင်မြင့်သည်ဟုလည်း ဆိုကြပြန်၏။

ထိုသူတို့သည် ကျွန်တော်၏ ပစ္စက္ခသဏ္ဍန်ကိုမြင်၍ အထင်နှင့်မှန်းဆကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းတွင် ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်နှင့် ငွေကြေးချမ်းသာသော မိဘများ၏ တဦးတည်းသောသား၊ ခေတ်ပေါ် ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်ကို ထည်လဲစီးနိုင်သော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား၊ ယောကျ်ားတို့ ရှိသင့်ရှိအပ်သော ရုပ်ရေကိုယ်ခန္ဓာ တိုးဖြင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသော အားကစားပညာတတ်ကို ပုံဝတ္ထုထဲမှအပ အပြင်တွင် မြင်ခဲဘိခြင်း ဖြစ်ပေရာ (သူကဘာမို့လို့လဲ) ဟူသော ငြူစူစိတ်တို့၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ကျွန်တော်အစဉ် ခံရလေ့ရှိပါသည်။ အဖော်အပေါင်းနှင့် ရောရောနှောနှော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကျင့်နည်းပါးပြန်သော အခါ၌ကား

(ဝက်အူချောင်း တချောင်းပြုတ်)သောဖော်ရှိုး ဟုသညာပေးသည်ကို ခံရသည်မှာ မဆန်းဟုဆိုရပါမည်။ ဤနေရာ၌ “ကျွန်တော်....ကျွန်တော်” နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖော်လွန်းသော မသူတော်ဖြစ်၍ နေခြင်းမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည်များကို မဖြစ်ရ၍ စိတ်ကူးယဉ်စွာ ဝင့်ဝါပြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဖြစ်စဉ်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ရန်မှာ ကျွန်တော် အမူအကျင့်နှင့် လက်ရှိအဆင့်ကို ကောင်းစွာ ကျေညက်ပါမှ သင့်တော်ပေလိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အကြောင်းကို အတိုချုပ်ပလ္လင်ခံရပြန်လျှင်.....

ကျွန်တော်သည် အသက် ၁၈-နှစ်သားက တက္ကသိုလ်သို့ရောက်၏။ ယခုတတိယနှစ် ဒဿနိကဗေဒ ကျောင်းသားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အားကစားကို ထူးချွန်သကဲ့သို့ စာပေအနုပညာ၌လည်း ဝါသနာထုံ၏။ ကျွန်တော်သည်မြန်မာထဲ၌ ထူးထူးခြားခြား ၅-ပေ ၁၁-လက်မခွဲ၊ ၆-ပေနီးပါး မြင့်မား ထွားကျိုင်းသော လူငယ်တယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ အသားရောင်သည် ညိုစိမ့်သော်လည်း ဝင်းဝါသည့်ဖက် လှသည်ဆို၏။ ကျွန်တော်မျက်နှာသည် မဇ္ဈိမတိုင်းသားဆန်ကာ၊ လူချောလူလှဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ယောက်ျားပီသသည်ဟု မိတ်ဆွေများက မှတ်ချက်ချပါ၏။ ကျွန်တော် အသံကား-ခပ်ပြာပြာ ဖြစ်ပေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာကား ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများသည် အစိမ်းရောင်ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကဗျာဆန်သော မိန်းကလေး အချို့က ကျွန်တော်ကို “မျက်လုံးစိမ်းသကဲ့သို့ နှလုံးသားလည်း စိမ်းလေမည်လား” ဟု မကြားတကြား နောက်ပြောင်တတ်ပေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဝန်ခံရပါလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် လက်ရှိ လောကကြီးနှင့် တစ်မိမိပြင်ပြင် နေထိုင်တတ်၍ သူတို့၏မိန်းမစိတ်က အကဲခတ်မိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောပါရစေ.....။

စိမ်းသည်.....ဟူသော အနက်သဘောမှာ အဘယ်နည်း.....။

ချစ်သူကို မကြင်လိုသော အမူပြုကာ၊ လက်တကမ်းမှ ဟန်ရေးပြတတ်သည်ကို ခေါ်လေသလား၊ ယေဘုယျ အားဖြင့်ကား..... ယင်းဖွင့်ဆိုချက်မှာ မှန်သည်ဟု ထားကြသည်ထက်ပါ၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်အတွက် “စိမ်း” ဟူသည်မှာ မှားသောသဒ္ဒါကို ဖွင့်ဆိုပြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်သည် လက်တကမ်းမှလည်း ဟန်ရေးမပြတတ်၊ ချစ်သူကိုမကြင်မိသကဲ့သို့၊ ကြင်သူကိုလဲ မုန်းရန် စိတ်မကူးမိဘဲ....၊ တယောက်ထဲ နေတတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ချစ်သူက ကျွန်တော်ကို စိမ်း၍သွားပါမှ ရက်စက်ခြင်းဟူသည်မှာ ဥပေက္ခာ၏ အဆွယ်အပွားကလေး ပါတကားဟု ကျွန်တော် သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ချစ်သူကလည်း ကျွန်တော်ကို စိမ်းချင်၍ စိမ်းရရာသူမဟုတ်ပါပေ။

ကျွန်တော်သည် အချစ်အကြောင်းကို တစေ့တစောင်းအောက်မေ့မိသည်နှင့် စိတ်တွေနောက်ကျိလာမိရာ၊ စိတ်ပြောင်း၍သွားစေရန် အိပ်ရာလိပ်အတွင်း ထည့်သွင်းယူလာသော ကျွန်တော်မှတ်စုမှတ်ရာ ဖိုင်တွဲကြီးကို ကောက်ယူ လှန်လှောမိပြန်ပါသည်။

ပထမဦးစွာ ရခိုင်သွားမှတ်တမ်းဟူ၍ အမည်ထိုး၍ထားပြီး၊ တရွက်စနစ်ရွက်စ စတင်ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်တမ်းဆန်ဆန် စာစုကို မျက်လုံးရောက်၍သွား၏။ ရခိုင်တလွှား အနု့လျှောက်သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်တွင် မှတ်တမ်းတစောင် ကောင်းကောင်းရေးပြီးရှိရမည်ဟု အကြံအစည် ရှိထားသောကြောင့် ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် ရေးခြစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးနေ့စွဲ၊ အဦးဆုံးမျက်နှာတွင် “အစ” ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်၍ထား၏။ အစရှိလျှင် အဆုံးရှိမည်ဖြစ်ပေရာ၊ မှတ်တမ်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်ဘဝ သည်လည်း ဆုံးခန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားကောင်း ရောက်သွားလိမ့်မည်လား မပြောတတ်ပေ....။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှစတင်၍ လေယာဉ်ကြီးကောင်းကင်သို့ တိုးတက်ပျံသန်းလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် အစကောင်းမကောင်း မပြောတတ်၊ ကျွန်တော်ရင်မှာကား တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍လာခဲ့၏။ ဤခရီးကို ထွက်ချင်သူကား ကျွန်တော်၊ ကြိဖော်ကြိဖက် အကွက်ဆင်ပေးသူကား ကိုကြီးအောင်၊ ကိုကြီးအောင် မှာလည်း ညီငယ်လေးတမျှ ကျွန်တော်အား ချစ်ခင်လွန်းလှ၍ ကျွန်တော်စိတ်များ ညှိသိပ် အေးချမ်းသွားစေရန် ကြိဖန်ပေးရသည်သာ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည်သာလျှင် ဆန္ဒရှင်ဖြစ်၍ နေပေရာ၊ မိမိဆန္ဒတို့ ပြည့်ဝပါလျက်၊ ပျော်ရွှင်မှုတို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ရောက်၍မလာနိုင်ဘဲ လည်ဝ မှာသာတက်တုံ့သက်တုံ့ ရှိ၍နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်အစခရီးသည်ကား- “ခရီးတဖြတ် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ကျွန်တော် အစချီထားခဲ့ပါ၏။ လေယာဉ် သည်စစ်တွေသို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းသော လေယာဉ် ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးသည်မပြည့်လှဘဲ ချောင်ချောင်ချိချိပင် စီးနင်းနိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အညောင်းအညာ ပြေစေရန်ဟူ၍၊ ဟိုနားဒီနား ရွေ့၍ထိုင်နိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့မှအပ အခြားပါလာသော ခရီးသည်များမှာလည်း လူငယ်များ များပြားလှသည့်အတွက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆူဆူညီညီရှိသည်ကို မကန့်ကွက်ဘဲ လိုက်လျော ညီထွေ အဆင်ပြေ၍ နေနိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်မှာမူ စိတ်တိုသည်ကိုယ်ပသို့ ရောက်ရှိနေသယောင် ခံစားနေရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တွင်းမှထွက်၍ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်ကာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်ဟူသော ထိသိစိတ် ဆန်းဆန်းပင် ပေါ်၍နေလေသည်။ ပျော်ပျော် ပါးပါးနေရင်း ဗြုန်းကနဲ ငိုငိုလျှင်ငိုငိုသွားတတ်သော ကျွန်တော်အကျင့်ကို သိသည့်မိတ်ဆွေများက အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားလိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လေယာဉ်ပြတင်းမှ အပြင်ဖက်ရှိ တိမ်ဂွမ်းပုံ များကို ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာမိလေသည်။ ဂဠုန်နဂါးပုံမခြားလှ စုံများလှဝိပူလွှာ ဟူသော စကားရှိ၏။ သို့သော်ကျွန်တော် မျက်စိမြင်ကွင်း၌ကား တိမ်ဂွမ်းပုံတို့သည် မထင်မရှား သဏ္ဍန်မျိုး ရောထွေးလျက်ရှိရာမှ တဖြည်းဖြည်းတစစ ဆင်ကြီးတကောင်၏သဏ္ဍန်သို့ ပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုမှတဖန် ဆင်အကောင် ပေါင်းများစွာသည် ဆင်စီးမြင်းရုံ ဆင်ထိန်းပါမကျန် ဆင်ရေးပြထွက်၍ လာသော ရှုခင်းကိုလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရ၏။ ကောင်းကင်ယံတွင် ဤကဲ့သို့

သော ပုံသဏ္ဍန်မျိုး တကြိမ်တခါမျှ ပေါ်ဘူးသည်မရှိရကား- ကျွန်တော် ကြက်သေသေဖြစ်၍ နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်နားယံတွင်လည်း ဆူညံသောလေယာဉ်သံသည် တဖြည်းဖြည်းတစစ ဝေး၍ သွားကာ (မောင်မောင်ရေး... မောင်မောင်ရေး....) ဟူသော ခေါ်သံအော်သံ ညံ့စိစိများကို ဆူဝေစွာ ကြား၍လာရ၏။ ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌လည်း အတိုင်းမသိ ဗလောင်ဆူ လာတော့သဖြင့် ငိုချင်ရယ်ချင် သလိုဖြစ်မိပြန်၍ မျက်စိကိုတင်းတင်း မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့တိုင်- ဆင်သံမြင်းသံ အော်သံ ဟစ်သံများကား- ပျောက်ကွယ်မသွားသဖြင့် တနင့်နင့်တနဲနဲ ဖြစ်နေမိ၏။ ကိုကြီးအောင်၏ အသံဖြင့် “ဟေ့- ထွန်းနိုင် အိပ်လှချည်လားကွ၊ စစ်တွေရောက်ပြီထတော့” ဟု လှုပ်နှိုးမှ ကျွန်တော်မျက်လုံး ဖွင့်၍ရ၏။ ထိုအခါ အကယ်ပင် လေယာဉ်သည် စစ်တွေလေဆိပ်၌ ဆင်းသက်ဆိုက်ရောက်လာပြီကို တွေ့ရလေသည်။ အပေါင်းအဖော်များပင်လျှင် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယ်စီဆွဲကာ ဆင်းစပြုနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါကလည်း တကိုယ်လုံး ချွေးရွဲကာ၊ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်၍နေသော ကျွန်တော်ကို ကိုကြီးအောင်က- “မင်းအိပ်မက်များ မက်သေးလားဟင်” ဟုမေးသေး၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းခါ ပြရသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည်ပထမဦးဆုံး စာမျက်နှာ တွင်မှတ်တမ်း တင်ထားလိုက် ပါသည်။

ဒုတိယနေ့။ ။ ကျွန်တော်တို့သည် အသိမိတ်ဆွေများ ရှိကြသော်လည်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လို၍ မေယုရိပ်သာ၌ တည်းခိုကြ၏။ ရောက်ရောက်ချင်းညမို့ ကျွန်တော်တို့သည် စောစောပင် အိပ်ယာ ဝင်ကြ၏။ သန်ကောင်ယံအချိန်ခန့်ရောက် သော်- ကိုဝင်းဆွေ၏အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးလန့်နိုးကြရာ၊ ကိုဆွေဝင်းက..... “ထင်းရှူးပင်ကိုကြည့်စမ်း- ထင်းရှူးပင်ကိုကြည့်စမ်း၊ မီးပွား တွေဖြာကျနေတဲ့ အလုံးကြီးကိုမြင်ရလိမ့်မယ်၊ ဟော- ပြောရင်းဆိုရင်း ပျံသွားပြီ၊ ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ သေးသေးလေး ဖြစ်သွားပြီ- ပျောက်သွားပြီ” ဟု တတွတ်တွတ်ပြောပြီး၊ ကျွန်တော် တို့ကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမျှ မမြင်ရချေ။ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါ- ကိုဆွေဝင်းက မိမိသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်ကာ- အိပ်ကြောင်း၊ မျက်နှာကို နေရောင်ထိုးသည့်ပမာ ပူပူနွေးနွေး အရသာကိုခံစားရသဖြင့် နံနက်ရောက်ပြီ အမှတ်နှင့် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်မိရာ၊ ကျွန်တော်အိပ်သော အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ရဲရဲနီနီသော အရောင်များထွက်၍ နေသော ကြောင့်....၊ စပ်စုချင်စိတ် ကြီးမားနေသောကြောင့် အိပ်ရာမှ ငေါက်ကနဲ- ထအကြည့်၌ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ မီးပွားများ အဖျင်တန်းတန်း ဖြာကျနေသော အလုံးကြီးတခု ပျံထွက်လာကာ မိမိအနားမှ ဖြတ်သွားပြီး၊ တည်းခိုရိပ်သာ အပြင်ဖက်ရှိ ထင်းရှူးပင်တွင် ချိတ်၍နေသဖြင့် အားလုံး မြင်စေလို၍ အော်နှိုးမိကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ညကအရက်တွေ ခိုးသောက်ထားသဖြင့် အရက် ကြောင်ကြောင်၍ တွေ့ကရာတွေ ပြောသည်ဟုအများက စွပ်စွဲကြသည်။ သို့သော်သမိုင်းလိုက်စားသူ ကိုတင်ထွတ်ကမူ “ပင်လယ်စုန်း (Sea Witcg) ဆိုတာ ပင်လယ်နဲ့ နီးတဲ့နေရာတွေမှာ ရှိသတဲ့ကွ၊ သင်္ဘောသားတွေလဲ ခဏခဏတွေ့ဘူးသတဲ့၊ ပင်လယ်စုန်းက “ထွန်းနိုင်” လူချောဆီ လာမိတ်ဆက် တာလားမှမသိတာ....” ဟု ရယ်စရာပြော၍ အားလုံးရယ်ရ လေသေးသည်။ ကိုကြီးအောင်

တယောက်သာ ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်သော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါ ပြရပြန်သည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အတောအတွင်း... စစ်တွေမြို့အနံ့ လျှောက်လည်ကာ၊ ဘုရားများ ဖူးကြရာ၌ကား- မည်သို့မျှ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်နှင့် မတွေ့ရဘဲရှိသည်။ သို့ရာတွင် မြို့ဟောင်းသို့ ထွက်ခွာ မလာမီ ညနေစောင်းက စစ်တွေမြို့ဒေါင့် စစ်တွေရှင်မထံ သွားရောက်ကာ၊ ရွှေချရာ၌ကား အသက် ဘေးနှင့် နီးကပ်လှသော အဖြစ်ပျက်နှင့် ပက်ပင်းပါ တိုးကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်တွေ ရှင်မနတ်ကွန်း ရှိရာသို့ ခြေလျှင်ပင် သွားကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေရာ၌ နေရောင်ကလေး ကြည်ကြည် စင်စင်ဖြစ်လျှင် နေဝင်သည်အထိထိုင်ပြီး၊ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့ကြ၏။ ရွှေစက္ကူများ ကပ်ပြုပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်ကပင်အရင် ကျောက်တုံးကြီး ခြေရင်း၌ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ “ရှင်မ” ကျောက်တုံးကြီးသည် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင်တည်ရှိရာ၊ အောက်ခြေ၌ မြက်ခင်းသည် ဆူးခြံများကင်းရှင်းပြီး ပျံ့ပျားလျက်ရှိသဖြင့် အဖော်တသိုက်မှာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားဟု အကြောင်းပြုပြီး ဂျှိုကရာတေးတွေ ကစားကြ၏။ ကျွန်တော်ကအ မြင့်၌ ပွဲကြည့်သမား ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ပြိုင်ပွဲကား..... ရှူးထွက်ဂျူဒိုဖြစ်လေရာ၊ “ဘေထိ” ဆိုသည်နှင့် ခါက်ပုံသမားကိုတင်ဦး ပိန်ချီချိကလေး ထွက်ရကာ၊ ကုန်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ကျွန်တော်ဘေးတွင် မောမောနှင့်လာရပ်ရာ၊ ကျွန်တော်က ထိုင်ရန်အပြော၌ မြေပေါ်တွင် ဘုရား ထုံးသုတ်ရာမှ ကြွင်းကျန်ခဲ့ဟန်တူသော ထုံးမှုန့်များကို ဖယ်ရှားမည်အပြု၌ လန့်အော်လိုက်မိပြန်၏။ ဖြူဖြူမှုန့်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထင်သကဲ့သို့ ထုံးပုံမဟုတ်ဘဲ မြွေတစ်ကောင် ခွေနေသည်ဖြစ်ရာ၊ ကိုတင်ဦးက လက်အရွယ်၌ ပါးပြင်ထောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြွေမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ဖွေးလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေရာနှင့် ဆိုလျှင်ကား -ယှဉ်လျက်သားရှိ၏။ မြွေဖြူကြီးသည် ပါးပြင်းကိုဖြေးညှင်းစွာ ပြန်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ တဖက်သို့ လျောဆင်း ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ထူးဆန်းသောမြွေဖြူအကြောင်း ကို သူတစ်ဦး ငါတစ်ဦးပြောကာ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကြားဘူးနားဝရှိသော ကိုတင်ထွတ်က ပင်လျှင် တွင်းအောင်းလွန်းပြီး ထုံးမြေနှင့်ဆက်စပ်သော နေရာဖြစ်လျှင် မြွေတို့သည် ဖြူဖျော့ဖျော့ အရောင် ရှိတတ်ကြောင်း ရှင်းပြလေသေးသည်။ ညဦးပိုင်း၌ ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆေး လာပေးသေး၏။ ကျွန်တော်မသောက်ဘဲ အိပ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရီးစထွက် လာကတည်းက ထိုကဲ့သို့ အဖြစ်အပျက်မျိုးများနှင့် ကြုံတွေ့ရသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မက်လိမ့်မည်ဟု မျော်လင့်ထားသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်အမြဲအစဉ်မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်သည် လုံးဝပေါ်မလာဘဲ ရှိ၍နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လူ့စိတ်သဘာဝသည်ဆန်း၏။ အိပ်မက်ကို အဆက်မပြတ် မက်၍လာခဲ့စဉ်က နောက်တစ်ကြိမ်မက်ရမည့် အရေးကို တွေးကြောက်နေခဲ့မိ၏။ လုံးဝမမက်တော့သော အခါ၌ကား- မက်ပါစေဦးဟု တမ်းတမိသယောင်ယောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာ၏။ ထိုပြင်ထိုသို့မျှ မှန်မှန်မမက်တော့ပါလျှင် အခြားစိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အမှုကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်ဦးတော့မလိုလို စိတ်က ထင်နေမိသေး၏။ အတွေးခေါင်သည်ဟု ဆိုဆို စိတ်ကူယှဉ်လွန်းသည်ဟု

ပြောပြော ခရီးအဆုံးတနေရာ၌ကား ကျွန်တော်အတွက် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တခုနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆထားလိုက်သဖြင့် မှတ်တမ်း၌ စိတ်ခံစားချက်များကို အပြည့်အဝ ရေးသွင်းထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှတ်တမ်းကား-၄-၅ မျက်နှာတွင်ပင် တပိုင်းတန်းလန်း ဖြစ်နေလေသည်။ မော်တော် ဦးပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ အဖွဲ့သည် ဆူဆူညံညံ ကြွေအံကစား နေကြပြန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ “မြို့ဟောင်းသွားတယ် ဆိုတော့ ရှေးဟောင်းကစားနည်း ကစားမှ လိုက်ဖက်မယ်” ဟုဆိုကာ၊ ကိုတင်ထွတ်ကပင် ကြွေအံတို့ကို အစီအစဉ်လုပ်၍ ရှာဖွေယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထက်၌ ပြန်လှဲလိုက်ရ၏။ ပြီးနောက် မှတ်စုမှတ်ရာဖိုင်တွဲကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိပါ၏။ ထိုအခါ.... ပြီးခဲ့သည့် ကျွန်တော်မွေးနေ့က ဤအဖွဲ့သားများ တဦးချင်း ရေးပေးထားကြသော (ဒို.နှစ်ယောက်) ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာတန်းများကို တထပ်ကြီး တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာသေးမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းကမှ ၂၁-နှစ် ပြည့်မြောက်မွေးနေ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ယခင် ယခင်မွေးနေ့များက ထွန်းနိုင်၏ ဧည့်ခံပွဲသည် များစွာမှပင် ခန်းနားကြီးကျယ်ခဲ့၏။ ဧည့်ပရိသတ်စုံလင်စွာဖြင့် ယမကာမျိုးစုံ ပျော်ရွှင်စရာအဖုံဖုံဖြင့် ဂုဏ်ပကာသန အလျားကျယ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးမွေးနေ့၌မူ- ကျွန်တော်သည် သေတနေ့- မွေးတနေ့ဟု..... ဆိုစကား ရှိသည့်အတိုင်း မွေးနေ့တွေကို ပစ်ပယ်ချင်၍လာကာ၊ သေတနေ့အတွက်သာ ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ပါတော့မည်ဟု သံန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မိဖုများက၎င်း၊ ကိုကြီးအောင်က၎င်း အကျဉ်းရုန်းကာမျှနှင့် စတိသဘော ပြုလုပ်ကြရန် တိုက်တွန်းကြလေရာ၊ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများကို ရွေးထုတ်ပြီး သီးသန့်ဖိတ်ကြားကာ မွေးနေ့ပွဲကလေး လုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူများကား- ယခုခရီးအတူတကွ ထွက်လာကြသော သူများဖြစ်၏။ သိပ်သိပ် သည်းသည်း ကျင်းပသောမွေးနေ့ပွဲ၌ စကားစပ်မိကြရင်း- အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ရကြ၍ ခရီးထွက်ဖြစ်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမွေးနေ့ပွဲ၌ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်တော်က တင်ကြိုပန်ကြားထားသည့်အတိုင်း တယောက်နှင့်တယောက် ထိုနေ့အထိ မည်ကဲသို့ ခင်မင်တွယ်တာမှု ရှိလာပုံကို (ဒို.နှစ်ယောက်) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာတန်းများ အသီးသီး ရေး၍ပေးလေသည်။ ထိုစာတန်းများကို စုပေါင်းဖိုင်တွဲလိုက်သောအခါ -ထူထဲရှည် လျားလှသည်ကိုတွေ့ရသည်။ တယောက်ချင်း ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ကြုံခင်မင်ခံရပုံကို အရင်းတိုင်း ရေး၍ထားကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်အတွက် ဒိုင်ယာရီတအုပ် တ်ရသကဲ့သို့ပင် စုံလင်တိကျလှပါ၏။ သို့သော်..... သူတို့အရေး သူတို့အမြင်များသည် ဖတ်ပြီးလျှင် သော့ခတ်သိမ်းထားရန်သာ ကောင်းတော့သည်ဟု.... အကြံပေး၏။ သူမည်သည့် အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ပြောသည်ကို မသိသဖြင့် ကျွန်တော်ကမူ မကြာခဏထုတ်၍ ဖတ်မိပါသည်။ ယခုလည်း ထိုဖိုင်တွဲကြီးကိုပင် လှန်မိပြန်သဖြင့် ပြန်လည်ဖတ်ရှုစမြဲပြန်ရန် အကြံရလိုက်ပါ၏။

မြို့ဟောင်းသို့ ဦးတည်သွားသော မော်တော်သည်ကား အနွေးအမြန် တိုးခြင်းလျော့ခြင်း မရှိဘဲ တအိအိသာ မှန်မှန်မောင်းနှင်၍နေ၏။ ပြင်ပရှုခင်းတို့မှာလည်း ရေမျိုးရေနွယ်သစ်ပင် သောင်စွယ် တို့ဖြင့်သာ ပြီးပေရာ၊ ကျွန်တော်အတွက် စောစောကလောက် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့ဘဲ စိတ်အထာ ကျ၍သွားပြီ ဖြစ်၏။ နေရောင်အုံ့ပျမှုကား မိုးဦးတိမ်တိုက်ကြောင့် မလှမပဖြစ်၍ နေသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ဆလင်ကို မြို့ဟောင်းရောက်ရန် အချိန်မည့်မျှ လိုသေးကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာ၊ ဆလင်က နောက်ထပ် တနာရီကျော်ကျော် ကြာဦးမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ချလက်ချဖိုင်တွဲကို အကျအန လှန်ကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါ၏။

လက်ဦးပထမ တွေ့မြင်ရသည်ကား ဘောသမား စံသာရွှေ၏ “ဒို့နှစ်ယောက်” ဟူသော လက်ရေးလှလှ ဖြစ်သည်။ စံသာရွှေသည် စာပေရေးရာ၌ တန်းမစေ့ဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်၏။ စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ် ဟုလည်း အခေါ်ခံချင်သူ မဟုတ်....။ “အားကစားသမားသပ်သပ် ရေမရေထဲက” ဟု ကြွေးကြော် တတ်သူသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို ခင်မင်လွန်း၍သာ စာတပုဒ် ဖြစ်အောင် ရေးယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ သော်- ထုံးစံအတိုင်း ရည်းစားစာရေး တော်သူဖြစ်သည့် ဇာတိမှာမူ လက်ရေးလှခြင်း၌ သက်သေပြနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စံသာရွှေ၏ ဒို့နှစ်ယောက်ကို အရင်ဆုံး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

x x x x x x

သူငယ်ချင်းထွန်းနိုင်-

ငါ့ဘဝမှာ ရည်းစားစာကလွဲလို့ မှာတမ်းစာခွေ ရှည်ရှည်ရေးတာဟာ ဒီတခါ ပထမဆုံးဘဲ သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့- မင်းဖတ်လို့ ကောင်းအောင် ငါသေသေချာချာ ကြိုးကြိုးစားစား ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဖတ်ကောင်းအောင် ဆိုတာက အညာအဝါး အဖြန်းအသန်းတွေနဲ့ ရောညှပ် ရေးထားတယ်လို့ ဆိုလို တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါဟာ စာရေးဆရာ မဟုတ်လေတော့- အဲသလို အဆာပလာ တွေနဲ့လဲ ဖွဲ့နွဲ့ မရေးတတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မြန်မာစာ အမြီးမောက် မှန်အောင်တည့်အောင် ရေးထားတာကို ပြောတာပါ။ စာကိုလဲ စာလိုဘဲရေးရေး၊ စကားပြောသလိုဘဲရေးရေး၊ မြန်မာမှု၊ မြန်မာဟန် ပျောက်မ သွားသင့်ဘူးလို့ မင်းတို့အသိုက်က ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့မှာစိုးတာနဲ့ အတော်ကြီး ကြီးစား ရေးလိုက်ရတာပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ “မေ- ဟိုနေ့က မောင့်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ နေတော့လေ..... မောင်ဖြင့် ရင်နာရ၊ ရင်နင့်ရ၊ ရင်မောသွားရပြီး တရှိုက်မက်မက် ပူလောင်သည့်နှယ်ပင်- အသွင်ပြောင်းကာ၊ မောင့်ဘဝ ညအလား ဖြစ်လို့သွားပါတယ်မေရယ်....။ မေတ္တာရည်လျက်- မေတ္တာရည်လျက်- မေတ္တာရည် လျက်.....” လို့ ခေတ်ပေါ်စာနုန်း စာသုံးတွေကိုတော့ ငါကရည်းစားစာ ကျမှထည့်ရေးတာ ဆိုတော့ ခုလို ရှေးဟောင်းနေောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ရေးရတဲ့အခါမှာ ဝေါဟာရ ရှားပါးနေတော့တာပေါ့။ အေးလေ-

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အကြောင်းဆိုတာက ‘ရှေးသရောအခါက ပြည်ဗာရဝယ်- ကုဋေကြွယ်သား သဋ္ဌေးသားသည်’ လို့စလိုက်ယင်လဲ သဘောပေါက် နားလည်လွယ်တာဘဲ မဟုတ်လား...။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့စတင်တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြတာကလဲ ရှေးသရောအခါကလို့ ဆိုချင်ယင်လဲ ဆိုနိုင်လောက်ပါပြီ ထွန်းနိုင်၊ ဒို့ကျောင်းသားများအဖို့ တနှစ်၊ တနှစ်ဆိုတာက သံသရာတခုလို့ကို ဆိုနိုင်လောက်ပါတယ်ကွာ...။

အမုန်ဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ သိကျွမ်းခဲ့တာဟာ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါကမင်းထက် တနှစ်စောပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ငါကတော့ ဘောမင်းသား ဖြစ်လို့ လာတယ်၊ ခက်တာက ဘောမင်းသားဆိုတာ တပင်တိုင်က ကလေးမရဘူး မဟုတ်လား၊ အသင်းအဖွဲ့ နဲ့မှ အစပတ်တည့်ပြီး မြို့မိမြို့ဖများကို ကောင်းစွာ ကန်တော့ပန်းဆင်နိုင်တာ ဆိုတော့- တွဲဖက် ဆိုတာမျိုးဟာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးလာတယ်၊ ငါကရှေ့တန်းအလယ်လူကွာ၊ ငါ့အတွက်အကွက် ဆင်ပေး နိုင်သလို လာသမျှကိုလဲ ခံစစ်သဖွယ် တိုက်ထုတ်ပေးနိုင်မဲ့ နောက်တန်း အတွင်းလူတယောက် တော်တော် လိုနေတယ်၊ ရှိပြီးသားငနဲက သတ္တိတော့ရှိပါရဲ့ မကျင်လည်ဘူး၊ မကြုံခိုင်ဘူး၊ အဟန့် မရှိဘူး၊ ငါဟာတွဲဖက်တယောက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း သိပ်ရချင်နေတယ်၊ အဲ-တနေ့တော့ မင်းကို ငါမမြော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတာပါဘဲ၊ ဒို့တတွေဟာ- မနက်မနက်ဆို တက္ကသိုလ်ဘောလုံးကွင်းမှာ ဘောကန် အမြဲကျင့်ကြရတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဘဲ၊ တခါတလေ... ကမာရွတ်လူငယ်တွေ အများအပြား ဒို့နဲ့လာပြီး လေ့ကျင့်တာလဲ ရှိတတ်တယ်၊ ဒို့ကွင်းကလူစုံရောက်နေတော့ နီးနား ပတ်ဝန်းကျင်က ဘောသမားလေးတွေဆိုယင်- ငါအကုန်မြင်ဘူးတာချည်းဘဲ၊ သို့ပေမဲ့- မင်းကိုတော့ အဲဒီနေ့ကျမှဘဲ မြင်ဘူးတယ်၊ ဒို့တတွေ မနက်စောစော ကွင်းထဲဆင်းလာတော့- မင်းနဲ့ တခြားငနဲလေးတွေ ဒို့ကွင်းထဲမှာ ဘောကန် ကျင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒို့ဟာအဝေးကပင် မင်းကိုမြင်လိုက်ကြ ပါတယ်၊ မြန်မာယောက်ျား လူငယ်တွေထဲမှာ ဒါလောက် အရပ်မြင့်တဲ့သူကို တယ်ပြီးတွေ့ဘူး လှတယ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့- ပိန်ရှည်ရှည် ဂလန်ဂလားဆိုယင်လဲ ပြောတော့၊ မင်းဟာ အလျားအနံ့ မျှတတယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့...။ မင်းကိုဒို့ဟာ တော်တော်သဘောကျနေမိကြလို့ အချိန်စေ့တာတောင် ဖယ်ခိုင်းဖို့ သတိမရကြဘဲ အကဲခတ်ကြည့် နေမိကြတယ်ထွန်းနိုင်၊ မင်းကတို့ ကိုမြင်မှ အားနာကြောင်း တောင်းပန်ပြီး ဖယ်ပေးတယ်၊ ဒီတော့- ငါကရော နည်းပြဆရာကရော မင်းကို ဒို့နဲ့အတူ ရောကစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်မိတယ်၊ ဒို့နဲ့ကစားတော့လဲ မင်းဟာ တော်တော် ‘အမော စေ့တဲ့သူဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး ပေါ်လွင်နေတယ်၊ မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း တဖွဲ့လုံးက ၁၈-နှစ် သားလောက်အရွယ်မှာတင် ဒါလောက်သန်မာ ဖျတ်လတ်နေရင် နောက်ကိုဒီထက် တိုးတက်ထူးချွန်မဲ့ အလားအလာများစွာရှိတဲ့ လူငယ်တယောက်ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘဲပေါ့၊ မင်းအကြောင်းကို ဒို့ကမေးတော့လဲ မင်းဟာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ဘဲ ပြောပြပါတယ်၊ မင်းဟာမေမြို့မှာ ဦးလေးတွေနဲ့နေရင်း က ကျောင်းပြောင်းလာလို့ ရန်ကုန်ရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မင်းအဖေ အမေက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက သဋ္ဌေးတွေဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို လာမဲ့နှစ်မှာ ဖြေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မင်းပြောပြလို့ ဒို့သိရတယ်၊ မေမြို့ကစာမေးပွဲဖြေရင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်မှာစိုးလို့ မင်းမိဖုများက ပြန်ခေါ်တယ်လို့ ငါကထင်လိုက်မိတယ် ထွန်းနိုင်၊ နောက်တော့မှ (မ)

ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မင်းပြန်လာရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ဟော.... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါဟာ စာမရေး တတ်လေတော့ ဟိုကျော်ချ သည်ကျော်ချ လုပ်ချင်လာပြီ။ မင်း(မ)ကိစ္စကလေးတွေဟာ နောက်ပိုင်းမှာ တသိကြီးမို့- ခဏခေါက်ထားလိုက် ပါအုံးမယ်လေ....။ ဒီလိုနဲ့ မင်းလဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မဖြစ် သေးခင်က တက္ကသိုလ်ဘောသမားတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော ဘောလုံးကန်ကျင့် နေ့တိုင်းရလာခဲ့တယ်။ ဒို့ကဖြင့် အိုးကမပူ စလောင်းကပူ ဆိုသလို မင်းစာမေးပွဲကျမှာကို အပူပန်ကြီး ပူပန်နေမိကြပါတယ်။ စာမေးပွဲကျယင် တက္ကသိုလ်အရောက် နောက်ကျအုံးမယ် မဟုတ်လား၊ အားကစားသမား စိတ်ဓာတ် ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ရယ်စရာပြောရယင် ဒို့တက္ကသိုလ်မှာလဲ အားကစားစိတ်ဓာတ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ အင်အားရှိတဲ့ အားပေးသောပရိသတ်အချို့ ပေါ်ပေါက်နေလေရဲ့ကွဲ့....။ နံနက်ချိန်ခါ ပန်းမာလာလို ကိုယ်တို့အမည်ပေးထားတဲ့ သူငယ်မတစ်ယောက် သူတို့ထံမှာဖြင့် အထူးချွန်ဆုံး ဘဲပေါ့.....။ ကိုယ်တို့တတွေ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းပြီးဆိုမှဖြင့် သူတို့လဲ အားကစားဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး ကျန်မာရေးကွင်း ဆင်းသတဲ့ကွာ၊ အဆောင်တွေကနေ လမ်းလျှောက်ထွက်ထွက် လာတတ်ကြတယ်။ သူတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ ကျန်သော ကျောင်းသားများလဲ လမ်းလျှောက်ဝါသနာတွေ အကြီး အကျယ် ပါကုန်ကြတော့တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ဝါသနာက သူတို့နေရာမှာတင် မရပ်ဘဲ ကိုယ်တို့ ဘောလုံးကွင်းမှာလာပြီး အဆုံးသတ်တာက ခက်သကွ၊ လမ်းလျှောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေက အမောလဲပြေ ထိုင်ကြလေတော့ ကျောင်းတော်သားကြီးများကလဲ ကိုယ်တို့ကို အားပေးအုံးမှ ဖြစ်မကိုး ဆိုပြီး လာထိုင်ကြပြန်ရော၊ အဲဒီတော့- တနေ့တခြားလူစည်တထက် စည်ပြန်ရော၊ ဒီအထဲမှာ မင်းလို ချောချောထွားထွားကလေး တကောင်က ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ရောက်နေပြန်တော့- ပိုပြီးဝက်ဝက်ကွဲ ဖြစ်ကုန်ရော။

ဒို့ဘော်လုံးနည်းပြဆရာကတော့- ဒီလိုဖြစ်လာတာကို အားကြီးသဘောကျ ပေါ့ကွာ၊ နံနက်ချိန်ခါ ပန်းမာလာကလေးတွေက ဟီဟီ-ဟာဟာနဲ့ ဩဘာပေးလိုက် ဒို့ကဘဝင်မြင့်ပြီး မောပါဘူး- မောပါဘူးနဲ့ နင်းကန်လိုက်ဆိုတော့- လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန် ဆင်းကြပါလို့တောင်- ပြောစရာမလို တော့ဘူးပေါ့၊ ဒီအထဲမှာ မင်းဟာထူးထူးခြားခြား တည်ကြက်ဖြစ်လာတာကိုတော့.... ငါတော်တော် အံ့ဩမိတယ် ထွန်းနိုင်....။

မင်းရောက်လာပြီး နောက်တနေ့ကစလို့ ငါတို့ကွင်းမှာ ပရိသတ်ဟာ နှစ်ဆတိုးခဲ့တယ်။ အဲဒါ- မင်းအရပ်မြင့်တာရယ်၊ မျက်လုံးစိမ်းတာရယ်နဲ့ တော်တော်သက်ဆိုင်နေတယ်။ မင်းကတော့- ဒို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတွေ ထက်တောင် ခေါင်းတလုံးပိုတဲ့သူဘဲ၊ ဒီတော့ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘောလုံးကန်ယင် မင်းကိုတော့ အဝေးကနေ မြင်နိုင်ကြတယ်။ အဝေးကမြင်တော့လဲ ဆံပင်စုတ်ဖွား ကလေးနဲ့ မင်းမျက်နှာကလေးဟာ ပဏာရပြီး တော်တော်ကြည့်ကောင်းနေတော့ ပရိသတ် ဂရုစိုက် မိသပေါ့၊ ဒီမှာငါ- နဲ့နဲ့ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့ဟာ အားကစားသမား လူဆိုယင် ကျားဆိုလဲကျား၊ မဆိုလဲမ ပီပီသသဖြစ်ယင် ဒို့ကလှတယ်လို့ ယူဆတာဘဲ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်ပြီး မိန်းမချော ချောနေယင်ဒို့ကမကြိုက်ဘူး၊ မိန်မဖြစ်ပြီး ယောကျ်ားလို ဒေါင်းတင် မောင်းတင်

ဆိုယင်လဲ ဒို့ကအရင် နှာခေါင်းရှုံ့တာဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့ချွေးနဲ့ကစပြီး ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမ မတူသင့်ဘူးလို့ ဒို့ယူဆထားတယ်။ ယောကျ်ားတယောက်ဟာ မိန်းမတယောက်လို မွေးကြိုင်နေဖို့ မလိုဘူး၊ အမွှေးနဲ့သာ လိုသည်ထက် ပိုမသုံးအပ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဒို့စီမံစံတင်ထားတဲ့ စံပြယောကျ်ားအဆင့်မှာ ရေးသုံး-လေးဆတောင် ရောပေးရလောက်အောင် အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသူငယ်ချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါရစေ၊ ဒါပေမဲ့တနေ့တော့ မင်းဆီက မွေးကြိုင်တဲ့ အနံ့တမျိုး ငါရ လိုက်တယ်၊ ငါက “ဟေ့ထွန်းနိုင် မင်းညက ဘယ်မိန်းမနဲ့ အိပ်လာသလဲ၊ မင်းကိုယ်က ရေမွှေးနဲ့ နံ့တယ်” မေးတော့ မင်းကမအိပ်ခဲကြောင်း ပြောတယ်၊ ဒီတော့ငါက- “ယောကျ်ားတန်မဲ့ ရေမွှေး သုံးယင် မင်းတော့လားကွာ- ငါတနေ့ဖက်နမ်းမိမယ်” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ မင်းဟာ မျက်နှာ တချက်ပျက်ကနဲ ဖြစ်သွားမိပြီးမှ ခပ်တည်တည် ပြန်ထားလိုက်ပြီး “ညကအိပ်မက် မက်လို့ပါ” လို့ မပွင့်တပွင့် ပြောတယ်၊ အိပ်မက် မက် တာနဲ့ ရေမွှေးနံ့နံ့တာ ဘာဆိုင်သလဲကွာ၊ မင်းဟာ တခါတခါအဲသလို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို တကယ်ပြောတတ်တာဘဲ ထွန်းနိုင်၊ သို့ပေမဲ့ နောက်တနေ့တွေကျတော့ မင်းကိုယ်နဲ့ဟာ အမွှေးအကြိုင် ကင်းသွားပြန်ပါတယ်။

ရေမွှေးနံ့ရတဲ့နေ့က ဒို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း ဘောလုံးအပြင်ထွက်သွားပြီး လာကြည့်တဲ့ ကျောင်းသူကလေး တယောက်ရဲ့ထိပ်ကို တည့်တည့်မှန်မှန်တယ်လေ၊ ဒို့ကမင်းကို ဘော်လုံး ကောက်ခိုင်းတော့- ဘောမှန်လို့ ထိပ်နာနေတဲ့ကောင်မလေးက သူ့လက်ထဲက ဘော်လုံးကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မပေးဘူး...၊ မင်းကလဲ(ပေးပါ) လို့တောင် မတောင်းတတ်ဘဲ၊ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး အိုးတိုးအတကြီး ဖြစ်နေတော့ ဒို့ကလဲ မင်းရှက်တတ်မှန်းသိလို့ “ယူခဲလေ ကွာ- ယူခဲလေကွာ...လို့” ဝိုင်းအော်ပေးကြတယ်၊ ဒါတောင်မှမင်းက လက်ဘဲဖြန့်တတ်တယ်၊ နှုတ်ကတော့ ဆွံ့မြဲဆွံ့အလျက်ဘဲ၊ ကောင်မကလေးက... ကြာတော့မင်းကို သနားလာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဘောလုံးကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ မင်းလက်ထဲကို မဟုတ်ဘူးလေ- ကွင်းအလည်ခေါင် ကိုပေါ့ကွာ၊ မင်းကတော့ ဒါကိုဘဲ တခုတ်တရနဲ့ (ကျေးဇူးတင်ပါတယ်) လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး မင်းလှည့်ထွက်လာမှ အုတ်ဩဩသောင်းတင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာက “မျက်လုံး အစိမ်းကလေးနဲ့ဆရာ...၊ မျက်လုံးအစိမ်းကလေးနဲ့ဆရာ...” ဆိုတဲ့စကားဘဲ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး မျက်လုံးစိမ်းကလေးရှိရာကို မျက်မှန်စိမ်းတပ် မိန်းမပျိုကလေးတွေ စနည်းနာ ရောက်တော့တာပေါ့ ထွန်းနိုင်၊ ငါက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတခု ဒီလောက် အိမ်ခြေမရ ဖြစ်ကြ တယ်လို့ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ရေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမဆိုယင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးဘဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းကြယ်သော အရာဝတ္ထု သက်ရှိသက်မဲ့ တို့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြောင်းကိုပြဆိုတာပါ။

အေး... ဒီနေရာမှာ သံလိုက်ဓာတ်ရဲ့ အကြောင်းဟာ အကြိုးဝင်လို့လာတယ် ထွန်းနိုင်၊ သံဟူသမျှမှာ သံလိုက်ဓာတ် ကိန်းအောင်းခြင်းမရှိဘူး၊ လူဟူသမျှမှာလဲ ဆွဲငင်ဓာတ်မရှိကြဘူး၊ ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ လူတွေမှရှိတယ်၊ မြေ၊ လူဆိုး၊ သူခိုးကြီးဖြစ်စေကာမူ သံလိုက်ဓာတ်ရှိတဲ့လူမှာ လူအများက အာရုံထား

စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရတတ်တယ်။ မင်းလဲ ဒီသဘောဘဲလို့ ထင်တယ်....။ မင်းဟာရုပ်ရှင်ထဲက ရွှေမင်းသားလေးတွေလို နေရာတကာ လှပနေသူ မဟုတ်ဘူး။ လာလာသမျှ လူသူလေးပါးကို (ကျ နော့်ကိုချစ်ဗျ- ကျွန်တော့်ကိုချစ်ဗျ)လို့ ဖမ်းစားနေတဲ့ သူလဲမဟုတ်ဘူး။ မင်းဖာသာ တယောက်ထဲ အေးအေးနေတာက.. ကို လူစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေတယ်.....။ တိရိစ္ဆာန်ရုံသွားယင် အင်မတန်လှပပြီး ဟန်ရေးပြတတ်တဲ့ ဇာမနိဋ္ဌာန်ထက် လှောင်အိမ်ထဲမှာ ခပ်တည်တည် လျောင်းလှဲနေတတ်တဲ့ ကျားတွေ၊ ကြောင်တွေကို ထိချင်၊ ဝိုင်ချင်၊ ပွေ့ဖက်ချင်ကြတဲ့ သဘောမျိုးဘဲ.....”

“မျက်လုံးစိမ်းကလေးနဲ့ဆရာ၊ မျက်လုံးစိမ်းကလေးနဲ့ဆရာ....”

မနက်မနက်ဆိုယင်- ဒို့တက္ကသိုလ်ဘောလုံးကွင်းမှာ ဒီအသံတွေဟာ ပြန့်ချင်တိုင်း ပြန့်လွင့်နေ တော့တာဘဲ....။ တနေ့တော့ မြားနတ်မောင်က.... ဒို့ကန်တဲ့ဘောလုံးကို အသံနှလုံးအမှတ်နဲ့ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ် ဆိုသလို သူ့လက်ကလေးနဲ့ ပစ်ခွင်းလိုက်တော့တယ်။ မြန်မာစာ အဓိကယူပြီး မကြာမှီ ဆရာမဖြစ်ရန် ရည်သန်နေတဲ့... မမမေဂျာ တယောက်ဟာ ဒို့ဘောလုံးကွင်းကို ရောက်လာတယ်။ အံ့မယ်-သူရောက်လာပုံက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်...တက္ကသိုလ်ဓမ္မရုံမှာ ဘယ်အသင်းက ဆိုလားကွာ မနက်အစောကြီး ပရိတ်တရားတော်နာ ပြုလုပ်သတဲ့....။ ပြီးတော့ အင်းလျားကျောင်း ဆောင်ဖက် ခြေလျင်ပြန်ကြရင်း...ဘောလုံးကွင်းဖက်မှာ လူစုလူဝေး မြင်တွေ့တာနဲ့ ဝင်လာတာတဲ့။

အဲသည်နေ့က အိုက်စပဲစပ်ကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး..... မင်းကအင်္ကျီချွတ် ကစားတာကို ငါကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ မှတ်မိဖို့အကြောင်းကလဲ ရှိတယ်လေ....။

ဒို့များကလဲ ဒို့များဘဲ.... ဒါလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြေးလွှားခုန်ပေါက် နေကြတဲ့ကြားထဲက တော်တော် ‘ဏှာ’ ထနိုင်ကြတယ်။ တဏှာဆိုတာ စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်းကွ မရိုင်းဘူး။ ကျန်းမာရေး ဖက်ကလှည့်တွေးမယ် ဆိုယင်တော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် ကျန်းမာလို့ပေါ့ကွာ- မဟုတ်ဘူးလား။ ဒို့ဟာ ခြေထောက်ကို အအားမထားကြသလို မျက်စိကိုလဲ အနားမပေးကြဘူး။ မင်းဒို့ဆီ ရောက်လာကထဲက ဒို့မျက်လုံးတွေဟာ ပိုမိုစူးရှလာပုံရတယ်ကွ။ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် ဘောကန်လိုက်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖက်လှည့်ပြီး မျက်လုံးကစားလိုက်နဲ့ပေါ့ကွာ....။ အဲဒီတင် ဒို့အားလုံးလိုလို တညီ တညာထဲနှုတ်က ထွက်မိကြတာတော့ “ဟေ့-ဟေ့-ဟိုမှာ မမမေဂျာ ဆရာ၊ မမမေဂျာ” ဆိုတဲ့ စကားဘဲ....။ မင်းကတော့ နားမလည်ပါးမလည်မို့ ဘောလုံးကိုသာ သံသံမဲမဲ ကန်နေတာပါဘဲ။ ဒို့ဘာသာစကားက- (ဘားမီးစံမေဂျာဟူသော) မြန်မာစာ မယ်ကလေးလို၊ အဓိပ္ပာယ် ရမှန်းမင်း မသိနိုင် သေးဘူးလေ....။ မင်းကတက္ကသိုလ်မှ မရောက်သေးဘဲ.....။ မင်းဖူးစာကတော့ တက္ကသိုလ် မရောက်ခင်ကထဲက.... မင်ရေပြစ်ပြစ်ကြီးနဲ့ ရေးခြစ်ပြီးသားဘဲဟေ့ ထွန်းနိုင်.....”

မမမေဂျာကိုလဲ မြင်ကြရော နည်းပြဆရာကို ဒို့က အားလပ်ချိန်ပေးဖို့ အရေးဆိုမိလေရောပေါ့....။ အားလပ်ချိန်ပေးတဲ့အခါမှာ လူကြောက်တဲ့မင်းက ပွဲကြည့်ပရိသတ် ရှိတဲ့ဖက်မှာ လာမထိုင်ဘဲ တခြားဖက်မှာ သွားထိုင်တယ်။ ခါတိုင်းနေ့တွေဆိုယင် ဟိုဖက်သည်ဖက်ရယ်လို့ ကျရာရွေးမနေဘဲ မျှပြီးထိုင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပါ ထွန်းနိုင်၊ ဒီနေ့ကျမှ..... မမမေဂျာက သံလိုက်နဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်လို့ တယောက်မကျန် ပရိသတ်ရှိတဲ့ဖက် သွားထိုင်မိကြလေတော့ တဖက်မှာ မင်းတယောက်ထဲ အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်လို့နေတယ်။ အဲသည်တော့- နည်းပြဆရာကမင်းကို ငဲ့ညှာပြီး မင်းဖက် ဖြတ်ကူး သွားတယ်။ အဲသည်တော့မှဘဲ မမမေဂျာဟာ မင်းကိုဂရုစိုက်မိတဲ့ အခြေကို ရောက်သွားပါတယ်....။

အဲ- မမမေဂျာရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်လေးကို အနည်းအကျဉ်း ပြောပြရအုံးမယ် ထွန်းနိုင်....။

မမမေဂျာရဲ့ နာမည်အရင်းက ‘ခင်နှင်းဆွေ’တဲ့။ အမှန်ဆိုတော့ ဖြူဖြူမွေးမွေး အလှပပေးဖို့ ခင်နှင်းဖြူ လို့တောင် ပြောင်းမှည့်ဖို့ ကောင်းတယ်။ မမမေဂျာဟာ တက္ကသိုလ်မှာတော့..... အလှဆုံး မိန်းမတွေ ထဲမှာ တယောက်အပါအဝင်လို့ဘဲ... ငါပြောပါရစေ... ငါဟာမောင်ဘွဲ့ မယ်ဘွဲ့ တွေမှာ တယ်ပြီး ချဲ့ကားဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူမဟုတ်တော့ ‘အလှဘယ်မှာ’ ဆိုတဲ့ နာမဝိသေသနမျိုးကို ဖြိုးဖြိုးဖျဖျ တန်ဆာဆင်ပြီး မချီးမြှောက်တတ်ဘူး ထွန်းနိုင်။ ဒါပေမယ့် ‘လှသကွ-လှသကွ’ လို့တော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ-‘လှသကွ-မမမေဂျာ’ ဟာ လှသလောက်လဲ ရဲရဲတင်းတင်း ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ် ရှိသေးတယ်မောင်။ သူ့ကိုချစ်ရေးဆိုတဲ့လူတွေ ဒုနဲ့ဒေးရုံခဲရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မိတ်မပျက်စေရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အချစ်တွေခွဲဝေပေးတယ်လို့ မကြားဘူးဘူး။ သူ့မျက်နှာထား တင်းတင်းကလေးဟာ ဘယ်ငနဲသားကိုမဆို ရှိုးတိုးရှန့်တန်ဖြစ်သွားစေတာချည်းဘဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒို့အတန်းက မောင်မောင် ဆိုတဲ့လမ်းသရဲကလေးက ပြောတာ “ဒီလိုမိန်းမမျိုးတော့ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ၊ ညညအတူတူအိပ်ယင် သူ့ကိုမဖက်ချင်ဘဲ ထိုက်ကန်တော့ချင်သလို ဖြစ်နေယင် ဘယ်နိပ်မလဲ” တဲ့ကွ။ သူပြောတာဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အများကြီးရှိတယ်။ ငါတခါကကြားဘူးတဲ့ ခေတ်သစ်ပုံပြင်နဲ့ အတော်ကလေး တိုက်ဆိုင် သမှုရှိတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်သမားတယောက်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့မိခင်လောက်လှသော ချောသော မွန်မြတ်သောမိန်းမ မရှိသေးဘူး။ အဲသလို မိန်းမမျိုးတွေမှာဘဲ မိန်းမယူမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးထားတယ်တဲ့။ ကြိမ်းဝါးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ အမေနဲ့တူတဲ့ မိန်းမတွေလို့ ကမန်းကတန်း လက်ထပ် ယူလိုက်သတဲ့။ သို့ပေမဲ့ အုံးစက်ရာယှဉ်နွဲ့တဲ့ အခါကျတော့.... အဲ-အဲ- ကန်တော့ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဘဲ ပေါက်နေလို့ မကြာခင်လင်မယား ပြတ်စဲကြရတယ်တဲ့ကွ....။ မမမေဂျာဟာလဲ သူ့ကြင်ဖော်ကို သေးနုတ်နုတ်စေတဲ့ မိန်းမမျိုးလို့ ခေါ်ရမလားမသိဘူး။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချစ်ရမဲ့ မိန်းမမျိုး ထင်ပါရဲ့လေ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒို့ကတော့အမေနဲ့မတူပါဘူး။ မတူပါဘူးဆိုပြီး တွေ့နေရာမှာ ပိုးမိကြ တာပါဘဲ။ မမမေဂျာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ထိမထင် ရိရွှင်ရွှင်ဘဲပေါ့။ သို့ပေမဲ့ မင်းနဲ့ကျတော့ မမမေဂျာရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မင်းဆီကို ဗြန်းကနဲ ရောက်သွားတော့တယ်။

“အမယ်လေး- သူများထက်ကံပြီး ဗလကြီးပြချင်လို့ ထင်ပါရဲ့ အကျီကြီးများချွတ်လို့၊ လူရှေ့သူရှေ့ ကိုယ့်ရှိသမျှထုတ်ပြပြီး ဟန်ရေးဆင်တတ်တဲ့သူကို သိပ်မုန်းတာဘဲ” မမမေဂျာရဲ့ နှုတ်ဖျားက စကားသံကို ဒို့ဘောလုံးသမားအားလုံး ကြားကြရတယ်။ သူ့တို့ မုန်းပြီဆိုယင် ချစ်လာဖို့ဆိုတာ လက်တကမ်းမှာဘဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒို့သိတာပေါ့-ထွန်းနိုင်၊ ကာလပြောင်းပြန် ခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမ တယောက်ဟာ မြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်ကို မုန်းပါစေလို့ ဆုတောင်းနိုင်မှ တော်ကာကျတာ မဟုတ်လား....။ ဒို့ခေတ် နည်းပရိယာယ်ကို အကုန်အစင် နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ မမမေဂျာက... အဲသလို လက်လွတ်စပယ် ပြောလိုက်တော့- ဒို့ဟာ အံ့ဩတာနဲ့အမျှ ပြုံးမိကြပါတယ်.....။ ဒို့ကတော့ မင်းကို စင်ကြယ်သော လူငယ်ကလေး တယောက်အနေနဲ့ ခင်မင်လက်ခံ ထားကြလေတော့- မင်းက တမင်တကာ ကျူးလွန်တဲ့အမှုကိစ္စမျိုး မဟုတ်တဲ့အခါမှာ “နာ” ချင်သလိုလိုဘဲကွ၊ ဒါကြောင့် ငါကဘဲ- ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိသွားအောင်ဆိုပြီး “ဟေ့-ထွန်းနိုင်- လာပါအုံးကွဒီကို၊ သံပရာရည် လာသောက်လှည့်ပါကွ.....” လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတယ်။ ငါကတော့ ဒို့ရဲ့ထွန်းနိုင်ဟာ ထွေလာ ကေယာ ဟန်ဗျာပါများတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်....။ ငါ့စေတနာဟာ နောင်သောအခါကျ ကုမရ ဖျောက်မရတဲ့ ဝေဒနာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်သိ ထားယင်- မင်းကိုဒီဖက် မလာခိုင်းဘဲနဲ့ ဟိုဖက်ကတင် အိမ်ကိုတချိုးထဲ ပြန်ပြေးဖို့ အော်ပြော သတိပေးမိမှာဘဲ၊ ဘောလုံးကွင်းကိုဖြတ်ပြီး မင်းတလှမ်းချင်းလမ်းလျှောက်လာတော့ အားလုံးသော မျက်လုံးများဟာ မင်းထံမှာ စုဝေးရောက်ရှိလာလေလေ- မင်းကိုယ်ခန္ဓာဟာ အင်မတန်မှ ထွားကျိုင်း ကြည့်ကောင်းနေတယ် ဆိုတာကို အများက သတိထားမိကြတယ်။ လူအုပ်ထဲမှာ ရောက်တုန်းကလဲ မင်းဟာထူးခြားမှု အသွင်သဏ္ဍန် ဆောင်နေတာပါဘဲ မင်းဟာ လူအုပ်ကိုရှက်လို့ ရောင်ကွင်း နေတတ်တယ် ဆိုပေမဲ့ တကယ်တမ်း မရှောင်သာတော့လဲ မှင်သေသေ အိမ်ခြေရှိရှိနဲ့ ပိပိရိရိ နေတတ်တယ် ဆိုတာ ဒို့တွေ့ရတယ်။ ငါလှမ်းပေးတဲ့ သံပရာရေခွက်ကို မင်းလှမ်းယူ သောက်တဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးကမင်းကို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ဘူးတာ ပထမဆုံးဘဲလို့ထင်တာဘဲ၊ မင်းရဲ့- ပဏာမ တက္ကသိုလ် မိတ်ဆက် (Debut) ပေါ့ကွာ...။ ဒီနေရာမှာတော့ မိတ်ဆက်သမှု အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမပေါ့။ ငါကလဲဒို့ရဲ့ မွေးစားသားကလေးကို ဂုဏ်တင်ချင်သေးသမို့- “ထွန်းနိုင် မင်းတော်တော် ဘော်ဒီလှတယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ မိုးရေထဲ နတ်ဝတ်ပုဆိုး တိမ်မီးခိုး ခါတောင်းကျိုက်ပြီး အပြေးပြိုင် ရဲလား” လို့ မမမေဂျာနားမှာ မသိနိုးမသိသာ ကြားလိုက်ရအောင် ကလိလိုက်မိပါတယ်။ တကယ် တော့... ကြားလဲ မမမေဂျာက ရှက်စနိုးနဲ့ မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ယပ်တောင် ကလေး ကွယ်ထားတာမျိုးလုပ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေ စုစုဝေးဝေး ဖြစ်ကြပြီ ဆိုယင်- ဟေးလားဝါးလား မဟုတ်တန်းတရားတွေနဲ့ ပျော်တတ်ကြောင်းကို ခုခေတ်တက္ကသိုလ်သူတို့ အမူအယူရဲတင်းနှင့်ပြီး ရှိကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့- မင်းကလဲ ခတ်ပြုံးပြုံးဘဲ ငါ့ကို ပြန်ပြောတယ်....။

“ပြိုင်တော့- ပြိုင်ဝံ့ပါတယ်ဗျာ.....၊ ကုန်းပေါ်မှာ ပြေးတာထက်- ရေထဲမှာ ရေကူးတာက ပိုပင်ပန်းတာဆိုတော့- ကိုစံသာရွှေပြောတဲ့ နတ်ဝတ်ပုဆိုး တိမ်မီးခိုး ခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ဘဲ ရေကူး ပြိုင်ကြယင် မကောင်းဘူးလား....”

အဲသလိုအမှတ်မထင် ခတ်ရွှင်ရွှင်ကလေးပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုမမမေဂျာဟာ အတိအကျ မှတ်သား ထားလိုက်ဟန်တူပါတယ်။ အဟွန်ကနဲ- ရီချင်သလို မရီချင်သလို အသံကလေးတခု ပြုလိုက်တယ်။ မင်းကလဲ ကြားလိုက်ဟန်တူပါတယ်။ ရှက်သယောင်ယောင် ဖြစ်သွားပြီး၊ တဖက်ကွင်းကို ပြန်ပြေးဖို့ ချာကနဲ လှည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီတင် အရှက်ကလေးကနေ အရှက်ကြီးဖြစ်သွားအောင် ကံတရားက မဟားဒယား လုပ်လိုက်တယ်ကွာ၊ တိုတို ပြောရယင်တော့..... ရေစပ်စပ်ဖြစ်နေတဲ့ မြက်ခင်းမှာခြေ ချော်ပြီး ပက်လက်လန်လဲတယ်။ လဲမှာပေါ့- မမမေဂျာက နောက်ကခြေထိုးသလို ခြေတဖက် ရှေ့ပစ် လိုက်တာကိုး၊ အဲဒီတော့- ဝတ္ထုဆန်ဆန်ဘဲ မင်းဟာ မမမေဂျာရှေ့မှာမှ လဲတယ်.....၊ မမမေဂျာဟာ သူ့ဖိနပ်ကလေးခုပြီး မြက်ခင်းမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေသူဖြစ်တော့ကွာ၊ မင်းအလဲမှာ သူ့ခြေထောက် ပြန်အနုတ် နောက်ကျသွားလို့ သူ့ပါဟန်ချက်လွဲပြီး မင်းအပေါ် လက်ထောက်မိရက်သား ဖြစ်လို့ သွားတယ်။ အမာလေး တကယ်ကို- ရုပ်ရှင်ထဲက- ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်း ကျနေတာဘဲ မောင်ရာ.....၊ ဒို့ဖြင့်ကြည့်ကောင်းလွန်းလို့ မထူမိဘဲ၊ ရီကျဲကျဲကြည့်နေမိတာ- အတော်ကြာမှ မကောင်းတတ်လို့ ထူဖို့ ဟန်ပြင်ကြရတယ်။ ထူမလို့ လုပ်ပြန်တော့လဲ မမမေဂျာကို လက်မဆွဲရဲကြလို့ မင်းကိုပဲ လက်ဆွဲ ခြေထောက်ဆွဲ လုပ်ရတယ်။ မမမေဂျာကတော့- တော်ပါပေတယ်။ သူမရှက်တတ်ပါဘူး ဆိုတာကို ပြတယ်လေ။ ရီရီမောမောနဲ့ဘဲ ဖုတ်ဖက်ခါ ပြန်ထရင်း- နူရာပဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း ဆိုလေတာနှင့် “သူခိုးဖြစ်ပါပြီရှင်....” လို့ သူ့ပြောသလို- ကိုယ်ပြောသလို စကားကလေး ပြောပြီး၊ အသံလွင့်လွင့်နဲ့ ရယ်တယ်ထွန်းနိုင်၊ ပြီးတော့မှ- သူဟာ အရယ်ကို ပြုန်းကန်ရပ်လိုက်ပြီး၊ မင်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်တယ် ထွန်းနိုင်.....၊ မင်းကလဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လူးလဲထခိုက်မို့ မင်းရဲ့ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကလေးတွေဟာ- မမမေဂျာကို ညှို့ငင်ဆွဲယူလိုက်တယ် ထင်တာဘဲ၊ မမမေဂျာဟာ မင်းကို တစ္ဆေသရဲများ မြင်လိုက်ရသလားလို့ ထင်ရတယ်ကွာ၊ မျက်နှာပန်းသွေးဟာ ဖွေးကနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ မနည်းကြီး အိန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်တဲ့ပုံကို ငါခုထိ မြင်ယောင်နေပါသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲမှာ... ကောင်မကလေးနဲ့ ကောင်လေးတွေကြတော့ မြင်မြင်ချင်း ရှိန်းကနဲ ဖိန်းကနဲ ဖြစ်ပြီး၊ ရှက်သွေးတွေဖြန်း သွားကလေးဖြဲ လက်ကလေးပွတ်ပြီး- “ဟင့်-အကို့” ဆိုတဲ့ တယောက်နဲ့ တယောက် ကြည့်နေကြတာလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့်- မင့်အကြည့်က မင်းကိုခုလို စိမ်းစိမ်း ဝါးဝါး ကြည့်လိုက်တာကို မနှစ်မြို့တဲ့အသွင် ဆောင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့၊ မင်းဟာ မမမေဂျာရှေ့မှာ ကြာကြာအချိန်ဆိုင် မနေတော့ဘဲ တဖက်ကို အပြေးထွက်သွား တော့တယ်။ ဒို့တတွေလဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ Brief Encounter လျှပ်တပြက်တွေဆိုခြင်းမှာ နစ်မြောသွားရာက ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားပြီး ဘောလုံးဆက်ကန်ကြရတယ်။ မင်းကတော့၊ မင်းကတော့ အမော ပြေသွားလို့လား မမမေဂျာရှေ့မှာမို့လား မပြောတတ်ဘူး ဘောလုံးကိုခတ်ပြင်းပြင်း အားနဲ့ချည်း ကန် နေတော့တာဘဲ...၊ ငါကတောင် မင်းအနားရောက်သွားတိုင်း “သတိထားနော်- နောက်တခါ ခြေထိုး

ခံရယင် ပက်လက်မလဲဘဲ မှောက်ရက်လဲနေအုံးမယ်” လို့ နောက်ပြောင်မိတဲ့ အထိပါဘဲ၊ အဲသလို-
ငါကပြောတော့ မင်းပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းမျက်လုံးစိမ်းကလေးတွေဟာ ပိုပြီး စိမ်းသစ်လာ
သယောင်ဘဲ....၊ မင်းဟာမမေ့ရှာ ထိုင်ကြည့်နေတုန်း- ဘောလုံးကန်နေရတာကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာ
ကတော့ ထင်ရှားပါတယ်၊ တပါးသူအတွက် အဖျော်အဖြေခံ သက်သက်ကတော့- ဒို့လဲ အဖြစ်မခံ
ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမမေ့ရှာက ဒို့ဘောပွဲပြီးသည်အထိ တချိန်လုံး ထိုင်ကြည့်သွားတယ် ဆိုတော့....
ဒို့ပီတိတွေဟာ အတိုင်းထက်အလွန် ပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုလဲအတော်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက် ကြသပေါ့၊
မင်းမှာတော့ တည်ကြက် ဖြစ်လိုက်ပေသကဲ့သို့....။

မမမေ့ရှာနဲ့ အဲသလို တွေ့ဆုံပြီးတဲ့ နောက်တနေ့မှာ မင်းကငါ့ဆီ လှမ်းစာရေး လိုက်တယ်၊
နေမကောင်းလို့ ဘောကွင်းမလာနိုင်ဘူးပေါ့၊ ငါကတော့ လူပျိုကလေး ပင့်ကူမျှင်နဲ့ ဝေးအောင်ပြေး
လေပြီလို့ တွက်လိုက်ပါတယ်၊ မင်းကသာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေတာပါ ထွန်းနိုင်...၊ မမမေ့ရှာကလဲ
နောက်တနေ့တွေမှာ လာတော့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အိမ်၌ သူ့အင်မတန်ထိန်းနိုင်တဲ့ မိန်းမ
တယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

ဘောလုံးနည်းပြ ဆရာကတော့..... အနာဂတ်၏ ကြယ်ပွင့်ကလေးအနေနဲ့ မင်းကိုရာထားသူမို့ မင်း
မလာတော့တာနဲ့ တဖြစ်တောက်တောက် ပြောလို့မဆုံး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့..... ငါကဘဲ နားအေး
စေရအောင် “မမမေ့ရှာက နောက်တနေ့ ခြေထိုးမှာကြောက်လို့ မလာတော့တာ ဖြစ်မှာပေါ့လို့
ရယ်စရာစကား ပြောလိုက်ရတယ်....။

နောက်တနေ့မှာလဲ မင်းဟာပေါ်မလာဘူး၊ နောက်တနေ့ရဲ့ နောက်တနေ့မှာလဲ မင်းဟာပေါ်မလာဘူး၊
မင်းဒို့နဲ့အတူ လာမကစားတော့ဘူး- ဆိုယင်ပဲ ဒို့ကွင်းလဲ တဖြည်းဖြည်း လူစဲပြီး ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ
ဖြစ်လို့နေပါတယ်၊ မင်းကလဲ တော်တော်နေနိုင်တယ်ထွန်းနိုင်၊ ဘောလုံးရာသီ ကုန်ဆုံးတဲ့အထိ မင်း
ပေါ်မလာဘဲ မြုတ်ချက်သား ကောင်းနေခဲ့တယ်။

စာမေးပွဲနီးတော့ မင်းကိုငါတကြိမ် တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

ကျောင်းသားတို့ရဲ့ မဟာတာဝန်ကြီးဟာ စာမေးပွဲ အောင်မြင်ရေးအပြင် အခြား မရှိလို့ ဆိုရမယ်
မဟုတ်လား။ ဒို့များလဲ ဘောလုံးကို ခဏဘေးဖယ်ပြီး စာကျက်စားပွဲကို ချဉ်းကပ်ရပြန်တာပေါ့.....၊
ခက်တာက ပြေးလိုက် လွှားလိုက် ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက် နေနေကျဖြစ်နေတဲ့ ဒို့တတွေဟာ တနေရာ
ထဲမှာ ကြာကြာ ထိုင်နေရယင်ဘဲ ပျင်းရိတွန့်လိမ်လာတော့ ညနေစောင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း
ဆိုတာကို ခုံမင်သမူ ပြုလာပြန်ရောပေါ့ကွာ....၊ အဲဒီမှာတင်မင်းနဲ့ ပြန်ဆုံလိုက်ရတာပါဘဲ၊ လက်ဦး
ပထမမှာတော့ ဒို့ဘောလုံးသမား တသိုက်ဟာ ညနေစောင်း လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ ကမာရွတ်
အဝိုင်းကြီးနား စားချင်ရာစားပြီးမှ စာကျက်ခန်း ပြန်တတ်ကြတယ်၊ နောက်တော့ ဒီအစီအစဉ်ကို

တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲပြစ်ကြပြန်တယ်။ ဒို့ဟာပထမဦးဆုံး ကမာရွတ် အဝိုင်းကိုသွားပြီး စားစရာ သောက်စရာတွေ ဝယ်တယ်။ ပြီးမှာ စာကျက်စရာ ဖိုင်တွဲနဲ့အတူ အင်းလျားကန်စောင်းကို ထွက်ခွာပြီး ရေစပ်တနေရာမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ယင်း အစားအသောက်နဲ့တကွ စာကျက်ခြင်း အမှုကိုပြုကြပါတယ်။ တညနေ ဒို့စာကျက်နေတုန်း ရွက်လှေကလေးတစင်းဟာ ဒို့နားမှာ လေပြင်းမိပြီး မှောက်သွားတယ်ကွ။ ဒို့လဲ အားကစားသမားပီပီ ရေကူးတတ်သူ အများအပြား ပါဝင်နေတော့ အကူအညီလေးများ ပေးနိုင်လို ပေးနိုင်ငြားဆိုပြီး မှောက်သွားတဲ့ ရွက်လှေရှိရာ ရေလည်ကို ကူးခတ်သွားကြတော့- လားလား အခြားသူဟုတ်ပါရိုးလား....။ ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့ မင်းကလေးဖြစ်နေတယ်။ မင်းကဒို့ကိုဆီးပြီး- “ဇီးကွက်မျက်ပြူး ရေထဲတွန်းချ ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်.....” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ နောက်လိုက် သေးတယ်။ မင်းတယောက်ထဲနဲ့ လှေကိုတော့ ပြန်ပြီးပက်လက်လန်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒို့က (ဘေလေဆပ်)လိုက်မှ မိုးမိုးမတ်မတ် ပြန်ထူနိုင်သွားတယ်...။ ဒို့ကလဲ လုပ်အားပေးခ ကန်တပတ် စီးခွင့်တောင်းတာပေါ့။ ဒို့ချည်းသာမကဘဲ ကမ်းပေါ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ တဖွဲ့လုံးကိုပါ မင်းက ကူသည် ခေါက်သည် ရွက်လှေငါးခုကို ခံစားခွင့်ပြုရပေတယ်။

“ဟေ့- မင်းဘာပြုလို့ မလာတော့တာလဲ..... မမမေဂျာကြီး ဒို့ကွင်းကို မလာတော့တာ ကြာ ပါပြီကွ.....”

ငါကရွက်လှေပေါ် အရောက်မှာ အဲသလိုမေးတော့- မင်းက “မမမေဂျာဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့” ပြန်မေးတယ်။

“ဟ မမမေဂျာဆိုတာ ခင်နှင်းဆွေလေကွာ....”

“ခင်နှင်းဆွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ....”

“ငါ့လခွမ်း- မင်းပက်လက်လန် လဲအောင် ခြေထိုးလိုက်တဲ့ မိန်းမလှကလေး ဟာပေါ့ကွ.....”

အဲဒီတော့မှ- မင်းက မှတ်မိသွားပြီး- “အော်.....သူလား၊ သူကဘာပြုလို့ ကျွန်တော်ကို ခြေထိုး ရသလဲ မသိဘူးနော်” လို့ ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

အေး- မင်းမသိလို့ ဒို့လဲမသိတာအမှန်ဘဲ၊ ငါ့အထင်မှာတော့ မင်းရှိုးပြလွန်းတယ်ထင်ပြီး အမြင်ကပ် တာနဲ့ လုပ်လိုက်တယ်လို့ သဘောပေါက်မိတာဘဲ.....။ အဲဒီအခါမှာ လေပြင်းတိုင်လာပြန်လို့ လှေ မမှောက်အောင် ရွက်ကိုမနည်းထိန်း ရပြန်တာကြောင့် စကားလမ်း ပြောင်းသွားပြန်ရော၊ လှေကို ထိန်းရင်း ဆိုတော့ လှေအကြောင်း ရေအကြောင်းပေါ့ကွာ.....။ မင်းဟာ အင်းလျားကန်ထဲမှာ ဒီလိုဘဲ တကိုယ်တည်း ရွက်ဖွင့်သွားလာ နေတတ်သလား၊ လှေလှော်ရွက်တိုက်အသင်းကို ဝင်ထားတာကော

ကြာပလား ဆိုတာတွေပေါ့၊ မင်းကတော့- အမေးရှိလို့ အဖြေသိပါရစေဆိုပြီး လက်လွတ်စပယ် ပြောပြ လိုက်တာဘဲ၊ ဒို့မှာတော့မင်းဟာ တော်တော်ကြီး အထက်တန်းရောက်တဲ့ အထက်တန်းလွှာက ပေါက်ဖွားတဲ့ သားပျိုဆိုတာ ဒက်ကနဲသိလိုက်ကြတယ်၊ စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါအုံးကွာ...၊ ဒို့တတွေမှာ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတထွာအတွက် လှော်တက်တချောင်း လှေတလောင်း ရဖို့အရေး အလယ်လတ် တန်းစား မိဖများမှာ ခြစ်ခြစ်ချုပ်ချုပ် ချွေတာစုဆောင်းပြီး သားသမီးကို ကျောင်းပို့ကာ၊ ပညာရင်နို့ သောက်ဖို့ စေတယ်...၊ ဒို့မှာလဲ ကတ်ကတ်သတ်သတ် သုံးစွဲပြီး၊ စာအံချိန်နဲ့ ပျော်ပါးချိန်ကို မျှတအောင်စီမံပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်ကြရတယ်၊ မင်းမှာတော့ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြရတဲ့အပြင် ဒို့တတွေ အိပ်မက်တောင် မမက်နိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအဖုံဖုံနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပါတယ်...၊ မင်းရဲ့ မွေဇာတိ ဘဝ ကုသိုလ်ကတော့- လှပပါပေတယ်ပေါ့ကွာ...၊ မြန်မာပြည်မှာ သားကလေးတယောက် အပျော်စီးဖို့ ရွက်လှေတစင်းရယ်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရယ်၊ ကားရယ်၊ ဝယ်ပေးထားတာတို့၊ သေနတ်ပစ်၊ ငါးမျှား၊ ဘောကစားစေပြီး၊ ကြိုခိုင်ပြေပြစ်သော အနေအထိုင် အသွားအလာတို့၊ ဖန်တီးပေးထားတာ တို့ဟာ တော်ရုံချမ်းသာလို့ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ငွေကြေးချမ်းသာမှုအပြင် နိုင်ငံတကာ အဆင့်အတန်းမှီတဲ့ အတွေ့အကြုံကလဲ ရှိရအုံးမယ်မဟုတ်လား၊ မင်းမိဖတွေနာမည် မေးမှ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကစပြီး ချမ်းသာလာတဲ့ ကျိုကျိတက် မိသားစုက ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ကြရတော့တယ်၊ အရင်တုန်းက မင်းက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှာ နေတယ်ဆိုလို့ ဒို့က ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားခဲ့ကြတာ...၊ ခုမှ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသွယ် အင်းလျားကန်စပ်ရှိ ခန်နား ကြီးကျယ်သော တိုက်ကြီးမှာ စံမြန်းသော နတ်သားကလေးတပါး ဆိုတာကို ဒို့သိရတော့... မင်းကို ရောရောနှောနှော ဆက်ဆံရမှာ ဝန်လေးလားကြသလိုဘဲ၊ လူ့သဘာဝကလဲ ဆန်းကြယ်သား၊ ကိုယ်နဲ့ ပိန်မသာ လိမ်မသာ လောက်ကိုသာ ခေါင်ဆက်ဆံချင်ကြတာကွ၊ သိပ်မြင့်လွန်းရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ်နိမ့်လွန်းရင် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြဉ်လိုတဲ့ “ငါ” စိတ်ကလေးက ခဏခဏ ငါးရစ် တတ်သလို မြူးကြွရန်စလေ ရှိတယ်ကွာ...။

မင်းကလဲ လူငယ်ဆိုပေမဲ့ လူပါးကလေးဘဲ၊ ဒို့တတွေ အင်တင်တင် ဖြစ်လာတာကို ရိပ်မိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ မဝေးလှတဲ့ တဖက်ကျွန်းဆွယ် ကန်စပ်က မင်းရဲ့အိမ်ဂေဟာကို ဒို့ဆံ့သမျှနဲ့ တပါတည်း ရွက်လှေပေါ်မှာ တင်ပြီးခေါ်သွားတယ်လေ...။ “ကျွန်တို့အဖွဲ့တချို့က လှော်တဲ့လှေတွေနဲ့ လိုက်လာ ခဲ့ကြပါ၊ ဟိုကျရင် မင်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ပြန်ပို့မယ်...။” လို့ဆိုတာနဲ့ မငြင်းပယ်မိကြဘဲ မင်းနောက်ကို လိုက်ကြရပြန်တယ်ပေါ့။

စေတနာမှန်တဲ့ ကံတရားအထုံအဆက် ပါလာတာကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဆူကြီးနိမ့်မြင့် ဖြစ်ကြတာကို ဒို့ဟာ အလကားနေရင်း မစွေစရိတ် မထားသင့်ဘူးပေါ့၊ မတရားလောဘကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာ ရင်တော့... ခေတ်ဟာ လက်မရွံ့သား ဖြစ်လာတတ်တယ် မဟုတ်လား ထွန်းနိုင်...၊ မင်းမိဖတွေကို ငါအက်ခတ်ချင်လို့ အလွယ်တကူ လိုက်လာပါပဲဖြစ်တယ်၊ သို့ပေမဲ့- တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လာ ပြန်တော့လဲ အလွယ်တကူ ခင်မင်နှစ်သက် လိုက်မိပါတယ်၊ ဝမ်းတွင်းစိတ်ဟာ မျက်နှာမှာ

ပေါ်တတ်တယ် ဆိုတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ မင်းမိဖုများဟာလဲ သဘောဖြူအူစင်း ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော သူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတယ်...၊ ခေတ္တခဏလောက် လိုက်ကြည့်တဲ့ ဒို့တတွေဟာ ညနေစာ စားသောက်ပြီးမှဘဲ ပြန်ဖြစ်ကြရတော့တယ်၊ မင်းအပြင်မထွက်တော့တာလဲ ဒို့လိုဘဲ စာမေးပွဲအတွက် ဖိနေလို့ဆိုတာကို သိကြရတယ်...၊ ဒို့ကလဲ ဒို့အသင်းအတွက် ဘောလုံးသမားတိုးစေဖို့... စာမေးပွဲ အောင်ပါစေ ဆုတောင်းခံပါတယ်၊ အဲ- ငါ့လိုဘဲ အောင်ပါစေဆုတောင်းတဲ့ အထဲမှာ မမမေဂျာလဲ ပါတယ် ထွန်းနိုင်...။

ငါကပထမနှစ်ကျောင်းသား ဆိုတော့- ပထမဦးဆုံး စာမေးပွဲကို တော်တော်ကလေး ကြိုးစားမိတယ်၊ စာမေးပွဲခန်းကိုလဲ အစောကြီးသွားတတ်တယ်၊ တနေ့တော့ စာမေးပွဲခန်းရှေ့မှာ မမမေဂျာနဲ့ တွေ့ ပါ ကရောကွာ၊ အဆောင်က ကျောင်းသူကလေးတယောက်က ညကစာကျက်လွန်ပြီး မူးနေလို့ ဆေးရုံကို အရင်ပို့၊ ပြီးမှ- စာမေးပွဲခန်းကို ကျောင်းသူကြီးတွေ ကမကထလုပ်ပြီး လိုက်ပို့ကြတာဆိုဘဲ၊ ငါ့ကိုတွေ့တော့- “မောင်ထွန်းနိုင်တယောက် ခုဆို စာမေးပွဲဖြေနေပြီ ထင်ပါရဲ့-” တဲ့၊ ငါက ပိုးတတ်ပန်းတတ် တာကလွဲလို့ နှုတ်သွက်လက်သွက် မလုပ်တတ်လေတော့- “အင်း.....” လို့ဖြေပြီး၊ မင်းကို နာမည်ဖော်ပြီး အမှတ်တရ ပြောဆိုတာကို အံ့ဩနေမိတယ်။

“မောင်ထွန်းနိုင် မိဖုများနဲ့ နှင်းမိဖုများဟာ ငယ်စဉ်ကတရပ်ထဲနေ တရေထဲသောက်တွေ့ရှင်.....”

ငါမေးခွန်းထုတ်မယ် ကြိုကာရှိသေးတယ်၊ မမမေဂျာက ရှင်းတမ်းတစောင် ခပ်မြန်မြန် ထုတ်လိုက် ပါတယ်၊ ငါကတော့ သူပြောလဲ ယုံရတာပေါ့- ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ သူကဆက်လက်ပြီး မင်းမိဖုတွေရဲ့ အကြောင်းကိုပြောလာပြန်တော့ တိကျမှန်ကန်နေတာနဲ့ “အမှန်- အကန်” တွေဖြစ်ပုံရတယ် ထင်ပါရဲ့လေလို့ သဘောထားလိုက်ရတယ်။

“နှင်းလဲ မောင်ထွန်းနိုင် တက္ကသိုလ်မြန်မြန်ရောက်ပါစေ- ဆုတောင်းတာဘဲ၊ နှင်းတို့မှာ ဘောလုံး သမား ကောင်းကောင်းလိုတယ် မဟုတ်လား.....”

အဲသလိုပြောပြီး သူလဲသူ့ကိစ္စရှိရာများကို ကြုံမြန်းသွားတယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်တွေကတော့- ပလ္လုမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဘယ်နှယ့်ကွာ... လူရှေ့ သူရှေ့မှာ မမမေဂျာနဲ့ အကြာကြီး စကား ပြောလိုက်ရတာ မဟုတ်လား၊ ငါတို့လိုကျားဆိုသော ကျားများဟာ လှပတဲ့မိန်းမတယောက်ရဲ့ အရေး တယူပြုမှုကို ခံရတယ်ဆိုယင်- လူမြင် သူမြင်ဖြစ်လေ- ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်လေ- မဟုတ်လား၊ “ငါကွ- ငါကွ” ဆိုတဲ့ တိဟိတ်စိတ်က နေရာတကာမှာ စိုးမိုးပေတာကိုးကွ၊ မင်းကိုအကြောင်းပြုပြီး ငါ့ကို လာလို့ မေးပြောခေါ်ငင် လုပ်တာကိုဘဲ ငါသဘောကျရမှာဘဲ၊ အမြီးရရ ခေါင်းရရပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဟဲ...ဟဲ...။

ငါစာတန်းက တော်တော်များ ရှည်သွားသလား ထွန်းနိုင်၊ ဒါတောင် ငါဟာ စာရေးဆရာ မဟုတ် သေးဘူး၊ နို့ဖြင့် ဒီထက်တောင် ဖွဲ့နွဲ့ ရေးသားနိုင်လိမ့်အုံးမယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒို့့တတွေရဲ့ စကားစု တွေထဲမှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြောရရင်- (Cinderella Story) စင်ဒရယ်လား ပုံပြင်လို့ ဝိဂြိုဟ်ပြုကြတယ်၊ မင်းပုံပြင်ကျတော့- စင်ဒရယ်လား ပြောင်းပြန်- မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားသာ ကွဲတယ်လို့ဆိုရမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ငါရေးနေစဉ်မှာ အခန်းဘေးက သဘော တရားရေးရာ ငနဲသားတယောက်က ဝင်လာဖက်ကြည့်ပြီး လူတန်းစား မမှန်တဲ့သူတွေအကြောင်း ပါလား၊ မြေကြီးနဲ့မနီးစပ်ဘူး၊ အများပြည်သူကို အကျိုးမပြုဘူးလို့ ဒရောသောပါး ဝေဖန် ရှာသကွ၊ နောက်မှငါက မင်းရဲ့မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရေးနေတာဆိုပါမှ ရက်ကုံးရက်ကန်းနဲ့ ထွက်သွား တော့တယ်...၊ လောကမှာ စာအုပ်ကြီးသမားတွေကို မုန်းတီးဖို့ စိတ်မကျပါဘူး၊ စာတအုပ်ထဲသမား တွေကိုသာ ရွံ့ရှာမိတာပါ၊ ဟိုကဖတ်ကောင်းအောင် ရေးထားတာကိုဘဲ လှေခါးထစ် မဖြစ် ညစ်ကျယ်နဲ့ ဘုန်းကြီးပေးထားတဲ့ ဆေးတမယ်ဖော်နည်းကား- ကျနေတာဘဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အိပ်မက်အရ ဓာတ်လုံးကို ဥပမာပေးရမလား မသိပါဘူးကွာ၊ နေရာတကာမှာ ရေစိမ် တိုက်နေ တော့တယ်၊ အချစ်ရေး အချစ်ရာမှာလဲ ဒီသဘောပါဘဲ၊ “ချစ်ခြင်းဆိုသည်မှာ” ဆိုပြီး ဆိုလိုက်တဲ့ အဆိုတွေဟာ တွက်ရေသိန်းခြောက်သောင်း ယူဇနာမကပါဘူး၊ အရင်းစစ်လိုက်တော့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ညားကြဖို့ ကိစ္စကလေးပါဘဲ၊ ငါနားလည်တာကတော့- စာသင်တယ်ကွာ၊ သွေးသား တောင့်တလာတော့ မိန်းမယူတယ်ကွာ၊ အဲ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ပေါ့ကွာ၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု ညာတကာနုညာသင်္ဂဟော တယ်ကွာ၊ ဆွေမျိုးပြီးတော့- ရပ်ရွာကွာ၊ တိုင်းပြည်ကွာ၊ အသက်ကြီးတော့- ပုတီးစိပ်မယ်လေကွာ၊ ဝါသနာပါရာ ပညာတွေကို ဆည်းပူးလေ့လာရင်း ပါရဂူလဲဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင် သေးသကွာ၊ သာမန်လူတယောက်ရဲ့တာဝန်ဟာ ဒါဘဲ မဟုတ်လားကွ၊ အေး- မင်းနဲ့ကျတော့ ဘဝ ဖြစ်စဉ် ကလေးတွေဟာ သာမန်နဲ့မတူဘဲ တမျိုးကွေ့ချိုး သွားပြန်သလိုဘဲဟေ့....။

မင်းတို့လို လူမျိုးကိုတော့ ငါကချွင်းချက် ထားလိုက်ပါတယ်၊ မင်းမှာဒို့့ထက် စိတ်၏စေရာ တွေကလာတွေ များချင်များနေပါလိမ့်မယ်...၊ ဒို့့ကတော့မင်းကို ဇာတ်တို့၊ ရုပ်ရှင်တို့၊ ပုံဝတ္ထုတို့ ထဲက မင်းသားလေးလို သဘောထားလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီချွင်းချက်ကို မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့ လူတွေ အဖို့တော့ မင်းဟာ ဆန်ကုန်မြေလေးကလေး ဖြစ်နေမယ်ပေါ့။

ငါတို့ရဲ့ ဘော်လုံးကွင်းမြေကတော့ မင်းအတွက် ပိုပြီးလေးလာတယ် မရှိပါဘူး ထွန်းနိုင်၊ မင်း စာမေးပွဲ အောင်လာတာနဲ့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြတာပါဘဲ...၊ “မြေကြီးက ရယ်၏” ဆိုတာ ဒီ အချိန်မျိုးထင်ပါရဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘော်လုံးဝိဇ္ဇာကလေး အဖြစ် သွတ်သွင်း ချီးမြှောက် တဲ့နေ့မှာ- ငါကအကြံရတာနဲ့ မင်းကိုခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပွဲတခုလဲ လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ငါစိတ်ထင် မှာတော့ မင်းဟာ (Virgin) လူပျိုစစ်ကလေးလို့ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်- ဒို့့သွားနေကြ အန်တီကြီး တွေရဲ့အိမ်ကို မင်းကိုခေါ်သွားပြီး အပန်ပေးခြင်းဖြစ်တယ်၊ အင်း- ခုခေတ်လူငယ်ကလေးတွေဟာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ အကြားအမြင် အသင်အလေ့ ရှိလွန်းလှပါတကား လို့တောင် ပြောရမလိုဘဲ၊

ငါ့စိတ်ထင်က မင်းဟာ (ဟာဗျာ- ဟာဗျာ) နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းများ ဖြစ်နေမလားလို့ အောက်မေ့ တာ...၊ မင်းအဖို့ ထမင်းစားရေသောက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတော့ အံ့သြမိတယ်။

“ဒီကိစ္စတွေဟာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ကိုစံသာရွှေရာ...၊ ထမင်းစားရေသောက်လို့ သဘော ထားယင်- ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဆွေးနွေးဖို့ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာတဲ့ လူပျိုကလေးဘဲ အချိန်တန်ရင် ထမင်းစားရမယ်၊ ရေသောက်ရမယ်လေဗျာ- ဒါဘဲပေါ့ဗျာ၊ လိုင်စင်မရှိသေးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ခိုးစားပေါ့၊ ကျွန်တော်မရှက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတာကို နားရှက်တယ်ဆိုတဲ့ လူကလဲ လူလိမ်သက်သက်ဘဲ ဖြစ်ရမယ်...”

အေး- မင်းကတော့ တကယ် (လူ)ကလေးဘဲဟေ့၊ ငါကလဲ ဒီလိုမှသဘောကျတာ အမှန်ဘဲ၊ လူဟာ လူလိုကျင့်ပြီး လူစကားပြောတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနေရာမှာ “အားကစားသမားတွေကလဲ ပွေတတ်သလား.....” လို့ မေးချင်ကြပေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က မရယင်မနေနိုင် ငွေမြိုင်- ဆိုတာမျိုးလို အချိန်ရှိသရွေ့ မရိုးရွေ ဖြစ်နေကြတဲ၊ သူတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ လူအများက ဒို့ကို ထင်ထားကြတာက တဏှာရာက စိတ်နဲတယ်ပေါ့၊ တချို့များကျတော့ ဒို့ဟာတောင့်တောင့်တင်းတင်း ကိုယ်ခန္ဓာအချိုး အစား ယောကျ်ားပီသ ကျနတာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အလကားပါ အတွေ့အထိမှာ မစွမ်းဆောင် နိုင်ပါဘူးလို့ တီးတိုးသတင်း လွှင့်ကြသေးတယ်.....၊ အဲဒီတော့- ငါက ဟိုကုလားကြီးပြောသလို ရယ်စရာစကား ပြောလိုက်ချင်တယ် “မယ်စိန် နှင့်ပြောလို့ပြီးပလား၊ အေး- အခုနှင့် ဆွေတွေမျိုးတွေ အားလုံး ငါ့ခေါင်းပေါ် လာထိုင်” ဆိုတာ မျိုးလကွာ- ဟဲ-ဟဲ၊ သွေးလေ လှုပ်ရှားမှု ညီညွတ်ပြီး ဥတုသပ္ပာယ် မျှတအောင်နေလေလေ- သွေးသားဆူဖြိုးလေလေဘဲ မဟုတ်လားကွ၊ သွေးသားဆူဖြိုး လွန်းယင် စိတ်တိုတတ်တယ်ကွ၊ အိပ်မပျော်တတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းတောင်ကိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ စိတ်မတိုအောင် ခေါင်းမကိုက်အောင် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်အောင် ဒို့ဟာ ခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပွဲတွေ လုပ်ကြခြင်းဘဲဖြစ်ပါတယ် မောင်ရာ၊ ငါကဒီလို အကျအန ရှင်းပြတာဟာ- ရိုင်းတယ် လို့တော့ မအောက်မေ့စေချင်ဘူး၊ ပွင့်လင်းတယ် ပြောရဲဆိုရဲရှိတယ် ဆိုတဲ့သဘောဘဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒို့ထဲမှာ မင်းကတော့ အေးအေးနဲ့ ရဲရဲတောက်ဘဲဟေ့.....။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့... မင်းက အနုပညာလမ်းကို လိုက်သွားပြန်ရော၊ အဓိကကတော့ ဒဿနိက ပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာစိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဝါသနာပါမယ် ဆိုယင်လဲပါစရာဘဲပေါ့၊ တယောက်ထဲ နေပြီး အတွေးအခင်းနဲ့ မိတ်ဖက်လုပ်နေကျင့် ရှိတာကိုးကွ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာရပ်မှာ ထူးချွန် သလား မထူးချွန်သလားတော့ မပြောတတ်ဘူး.....၊ ရုပ်ပိုင်းမှာတော့ မင်းဟာ တက္ကသိုလ် ရောက်ရောက်ချင်း ဧတဒဂ် ရပေတယ်။

အနုပညာ စိတ်ပညာတွေ အသာထား၊ မင်းဟာ ဘော်လုံးကိုတော့ ခုံခုံမင်မင် လေ့လာ လိုက်စားတယ်ဆိုတာ ငါသိရတယ်.....၊ ယောကျ်ားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရာသ မှန်သမျှလဲ မင်း

လွယ်လွယ်နဲ့ တတ်တာကို ငါတွေ့ရတယ်။ မင်းဟာ (မှန်မှန်)သမားဘဲ ထွန်းနိုင်။ အရာရာကို မှန်မှန်ကလေး အေးအေးကလေး လုပ်တတ်တာဘဲ။ အရှက် အကြောက်လဲ တော်တော်နဲ့တဲ့ကောင်ဘဲ။ အရှက်အကြောက်နဲ့တယ် ဆိုပေမဲ့ တနေ့တော့ မင်းမျက်လုံးပြူး ဖြစ်ရတာကို ငါကြုံလိုက်ရ သေးတယ်လေ။ နေရတကာမှာ ကိုယ့်ထက် အပါးနပ်တဲ့လူ ရှိပါသေးလားဆိုတာ အဲဒီတော့မှ ငါကောင်းကောင်း လက်ခံမိတော့တယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်လို့- စာသင်ခန်းရယ်၊ ငါတို့နေတဲ့ ကျောင်းဆောင်ရယ်၊ ဘာတဲ့- မင်းငါ့ကို ကဗျာဆန်ဆန်ခေါ်တာ၊ အဆောင်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာလေ..... အဲ-အဲ- အမရဆောင်က ခညမောင် တဲ့၊ အဲဒီအမရဆောင်ရယ်၊ ပြီးတော့- ဘော်လုံးကွင်းရယ်၊ အဲဒီနေရာ သုံးနေရာလောက်ဘဲ လှည့်လည်ကျက်စားဆဲ ရှိသေးတော့ကို အရပ်မြင့်မြင့် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ ကောင်ထွားကလေး တကောင်ဆိုတဲ့ သတင်းစကား ပွားများရုံ လောက်ဘဲ ရှိသေးသပေါ့၊ မင်းကတော့ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်လို ပါဘဲကွာ၊ ဘယ်သူကပြုံးပြပြ ခေါ်ငင်ငင် ပြန်လည်ပြုံးပြ စကားစမြည် ပြောလိုက်တာ ချည်းဘဲ၊ မင်းနဲ့သိက္ခာမီးဖိုကတော့ အင်မတန်လွယ်တာဘဲ၊ အဲ- ရင်းနှီးဖို့ကျရင်သာ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြပြီး မင်းလစ်လစ်သွားတတ်တာ၊ မင်းပင်ကိုယ်သဘာဝဟာ အေးအေးလူလူ အပူအပင် မရှိ နေတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်လို့ ငါယူဆတယ်၊ မပူချင်လို့ ယောက်မရှာကာမှ ထမင်းရေအိုး တက်နင်းမိတာမျိုး မင်းနဲ့နဲ့မှ မလိုလားဘူးဆိုတာ ပေါင်းသင်းကြည့်လေလေ- သိလေလေပျော့ကွာ...၊ ဒါပေမဲ့ သကာအိုးရှေ့ မှောက်ရက်လဲမိတာကတော့ ဘာပြောမလဲလို့ ငါကမေးလိုက်ချင်တာ၊ အဲဒါက အရှက်နဲ့တဲ့ ကောင်ကြီး အရှက်ကြီးကြီးရလိုက်တဲ့ နေ့ကပေါ့။

အဲဒီနေ့က နံနက်ခင်း မိုးမှမလင်းသေးဘူး၊ မိုးကလေးစိပ်စိပ် ရွာလို့နေတယ်၊ မိုးရွာပေမဲ့ ဒို့ကတော့ လေ့ကျင့်ခန်းမပျက်ဘူး၊ မိုးရွာလေ..... ဘောလုံးကန်လို့ ကောင်းလေမဟုတ်လား၊ ဒို့ဟာ ခါတိုင်းထက် သွေးပူမှုပိုအောင်ဆိုပြီး မနားတမ်းကစားကြတယ်၊ ဘယ်သူမှလာမကြည့်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်ဟစ်ဆူညံရင်း ကစားနိုင်ကြသပေါ့ကွာ၊ အဲသည်အခါမှာ မင်းအသံဟာအညံဆုံးဘဲ၊ ကြိမ္မာ ငင်ချင်တဲ့ သူများဟာ တယ်ပြီး သိသာသလိုဘဲကွ၊ တကွင်းလုံးပတ်ပြေးလိုက်၊ ဂျမ်းပစ်လိုက်၊ ဂိုးတိုင် ဘားတန်းကို ဒိုစီးလိုက်နဲ့ တကယ့်ကလေးလေးလို မင်းဟာ မြူးခွန်လှုပ်ရှား နေရင်းက အချိန်စေ့လို့ လေ့ကျင့်မှု ပြီးသွားတော့လဲ ဟီးလေး- ဟားလေး မရပ်နိုင်သေးဘဲ “ဗျို- ကိုစံသာရွှေ၊ တခါက ခင်ဗျားစိန်ခေါ်ထားတာ မှတ်မိသေးလား” လို့ လှမ်းမေးတယ်.....။

“ဘာတုန်းကွာ.....”

“နတ်ဝတ်ပုဆိုး တိမ်မီးခိုးကြီး ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ရေကူးမယ်ဆိုတာလေ”

ရုတ်တရတ်ဆိုတော့ ငါ့မှာ မမှတ်မိနိုင်တာနဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး မနည်းစဉ်းစားယူရတယ်။ မင်းက “အမယ်ဗျာ- မမမေဂျာရှေ့မှာ ပြောတဲ့စကားဟာကော” လို့ပြောမှ သတိရတော့တယ်။ မမမေဂျာဆိုလို့ မင်းတက္ကသိုလ်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် မမမေဂျာဟာ မင်းကို ဝမ်းသာအယ်လဲ မျက်ကလဲ ဆန်ပြာ ကြိုဆိုလာလိမ့်မယ် ထင်တာဟာ မှားခဲ့တယ်ကွ။ မမမေဂျာဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ရှိသရွေ့မှာတော့ သူ့အလှဟာ ပေါက်စလေးတွေလောက်တော့ လောက်လောက်လားလား လွှမ်းခြုံပြီး သား လို့ ယုံကြည်ချက်ချထားပုံရတယ်။ မင်းကိုလဲ ဘယ်တော့ အစစားဝင်မလဲလို့ စောင့်စားနေသလား မပြောတတ်ဘူး....။ သူ့ဖက်က လှုပ်မလာဘဲ ခပ်အေးအေးနေတယ်။ မင်းရောက်လာကာမှ ဘောလုံးကွင်းဖက်ကိုလဲ မသီမဝေ့ဘူး။ ဒို့တောင် မမမေဂျာတယောက် ရှိမှရှိသေးရဲ့လားလို့ သံသယ ဖြစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အရှောင်အတိမ်းကောင်းနေတယ်....။ မင်းကလဲ တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ နေ့ ကစပြီး တခွန်းမှ မမမေဂျာအကြောင်းကို မဟာခဲ့ဘူး....။ တက္ကသိုလ်မိန်းကလေးများ အဝန်း အဝိုင်းနားကို မင်းမသိသေးတဲ့သဘော လို့လဲဆိုနိုင်သပေါ့။ ငါအခု ရေးတာတွေဟာ ငါ့ဖက်က အမြင်တွေဘဲဖြစ်တယ် ထွန်းနိုင်....။ မင်းရဲ့ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို ငါကြားရတဲ့ နေ့ကျမှဘဲ ဘယ်ဟာက မှန်ပြီး.... ဘယ်ဟာကမှားတယ်ဆိုတာ ယှဉ်ကြည့်ရတော့မှာဘဲ။ ခုတော့.... ငါ့အမြင်ငါ့အတွေးတွေနဲ့ မင်းကိုစွပ်စွဲချက် ထုတ်သလိုဖြစ်နေတာပေါ့လေ- ကျားသဘောကို ကျားစောကြောတတ်စမြဲမို့ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါလိမ့်မယ် ပေါ့ကွာ....။

“ရေကူးကန်က ဒီအချိန်ကြီး ဖွင့်ပေးမှာလားကွ....”

မင်းကကိုမိုးသိကလေးအနေနဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး “အစောင့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖွဲ့ကျပါတယ်ဗျာ- သော့တောင်းပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ကူးကြတာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

“ဟ- တိတ်တိတ်ကလေးမကူးလို့ တက္ကသိုလ်တခုလုံးကို ကြော်ငြာကားကြီး လှည့်ပြီး ကျေညာ ပေးရအုံးမှာလား....”

မင်းရဲ့ကလေးဆန်ဆန်စကားကို ငါကလဲစိတ်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ငေါက်ပစ် လိုက်ရတယ်။ စိန်ခေါ်ခြင်းဆိုတာ အရူးအနိုင်ပြိုင်ပွဲ မနွဲ့သမျှ ပြီးကြရမှာမဟုတ်တော့ ငါလဲမင်းနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ဘောပွဲအပြီးမှာ ရေကူးကန်ဖက် ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ရေကူးကန်ရောက်တော့ မင်းရဲ့အစီအမံနဲ့ဘဲ ဝင်ခွင့်ရကြပါတယ်။ ဝင်ခွင့်ရကာမှ နောက်က (ဟေး.... ဟေးနဲ့) အော်သံတွေကြားလို့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ဒို့အဖွဲ့သားတွေက မပြန်သေးဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေနဲ့ သက်သေခံဖို့ လိုက်လာ ကြတာကို တွေ့ရ တယ်ကွာ။ အေးလေ မင်းမှာသစ္စာလူမှာကတိ တာဝန်ရှိလာပြီကိုးကွ။ တော်ပါသေးရဲ့ ရေကူးကန်မှာ ဒို့အဖွဲ့ချည်းဘဲ ရှိပေလို့ပေါ့။

ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် လှစ်ကန်ပြောခဲ့မိပေမဲ့ တကယ်တမ်းပြုလုပ်တဲ့ အခါကျတော့ ရှက်သားကွ ထွန်းနိုင်ရ၊ ဒီလူတွေ ဒီအဖွဲ့တွေဆိုတာက သွားအတူ လာအတူ စားအတူနေခဲ့ကြသူတွေဘဲ၊ တယောက်ကိုတယောက်လဲ.... အူသေးအူမ ချေးခါးမကျန် သိပြီးကျွမ်းကျင် ဖြစ်ကြသူတွေဘဲ ဒါတောင်မှ သူတို့ရှေ့မှာ ခုနစ်လွှာက ကသလို တဝတ်ပြီးတဝတ် ကိုယ့်ရေချိုးခန်းထဲမှာ သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ နေရသလောက် အောက်မေ့ပုံရတယ်။ မိုးကလေးတစ်မိမ့်မှာ ချမ်းရ သိမ့်ရမှန်းတောင်မသိဘူး။ နတ်ဝတ်ပုံဆိုး တိမ်မီးခိုးကြီးကို တော်တော် သဘောကျနေပုံဘဲ၊ ကိုယ့် အနေအထား အချိုးအဆက်ကို ပြန်ပြန်ငုံ့ကြည့်နေရတာ အမောဟေ့- မိုးရေကြောင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေလေ တော့- မင်းတကယ်လုံးဟာ ချောပြောင်နေတယ်၊ ဘောလုံးလောကမှာ ငါလဲ ငါ့အရပ်အမောင်းနဲ့ငါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းတဲ့သူဘဲဆိုတာ မင်းလဲသိပါတယ်။ မင်းကျတော့ ငါ့ထက် ကြည့်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အဝတ်ချွတ်မှ ပိုပြီးသိရတော့တယ်။ ကေသာ လောမာ ဆင်းစုံစွာလျှင် ကြန်အင်ပြည့်ထွား ဘောနတ်သားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စာချိုးရယင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေမိ သေးတယ်ကွ။

“ဟေ့- ဟေ့- တွေးမနေနဲ့ ဒိုင်ဗင်ဘုတ်ပေါ်တက်”

ဘောသမားတစုက ဝိုင်းအော်ကြမှ- ဒို့နှစ်ယောက်လဲ ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့ မောင်လောင်းတွေလို ဒိုင်ဗင်စင်မြင့်ပေါ်မှာ တက်ရပ်လိုက်ရသေးတယ်၊ ကျောင်းသား ဆိုတာကတော့..... ကပ်သီး ကပ်သတ် ကလေးတွေ ရှာဖွေပျော်မွေ့ တတ်တာဟာ ထုံးစံပါဘဲ ထွန်းနိုင်၊ အဲသလို ပျော်ရင်း ပါးရင်း မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပြန်ယင်လဲ အလွန်အကျွံတွေဖြစ်ကုန်ပြီး တောမီးလောင်သလို မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်တတ်လို့ ဘဝတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တာလဲ မနည်းဘူး၊ ဘရိတ်ကလေးရှိယင် ကျောင်းသားဘဝဟာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမှာပါဘဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဒို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘရိတ်လွန်သွားတာဘဲ ထွန်းနိုင်ရ၊ “ဝမ်း-တူး-သရီး” ဆိုပြီး ဒို့ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်တော့- ငန့် သားတသိုက်က- “ဥပါပျံသဟေ့.....ဥပါပျံသဟေ့” လို့တောင် ဝိုင်းအော်ကြသေးတယ်၊ ဒို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲကတော့- ကန်တော် မင်္ဂလာကို ဘယ်နှစ်ခေါက်မနားတမ်း -အလျားလိုက် အသွားအပြန် ကူးနိုင်သလဲ ဆိုတာကို ဆန်းစစ် ခြင်း ပဲပေါ့ကွာ၊ ကြာကြာကူးရမှာမို့ ဒို့လဲခပ်မှန်မှန်ကလေး ကူးကြတယ်၊ မင်းနဲ့ငါနှစ်ခေါက်ပြန်ရုံ ရှိသေးတယ်- စောစောက စိမ့်နေတဲ့မိုးဟာ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သိမ့်ခနဲခါကနဲ ပြုန်းကန် သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်တော့တယ်.....။ အဲဒီတင် အဖွဲ့သားတွေလဲ မျက်စိစားပွဲ မထိုင်နိုင်ကြတော့ဘဲ “ပြန်မဟေ့-ပြန်မဟေ့” ဆိုပြီး အရှိအရှိ ပြေးကုန်ကြလိုက်တာ..... ဒို့ နှစ်ယောက်ဘဲ ရေထဲမှာ ကူးခတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ကွ၊ မိုးရွာလိုက်ခါမှ ကန်ထဲက ရေဟာ အလိုလို နွေးလာလို့ ပိုပြီးကူးလို့ ကောင်းလာသလိုဘဲ၊ ရေထဲမှာလဲ မင်းဟာ ငါးမန်းတကောင်လိုပါဘဲကွာ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ပါဘဲ၊ ဒို့ဗမာပြည်မှာ ကျောက်ရုပ်တွေ ထုပြီးပန်းခြံတွေမှာ အလှ ထားတဲ့ခေတ်ရောက်ရင် မင်းဟာအရင်ဆုံး စံပြမောင်ဖြစ်မှာဘဲ။ မင်းထက်လှတဲ့ မောင်ဗမာတွေ ရှိပေမဲ့- မင်းလောက် အရှက်မရှိတဲ့ကောင်တော့ ပေါ်အုံးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါကယူဆထားတာကိုး။

ကြာကြာကူးလာတော့.... ကန်ရေဟာ မိုးရေနဲ့ရောဖန်များလို့ ထင်ပါရဲ့ အေးတဲ့ဖက်ကို တဖြေးဖြေး လှလာတယ်ကွ။ နောက်တော့ငါလဲ သွားချင်းရှိက်လာတာနဲ့- “တော်ကြရအောင်ကွာ” လို့ ပြောလိုက် မိတယ်။ မင်းကမတော်သေးဘူးလို့ဆိုတော့ ငါလဲ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ပြီး၊ ကန်ဘောင်ပေါ် တက်ခဲရတော့တယ်။ မိုးကလဲ တကယ်ပါဘဲ ထွန်းနိုင်ရာ၊ ကန်လန်ကာကြီး ပိတ်ဆည်းထားသလို- ရေများများကို သွန်ချနေတာဘဲကွာ။ ကန်စပ်မှာ ဒို့ချွတ်ထားခဲတဲ့ ဘောင်းဘီ အကျီတွေကတော့- ရွှဲပြီးရင်း- ရွှဲနေတော့တာပေါ့....။ ငါ့မှာ ဝတ်စရာကဒါဘဲရှိတယ်၊ ဒါတွေကလဲ ရေစိုနေတယ် ဆိုတော့- အအေးပတ်မှာ ကြောက်တာနဲ့ အဝတ်လဲရာနေရာ အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေညှစ်ပစ်ရသေးတယ်။ ညှစ်ပြီးသားအဝတ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ရေတွေကိုသုတ်လိုက်၊ ပြီးတော့- တခါပြန်ညှစ်လိုက်နဲ့ ငါအလုပ်ရှုပ်နေတုန်းမှာ အသံဘလံတွေ ကြားသလိုရှိတာနဲ့ အကွယ်ကအသားကလေး ခြောင်းကြည့် မိတယ်ကွ။ ဟ-ငါဆိုတာ ဦးနှောက်ထဲ သွေးရောက်သွားသလား အောက်မေ့ရအောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား မိတယ်။

ရေကူးကန်သမံတလင်း ဘောင်ပေါ်မှာ မမမေဂျာနဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်ဟာ ထီးကိုယ်စီနဲ့ ရပ်လို့ကွ။ သူတို့ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရေကူးကန်ထဲကို မျက်စိလည်ရောက်လာသလဲ မသိပါဘူးကွာ။ မင်းကတော့ ရေကန်ထဲမှာဘဲ အိမ်နွှဲမပျက် ကူးခတ်နေတာပေါ့လေ....။ ငါလဲ မတော်တဆ အဝတ် အစား လဲခန်းတွေဖက် လှည့်လာမှ ဒုက္ခဆိုပြီး- ဘောင်းဘီအကျီ ကမန်းကတန်း ပြန်ဝတ်ရ တာပေါ့ကွာ။ ဘောင်းဘီတပေါက်ထဲ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သွင်းမိလို့သွင်းမိနဲ့ တော်တော် အလုပ်ရှုပ် သွားတယ်ဟေ့။ ဒီကြားထဲက မင်းတို့ရဲ့ အသံဗလံတွေကိုလဲ နားစွင့်ရသေးတယ်။

“မောင်ထွန်းနိုင် ဒီလိုဘဲ ရေကူးတတ်သလား....”

အဲဒါကတော့ မမမေဂျာရဲ့ အသံပေါ့ကွာ.....။

“.....”

မင်းအသံကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရဘူးထွန်းနိုင်၊ မင်းဟာမမမေဂျာတို့နဲ့ ဝေးရာ ရေကူးကန် တဖက်ဒေါင့်မှာ လည်ပင်းမြုပ်ရုံလေး သွားပြီး ကိုယ်ဖော့နေရင်းက ပြန်ပြောတယ်ဆိုတော့ မိုးရွာတဲ့ အသံတွေကြားထဲက ပီပီသသ မကြားနိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းဘယ်လောက် ဝေးဝေးမှာ သွားနေစေကာမူ.... အင်းလျားကန်လိုမဟုတ်ဘဲ ရေကူးကန်ရေဆိုတာက ကြည်နေတာမို့ ဒီမိန်းမတွေ မှင်မပျက် နေနိုင် ကြတာကို ငါတော်တော်အံ့သြမိတယ်....။ နဖူးတွေ ဒူးတွေတင် မကတော့ဘဲ ခုလိုတကိုယ်လုံး တွေ့နေမှတော့- မင်းလဲမရှက်ဘဲ ဘယ်ခံနိုင်ပါတော့မလဲ- ထွန်းနိုင်။ မမမေဂျာကတော့ ဆရာဝန် လိုင်းတောင် လိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ မမြင်ဝံ့ဆေးဆရာဆိုတဲ့ စကားက ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သို့သော်လဲ မမမေဂျာက ဘယ်လိုဘဲရှုတင်းတင်း နောက်ပါးက ပါလာတဲ့ အပျိုမကလေးတွေ

ကတော့ တခါခါနဲ့ပေါ့လေ.....။ သူတို့က မင်းတယောက်ထဲ ရေကူးနေတယ် အောက်မေ့လို့ မခိုးမခန့်၊ နေနိုင်ကြတာဟေ့.....။ နောက်တယောက်ပါ ရှိသေးတယ်ဆိုယင် (အမေရေ)လို့ အော်ပြေးကြမှာ သေချာတယ်။ ငါလဲ စိတ်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ နောက်က ဝါးကနဲ- ချောက်ပြလိုက်ချင်သား။ မမမေဂျာ ရဲ့သဘောကို အကဲခတ်ချင်လို့ အောင့်အည်းကြည့်နေရတာ ထွန်းနိုင်။

မနက်အစောကြီး မမနှင့် မင်းအိမ်ကိုရောက်တယ်....။ မင်းဘော်လုံးကွင်း သွားတယ်ဆိုလို့ အဆောင်ကို လာခဲ့ဖို့ မှာမယ်ဆိုပြီး ဆက်လိုက်လာကြတာ၊ မင်းက ဒီနေရာ ရောက်နေတာကိုး၊ ပြီးတော့လဲ....”

“ပြီးတော့- ကျွန်တော်ရေကူးနေတာကို တွေ့တယ်၊ အဲဒါထူးဆန်းနေလို့လား”

မင်းကစိတ်ဆန်လာတယ် ထင်ပါရဲ့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဗမာပြည်ဆိုတာလဲ သတိပြုပါအုံး မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်.....”

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားကလေးတွေ နေတဲ့နေရာကို ဗြိန်းကနဲ လာယင်တော့ ဒီထက်ဆိုးတာ တောင် တွေ့ချင်တွေ့ရမှာဘဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမဆို ဒီအတိုင်းချည်းပါဘဲ ခင်ဗျာ..”

မင်းအသံမှာ ရယ်သံလိုလို- တော့သံလိုလိုလေး ပါသွားတယ်.....။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လေသံကို ကြားရတော့- အတော်ကလေး ရင်းနှီးအထာကျ နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် ထွန်းနိုင်၊ ငါ့ဖြင့် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ အင်းလေ-ဒါကလဲ မမမေဂျာရဲ့ ကြည့်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ်- စိတ်ဆန်းကြယ်ကလေးရဲ့ စေခိုင်းရာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းကတော့- ရှင်းရှင်းသမားဘဲဟာ၊ ရှင်းရှင်းသမားက အဲသလို ဘွင်းဘွင်းစကား ပြောလိုက်တော့ မမမေဂျာလဲ မခံချင် ဖြစ်သွားဟန်တူပါရဲ့.....

“အေး-ပြည်သူပိုင် လမ်းပေါ်မှာ ဝတ်လစ်စလစ် လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ တနေ့ကျယ်တော့ မောင်ထွန်းနိုင် ပြောတာဟာ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာမှာ ဘယ်လိုနေနေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါက တက္ကသိုလ်ရေကူးကန်ဆိုတာလဲ သတိပြုပါ အုံး.....”

မမမေဂျာက “ချက်” ကို ကိုင်ပြီးပြောတော့.... မင်းဟာ ကိုယ့်ဖက်က မှားနေကြောင်းသိလို့ ရေကိုဘဲ ပုတ်ခတ်ကစား နေလိုက်တယ်။

“ပြီးတော့- အချိန်မရွေး ကျောင်းသူတွေလဲ လာပြီးကူးလို့ရတဲ၊ နေရာဆိုတာ မင်းလဲ သိသား မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့မနက်တောင် မိုးရွာနေလို့ပေါ့၊ နို့မို့- မိန်းကလေး တသိုက်ကျလာယင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ.....”

“သူတို့ကတော့ ဒီလို မတ်တတ်ရပ်ပြီး၊ ဟို- ဟို- အဲလေ- စကားပြောနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး....”

မင်းကစိတ်မရှည်တော့သလို ပြောတော့..... မမမေဂျာကလဲ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့- “မင်း တွေးတာဟာ မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်ကြည့်နေလိမ့်မလဲ အပြစ်တခုတခု ပေးကြတော့မှာပေါ့၊ ခုလဲ မမမေဂျာ မင်းကို အပြစ်ပေးမလို့ဘဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်ဟေ့၊ ရုတ်တရတ်ဆိုတော့ ငါတောင် မလုံမလဲဖြစ်ပြီး လန့်သွားမိတယ်၊ နောက်မှ မမမေဂျာဟာ မင်းရဲ့ ချွတ်ပုံထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး- “ဒါတွေကို မမနင်း ကျောင်းဆောင်ယူသွားမယ်၊ မင်းကိုကယ်မဲ့သူတွေမှဘဲ ရေထဲကတက်ပြီး ကျောင်းဆောင်လိုက် ယူလှည့်ပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေတုန်း- စစ်သားတွေ ဒရိန်းပြသလို မမမေဂျာနဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ချာကနဲ လှည့်ပြီး ဘောက်ဆက်- ဘောက်ဆတ် လုပ်လျှောက်သွားကြတယ်ကွ၊ ဪ- သူဒဏ်ပေး တာကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲ၊ ငါဖြင့် စိတ်မဆိုးချင်တော့ဘဲ ရယ်ချင်လာတယ် ထွန်းနိုင်၊ မမမေဂျာတို့ ရေကူးကန်နဲ့ အတော်ကလေး ဝေးသွားလောက်ပြီထင်မှ ငါလဲ အဝတ်အစားလဲတဲ့နေရာက ထွက်ခဲ့ရ တော့တယ်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့လူဗျာ၊ စောစောကထွက်ခဲ့ရင် ပြီးရောပေါ့”

ထွန်းနိုင်- အရက်မရှိပါဘူးလို့ ယူဆထားတာတဲ့ ငနဲသားကလေးရှက်စိတ်မွန် နေတာကို ငါဒီတခါဘဲ မြင်းဘူးတယ်။ မင်းဟာရေထဲမှာဘဲ ရှိသေးတော့ အေးလာလို့ထင်ပါရဲ့ နှုတ်ခမ်းများတောင် ပြာနေတယ်ကွ၊ ပဲကြီးရေစိမ်မလိုက်တာ ကံကောင်း ဟဲ.....ဟဲ.....။

“ကဲပါကွာ.... သူတို့ ပြန်မလာတော့ပါဘူး.....တက်ပါတော့”

ရေထဲကတက်လာပြန်တော့လဲ မင်းဟာကန်ဘောင် ရေလျှံလမ်းမှာ အကြာကြီး မတ်တတ်ရပ်ပြီး စဉ်းစား နေသေးတယ်။ ငါ့မှာ နောက်တခါ မိန်းကလေးတသိုက် ဝင်လာမှ မဟာဒုက္ခကြီးထဲ ရောက်ရအုံးမှာမို့- “သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထတယ်ဆိုတာ မင်းမှ အစစ်ဖြစ်နေပြီ ထွန်းနိုင်၊ မင်းဒီ အတိုင်း ကျောင်းဆောင်ပြန်ဖို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါအင်္ကျီကို ခါးမှာပတ်လာခဲ့- တချိုးထဲပြေးယင်- ငါ့ကျောင်းဆောင်ကို သုံးမိနစ်အတွင်း ရောက်တယ်” လို့ သတိပေး တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်မိတယ်။ မင်းက ခေါင်းခါပြပြီး တခုခုကိုကြံဆနေသလို ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်နေလိုက်တယ်၊ ငါ့မှာနှစ်ယောက်ထဲဆိုပေမဲ့- နတ်ဝတ်ပုဆိုးနဲ့ မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်မိ

ပါရဲ့ကွာ။ အဲဒီအခိုက်မှာ ရေကူးကန် သော့ကိုင်ကြီး ဝင်လာတော့ မင်းကိုမြင်ပြီး-“ဟေ့-ဆရာလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူတွေလာတော့မယ် ခင်ဗျားဟာက လန့်စရာကြီး” လို့ ထိတ်လန့်တကြား ဆိုလိုက်တယ်။ ငါလဲအမှတ်မထင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားအသွားကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိတာ မျက်ရည်များကို ထွက်ရောဘဲကွာ.....။

မင်းကတော့ မမမေဂျာအပေါ်မှာ အခဲမကျေနိုင်လို့ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်နေရက သော့ကိုင်ကြီးရဲ့ မိုးကားအကျီဆီကို မျက်လုံးရောက်သွားတာနဲ့- “ကျွန်တော် အကျီခဏငှားဗျာ” လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ သော့ကိုင်ကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ချွတ်ပေးလိုက်ရော- မင်းဟာ သွက်လက်စွာ ယူဝတ်လိုက်တော့ သာမန်မိုးရွာလို့ မိုးကာဝတ်ထားတဲ့ လူတယောက်သဏ္ဍာန် ပေါက်သွားတာပေါ့။ မင်းရဲ့ ဖြတ်ထိုးဥာဏ်ကို ငါတော်တော် ချီးကျူးမိပါတယ်....။ အဲ-မင်းရဲ့ တဇွတ်ထိုး ညာဥ်ကိုတော့ သိပ် မကြိုက်ချင်လှဘူး ထွန်းနိုင်၊ မိုးကာလဲ ဝတ်ပြီးရော မင်းဟာဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အပြေး ကလေး ထွက်သွားတော့တယ်။ “ကျွန်တော် ညနေကျမှဘဲ အခန်းကို လာခဲတော့မယ်” လို့ အော်ပြောသွား တုန်းက ငါဟာမင်း- အိမ်ကိုပြန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာဟာ အမှားကြီးမှားတယ် ထွန်းနိုင်ရေ့၊ မင်းက မမမေဂျာရှိရာ အင်းလျားကျောင်းဆောင်ကို ဦးတည်ပြီး ဒုန်းစိုင်း သွားတာကိုးကွ....။ မနက် မနက် ဘောလုံးလာကန်ရင်း မင်းကအညောင်းအညာ ပြေအောင်ဆိုပြီး ကားမယူလာတော့ အပြေး သမားကလေး လုပ်ရတော့တာပေါ့။

ငါလဲတယောက်ထဲဘဲ ကျောင်းဆောင်ကို ပြန်ခဲရတယ်။ အဖွဲ့က ဆီးမေးတော့ ဖြစ်သမျှ ပျက်သမျှ အကြောင်းတွေကို ငါပဲဒိုင်ခံ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ကမင်းဟာ အိမ်ပြန်အုံးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အင်းလျားကျောင်းဆောင်ကို လိုက်သွားမှာ သေချာတယ်တဲ့၊ အေး-သူသူကိုယ်ကိုယ် စိတ်တွေ ပူနေတုန်းမှာ ဘာကိုမှ စဉ်းစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ မဲမဲရာ မဲမှာဆိုတော့ သူတို့တွေ့သလိုဟာ ဖြစ်တော့တာပေါ့ ထွန်းနိုင်၊ မကြာပါဘူးကွာ- ကျောင်းတက်ကြတော့ မင်းနဲ့ ပြန်အဆိုမှာ သတင်းစုံ ကြားရတော့ တာပါဘဲ.....။

မင်းဟာ ဒို့ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ မမမေဂျာဆီကို ရောက်အောင်သွားပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြန်တောင်း ခဲတယ်တဲ့လေ။ သာမန်အချိန်မှာ အဆောင်ကို မိုးကာအကျီနဲ့လာတာကို ဘယ်လိုမှ ဂရုထား မိကြမှာမဟုတ်ပေမဲ- မင့်အကြောင်းကို တဆောင်လုံး ပြောထားလို့ သိရှိနေကြတော့ကာ၊ မင်း အင်းလျားဆောင်ထဲကို မိုးကာအကျီကြီးနဲ့ ဝင်လာတယ်ဆိုယင်ပဲ တခိခိရိကြတော့တာပါဘဲတဲ့.....။ တချို့ကဆိုယင် မကြားတကြားနဲ့- “သူ့ခမျာ တချိန်လုံး မိုးကာအကျီကြီး ဝတ်ထားရတာ အိုက်ရှာမှာ ဘဲနော်” လို့တောင် ပြောကြသေးသတဲ့၊ မမမေဂျာကတော့ မင်းကို အနိုင်ယူလိုက်ရလို့ တော်တော် ကျေနပ်မှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ မင်းက စကားဆန်းဆန်းတခွန်း ပြောလို့ ငါ့မှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွား မိတယ်.....။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမနှင်းဟာ သေတဲ့အထိ အနိုင်ယူချင်နေမှာပါဗျာ....။ နိုင်မှာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့” တဲ့။

ငါတို့နောက်ကွယ်မှာ မင်းဟာဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေ ကပြခဲ့တယ်ဆိုတာတော့- မသိပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဤတွင်ရှေ့နိဗ္ဗိတံ ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ အဲသလို- “ဘောင်းဘီကို ပြန်ပေးဆွဲမှုကြီး” ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက်- မကြာမကြာ ဆိုသလို မင်းကိုမမမေ့မှာနဲ့ ဟိုနားတွေ၊ ဒီနားတွေ၊ တွေ့လာရတယ်။ မင်းက မှင်သေတဲ့ကောင်ဆိုတော့- မောင်နှမလေး သမီးရည်းစားလားဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်ကြဘူးပေါ့။ ပြီးတော့လဲ- မမမေ့ပြောထားတဲ့ မင်းမိဖနဲ့ သူ့မိဖတွေ ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးကြတယ် ဆိုတဲ့စကားက ရှိထားတော့- “အထက်ကလှည့်လာသော ဆက်သွယ်မှုကြီး” လို့ ဒို့ယူထားတယ်လေ....။

တက္ကသိုလ်သံသရာကတော့ တွဲဖြုတ်တွဲဆက် လည်ပတ်လျက် ပါဘဲကွာ။ ပညာနဲ့ကြင်ယာ ဒွန်တွဲပြီး ရှာနေရင်းက- မစုံသူလွမ်း စုံသူတွေသျှမ်းနိုင်တဲ့ ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲကြီး တခုလိုပါဘဲ။ ရာဇဝင်ဆရာတွေလို ထိသံနန်းသံနဲ့ ပြောရယင်တော့.... အိမ်ရှေ့မင်းဘဝမှာ ပညာစုံရတဲ့ သဘောပေါ့။ လောကဓံက ဒို့များ ကျောင်းသားအိမ်ရှေ့မင်းတွေကို ဟောတိုင်းရမ်းတိုင်း ဥပစာခွန် ခပ်များများ ကောက် တတ်တာက ဆိုးတာကွ။ ဘဝနိဒါန်း ဆိုတာကတော့- ဒီလိုဘဲလို့ ပြောရမှာဘဲ။ ပြေးလိုက် လွှားလိုက်၊ ချော်လိုက် လဲလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့- မင်းရဲ့ တက္ကသိုလ်နိဒါန်းကတော့ သောသောရွှင်ရွှင်နဲ့ ချစ်ချင်စရာ ကလေးဘဲ ထွန်းနိုင်ရေ....။

ဒါပေမဲ့- ၂-နှစ်လောက်ကလေး အချိန်အတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲတွေ မြန်ဆန်ကုန်ပြီး၊ ဇာတ်လမ်း အဆန်းတကြယ်တွေ ရက်ကန်းယှက်သလို မျက်စိလည် လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ငါနား မလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်။

ချစ်ရေးချစ်ရာတို့ မည်သည်မှာ ၂-ယောက်ထဲဆိုယင် အေးငြိမ်းတတ်တာက များပါတယ်။ တတိယလူ ပေါ်လာမှာသာလျှင် ပြဿနာပေါ်တတ်တာပါဘဲ။ မင်းတို့က တာထွက်မှာတော့ နှစ်ယောက်ထဲဘဲ။ အဲ ပြေးလမ်း အလယ်ရောက်လာမှ အဖျက်အဆီး အနှောက်အယှက်တွေ ပေါ်လာတာကတော့ မတတ် နိုင်ဘူးပေါ့။ သို့ပေမဲ့... ငါသိကြားရသလောက်ကတော့ ဘယ်သူမပြုမိမိမှု၊ မင်းရဲ့ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာမှုလို့ အများကစွပ်စွဲကြခြင်းဘဲ။ အတွင်းကျကျမသိရလို့ ငါတတ်အပ်တော့ မပြောနိုင် ဘူးပေါ့ကွာ။ ခုလိုမင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ကြိမ်မီးအုံ့လို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ- တရားလိုပြော ပြောရ တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ငါကလဲ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းနဲ့သိပ်ပြီး တွေ့ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး ထွန်းနိုင်။ မင်းအောင်ဆန်း ကွင်းမှာ ဘော်လုံးကိုခေါင်းနဲ့ တိုက်ရာက မတော်တဆ ဖြစ်ပြီး... တဖက်အသင်းသား တယောက်နဲ့ ခေါင်းချင်းတိုက်ပြီး ဒဏ်ရာရပြီးကထဲက ဆိုပါတော့။ အဲသည် တုံးက မင်းဖက်က ဒဏ်ရာကပိုပြင်းလို့ မင်းကိုပွဲရပ်ပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ကြရတယ်။ မင်းက ၂-ရက်

လောက် သတိမရဘဲဖြစ်နေတော့၊ အနည်းဆုံးဦးခေါင်းခွံများ အက်သွားသလားလို့ ဒို့မှာ စိုးရိမ် လိုက်ကြရသေးတယ်။ နောက်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိရလို့ စိတ်အေးကြရတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ၂-ရက်လောက် မေ့သွားတဲ့ကိစ္စဟာ ၂-နှစ်လောက်တော့ အနားယူရမယ်လို့ ဆရာဝန်တွေ မှတ်ချက်ချတာကို ခံလိုက်ရတယ်ဟေ့၊ ဘော်လုံးမကန်ရဘူး လဲဆိုရော မင်းလဲဒို့ဘောလုံးလောကနဲ့ ရုတ်ချည်း ဝေးသွားတော့တာပါဘဲ။ မင်းဟာ ကိုယ်နဲ့မစပ်ဆိုင် မယှက်သွယ်တော့ဘူး ဆိုယင် ပြန်စောင်းမှ လှည့်မကြည့်ချင်တဲ့ ဉာဉ်ဆိုးကလေး ပိုင်ရှင်ဘဲ ထွန်းနိုင်၊ တကယ်တော့လဲ ဒါဟာ တကိုယ်ကောင်းစိတ်က အရင်းခံတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်...။ ကိုယ်နဲ့မနီးရယင် ဟီးချင့်နေရမှာမို့ ဝေးဝေးကရှောင်ကြဉ်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ- မင်းဟာဘောလုံးကို အသေအလဲ ဝါသနာပါတဲ့ ငနဲလေး တယောက်၊ မကန်ရတော့ဘူးလို့လဲ ဆိုရော၊ ဘော်လုံးမြင်နေယင် စိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ အပြီးအပိုင် မျက်နှာလွဲသွားတဲ့ သဘောမျိုးဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရယင်... ဒို့တတွေကိုပါ အရင်ကလို ရင်းရင်းပွေ့ပွေ့ တွေ့ဆုံကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်းရဲ့တက္ကသိုလ်နိဒါန်းအစ လှလှပပကလေး ဖွင့်အပြီးကနေ ၂-နှစ်လောက်အထိ ငါနဲ့မင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဆက်ပြတ်တယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ကွာ လုံးလုံးကြီး အစမြတ်ပြီး မတွေ့မမြင် မကြားမနာ ရလောက်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ရံဖန်ရံခါ ကြားရသိရသပေါ့။ ငါကြားရတဲ့ သတင်းကို ပြန်ပြောရယင်တော့ မင်းဟာ ဘော်လုံးမကန်ရတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတေသန လုပ်ငန်းတွေဖက် ရောက်သွားပြန်တယ်တဲ့...။ မင်းဟာ ကိုတင်ထွတ်နဲ့သွားပြီး တွဲမိတယ် ဆိုဘဲ။ ကိုတင်ထွတ်ဟာ သမိုင်းသုတေသီ တယောက်ဆိုတာ ဒို့တက္ကသိုလ်တခုလုံးက သိကြတယ်။ ဗိဿနိုးတို့ ဟန်လင်းကြီးတို့ သရေစတ္တရာတို့ စတဲ့မြို့ဟောင်းတွေဆို မရောက်ဘူး၊ မတူးဆွဘူး တာမရှိသလောက်ဘဲ။ ကျောင်းရက်ပျက်ခံပြီး “သိုက်စာဖတ်ရာ- နားထောင်ပါ၊ ဥစ္စာရနိုးနိုး” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မြေပန်းကန်ကွဲနဲ့ ရေတပေါင်း ကျိုးလောက်ကိုဘဲ သံသံမဲမဲ လိုက်ရှာနေတာကွ၊ လူပုံက နွဲ့နွဲ့ကလေးနဲ့ စကားများပြောယင် မရပ်တန်းထဲကဘဲ၊ မင်းကလဲနားထောင်သမား ဆိုယင်တော့ တွဲမိကြတာပေါ့လေ။ သမိုင်းဟောင်း ရာဇဝင်ဟောင်းတို့ကို လိုက်စားတဲ့ သူဟာ အတိတ်ဆိုတဲ့ တစ္ဆေကြီးရဲ့ ဖမ်းစားမှုကိုခံရရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ္တဇသမား ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင် ဖြစ်တတ်သတဲ့ကွ၊ ကိုတင်ထွတ်ကလဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်လို့ ဆိုရမှာဘဲ။ ကိုတင်ထွတ်နဲ့မင်းဟာ အတော်ကြာကလေး တွဲလိုက်ပြီး ဟိုသို့လာ သည်သို့သွားနဲ့ သမိုင်းစကားများများ ပြောလိုက်ကြ သေးသတဲ့၊ နောက်တော့- မင်းဟာ အရေးအဖတ် အမှတ်သမား ဇော်ဝေတို့နဲ့ ရောမိပြန်ပြီး၊ မိမိအတွေ့အကြုံ ကလေးတွေကို စာပေစင်မြင့်မှာ တင်ပြချင်တဲ့ ဝါသနာတွေ ထုံလာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ကဗျာသမား ကိုဆွေဝင်းနဲ့ မိတ်ဖက်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး၊ အနုပညာ လောကမှာ သူမပါရင်မပြီးတဲ့ ကိုတင်ဦးလို့ ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့လည်း အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒီအထဲမှာ ပုဏ္ဏားတိုင်ထားပြီး အသင်းအဖွဲ့အစည်းမှန်သမျှ တိုင်ပင်ကိုးစားမှုရှိရတဲ့ ကိုကြီးအောင်လို တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းကြီးရဲ့ အမှုဆောင်တယောက်နဲ့လဲ မင်းဟာ ကိုယ်ရင့် နှတူ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါကမင်းရဲ့(သွားလမ်း) တလျှောက်က မိုင်တိုင်များပေါ့ကွာ၊ မင်းဘဝရဲ့ မျက်ပွင့်ကလေးများကတော့- မမမေဂျာရယ်၊ ပြီးတော့- အဲဒီပြီးတော့ကလေးကိုတော့- ငါမရေး

ချင်ဘူး ထွန်းနိုင်၊ အဲဒီပြီးတော့ကလေး ဝင်ရောက်လာကထဲက မင်းဘဝ ချားရဟတ်ကြီးဟာ မပြီး တော့နိုင် လောက်အောင် လည်ပတ်လို့မဆုံး ဖြစ်ရတာကို ငါတွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ဘဲ၊ သို့ပေမဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ဆုံခင်မင် ပြီးခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေဆိုတော့- သလဲသီးများလို အကန့်လိုက် အကန့်လိုက်ဘဲ ခွဲခြားရေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ပေါ့။

တခုတော့ငါရေးလိုက်ချင်သေးတယ်။

အဲဒါကမင်း-ဒို့ရဲ့ ဘော်လုံးလောကထဲကို တပတ်ပြန်လည် ရောက်လာခြင်းလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာတာ လို့ဆိုယင်လဲ ဆိုနိုင်တယ် ထွန်းနိုင်၊ မင်းအရက်ကလေး တွေတွေနဲ့ လှေတစင်းနဲ့ သီချင်းသယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ညကလို့ဘဲ ပြောပါရစေ။

တနေ့မှာ..... ဒို့တက္ကသိုလ်အသင်းက အောင်ဆန်းကွင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဖက် အသင်းကို ဂိုးအတော် များများနဲ့- နိုင်လိုက်တယ်.....၊ ဒို့တတွေဟာ မကြာခဏ ဟော်တယ်တက်ပြီး စားကြ သောက်ကြ ဆိုတာတွေ များနေပြီဖြစ်လို့ အင်းလျားကန်စောင်းမှာ ရေနံဆီမီးခွက် ကိုယ်စီနဲ့ လမိုက်ညအောင်ပွဲ ဆိုပြီး ထမင်းစားပွဲလုပ်ကြတယ်၊ ကကြ ဆိုကြ ပျော်ကြ ပါးကြ ပေါ့ကွာ။

“ရေလယ်မှာသန်းဖောဆိုက်၊ ဟေး-မိအေးလင်နောက်လိုက်” ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုး။

“ရီနှင့် လောင်းကေ စိတ်ဆိုးကေ အေးဒါရီပွဲအကိုရှေ့” ဆိုတဲ့ ရခိုင်မကျ မြန်မာမကျ ဂွတီးဂွတ သီချင်းမျိုးတွေကို ပါးစပ်ထဲတွေ့သမျှ ပေါက်ကရဆိုပြီး ဝိုင်းဖွဲ့လက်ခုပ် ဩဘာပေးပြီး ကရတာ အမောဘဲထွန်းနိုင်၊ ဘယ်သူက လက်ကမြင်းပြီး ယူလာတယ်မသိဘူး၊ ကြေးနောင်ကလေး သုံးလေးလုံး ကလဲ ပါလိုက်သေးတော့ တုံ့ခွမ်တုံ့ခွမ်သံတွေ ဆူညံနေတော့တာဘဲ၊ အဲဒီတုံ့ခွမ်သံတွေ ကြားထဲက ဘီသိုဗင်ရဲ့ လက်သံလိုလို ချက်ကော့စကီးရဲ့ ဩခက်စတျာ တီးဝိုင်းသံလိုလို အသံမြင်းမြင်း ကလေးတွေ ကြားရတော့ ငါ့မှာ ဘယ်သူရေဒီယိုဖွင့်နေလဲလို့ လိုက်ရှာကြည့်မိတယ်.....၊ ဒို့ထဲမှာ ထရန်စစ်စတရေဒီယို ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာတဲ့သူမရှိတော့ မေးတိုင်းမြန်းတိုင်း ခေါင်းခါပြတာချည်းဘဲ၊ အသံကတော့ရပ်မသွားဘူး၊ ဂီတသံတွေကတော့ ဒို့အားလုံးရဲ့နားမှာ ကြား နေရတယ်၊ ဒါနဲ့နည်းပြဆရာက ဒို့အားလုံးကိုငြိမ်စေလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနဲ့ ပတ်ပတ်လည် လျှောက်ထိုးကြည့်လိုက်တော့- အင်းလျားရေလည်မှာ လှေကလေးတစင်း တလွန်လွန် မျောနေတာကို တွေ့ရတယ်၊ စကားသံတွေအားလုံးငြိမ်သွားမှ ဂီတသံတွေဟာ အဲဒီက လာတယ်ဆိုတာ ဒက်ထံသိရတယ်ဟေ့.....၊ သို့ပေမဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က အားပြောလို့ လားမသိဘူး၊ လှေပေါ်မှာ လူသူအရိပ်အရောင်ရယ်လို့ ဘာတခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒို့ဘောလုံးသမား များမှာလဲ တစ္ဆေကြောက်တတ်တဲ့သူက ပါသေးသကွ၊ ပြီးတော့ တကယ်တန်းကျတော့..... ရေကို ကျင်ကျင်လည်လည် ကူးနိုင်တဲ့လူကလဲ သိပ်မရှိဘူး၊ ပြောရယင်တော့ ငါရယ် ဆိုပါတော့ကွာ.....

ငါကလဲ သတ္တိခဲဆိုတော့ နည်းပြဆရာကိုဘဲ အဖော်လုပ်ပြီး ရေလယ်မှာရှိတဲ့ လှေငယ်အထိ လက်ပစ်ကူးခတ် သွားရတော့တယ်။

“ရေလယ်မှာ သန်းဖောဆိုက် မိအေးလင်နောက်လိုက်.....ဟေ့ မိအေးလင်နောက်လိုက်.....”

ငါတို့ရေကူးနေတုန်း ကုန်းပေါ်ကသတ္တိခဲတွေက.... သံကြောင် သေးသေးကလေးနဲ့ အော်ကြသေး သကွ၊ လှေက ဂီတသံတွေကတော့ အနားနီးလေလေ- ဆူညံ လေလေပေါ့၊ အနောက်နိုင်ငံ (Classics) ဆိုတဲ့ ဂန္ထဝင်သီချင်းကြီး တီးလုံးတွေဟာ အဆွဲအငင် အချောက်အလှနဲ့တွေ့ကလဲ တယ်များကိုး ကွာ....။ ထိတ်လန့်စဖွယ် ဖြစ်လောက်အောင်ကို သံစဉ်အတက်အကျ များတယ်ကွ၊ မတတ်နိုင်ဘူး လေ- ဒို့့ကိုယ်ဒို့့ သူ့ရဲကောင်းလုပ်လာတော့ လှေနားရောက်မှ လှည့်ပြန်ယင် အရှက်ကွဲမှာမို့ ဒို့့လဲ လှေအထိ ကပ်သွားပြီး လှေပေါ်ဆွဲတင်လိုက်ရတယ်၊ လားလား... ငါဟာအံ့ဩသည်နှင့်အမျှ အတော်ရယ်ချင်သွားတယ်။

“ဘာတွေ့သလဲဟေ့- ဘာတွေ့သလဲ.....”

ကုန်းပေါ်က ဖိုးသိချင်တွေက ဒို့့မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတာကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကြလို့ လှမ်းအော် မေးကြပြန်တယ်။

“ထွန်းနိုင်ဟေ့ .... ထွန်းနိုင်”

“ထွန်းနိုင်က ဘာလုပ်နေတာလဲ....”

“အရက်မူးပြီး လှေဝမ်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသကွ၊ သူ့ဘေးမှာ ထရန်စစ္စတာ ရီကော်တာရယ်၊ ပုလင်းရယ်... ဒါဘဲ”

“ဟာ.... တော်တော်နောက်တဲကောင် သေတော့မှာဘဲ”

“မသေသေးပါဘူးဟ- ဇိမ်ရစ်နေတာပါ၊ လှေကိုဆွဲဖို့ မင်းတို့ထဲကလဲ ကူးလာကြအုံး.....”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေထွန်းနိုင်ရယ်၊ မင်းရဲ့အဖြစ်ကိုတော့ ငါစာနဲ့ရေးပြလဲ တိတိကျကျ၊ အဲလေ- ခေတ်သုံး စကားနဲ့ဆိုယင် တိတိပပ ဖြစ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းကခရမ်းရောင် ရောင်ခြည်တပ်ဆင်ထားတဲ့ အမှောင်ရိုက် ကင်မရာရှိလဲ အကောင်းသားကွ-၊ မင်းရဲ့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ ကင်ပွန်းခြုံကို မှတ်တမ်း တင်ထားလို့ရမှာ ခုတော့ မှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့- ရေကူးဘောင်းဘီ ကလေးမှအပ

ကိုယ်ချွတ်ဗလာနဲ့ မင်းဟာလေ့ဝမ်းထဲမှာ စင်းစင်းလဲလျောင်းပြီး ပါးစပ်ကလေး ခပ်ဟဟနဲ့ အိပ်မော ကျနေတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ မာတီနီအရက်ခွက်က ကိုင်ရက် ဆုပ်ရက်ဘဲ။ မင်းကသဋ္ဌေးသား ဆိုတော့ မာတီနီလေးနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ရီကော်တာကလဲ ဒီဖက်ကဆုံးရင် ဟိုဖက်ကိုပြန်လည်။ ဟိုဖက်က ဆုံးရင် ဒီဖက်ကိုပြန်လည်နဲ့ မဆုံးသံသရာ ရီကော်တာ (မဟာ)ကလေးပေါ့.....။ လောကကြီးမှာ ရည်းစားပူမိလို့ အဆွေးသမား ဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ မင်းဟာတော့ အထက်တန်းအကျဆုံးပါ ထွန်းနိုင်ရာ၊ ရည်းစားပူမိတယ်လို့ ငါကဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲသလဲဆိုတာကတော့ အရှင်းကြီးရယ်ကွ။ ဒို့တတွေမင်းရဲ့ လှေကို “ဟေးလား-ယောက်ျား” ညာသံပေးပြီး ကမ်းကိုဆွဲလာကြတော့ ယစ်ရွှေရည် အဆီကလေး မကုန်သေးခင် အလျဉ်ပြတ်သလို ဆတ်ကနဲလွန်သွားပြီး “ဟေ့- ငါ့လှေကိုဘယ်သူဆွဲသလဲ၊ ဆွဲချင်း ဆွဲယင်လဲ အသဲနဲ့လှမ်းမရှိတဲ့ တိုင်းပြည်အထိရောက် အောင်ဆွဲကြပါကွာ၊ ငါ့လှေကိုဆွဲတာ ရေနတ်သမီးတွေ ဖြစ်ပါစေလို့” လို့ အရက်ကြောင်ကြောင်ပြီး ကယောက်ကတမ်း ပြောလိုဘဲကွ။ ဒို့ကလဲစိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ “ရေနတ်သမီးတော့မဟုတ်ဘူး ထွန်းနိုင်ရေ- ရေနတ်ထီးတွေဟာ” လို့ ပြန် ပြောရတယ်။ မင်းကတော့ ရေနတ်ထီးတွေကိုတောင် “ချစ်တယ်-ချစ်တယ်” တွေလဲ တဖွဖွ ပြောရဲ့လား ပြောရဲ့၊ တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ အချစ်ကြေးကျွန် လေတံခွန်လွတ်နေတော့တယ်။

ကုန်းပေါ်ရောက်တော့လဲ ငါတို့ဟာ ကျောင်းဆောင်အထိ မင်းကိုထမ်းခေါ်ခဲ့ရတယ်ကွ။ မင်းဟာ တော်တော်လေးတဲ့ကောင်ပဲ ထွန်းနိုင်၊ “ဟေးလားမျောက်ကြီး ရှောက်သီးစားမလား” လို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်က အော်ပြီး ခြေတွေလက်တွေကို ပုခက်လွှဲသလိုလွှဲပြီး ယူဆောင်တဲ့နည်းနဲ့ မင်းကို ယူဆောင်ခဲ့ကြရတယ်။ ကျောင်းသားနဲ့အရက်ဟာ မမ္မသောက ဆိုပေမဲ့ မင်းတို့လို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်မှ သောက်ကြတာကိုတော့- ဒို့လဲမတင်းကြပ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ တခုတော့ ရှိပါတယ်လေ- မင်းဟာ အသဲအက်နေတာကို အရက်နဲ့ဆက်နေပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်လို့ ယမကာသည့်သာ ကိုးကွယ်ရာ ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ဖြိုတာဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ လှေတစင်းနဲ့ သီချင်းသည်လုပ်တာဘဲ၊ နို့မို့ယင်-အမလေးဗျ.....၊ အဘလေးဗျ-နဲ့ အသဲဗလပွ ဟစ်ဟစ် ဖြစ်နေမှာပေါ့- ဟုတ်ဖူးလား၊ အေး- မင်းလုပ်ပုံကလဲ တဖက်က တွေးကြည့်ရင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ အင်မတန် နီးစပ်ပြန်တယ် ထွန်းနိုင်၊ မင်းရဲ့လှေမှာ အပေါက်အစပ် ကလေးများ ရှိယင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ၊ နမော်နမဲ နိုင်လွန်းတယ်လို့ ခေါ်ရမယ်၊ အဲဒါကို ညကြီးသန်ကောင် မင်းတရေးနိုး လာတော့ ငါက ဖြောင်းဖြောင်းဖျဖျ ပြောပြလိုက်မိတယ်။

“အဲဒါဘဲ ထွန်းနိုင်ရာ၊ ကျောင်းသားဆိုတာ အချစ်ကိစ္စကို ဝက်သတ်ပေါက်သလို သဘောထား မှပေါ့ကွ။ မင်းဘဲ တခါကပြောဘူးသားဘဲ သွေးသားကိစ္စကို ထမင်းစား ရေသောက်လို သဘောထား တယ်ဆို၊ အချစ်ကိစ္စကိုလဲ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သဘောထားမှပေါ့၊ ဘာလုပ်လုပ် မှန်မှန်ကလေး အေးအေး ကလေး လုပ်တတ်လွန်းလို့ မင်းကိုဒို့က ထွန်း(အေး)နိုင် လို့တောင် ဘွဲ့ထူးပေးတာ ခံခဲ့ရဘူး သေးတာဘဲဟာ၊ အခုမှ ထွန်း(ပူ)နိုင် ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ၊ တော်တော်ကြာ အသဲကွဲလို့ မသေဘဲ ရေနစ်လို့ သေနေပါ့မယ်- ဆင်ခြင်ကွ ”

ငါကအဲသလို သန်ကောင်ယံ ဆုံးမစာ မာတိကာ လှန်လိုက်တော့ မင်းကငါ့ကို မင်းရဲ့မျက်လုံး စိမ်းစိမ်းကလေးတွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်တယ်။ မီးရောင်နဲ့ကျရင် မင်းမျက်လုံးတွေဟာ မြဲကွက်ဖော် ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ စိမ်းကြည်ပြီး အရေလည်နေသလိုဘဲ။

“ကျွန်တော် ရေနစ်လို့မသေဘူး၊ ကားတိုက်လို့လဲ မသေဘူး၊ ဖျားလို့နာလို့လဲ သေမှာမဟုတ်ပါဘူး- ကိုစံသာရွှေရ စိတ်ချပါ”

မင်းက အဲသလိုပြောတော့- ဒီကောင် ဗေဒင်ယန္တရား လေးမျိုးဟက်ကလေးတွေ အနည်းအကျဉ်း လေ့လာပြီး လူတတ်ကြီးလုပ်တယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

“အောင်မယ်-မင်းကကိုင်ရိုလား ဘက်ဂဒက်လား အီစတန်ဘူလ်လား ဘာလဲ ဒါမှမဟုတ် ပထမ ဆရာသိန်းလား ရှေ့ဖြစ်ကို အတတ်ဟောရအောင်က.....”

မင်းကခေါင်းကို တွင်တွင်ကုပ်ခြစ်လိုက်ပြီး- “မပြောတတ်ဘူး- ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တော့ သိနေသလိုဘဲ- ဒါဘဲ ပြောတတ်တယ်” လို့ မပြုံးမရီ တည်တည်ပြောတယ်ကွ....။

“မတော်တဆဘေးနဲ့ မသေနိုင်ဘူးဆိုယင်လဲ- ဒို့နဲ့ဘောလုံးလာပြန်ကန်ပါလား....”

မင်းကဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

အဲဒီညမှာ- မင်းကိုငါတယောက်ထဲဘဲ အိမ်အထိအဖော်ရအောင် လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပါတယ်။ မင်းက အရှက်မရှိတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အဝတ်အစားဝတ်ပေးတာကို လက်မခံဘူး၊ ရေကူးဘောင်းဘီတို ကလေးနဲ့ဘဲ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှာ လမ်းလျှောက်တယ်။ အေးလေ- ညဉ့်နက်ပြီးလို့ မိုးလင်းလှ ပိုင်းတောင် ရောက်နေမှတော့ ဘယ်သူတွေက မင်းကို ပြုံးတူးပြဲတဲ့ လိုက်ကြည့်အုံးမှာလဲ- ဒို့ နှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေရင်းက မင်းကပဲ- “တခါတုန်းက မမမေဂျာက ကျွန်တော်ကို ပြည်သူပိုင်လမ်းပေါ်မှာ ဝတ်လစ်စလစ် လျှောက်နိုင်တဲ့အခါ ရောက်ရင်- ဘာညာနဲ့ ကြိမ်းဝါးဘူးတာ မှတ်မိသလား” လို့ စကားစလာပြန်တယ်။

“ရေကူးကန်တုန်းက မဟုတ်လား- ငါမှတ်မိပါတယ်....”

“ခုနေခါ လျှောက်လို့ ရမှာပေါ့နော်....”

မတော်တဆ ပတ်တရောင် လှည့်လာတဲ့ ရဲတွေနဲ့တွေ့ယင်- အချုပ်ခန်းထဲမှာ တညအိပ်ရမှာမို့ ငါကပျာကယာနဲ့ လက်တွေ့မလုပ်လိုက်ဖို့ တောင်းပန်တော့လဲ မင်းဟာ ခလေးလေးတယောက်လို တခစ်ခစ် ရယ်ပြန်ရောဘဲ၊ တကယ်ဆိုယင် အဲဒီညကငါသာ စပ်စုမယ်ဆိုယင် မမမေဂျာနဲ့ မင်း အကြောင်းရော ပြီးတော့ -အဲ-အဲ-အဲဒီ ပြီးတော့ကလေးနဲ့ အကြောင်းရော ငါတော်တော်များများ သိနိုင်မှာပါဘဲ....။ မင်းဟာ သူ့မတို့လေလို့ပေါ့-သူတို့လေလျှင် တကယ်မြည်လိုက်မဲ၊ ရွှေစည် အက်ကွဲကြီး ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား၊ သို့ပေမဲ့- မင်းအဖို့ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး ငါနှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်ခဲ့တာဟာ ယနေ့ထိဘဲဆိုတာ မင်းအသိဘဲမဟုတ်လား ထွန်းနိုင်။

မင်းဟာ စိတ်ကို အစာကျွေးဖို့တော့ သိတတ်သားဘဲဟေ့.....။

နောက်တနေ့ကစပြီး ဒို့ဘောလုံးကွင်းကို ရောက်လာပြန်တော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရွေးစဉ်ထဲမှာ တော့ မပါချင်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ ပြင်ပအရံလူဘဲ အပျော်တမ်းကစားခြင်း ပြုစေရတယ်၊ အားကစား သမား ဗီစီဆိုတာ သေခါမှဖျောက်ရမယ့် ဗီစီမျိုးပါကွာ၊ ဒို့အားကစား သမားများ အသံကွဲရင် တဂေါင်ဂေါင် တဂင်ဂင်အသံတွေ ကြားရတတ်သတဲ့၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုယင် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အလေးတွေ ဖိမလို့တဲ့ကွ ဟဲ-ဟဲ-။

ကိုင်း- ငါ့ဖက်က (ဒို့နှစ်ယောက်) ဘာသာရပ်ကိုတော့ ရေးသားဆက်သွင်းလို့ ပြီးပြီထင်တယ် ထွန်းနိုင်.....။

နောက်ဆုံးလုပ်တဲ့ မွေးနေ့- အဲလေ- ငါမြန်မာစာချို့တဲ့တာကို သည်းခံပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာ ဒို့လူရင်းတွေကိုဘဲ ဖိတ်ပါတယ်၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဒီလို ဒီလို- စာတန်းတွေ ရေးပေးပါ ဆိုလို့ မင်းတက္ကသိုလ်နီဒါန်းကို ငါတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရေးချယ်ပြလိုက်တာဘဲ၊ နောက်လူတွေကလဲ သူတို့- သူတို့တွေရဲ့ အမြင်နဲ့ အတွေ့တွေကို မင်းကို ရေးပြအုံးမှာဆိုတော့..... မာတိကာစဉ်အတိုင်း မင်းဖတ်ပေတော့ပေါ့.....။

ငါချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်းကလေး အမြဲစိမ်းလန်း စိုပြေနေပါစေကွာ။

သင်နှင့်အတူ ရေလွှာသင်ဖြူး- ငါးပျံဖြူးခဲဘူးတဲ့-

အမရဆောင်က- ခညမောင်

စံသာရွှေ(ဘော)

ကျွန်တော်သည် ကိုစံသာရွှေ၏ (ဒို.နှစ်ယောက်)ကို ဖတ်ရှုပြီးသွားသော အခါ၌ မျက်လုံးများ
 ညောင်းသွားသဖြင့် ဖိုင်တွဲကို ခေတ္တပိတ်ကာ၊ မော်တော်၏ ဝဲယာသို့ လှမ်းကြည့်မိပါ၏။ ရှုမဆုံး
 မျှော်မဆုံး လယ်ကွင်းတုံးလုံး ဖုံးပုံးကလေးများသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခြာလည်မြောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
 အိမ်ခြေနည်းသော ရေစပ်မှာ ရွာကလေးများ သည်လည်း တလှူလှူဖြင့် အလံဖြူလွင့်ကာ ဆီးကြို
 ခွန်းဆက်သယောင် တွေ့ရလေသည်။ ကမ်းနှင့်နီးစပ်သောအပိုင်းတွင် ရွံ့နွံ့များ၌ ဆော့ကစားနေသော
 ကလေးများကို တွေ့ရရာ၊ မော်တော်အလာ၌ ကခုန်ဖြူးတူးပြီး လက်ရမ်းပြကြလေသည်။ သူတို့
 ကလေးတွေသည် ဒေသအလိုက် တေးသီချင်းများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုကြားငြား အော်ဟစ်
 သီဆို ပြလေသေး၏။ သဲ့သဲ့ကြားရသမျှကား... ဝဲတဲတဲပင်ဖြစ် လေသည်။

“တချို့ချင်းတောင်က အဆက်အနွယ်တွေ ဆင်းလာပြီး ရွာတည်နေတာတွေလဲ ဒီဖက်မှာ ရှိတယ်ဗျာ...”

ဆလင်သည် ကျွန်တော်ကို ရခိုင်လိုပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။

“ခင်ဗျား- ရခိုင်စကားတော့ နားလည်တယ်၊ ရခိုင်လိုမပြောတတ်ဘူးလား”

ဆလင်က ကျွန်တော်ကို စူးစမ်းသောအခါ..... ကျွန်တော်လည်း ၎င်းထင်သည့် အတိုင်းပင်
 ဖြစ်ကြောင်း- ဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။ ဆလင်က ကျွန်တော်မျက်နှာကို တချက်မျှ အကဲခတ်ပြီးလျှင်
 ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီးနောက် မော်တော်ကို ဆက်မောင်းပြန်၏။ သူ့နှုတ်က မပြောသော်လည်း....
 သူ့စိတ်တွင်း ထင်မြင်ချက်ကိုကျွန်တော် ကျက်မိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရခိုင်ပြည်တလွှား၌ ရှေးအထက်
 ကျော် ကာရီကပင် မဇ္ဈိမတိုင်းမှ လာရောက် အခြေချသူများ ရှိကြလေရာ ထိုအဆက်အနွယ်များသည်
 ကျွန်တော်နှင့် များစွာတူသဖြင့် ကျွန်တော်မှာလည်း.... ရခိုင်ဆွေသား ကလေးနား တယောက်ဟု
 အထင်ရှိလိုက်သောကြောင့် သူ့အတွေးကို သူ့အဖြေပေးကာ ကျေနပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 စစ်တွေဈေးအတွင်း ရောက်စဉ်က အထူးသဖြင့် ငါးရွဲတန်းတွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှာခေါင်း
 ရှည်ရှည် ဆံနွယ်ခွေဖြင့် တူပေတာပေ ခံနိုင်ရည်ရှိသော လူယောက်ျားခပ်ကြမ်းကြမ်းတို့ကို အတော်
 များများ တွေ့ခဲ့ဘူး၏။ အဖွဲ့သားအချို့ကပင် ကျွန်တော်ဆွေမျိုးတွေ တွေ့နေပြီဟု နောက်ပြောင်ခဲ့
 သဖြင့် ကျွန်တော် အထူးတလည် မှတ်၍ထားလိုက်မိ၏။ နာမည်တူမရှား လူတူမရှား ဟူသကဲ့သို့
 ရှိသော်လည်း ကျွန်တော် ရခိုင်စကား ကောင်းစွာနားလည်သည်ကမူ အများတကာထက် နားပါး
 သောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်လား မသိချေ။ ကျွန်တော်အဖို့ရာ၌ကား- ဘုရားသခင် ပေး၍ထားသော
 သင်လွယ် ကြားလွယ် အကင်းပါးလွယ်သော အရည်အချင်းကြောင့်ဟု ယူဆချက် ရှိ၍ နေခဲ့ပါသည်။
 ထိုသီစိတ် ပြင်းထန်သော သူများတွင်- ဆဋ္ဌအာရုံ ရှိတတ်သည်ဆို၏။ ကျွန်တော်သည် ဆဋ္ဌအာရုံ
 သမား တယောက်ပေလား မသိချေ....။ စစ်တွေသို့ ရောက်ကထဲက ကျွန်တော်စိတ်ကြေးမုံပြည်သည်

ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသကဲ့သို့ အရာရာကို တန်ပြန်ဟပ်လွယ် နေမိပါ၏။ တနည်းအားဖြင့် ပမာ ခိုင်းရသော်- ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိသော စစ်မြေပြင်မှ စစ်သားတယောက်ကို ထိုဒဏ်ရာမှ သက်သာရာ ရစေရန် ဘိန်းကုတ်ကင်းတို့ ပါဝင်သော ဆေးအမယ် ထိုးသွင်းပေးထားသကဲ့သို့ ပေါ့ပါးပျံ့လွင့်ခြင်း အရသာကို ခံစားနေရသည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် ထင်မြင်မိပါ၏။

ဦးပိုင်းမှ စံသာရွှေတို့အဖွဲ့ကား ကြွေအံကစားမပျက် ဆက်လက်ကစားဆဲ ရှိသေး၏။ ဆူဆူညံညံ ငြင်းခုန်သံများ တရံမလပ် ကြားမြဲကြားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်သာ သူရေးပေးသော စာတန်းကို ဖတ်ရှုနေသည်ကိုသိလျှင် အပြေးလာရောက်ကာ သူပါဖတ်ရှုပြီး တဟီးဟီးတဟားဟား လုပ်ပေလိမ့် မည် ဖြစ်၏။ မကြာခဏပင် စကားပိုင်း စိုပြေလာပြီဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မမမေဂျာတို့ ခြေထိုးမိ ကြရာကအစ တွေ့ကြပုံ၊ ရေကူးကန်၌ ဘောင်းဘီတိုပျောက်မှုကြီး (ဝါ) ပြန်ပေးဆွဲမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပုံ တို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ပြောတတ်ပြီး ရယ်မောစမြို့ပြန်တတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် မမမေဂျာသည် အဓိက (မေဂျာ)အခန်းက ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆထားဆဲပင် ရှိလေသည်။ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မမမေဂျာကို မချစ်ပါ။ မမမေဂျာကို အဓိကဟု အမှတ်မထားလို၍ပင် မမနှင့်ဟု ကျွန်တော် တယောက်တည်းသာ ခေါ်ပြောမှု ပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ မမမေဂျာခေါ် မမနှင့်သည် ကျွန်တော့်အပေါ် မည်သို့ စိတ်ကောင်းရှိသည်ကိုပင် ကျွန်တော် တိတိကျကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။

ကျွန်တော်သည် အသွေးတွေ အသားတွေ စုဝေးရပ်ဆောင်၍ထားသော ကလချာ ကောင်ကြီးတကောင် ဖြစ်၏။ ထိုကလချာကောင်ကြီးတွင် လူတို့၌မရှိမဖြစ် ပါရှိတတ်ကြသော နှလုံးသည်းပွတ် အစုံကား ပါရှိပါ၏။ သို့သော်.... နှလုံးသွေးမှ တစ်မိမ့်မိမ့်ယိုစီး ချစ်ကြင်ရသောသူကား မမနှင့်မဟုတ်ပါပေ။

ကိုစံသာရွှေက အယူလွဲမှားစွာ နာမည်မဖော်ဘဲ- “ပြီးတော့....” ဟူသော စကားရိပ်ဖြင့် ပြည့်နှင်းသည့် ပြီးတော့- မကလေးသည် သာလျှင် ကျွန်တော့်ချိုသဲ ကျွန်တော့်လည်ဆွဲ ဖြစ်ပါပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကိုစံသာရွှေမသိချေ။ သို့သော်- ကျန်အဖွဲ့သားများကမူ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်း ခန့်မျှ သိကြ၏။ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုရသော်ကား.... ညှိနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် မည်သူ့ကိုမျှ အမှန်တကယ် ဖွင့်ဟခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ညို..... ညို.....”

ကျွန်တော်သည် ညိုဟူသော အမည်နာမကလေးကို တိုးတိုးကလေး ခေါ်ကြည့်မိပါသည်။ ယခုနေ ဆိုလျှင် ညိုသည်မည်သည့် အရပ်ဒေသတွင် မည်သို့စိတ်၏ဖြေရာ ရှာကာ မျက်ရည်မိုး ရွာသွန်းပြီး နေသနည်း.....။

“ထွန်းနိုင်-- မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေပြန်သလဲကွ၊ ထမင်းစားတော့မလား၊ မဆာသေးဘူးလား....”

ကိုကြီးအောင်က မော်တော်ပုံပိုင်းသို့ သံပန်းကန်ပြားကိုင်ကာ- လျှောက်သွားရင်း- ကျွန်တော် ငေးငိုင်နေသည်ကို သတိထားမိပြန်သဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ရပ်ကာမေးပြန်မှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းကို ဟင်းကန်ချလိုက်ရတာ- “ကိုစံသာရွှေရဲ့စာတန်းကို ဖတ်ပြီး ပြန်စဉ်းစားနေတာပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ ကိုကြီးအောင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဖတ်တာကတော့- ဖတ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အရှက် ဖြစ်လောက်အောင် ပြီးပြီးသား ကိစ္စတွေ ပြန်ဖော်သလို ဖြစ်နေမယ် ဆိုယင်တော့- ငါက ခရီးသွားရင်းမှာ မဖတ်ပါနဲ့လို့ တားချင်တယ်။”

“ကိုကြီးအောင်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုယူဆလို့လဲ.....”

“ငါဟာအယူသည်းတတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပြော့ညှို့သူ တယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ထွန်းနိုင်၊ ဒါပေမဲ့ ခရီးထွက်လာကထဲက အတိတ်နမိတ်ဆန်ဆန်တွေ တခုပြီးတခု ပြနေတာကိုတော့ ငါရိပ်မိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား.....”

ကျွန်တော် ကျောရိုးအတွင်းမှ စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားသယောင် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်မိ၏။

“ဆောရီးကွာ- မင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေမိတော့ ငါလဲ အတွေးခေါင်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ-ကဲ- ဆက်ပြီးဖတ်ချင်ဖတ်၊ မဖတ်ချင်လဲ ထမင်းလိုက်စားလှည့်”

“ကျွန်တော်ဆက်ဖတ်လိုက်အုံးမယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အဖြေမရမချင်း ပိုးစိုးပက်စက် မဖြစ်နိုင် သေးပါဘူးဆိုတာ ကိုကြီးအောင် စိတ်ချထားလိုက်ပါဗျာ”

ကိုကြီးအောင်သည် တင်ထားသော သက်မကို မြင်းမြင်းချလိုက်ပြီး မော်တော်ပုံပိုင်းသို့ ဖြေးညှင်းစွာ လျှောက်၍သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာမှုကို ပြေစိမ့်သောငှာ ဖိုင်တွဲကို ပြန်၍ လှန်ဖတ်လိုက်ရပြန်၏။ ဖတ်လိုက်သော်လည်း ကိုစံသာရွှေ၏ လက်ရွေးစင် အကြောင်းအရာ ဖြစ်လေသော ရေကူးကန်မှ ဘောင်းဘီတို ပြန်ပေးဆွဲမှုကြီး အပိုဒ်ကိုသာ အလိုလို မျက်မှန်းတန်း၍ သွားရ၏။

မမနှင်းသည် ကျွန်တော်ကို ထိုနေရာတွင် ထိုသို့တွေ့၍ ထိုနှယ်ဒေါသဖြစ်ပြီး ထိုနည်းဖြင့် ချက်ချင်း လက်ငင်း ကောက်ကာငင်ကာ ဒဏ်ပေးလိုက်သယောင် ကိုစံသာရွှေ မှတ်တမ်းတင်ထား၏။ မဟုတ်လိုက်လေခြင်း ကိုစံသာရွှေရေ.....။

ပြန်လှန်တွေးပြီး- ပြန်လှန်ရေးလိုက်ရပါလျှင် ကိုစံသာရွှေ ထားချန်ရစ်ခဲ့သော အတွေးကွက်လပ်တို့၌ ဖြည့်စရာတွေ လျှံအန်ကျကျန်မည် ဖြစ်ပါသည်။ တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုသူများ၏ မှတ်တမ်း၌ ဖြေရှင်းချက်ဆန်ဆန်- ဖြည့်စွက်ချက်များကို ထည့်သွင်းရေးရမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကာယကံရှင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ သောကဗျာပါဒတို့ဖြင့် လုံးချာလိုက်ရလွန်းသောကြောင့် ယခုကထက အသေးစိတ် တိကျစွာ ရေးလိုသော အချက်များကို ခြစ်တို့မှတ်ထားပါမှ သင့်တော်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဖောင်တိန်ထုတ်၍ ကိုစံသာရွှေ၏ စာတန်းတွင်ပင် မျဉ်းသားကာ တို့ထားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရပါသည်။

စာမေးပွဲအောင်မြင်သောနေ့....

ကိုစံသာရွှေက မမနှင့်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကွင်း ခြေထိုးမှုအပြီး၌ နောက်ထပ် မတွေ့ကြ တော့ဘဲ..... ရေကူးကန်ကျမှသာလျှင် ထပ်မံတွေ့ကြသည်ဟု ထင်မြင်၍ ထားခဲ့လေသည်။ ဖြစ်ရပ်ကား.... ဤသို့မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်သည့်နေ့ (၀၁) အောင်စာရင်း ထွက်သည့် နေ့၌ မမနှင့်သည် ကျွန်တော်ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်၍လာခဲ့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ယနေ့ထိ ပင် မမနှင့်သည် ကျွန်တော်ဘဝကို စိုးမိုးချယ်လှယ်ရန် အားထုတ်ဆဲ မိန်းမတယောက် ဖြစ်၍ နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် တလတွင် နှစ်ခါ- သုံးခါ၊ တနှစ်လျှင် အကြိမ်နည်းလျှင် ၆-ခါ ၇-ခါ၊ အကြိမ်များလျှင် အခါပေါင်း ၃-၄ဆယ်ခန့်မျှ အိပ်မက်တခုကို အပြန်ပြန် မက်တတ်သော အကျင့်ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအိပ်မက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြန်လည်ရေးပြရပါလျှင်....

ပထမဦးစွာ စူးရှသောရနံ့တခု ရလာ၏။ ထိုနောက်..... မျက်စိမြင်ကွင်း၌ အလည်လမ်းဖုံဖုံ လှေကားထစ်များ ရှိသော တောင်ပူစာငယ်တခု ပေါ်လာ၏။ ဗြဲနန်းကန် လက်ကြမ်းကြီးများက ကျွန်တော်ကို နောက်ပါးမှ ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ဒလကြမ်း တွန်းတင်ကြ၏။ တောင်ထိပ် မြေကွက်လပ်တွင်ကား- စင်မြင့်တခုရှိကာ၊ ထိုစင်မြင့်ပေါ်၌ အဖုံးတဝက် ပွင့်ဟလျက်ရှိသော မှန်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လူသေခေါင်းတခုရှိ၏။ လက်ကြီးများက ကျွန်တော်ကို ထို လူသေခေါင်း အတွင်းသို့ အတင်းထိုးထည့်ကြပြန်၏။ ခေါင်းအတွင်း၌ လူနှစ်ယောက်အိပ်မျှ ကျယ် ပြန့်ရာတွင် တဖက်၌ ဝတ်ဆံပါ ပန်းပွင့်ဖြူများ မျက်နှာကလေး ဖော်ရုံမျှ ဖုံးလွှမ်းထားသော မိန်းမ အလောင်းတလောင်းရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်ရကား- ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုန်းကန်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်မိ၏။ ထိုအခါ၌ပင်- ကျွန်တော်အိပ် မက်မှ လန့် နိုးစမြဲ ဖြစ်လေ၏။

ယင်းအိပ်မက်ကို ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ ထပ်တူထပ်မျှ ပြန်မက်တတ်လေ့ရှိရာတွင် တစုံတရာ ကျွန်တော်ဘဝ၌ ထူးခြားမှုဖြစ်ပွားမည်ပြုတိုင်း အိပ်မက်နိုးဆော်စမြဲဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။

စာမေးပွဲအောင်သည်နေ့.....

အောင်စာရင်းထွက်မည့်နေ့၌ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ရင်း- ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာကုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှဲကာ၊ ဘေးရှိရေဒီယိုကလေးကိုဖြင့်ပြီး အောင်စာရင်း ကျေညာမည်ကို စောင့်စားလျက် ရှိပါသည်။

အိပ်မက်ရှင်သည် ထိုအခိုက်အတန့်ကလေး၌ပင် ကျွန်တော်ကို ဖိစီးချောက်လှန် ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား- စူးရှချိုအီလွန်းသော ရနံ့ကိုနှာဝတွင် ရှုရှိုက်မိသည်နှင့် ငါအိမ်မက် မက်ရတော့မှာ ပါတကားဟု..... အလိုလိုသိနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ရေဒီယိုမှ အောင်စာရင်းမကျေညာမီ အခြား အစီအစဉ်များ လွှင့်နေသည်ကို နားထောင်နေခိုက် အိပ်မက်မက်တိုင်း ရောက်လာနေကျ ရနံ့ကြီးကို ကျွန်တော် ရှုရှိုက်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ စိတ်ကို အမျိုးမျိုးတင်းထားခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အိပ်မက်မမက်ရန် ကြိုးစားထားကြည့်ပါသေးသည်။ မရပေ။ စပါးကြီး မြွေ၏ ညှို့ချက်နယ်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်သော ဂျီသူငယ်အလား အချိန်တန်သောအခါ အိပ်မက် နယ်ပယ်သို့ လွင့်မျောရောက်ရှိ သွားရလေတော့သည်။

ကြောက်လန့်တကြား ဇောချွေးတွေပြန်ပြီး..... တုန်ရီမောဟိုက်စွာ ပြန်နိုးလာသော အခါ၌ကား အောင်စာရင်းများ ကျေညာ၍ပြီးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မိဖများကို မေးမြန်းရန် အိမ် အောက်ထပ်သို့ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ဆင်းခဲ့ရ၏။

“သား-နေမကောင်းပြန်ဘူးလားဟင်.....”

ကျွန်တော်သည် မာမာနှင့်ပါပါကို အိပ်မက်မက်ကြောင်းအား စိတ်ပူပင်သောက ရောက်ကြမည်ကို စိုးသဖြင့်..... ဆယ်ခါရံမှတခါ ဖွင့်ဟပြောပြလေ့ရှိပေရာ ထိုအကြိမ်၌လည်း မုသားသုံးလိုက်ရ၏။

“နေကောင်းပါတယ်မာမာ၊ ပါပါကော....”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ သားရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီနေ့မှဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွယ်- သားနဲ့တွေ့ပေးဖို့ မာမာ လာခေါ်တာဘဲသား”

ကျွန်တော် လှေကားမှဆင်း၍ ဧည့်ခန်းဝရောက်သောအခါ၌ကား မမမေဂျာ(ခေါ်) မမနှင်းသည် ပြုံးရွှင်စွာ ကျွန်တော်ကို ဆီးကြိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်ပါပေ၏။

“မောင်ထွန်းနိုင်..... စာမေးပွဲအောင်တယ်ဟေ့.”

ကျွန်တော်သည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ မမနှင်းက ကျွန်တော်အကြားချင်ဆုံး သတင်းစကားကို ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဝမ်းသာအားရမဖြစ်နိုင်ဘဲ သူ့ဘာကြောင့် အိမ်ကိုရောက်၍ လာပါလိမ့်ဟူသော မေးခွန်းနှင့်ဦးနှောက်တွင်း စစ်ခင်းနေရသောကြောင့် စိတ်စနောင့် စနင်း များပင် ဖြစ်၍နေပါသည်။

“မောင်ထွန်းနိုင်.... စာမေးပွဲအောင်တယ်လေ- ဝမ်းမသာဘူးလား”

မမနှင်းသည် ကျွန်တော် မြို့စေ့စေ့ဖြစ်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောပြန်လေသည်။ ထိုခဏ၌ မမနှင်း၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဖိတ် လက်ရွဲလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်ရင်အပြင်ကို..... လွန်ပူနှင့် ဖောက်လိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။ မိန်းမတယောက်က ယောက်ျားတယောက်ကို မည်သို့သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကြည့်၊ အကြည့်ခံရသူ ယောက်ျားမှာ စိတ်ကလေး ပလီပလာဖြစ်ရသည်ချည်းဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ယခုသော်ကား ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မမနှင်း၏အကြည့်သည် ကျွန်တော်ကို ရင်တွင် သက်ကနဲခါးကနဲ ဖြစ်စေ လိုက်ပါ၏။ မမနှင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် ကောင်းသောသတင်းကို ယူဆောင်လာခဲ့သူ ဖြစ် သော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါး အရိပ်ကြီးတခု နောက်ပါးမှ ကပ်ပါလာသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေပါ၏။ ကျွန်တော်၏ ထိသိစိတ်သည် မမနှင်း၏ရုပ်ရည်၌ မကြည့်နူးနိုင်ဘဲ လန့်ရှဲ၍နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် “ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်တာ ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ ကျွန်တော်ခုံအမှတ်ကို သိထားလို့လား” ဟု မေးလိုက်ရ၏။

မမနှင်းသည် မထင်သော မေးခွန်းမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော အဖြေမရှိလိုက်သဖြင့် တချက်မျှ မျက်နှာပျက်၍သွား၏။ ပြီးမှ- မဲ.မဲ.ကလေး ပြုံးလိုက်ကာ မာမာဖက် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“မာမာပြောထားလို့ သားရဲ့.....”

မာမာက ပြုံးပြုံးကြီး ဝင်၍ပြောပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်ခေါင်းရှုတ်သွားပြန်သည်။

“မမနှင်းနဲ့ မာမာတို့နဲ့သိကြတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို အဘယ်ကြောင့်မမနှင်းဟု ခေါ်မိပါလိမ့်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိရာ၊ ထိုကဲ့သို့ မာမာက တရင်းတနှီးကြီး ပြောလိုက်မှုကြောင့် ပိုမို၍ မခံချင် ဖြစ်၍သွားမိသဖြင့် မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့-ဟေ့- လာကြလေကွာ၊ ဘယ်နှယ်- တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေရတယ်လို့ ဧည့်ခန်းထဲ လာထိုင်ကြမှပေါ့၊ ငါ့တူမကလဲ လူစိမ်းသူစိမ်းကျနေတာဘဲ လာကြ...လာကြ...”

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ပါပါက လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သဖြင့်- ကျွန်တော်အမေးကို မဖြေဖြစ်ကြဘဲ၊ ပါပါထံ လှည့်ကြည့်ကြပြီး ကျွန်တော်ကို မမနှင်းက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ- “နှင်းကမစိမ်းပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ မျက်လုံးစိမ်းကလေးတွေရဲ့ အရောင်ဟပ်သွားမိလို့ တမျိုးတဖုံ ဖြစ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု ထေ့ထေ့ကလေး ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် မာမာ့ကိုရော မမနှင်းကိုပါကျော်ပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ ဆိုဖာဒေါင့်တနေရာ၌ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ ပါပါသည် စာရင်းစာအုပ်များကို လှန်လှောနေရာမှ ကျွန်တော်ကို မော်ကြည့်၏။ မရေးမနှောင်း လိုက်ဝင်လာကာ၊ ကုလားထိုင်အသီးသီးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသော မာမာနှင့်မမနှင်းကို လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲညိတ်လိုက်ကာ- “သားက သူ့စာမေးပွဲအောင်တာကို သူ့နားနဲ့မကြား သူ့မျက်စိနဲ့မဖတ်ရခင် တခြားတယောက်ကပြောလို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ် မာမာရေ” ဟု စကားဖာလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မကောင်းတတ်၍ မျက်နှာထား ပြင်လိုက်ရသည်။

မမနှင်းကား သူ့အမြဲဆောင်း၍ထားသော အိန္ဒြေတင်းတင်းကို ပြုံးမဲ့မဲ့ကလေး လုပ်ပြီး- “ဘန်း” ပြုထား၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ သူ့ရောက်နေကြောင်းကို မထိမတွေ့ မမြင်မကြားရဘဲနှင့် သိနိုင်လောက်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစိုးမိုးသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်၍ထားသော မမနှင်းဖြစ်ရာ၊ အရာရာကို အလေး မထားတတ်သော ကျွန်တော်ပင်လျှင် အနေကြပ် အထိုင်ကြပ်ဖြစ်စေရန် ဖန်တီးချက် စွမ်း၍ နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်ကျလျှင် မမနှင်းကို မြင်သည်နှင့်- “ခင်ဗျားကြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်” ဟု ဒက်ကနဲ ပြောနိုင်သည့် ဉာဏ်မျိုးရအောင် ကြိုးစားလိုက်အုံးမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“သား တက္ကသိုလ်ရောက်ယင် ဘယ်လမ်းလိုက်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

အချိန်သင့် အခါကြိုက် ပါပါက ကောက်ကောင်ငင်ကာ မေးလိုက်သောအခါ “စိတ်ပညာ လိုက်စား မလားလို့ ပါပါ” ဟု လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိပါ၏။ ယင်းအပြောနှင့် ထက်ချပ်ပင် အတွင်းသဘော ကလည်း (စိတ်ပညာလိုက်စားမည်၊ ပြီးတော့- မမနှင်းကို စိတ်ချင်း အနိုင်ယူပြမည်) ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချမိပြီး ဖြစ်၍သွားပါ၏။

“စိတ်ပညာနဲ့ ဘောလုံးကန်ယင်တော့- ဆန်းဆန်းကလေးတွေ ကြုံရမှာပေါ့ မောင်ထွန်းနိုင်.....”

မမနှင်းကလည်း သူ့ဖက်ရိပ်လိုက်သည်ကို သိမြင်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ရိပ်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဘောလုံးကိုငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်လာတာဆိုတော့- ဘာပညာပဲ လိုက်စားလိုက်စား ဘောလုံးကိုတော့ မစွန့်နိုင်ပါဘူး..... ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်ရောက်ယင် ဘောလုံးသမားအဖြစ် ရောက်အောင် မကြိုးစားကြိုးစားဆိုတာတော့..... စဉ်းစားရအုံးမယ်၊ ဘောပွဲကို ဘောပွဲလို ကြည့် တတ်တဲ့ ပရိသတ်ရှိယင်ပေါ့လေ ”

ကျွန်တော်က အံမခဲတခဲ လေဝဲဝဲနှင့် ပြောပြန်ရာ၊ မမနှင်းကား- အပြုံးမပျက်ပင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်၏။ သူ့ကြည့်လိုက်တိုင်း စစ်ကနဲ စစ်ကနဲ အခံရခက်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံး လှဲလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မမနှင်းက အသံလွင့်လွင့်ကလေးဖြင့် ရယ်လိုက်ကာ “အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့ကတော့- မောင်ထွန်းနိုင် မနက်မနက် တက္ကသိုလ်ကွင်းမှာ “လူခေါ်” ဖြစ်နေတာကို အခုကထဲက စိုးရိမ်နေတာဆိုတော့ မောင်ထွန်းနိုင် ဘောလုံးဝါသနာ ပြတ်ပါစေလို့တောင် ဆုတောင်း နေကြတာတဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား အန်ကယ်နဲ့အန်တီ” ဟု စကားလမ်းသစ်တခု ချိုး၍ပေးလိုက်ပြန်၏။

“အေး- အဲဒါတော့- စိုးရိမ်မိတာအမှန်ဘဲ၊ သားက ဘာမဆို မြဲစိစိရယ်..... ဒါတွေကိုတောင် ငါ့တူမ လာလာပြောလို့ သိရတာ၊ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ သားကလေးက အချိန်မတိုင်မီ စပ်ကြားအရောက်မှာ မိဖုရားကို စိမ်းသွားမှာတော့- စိုးရိမ်မိတာ အမှန်ပေါ့.....”

ပါပါသည် မမနှင်းကို အရင်းဆုံး မိတ်ဆွေကြီးတမျှ ပမာထားပြော၍နေ၏။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်း၏ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ရဲတင်းစွာ ရောက်ရှိလာပုံနှင့် ပါပါမာမာတို့က ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေကြပုံကို သင်္ကာမကင်းစိတ်များ ကြီးမားလွန်ကဲလာလေရာ၊ “ပါပါတို့က မမနှင်းနဲ့ သိပ်ပြီး ခင်မင်နေကြတော့ အရင်ကထဲက သိခဲ့ကြတာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုဖြင့် စကားတခွန်းမှ မဟခဲဘူး ပါလား” ဟု မေးလိုက်ရ၏။

ထိုအခါ မာမာက ပါပါအစား ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုကွဲ့- သားရဲ့၊ နှင်းဟာမာမာတို့ရဲ့ ငယ်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ တဦးတည်းသောသမီးကွဲ့၊ ငယ်က ကျွမ်းတဲ့ ငယ်ကျွမ်ဆွေတွေဆိုပေမဲ့ တကြိမ်တုန်းက တစောင်းစေးနဲ့မျက်ချေး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့- မေမြို့မှာ ငါ့သားကလေးကို နှင်းအမှတ်မထင်လဲ မြင်လိုက်မိရော- နှစ်အိမ်ထောင် မုန်းတီးမှုတွေ ပြန်ပြီး ရင်ကြားစေ့သွားရောကွဲ့.....”

“ခင်ဗျာ..... ကျွန်တော့်ကိုမြင်လို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားသတဲ့လား.....”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ နှင်းက ဒီအတိုင်းဝန်ခံတယ်....”

“ကျွန်တော်တော့- နားမလည်ပါဘူးမာမာ.....၊ ကျွန်တော်ကြောင့် အရင်ကပျက်ပြယ်နေတဲ့ ချစ်ခင်မှုတွေ ပြန်ရကြတယ်ဆိုတာက.....”

ကျွန်တော်သည် မာမာ့ကိုတလှည့် ပါပါကိုတလှည့် မမနှင်းကိုတလှည့် ကြည့်ကာမေးလိုက်မိ၏။ ပါပါသည် မမနှင်းကိုတချက်မျှ လှည့်၍ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ.....

“အေး- ဒီအကြောင်းတွေကို သားစာမေးပွဲအောင်တော့မှ ပါပါတို့ပြောမလို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြလို့ နှင်းရောက်နေတာ ဆိုပါတော့ကွယ်....” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည်မမနှင်း၏ မျက်နှာကို ဖျပ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မမနှင်းကား..... ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကျွန်တော်ကို ပြန်ကြည့်ပေသည်။ မမနှင်းကို ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ် ဘောလုံးကွင်း၌ ခြေချော်လဲစဉ်က ပထမဦးစွာ မြင်ဘူးခဲ့၏။ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်တော်စိတ်တွေ အတိုင်းမသိ တုန်လှုပ်ချောက်ခြား ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေ့မှစ၍ မမနှင်းကို မတွေ့ရန် ရှောင်ကွင်းလိုစိတ်သည် တဒင်္ဂအတွင်း ပြည့်သိပ် အုပ်မိုးလာသဖြင့် တက္ကသိုလ် ဘော်လုံးကွင်းကို ရုတ်တရက် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အပြီးအပြတ်စွန့်ခွာခဲ့မိ၏။ ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်၏ မျက်စိကြီးနားကြီး မဟုတ်စေကာမူ တက္ကသိုလ်နှင့် အလှမ်းမမှီသေးဘဲ တရစ်ဝဲဝဲ အဆင့်တွင်ပင် ကျင်လည်နေရစေကာမူ သူတို့တတွေ မမမေဂျာဟု ပြောင်နေောက် ခေါ်ငင်နေသော မခင်နှင်းဆွေ၏ သတင်းစကားကိုကား- တစွန်းတစမျှမက အခွန်းအဟ သုံညမှအရာအထောင်အထိ သိပြီးကြားပြီး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ယခုအကြားနှင့်အမြင်ကို ယှဉ်ကြည့်သော အခါ၌လည်း တစပ် တည်း တထပ်တည်းပင် တွေ့ရ၏။ မမနှင်းသည် လှသော မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့ အဆိပ် ပြင်းသော မိန်းမတယောက်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် အလိုလိုသိမြင်ခဲ့ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသောကား- မမနှင်းသည် ကျွန်တော်ကို ပထမဦးစွာ မြင်မြင်ချင်း ကြည့်လိုက်သော အကြည့်သည် မီးကျိုးရဲတွင် ကြာရှည်ပြု၍ထားသော အပ်သွားမြဲမြဲနှစ်ခုကိုယူပြီး ကျွန်တော်သည်ပွတ်ကို ထိုးဆွလိုက် သည့်ပမာ အခံရခက်စေသည့် ထိသိစိတ်ကို ခံစားစေလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မမနှင်းကို ဝေးဝေးကပင် ရှောင်ကြဉ်သော် ကောင်း၏ဟု တမဟုတ်ခြင်း ယူဆခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူတဦးနှင့်တဦး တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ချစ်လျှင်ချစ် မုန်းလျှင်မုန်း စိတ်ချင်းခေတ္တမျှ နှစ်လုံးလုံးစမြဲ ဖြစ်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်၊ ယခုသော်ကား- မမနှင်းကိုကျွန်တော်သည် နာမ်ဓာတ်ချင်းပင် မယှဉ်မချင်းလိုဘဲ ခွာမဲလို၍နေသည်ကသာ ဆန်းလွန်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အကြေးအခွံတွေတပြောင်ပြောင်- တလက်လက်ဖြင့်တွားသွားတတ် သော သတ္တဝါကို လူတို့ နောက်တွန့်တတ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း မမနှင်းကို ကြောက်ရွံ့သယောင် ဖြစ်၍နေ၏။ မိန်းမနှင့်

ယောက်ျား ထီထင်သလားဗျာ့ မာန်အားပြပင်ပြသော်လည်း မစပ်ယုက် မပတ်သက်လိုဘဲ လွဲကာ သွေကာ ဖီကာနေလိုသည်မှာကား.... ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်ပင် အသိခက်သော စိတ်ဆန်းမိုး ဟု ဆိုရပါမည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မမနှင်းဆိုသော အလွန်တရာ လှပချောမွေ့သည့် မိန်းမ တယောက်ကို မမြင်မတွေ့မိစေရန် ကြံဖန်နေကာမှ- ကျွန်တော့်အိမ်ဂေဟာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်၍နေသည်မှာမူ- စိတ်မတူသော ကြက်သွန်ဖြူကြီး ဖြစ်၍နေပေတော့သည်။ မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်၌ ကျွန်တော့်မိဖုရားနှင့် ဆက်သွယ်သမှု ရယူခဲ့သည်မှာကား ကျွန်တော့် အိမ်သို့ တံခါးမရှိခင်းမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်သည်က အထင်အရှား သက်သေခံ၍နေ၏။ သို့သော်..... ထိုမျှ သိကြကျွမ်းကြ ခင်မင်ကြခြင်း အဆင့်တွင် တန်ဖိုးမနှောဘဲ လျှို့ဝှက်ချက်များ ကတိကဝတ်များဖြင့် ပဟေဠိ လုပ်လာကြပြန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မလွန်လွန်းဘူးလားဗျာ့ ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မမနှင်းကား- ကျွန်တော့်အကြည့်ကို သူ့အပြုံးဖြင့် ချိုချိုရှုရှု ကလေးပင် ကြိုဆိုလိုက် ပေးသေး၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို သားစာမေးပွဲအောင်တဲ့နေ့မှာ မျက်နှာစုံညီ ပြောပြဖို့ ပါပါတို့ ဆုံးဖြတ် ထားကြတယ်၊ ငါ့သား တက္ကသိုလ်မရောက်ခင် ငါ့သားအတွက် ဘဝရည်မှန်းချက် ပါပါတို့ ဘယ်လို သတ်မှတ်ပြီး ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားနှင့်မှကောင်းမယ်လို့ ယူဆတယ်လေ....၊ ဒါကြောင့်မို့ နှင်းကိုပါ ခေါ်ထားရတာဘဲ၊ နှင်းကလဲ ခေတ်ရှေ့ပြေး မိန်းကလေးမို့ ရှက်စရာရွံ့စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အနေနဲ့ လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ သားနားလည်စေချင်တယ်.....”

ကျွန်တော်သည် အမယ်ဘုတ်ကဲ့သို့ သူ့ချည်ခင်ကို ပါပါအဘယ်ပုံ အမျှင်အစတွေ ဆွဲထုတ်ပြမည်အား အံ့အားကြီးသင့်ကာ နားထောင်နေလိုက်ရပါသည်။ မမနှင်းကား ဘော်လုံးကွင်းတွင် ခေတ္တခဏမျှ တွေ့လိုက်ရပြီး အလွယ်နှင့် မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်မည့် မိန်းမတယောက် မဟုတ်ကြောင်းကား ထင်ရှား၍ နေပေပြီ။ ပါပါ၏စကားချီး၌ ကျွန်တော့်ဘဝရည်မှန်းချက်တွင် ပါပါတို့နှင့်တကွ- မမနှင်းပါ ပါဝင် နေသယောင် စကားရိပ်ပေး၍ထား၏။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကိုင့်၍ထားသော မာမာကိုငှင်း ယခုမှ ရှက်သယောင် မျက်လွှာစင်း၍ ထားသော မမနှင်းကိုငှင်း၊ စူးစူးဝါဝါကြည့်ရင်း- “ကျွန်တော်- ကျွန်တော် ရေခဲရေသောက်ချင်တယ် ပါပါ” ဟု ပြောလိုက်မိပါ၏။

မာမာသည် ဆတ်ကနဲကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ကာ၊ ပါပါအားမျက်လုံးဝဲကာ မေးခွန်းဆိတ်ဆိတ် ထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို မက်ရတိုင်း... (ရေခဲရေသောက်ချင်ကြောင်း) ပြောပြတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ပါပါဤမျှ စကားဦးသန်းသည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်လှိုင်းများ ဝေထွေးကာ သီကရီဖြစ်၍ လာရသည်ကို မာမာစိုးရိမ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ပါပါသည်လည်း ရုတ်တရက် စကားဆက်ရန် ခက်၍သွားတော့သည်အလား ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသေး၏။ သို့ရာတွင် ပါးနပ်သောမမနှင်းက အိန္ဒြေမပျက်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး “နှင်းရေသွားခပ်လိုက်မယ်- အန်ကယ်” ဟုပြောကာ၊ ထမင်းစားခန်းသို့ ကြော့ကြော့ကလေး လျှောက်သွားကာ၊ ခန်းဆီး

နောက်ကွယ်တွင် ပျောက်ကွယ်၍သွား၏။ ပါပါသည် သက်ပြင်းချကာ- “သား နေကောင်းတယ်နော်” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“နေကောင်းပါတယ်....”

ပါပါသည် မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုရိုးစကားကြီးကိုပင် လက်ကိုင်သုံးလိုက်ပြီးမှ- ကျွန်တော့်ကို ဆိုလိုရင်းများအား တိုတိုမိမိ တိတိကျကျ ပြောပြပါလေသည်။ ကျွန်တော် ကား.... ကာလပြောင်းပြန် ကြောင်းမတန်လှသည့် သတင်းစကားကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကြားလိုက်ရတော့သဖြင့် မည်သို့မှတ်ချက်ချ အာမေဇိုင်ပြုရမည်ပင် မသိနိုင်ဘဲ အာစေးထည့်ထားသည့် အလား ကြောင်၍ နေမိပါသည်။ မည်သူတွေအတွက် ခက်စရာဖြစ်ပြီး မည်သူတွေအတွက် ရှက်စရာဖြစ်သည်ကိုလည်း မပြောတတ်တော့ပါ။ သည်ခေတ်ကြီးထဲတွင် သည်ကဲ့သို့ အစီအမံမျိုး ရှိ၍နေသည်ကိုပင် ကျွန်တော် အံ့ဩ၍မဆုံး ဖြစ်၍နေပါ၏။

“သားကို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်ကလေးတယောက်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ပါပါတို့က မေမြို့ ကျောင်းမှာ ပို့ထားတယ်ဆိုတာ သားအသိဘဲ၊ သားဟာ မေမြို့ကျောင်းမှာ- ဘော်လုံးကန်ရင်း ဘော်လုံးဖမ်းရင်း ဂိုးတိုင်နဲ့ခေါင်းဆောင့်မိလို့ မေ့လဲသွားတော့- ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ လမ်းမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ ကားကို ဖမ်းတားပြီး ကျောင်းသွားသူငယ်ချင်းတွေက အကူအညီတောင်းရာမှာ လိုက်ပို့ တဲ့ ကားက နှင်းတို့ရဲ့ကားဘဲကွဲ့။”

ပါပါကထိုသို့ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်းမေမြို့တွင် ကျောင်းနေစဉ်က အဖြစ် အပျက်များကို ဒက်ကန်ပြန်၍ သတိရမိလိုက်ပါသည်။ မှန်၏။ ပါပါတို့က ရာသီဥတု သမေ့တသော မေမြို့၌ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားကြစဉ်က ကျွန်တော်သည် လူပျိုဖော်ဝင်စအရွယ် ဖြစ်ပေရာ အများတကာ ယောက်ျားသား ကလေးများထက် ကြီးကောင်ဝင်ခြင်း မြန်ဆန်လှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူသူငါငါ ယောက်ျားရွယ်ကလေးများ ခန္ဓာဗေဒ ကြီးထွားပြောင်းလဲလာသည့် ကာလ၌ အတက်မြန် အထွားမြန်သည့်နှုန်းထက် ကျွန်တော်က ပို၍အဆများပေသည်။ မျက်စိအောက်တွင်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု အရှိန်ကို တဒီဒီမြင်၍ နေသည့်အလား နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ကျွန်တော် ထွားကြိုင်း၍ လာခဲ့ပေရာ၊ ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့ကြရသော ဘက်ဂဒက်မြို့သား ငတက်ပြား ဇာတ်ကား ထဲက ပုလင်းထဲမှထွက်လာသော ဘီလူးကြီးကဲ့သို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကြီးလာသည်ဟု ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများက ပြောပြရယ်မောကြလေ့ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် စာဖတ် တတ်သော ကျောင်းသားတယောက်ကမူ အများတကာထက်- Glands ဂလင်းအကျိတ်များ အဖြစ် သို့ပင် ရောက်စေတတ်ကြောင်း ပြောပြပေးသေး၏။ ထိုကျောင်းသား ပြောပြသည့်နေ့၌ပင် ညသန်းခေါင် အရောက်၌ ကျောင်းဆောင်တခုလုံး တုန်လှုပ်သွားလောက်အောင် ကျွန်တော်ထံ၌ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိ၏။ ယင်းမှာကား ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် “မှန်ခေါင်း

အတွင်းမှ မိန်းမပျို” ကို မက်လိုက်သော အိမ်မက်ကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်တော် စိတ်အားငယ်အောင် ပြောရပါမည်လားဟု ထိုကျောင်းသားကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မက်သော အိမ်မက်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြဘဲ၊ ချေ၊ ပါပါနှင့် မာမာတို့ထံသို့သာ စာရေးပြောပြခဲ့ပေသည်။ ပါပါကအားကစားကို တိုးသထက်တိုး၍ လိုက်စားရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်အားငယ်မှု ပပျောက်စေရန် ကစားခုန်စားဖက်၌ အားသွန်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်၏ ကြီးထွားမှုမှာလည်း ဒွေးရောဥပါဒ်ပါရက်ကာ ရှေ့ကထက် အဆ များစွာ ပို၍လာခဲ့ပါတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မေမြို့၌ အကောင်ထွားကလေး တကောင်အဖြစ် နာမည်တလုံးရ၍ လာခဲ့ကာ “ဘောသရဲ” ကလေးလည်း ဖြစ်လာခဲ့၏။ တနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ဂိုးသမားနေမကောင်း၍ ဂိုးအစားဝင်ဖမ်းရာ ခြေချော်ပြီး ဂိုးတိုင်နှင့် ခေါင်းနှင့် ရိုက်မိကာ သတိမေ့မြောခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးသမားများမှာ ထိုသို့အထိအခိုက် အနာတရ ရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ကြသော်လည်း မိမိကိုယ်အလေးချိန်ဖြင့် မိမိဒဏ်ပိုပိုခြင်း ခံရတတ်လေ့ ရှိသဖြင့် ဖြစ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်က သူများထက်မသက်မသာ ခံရချက်နာတတ်ပေရာ ထိုနေ့က လုံးဝသတိမရသဖြင့် သူငယ်ချင်းများက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လမ်းပေါ်မှဖြုတ်သွားသော ကားတစင်းကို အကူအညီတောင်းပြီး ဆေးရုံလိုက်ပို့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က- မမနှင်းသည် ကားပေါ်၌ ပါလာသည်ဆို၏။ မမနှင်းတို့သည် မန္တလေးမှနေ၍မေမြို့သို့ မိတ်ဆွေတသိုက်ကြီးနှင့် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြရာ လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့ကြသော အင်ကြင်းပန်းများကိုပင် တကားလုံး ဖွေးပြည့်အောင် ခူးခဲ့ကြသည် ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်ကိုကားပေါ် ပွေ့တင်သောအခါ၌ နေရာလပ်မရှိသဖြင့် အင်ကြင်းပန်းများ အလယ်၌ လဲလျောင်းစေရလေရာ ကျွန်တော်သည် မေ့မျောနေလျက်က “ဒီအနံ့တွေကို ကျွန်တော် ကြောက်တယ်....၊ ကျွန်တော် မသေပါရစေနဲ့၊ မသေပါရစေနဲ့” ဟု ကယောက်ကတန်း ပြောခဲ့သေးသည်ဆို၏။ မမနှင်းမှာ ဤမျှလှကောင်ထွားထွားကြီး တွယ်ရာမဲ့သဖွယ် အားငယ်မေ့မျောနေသည်ကို ဂရုဏာစိတ်ဝင်ခဲ့ရသည် ဟုဆို၏။ တဖန် ကျွန်တော်၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် မေးမြန်းပြောဆိုရာမှ ကျွန်တော်သည် ပါပါမာမာတို့၏ သားဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ၌ကား.... မမနှင်းသည် ကျွန်တော်ကို တသက်လုံး ပြုစုယုယသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ဆိုပါ၏။

“တသက်လုံး ပြုစုယုယသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်သတဲလားပါပါ....၊ သူက၊ သူက.....” ထူးထွေသည့် အံ့ရာသော် မိန်းမနောက်ပိုး ဖြစ်မကွဲနော်ဟု မပြောရုံတမယ် ကျွန်တော်က အံ့ဩသောစကားကို ဆိုမိရာ တချိန်လုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေသော မာမာပင်လျှင် ပြုံးယောင်သန်း၍ သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပါပါကလည်း “အဟက်” ကနဲ ရယ်လိုက်လေသည်.....။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငါ့သားမှာ နှင်းရဲ့စိတ်ထားကြောင့် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ထားဟာ မင့်- မာမာစိတ်ထားဆိုယင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်သားရဲ့-”

“ခင်ဗျာ.....”

ပါပါသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ပြန်၏။

“တိုတိုဘဲ ပြောမယ်သားရယ်၊ နှင်းရဲ့မိဖုများဟာ ခုမှသာမန္တလေးမှာ ကြွေးရတတ်တွေ ဖြစ်လာကြတာ၊ အစကတော့ နှင်းရဲ့မေမေ “မြမြ” ဟာ အတော်ကလေး အခြေအနေမဲ့ ခဲ့တယ် ဆိုရမယ်၊ “အဲဒါကို သားရဲ့မာမာက သူငယ်ချင်းကို အိမ်မှာတင်ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးပြီး ကျောင်းအတူတူ နေကြတဲ့အထိ မခွဲမခွာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သားမာမာရဲ့မိဖုများက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွယ်တာ စိတ် သိပ်ကြီးမားလွန်းလာယင် မကောင်းဘူးဆိုပြီး လူချမ်းသာသား တယောက်ဖြစ်တဲ့ အခု နှင်းရဲ့ဖေဖေ ကိုမောင်ကိုနဲ့ နှင်းမေမေမြမြကို ကမန်းကတန်းကြီး ကြံဖန်ပေးစား ပစ်လိုက်တယ်၊ မြမြဟာ သူ့ဘဝခိုကိုးရာမဲ့မို့ စီမံသမျှကို မငြင်းသာဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရရှာတာမို့ သားမာမာက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လင်သားရကြပေမဲ့ စိတ်ချင်းဝေးကွာအောင် မနေပါဘူး.....၊ မြမြလိုဘဲ မိမိ အိမ်ထောင်ကျယင် သားပေးသမီးယူ လုပ်တာပေါ့လို့ ကတိကဝတ်ပြုလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြမြ သမီးကလေးတယောက်ရမှ သားမာမာနဲ့ပါပါတို အိမ်ထောင်ကျတာပါ၊ သားကိုမွေးလာတော့ အင်မတန်ချူချာတာဘဲ၊ သားငယ်ငယ်က အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လိုက်သေးတော့ လူလုံးမလှ လူစဉ်မမှီဘဲ ပိန်ချိုသေးကျေးနေလေတော့ အပျိုဖော်ဝင်စ မရောက်တရောက် ‘နှင်း’ က မြင်တဲ့အခါမှာ သူနဲ့ဆိုယင်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေမှာဘဲလို့ ကလေးစိတ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်၊ သားမာမာကကြားတော့ မိဖုချင်း ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများတဲ့အထိ သဘောထား ကွဲခဲ့ကြတယ်၊ အဲသလိုနှစ်ဖက်စလုံး ရင်သွေးဖက်လိုက်ပြီး ချစ်လျက်က မုန်းလာကြရင်း မေမြို့မှာသားကို အချိန်မှီ အသက်ကယ်လိုက်သလို..... နှင်းကဆောင်ရွက်ပေးမိတဲ့ အခါကျတော့ နှင်းဟာ စိတ်ထားပြောင်း သွားတယ်၊ နှင်းက စိတ်ထားပြောင်းပြီး သူ့မေမေကိုပြန်ပြော၊ သူ့မေမေက သားမေမေကို အကြောင်း ကြား၊ နှင်းကြောင့် သားဆေးရုံအချိန်မှီရောက်ပြီး ဦးနှောက်ထဲ သွေးရောက်မဲ့ဘေးကဝေးလို့ အသက် ချမ်းသာရာရတာကို သားမာမာက ကျေးဇူးတင်၊ နောက်ဆုံးတော့ သံသရာ တပတ်လည်ပြီး အချိန် တန်ရင် ခမည်းခမက် ဖြစ်ကြစို့ရဲ့လို့ သစ္စာဆိုလိုက်ကြတာပါဘဲ.....”

ပါပါ၏စကားမှာ ကျွန်တော်အတွက် ဖူးစာမင်ရေးသားပြီး၊ ဘဏ္ဍတော်တံဆိပ် နှိပ်ပြီး၊ ပုဂ္ဂလိက ပစ္စည်းတခု ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုသည့်စကားများဖြစ်သည်မှာ လက်ဝါးပြင်တွင် လ-ဝန်းတင်သည် ကဲ့သို့ ရှင်း၍နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အဖို့ရာ၌မူ သီတဂူဖျန်းသကဲ့သို့ မချမ်းမြေ့နိုင်ဘဲ ရင်ဝဋ် ပူလောင်ကျွမ်းငွေ့ လာပါသည်။ ဤအကြောင်းကို အစကတည်းက ကျွန်တော်သိရလျှင် ဤသို့ခံစားမှု ရှိကောင်းရှိပါမည်။ မေမြို့တုန်းက ကျွန်တော်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့သော မမနှင်းအား.. ကျွန်တော် မြင်ဘူးခဲပါလျှင်လည်း ယခုကဲ့သို့ ခါးသီးမှု ရှိကောင်းမှရှိပါလိမ့်မည်၊ ထိုစဉ်က လူပျိုကလေး ကိလေသာသွေး ဖွေးဖွေးထနေဆဲ ဖြစ်ပေရာ မမနှင်းကဲ့သို့ လှပသော မိန်းမတယောက်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ချစ်မိကြိုက်မိသည့်စိတ် တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာကာ တားမနိုင်ဆီးမရပင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါ၏.....၊ သို့ရာတွင် မမနှင်းတို့သည် ကျွန်တော်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားကြလေရာ ကျွန်တော် သတိရလာသောအခါ၌ အမျိုးသမီးတစု ကားဖြင့်လိုက်ပို့သည် ဟူ၍သာသိလိုက်ရ၏။ ဘယ်သူတွေ

ဘယ်ဝါတွေဟုလည်း ကျွန်တော်တွင်စူးစမ်းရန် အချိန်မရချေ။ ကျွန်တော်နဖူးပြင်တွင် ဒဏ်ရာမှ သွေးပုပ်များဖြင့် ဖောင်းကြွနေ၍ ဆရာဝန်များ သွေးထုတ်ပေးသည့် အလုပ်များ ရှုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နဖူးကြီး မိုးမောက်ရောင်ရမ်းနေရာ သူငယ်ချင်းများက “နဖူးမောက်ကိုတံ့ လှစေချင်- ပန်း ဘဲဖိုမှာပြင်- ပေပေါ်မှာတင် တူနဲ့ရိုက်- ငြိမ်းဒုတ်မျက်ဖြူဆိုက်” ဟူသော ရှေးသီချင်းဖြင့် သီဆိုနေကပ်ပြောင်ကြသေး၏။ ထိုစဉ်ကရင်ထဲမှာ မည်သို့မှမဖြစ်မိ၊ ယခုမှအသံ လွှာကို- ပေပေါ်တင် တူနဲ့ရိုက်ခံရသကဲ့သို့ အခံရခက်ကာ နာကျည်းပြီး မသက်သာ ဖြစ်၍နေမိ ပါ၏။ ဤမျှလှပချောမွေ့ပြီး အဖက်ဖက်က ကြန်အင်ပြည့်စုံသော မိန်းမတယောက်နှင့် ရာထား ခံရသည်ကို ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် မလိုလား ခါးသီးနေသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ရင်ထဲတွင် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းကြီး မျက်ဖြူဆိုက်မတတ် ဖြစ်၍နေသည်မှာတော့ ဧကန် ဖြစ်ပါသည်။

“နို့- အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောရတာလဲ ပါပါ.....”

ကျွန်တော်ကအမေးနှင့် မမနှင်းရေခဲယူအလာ တိုက်ဆိုင်နေရာတွင် ကျွန်တော်သည် မမနှင်း ကျွန်တော် ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ချပေးသောဖန်ခွက်ကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး “ပြောပါအုံး-ပါပါ” ဟု ဇွတ်အတင်း မေးလိုက်ရ၏။

ဤတွင် မာမာက မနေသာတော့သဖြင့် လေအေးကလေးနှင့် ဝင်၍ပြောလိုက်ပါ၏။

“တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ပညာလဲစုံ ကြင်ယာလဲစုံတဲ့ နေရာမျိုးမဟုတ်လားသား၊ အဲဒီတော့ ပညာကိုသာ သားကြီးစားပြီး ရှာတော့- ကြင်ယာကတော့ အဆင်သင့်ရှိပြီးသားလို့ သတိပေးတာဘဲ ဖြစ်နေ တာပေါ့.....”

“သား သဘောကကော ဘယ်လိုများရှိနေလို့လဲကွယ်....”

ကျွန်တော်သည် တံတွေးကို ကွက်ကနဲသာ မြဲ၍ချလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်မိဖုများသည် ငယ်စဉ် ကတည်းက ယနေ့ထိ သူတို့၏ ပြောစကားဆိုစကားများကို ပယ်လှန်ဘူးခြင်းမရှိသော ကျွန်တော် အား မေးရန်မလိုဟု လွယ်လွယ်ကူကူ ယူဆထားပုံရ၏။ အပျက်ပျက်နှင့် ကျွန်တော်ဦးနှောက် သွေးထွက်မတတ် အဖြေရကြပ်၍ သွားပါသည်။ ပြီးမှ ကြင်ယာရှာထားခြင်းမျှသာဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အပ်နှင်းခြင်းမဟုတ်သည်ကို သတိရလိုက်သဖြင့် လောလောဆယ်ဆယ်၌ အခြေအတင် ငြင်းခုံစရာ အကြောင်းမဟုတ်သေးဟု သဘောပိုက်ရကာ “မမနှင်းဟာ- ကျွန်တော် တနေ့ကျ လက်ထပ်ယူရမဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ ကျွန်တော်သတိအမြဲ ထားနေရမှာပေါ့ ဟုတ်လားမာမာ....” ဟု ရေလိုက်ငါးလိုက်ပင် ပြောလိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသဖြင့် ကျွန်တော်

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်ကြောင်းကို ပြောကြားကြခြင်း ဖြစ်ရာ တယောက်ပြီးတယောက် စကားဆက် ပြောနေလိုက်ကြခြင်းဖြင့် ကျွန်တော် မမနှင်းအား မျက်နှာလွှဲ၍ နေလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မမနှင်းနှင့် ဤသို့ပင်နောင်အခါ၌ ရှောင်တိမ်းနေလိုက်လျှင် ကင်းရှင်းတန်သမျှ ကင်းရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ လက်တွေ့၌ကား ထိုအထင်သည် တက်တက်စင်လွဲမှား၍ နေပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ထိုနေ့မှစ၍ပင် မမနှင်းသည် ကျွန်တော်နာမ်ဓာတ်ရာ ရုပ်ပုံလွှာကိုပါ ကျွန်တော်ဘဝတွင် ယနေ့ထိ စိုးမိုး ချယ်လှယ်ရန် အားထုတ်ဆဲ မိန်းမတယောက် ဖြစ်၍နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုစံသာရွှေ၏ မှတ်တမ်းထဲကကဲ့သို့ပင် တက္ကသိုလ်ရောက်အပြီး၌ ကျွန်တော် သည် ချစ်သူသက်ထား ရှာစရာ လိုတော့သူမဟုတ်သဖြင့် ကျောင်းသူများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့ကာ ကျောင်း သင်ခန်းရယ် အဆောင်ရယ် ဘောလုံးကွင်းရယ်ဖြင့် သုံးနေရာထဲ၌သာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး လုံးလုံး ထွေးထွေး နေခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း မမနှင်းကအားလပ်လျှင် အားလပ်သလို ကျွန်တော်ကို မြန်မာစာပြပေးမည် ဟူသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် အိမ်ရောက်လာသောအခါ၌ကား... ကျွန်တော်သည် တွေ့ဆုံရင်းနှီးမှု ပြုရသေး၏။ ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို ကြင်ယာတော်လောင်းတို့၏ တာဝန်ကျေအောင် ပွန်ပွန်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်တွေထဲမှ ကောက်နှုတ်ကာ ပြောဆိုကျင့်သုံးခဲ့ပါ၏။ မမနှင်းအလိုရှိသမျှ မညည်းမညူ ဆောင်ရွက်ပေး၏။ သူရယ်လျှင်ကိုယ်ပြုံး၏။ သူခေါ်လျှင် ကိုယ်သွား၏။ သူစကားပြောလျှင် ကိုယ်နားထောင်သမား အဖြစ် သည်းညည်းခံတတ်၏။ သို့သော်လည်းကျွန်တော် မမနှင်းကို လက်ဖျားနှင့်တို့ရန် စိတ်ကူး မိခြင်းကား မရှိခဲ့။ လူငယ်လူရွယ်တို့ဘာဝ မိန်းမနှင့်နှီးနှီးကပ်ကပ် နေရသောအခါ ချစ်စိတ် မပေါ်တောင် တဏှာရာဂစိတ် ရံဖန်ရံခါ ပေါ်တတ်သည်ဖြစ်ရာ မမနှင်းနှင့်ကျသော် ထိုစိတ်များပင် ခေါင်းပါး၍နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မမနှင်း၏ကြင်ယာလောင်းဟူသော တာဝန်ကို တာဝန် အမှတ်ဖြင့် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငုံးဆူလူမသိ၊ မမနှင်းတွင် မချီတရိဖြစ်မှု ကြီးထွားသထက် ကြီးထွားလာခဲ့သည်မှာ ရေကူးကန်၌ ကျွန်တော်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သွားခြင်းက သက်သေခံ လေ၏။ ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီးသည့် နောက်၌ကား ကျွန်တော်သည် ကြာကြာဝါးမည့်သွား အရိုးကြည့် ရှောင်ရမည်ကို နားလည်လာသောကြောင့် မမနှင်းကျေနပ်စေရန် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မမနှင်းနှင့် တွေ့ဆုံတွဲသွား ပြုလုပ်ပေးရပြန်ပါသည်။ မာမာကလည်း “ကျွန်တော်မျက်လုံးသာ စိမ်းပါ။ အသံနှလုံး ကတော့ မစိမ်းစေလိုပါ” ဟု ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ပြောတတ်၍ ရုပ်ကြီးစင်ခင်း၍ ပြခြင်းလည်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုစံသာရွှေက သူ့စာတန်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်မမနှင်းကို “အထက်ကလှည့်၍ လာသော- ဆက်သွယ်မှုကြီး” ဟု ခန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

မမနှင်းကား အသံအသန်လူမမာကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုသည့် သူနာပြုကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကို မျက်ခြေပြတ် ခံသည်မရှိပါ။

“နင်းဟာ- သားကို တသက်လုံးစောင့်ရှောက် ယုယသွားမဲ့ မိန်းကလေးဘဲကွဲ့.....”

မာမာတို့က ဤသို့ပြောလေလေ၊ ကျွန်တော်တွင် ခံပြင်းလေလေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ကို ရန်သူတွေ ပတ်လည်ပိုင်းနေ၍ မယ်ဘယကတို့- မယ်ဒက်တို့ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ရ မှာလား၊ ကျွန်တော်သည် ချီကွေးနံနံ အိပ်ရာထဲလဲ၍နေသော ချူနာသည် ကလေးဖြစ်နေ၍ ပြုစုယုယရမှာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော မိခင်စိတ်တမျိုးဖြင့် အုပ်ထိန်းသူကြီးဖြစ်ချင်သော မမနင်းကား ကိုစံသာရွှေ ရေးသကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းခြင်းထက် ထိုင်ကန်တော့ခြင်းကို နှစ်လိုသော မိန်းမဆန်းတမျိုး ဖြစ်ရမည် ဟုသာ ကျွန်တော် မှတ်ယူရပါတော့မည်။ မမနင်းအယုအယလွန်ကဲ၍ ကျွန်တော် နောက်တကြိမ် ဘော်လုံးကန်ရာတွင် တဖက်အသင်းသားနှင့် ခေါင်းချင်းတိုက်မိပြီး ဒုတိယဓိဒဏ်ရာဆိုရပါမည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည်နံနက် အစောကြီးပင် မက်နေကျအိပ်မက်ကို မက်လိုက်ပါ၏။ ထူးဆန်းသည် မှာကား..... ကျွန်တော်တွင် အိပ်မက်ထဲမှ ချီအီစူးရှသောရနံ့သည် သိုင်းခြံ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချွေးစေးများပြန်လည်ရှိရာက အိပ်ရာမှ လူလဲထပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းကာ.... ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေခဲရေကိုပုလင်းလိုက် မော့၍သောက်မိ၏။ တုန်တုန်ရီရီ သောက်မိသဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရေများစီးကျရာ ခဏချင်းအအေးပတ်ပြီး ချေဆတ်လာ မိ၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ မမနင်းရောက်ရှိလာရာ တကြိမ်က ကိုစံသာရွှေ စွပ်စွဲသကဲ့သို့ပင် ညက မိန်းမတယောက်နှင့် အိပ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မမနင်းက စွပ်စွဲပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်ကား- သမီးရည်းစားလည်း လုံးဝမဟုတ်၊ အကြင်လင်မယားလည်း မဖြစ်သေးဘဲ၊ တာဝန်ကျေ နေထိုင်လျက် သာ ရှိသော ကျွန်တော်အပေါ်၌ မမနင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ် မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ပုံကို ရယ်ချင်လာသဖြင့်၊ မဟုတ်ကြောင်းကို ငြင်းဆို၏။ ကျွန်တော်ထံမှ ရေမွှေးနံ့တမျိုး သင်းထုံနေသည်ကိုကား- ကျွန်တော်ရှင်းပြရ ခက်၍နေသဖြင့် မမနင်းပိုမိုမသင်္ကာဖြစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မမနင်းချသည့် ကောက်ချက်သည်ကား- ညကကျွန်တော် မကောင်းသော မိန်းမတယောက်နှင့် သွား၍အိပ်ရမည်။ ထိုမှ အအေးပတ်လာရမည် ဟူသော အချက်များဖြစ်၏။ မမနင်းသည် ကျွန်တော်တို့တသိုက် မည်သည့်နေ ရာတွင် မည်သို့ သွေးသားကိစ္စ ဖြေရှင်းသည်ကို ကြားဘူးနားဝဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ဝှင်းစွပ်တိကျ စွပ်စွဲ ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကား- ထင်ချင်ရာထင်တော့ဟု ငြိမ်ကာနေလိုက်ပါသည်။ သို့ငြိမ်နေ လိုက်ကာမှ တကျောင်းလုံး၏ မမမေဂျာသည် ကျွန်တော်အပေါ် ဗိုလ်ကျလာပါလေသည်။ ညနေ ဘော်လုံးကွင်းသို့မသွားရ ဘော်လုံးမကန်ရ၊ အနားယူရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ကျေညာ၏။ အကြောင်းပြချက်ကား နှာတချေချေ ချောင်းတဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် အဖျားသွေးတက်မည် စိုးသောကြောင့်ဟူ၏။ ပါပါနှင့်မာမာကား ကျွန်တော်ကို မမနင်း၏လက်တွင် ဝကွက်အပ် ထားကြ သူများ ဖြစ်လေ၍ မမနင်းပြောသမျှ အဟောဝတချည်း ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်တို့၏ လွန်ဆွဲသမျှကို ရယ်ပွဲပွဲကာသာ နေကြ၏။ ညနေစောင်း၍ အချိန်ကျသော်ကား ကျွန်တော်သည် မမမေဂျာကို စစ် ကျေညာပြီး ဇွတ်ပင် အောင်ဆန်းကွင်းသို့ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ကွင်းသို့ရောက်သော် ပထမပိုင်းပင် ပြီးလုပြီဖြစ်ရာ ဒုတိယပိုင်းကျမှ ပါဝင်ရ၏။ ကျွန်တော်ဘဝတွင် အရိပ်ပမာ ဝါးမြိုချယ်လှယ်လိုသော

မမနင်း၏ ကျူးကျော်နယ်ချဲ့မှုအား ဒေါသဖြစ်စိတ် မပြယ်သေးဘဲ၊ ကွင်းဆင်းခဲသောကြောင့် ကျွန်တော် အကစားကြမ်း၍နေမိသည်။ အခြားသူတွေ အနံ့ရမရ မပြောတတ်သော်လည်း ကျွန်တော် တကိုယ်လုံးတွင်ကား စူးရှချိုအိသော အိပ်မက်ထဲမှ ပန်းရနံ့သည် လွှမ်းမိုးရစ်ပတ်ကာ အသက်ရှု ကြပ်မတတ် ပြင်းထန်လှပေရာ- ရုတ်တရက်မိုက်ကနဲ ဖြစ်အသွားတွင် တဖက် ဘော်လုံးသမားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိပြီး၊ ကျွန်တော်ခွေလဲကျ သွားသည်ကိုသာ အမှတ်ရလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုသည်နောက်၌ကား.... ကိုစံသာရွှေ၏ စာတန်းထဲကကဲ့သို့ပင် ဆရာဝန်ကြီးများ၏ တားမြစ်ချက် အရ ၂-နှစ်ခန့် ဘော်လုံးမကန်ရဟုဆို၍ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဘော်လုံး သံသရာမှ ခြာလည်လွင့်မျော ထွက်ခွဲရပါသည်....။ ယင်းသည်တိုင် မမမေဂျာနှင့် စစ်ခင်း၍ကား မဆုံးနိုင်ခဲ....။

သေသော်မှတည့် အော်- ကောင်း၏ဟု ဖုံမှန်ဘဝရောက်မှ အလံလှဲကြမည်။ မမမေဂျာနှင့် ကျွန်တော် တို့၏ ပြိုင်ပွဲကြီးတွင် ကျွန်တော်ကား... စိတ်ဓာတ်မာသထက် မာခဲပါသည်။ သည်းပွတ်မှာလည်း နာသထက်နာခဲရ၏။ အဆုံးကျသော် စိတ်ဓာတ်နှင့် သည်းပွတ်တို့ တကောင့်အမြီးတကောင် မြို့သည့် မြွေဆိုးတို့ကဲ့သို့ လွင့်ပျက်ကျေပြုန်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အခိုက်အတံ့အားဖြင့်မူ.... ကျွန်တော်သည် ကွန်းခိုရာကို ရှာထွက်ခဲပြီးဖြစ်၏။ စိတ်၏ဖြေရာရလျှင် ပြီးရောဟု သောကတွေကို နောက်ပါးတွင် ထားချန်ရစ်ခဲကာ ရခိုင်တလွှား မှတ်သားလှည့်လည်သည့် ခရီးသည်ကြီးအသွင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ၏။ မမမေဂျာတို့ တပြေတရွာတွင် မရေမရာ မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတား ကျန်ရစ်ခဲပြီလည်း ဖြစ်၏။ ခေတ္တမျှ သူတို့ကို မေ့ရဦးမည်။

ကျွန်တော်သည်(ဒို့နှစ်ယောက်) စာတန်းများ ပါရှိသော ဖိုင်တွဲကြီးကို ခေတ္တအသာချကာ နေရာမှထပြီး မော်တော်ပဲပိုင်းသို့ ထွက်ခဲရပါ၏။

ပဲပိုင်းတွင် ကိုကြီးအောင်နည်းတူ ထမင်းပူပူလွေး၍နေသော အဖော်သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရရာ သမိုင်းလိုက်စားသူ ကိုတင်ထွတ်က ထမင်းပလုပ်ပလောင်းစားရင်း မြို့ဟောင်းမရောက်မှီ မြို့ဟောင်းရာဇဝင်ကို ခင်းကျင်းနေသည်အား တွေ့ရလေသည်....။ ရခိုင်ဘုရင်တို့၏ မြောက်ဦးခေါ် မြို့ဟောင်းနှင့် ဝေသာလီတို့ မည်သို့ဆက်စပ်ခဲပုံ၊ ဗိဿနိုး သရေခေတ္တရာတို့ဖြင့် မည်သို့ခေတ်ပြိုင် ဖြစ်ခဲပုံတို့ကို သိမှတ်ထားသမျှ ဖွင့်အံ၍နေရာတွင် ကျွန်တော်ကိုမြင်သောအခါ၌ တုန်၍သွားပြီး “ထမင်းဆက်စားတော့ဗျာ၊ ဒါတွေနောက်မှပြောတော့မယ်.....” ဟု ပါတောပိတ် ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုတင်ထွတ်၏ စကားစသတ်ပုံကို မကျေနပ်သဖြင့်... “ ကျွန်တော်နားထောင်တော့ ဘယ်လိုအန္တရယ် ကျရောက်နိုင်မှာ မို့လို့လဲဗျ ကိုတင်ထွတ်ရ” ဟု ရုတ်ချည်း မေးလိုက်မိလေသည်။ ကိုကြီးအောင်က ကိုတင်ထွတ်ကို လှမ်း၍ကြည့်၏။ ကိုတင်ထွတ်ကား စကားပြောမှားသွားသကဲ့သို့ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်၍နေပြီး။ “အော်... မောင်ရင်ကလေးက အငြင်းသန်လို့ ကိုယ်မဟာအရှက်တော် ကြီး ကွဲမှာစိုးလို့ မပြောတာဟေ့ - ဟဲ..... ဟဲ.....” ဟု လျှောချလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး..... ကိုတင်ထွတ်ရာ၊ ရှေးဟောင်းကျောင်းကန်ဘုရားတွေနဲ့၊ ပက်သက်လာယင်- ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတတ်တာကို ခင်ဗျားအသိသားနဲ့ဟာ.....၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကြောင်းကလေး တခုခုဖြစ်လို့ မကြားစေချင်တာနဲ့ စကားဖြတ်တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်.....”

ကျွန်တော်က မသင်္ကာစိတ်ကို မမြဲသိပ်နိုင်သဖြင့် ထိုသို့ပြောလိုက်မိရာ ကိုကြီးအောင်က ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်လိုက်ပြီး- “ဒီလိုရှိတယ် ညီလေး.. ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေမှာ ဖော်ကွာဝေး ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ဒုနဲ့ဒေး မဟုတ်လား.....၊ လက်ရှိမင်းရဲ့ သောကတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး တွေးမိယင် မင်းအလကားနေရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ အစဖော်မပေးချင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ ကဲရော့ ထမင်းဆာရော့မယ် တခါထဲစားလိုက်” ဟု စကားပြောပြောရင်း ထမင်းပန်ကန် ထိုးပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မိမိအတွေး ခေါင် သည်ကို ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရကာ ရခိုင်ထမင်း ရခိုင်ဟင်းတို့ကို လျှာရင်းမြက်၍ကြည့် လိုက်ရပါသည်။

ဖားသား ကျပ်ကင်နှင့် မန်ကျည်းရွက်ကို ငြုပ်ဆီရွဲရွဲနှင့် သုတ်ထားသည်က တခွက်၊ ဇင်ပြွမ်းသီးနု ကလေးများကို ပြုတ်၍ ငြုပ်စပ်စပ်ဖြင့် သနပ်လုပ်ထားသည်က တခွက်၊ ခရုဆံထိုး ကလေးများကို ဟင်းချိုလုပ်ထားသည်က တခွက်ဖြင့် ဟင်းအမယ် မများလှသော်လည်း မြိန်ရာဟင်းကောင်းဟု ဆိုရမည့်အလား ထမင်းလုပ်ကြီးကြီး ချောကနဲချောကနဲ ဝင်နိုင်လောက်အောင် ခံတွင်းတွေ့မိသဖြင့် စကားဝိုင်း ငြိမ်၍သွားလေသည်.....။ ရာသီဥတုမှာလည်း မြို့ဟောင်းဖက် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ် သွေ့အိုက်လာလေရာ ကျွန်တော်တွင် တရှူးရှူးတရှားရှား ချွေးဖားလျားကျ၍ လာမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းဆုပ်ထားသော လက်ဖမိုးဖြင့်ပင် နဖူးမှချွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက် မိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာမူအရာကို ငေး၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ကျွန်တော်ငေးရာသို့ ကိုကြီးအောင်နှင့် ကိုတင်ထွတ်ပါ လှည့်၍ကြည့်ကြ၏။ ပြီးမှရယ်ကြကာ- “ဒို့ကဘာများလဲလို့ကွာ.... ဒီဖက်မှာ ဆင်ရှိတာပေါ့ဟ ဆန်းသလား.....” ဟု ကျွန်တော်ကို ပြောကြလေသည်။ မှန်ပါ၏။ သစ်တောထူထပ်သော ဖက်များတွင် ‘ခိုင်းဆင်’ များ မွေးမြူထားတတ်ကြသည်မှာ မဆန်းပါ။ မြစ်ကမ်းပါးတွင် ဆင်ရေသောက်ဆင်းသည်မှာလည်း မဆန်းပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့မော်တော် နောက်မြီးသည်- ရေယက်များဖွာ၍ သွားတတ်စမြဲဖြစ်ရာတွင်.... ထိုဆင်ကြီး ရေဆင်းသောက်သော နေရာမှ ဖြတ်သွားသောအခါ၌ ရေလှိုင်းအိအိများ ကမ်းပါးသို့ ရိုက်ခတ်သွား၏။ ဆင်ကြီးသည် နှာမောင်းသို့ ထိခတ်လာသော ရေလှိုင်းလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရှေ့တူရှုသို့ မော်ကြည့်ရာ ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၍ သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါဆင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ရေစပ်တွင် တင်ပါးကျထိုင်လိုက် ပြီး ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်ပြီး နှာမောင်းကိုလည်း ကွေးကောက်တင်လိုက်ကာ ဂူကန် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ကား ကျွန်တော်ကိုမြင်၍ နှုတ်ဆက်သမှု ပြုလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ပါသည်။ ယင်းသည့်အပြင် လေယာဉ်ပေါ်၌ စီးလာစဉ်က အပြင်ဖက်မှ တိမ်ဝှမ်းပုံတို့ သဏ္ဍန်ပြောင်း ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ပင် ဆင်ကြီး၏ ဘေးတဖက်တချက်၌ မီးခိုးလုံးသဏ္ဍန်

အညွန့်အလှများ တယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ရှိနေကြသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငေးကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုကြီးအောင်နှင့် ကိုတင်ထွတ်ကား ကျွန်တော်မြင် သက်သို့မြင်ဟန်မတူ၊ ဆင်တကောင်ဟု သာမန်မြင်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးများ ဖျန်းကန်ထ၍ သွားမိပြီး စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကိုချ၊ လက်ရေဆေးပြီး ဦးပိုင်းသို့သုတ်ကန် ပြန်ထွက်လာမိပါ၏။ ကျွန်တော်၏ စိတ်သန့်ရှင်းတို့သည် မည်သည့်တန်ခိုးရှင်၏ စိတ်အင်အား အခြည် အမျှင် ပစ်လွှတ်မှုကို ဖမ်းယူထိတွေ့၍ နေပါသနည်း။

လွယ်လွယ်ပမာပြရပါသော် ဝေးလွန်းလှသည့် ရေဒီယိုမီတာလှိုင်းတခုမှ လွင့်ထုတ်လိုက်သောအသံကို အားကောင်းသောစက်ဖြင့် ကျွန်တော်တယောက်တည်း ဖမ်းယူနားဆင်ရသကဲ့သို့ ကိုယ်တယောက် တည်းအတွက် မည်သည့် စိတ်အင်အားကြီးတခုသည် စေတသိတ်လှိုင်းများ ထုတ်လွှင့်နေပါသနည်း။

ကျွန်တော်သည်..... တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိသော နှလုံးသားတို့ကို အတန်ငယ် ငြိမ်သွားစေရန် ခေတ္တမျှ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေပြီးမှ ထိုသို့အတွေးပြန်ကောက် ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရခိုင်ခရီး စကတည်းက ကျွန်တော်တွင် မံသစက္ကမံစ နားအာရုံတို့ဖြင့် မမြင်မကြားနိုင်သည်များကို မြင်ကာ ကြားကာဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ ယခင်ယခင်က ကျွန်တော်ဘဝတွင် အိပ်မက်ဆန်းတခုကို အပြန်ပြန်အလဲလဲ မက်တတ်သည်မှလွဲ၍ အတိတ်ဆန်း၊ နိမိတ်ဆန်း၊ အရိပ်အခြည် ခပ်ဆန်းဆန်း တို့ဖြင့် ထိတွေ့မှုဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တွင် အသံနှလုံးကိစ္စနှင့် ပက်သက်၍ ဖြစ်စဉ်တွေ တခုဟုတ်ချင်း တမျိုးပြီးတမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့သောကြောင့် စိတ်၏ဖြေရာ ခရီးပဒေသာ ထွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ကျကာမှ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အိပ်မက်ဆန်းကြီးကား- ပေါ်မလာဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်ဆန်းအစား ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များဖြင့်မူ ဇယ်စက် သကဲ့သို့ တွေ့ကြုံနေရ၏။ တဖက်တွင် ကျွန်တော်နှလုံးသားကိစ္စ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စကြီး မပြီးမပြတ် ရှိနေ၏။ တဖက်တွင်ကား မမြင်ရသော စိတ်တန်ခိုးရှင်များ၏ ချောက်လှန်မှုတို့ကို တွေ့ကြုံနေရ၏။ ကျွန်တော်ဦးနှောက်တွေ ဆူဝေ၍ လာပြန်ပါသည်။ မည်သို့ သောအမိပ္ပါယ်ပါနည်း။

ကျွန်တော်သည်.... မော်တော် မြစ်ကျဉ်းကလေးထဲ ဝင်၍လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်တကမ်းမျှ ရှိသော တဖက်တချက်မှ ရှုခင်းများကို စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေရန် ငေးမောကြည့်ရှုနေလိုက်ပါ၏။

သွားပါများ ခရီးရောက် နယ်နိမိတ် အတော်များများ ပေါက်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ တောတောင်သဘာဝသည် စောစောကနှင့်မတူဘဲ ခြားနားလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိမ်းသစ်သော ရှုခင်းမှသည် မှိုင်းဆွေး ညိုညစ်သော တောပုံတောင်ပုံတို့ကို မြင်၍လာရ၏။ မိုးခေါင်ရေရှားဒေသမှ တောင်ကတုံးများ ဆူးပင် ခြံပင်များ ကဲ့သို့ အရိုးကျဲ့ကျဲ့ အကိုင်းခွဲခွဲ သစ်ပင်များဖြင့်သာပြုန်းသော ခင်တန်းစပ် တောင်ကြော ပြတ် များကိုသာ တွေ့၍လာရ၏။ စွန့်ပစ်၍ထားသော ပျက်စီးယိုယွင်း၍နေသော ရေဟောင်းမြေ ဟောင်း၏ အနံ့အသက်သည် နေရာတကာတွင် လွှမ်းခြုံ၍နေပေသည်။ ဇရပ်အို ကျောင်းအိုတို့၏

ပျင်းရိဖွယ်ရာ လွမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အသွင်ထွန်ကဲ့သို့ မြင်မြင်ကရာ ရှုခင်းတို့မှာ မြေ့ဆွေးနေသယောင် ရှိလာလေသည်။ မကြာမီ မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ပေတော့မည်၊ မရောက်မီကပင် ပထဝီ အနေအထားသည် ဝေးကွာခဲ့သော အတိတ်၏ အရိပ်ထိုးမှုကို ပြည့်နှင်း၍နေ၏။ ရှေးမင်းတို့ အာဏာစက်ပြရာ ဤမြေချာ၌ တကြိမ်တခါက မြို့ရွာတိုင်းကား စည်ပင်သာယာခဲ့ပေလိမ့်မည်။ လူသူ ဗိုလ်ခြေတို့ စားသုံးနေထိုင်ကာ ဘဝခရီးဆုံးထိ လျှောက်ပြီးရင်း လျှောက်ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာများ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့သော်လည်း နာမ်ဓာတ်ဝိညာဉ်တို့ ယနေ့ထိဝဲလှည့်နေလေသလား၊ ထိုဒြပ်မဲ့ ဝိညာဉ်တို့သည် ရှေးတုန်းက ပုံပြင်တွေကို ပြန်ပြောပြနိုင်မည့်အလား ကျွန်တော်သည် စိတ္တဗေဒသမား စိတ်ပညာကိုလည်း လိုက်စားသူ တယောက်ဖြစ်ရကား.... တောင်တောင်အိအိ မပီပိုးဝါးအတွေး စမ်းတဝါးပြုမိရာ အတွေးကြူးလျှင်အရူးဟု သညာပြုခြင်းကို ခံရမည်စိုးသောကြောင့် တွေးလက်စကို ဖြတ်ပစ်ရပြီး လှဲနေကျနေရာတွင် တဖန်ပြန်လှဲလိုက်ပြန်ပါ၏။

အဖွဲ့သားများကား ကစားခန်းပြန်ဝင်၍နေပြီ ဖြစ်ပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါတွင်- “ကြက်ကွ- ဝက်ကွငှူဉ်ကွ” ဟူသော အသံများကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရိုးရိုးကစားနည်းမှ လောင်းကစားနည်းသို့ ကူးပြောင်းရန် လှုံ့ဆော်ပေးသူမှာလည်း ကိုတင်ထွတ်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု- ကျွန်တော် တွက်လိုက်မိပါသည်။ ကိုတင်ထွတ် ကား အထိန်းအကိုင်မရှိလျှင် တကဲ့လောင်းကစားသမား တယောက် ဖြစ်သွားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အကြောင်းချင်းတို့ နှင့် ပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ “လောင်းမလား” ဟု စကားစ တတ်သူ ဖြစ်ပေရာ သမိုင်းလိုက်စားဖြစ်သည်မှာလည်း ဗိသုန်းမိဖုရား တကယ်ရှိမရှိ အလောင်းအစား ပြုခဲ့ရာက စသည်ဟု ဆိုပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ထွတ် စတင်သိကျွမ်း ခဲ့သည်မှာလည်း ကိုတင်ထွတ်၏ အလောင်းအစားထက်သန်မှု ဖြစ်ရပ်တခုနှင့် အမှတ်မထင် ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ပြန်လှန်ပြောတိုင်း ကိုတင်ထွတ်သည် အားရပါးရ ရယ်မောတတ်၏။ အဖြစ်အပျက်မှာလည်း သူ့ဖက်က တွေးလျှင်တော့ ရယ်စရာပင်ဖြစ်ပေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရသောကိစ္စမို့ ကျွန်တော်အဖို့ရာ၌လည်း ပြုံးမိစရာဖြစ်ပါပေသည်။

“ပုဇွန်သုံးကောင်ကွာ....၊ ဟာ- ငရှဉ်မဟုတ်ဘူးဟေ့- အအိပ်ကြီးတဲ့ ကာလနဂါးဟေ့၊ ခုထက်ထိ ကို ပေါ်မလာတော့ဘူး....၊ သူ့ထိုးသမျှအရှုံးချည်းဘဲ သေပါပြီငရှဉ်ရာ .....”

ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုတင်ဦးက သူထိုးသောငရှဉ်ကို- ကာလနဂါးနှင့် ပုံခိုင်းလိုက်ရာ- ကျွန်တော် ရယ်ချင်၍ သွားပေသည်။ အလောင်းအစားသမားနှင့် ကာလနဂါးတို့ တက္ကသိုလ်၏ မှောင်မိုက်သော ညတညတွင် တွေ့ကြုံပုံကိုလည်း..... ရုတ်ချည်း ပြန်သတိရလိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် (ဒို့နှစ်ယောက်) စာတန်းပါသော ဖိုင်တွဲကြီးကို ကောက်လှန်လိုက်ရ၏။ စံသာရွှေ၏

စာတန်းပြီးသည့်နောက် ကိုတင်ထွတ်က ကျွန်တော်မွေးနေ့အတွက် ရေး၍ပေးသော (ဒို့နှစ်ယောက်) ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ..... ကိုတင်ထွတ်၏ ဒို့နှစ်ယောက်ကို ဖတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်မှ ထွက်ပြေးမိ ပြန်ပါ၏။

ကိုတင်ထွတ်၏ (ဒို့နှစ်ယောက်) ကား- စံသာရွှေ၏ (ဒို့နှစ်ယောက်) နှင့် ကွာခြားလှ၏။ ကိုတင်ထွတ်သည် သမိုင်းလေ့လာသူဖြစ်ရာ အသေးစိတ်တိကျမှု ကလေးများအထိ မှတ်တမ်း တင်ချင်ပုံရ၏။ သို့သော်လည်း သန်ရာသထေထိုး- စာချိုးစာချ မြန်မူကြောင့် သူ့အမြင်သည်လည်း သူ့အမြင်သာ ဖြစ်၍နေပြန်ပါ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ကိုတင်ထွတ်၏ စာတန်းသည်- ရှုဒေါင့်တကွေ့မှ အတွေ့အကြုံများကို စီကာစဉ်ကာ ခြယ်ရေးထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်အတွက်ကား အတိတ်၏ ပေးစာများအဖြစ် အသုံးဝင်လှပါသည်။ အတိတ်၏ ပေးစာတို့မည်သည်မှာ လှပသော အကြောင်းအရာများကို စမြဲပြန်ခြင်းတမျိုးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်က ခေါ်ဆိုနိုင်ပါ၏။ ကိုတင်ထွတ်သည် အရာရာကို လှလှပပ မြင်၍ထား၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အလှဆုံးကား မမမေဂျာပင် ဖြစ်သတည်း။

ထွန်းနိုင် သတိရစေလိုပါ၏။

ကိုယ်သည် ထွန်းနိုင်က သူ့မွေးနေ့၌ သူနှင့်ကိုယ် မည်သည့်အချိန်အခါက စပြီး တွေ့ဆုံခင်မင် ခဲ့သည်၊ မည်သို့ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်၊ မည်သို့အတူတကွ ဘဝကိုကျင်လည်ခဲ့ကြသည် များအား..... စာပန်းချီချယ်ပြီးလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပါဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း တောင်းလာ၍ အပတ်တကုတ် စာတပုဒ်ရေးလိုက်ရပါသည်။ ဤစာကိုဖတ်တိုင်း ထွန်းနိုင်ကိုယ်ကို သတိရစေလိုပါ၏။

ကိုတင်ထွတ်သည် သူ၏စာတန်းကို ဤသို့တည်တည်ခန့်ခန့်ပင် အစချီလိုက်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုတင်ထွတ်က မည်မျှတည်ခန့်စေလိုကာမူ အကြောင်းအရာ ကနဦးအစမှာမူ ရယ်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်၏။ ကိုတင်ထွတ်၏ စာတန်းကို ဂဃနဏ ဖတ်ရလေသော်-

ထိုနေ့က- ကိုယ်ကသာ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ နော့မိခြင်းမရှိပါက ထွန်းနိုင်နှင့် ဆုံဆည်းခင်မင်စရာ အကြောင်းမပေါ်ပေ။ ကိုယ်သည်ကား- ဟုဆိုလျှင် အခြားဟုတ်ပါရှိလား၊ တက္ကသိုလ်နယ်တလွှား၌ ဖိုးစပ်စုကလေး အမည်တွင်ခဲ့သသူ ဖြစ်သည်။ အရာရာတွင်- အညမညကို အကွက်ချ ထင်ဟပ်ကြည့်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ “ဇစ်မြစ်ကို မလိုက်က အမိုက်နှင့်ပြင် ရှိလိမ့်လေလား.....” ဟု ပြစ်တင်ရှုံ့ချတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားဖက်မှ ရပ်တည်ဝံ့ရမည် ဟူသော တယူသန်

ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသော အငြင်းအခုံ သန်သူလည်း အဖြစ်ကြီးဖြစ်လှပါချေ၏။ ကိုယ်ကသာ မှန်သည်ထင်လျှင် အာဘောင်အာရင်း မိုးကြိုးခွင်းလည်းမမှုဘဲ အတုမရှိ ဖိဖိပြင်းပြင်း စကားချင်း စစ်ထိုးရမှလည်း ကျေနပ်မိစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့က ပြဿနာတစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ ကမာရွတ် အပိုင်းကြီး လဖက်ရည်ဆိုင်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုပြဿနာကို ယူဆောင်လာသူမှာ နည်းပြ ဆရာများချည်း စု၍နေသောအဆောင်မှ နည်းပြပေါက်စ ဖိုးသာဂိ ဖြစ်၏။ ဖိုးသာဂိသည် တညသ၌ အိပ်မပျော်သဖြင့် လမ်းမထွက်ကာ လမ်းလျှောက်၏။ ထိုမှတဆင့်- တက္ကသိုလ်တပ်ရင်း တည်ရှိရာ လမ်းကျဉ်းကလေး အတွင်းသို့ လရောင်ကို အဖော်ပြုကာ လှည့်ခဲ့မိ၏။ လရောင်အောက်တွင် ချောင်ကြိုက်လှသည့် အမိုက်ဇာတ် ခင်းလေသူများ တွေ့လေမလားဟူသော အထင်ဖြင့် သဝေထိုးခြင်း ဟု ဆိုကမမှားပေ။ သို့ရာတွင်- ဖိုးသာဂိအတွက် အချောင်လိုက်ရာမှ ရလိုက်သည့် သင်ခဏ်းစာ ကား- လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရသော သင်ခဏ်းစာတရပ်ဖြစ်၍ သွားပေသည်.....။ ဖိုးသာဂိ ကမူ ဖြူဖြူကြီးဟုဆို၏။ ဖြူဖြူကြီးသည်- လက်ကိုဆန့်တန်းကာ မှောင်ရိပ်တွင်းမှ မိမိထံ ထွက်၍ လာသည်ဆို၏။ လက်ဦး၌ ဖိုးသာဂိက “လာလေရော့သရဲ- အနားကျပျောက်သွားရမှာဘဲ” ဟု ကြံကြံခံကာ ကြည့်နေသည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုဖြူဖြူကြီးမှာ- နီးလာလေလေ၊ မြင့်လာလေလေ ကြီးလာလေလေဖြင့် ဖိုးသာဂိအနီးထိ ရောက်လာလေရာ ဖိုးသာဂိသည် တချိုးတည်း လစ်ပြေးခဲ့ရသည် ဟုဆို၏။ ဖိုးသာဂိက ထိုသို့မြင်ပြီး၍ မည်မျှမကြာမီ ပုဂံလမ်းနှင့် ယခင်ဘီအိုစီကောလိပ် အမည်ရှိ- ကျောင်းခန်းမကြီးသို့အသွား လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင်- ခေါင်းပြတ်သရဲ သောင်းကျန်း နေကြောင်းမှာ တဖြေးဖြေးတစစ လူသိများကာ သူမြင်ရသည်- ကိုယ်မြင်ရသည်ဟု အငြင်းပွား ကြသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ ထိုနေ့ကလည်း သရဲရှိမရှိ ပြဿနာကို ဖိုးသာဂိ လဖက်ရည်ခိုင်းနား ရောက်လာသည်မှစ၍ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကမူ မဖြစ်နိုင်သည့်ဖက်က ပြောမိသည်။ ကိုယ့်ကိုဆိုလျှင် အငြင်းသန်သူဟု ယူဆထားကြသော တယောက်နှင့် အများဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်ဆန့်ကျင်ဖက် ကျောင်းသားလေးယောက်တို့သည် ဖိုးသာဂိ ပြောပြသည့် သန်ကောင်ကျော် တချက်တီး၌ ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့- သွားရောက်ကြည့်ရှုကြမည်။ လက်တွေ့တွင် ရှုံးသူနိုင်သူကို လေဟာပြင်၌ ထမင်းအဝကြွေး ရုပ်ရှင်ပြကြေးဖြင့် ထေရမည်ဟု သတ်မှတ်ကြကာ ညတွင်းချင်းပင် စီမံကိန်းချခဲ့ကြပေသည်။

ရယ်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းပေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာလည်း ကောင်းပေသည်။

ထိုနေ့ညက ကိုယ်သာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်လိုက်မိလျှင် တစုံတယောက်ကတော့ ယခုနေ မြေကြီးထဲ ရောက်ကာ အရိုးဆွေးနေပေရော့မည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် မသူတော်လုပ်ရလျှင်ကား ကိုယ်သတိကောင်းလိုက်သောကြောင့် ဟုဆိုချင်ပါသည်။ ကိုယ်သတ္တိကောင်း၍ကား မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တို့သည်.....

ကိုယ်တို့သည်ဟုဆိုရာ၌ ဖိုးသားကား နောက်တခါမပါလိုဟုဆို၍ သူ့အဖြစ်သနစ်ကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ပြီးချင်း လဖက်ရည်တစ်ခွက်မော့ကာ တချိုးတည်း ပြန်ချသွားသဖြင့် ကိုယ်တို့ငါးယောက်သာ ဟု ဆိုရမည်။ ထိုငါးယောက်ထဲမှ အမည်များကို ဖော်ပြလိုသော်လည်း ကိုယ်ရေးမည့် (ဒို.နှစ်ယောက်)နှင့် အကြီးဝင်သည် မဟုတ်သဖြင့် သာမန်အားဖြင့် ကိုယ်နှင့်သူတို့ဟုသာ ဆိုလိုက်ပါရစေ။ သို့သော်လည်း သူတို့ထဲမှ တယောက်၏ အမည်နာမကိုကား ကိုယ်ဖော်ပြရန် ဝတ္တရားရှိ၏။ အကြောင်းမှာ သူ့ကြောင့်သာလျှင် ကိုယ်နှင့် ထွန်းနိုင်တို့ နောင်အခါ၌ သမိုင်းသူတေသန အရာတို့တွင် တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်၍လာခြင်းဟု ဆိုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူကား..... တညင်ကျွန်းမှ “ခင်လွန်း” ဖြစ်၏။ မှန်ပါ၏။ သူ့နာမည်ကား.. တကယ်ပင် ကိုခင်လွန်းဟုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တက္ကသိုလ် ရောက်သောအခါ၌ ကဗျာဆံဆံ ဖြစ်စေလို၍ ခင်လွန်းကို- (ခင်လွမ်း)ဟု စာလုံးပေါင်းကာ လက်မှတ် ရေးထိုးလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သူနေသောနေရပ်ကား သံလျင်တွင်ဖြစ်လေရာ တညင်ကျွန်းက ခင်လွန်း ဟူ၍သာ အမည်တွင်လေတော့သည်။ ထိုနေ့ညက အဓိကဇာတ်လိုက်ဇာတ်ဆောင်နေရာတွင် ခင်လွန်း လည်း ပါပေ၏။

ကိုယ်တို့သည် အဝိုင်းကြီး၌ တညလုံးထိုင်ပြီး တွေ့ကရာရစ်သောင်း ပြောဆိုနေကြပြီး- ခုနစ်စဉ် ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်ပြီးကာမှ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းကြီးအတိုင်း လျှောက်၍လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းကျယ်ကြီးတွင် လျှောက်ကြစဉ်က လမ်းမီးတွေ တထိန်ထိန်ရှိ၍နေပြီး သူတစ်ဦးငါတစ်ဦး ပြော မဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်တွေကလည်း များခဲ့သောကြောင့် သရဲဖြူကြီးနှင့် နင်လားငါလား တွေ့ရမည့်အရေးကို များစွာအလေးမထားလှဘဲ အေးအေးလှလှ အပူပင်ကင်း၍ နေခဲ့ကြ၏။ အားလုံး ညှိ၍ထားဘိသည့်အလား နှုတ်ဆိုတံ၍ သွားကြပေတော့သည်။ လေကလေးမျှပင် မချွန်တော့ဘဲ မီးကိုရေနှင့် သတ်လိုက်သည့်နယ် အငြိမ်ကြီးငြိမ်သက်ကာ ကျွန်းတုံးကြောင်လျှောက် ခြေထောက်တွေ ဘောက်ဆတ်ဖော့နင်း ညှင်းညှင်းသာသာကလေး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လမ်းကလေးမှာလည်း လေအလာတွင် ယိမ်းအိမ့်ဆိုင်းနေသော ပင်စောက်ကြီးများဖြင့်သာ ရံတားပတ်ခြံလျက်ရှိပေရာ လရောင်မရှိ လေမခိုနိုင်ဘဲ အုံ့နွေးနွေးကြီးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကိုယ်တို့သည် အအေးထဲမှ လာကြသူများ ဖြစ်လေရာ အပူငွေ့ဓာတ်ရှိနေရာသို့ ပြုန်းကန် ဝင်လိုက်သောအခါ၌ ပထဝီကြော့ရှုံ့ကာ ကြက်သီး ဖွေးကန် ထသွားကြ၏။ ကိုယ်နှင့်လောင်းထားကြသော ရွှေဘိုသားကြီးများကား တယောက် မျက်နှာ တယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်ဟု- ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်သည်။ ကိုယ်ပင်လျှင် သရဲနှင့်ပတ်သက်၍ အလောင်းအစားလုပ်က ဘေးဒုက္ခတခုခုနှင့် ကြုံရစေမိဖြစ်သည် ဟူသော အများပြောကြသည့် စကားကို ကြားယောင်မိကာ စိတ်ထင်၍သွားမိသေး၏။ သို့သော်လည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တံ့ ယခုကျမှ သရဲ ပေါ်သည်ဆိုသည်အား လက်မခံနိုင်သဖြင့် “ကိုယ့်လူတို့ ကြောက်ယင်စောစောက အရှုံးပေးကြနော်- ကိုယ်ကတော့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေမှ ပန်းပေးနိုင်မှာဒါဘဲ.....” ဟု ပြောလိုက်မိသည်.....။

“ရှူး.....တိုးတိုးဗျ၊ သရဲဆိုတာမျိုးဟာ- ဆူဆူညံညံလုပ်ယင် ဘယ်လာပါ့မလဲ”

တညင်ကျွန်းက ခင်လွန်းသည် သူ့ဆေးမြီးတိုအယူအဆကို ပြောပြသဖြင့် အားလုံး ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြရသေးသည်။ ကိုယ်ကလည်း အားကျမခံ ကိုယ့်သဘောထားကို ထုတ်ပြန်ကျေညာရပြန်၏။

“သရဲဆိုတာမျိုးဟာ..... လူကိုချောက်လှန့်ချင်တဲ့ အမျိုးဆိုလေတော့ အလစ်မှာ လာစမြဲပါဗျာ- ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော သူကမူမှာမဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့မေ့သလောက်ရှိမှ လာမှာပါစိတ်ချ၊ အယ်-အယ်..... ဟိုဟို”

ကိုယ့်စကား လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်၍သွား၏။ စကားရပ်သွားသည်နှင့် ကိုယ်တို့ ခြေလှမ်းများလည်း တုံ့ကနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာသို့ ရေခဲရေဖြင့် ဖြန်းကနဲပက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ အေးကနဲ ဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ တမုဟုတ်ချင်း ထောင်ထလာကြလေသည်။ ကိုယ်တို့ မြင်ရသည်ကား.... ဘော်လုံးကွင်း ဖက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့ လာ၍နေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တခု ဖြစ်လေ၏။

လရောင်ကွက်တိကွက်ကျားတွင် အသေအချာကြည့်ကာမှ ထိုဖြူဖြူသဏ္ဍာန် သည်လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ တလှမ်းချင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“တွေ့-တွေ့-တွေ့လား.... ခင်-ခင်-ဗျားရှုံးပြီမဟုတ်လား....”

ကိုယ့်အဖော်တစုသည် ကိုယ့်ကိုဤသို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အနိုင်စကားပြောကာ နောက်သို့ သုတ်ကနဲ လှည့်ပြေးကြလေ၏။ ကိုယ်ကား- သူ့ခိုးသေဖော်ညိုချင်သည့် လျှပ်တပြက်စိတ်ကြောင့် အနီးမှ ကိုခင်လွန်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရ၏။ သူကောင့်သားများ၏ ဖိနပ်သံများကား တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ဝေး၍ သွားလေသည်။ ကိုခင်လွန်းမှာလည်း လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်- “သရဲဆိုတာ လူထက်နိမ့်ကျတဲ့ သတ္တဝါမျိုးပါဗျာ- ကိုခင်လွန်းရ၊ လူကြမ်းတော့ နတ်ကြမ်းမခံနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့စကား အရှိသားနဲ့ဟာ၊ နတ်ထက်သရဲ နိမ့်တော့မပေါ့....” ဟု အားပေးစကား ပြောရ၏။ ယင်းသည့်တိုင် ကိုခင်လွန်းက ဘုရားစာကို တိုးတိုးရွတ်၍နေ၏။ ကိုယ်သည် သရဲကို နေရာမှမရွေ့ဘဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်....။ သရဲကလည်း ကိုယ်တို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ လာဆဲရှိပေသည်။ ဖိုးသာဂီ ပြောသကဲ့သို့ပင် နီးလာလေလေ အရပ်ကြီးမြင့်၍ လာလေလေဖြစ်လာသောကြောင့် ကိုယ်လည်းယောင်၍ နောက်တလှမ်း ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ကျိုးကျနေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တခုနှင့် ခြေထောက်ထိခတ်သွားမိရာ... ဗြန်းကနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး နီးကပ်လာသော သရဲကို တအားရိုက်မည်ဟု အားယူကာ ရဲဆေးတင်လို၍ “ဟေး” ဟု ရှိသမျှအသံပြုကြီးဖြင့် ကြုံးအော်ကာ..... သစ်ကိုင်းခြောက်စဖြင့် ရွယ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါသရဲသည် တုံ့၍သွားပြီး နေရာတွင် ရပ်၍နေလိုက်၏။ ကိုယ်လည်း နကို

ကြောက်ရင်းစွဲက ရှိသောကြောင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကိုင်လျက်တန်းလန်းဖြင့် ပြူးကြောင်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။ သရဲသည် ဆန့်တန်းထားသော လက်များကို တဖြေးဖြေး အောက်သို့ ချလိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ထံ ဒယီးဒယိုင်လျှောက်၍ လာပြန်သဖြင့် ကိုခင်လွန်းက “မလာနဲ့- မ-မ-မ-မ.... မလာနဲ့.” ဟု ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်လေသေး၏။ သရဲသည် ရပ်သွားပြန်၏။

“ကျွန်တော်-ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ....ဟင်”

ထိုစကားသံမှာ သရဲထံမှလာသော စကားဖြစ်လေသည်။

“ဗျာ....”

“ကျွန်တော်.... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ....”

ဤမျှနှင့်ပင် သရဲရှာဖွေခန်းကြီး ပြီးဆုံး၍သွားပါလေသတည်း။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်လွန်းလည်း ရယ်နိုင်မောနိုင် လာသတည်း....။ ညကြီးသန်ကောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်တတ်သူကို သိုးဆောင်းဘာသာအရ (Somnambulist) ဟု ခေါ်၏....။ အများက သရဲဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသူမှာ ညညထ၍ ယောင်ယမ်းလျှောက်သူ ဖြစ်၍နေသည်။ ထိုသူမှာလည်း ကိုယ်တို့ တက္ကသိုလ် ဘော်လုံးလောကမှ အနားယူသွားသော ထွန်းနိုင်ဖြစ်သတည်း။

“ကျွန်တော်နာမည်- ထွန်းနိုင်ပါခင်ဗျာ....”

ညဝတ်အင်္ကျီဖာလျားဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်မပြေသေးသော ထွန်းနိုင်က ကိုယ်တို့ကို မိတ်ဆက်သမှုပြု၏။ ကိုယ်တို့လည်း အနီးကပ်လာမှ ပုံသဏ္ဍာန်ပီသလာပြီး အရပ်ရှည်ရှည် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း ဘောမင်းသား ထွန်းနိုင်မှန်း သိကြသဖြင့် “တော်သေးရဲ့ဗျာ တော် သေးရဲ့....” ဟု ရယ်ပွဲပွဲပစ်ကြရသေးသည်။

အရင်းစစ်လိုက်သောအခါ ထွန်းနိုင်သည် ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာရပြီးနောက် ဘောလုံးလောကမှ အနား ယူရလေရာ ဘောလုံးကို အစွဲအလန်း ကြီးလှသူဖြစ်သဖြင့် ညတိုင်း အိပ်မောကျသောအခါတွင် ယောင်ယမ်းထလာခဲ့ပြီး ဘောလုံးကွင်းဖက် အိပ်လျက်နှင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ (Sleepwalk) အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက်သူအချို့သည် လက်ကိုဆန့်တန်း၍ မျက်လုံး ပိတ်ကာ လျှောက်သွားတတ်ကြောင်း၊ အချိန်တန်လျှင် မိမိအိမ်မိမိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်ရောက် တတ်သူလည်းရှိ၍၊ တစုံတခုကိုမြင်မှ လန့်နိုးပြီး အိမ်ပြန်တတ်ကြရသူများလည်း ရှိကြောင်းကို ကိုယ် စာအုပ်တွေထဲ၌ ဖတ်ဖူးခဲ့၏။ ထစ်ကန်ဖြစ် သရဲဟု ယူဆချင်စိတ်ဖြင့် နပန်းလုံးနေရာသဖြင့် ထိုအချက်ကို မေ့နေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထွန်းနိုင်ကား အရှက်ကြီးရှက်နေလေရာ- ကိုယ့်ကိုမည်သူမှ

ဤအကြောင်းပြောမပြရန် နှုတ်ပိတ်လေသည်.....။ ကိုယ်လည်း အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်မပြောလျှင် ကိုယ်က အလောင်းအစားရှုံး၍ ကျွေးရမွေးရမည့်အကြောင်း ပြောပြရာတွင် ထွန်းနိုင်က ကျွေးမွေးခြင်းကိစ္စကို တာဝန်ယူမည်ဆို၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ တည်ကျွန်းက ခင်လွန်းကမူကား..... ထွန်းနိုင်ထံမှ နှုတ်ပိတ်ခံတမျိုး တောင်းလေသည်။ ယင်းမှာ- သူတို့သံလျင်မြို့တွင် အပျော်တမ်းဘော်လုံး အသင်း တခုရှိကြောင်း၊ ထိုဘော်လုံးအသင်းကို မကြာမကြာလာရောက်၍ နည်းပြခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့နယ်ဒိုင်းကြီးရအောင် လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း အရေးဆို၏။ ထွန်းနိုင်ကလည်း ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ကန်ပြပေးရမည် မဟုတ်သောကြောင့် လွယ်ကူစွာ သဘောတူလိုက်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် တည်တွင်း၌ပင် ကိုယ်တို့နှင့်ထွန်းနိုင်သည် မိတ်ဆွေရင်းချာများပမာ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်၍သွားကြလေသည်။ ထွန်းနိုင်က ပို့မဲပို့ ကူတို့ရောက်အောင် ပို့ပါဆို၍ ကိုယ်တို့က အိမ်အထိ လိုက်သွားကြပြန်သည်။ တော်တော်လည်း အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်သန်သော ထွန်းနိုင်ပါပေ။

သူ့အိမ်ရောက်ကာမှ အိပ်ခန်းတံခါး၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ခြံဝင်းဂိတ်တံခါးကြီး စသည်တို့ကို အဆင့်ဆင့်ဖွင့်ပြီး အိပ်မက်၏ တန်ခိုးဖြင့် လမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့ပုံမှာ အံ့ဖွယ်သရုပ်င် ဖြစ်ပေ တော့သည်။ ထွန်းနိုင်သည် ထိုညက ကိုယ်တို့အား..... ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရှိသမျှများကို ထုတ်ကျွေး ဧည့်ခံပြီးမှ ကားမောင်းကာ ပြန်ပို့လေသည်။ သရဲကြောက်၍ ပြေးကြသူများကား- မအိပ်သေးဘဲ ကိုယ်တို့ကို စောင့်နေကြလေရာ ကားကြီးစီး၍ ပြန်လာကြသောအခါ၌ကား အံ့အားကြီးသင့်၍ နေကြ၏။ ကိုယ်တို့က စကားရှည်မည်ကိုစိုးသဖြင့် သရဲရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် မိတ်ဆွေကားကြံ့နှင့် ပြန်လာကြကြောင်း ခပ်တိုတို ပြောပြလိုက်ရ၏။

မိတ်ဆွေ မှန်၏။

နောက်တနေ့မှစ၍ ထွန်းနိုင်သည်ကိုယ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၍လာခဲ့၏။

လေဟာပြင်တွင် ထွန်းနိုင်၏စရိတ်ဖြင့် ကိုယ်ကရှုံးသူ ထမင်းစားပွဲ တည်ခင်းဧည့်ခံသောအခါ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ထွန်းနိုင်ပါ တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က ထွန်းနိုင်သည် ဘောင်းဘီ အနက် အင်္ကျီအနက်ဖြင့် တကိုယ်လုံး မိုးနက်ပမာ ဆင်မြန်းလာခဲ့ရာ ကိုယ့်မှာစုန်းကဝေ တစ္ဆေ စာအုပ်စာတန်းများထဲက “ခေါစာပစ်သောအခါတွင် ခွေးနက်ကြီးလာ၍စားသည်” ဟူသော အကြောင်း အရာကို မှတ်မိသတိရ၍ ပြီးရသေးသည်.....။ ထွန်းနိုင်ကလည်း ထိုအမိပ္ပိုင်ရိပ်မိဟန်တူသည်.....။

“ဒီနေ့ထမင်းစားပွဲဟာ သရဲကကျွေးတာဖြစ်လေတော့- ခေါစာပစ်တဲ့ သဘောနဲ့ကျွန်တော်ပါ အဆစ် ဝင်စားရတာပေါ့လဗျာ”

ကိုယ်တို့အဓိပ္ပါယ်နှင့် ကိုယ်တို့ရယ်ကြသည်မှာ ထမင်းများပင် သီး၍သွားပါ၏။ သို့သော်လည်း ခွေးနက်ကြီးနောက်က ဆံပင်ဖားလျားချ မိန်းမလှကလေး လိုက်လာသည်ဟုကား မကြားဘူးချေ။ မကြားဘူးသော်လည်း လေဟာပြင်၌ကား အကယ်ပင် ဆံပင်ဖားလျားချ မိန်းမပျိုတယောက်သည် မိုးနတ်ထွန်းနိုင်ထံ လိုက်၍လာ၏။ ကိုယ်တို့နှင့်အတူတကွ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မနေသော ထွန်းနိုင်မှာလည်း ရုတ်ချည်းပင် ခပ်တည်တည်ဖြစ်၍သွား၏။ ကိုယ်တို့တသိုက်မှာလည်း ရှိုးတိုး ရှုန်တန်၊ ဖြစ်၍သွားကြ၏။ လိုက်လာသူကား မမမေဂျာဖြစ်သတည်း။

“မမနှင်း ရုပ်ရှင်ကအပြန်မှာ... ဒီလေဟာပြင်ကို စားစရာဝင်ဝယ်ရင်း မောင်ထွန်းနိုင် ကားတွေ့လို့ လိုက်ရှာပြီး လာတွေ့တာဘဲကွယ်၊ အဆောင်ကို ပြန်ဖို့အချိန်က သိပ်ကပ်နေလို့ လေးဘီးကား ငှားရမှာနဲ့ ကဆို နောက်ကျမှာမို့ ခဏလောက် မမနှင်းတို့ကို လိုက်ပို့ပါလားကွယ်...”

မမမေဂျာ၏ ပြောစကားအရ ထွန်းနိုင်နှင့် မမမေဂျာတို့ မနိုင်ရင်ကာဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှ သိကြရသဖြင့် ကိုယ်တို့မှာ အတော်ကလေး အံ့အားသင့်ကြရ၏။ တဒင်္ဂအတွင်း မနာလိုစိတ်လည်း ပေါ်ပေါက်မိကြသေး၏။ ထွန်းနိုင်ကမူ လေးလေးကန်ကန်နေရာမှ ထလိုက်ကာ- “အဖော်တွေ အများကြီးပါသလား-” ဟု သံမှန်ဖြင့် မေးသည်.....။

“မများပါဘူး- ကားတစီးစာပြည့်ရုံဘဲ...၊ အော်-ဒီမှာရှင် မောင်ထွန်းနိုင်ကို နှင်း ချက်ချင်းပြန်လွှတ် လိုက်ပါမယ်နော်၊ စောင့်သာနေကြပါ.....”

မမမေဂျာသည် မောင်ထွန်းနိုင်၏ အမေးကို ရွတ်နောက်နောက် ဖြေလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်တို့ဖက် လှည့်ကာ ထားရာနေစေရာသွားပါသည်ဟူသည့်အလား မိန့်မှာချက်ထားလိုက်ကာ- ခပ်လောလော ကလေး ထွက်သွား၏။ ထွန်းနိုင်လည်း မျက်နှာကြီးရဲ၍သွားရာမှ အိန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်း ကျကြီးနှင့် နောက်မှလိုက်၍ သွားသည်။

မမမေဂျာ ရုပ်ရှင်မှ ပြန်လာသည်ဆိုပေသော်လည်း ညနေခင်းအေးအေးလူလူ အင်လျားကန်ဖက် လျှောက်သည့် အဝတ်အစားဖြင့် ကပိုကရိုကလေးမျှသာ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်မို့ပင် ဆံပင်ကို နောက်ပြန်ဖြီးထားကာ ဖာလျားချ၍ထားပြီးမှ နှစ်ခေါက်ပြန်သိမ်း၍ ဖဲကြိုးနှင့် အသာအရာ စည်းသည် ဆိုရုံ စည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မမမေဂျာကား အနေအထား အဝတ်အစား မရွေး၊ လှလွန်းသော လှလွန်းဆွေ ဖြစ်ပါပေ၏။ ကိုယ်တို့သည် ထွန်းနိုင်နှင့် မမမေဂျာတို့ လူအုပ် ကြားထဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကာ မမမေဂျာ၏အလှကို ခြီးအံ့မဆုံး အသေးစိပ် စံနှုန်းတွေထင်ကြည့် နေမိကြသည်။

ရေကြည်သောက်လျှင်မြင်ရမလောက်ပင် ဟူသောစကားကို ကိုယ်တို့သည် ပိုရန်ကောဟု လွယ်လွယ်ဖြင့် ပစ်ပယ်ခဲ့မိကြ၏။ မမမေဂျာနှင့်ကျသော် ထိုခိုင်းနှိုင်းချက်ကို ပြန်လည်ယူငင် သုံးစွဲရမည်ကဲ့သို့ ရှိ၍နေပါသည်။ လှော်သစ်စရွှေစင်အလား အဝါသားဖျော့ဖျော့တွင် ပန်းသွေးကလေးဝင်၍ သော့နေသော အသားအရောင်တွင် နှာတံမျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းတို့မှာ တိရိကျနုစွာ ပန်းပုဆရာက ထုထွင်းထားသကဲ့သို့ နေရာတကျ ရှိလှပေသည်။ မျက်လုံး မျက်ခုံး နက်မှောင်၍ နေသော်လည်း စိုလွင်တောက်ပမှု ရှိနေသဖြင့် သဘာဝအရောင်စပ်ဟပ်ခြင်း မှန်ကန်နေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မမမေဂျာ၏ နှုတ်ခမ်းကား နှင်းဆီလွှာဟု ဆိုနိုင်ပေသော်လည်း ပါလျားတင်းစေ့၍နေသဖြင့် မာန၏အရှိန်သည် အမြဲပင် ထင်ဟပ်နေကြောင်း ထင်ရှား၍နေပေသည်။ စကားပြောလိုက်တိုင်း အတွင်းကြော ကလေးများ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်ရသည့် လည်တိုင်ကြော့မှသည် တကိုယ်လုံးအထိကား ဖွံ့သင့်သည့်နေရာဖွံ့၊ သိမ်သင့် သည့်နေရာသိမ်ကာ လက်ဖျားခြေဖျားအထိ “ဖယောင်းမယ်စစ်ပါဘိ” ဟု ညည်းတွား ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။ မမမေဂျာ၏ အလှကား- အများပြောကြသကဲ့သို့ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲတွင် ထည့်၍ထားပြီး ကြည့်နေရန် ကောင်းသောအလှဖြစ်ပေသည်။

“အို..... ပါးကလေးလောက်တော့ နမ်းမိမှာပါဘဲကွာ.....”

တယောက်သောသူက ဆို၏။

“ပါးကိုနမ်းမှတော့ ခါးကိုလဲစမ်းမှ ဖြစ်တော့မပေါ့.....”

တယောက်ကအထွန့်တက်၏။

“သူနဲ့တွေ့တိုင်းငိုချင်သလို ရီချင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ မောင်တွေကများ ပြောရတယ်ရှိသေး.....၊ ငါ့ကြားဘူးတာကတော့..... မိန်းမတယောက်ကို မျက်နှာမှာ သိပ်မကြည့်ရဘူးတဲ့၊ မိန်းမတယောက်ရဲ့ မျက်နှာအလှမှာ ကြည့်နူးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ သွေးအားနည်းတဲ့ ရောဂါရှိသတဲ့-”

တယောက်က ခေတ်သစ် ‘တဏှာပဒေသ’ ကို ကိုးကားကာဆိုမှ ပါးစပ်ဆော့မှု များတခဏ်းရပ်၍ သွားလေသည်။ ကိုယ့်မှာမူ ရင်ထဲတွင် စပ်ပူစပ်လောင် ဖြစ်၍နေ၏။ ယင်းမှာ မမမေဂျာနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့လိုက်၍မဟုတ်၊ ထွန်းနိုင်ပြန်မလာလျှင် တဖွဲ့လုံး မြို့ထားဆိုထားသမျှကို ပေးစရာငွေအသပြာ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းနိုင်ကိုမြှော်ရင်း- စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ချိုချိုများ အလျဉ်မပြတ်အောင် မှာကာ..... ဟန်မပျက် နက်၍နေရပါ၏။ သို့သော်လည်း စားပွဲပေါ်တွင် ပန်ကန်ပြားမျိုးစုံ ပုံလာသည်အထိ ထွန်းနိုင်ကား ပေါ်မလာချေ.....။ သူငယ်ချင်းများမှာလည်း ဗိုက်ပူနံကား စူစကာထွားထွားကြီးတွေ ဖြစ်၍လာကြပြီဖြစ်သဖြင့် အည်းအည်းအဲအဲဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးကစားသူကကစား၊ လမ်းသလားလိုသူက လမ်းသလားဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

ဖြစ်၍နေကြ၏။ ကိုယ့်မှာကား ခွေးကျားဆင်မျှော် လည်ပင်းအတောင်နှစ်ဆယ်ကျော်၍ နေပြီဖြစ်ရာ ပါလာသည့် လက်ပတ်နာရီကလေးနှင့် ခွဲခွာရေးလုပ်ရတော့မည်လားဟု အသံယား၍နေပါသည်။ တော်ပေသေး၏။ ဗိုက်ထဲသို့ ရေခဲရေသုံးလေးခွက်ဝင်အပြီးတွင် ထွန်းနိုင်ထံမှ ဒရိုင်ဘာ ရောက်၍ လာ၏။ ထွန်းနိုင်ကား ပါမလာချေ။ ဒရိုင်ဘာက အလိုက်သိစွာ စာအိတ်ကလေးဖြင့် ထည့်၍ထားသော ငွေစက္ကူချပ်များကို ကိုယ့်လက်တွင်းသို့ ခပ်လျှိုလျှို ထည့်၍ပေးသဖြင့် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချ လိုက်ရပြီး တဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်၍နေသော ဘဏ္ဍာရေးရှင်းတမ်းကို ကမန်းကတန်း ရှင်းပစ် လိုက်ရလေသည်။ ပြီးမှ ထွန်းနိုင် မည်သည့်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက် ရသည်။

“ရွက်လှေ စီးနေတယ်ခင်ဗျ...”

“ဘာ-ရွက်လှေစီးနေတယ်- ဟုတ်လား....”

ကိုယ့်တွင် တချိန်လုံး စိတ်ဂရောက်ဂယက်ဖြစ်၍ နေရလောက်အောင် ကသိကအောက်လုပ်သွားသော သူကောင့်သားကလေးသည် အေးအေးလူလူ ရွက်တိုင်ထူကာ နေရက်သည်အား ဗြန်းကနဲ ဒေါသစိတ် ပွားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ရင့်နတူ ဆံဖြူသွားကြေ မိတ်ဆွေရင်းကြီး မဟုတ်သေးသည့်အဖြစ်ကို ပြန်လည် သတိရမိလိုက်သောအခါ ရင်းနှီးမှု အကင်းမရင့်မီတွင် ဥပက္ခာ ဟူသည်မှာ လွယ်အိတ်သုံး ဆေးလုံးသာသာမျှ ဖြစ်တတ်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်မိသဖြင့် အသာအယာပင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းများကမူ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်သေးချေ။ ရုပ်ရှင်ပြရဦးမည်ဆို၏။ ကိုယ်ကလည်း ကပ်ပေကတ္တရာ နိုင်သောသူဖြစ်လေရာ ရုပ်ရှင်ပြရန်သာ တာဝန်ရှိသည်။ တပါတည်းလိုက်ရန် တာဝန်မရှိဟု ကပ်ဖဲပြောပြီးလျှင် ယင်း ဗိုလ်အောင်နိုင်များအား နီးရာရုပ်ရှင်ရုံသို့ပို့၊ လက်မှတ်ဆုတ်၊ ရုံထဲသွင်းပေးခဲ့ပြီးမှ တညင်ကျွန်း ခင်လွန်းကို လက်တို့၍ အသာထွက်ခဲ့ကြရသည်။ ကိုယ့်အကြံကား မမမေဂျာကို လိုက်ပို့သည်ဆိုပြီး လှေလှော်ရွက်တိုက်လုပ်နေသည့် ထွန်းနိုင်၏ အခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်ကိုကျ သွားရောက် အကဲခတ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဒရိုင်ဘာကို မမေးကောင်း၍ မမေးရသော်လည်း သူတယောက်တည်းမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ကိုယ့်တို့ သံသယဖြစ်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တဦးနှင့်တဦး သံသယပိုသည်မှာ အလကား-၊ မှန်သမျှဆိုသည်မှာ ပတ္တမြားဟု ဆိုစကားရှိကြလေရာ ကိုယ်တို့ အင်းလျားကန်စပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ထွန်းနိုင်ဆိုသည့် ပတ္တမြားကြီးကိုသာ ထီးထီးမြင်ရပါ၏။ သူ့ဘေးတွင် မည်သူမျှမရှိချေ။

ရေစပ်တွင် ကားငြိမ့်ကနဲ ဆိုက်လိုက်သည်နှင့် ရေလယ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ဟန်တူသော ထွန်းနိုင်သည် ရွက်ကြီးပြောင်းကာ ကမ်းဖက်သို့ ဦးတည် ရွက်တိုက်၍လာ၏။ ကိုယ်တို့ကိုမြင်သော် အားတုံ့ အားနာစိတ် လုံးဝမပြဘဲ- “လာဗျို-ကိုတင်ထွတ်နဲ့ ကိုခင်လွန်း ရွက်လှေစီးလှည့်ကြဗျ- တနေ့ကျ

ခင်ဗျားတို့လဲ ရွာလွန်ရွက်တိုက်အသင်း ဝင်ကောင်းဝင်ဖြစ်အုံးမှာ.....” ဟု ရယ်ရယ်မောမော လှမ်းအော်ပြောလေသည်။ သည်မျှနှင့်ပင် ထွန်းနိုင်၏ စိတ်အနေကို ကိုယ်သိလိုက်ပါသည်။ စေတသိတ်ကိုက စိတ်တည်းမထား။ တနေရတည်းမလွတ်ဘဲ ပြန့်ကျဲဖြန့်ဝေထားတတ်ထားလွယ်သော လူငယ်တယောက် ဖြစ်မှန်း ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ရသည်။ ထွန်းနိုင်ကား ကွေ့အမျိုးမျိုးအတွက် လှော်တက်အမျိုးမျိုး အသင့်ဆောင်ထားသည့် လှေသမားကလေး ဖြစ်ပုံရ၏။ ယေဘုယျအားဖြစ်ကား ထိုလူမျိုးသည် စိတ်ချမ်းသာတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ထွန်းနိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အမြဲအစဉ် လန်းဆန်းနေသယောင်ရှိပေသည်။ တခုကားရှိ၏။ (ကျွန်တော်ကလေး- ကျွန်တော်ကိုလေ) ဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အနည်းနှင့်အများ ပြောပြတတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသူချည်းဖြစ်ပေရာ ထွန်းနိုင်နှင့်ကျသော်သူ့အကြောင်းသူ ဘယ်တော့မှ စမဟသည့် လူ့ဂုဏ်ကလေး ဖြစ်၍နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လောကကြီးတွင် လူအများ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရသည့်သူဟု ဆိုသည်မှာ ဦးပိုင်း ထူးခြားချက်တမျိုးမျိုးရှိသော သူတွေပင်ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ပိုင်း၌ထွန်းနိုင်နှင့်ကိုယ်တို့ မကြာခဏ ဆုံဆည်း ပွန်းတည်းခဲရာတွင်ကား- ပုဂ္ဂိုလ်အရ ထူးခြားသည်ထက် အကြောင်းအရာများက ထူးခြားသည်မှာ ပိုမိုကြောင်းကို တွေ့လာရပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြားသနားပါစေဟူသော ကမ္ဘာတည်ဆုတောင်းသည် ထွန်းနိုင်၌ ပင်ကိုယ်မူလကပင် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မည်မျှပင် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ နေသူဖြစ်စေကာမူ ထွန်းနိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ထောင်းထောင်းထန်ထန်ပြီးသောပါးပြင်း ကျ၍သွားတတ်သည်များကို ကိုယ်အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့်ဟုဆိုက မှားမည်မဟုတ်ပါချေ။

“ကျွန်တော်ပြန်လာမလို့ဘဲဗျ၊ တချိန်လုံး လေကြောင်းမသင့်ဘဲ လေကငြိမ်လွန်းတော့ ရေလယ်မှာ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘဲ တာဝဲလယ်လယ်ဖြစ်နေတာ၊ ခုမှလေမိစရှိသေးတာ ခင်ဗျားတို့လဲ ရောက်လာတာဘဲ....”

ဟုတ်လောက်သော အကြောင်းကို မှင်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောသောအခါ၌ ဒွိဟသံသယတို့သည် ရေထဲခဲချဆုံးစမြုပ်စေ ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။ ကိုယ့်မှာလည်း မမမေဂျာကို မည်သည့်နေရာပို့ခဲ့သည်အား ရိပ်မိလုတားတားမှ အခြားသို့ အာရုံပြောင်း၍ သွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်..... ကိုခင်လွန်း၏ စပ်စုသော မေးခွန်းတွေအား ထွန်းနိုင်က စိတ်လိုလက်ရ ဖြေကြားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုထွန်းနိုင်- ခင်ဗျားရွက်လှေအသင်း ဝင်ထားတာ ကြာပလား.....”

“ဒါကျွန်တော်ပိုင်ရွက်လှေပါဗျ.....”

“ကိုယ်ပိုင်ရွက်လှေ ရှိတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမိဖ တော်တော် ချမ်းသာမှာဘဲဗျာ”

“ခုခေတ်မှာ ကျိုကျိတက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် ကုသိုလ်ဆက်ခံ့ရာက အကြွင်းအကျန် ငွေစကြေးစ ကလေးနဲ့ သူများတကာထက်တော့ နေနိုင်ထိုင်နိုင်တဲ့ လူတန်းစားလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့ဗျာ ..... ခေတ်စကားနဲ့ဆိုယင် လူ့မလိုင်ပေါ့ဗျာ.....”

“ဒါကတော့ ဘဝပေးကုသိုလ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်...၊ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့က လက်ချောင်းတွေ အတိုအရှည် ညီတဲ့ခေတ်မှ မရောက်သေးဘဲ၊ နို့-ခင်ဗျားဘဝ ရည်မှန်းချက်ကကော.....”

“ခင်ဗျားတို့လိုဘဲပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားတွေအတွက် အကျိုး တခုခု ပြုပေးနိုင်တဲ့ လူတယောက် ဖြစ်ရေးဘဲပေါ့-”

“ဟဲ-ဟဲ- စကားကောင်းပြောနေရင်းက ဖောက်ရအုံးမယ်၊ ကျွန်တော်အတွက် အကျိုးပြုပေးဖို့ ကိစ္စတခု ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမမေ့ရဘူးနော်....”

“ဘာတုန်းဗျာ.....”

“ကျွန်တော်တို့ တညင်တဖက်ကမ်းကို တက်လှမ်းပြီး ငွေဒိုင်စစ်ဆေးရေး တာဝန်ခံကြီး လုပ်ပေးဖို့ ဘလေ.....”

“အော်-ဘောနည်းပြဆရာ လုပ်ဖို့ကိစ္စလား၊ အချိန်မရွေးလို့ ပြောခဲ့ပြီးသားဘဲ ဟာဗျာ.....”

“ဒီလိုဆို- လာမဲ့စနေနေ့ ညအိပ်လိုက်ခဲပါလားဗျာ၊ တညင်ဖက်ကို ခင်ဗျားရွက်လှေနဲ့ ကူးလို့ ရဘူးလား.....”

“အဲဒါတော့..... စမ်းမကြည့်ရသေးဘူး ကိုခင်လွန်းရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ ပဲချိတ်စက် မော်တော်ဘုတ် သေးစားကလေး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါနဲ့သွားယင် ဖြစ်တာ ပေါ့....”

“ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မနာလိုတော်တော်ဖြစ်နေပြီဗျာ.....”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျာ....”

“ကြည့်လေ- ကားရှိတယ်ဗျာ၊ ရွက်လှေရှိတယ်ဗျာ၊ စက်လှေရှိတယ်ဗျာ၊ တခါတခါ ခင်ဗျား မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဖြတ်သွားတာလဲ မြင်ရသေးတယ်ဗျာ- လူပုံကလဲ အရေမှီသဗျာ၊ ဒါမျိုးဟာ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာဘဲ တွေ့ရတတ်တာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ မယုံယင် ပုံပြင်မှတ်ပေါ့ဗျာ၊ ဟား...ဟား...”

ထွန်းနိုင်ကား.... ဘောလုံးသမား ပီသပါပေ၏။ တဖက်ကို ရောင်ပြပစ်၍ တဖက်သို့ ဂိုးသွင်းတတ် သကဲ့သို့ပင် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး တိုးတော့မည် ထင်ရရာမှ- နောက်ကိုလည်း လှည့်ပြေးတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထွန်းနိုင်သည် အရှောင်အတိမ်း ကောင်းလေသည်။ မည်မျှအရှောင်အတိမ်း ကောင်းသနည်း ဆိုသည်မှာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ရေးရေးမြင်လိုက်ရသော လှော်တက်သုံး လှော်တစ်စင်းကို စကားတွေ ပြောနေသည့် ကြားထဲက ပြုန်းကန်မြင်လိုက်သည်တွင် ရယ်မောမှုအရှိန်ကို ရုတ်ချည်းသတ်ပစ်ကာ အဝတ်အစားများ ကမန်းကတန်း ချွတ်ပုံလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ခိုင်ဗင်ထိုး ငုတ်လျှိုးသွားသည်က သက်သေခံပေ၏။ ကိုယ်နှင့် ကိုခင်လွန်းမှာ ရွက်လှေပေါ်၌ မထိန်းတတ် မကိုင်တတ်ဘဲ ငုတ်တုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတွင် ရေငုတ် ပျောက်ကွယ်သွားသော ထွန်းနိုင်၏ အမုဆန်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အူ ကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ နေကြရပေသည်။ သို့သော်မကြာချေ။ ဝေးဝေးမှလှေကလေး အနီးသို့ ရောက်လာမှ အဓိပ္ပါယ်ကို လှလှကြီး သဘောပေါက်သွားရသည်။ လှေပေါ်တွင် မမမေဂျာနှင့် ကျောင်းသူတသိုက် အကြောအမော့ ပါ၍လာသည်။ မမမေဂျာက ကိုယ်တို့ရွက်လှေနား ကပ်ပြီးလျှင်- “မောင်ထွန်းနိုင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူ့ရွက်လှေနဲ့ အိမ်အထိလိုက်ပြီး အိမ်ကျမှ ကားနဲ့ ပြန် ကြမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ” ဟု မေးခွန်းထုတ်သလို အပြစ်တင်သလို ပြောလေသည်။ ကိုယ်တို့မှာ ထွန်းနိုင်က မည်သို့မှ မှာကြားသွားခြင်းမရှိသဖြင့် စကားကြီးဆယ်ခွန်းထဲမှ အရူးကြီး လုပ်နေလိုက် ရလေသည်။ ယင်းသည့်တိုင်- မမမေဂျာမှာ မကျေနပ်စိတ် မပျောက်နိုင်သေးဘဲ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် တလှုပ်လှုပ် တအိအိ ဖြစ်၍နေသော ကိုယ်တို့ရွက်လှေကို နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လှော်ခတ်ပစ် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကန်းစပ်ဖက်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထွန်းနိုင်ကား.... ရေထဲ၌ ရေသရဲဘဝသို့ တမုဟုတ်ချင်း ကူးပြောင်းသွားလေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ပျောက်ချက်သား ကောင်း၍နေသည်။ မမမေဂျာတို့တသိုက် လှေဆိုက်ပြီးနောက်.... ကုန်းပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားကာ အဝေးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကိုယ်လည်းသက်ပြင်းကို ချလိုက်ရကာ “အော်.... ဒီလိုကိုး....” ဟု ဆိုလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဒီလိုဘဲဗျာ.....”

ရွက်လှေနောက်မြီး ရေထဲမှ ဘွားကန်ပေါ်လာပြီးလျှင်..... ရေစိုရွဲလျက်က လှေပေါ်ခိုတက်လိုက်သော ထွန်းနိုင်က ရယ်ကာမောကာ စကားဆက်ပြောလိုက်သဖြင့် ယခုမှ သက်မချနိုင်သော ကိုခင်လွန်းက “အံမာလေး ဖိုးထွန်းနိုင်ရာ.... ရုတ်တရက် ချက်ချင်းများ ရေချိုပိုင်ဦးရှင်ကလေး ဖြစ်သွားသလားလို့ စိုးရိမ်နေမိတယ်....။ ကျွန်တော်တို့မှာ အောက်ပွဲစား ဖြစ်ရတော့မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တော်တော် အထိတ်တလန့် လုပ်နိုင်တယ်ဗျာ.....” ဟု ဆီး၍ပြောလေသည်။

ထွန်းနိုင်က- “ကျွန်တော်တို့ကလဲ မိန်းမလှကျန်းနား ရွက်လွင့်သွားမိ သကိုးဗျ-” ဟု ရီကျဲကျဲဖြင့် နောက်ပြောင်နေလေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ဖက် လှည့်ကာ- “ကျွန်တော်ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူးနော်.....” ဟု ဆိုလေသည်။

ကိုယ်က ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သော် ထွန်းနိုင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ သူကရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူးဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ကိုယ့်မှာ လုံးထွေးလုံးထွေး ဖြစ်ဆဲပင် ရှိပါသည်။

လေဟာပြင်တွင် ထမင်းစားစဉ်က မမမေဂျာက ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမည်ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောသွား၏။ အချိန်တန်သော်လည်း ထွန်းနိုင်ပေါ်မလာ ကိုယ်တို့သာ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရ၏။ သူတယောက်တည်း ရွက်လွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာတွင် သဲလွန်စပျောက်၍ သွားမည်လား ဟု အောက်မေ့နေဆဲတွင် မမမေဂျာ လာ၍ ရေထဲငုတ်လျှိုး ဆင်းပြေးရသည့် အဖြစ်ကို..... တွေ့ရသော အခါ တယောက်သောသူက အခြားသောသူကို လူလည်ခေါင် ပြန်ပေးဆွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသဖြင့် “အော် ဒီလိုကိုး.....” ဟု ဆိုမိခြင်းဖြစ်၏။ ထွန်းနိုင်ကလည်း- “ဒီလိုဘဲဗျ.....” ဟု ပဲ့တင်လိုက်သေး၏။ စင်စစ်၌ တနေရာတွင် ကွက်ကျော်မှုတခု ရှိ၍နေရမည်ကား..... ကလူ၏သို့ မြှူ၏သို့ ဖြစ်၍နေသော ထွန်းနိုင်နှင့် မမမေဂျာတို့၏ ထိုသံသယသည် ထွန်းနိုင်နှင့် ကိုယ်တို့ ခင်မင်ဆက်ဆံနေသည့် ကာလပတ်တလျှောက်လုံး အမြဲတန်း ပေါ်၍နေမည်ကိုကား ထိုစဉ်က ကိုယ်သတိ မထားခဲ့မိပေ။

သံသယဆိုသည်မှာ အလကား။

သံသယဆိုသည်မှာ အလကား။

သံသယဆိုသည်မှာ အလကား။

မည်မျှပင် ထိုစကားစုဖြင့် စေတသိတ်ကို ဖြေသိမ့်သော်လည်း- အသားတွင် မြုပ်သည်ထက် မြုပ်ဝင်သွားသည့် အနာပုဆုပ်ကဲ့သို့ ထွန်းနိုင်နှင့် စပ်ဆိုင်ယှက်သွယ်သမျှ သံသယ အစို့အညှောင့်တို့သည် ဘယ်သောအခါမှ ပျောက်ပျက်လိမ့်မည် မထင်ချေ။ နေစကြဝဠာဂြိုဟ်ကို ဂြိုဟ်ကြီးအားလုံး မခွဲနိုင်မခွာရက် လှည့်ပတ်သွားလာ နေကြရသကဲ့သို့ ကိုယ်တို့မှာလည်း..... ထွန်းနိုင်၏ ဆွဲဆောင်မှု စက်ဝန်းထဲမှ ခွဲမထွက်နိုင်သဖြင့် သူ့ဘဝ ကိုယ့်ဘဝ ရောယှက်ဖလှယ်မိ ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်မှာ ယနေ့အထိပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုယ်သည် အရာရာတွင် အမိုင်းအခြေအမြစ်ကို လိုက်စားတတ်သူပီပီ တိတိကျကျ ဆစ်ပိုင်း ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း ထွန်းနိုင်ကိုမူ အမျိုးအစား ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဖြစ်ရ၏။

ထွန်းနိုင်သည်ပုံစံ တိတိကျကျ မရှိသောသူဖြစ်သည်ဟု ကိုယ်ထင်သည်။

သို့ဆိုလျှင်အသုံးမတဲ၊ အရာမဝင်၊ လူစဉ်မမှန်၊ လူဟန်မပေါက်၊ ကြက် “ပြောက်” ဥကဲ့သို့ အထုခံ၊ အမာခံသဏ္ဍာန် မပီသသော လူ့အန္ဓဟု ဆိုရာရောက်မည်လား မပြောတတ်ပေ။ ကိုယ် ဤကဲ့သို့ ရည်ရွယ်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါထွန်းနိုင်.....။

ဤသူကား ဤသို့တည်း။ ဤနယ်တည်း။ ဤမျှတည်းဟူသော ဝိသေသန ဂဃနဏ ထပ်ပြု၍ မရသဖြင့် အနီးကပ်ဆုံးဥပမာကို ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “ခေတ်စကားနှင့် ဆိုရပါလျှင် ထွန်းနိုင်နှင့် ပတ်သက်လာက ချစ်စရာကောင်းသော စိတ်ညစ်မှုကလေးများ အမြဲကြုံရသည်” ဟု ပြောရပါမည်။

ချစ်စရာကောင်းသော စိတ်ညစ်စရာ ကလေးများတွင် ရှင်းမရသော ပြဿနာများလည်း အမြဲကပ်၍ ပါလာတတ်စမြဲဖြစ်၏။ ကိုယ်သည် နေရာတကာ၌ အများနားလည်စေရန် စီကာပတ်ကုံး ရှင်းပြ တတ်သော သမိုင်းသုတေသီတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တက္ကသိုလ်သမိုင်း တွင်းဆက်ကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍မူကား ကိုယ်ကလည်း နားမလည်၊ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မရှင်းမရှင်း အမြဲအစဉ် လိပ်ခဲတင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ် ဤစာတန်းကို ရေးသည်မှာ ကိုယ်၏ အမြင်နှင့်အထင်များကို ရောစပ်၍ စကားတန်ဆာဆင် ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အချက်အလက်များ မှားသည်မှန်သည်ကိုမူ ထွန်းနိုင်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်တို့ဖက်က သိသမျှမြင်သမျှကို အန်ချပြုလျှင်ကား.....

တညင်ကျွန်းက ခင်လွန်းကို ပြေရွာသို့ခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ စခဲ့သော မေတ္တာဘွဲ့ သီးခြားဇာတ်လမ်းကို ဝကွက်ချန်ထား၍ မဖြစ်ကြောင်း ရေးပြရပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်တို့သည် ကီလီကမ်းနားဆိပ်တွင် အရသင့်ထားရှိအပ်နှံထားသော ထွန်းနိုင်၏ ဂျန်ဆင် ၃၅- ပဲချိတ် စက်တပ် မော်တော်ဘုတ်ငယ် (Specd Boat) ဖြင့် နေသာသော စနေနေ့တနေ့တွင် သံလျင် တဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြပါသည်။ စပိဘုတ်ကလေးမှာ လေကာမှန်ခုံး၊ လက်ကိုင်စတီယာရင်၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံတို့ဖြင့် သေသပ်လှပစွာ တည်ဆောက်ထားလေပြီး လူလေးငါးယောက် ချောင်ချိစွာ စီးနိုင် အောင် ကျယ်ဝန်း၏။ ကိုယ်တို့မှာ ရုပ်ရှင်တွေထဲတွင်သာ မကြာမကြာ မြင်ဘူးပြီး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရေပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးသော ဤအမိုးဖွင့် မော်တော်ဘုတ်ကလေးမျိုးကို ယခုမှ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ စီးရသဖြင့် တမျိုးသောအရသာကို ခံစားကြရ၏။ ထွန်းနိုင်က ရယ်ကာ- “ရှမ်းပြည်နယ် အင်းလေးမှာ

ဆိုယင် ဒါမျိုးတွေ ပေါပါသဗျာ၊ ပဲချိတ်ဆိုတာမျိုးဟာ အင်းသားတွေအတွက် ရိုးနေပြီ....” ဟု ပြောပါမှ မိမိကိုယ်မိမိ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသည်ကို ရှက်လိုက်မိပါသည်။ ကိုယ်သည်..... ပုဂံညောင်ဦး၊ သရေစတုရ၊ ဗိဿနိုး၊ ဟန်လင်းကြီး စသည်တို့လောက်သာ သမိုင်းသုတေသနပြုရင်း ရောက်ဘူးသူဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ပင်းဒယလိုဏ်ဂူကိုကား ယခုထိ မရောက်ဘူးသေးသောကြောင့် အင်းလေးနှင့်လည်း ရေစက်မဆုံနိုင် ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့်- ရဟတ်တပ် လှေငယ်များဖြင့် သွားလာဘူးခြင်း မရှိဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရန်ကုန်၌ ကိုယ်ပိုင်စပိဘုတ် တခုတ်တရ ထားနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပေရာ..... ထွန်းနိုင်သည် လူ့မလိုင်၊ လူ့ရေပေါ်ဆီစာရင်း ဝင်ပြီးရင်း ဝင်၍နေပေတော့သည်။ လူကလေးကသာ ချစ်စရာမကောင်းလျှင် ရန်သူတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းသောသူကို ထွန်းနိုင်ဟုခေါ်သည်- ဟု စာချိုးရပေမည်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ- ထွန်းနိုင်ကား ပင်ဒိုရာနှင့် ခရီးသွား ဒတ်ချ်အမျိုးသား ပုံပြင်ထဲက ခရီးသည်ကဲ့သို့ လှည့်ပတ်သွားလာ နေရလျှင်ပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နေပုံရသည်။ မျက်နှာနေ မျက်နှာထား စိုပြေလန်းဆန်း၍နေ၏။ သို့သော် ထူဆန်းသည်မှာကား ထွန်းနိုင်သည် သီချင်းမဆိုတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းသားဆိုသည်မှာ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် အိမ်သာဒေဝသောတရင် လိုရာအခန်းတွင် ကန်တော့ပန်း ဆင်ဘူးသူချည်း ဖြစ်သော်လည်း ထွန်းနိုင်ကား ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ လေချွန်ခြင်း၊ ညည်းခြင်းမျှပင်မရှိချေ။ ထွန်းနိုင်သည် နားထောင်သမား သက်သက် အငေးသမားသက်သက်ဟု ခေါ်ရပါမည်။ ထွန်းနိုင် နားထောင်လိုသော တေးဂီတများမှာလည်း စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံကြောင်များသာ များပေသည်။ (High Frequency) တုံခါမှုအများဆုံး အသံလှိုင်းတို့ကို ထုတ်လွှင့်သည့် အသံစူး- အသံရှုများအား ထွန်းနိုင်ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်း သူ့အမြဲယူဆောင်ထားသည့် ရီကော်တာ ကလေးတွင် ထည့်သွင်းထားသော အနောက်တိုင်း တေးဂီတသံများကို နားထောင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိသာနိုင်လေသည်။ သံပြိုင်တယောများထိုးသံ အတက်အကျ သံစုံများ နားကွဲစတတ် ကြိုးတပ်တူရိယာ တက်သံများကို ရွေးချယ်သွင်းထားပြီး အားအားရှိလျှင်..... ဖွင့်၍နားထောင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ တခါတရံတွင်လည်း ငှက်ဆိုးထိုးသံ- ခွေးအူသံ- မိန်းမတယောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံများကို ဖွင့်ပြတတ်၏။ သူသည် ထိုအသံများနှင့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကို လန့်အောင် နောက်ပြောင်တတ်လေ့ ရှိသည် ဆိုပေသည်။ ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်မြစ်ဝ အရောက်၌ပင် မိန်းမအော်သံပါသော တိပ်ခွေကို အကျယ်လောင်ဆုံး ဖွင့်လှစ်လိုက်ရာ ဆိုက်ကပ်ထားသော တပ်မတော်(ရေ)သင်္ဘောများမှ တပ်သားများကပင် တစုံတခုဖြစ်လေသလောဟု ထကြည့်ကြသည်အထိ ကသိကအောက် ဖြစ်လိုက်ရလေသေးသည်။ ကိုယ်က အတင်းအဓမ္မ ပိတ်ပစ်ပါမှ ထွန်းနိုင်သည် ခေါင်းကိုလှန်ကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ ထိုအခါ ရေတပ်သားများကား နိုင်ငံခြားသံရုံးတရားမှ အမျိုးသားများ မြစ်တွင်းဆင်း၍ ကမြင်းကြောထသည်ဟု ယူဆသွားလေသလားမသိ၊ လူနီရိုင်းများအသံပြုလုပ်၍ ကခုန်ပြလေသည်။ ထွန်းနိုင်ကလည်း..... အားကျမခံ စပိဘုတ်ကို ပတ်ချာလည် သုံးလေးချီ မောင်းပြပြီးမှ တလျင်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

“အယင်တုန်းကဆိုယင် ကျွန်တော်တယောက်ထဲဘဲ စီးတတ်တယ်ဗျ- သူတို့က ကျွန်တော်ကို မျက်မှန်းတန်းမိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ စပိဘုတ်စီးရင် နိုင်ငံခြားသားလို့ ထင်ကြတာဘဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့က မှန်ပြောင်းတွေနဲ့လဲ ကြည့်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ရုပ်ကလဲ အာရပ်လိုလို ဘာလိုလို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့မဟုတ်လား..... ဟားဟား.....”

ထွန်းနိုင်သည် သူ့ကို အသွင်အမျိုးမျိုး မြင်ခြင်းအား နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်ပုံရပေသည်။ အသိရခက်သည် ဟူသော အချက်တွင် ဂုဏ်ယူချင်ပုံလည်း ရပေသည်။ သို့သော် တမင်ကလာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အူကြောင်ကြောင် နေထိုင်ပြခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ ထွန်းနိုင်သည် ဟန်ဆောင်သည်ဆိုသော စကား ကိုလည်း နားမလည်ပြန်ပေ။ ဥပမာပြရသော် သံလျှင်ဆိပ်ကမ်း အထက်တွင် ကိုခင်လွန်း၏ ရောင်း ရင်းများ ဖြစ်ကြသော ဘော်လုံးသင်း တသင်းလုံး လာ၍ကြိုကြ၏။ ကိုခင်လွန်းက ထွန်းနိုင်ကို နည်းပြဆရာ လုပ်ခိုင်းကာ မြို့နယ်ဒိုင်းကြီးကို ဆွတ်ခူးမည်ဟူသော စီမံကိန်းကြီးမှာ မည်သူမျှမသိစေ လိုဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စီမံကိန်းတရပ်ဖြစ်၍၊ အသင်းသားများမှအပ မည်သူမျှ မပေါက်ကြား စေရအောင် လျှို့ဝှက်ထားကာမှ အသင့်ရောက်၍နေသော သတင်းထောက်ကလေး တဦးက နာမည် ကျော် ထွန်းနိုင်ကို မှတ်မိသိရှိသည့်အတိုင်း..... “ကိုထွန်းနိုင်တညင်မှာ အသင်းခေါင်းဆောင် လုပ်မလို့ လားဗျ” ဟု ရှောင်တခင် မေးလိုက်ရာတွင် “မဟုတ်ပါဘူးဗျ- နည်းပြလေ့ကျင့်ပေးရုံလောက်ပါ” ဟု အားပါးတရ ဖြေကြားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မှာ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ရကာ ကိုခင်လွန်း မှာလည်း ပက်လက်လန်မတတ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်၍ သွားရရှာလေသည်။ သို့သော် ထွန်းနိုင်ကား အရိပ်သုံးပါးနားမလည် အားနာရမှန်းလည်း မသိသည့်ကြားကပင် အနားမယူဘဲ ဘော်လုံးကွင်းသို့ တောက်လျှောက်သွားကာ သူ့ကျွမ်းကျင်သမျှ နည်းကောင်းနည်းဆန်း ကလေးများကို မဆိုင်းမတွ ပြသသင်ကြားပြန်သော အခါ၌ကား- အပြစ်အနာတွေကင်းစင်၍ နေပြန်ပြီး ချစ်စရာကလေးအသွင် မြင်ရပြန်လေသည်။ သံလျှင်တွင်လည်း ရောက်ရောက်ချင်း ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်းကို ထွန်းနိုင် ရလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်..... ဘော်လုံးကန်အပြီး၌ ကျွေးချင်မွေးချင်သူတွေ ပေါများ၍နေလေရာ ကိုယ်က ကြားဝင်၍ ပြဿနာဖြေရှင်းပေးရသည်။ ကိုယ့်အကြောင်းပြချက်ကား တချက်ခုတ် နှစ်ချက် ပြတ် ဘော်လုံးအသင်းနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ရင်း ကိုယ်တို့ဝါသနာပါသည့် သမိုင်းသုတေသနလည်း ပြုလုပ်ရင်းဆိုသလို ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ သင်းချိုင်းရှိရာ သံလျှင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားတွင် ညအိပ် ဗဟုသုတ ရှာမှီးရန် ကိစ္စရှိကြောင်းကို ရှင်းပြရ၏။ ယင်းသည့်အခါတွင်လည်း ဘော်လုံးတဖွဲ့လုံးက သူတို့ပါ တပျော်တပါး လိုက်အိပ်ကြမည်ဟု ဆိုလာပြန်သဖြင့် ထွန်းနိုင်မှာ ရှေ့တိုးရအခက် နောက် ဆုတ်ရ အခက်ဖြစ်၍နေပြန်ကာ မတော်တဆ ညကြီးမင်းကြီး ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းလျှောက် ထသွားမိယင် ကျွန်တော်အကြောင်း သူတို့ သိကုန်ကြတော့မှာဘဲဗျာ ကြည့်လုပ် ပါအုံး.....” ဟု ကိုယ့်ကို တိုးတိုးပြောကာ အကူအညီ တောင်းလေသည်။ ကိုယ် ကလည်း တညင်ကျွန်းက ခင်လွန်းကို တဆင့်တိုးတိုး ပြောပြရပြန်၏။ ပြီးနောက်..... ကိုယ်တို့သုံးယောက် အတန်ကြာ..... ခေါင်းချင်းရိုက်လိုက်ကြပြီးမှ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းရှိ ဘုန်းကြီး

ကျောင်းတွင် စတည်းချကြမည်။ ညအခါ၌ အလှည့်ကျ ဘုရားပေါ်တက်ကြမည်ဟု- ခွဲရေးတွဲရေး စီမံကိန်းပြုလုပ်ကာ ဘတ်စ်ကားများဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

နတ်စင်တရာ။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားအလွန် ကျောက်တန်းသွားကားလမ်း၌ နတ်အမျိုးမျိုး နတ်အထွေထွေ စတည်းချ- ပျော်စံရာ နတ်ရိတ်သာကြီးတခု ရှိလေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သေလျှင်နတ်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါက နတ်ကွန်းတနေရာစာ (ရီဇာတ်) ယူထားလျှင်လည်း ရသည်ဟု ပြောထားသော ဘောသမား တယောက်က အစဖော်ပေးသည်နှင့် ပထမဦးစွာ သွားရောက်ကြပေသည်။

“နတ်စင်တရာ” ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ခေါ်ကြသော်လည်း ရာပေါင်းများစွာမက ရေတွက်၍ မကုန် လောက်အောင် အသေးအကြီးစုံစွာ စုပြုံစုံပယ်၍ နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သရေခတ္တရာ ပေါက္ကံရာမမှ စပြီးလျှင် မနေ့တနေ့က ကားတိုက်၍ သေသွားသော ‘စပယ်ယာဖိုးချစ်’ နတ်အထိ ကိုယ်တို့သိသော မသိသော နတ်မျိုးစုံကို မြင်တွေ့မှတ်သားရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပေ၏။ စာပေသုတေသီ တဦးက မှော်ဘီဆရာသိန်းကြီးနတ် ရှိသည်ဟု- အတည်ပေါက်ပြောသဖြင့် ထိုနတ်ရုပ်တုကို ရှာကြ သော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် တကယ်ဟုတ်မဟုတ် မှတ်တမ်းမတင်နိုင်ပေ။ နောင်ဖြစ်လာလတ္တံ့သော နတ်များအတွက်- ကြိုဆိုသည့် နတ်ကွန်းသစ် အမည်သစ်ကလေးများ ထားရှိသည်ကိုလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။ ကိုယ်တို့မှာ မည်မျှအသက်အရွယ်ရှိစေကာမူ ကျောင်းသားဟူသော နာမံ တံဆိပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ရယ်ကာမောကာ တသောသော နေကျင့်ရှိကြသူများ ဖြစ်ပေရာ- “တနေရာစာ ရှာထားကြဟေ့-” ဟု ပြောကာပြောကာဖြင့် မိမိနှင့်လိုက်ဖက်မည့် နတ်ဆွေနတ်မျိုးများ လှည့်လှည့်ရှာဖွေ နေကြမိပါသည်။ တနေရာတွင်ကား ကိုယ်တို့အားလုံး ရယ်ရတော့မလို အံ့ဩ ရတော့မလိုဖြင့် ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတရပ်ကို တွေ့ကြုံရလေသည်။ မည်သူ ထုလုပ်သွားသည် မသိ၊ အမည်မတပ်ရသေးသော နတ်ရုပ်တရပ်သည် မဂိုဘုရင် (ဝါ)ကုလားမဟာရာဇာ ပေါင်းထုပ် အဝတ်အစားဖြင့် ဓားကောက်ကြီးကိုင်ကာ ခန့်တည်စွာတွေ့ရသည်။ ထိုအရုပ်မှ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကော့ကော့ကြီးမှာ အလွယ်တကူ ဖြုတ်နိုင်တပ်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ပျော်တတ်သော ဘောလုံးသမားကပင် အမှတ်မထင် လက်ဆော့မိသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြုတ်ကြည့်သောရုပ်သည် ထွန်းနိုင်နှင့် တထေရာတည်း တူ၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လက်ဦး၌ ထိုအဖြစ်ကို ကြောင်စီစီ ကြည့်၍နေကြပြီးမှ တဟေးဟေး- တဟားဟား ရယ်မိကြသည်အထိ တယောက်နှင့်တယောက် အူချဉ်ဓာတ်များ ကူးစက် ကုန်ကြသည်။ ထွန်းနိုင်ကား နောက်ပိတ်ဆုံးမှ ရောက်လာသည်ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် “ဘာတွေတွေ့လို့ ရီနေကြပြန်တာလဲဗျ-” ဟု နဝေတီမ်တောင်ဖြင့် မေးလေသည်။ ကိုယ်က လက်ညှိုးညွှန်ပြရ၏။

“ဟိုမှာလေ..... မောင်ရင့်ကို စောင့်နေတယ်.....”

ကိုယ့်အထင်မှာ ထွန်းနိုင်က ကိုယ်တို့ကို နောက်တတ်ရန်ကောဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ထွန်းနိုင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ နတ်ရုပ်ကို မြင်သောအခါတွင် မျက်နှာတွင် သွေးမရှိ လောက်အောင် ဖြူဖတ်ဖြူဖော် ဖြစ်၍သွားကာ ငေးကြောင်ကာ ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်း ရှည်ရှည်ကြီးတချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ- “တူစရာရှားလွန်းလို့ဗျာ- ဒီပန်းပုဆရာ ကျွန်တော်ကိုများ မြင်ဘူးသလား မသိပါဘူး” ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။ ကိုယ်တို့လည်း ဝိညာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက် လာလျှင် စပ်ယှက်ပြောင်လှောင်ခြင်းကို ခံချင်ပုံမရသော ထွန်းနိုင်၏ အမူအရာကြောင့် ဆက်၍ အကျယ်ချဲ့မနေကြတော့ဘဲ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ပင် နတ်စင်တရာမှ ဖဲခွာခဲ့ကြပါ၏။

ကျိုက်ခေါက်မှအပြန် ကားပေါ်၌ကား ထွန်းနိုင်၏အမူအရာသည် ပိုနေမြဲကျားနေမြဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကာ သူ့လက်သုံး တိတ်ခွေများဖြစ်သော ခွေးအူသံ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့် မိန်းမအော်သံ များကို ဖွင့်လှစ်ပျော်ရွှင် လာပြန်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘောသမားတစ်စုကား ထွန်းနိုင်အပေါ်တွင် အလွယ်တကူပင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ကာ..... မိတ်ဖက်တဦးအဖြစ် မေတ္တာဓာတ်တွေ ဝင်ကုန်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မေတ္တာဓာတ် ကူးလူးဆက်သွယ်မှုကား အချိန်အခါရာသီမရွေး ရှေးကုသိုလ်ပေးသည်နှင့်အမျှ လျှပ်ပြက် သက်သို့ ပေါ်လာတတ်စမြဲဟု.... ကိုယ်ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

ထိုနေ့က မိုးရာသီမဟုတ်ပါဘဲလျက် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား တန်ဆောင်းတွင် လျှပ်ပန်း လျှပ်နွယ် ကြီးတခု ဝင်းကန်ပြက်လိုက်သည်ကို ကိုယ်မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဖိုအမတို့ မြင်သိ ငြိတွယ်လိုက်ရာက ပေါ်ထွက်လာသော မေတ္တာဓာတ်တို့မှ ထွန်းနိုင်အတွက် သက်သက် ပြက်လိုက်သည့် စိတ်ကူယဉ်လျှပ်ပန်းဟု ခေါ်လိုက် ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ....

“ဒီပါအေးမြ... သပြေညာ- ရွှေတေဇာ... ရာသောင်းလုံး- ဘုန်းဇရာ- ဂုဏ်ငယ်မှာ..... မှော်ရုံ ဗွေစွန်းက- ချွေသွန်းရန်ကြိုတယ်ကိုလေး- ပန်းပုမှုဆွေး....”

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားခြေတော်ရင်း တန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိကြသည် ဟုဆိုလျှင်ပင်- ချိုလွင် အေးကြည်သော မိန်းမငယ်တဦး၏ သီချင်းဆိုသံသည် ကိုယ်တို့အားလုံး၏ နားယံသို့ ညှင်းညှင်း သာသာ ရိုက်ခတ်၍လာ၏.....။ ချွင်ချပ်သံ လေးအံတကျတွင် ဝါးပတ္တလားလုံးကျဲကလေးဖြင့် တို့ထိ ကစားပေးရုံမျှ သံစင်ယဉ်ယဉ်ကလေး ဖက်စပ်ပေးထားသောကြောင့် အဆိုရှင်၏ဂရုဏာသံသည် ပွဲတော်ခါများမှလွဲ၍ လူသံသူသံစဲ၍နေတတ်သော ကျိုက်ခေါက်ဘုရား တပိုက်တွင် လွင်အေး ဆတ်သန့်လျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

“မကြိုလာ..... သီတာသား- ခြားလို့နေတဲ့- ဟေဝန်တောင်..... ရီမှောင်ဆိုင်း မှိုင်းလှလှလေး- တံပိုးရေကျော်- ဝဲမော်မြင့်လှိုင်း- မျှော်လေတိုင်း.....”

ကိုယ်တို့သည် “ဒီပါအေးမြ” ၏ ကျေးဇူးကြောင့် သာသာထိုးထိုး ပြုံးပြုံးဝေဝကြီး ရရှိလိုက်သော ပန်းစည်းများဖြင့် ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ကြီးထံ ဖူးမျှော်မာန်လျော့ ပူဇော် ကန်တော့လိုက်ကြပါသည်။ သို့သော်- ကိုယ်တို့တသိုက်ကား ခေတ်မှီ အမြန်အတတ်သင် ကျောင်းထွက်များပြီပြီ၊ ဘုရားကိုလည်း အမြန်နှုန်းဖြင့် ရှိခိုးလိုက်ကြရာ ‘မြတ်ရှင်စော သြကာသ’ ဖြင့် အဆုံးသတ်ရမည့်နေရာတွင် “အောင်ပါလေ သပြေပန်းနှင့် ရေချမ်းကိုလောင်း” ဟု ရွတ်ဖတ်မိကြသည်အထိ အနောက်အပြောင် သန့်လျက်သာဖြစ် ၍ သွားကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်- ပန်းသည် မကလေး ညို အဆစ်ပေးလိုက်သော သပြေပန်းကို မည်သည့်ပန်းအိုးတွင် ထိုးရမှန်း မသိဘဲ လက်ထဲတွင် တကိုင်ကိုင်ဖြစ်၍ နေသည့်ထွန်းနိုင်၏ နေမထီထိုင်မသာ စိတ်အထာကို မြင်တွေ့လိုက်ကြ ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ..... ကိုယ်ကပင် ဘုရားကန်တော့ပြီးသားပန်းဖြစ်၍ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ သင်းချိုင်းဂူပေါ်တွင် စွန့်တင်ပေးလျှင် ကောင်းမည်ဟုအကြံပေးရ၏။

ကိုယ်တို့သည် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာဂူတွင် ပေါင်းသင်မြက်နှုတ်ခြင်းများကို အမှတ်တရပြုလုပ်ကြကာ ပဒေသရာဇာနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ လင်္ကာစာတန်းများကို စမြုံ့ပြန်နီးနှော ဆွေးနွေးကြသည်မှာ လေချိုဖြန်းသည့် နေညိုချမ်းချိန်ထိပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထွန်းနိုင်ကား နားထောင်သမား သက်သက်ဖြစ်လေရာ- ကိုယ်တို့ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ လုပ်၍နေလေသည်။ “သမိုင်းသုတေသနဟေ့” ဟု ဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ဖြစ်တတ်သောကိုယ်သည် ထွန်းနိုင်ကိုလည်း ခေတ္တမျှ မေ့၍မျှမေ့၍ထားမိရာ- ကိုခင်လွန်းက လက်ကုပ်ကာညွှန်ပြမှ လှမ်းကြည့်မိရသည်။

ကျိုက်ခေါက်စေတီတော် တည်ရှိရာ ကုန်းမြေသည် အတန်ပင် မြင့်မားလေရာ ရန်ကုန်မြစ် ပေါင်းဆုံရာ မြေနကျွန်းနှင့် ပင်လယ်စပ်များ အားလုံးကိုပင် စီး၍မြင်ရသည့်ပြင်၊ သီဂုံတက္ကသိုလ်မြေမှ တဖုသန်နှင့်ဘလ္လိကညီနောင်တို့၏ ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင်ကို တပြောင်ပြောင်တဝင်းဝင်း လှမ်း၍ ဖူးတွေ့နိုင်လေသည်။ တိမ်ကြိုတိမ်ကြားမှ ယိုဆင်းလာသော နေအိုဆွေသား ရောင်ခြည်..... ဖွားဖွားကလေးများ စုစည်းပြီး ဆည်းဆာပုဝါပါး ဖြန့်လွှာထားသည့်ရှုခင်းကို မျက်စေတဆုံး မျှော်မဆုံး ကြည့်မဆုံး ခပ်မူန်းမူန်းကလေး မြင်၍နေနိုင်သေးသည်ဖြစ်ရာ- စိတ်ကလေးထွေတလာ ဖြစ်တတ်သူအဖို့ ငေးမိငေးရာ ငေးကာသာနေစေသည့် သဘာဝအခြေကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထွန်းနိုင်သည်လည်း ငေးမိငေးရာကို ငေး၍နေသူဖြစ်သည်။

“ဖိုးထွန်းနိုင် စပိဘုတ်ကို နာမည်မှည့်ထားသလား.....”

ကိုယ်က ခပ်ရိပ်ရိပ် မေးလိုက်သောအခါ....၊ ထွန်းနိုင်က “မှည့်ထားတာ မရှိသေးဘူးဗျ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ငမိုးရိပ်လို့မှည့်တော့.....”

ယင်းသည့်အခါကျမှ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်ကာ ထွန်းနိုင်ကရယ်လေသည်။ ရယ်ရုံသာ ရယ်ပြီး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်ဟူ၍ ဘာတခုမှ ထွက်မလာကြသဖြင့် ပန်းသည်မလေးညိုနှင့် ပက်သက်၍ အသောအထေ့ အပြောင်အလှောင်များ လုပ်ချင်ပုံမရသည်ကို ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်သည်။ ယောက်ျားတို့ နှလုံးသား ဟူသည်မှာ- ဆန်းကြယ်လှသည့်တကား-၊ နဖူးစာရွာလယ်ဆိုသော စကားသည်လည်း တိမ်မယောင်နှင့် နက်ပေသည်တကား.....။

ကိုခင်လွန်း၏စီမံချက်ဖြင့်.... ကိုယ်တို့သည် ဘုရားကုန်းတော်အောက်ဖက် ချိုင့်အတွင်းရှိ သီဟိုဠ်သရက်ပင်ပုကလေးများ ပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအတွင်းမှ ဇရပ်၌ ညအိပ်တည်းခိုကြလေသည်။ ယောက်ျားသားကြီးများဖြစ်၍ ကာလသားကြိုက်ချက်ကာ ထမင်းမနပ်တနပ်ဖြင့် စားရသည်ကို မညည်းနိုင်မညါနိုင်ပဲ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် မြိန်ရေယုက်ရေရှိခဲကြရသည်။ တစုတရုံးရုံး စကားလက်ဆုံကြကျသည်။ ညဦးဦးယံ၌ကား- အိပ်မက်ထဲမှ လမ်းလျှောက်တတ်သော ထွန်းနိုင်ကြောင့် ကိုယ်နှင့်ထွန်းနိုင် နှစ်ယောက် အိပ်ရာလိပ်များပိုက်ကာ- ကျိုက်ခေါက်ယင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တဖန်ပြန်၍ တက်ခဲကြပြန်ပါသည်။

ကိုယ့်စာတန်းသည် ရေးရင်းရေးရင်းနှင့် ဝတ္ထုများဆန်နေသည်လား မပြောတတ်ချေ။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုယ်သည် နေရာတကာတွင် အသေးစိပ်တိကျမှတ်တမ်း တင်ပြလိုသည်ဖြစ်ရာ (ဒို့နှစ်ယောက်)ဟူသည့် အကြောင်းအရာ ပျောက်ပြီးလျှင် (ဒို့လူကလေးများ) ဟူသည့် စာတန်းကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားမှာကိုလည်း စိုးရသေးသည်။ ဒို့လူကလေးများအထဲတွင် “ဒို့မိတ်ဆွေမ” ကလေးနှစ်ဦး ပါဝင်၍နေသည်ကိုတော့ ချန်လှပ်ထား၍ မဖြစ်ကြောင်းကို ကိုယ်စောဒကတက်လိုပါသည် ထွန်းနိုင်.....။

ထွန်းနိုင်ဆိုသည့်အတိုင်း..... တယောက်သော မိတ်ဆွေမကလေးကား..... မရိုးနိုင်သည့် ကတိုးခိုင် ‘မမမေဂျာ’ ဖြစ်လေကာ- ကျန်တယောက်မှာမူ သူဖုန်းစားနှင့် ယွင်းမှားခံရရာသည့် ပန်းသည်မလေး ‘ညို’ ဖြစ်သည်ကိုမူ ရှင်းပြရန်လိုမည် မထင်ပါ။ မည်သည့် အကြောင်းအရာတွင်မဆို အချိန်အချဉ်အင်နှင့်အစပ် အလင်းနှင့်အမှောင် အပူနှင့်အအေး မျှတပါမှ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟုဆိုကြသည်။ ကိုယ်ရေးသားဆက်သွင်းသော ‘ဒို့နှစ်ယောက်’ စာတန်းတွင် အပူနှင့်အအေးကား မမမေဂျာနှင့် ညိုတို့ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကိုယ်ယူဆပါသည်။

လာခြင်းကောင်း သောမိန်းကလေး.....။

သူကား.....ညိုဟု ကိုယ်ဆိုလိုက်ပါရစေ.....။

နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ်တို့ယောက်ျားများသည် မိန်းမများကဲ့သို့ လက်တွေ့မကျဘဲ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည်ဟု ကိုယ်ထင်ပါသည်။ ယင်းမှာအယုယခံလူတန်းစား သန္ဓေစိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာသော စေတသိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း လေးဘက်သွားသည့် ကလေးငယ်အဆင့်သို့ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေ ပြန်ခုန်ဆင်းချင်ကြသည်။ တော့တီးတော့တ ပေါက်စနကလေးများ ဟူသည်မှာ အလှအပထက် အချိုအပိုးအယုအယ (လက်သာ) သော လူနေကံသာ လိုက်လိုတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ညိုသည် ‘လက်သာ’ သော နှလုံးသား၏ အတိမ်းအယ ဖြစ်လေသလား.....။

ဖြိုးဖြိုးသာလျက်ရှိသော ဖိုးရွှေလ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဘုရားစောင့် ခြင်္သေ့ကြီးများကို မှီ၍ထိုင်ကာ ထွန်းနိုင်နှင့်ကိုယ် နှလုံးသားအကြောင်းကို အတော်ပင် ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။ မည်သည့် ကန့်လန့်ကာကိုဖွင့်ဖွင့် ‘လောကီထုပုတ် ထွန်းနိုင်ဇာတ်’ အတွက် အဆင်သင့်ရှိနှင့်သော ဇာတ်ဆောင်ကား မမမေဂျာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မြင်သူ ဘဝင်ဆုကာ ရူးအောင်လှသည့် ဖူးခေါင်မဖုရားတပါးဖြစ်သော မမမေဂျာ၏အလှကို ပဏာမခြီးကျူးပြီးသည့်နောက် “အို.....ထွန်းနိုင်၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ် မနာလိုအဖြစ်ကြီး ဖြစ်ရသည်တကား” ဟူသောစကားမျိုးက အစပျိုးပြောသောအခါ (ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်မည်သို့မှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုပါ) ဟူသော ကျရှုံးလေပြီးသော နိုင်ငံရေးသမားကြီးများ၏ လက်သုံးစကားဖြင့် ထွန်းနိုင်က စကားတံတိုင်း ကာလေသည်။

“ဒီမှာကိုတင်ထွတ်- ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်တာ သိပ်မကြာသေးဘူးနော်.....။ မကြာသေးပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ မမနင်းနဲ့ကျွန်တော်ကို သရိုးသရီလာမှာကတော့ အသေအချာဘဲပေါ့၊ ဒါမျိုးကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ခင်မင်လာတဲ့အခါမှာရော၊ အခုကတဲကရော ကျွန်တော်နဲ့ မမနင်းအကြောင်းကို ပိုပြီးမသိစေချင်ဘူး၊ သိလဲမသိချင်ပါနဲ့၊ ထွန်းနိုင်ကိုချစ်ယင် နှောင်ကြီးမဲ့ထွန်းနိုင်အဖြစ်သာ ချစ်ပါခင်ပါလို့ ပြောပါရစေခင်ဗျာ....”

ထွန်းနိုင်သည် ‘ရတာမလို လိုတာမရ ဤဒုက္ခ’ ဟူသော သောကတွေနှင့် လုံးချာ လိုက်၍ နေသောကြောင့်၊ ဖွင့်အန်ခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု ကိုယ်ယူဆပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့်လွန်းသဖြင့်- လှလှပပဘဝကြီးမှ ခေတ္တခဏထွက်ပြေးကာ ပလ္လင်ပေါ်က မျောက်ကလေး ဆင်းတံ့လို့ပြေးချင်စိတ်များ ကြီးစိုး၍နေတတ်ခိုက်၊ စိတ်ရှင်းရှင်း ကိုယ်ရှင်းရှင်း နေချင်သည့်သဘောသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုယ်ဆိုချင်ပါသည်။

သင်္ကြန်ကာလချိန်မှာသ၌ လူ့ပြည်ဆင်းလာတတ်စမြဲဖြစ်သော သိကြားမင်းပင်လျှင် ထွန်းနိုင်နှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း ရွှေပုရပိုက်တွင်သာ မှတ်တမ်းတင်သွားရမည်ဟု ကိုယ်ဆိုရပါသည်။ သလေးဆန် စားနေရသဖြင့် ချင့်ရဲမပြေဖြစ်လေတိုင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် နှမ်းထောင်းလေးတလှည့် မြည်းလို သေးသည့် ထွန်းနိုင်ဟု- ကိုယ်ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွက်မိပါ၏။ ယင်းမှာ- ကိုယ့်ဘဝတွင် သွက်သွက်ခါ မှားသော အတွေးအခေါ်ကြီးတရပ် ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုစဉ်က ကိုယ်လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ချေ။ ခွင့်လွှတ် ပေတော့ ထွန်းနိုင်ရေး....။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည်မှာ ယခုထက်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ သူတေသနဆရာ ဖူးစာရေး နတ် လုပ်သောအခါ၌၊ နှလုံးသားအလည်တည့်တည့်၌ မြားချက်တိတိကျကျစူးအောင် ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်တကားဟု ကြွေးကြော်ရမည်လားလည်း မသိချေ။

ကိုယ်နှင့်ထွန်းနိုင်သည် စကားဦးအရူးစိတ်လှည့်ရန် အကြောင်းအရာလိုက်ပြီး စကားအလျဉ်မပြတ် ရှိခဲ့ကြရာတွင် ရုတ်တရက် နှာဝတွင်သင်းကနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် တဦးနှင့်တဦး မတိုင်ပင်မိဘဲ ပြိုင်တူပင် စကားစရပ်ပစ်လိုက်မိကြသည်။ ကိုယ်ကသာမန်မျှ ယန့်ဘယ်ကလာသနည်း ဟူသော စိတ်ဖြင့် ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် ငြိမ်မှန်အောင် နေလိုက်သည်ဖြစ်သော်လည်း ထွန်းနိုင်မှာမူ တကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသယောင် တင်းမာသွားသည်ကို သူ့အသားရေကို မထိမကိုင်ရပါဘဲနှင့်ပင် ကိုယ် သိလိုက်ရပါသည်။ ထွန်းနိုင်သည် အသက်ရှူကိုလည်း ရပ်၍ထား၏။ ပြီးနောက်... ပြန်းကနဲ နေရာမှထကာ ဟိုဟိုသည်သည် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ သူ၏ ကြွက်သားအကျောအချင်များ ပြေလျော့သွားသယောင် တွေ့ရသည်။ ထွန်းနိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် “ဟိုမှာ- ကြည့်စမ်းပါကိုတင်ထွတ်” ဟုဆိုကာ စေတီတော်၏ ယင်ပြင်တဒေါင့်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ လေသည်။ ကိုယ်တို့မြင်ရသည်ကား ပန်းသည်မလေးညို ဖြစ်လေသည်။ ညိုသည် အရွက်မပါ ရိုးတံနှင့် အဖူးအပွင့်ချည်းများသာရှိသော အမျိုးအမည်မသိ ပန်းခက်ပန်းခိုင်များကို ဘုရားပန်းအိုး ထိုး၍နေသည်ကို ကိုယ်တို့ လရောင်တွင် ထင်ရှားစွာတွေ့ရသည်။ ကိုယ်တို့က မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားမှု အသံလေးမူများ မပြုသော်လည်း တစုံတယောက်က စူးစိုက်ကြည့်လျှင် ပြန်ကြည့်တတ်စမြဲဖြစ်သော လူ့သဘာဝ အရိပ်အခြည် မပြုရဘဲနှင့် ကိုယ်တို့ဖက် ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သည်အချိန် သည်ကာလ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင် မမြော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်တို့ဟု မထင်မိရှာသောညိုသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လှည့်၍ပြေးရာ ထွန်းနိုင်က “ညို-ညိုနေပါအုံး” ဟု တဟုန်တည်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ ညိုက သမင်မလေးသဖွယ် စောင်းတန်းမှ ဆင်းပြေး ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ထွန်းနိုင်လည်းထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အဘယ်သို့သော စိတ်တမျိုးက ဟန်တားလေသနည်း။ ကိုယ့်မှာ ခဏချင်းအဖြေရှာရ စဉ်းစားရခက်ရသည် အဖြစ်ကား ထွန်းနိုင်နောက်မှ လိုက်မသွားမိချင်းဖြစ်သည်။ နေရာမှတဖဝါးမှမရွေ့မိဘဲ အူခြာခြာကြီးသာ ကျန်ရစ် မိသည်မှာလည်း ဆန်းပါ၏။

စက္ကန့်မှမိနစ်၊ မိနစ်မှနာရီသို့ ကူးပြောင်းလာသည်အထိ၊ ထွန်းနိုင်ကပေါ်မလာသဖြင့် ကိုယ့်မှာလည်း ရပ်စောင့်နေရသည်က သွေးတောင့်လာသောကြောင့် ညိုထိုးစိုက်သွားသော ဘုရားပန်းအိုးများအနီးသို့ ရွေ့လျားချဉ်းကပ် လာမိခဲ့လေသည်။ ပန်းရနံ့ကား ချိုအီသင်းယုံ့လျက် ရှိလေရာ- သေချာစွာ ကပ်ကြည့်မှ၊ ရှားရှားပါးပါး အင်ကြင်းပန်းများ ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောကြိုအုံကြားမှ တကူးတက ခူးဖြတ်သယ်ဆောင်လာပါမှ ရတတ်သော ရှားပါးသည့်ပန်းမျိုးဖြစ်ပေရာ လူခြေတိတ်ချိန်၌ ဘုရားပေါ်သို့တက်၍ လျှာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကိုယ်တွက်လိုက်မိရပါ၏။ တဆက်တည်းပင် မီးခိုး ကြွက်လျှောက် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောမိပြန်သောအခါ ညိုကလူစိမ်းနှစ်ယောက်ကိုမြင်၍ ထွက်ပြေးသည်မှာ ထားတော့၊ ထွန်းနိုင်ကအဘယ်ကြောင့် အမောတကော ပြေး၍လိုက်ရသနည်း- ဟု သံသယစိတ်ဝင်၍ လာပါ၏။ သံသယစိတ်ကို ပြေပျောက်နိုင်စေရန်မှာ နောင်လာလတ္တံ့သော ဇာတ်ကြောင်းတွေကို အများကြီးမြော်ရပေဦးမည်ဟု ကိုယ်ခန့်မှန်းရပြန်ပေသည်။ သို့သော်.... ကိုယ့် ခန့်မှန်းချက် တက်တက်စင် မှားလေ၏။

“ဗျို..... ကိုတင်ထွတ်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲဗျ.....”

နောက်ပါးမှ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်လာပြီး ဗြန်းကနဲလေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်သဖြင့် ကိုယ့်မှာ လန့်ဖျပ်သွားမိရာ “ကြိုက်များသွားကြသလား လို့စဉ်းစားနေတာကွ” ဟု ယောင်ရမ်း၍ ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“မှန်တယ်ဗျို ကျွန်တော်သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်....”

“ဟောဗျာ ဘယ်လို.....”

“ကျွန်တော် ပြေးဆင်းလိုက်သွားတော့.... စောင်းတန်းအလယ်မှာ သူ့ကိုဖမ်းမိသွားတယ်....၊ သူက ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိလို့... ပြေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ...၊ ကျွန်တော်မှန်း သိလို့ပြေးတာတဲ့၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုယင်... ကျွန်တော့်မျက်လုံးဟာ... စိမ်းတောက်နေတာတဲ့....”

“မှောင်ထဲမှာတောင် မျက်လုံးတောက်နေယင်တော့ ကြောင်ပါးရဲ့မြီးတံတိုဘဲ ဖြစ်မှာဘဲ.....”

“ဒါပေမဲ့..... အဆီကိုစားလို့ အသားကိုတော့ မမြို့တတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲသလိုဘဲ ကျွန်တော့်ကို မကြောက်ဖို့ ညို့ကိုလဲ ပြောပြလိုက်ရသေးတယ်၊ ညိုက ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲသိလား....”

“ဘယ်သိမလဲ ဖိုထွန်းနိုင်ရ....”

“ကျွန်တော်ကို မကြောက်ပါဘူးတဲ့၊ ရှက်လို့ပါတဲ့၊ ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့၊ ငွေတဆယ်နဲ့၊ ညနေကမှ တောကတက်လာတဲ့၊ သစ်ဖောင်သမားတွေဆီက ပါလာတဲ့၊ အင်ကြင်းပန်းကို ဝယ်ပြီးတော့၊ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရပါစေဆိုတဲ့စိတ်နဲ့၊ ဘုရားမှာကပ်တာကို သိသွားမှာစိုးလို့၊ လှည့်ပြေးတာဆိုဘဲ.....”

“အဲဒီတော့..... မောင်ရင်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့၊ ပြောခဲ့သလား.....”

“မပြောဘူး..... ညို့ကိုကျွန်တော် မြင်လျင်မြင်ချင်း ချစ်နေမိပြီဗျာ လို့ဘဲ ပြောခဲ့မိတယ်၊ သူက ဘာပြန် ပြောသလဲဆိုတော့.....”

“မပြောနဲ့၊ ဒါလောက်ဆိုသိပြီ၊ ဂုဏ်ရည်ချင်းမတူပါဘူးရှင်၊ အဆင့်အတန်းချင်းလဲ တခြားစီပါ၊ သူ့ကို လှောင်သလိုစကားတော့၊ မပြောပါနဲ့ရှင်... လို့ ဆိုမှာဘဲမဟုတ်လား.....”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ....”

“ဟောဗျာ....”

ကိုယ်သည်မရှောင်သာတဲ့၊ လမ်းမြောင်ကြားတွင် ထွန်းနိုင်တို့၊ မည်ကဲ့သို့သော စကားများ ပြောခဲ့ ကြသည်ကို သိချင်စိတ်ကြီးမား၍ လာပါသည်။ သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကား..... စကတည်းကသမရိုးကျ မဟုတ်ချေဟုတော့၊ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ထွန်းနိုင်က ရှင်းပြသောအခါ၌မူ သမရိုးကျလည်းမဟုတ်၊ ဆန်းဆန်းကျယ်ကျယ်လဲ မဖြစ်ဘဲ ရစ်ဝေ့လည် မပီမပြင်ရှိလှသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဪ..... သူတို့၏ သစ္စာထားနှစ်ပါးသွားသည် တမျိုးတဖုံပါတကား.....။

“ကျွန်တော်က ချစ်တယ်လို့ပြောတော့၊ သူ့မြင်မြင်ချင်းရိပ်မိပါတယ်တဲ့၊ အနားနဲ့အမြန် လာပြောမယ် ဆိုတာလဲ သိပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့တဲ့အခါမှာ သူဆိုတဲ့သီချင်းက ‘ဒီပါအေးမြ’ ပတ်ပျိုး ဖြစ်လေတော့၊ မယ်သီတာကို ဒဿဂီရိက ခိုးသွားတဲ့အခန်းမှာ ရာမမင်းက လိုက်ရှာခန်း ပူပုံပန်းသီချင်း ဖြစ်တာမို့၊ ဇာတ်သိမ်းကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးလို့၊ အတိတ်နမိတ်ကောက်လိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့သူ့ဖက်ကတော့၊ အဖြေမပေးချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဖက်ကသာ ချစ်ချင်ယင် ချစ်နေပေလို့..... ပြောသွားတယ် .....”

ထွန်းနိုင်သည် အိပ်ရာလိပ်များကို ဖြန့်ခင်း၍ မျက်လုံးမှေးကာ အိပ်ကြတော့မည်ဟု ဟန်ပြင် သည်အထိ ထိုစကားများကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြန်ပြော၍ နေလေသည်။ ကိုယ့်မှာလည်း သွား သုတ်သုတ် လာသုတ်သုတ် ချစ်စကား ပြောလည်းသုတ်သုတ်ဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော သူတို့၏ တခန်းရပ်အချစ်ပြဇာတ်ကို မကျေနပ်ဘဲဖြစ်၍နေပါသည်။ ကိုယ်တို့ခေါင်းရင်းမှ ဘုရား

စောင့် ခြင်္သေ့ကြီးများသာ အသက်ရှိပါက ခေတ်အဆက်ဆက်က ဘုရားတိုင်ရတု အမျိုးမျိုးများကို ပြန်လည် ရွတ်ဖတ်ပြန်နိုင်မည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်- ဘောသမား၏ သစ္စာထားဘောလယ်ကိုတော့ အစမရှိ အဆုံးမရှိသဖြင့်..... ပြန်လည်ရွတ်ပြတတ်မည်ဟု မထင်ပါ.....။ ထွန်းနိုင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြတ်တိုပြတ်တောင်း စကတည်းက အကြောင်းမတန်သည့် ကပြောင်းကပြန် ဇာတ်လမ်းဟူ၍သာ ကိုယ်အမည်ပေးချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လျှင် မှေးမိန်ပျောက်ကွယ်သွားမည့် စွန်းစားခန်းလေး တခုဟူသာ ကိုယ်ယူဆထားလိုက်ရက- “မောင်ရင့်ဟာ မနက်ကျလို့ရှိယင် အိပ်မက်လိုဘဲ ဖြစ်နေမှာပါကွာ..... အိပ်တော့- အိပ်တော့.” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ထိုညတွင် ထွန်းနိုင်ကား..... အိပ်မက်မက်ကာ လမ်းမလျှောက်တော့ချေ။

သို့သော်လည်း ကိုယ်အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ့်ဘေးတွင်မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်၍နေ၏။ အိပ်ရာလိပ်မှာလည်း ရှာမတွေ့ဖြစ်၍နေရာ အစောကြီးနိုးသဖြင့် ထွန်းနိုင် တယောက်တည်း ပြန်ဆင်းသွားသည်ဟု ကိုယ်ထင်မှတ်မိသဖြင့် ဘုရားခြေတော်ရင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ကား..... အဖွဲ့သားများအားလုံးသည် အိပ်ရာမှနိုး၍နေလေပြီ။ သံလျှင်မြို့တွင်းသို့ ပြန်ရန်ပင် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်ထွန်းနိုင်ကား ဖြူဖြူမားမား- လမ်းသလား နေသည်လည်းမတွေ့ တောချောင်မှာမောင်အိပ်လို့ တောင်ထိပ်မှာကွေးနေသလားဟု အနံ့အပြား ရှာကြည့်သော်လည်း အစအနပင် ပျောက်၍နေ၏။ သို့ ကိုယ်ပြုံးပြုံးပျာပျာ ရှာ၍ နေသောအခါ ကိုခင်လွန်းက မယောင်မလည် အနားကပ်လာပြီးလျှင်- “ခင်ဗျား ကိုထွန်းနိုင်ကို ရှာနေတာ မဟုတ်လား..... မရှာနဲ့ဗျ၊ သူကျွန်တော်ကို လက်တို့မှာသွားတယ်.....၊ သဘောဆိပ်က စပိဘုတ်မှာသာ စောင့်နေပါတဲ့၊ အချိန်မှီလာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့.....၊ သူနတ်စင်တရာကို ခဏသွားမလို့ တဲ့ဗျ-”ဟု တိုးတိုးပြောလေသည်။

ကိုယ်လည်းထွန်းနိုင်၏ လျှိုလျှိုဖုံးဖုံး အပြုံးတဝက်ဖြင့် လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ အိန္ဒြေမပျက် ပေါ်လာတတ်သော ညာဉ်ကို သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ကိုယ်တို့သည် သံလျှင်မြို့တွင်း၌ နံနက်စာစားသောက်ပြီးမှ သဘောဆိပ်ဆင်းနှင့်ကြသည်တွင် စပိဘုတ်ကလေး အတွင်း၌ ပက်လက်လှန်ကာ အိပ်မောကျနေသော ထွန်းနိုင်ကိုတွေ့ကြရ၏။ ထွန်းနိုင်၏ဘေးတွင် လက်စွဲတော် ထရန်စစ်စတာ ရီကော်တာကလေးသည် လည်ပတ်လျက်ရှိ၏။ ထွက်ပေါ်နေသော အသံကား- ညို၏ “ဒီပါအေးမြ” ဖြစ်သတည်း။

“နို့- ပြောသွားတုန်းကတော့ နတ်စင်တရာကိုဆို.....”

ကိုယ်သည်.... ထွန်းနိုင်၏ လက်မောင်းကိုလှုပ်နှိုးကာ မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“သွားပါတယ်.... ဟို နာမယ်မပေးသေးတဲ့ နတ်ရုပ်ကိုတောင် ထွန်းနိုင်နတ်လို နာမယ်ပေးခဲ့ သေးတယ်.....”

ကိုခင်လွန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“ပြီးတော့ ဒီသီချင်းကိုဝင်ပြီး ဖမ်းခဲ့တယ်ပေါ့.....”

“အင်း.....”

ထွန်းနိုင်ကား..... နတ်ဖြစ်လိုက် ရာမမင်းဖြစ်လိုက်နှင့် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်လွန်းလှလေသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ဘဝဒီပါသည် အမြဲ “အေးမြ” နိုင်ပါမည်လား။

မမမေဂျာ၏ မွေးနေ့ပွဲကို အင်းလျားကန် ဒူဘန်ကမ်းတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ တသိုက်က ပျော်ပွဲစားတခုဖြင့် အဆန်းတကြယ် ပြုလုပ်ပေးစဉ်က ဖြစ်လေသည်။

ထွန်းနိုင်၏ ထရန်စစ်စတာ ရီကော်တာလေးကို မမမေဂျာအမှတ်မထင် ယူဖွင့်စဉ်က ကိုယ်မှတ်မိ ပါသေး၏။

ကိုယ်မှတ်မိသကဲ့သို့ပင် ထွန်းနိုင်သည်၎င်း၊ မမမေဂျာသည်၎င်း၊ အသေအချာ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်.....။

“ဒီပါအေးမြ.... သပြေညှာ.... ရွှေတေဇာ.... ရာသောင်းလုံး”

မမမေဂျာသည် ချိုအေးကြည်လင်ပြီး ထွက်လာသော ‘ညို’ ၏အသံကို ကြားသောအခါ၌ ပါးနပ်သော မိန်းမတဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤရီကော်တာတွင်းသို့ ဤအသံ ရောက်ရသည်အား.....။

“မြို့ဟောင်းကို မြင်ရပြီဟေ့၊ မြို့ဟောင်းကိုမြင်ရပြီ.....”

တစုံတယောက်၏ အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း- ဖတ်လက်စ ကိုတင်ထွတ် ရေးပေးသော “ဒို့နှစ်ယောက်” ကို အသာချလိုက်ပြီး နေရာမှ လူးလဲထပြီးလျှင်- “မတောင့်တ” ၏

ဦးပိုင်းသို့ အပြေးထွက်ခဲ့ရ၏။ “မတောင့်တ” အမည်ရှိ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မော်တော်ကလေးသည် ချောင်းအကြီးစား သာသာမျှသာရှိသော မြစ်ကျဉ်းအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ရာ မြောက်ဦးမြို့တော်ကို ဘွားကနဲ မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ဘုရားပြုဘုရားပျက် သွေ့အက်ချောင်သယောင် တောင်နာမောင်းတောင်စွယ်တွေ ဝန်းရံထားသော မြို့ဟောင်းကား- အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုလိုက်ပေသည်။ သင်္ခါရကို ရှုလော့။ သဘာဝကိုမြင်လော့။ လောကကိုနားလည်လော့.....ဟု ဖော်ပြနေသည့်အလား အိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်း၏ ခြုံထည်ကို ဆင်မြန်းထားသော မြို့ဟောင်းသည် မှိုင်းပြမှုရီစွာ ငုံ့ဆီးတန်းကြည့် နေသယောင်တွေ့ရ၏။ မတောင့်တသည် ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းစွာဖြင့် မြို့ဟောင်းဆိပ်ကမ်း၌ ကပ် လိုက်သော အခါ၌မူ- ကိုစံသာရွှေတုံးလူသိုက် ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသဖြင့် မြို့ခံ ရခိုင် လူငယ် အများ စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်လည်း မိမိ အလွန်တရာရောက်ချင်လှသော နေရာကို ခရီးဆုံးရောက်၍ လာရသဖြင့် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေမိရာ မြို့ခံလူငယ်များက ပစ္စည်းများသယ်ရန် မော်တော် တွင်းသို့ ဆင်းလာကြမှ စောစောက အရမ်းကာရော အတိတ်သို့ ခရီးလှည့်ခဲ့မိသော ဖိုင်တွဲ စာတန်းများကို ကပျာကရာယူသိမ်းရ၏။ ကျန်သော ဆက်ရန်ရှိသည် များကိုကား- မြို့ဟောင်း တည်းခိုခန်းရောက်မှ ဖတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်ရပေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ညီလေး- မင်းသိပ်လာချင်တဲ့ မြို့ဟောင်းကိုတော့ ရောက်ပြီကွ၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ.....”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်အနားသို့လာကာ ကြင်နာယုယစွာ မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် မည်သို့မှမဖြေနိုင်ဘဲ စိုစွပ်သောမျက်လုံးများဖြင့်သာ မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရောက်တော့ဖြင့် ရောက်ပြန်ပြီတကား.....။

သည်ကား-စေတီ၊ သည်ဆီ- ရွှေနန်းဟု အဆန်းတကြယ်လက်ညှိုးထိုး ပြည့်စုံစရာတွေ ကြေပြုန်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြို့သုဉ်းသုည၏ ဆိပ်ကမ်းသာကား..... ကုက္ကိုပြင်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း အောက်တွင် တံတားဆို ကြောင့်လိုလျှောက်လျှင်ပင် မခိုင်ချင်မကြံ့ချင်တော့သော- ဆိပ်ခံစင်္ကြန်ကလေး ခနော်နီခနော်နဲ့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုရှာလေသည်။ ပုဂံပြည်ကြီး ပျက်စီးလုနီးနီး အချိန်ခန့်က စတင် တည်ထောင်လာခဲ့ကာ ရေလွန်းလေပြီးသောအခါ အလည်အပတ်ရောက်၍ လာခဲ့ကြဘူးသော အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ အဆိုအရ အရှေ့တိုင်း၏ ဗင်းနစ်မြို့ဟု ဆိုလောက်အောင် ရေမြောင်း ရေကြားတို့ ပေါများလှပပြီးလျှင် လှေကြီးလှေငယ်ထက်စင်း၊ ယာဉ်အသွယ် သွယ်တို့ ဆိုက်ကပ်၍

ကုန်စည်ဖလှယ်ရာ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးဖြစ်သော- ဤမြောက်ဦး၏ သင်္ခါရကား အနှစ်လေးငါးရာ ဆိုသည့် တခဏသည် ဇာတိနှင့်ဇရာကို မျက်လှည့်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်တကားဟု ကြွေးကြော် နေသယောင် ထင်ရပေတော့သည်။

ဟောင်းလေပြီ....။

အတိတ်၏ တစ္ဆေဖြစ်လေပြီ....။

“မောင်တို့နေရာ၊ သာမောလှသား၊ နှမမိဖြူ လိုက်တော်မူလော့၊ ဗမ္မမဏ္ဍိုင်၊ ရွှေရခိုင်ဝယ်၊ ရှစ်ဆိုင်ရပ်မင်း၊ ခွန်းသင်းပျင်းပြော၊ သဘောစင်ပြန်၊ ဆိတ်မည်တည့်၊ အလွန်ထွန်းတောက်၊ ရှုမျော်စောက်သား၊ မောက်မောက် သွန်းသွန်း၊ ရွှေနန်းပြာသဒ်၊ အထွတ်တန်ဆောင်၊ ရွှေထောင်ဟန်လှ၊ နန်းမနန်းရံ၊ မျက်စိမွန်၍၊ သာစံပျော်ပါး၊ သိ ကြားသူဇာ၊ သက်ကျလာသို့၊ သရဏပွင့်၊ ပန်းသုံးဆင့်ကို၊ မယ်နှင့်ဓိဋ္ဌာန်ပန်ရစေ.....”

လောင်းကြက်မြို့တော်ကို စွန့်ခွာကာ- မြောက်ဦးမြို့ကြီး တည်ထောင်သော ပထမဘုရင် မင်းစောမွန် လွန်သောအခါ ဆက်ခံအုပ်စိုးသော နရနအလီခင် အမည်ရှိမင်းက သံတွဲမိဖုရား စောရင်မိထံ မေတ္တာစာ ကမ်းသောအခါ၌ မြောက်ဦး၏ အလှဖြင့် မြူဆွယ်ခဲ့သည့် အကြောင်းကျွန်တော်ဖတ်ဘူး မှတ်သားဘူး၏။ ပန်းမဇ္ဈကြိုင်ကြိုင်မွှီး၊ အိမ်ခြံစာရင်းပီးဟု ရခိုင်တို့စပ်ဆိုခဲ့ကြသော စာဆိုအရ ထိုအခါကအိမ်ခြေဦးရေပင် ငါးသိန်းကျော်ရှိခဲ့သော မြောက်ဦးသည် ချစ်သူတို့နေချင့်စဖွယ် တင့်တယ် သာယာမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောက်တံတိုင်း၊ ကျောက်လှေကား၊ အုတ်မြို့ရိုး၊ အုတ်တံတား တို့ဖြင့် ခန်းငြားထယ်ဝါခဲ့သော လူ့အလွှာအဆင့်ဆင့်တို့၏ ယရာဝါသ အဝန်းအဝိုင်း တိုင်းရကွီကို “ရေကြည်မြမြ၊ ချမ်းအေးလှသား၊ ကစ္ဆပနဒီ၊ မှိုင်းရီရီလျှင်၊ မြစ်ဆီလက်ျာ၊ ရေမျက်နှာဝယ်၊ ပြသည်သာမဏ္ဍိုင်၊ ချက်ခရိုင်ဟု၊ ရခိုင်ညွန့်ဖူး၊ မြို့မြောက်ဦး.....” ဟု ခေါ်တွင်သည်ဟု ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည်ဟု ပြောကြမည်လားမသိပေ။ သို့သော်ကား- အတိတ်ကို ခရီးလှည့်၍ ကြည့်သောအခါ၌ကား- အကွာခြားကြီးကွာခြား၍ နေသည်မှာမူ မြင်သူဘွင်ဆူ ကွဲကြွေအံ့ မဆုံးသည် အနိစ္စအရှုံးလက္ခဏာဟု သတ်မှတ်ရလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လာမယ်ဆိုတာ ကပ်ပြီးမှသိရတော့ တည်းခိုဖို့နေရာ အခက်အခဲရှိသွားသဗျာ၊ အစိုးရတည်းခိုခန်းမှာ စာရင်းစစ်အရာရှိတွေ ရောက်နေတယ်၊ ကျပ်ကျပ်သတ်သတ်ကလေးတော့ တည်းရမယ်ထင်တယ်.....”

မြို့ခံလူငယ် ကိုစံသာရွှေမောင်က ဆိပ်ခံစကြိုနံပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ကြသည်နှင့် အားတုံ အားနာဖြင့် ပြောလေရာ အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်သဖွယ် ဖြစ်၍နေသော ကိုကြီးအောင်ကပင်-

“ဒါကတော့.... ခရီးသွားဆိုတာ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ကို ဘယ်မြော်မှန်းလို့ ရပါ့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်.....၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဧည့်ဝတ်တွေ နင်းကန်လုပ်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့ကတောင် ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားရအုံးမှာပါ။ ဖြစ်သလိုတည်းမှာပေါ့။ အဲ- မြို့ဟောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ရှေးကကျန်ခဲ့တဲ့ အဟောင်းတွေ လိုက်မပြုသင်တော့ စိတ်ဆိုးမှာဘဲ။ အဲဒါကတော့ စံနှစ်စံတာဝန်ပဲဗျို့.....” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည်။ စံနှစ်စံဆိုသည်မှာ ဘော ကိုစံသာရွှေနှင့် ကိုစံရွှေမောင်ကို အဖျားဆွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မတောင့်တပေါ်မှာ အိပ်ယင်ကော မရဘူးလား.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် ဆူညံလောင်းကစားခြင်းကို ဝါသနာထုံ၍ အထွန့်အတက် လိုက်လေသေး၏။

ကိုစံရွှေမောင်က ပြုံးလိုက်ပြန်ကာ- “ရတော့ရပါတယ်ဗျာ၊ ခုနကခင်ဗျားတို့ ကြည့်ချင်တဲ့ ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦးတွေဆီကို သွားဖို့ကြတော့ အလှမ်းဝေးသွားလိမ့်မယ်၊ မြို့ဟောင်းမှာ ကားဆိုလို့ နှစ်စင်းသုံးစင်းလောက် ရှိတာခင်ဗျ.....” ဟု ဆိုပါမှ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ရှိအခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက် ကြရပြီး အကြိုထောက်သူတို့နှင့် အသင့်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြရပေ၏။

စကြွန်တံတား၏ အဆုံးတွင် ရာသီစာများရောင်းသော လမ်းဘေးဈေးဆိုင်ကလေးများရှိ၏။ ချင်း တောင် ဖက်မှ စုန်ဆင်းလာသည်ဆိုသော ရှောက်ချိုသီးများ၊ သင်္ဘောသြဇာများ၊ မရမ်းသီးများပင် လှိုင်လှိုင် ရောင်းနေရဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကာ သည်မှဖက်ထွက် အထူးနာမည်ကျော်ကြားသော ဒညင်းသီး လက်မလောက်ကလေးတွေကိုလည်း ဝေဝေဆာဆာ တွေ့ရပေသေး၏။ ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကပ်လျက်တွင်ကား နံနက်ခင်းကျမှ တည်ခင်းရောင်းချသော..... ဈေးဆိုင်တန်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ယင်၊မှက်တို့ တက်တုံသက်တုံ တမြဲတဝေးကြီးတွေ့ရ၍ သားငါးဈေးကလေးဟု ခန့်မှန်းမိပေသည်။ ကိုစံရွှေမောင်က လေဘေးတုန်းက..... အပျက်အစီးများ အဖျားခတ်ခံရသဖြင့် ယခုမှပြင်ပြီးစနှင့် ပြင်ဆင်ပင် ရှိ၍နေကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း (ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ ကင်းလွတ်၍) ဟူသော ဆုတောင်းများကို မပြတ်ပင် ထည့်ရွတ်၍ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်.... ဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ခေတ်တို့ကို အစဉ်လိုက် ဖြစ်စေပျက်စေသည်မှာကား ရန်သူမျိုးငါးပါးပင် ဖြစ်၍နေဆဲပင်ရှိ၏။ လူသည် လူ၏ရန်သူ ဖြစ်တတ်လျှင် သဘာဝကား..... ပြောဖွယ်ရာမရှိပေရာ၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘော၌- (ရန်သူမျိုး ငါးပါးသည်.....) သဘာဝ၏ ထာဝရလက်နက်အဖြစ် အမြဲအစဉ် တည်နေပေလိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၏။ မြို့ဟောင်းသည် မည်သည့်ခေတ်အထိ ခေတ်မုန်တိုင်း အမျိုးမျိုး၏ တိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံရပေဦးမည် မသိချေ။

ကျွန်တော်သည် မြို့ဟောင်း၏ မြေကိုနင်းမိလျှင်နင်းမိခြင်း လက်တဆုပ်စာခန့်မှ မြေမှုန့်များကို အမှတ်မထင် ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိ၏။ စုံ.စုံ.ပွပွ မြေသားဗဟိုချက်မမှ ရုန်းကန်ထွက်ခဲ့ရကာ..... အပေါ်ဆုံး မြေလွှာရောက်သည်အထိ ကာလတောင်တာတို့ အဘယ်မျှကြာမြင့်ခဲ့ရသည့် မြေမှုန့်၊ မြေဆွေး၊ မြေသားမြေဖြစ်လေသနည်းဟု စူးစမ်းကြည့်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာတုန်းက- အရပ်ရှစ်မျက်နှာကြဲပြီး မြို့သစ်တည်မဲ့ ရသေ့ကြီးလို စိတ်ကူးပေါက် သွားလို့ လား.....”

မြန်မာစာဂုဏ် ဇော်ဝေက ကျွန်တော်အား နောက်ပြောင်ရာ- “မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဒီမြေပေါ်မှာ အင်မတန်ဆန်းကျယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့မိလို့ရှိယင် ပြန်ပြီးကြားရမြင်ရအောင်၊ အိုကွာ.... ယုတ်စွအဆုံး အိပ်မက်ထဲ စိတ်ကူးယဉ်ရအောင် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့်ထားဖို့ စတီယူလာမလိုပါ....” ဟု ရှောင်တခင် ပြောလိုက်မိပါသည်။ ပြီးမှ “အား.....” ကနဲ ယောင်ရမ်း အော် လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ဟင်-ဘာဖြစ်တာလဲ.....”

ကိုစံရွှေမောင်နှင့် လူရွယ်များပြေးလာကြကာ မြွေပါးကင်းပါး အထိအခိုက်များ မတောတဆ ဖြစ်လိုက်လေသလားဟု စိုးရိမ်မကင်း မေးကြလေသည်။ မုန်တိုင်းဘေး ကျရောက်စဉ်က မြွေဆိုး ကင်းဆိုးများ ရေစပ်စပ်နေရာမှသည် ကုန်းခေါင်ခေါင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြရာ၌ အနှောင့်အယှက် များစွာတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူမိကြောင်းကို ကိုစံရွှေမောင်ကပြောပေသည်။ ကျွန်တော်အသိုင်းအဝိုင်း အားလုံးကလည်း စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်မှာ အဖြစ်မှန်ကို ပြောမပြနိုင်ဘဲ ကိုကြီးအောင်ကိုသာ မဲပြုံးပြုံးပြလိုက်ရပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မော်တော်ကနေပြီး တံတားပေါ် ခုန်တက်တော့ ဆိုင်းနေတဲ့ ကြွက်သားတွေ ရုတ်တရက် တင်းဆောင့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလို့ ခပ်သွက်သွက်လမ်းလျှောက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကြွက်တက်သလို မြက်ကန်ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးလားကွ- ထွန်းနိုင်၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း ဟုတ်တယ်မို့လား ထွန်းနိုင်”

ကိုကြီးအောင်က စကားကြိုပြီး လမ်းခင်းပေးလိုက်သဖြင့် “ဟုတ်တယ်..... ဟုတ်တယ်.....” ဟု နင်းလိုက်ရ၏။

“ကိုထွန်းနိုင်က ရေကူးသမားထင်တယ်.....”

“ကိုစံရွှေမောင်တို့က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် မေး၏။

“ရေလဲကူးတယ်၊ ဘောလဲကန်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲလဲ.....”

“တောစမ်းပါဗျာ-၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုန်း.....”

ကျွန်တော်အကြောင်း ဖော်ကောင်လုပ်တော့မည့် ကိုတင်ထွတ်၏ စကားကြောင့် ကမန်းကတန်း လှမ်း၍ ပိတ်လိုက်ရာတွင်- “သေးပါတုန်းပဲ ပြောမလို့မဟုတ်လား..... ဟား- ဟား...” ဟု တချိန်လုံး ငြိမ်၍ လိုက်လာသော ကဗျာသမားကိုဆွေဝင်းက အရွှန်းဖောက်လေမှ ရယ်ရန်အဖြစ်ပြောင်းပြီး ကိစ္စငြိမ်း၍သွားရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ မြေမှုန့်များကို ပြန်လည် သွန်ချမိပြီး ဖြစ်၍နေပါသည်။ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သတိလစ်လျှင်လစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်စဉ်များ ထပ်ပွားလာသည်ကို စိကာစဉ်ကာ မရပ်မနား ပြောပြရပါလျှင်- သည်းလွန်းတယ်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်မှ လျှပ်နွယ်သည် ချိန်ခါနေရာတိကျစွာ ပြက်လက်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်အတွက် နိမိတ်ထူး နိမိတ်ဆန်းကလေးများမှာလည်း အာရုံပြတ်သခိုက် မိုက်ကနဲဝင်တတ်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ တစုံတယောက်ကသာ မေးလိုပြီး၊ အမေးရှိ၍ အဖြေသိစေရလျှင်ကား.... မြေမှုန့်များ လက်ကကိုင်းရင်း- “ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထား၍အိပ်မည်” ဟု ရှောင်တခင် ပြောမိရာ၌- ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ယင်း မြေမှုန့်များသည် မီးကျည်တွင် ထည့်၍ထားသော ဖွဲ့ပြာများသဖွယ် ရုတ်တရက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်၍လာသဖြင့် ယောင်ရမ်း၍ အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက် အပူရှိန်ပြင်းရသည်ကိုကား- ကျွန်တော်တွေ့၍မရပေ။ ကျွန်တော်စိတ်အထင်ပင် ဖြစ်လေ သလား၊ တေဇောဓာတ် ပြောင်းလဲမှု ဖောက်ပြန်သောကြောင့်လား- ကျွန်တော်မဝေခွဲနိုင်ပေ။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဟူသကဲ့သို့ သည်အရိပ်ကို နင်းသည်နှင့် သည်နိမိတ်တွေ ခင်းပြီးရင်းခင်းပြ လာလေသလားဟုကား- စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကိုကြီးအောင်ကလည်း နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ရိတ်မိဟန်တူ၏။ မီးပြင်းဟပ်သည့်နွယ် ရဲတက်၍လာသော ကျွန်တော် လက်ဖဝါးပြင်ကို ဆက်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်မှ- မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ တဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဆရာလေး- ရခိုင်ထမင်းရခိုင်ဟင်းကို စပ်စပ်ကလေး စားချင်တယ်ဆိုယင် ညဖက်တွေမှာ မော်တော်ကို ဆင်းခဲနော်....”

ကျွန်တော်တို့သည် ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ဘတ်စ်ကားလိုလို ဂျစ်ကားလိုလို ကလေးငယ်တို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆော့ထားသဖြင့် ပိန်ရှုံ့နေသည့် သံပန်းကန်ပြားသဖွယ် ကားပက်လက်ကလေး ပေါ်သို့ သယ်တင်နေကြစဉ်- မြို့ဟောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ပြန်သည်အထိ ဆိုက်ကပ် စောင့်နား နေမည် ဖြစ်သော မတောင့်တ၏ဆလင်က ကျွန်တော်ကိုလှမ်း၍ ဖိတ်မန္တကပြုလေသည်။ ဆလင်သည်

ရခိုင်နှင့်ကုလား စပ်သူဖြစ်လေရာ- သာမန်ရခိုင်ထက် နှုတ်လျှာသွက်လက်စွာဖြင့် ရခိုင်စကားကို ပြောတတ်ပေ၏။ ကျွန်တော်ကို ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါတွင် ရခိုင်နေပြည်တော် သားကြီးများဖြစ်သော ကိုစံရွှေမောင်တို့က ထူးဆန်းသလို ကြည့်ကြည့်သဖြင့်... “ကျွန်တော်ရခိုင်စကားကို ဘယ်လောက်ကြီး သွက်သွက်ပြောပြော နားလည်တယ်ဗျ- အဲ-ပြန်တော့မပြောတတ်ဘူး-” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ မြို့ဟောင်းရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် အကိုရေချင်းမိုးမွန်ကာ- ဆွေမျိုးတွေ့သည့်သဖွယ် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ဖြစ်၍နေသော ဘောစံဘာရွှေက- ဧည့်သည်တော်ကြီးများဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ တသိုက်ကို သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ “ကျွန်တော်နာမယ် ထွန်းနိုင်-” ဟု ပြောသောအခါတွင်- “စံသုံးစံဖြစ်သွားအောင် စံထွန်းနိုင်လို့ ပြောင်းမှည့်ပေါ့ဗျာ” ဟုပင် ရခိုင်ကြီးများ က နောက်ပြောင်လိုက်ကြ ပေးသေး၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လာကြိုသော ကားတစင်းထဲတွင် ဖြုတ်သိပ်ကျပ်သတ်စွာ စီးနင်းလိုက်ပါ လာခဲ့ကြပေသည်။

မိုးရေတိုက်စားမှုကြောင့် ရွံ့စက်တွေ ဟိုတကွက်သည်တကွက်ဖြင့် ချိုင့်ပက်ညီညာမှု ကင်း၍နေသော လမ်းကြမ်းများတွင် မောင်းနှင့်ခဲကြရာတွင်- ဇနပုဒ်နှင့်နေပြည်တော် အစုန်အဆန် သံသရာလည်ပုံကို ကျွန်တော်တွေးမိပြီး- ဆိုဆိုနှင့်နှင့်များပင် ဖြစ်၍လာမိပေသည်။ သည်အထဲတွင် ကဗျာဆရာ ကိုဆွေဝင်းက “မြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးသာဆိုတယ်၊ ရှေးတုန်းက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးတွေ တယ်ပြီးပေါ့သကိုး ခင်ဗျ-” ဟု နောက်ပြောင်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ မခံချင်စိတ်သည် ဖြန်းကနဲ ကြွတက်သွားကာ- “လွန်ခဲတဲ့အနှစ်ငါးရာတုန်းက ခင်ဗျားမှလာမကြည့်ဘဲကိုးဗျ-” ဟု ပြောလိုက် မိ၏။ ပြီးမှ- ကိုယ့်စကား မှားသွားသည့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်၍သွားသဖြင့် ရမိရရာ သီချင်းတပုဒ်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း လေချွန်ကာ နေလိုက်ရလေသည်။ ထိုသီချင်းမှာလည်း- “တနေ့တော့ မောင်ပြန်လာမယ်။ ဖွင့်ဟဆို ပြောလေတိုင်း-” ဟု သော ခေတ်ဆန်းသီချင်း ဖြစ်၍နေလေ၏။

အလျားအနံ့မျှတ၍ မြို့အဝန်းမသေးလှသော်လည်း- အိမ်ခြေတို့သည်ကား မညီမညာ စုပြုံနေကြ လေရာကား- မြို့ဟောင်းသည် စစ်တွေကို ခေတ်နှင့်အညီအမှီလိုက်ရန်မှာ နှုန်းဝန်း အဆပေါင်းများစွာ လိုပေလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆရသည်။ ကတ္တရာလမ်း ဖြူးဖြူးဟုပင် ဝီဝီပြင်ပြင်မရှိလှတော့ဘဲ လမ်းခင်း ကျောက် ကြိုးတိုးကျဲတဲ ဂဝံကျောက်ကဲ၍ထားသော အကွက်များသာ များ၍နေ၏။ ထိုလမ်းတို့ သည်လည်း ဝက်ပါလမ်းကဲ့သို့ အချိုးအကွေ့များသယောင် မှတ်ထင်ရပေသည်။ အိမ်ခြေတို့ သည်ကား- အများအားဖြင့် သစ်ဝါးဖြင့်သာ ပြီးသော်လည်း... ဘာသာအလိုက် စရိုက်ခလေ့အရ သပ်ယပ်လှပ၍ နေပေသည်။ ကွမ်းပင်၊ အုန်းပင်စသော ရခိုင်တို့၏ စိုက်ပင်တို့ကို အိမ်တိုင်းပြည့် ခြံတိုင်းစေ့ တွေ့မြင်နိုင်ရန်ကား- ဒေသ၏မူလရာသီဥတုသည် အပူရှိန်ပြင်းလှပသော်လည်း လူသူ အခြေစိုက်ရာများတွင်ကား အရိပ်အာဝါသ များလှသဖြင့် အပူအအေးမျှတ၍ သမရုံမျှရှိ၍နေလေသည်။ တချိန်တုန်းကမြို့ဟောင်းသည် မြို့တွင်းကိုဖြတ်၍ ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များ စီးဆင်း၍နေလေရာ လှော်တက် ထိုးဝါးစသည်ဖြင့် လှေကိုယာဉ်လုပ်ကာ သွားလာပျော်ရွှင်ကြသည်ဟု ရာဇဝင်အလာ

ရှိ၍နေခဲ့သည်။ ယခုသော်- ကျောက်စရစ်တော ဖုံတသောသောဖြင့် ကုန်းခေါင်၍ လာသည်ဖြစ်၍ သစ်ကြီးဝါးကြီး ပင်စည်ပင်ဖားတို့ကို မှီခိုလာရသည်မှာ မဆန်းတော့ဟု ဘူမိဗေဒအရ ကောက်ချက် ချရပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ထိပါးခြင်းမရှိသေးဘဲ ကိုယ့်စရိုက် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ဝါသနာအရ နေကျင့်မပျက် နေလျက်ရှိသည်ကမူ မြို့ဟောင်း၏ မရိုးနိုင်သော အတွင်းဆောင်မှ အလှူဟု ဆိုရ ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့တွင်းလမ်းများမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင့်ခဲကြရာတွင် အေးငြိမ်းသော ခေတ်တခေတ်ကို ပြန်လည်ဖြတ်သန်း လာရသည်ကဲ့သို့သော အတွေ့တရပ်ကို ခံစားရပေသည်။ အော်- အဟောင်းသည် ချမ်းငြိမ်း၍ အသစ်သည် ပူလောင်ပြင်းပျလှပေသည် တကား.....။

“ရောက်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်တဲကတော့ တခြားမြို့များလို မြို့အစွန်မှာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျို့၊ မြို့လည်ကြီးမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းရှိကြပါတယ်.....”

အစိုးရဧည့်ဂေဟာ အရောက်၌ ကိုစံရွှေမောင်သည် ရခိုင်စကားဖြင့်ပင် စကားဆက်၏။ နားလည်ကြ သူများကား- စံသာရွှေနှင့် ကျွန်တော်သာဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်က စံသာရွှေအစား- “မြို့က အသံ ပလံကို မစိုးရိမ်ရဘဲ ကျွန်တော်တို့ ဆူသံပူသံကိုသာ သူတို့သည်းခံဖို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောရမှာ ပါဗျာ....” ဟု ဆိုလိုက်ရ၏။

ဧည့်ဂေဟာကား- ခြေတံရှည် ပျဉ်အိမ်ဖြစ်လေပြီး ရေချိုးခန်းနှင့်တွဲလျက် အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိပြီး ထမင်းစားခန်းတခန်း ရှိလေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ထက် အရင်ရောက်နှင့်သော ဧည့်သည်များက နှစ်ခန်းယူထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျန်သောနှစ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ကပင်ရရာ အသက်ကြီးသော သူများက ကုတင်လေးလုံးတွင် အိပ်ကြပြီး ကျန်သူများက ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ရာလိပ်ခင်း၍ အိပ်ကြရန် စီစဉ်ကြရပေသည်။ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးက ကျွန်တော်အတွက် သူရရှိသောကုတင်ကိုပေးရာ- ကျွန်တော် မှာ ကုတင်အရှည်ထက် ခြေကပိုထွက်နေသဖြင့် ရယ်ကြရကာ- ကြမ်းပေါ်သို့ အလိုလိုပြန်ရောက်ရ ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ရက်အကန့်အသတ် မရှိလှဘဲ တပတ်အတွင်း- “နေချင်သလို နေကိုယ့်လူရေး....” ဟူ၍ သဘောတူညီချက်ဖြင့် လာခဲ့ကြခြင်းရာ- ရောက်ရောက်ချင်း ဖုတ်ပူမီးတိုက် အပြေးအလွှား လည်ပတ်ရန် အာသီသမရှိကြသဖြင့် ဧည့်ဂေဟာတွင်ပင် အနားယူအပန်းဖြေ၍ နေလိုက်ကြသည်။ အချိန်မှာလည်း လည်ပတ်ရန်အတွက် အတန်ငယ်လင့်၍ နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အေးအေး လူလူပင် ခွေသူခွေ လျောင်းသူလျောင်းဖြင့် နေကြရာတွင် ရောက်မဆိုက်ပင် ဓနိတောမှယူ၍ပေးသော ဖန့်ဖန့်ကလေးတို့ ရောက်၍လာပေရာ တယောက်တခွက် ပြည်တော်သာ မော့ချက်ဟူသော..... ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ မြို့ဟောင်းရောက်ခိုက် ငှက်ခါးတောင်နှင့်မခြား စွမ်းအားရှိလှသော ဓနိကို ထိ ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ တခွက်တလေးတွင် ကြက်သားမကိုင်ရဘဲလျက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တရီရီတဝေဝေ ရှိ၍လာကြပေသည်။

သောက်ဖန်များတော့မူး.....။

မူးဖန်များတော့ပြော.....။

ပြောစရာစကားတွေမှာလည်း မရွယ်ဘဲနှင့် မြန်မာ့ဆွေချင်းတို့ထံ ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ထွန်းနိုင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဟူသော ဘူတာတွင်အဆုံးသတ်၍ သွားသည်ကများ၏။ ဤတွင် မြို့ခံလူငယ် တယောက်ဖြစ်သော ကိုစံရွှေမောင်၏တူဆိုသော သာကျော်ဝေက “ကိုထွန်းနိုင်က ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်းကို ဘာဖြစ်လို့လာချင်တာလဲခင်ဗျ” ဟု ရိုးစင်းသူပီပီ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက် လေသည်။ ဤတွင်အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်မှာလည်း ဖြေစရာစကား ရှုတ်တရက် ရှာမတွေ့ဖြစ်၍ သွားပါသည်။ မှန်၏။ ရှေးတုန်းက အဆက်အသွယ် အနွယ်အယုက်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှလည်းမရှိ၊ လတ်တလောတွင်လည်း ကူးလူးဆက်ဆံမှု မတွေ့ရပါဘဲလျက် ဖြုန်းကန် မြို့ဟောင်းမှမြို့ဟောင်း၊ မြောက်ဦးမှမြောက်ဦးဟူ၍ အရူးအမူးဖြစ်ကာ တမတ်စောက်စောက် ခရီး ရောက်အောင် လာခဲ့သူကျွန်တော်အား စိတ်ဝင်စားမည်ဆိုလျှင်လည်း ဝင်စားလောက်ပါပေ၏။ ကျွန်တော်တွင်သာ ခက်ဖွယ်ရယ်ကြုံရပေတော့သည်။ ပြန်လှန်စစ်၍ အရင်းမြစ်ကို ဖော်ပြရ လျှင်လည်း.... ဇော်ကြောင်းကမကောင်းလှ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေပြန်ကလည်း ရာဇဝတ်မှုကြီး ကျူးလွန်ထား သူကဲ့သို့ မထွေးနိုင်မအံ့နိုင် ဖြစ်ရကောင်းလားဟု အကဲခပ်သည်ထင်မည်ကိုလည်း စိုးရသဖြင့် ကျွန်တော် အနေကျပ် လိုက်မိပါသည်။ ထို့ပြင် ကာယကံရှင်ကို တိုက်ရိုက်မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၍ ဖြေခြင်းဖြေလျှင်လည်း ကာယကံရှင်ကသာ ဖြေသင့်သည့်ကျင့်ဝတ်ကလည်း..... ရှိ၍နေသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲရောက်၍လာသော ဆင်ခြေကို အဆင်ပြေအောင် ပေးလိုက်ပါ၏။

“မြို့ဟောင်းကို သိပ်ပြီးလာချင်တဲ့အကြောင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရခိုက်လေဘေးကြီး ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် ရခိုင်ဟာ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဒေသဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့တတွေ စာနယ်ဇင်းတွေက ဖော်ထုတ်သမျှတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး သိလာလို့ပါဘဲ၊ ဒီနေရာမှာ တခုရှိပြန်တာက မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းအကြောင်းကို စာတွေ့သိပြီး အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသွားနိုင် ရင်သာ ရှိရမယ်၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာ ရှေးမင်းတို့ မြောက်ဦးကျတော့ လာချင်ယင်အနီးကလေးဆိုတဲ့ သဘောထားမှဆိုပြီး စိုက်လိုက်မတ်တတ် လာလိုက်ကြတာပါဗျာ-”

ထိုအခါ သာကျော်ဝေသည် သူ့ချက်မြုပ်ကို အရေးလုပ်ပေသည်တကားဟု ပီတိစိတ်ဖြာ၍ သွားသည်ထင့် ခွက်ဆင့်သောက်လိုက်ပြီးမှ “ဒီလိုဆိုယင် မြို့ဟောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကို မေးဗျ၊ ကျွန်တော်က သိတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်အဖေကသိတာ၊ ဒါပေမဲ့.... ဟိုဟို” ဟု အားပါးတရ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုစံရွှေမောင်၏ ချောင်းဟန်လိုက်သံကြောင့် စကားလမ်းခုလတ်တွင် ရပ်၍သွားလေသည်။ သို့သော်ကိုစံရွှေမောင်ကပင် ဝင်၍ “ဟုတ်တယ်ဗျ- သူ့အဖေ ကျွန်တော် အကိုကြီး ဆိုပါတော့၊ အဲ.... သူ့အဖေကခုတလောတော့ ကိုးသောင်းဘုရားဖက် ခရီးထွက်သွားနေလို့

ကျွန်တော်ကဘဲ တတ်သမျှမှတ်သမျှ ပြောပြရမှာပါဘဲ။ ကိုးသောင်းဘုရားဆိုတာက ဒီကနေမိုင်ပေါင်း တော်တော်လေးပြီး တောကြီးမျက်မဲထဲမှာ တော်တော်ပျက်စီးနေတဲ့ဘုရားပါဘဲ-” ဟု လိုလိုချင်ချင် ပြောလိုက်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သာကျော်ဝေကား- ကျွန်တော့်ကို ကိုစံရွှေမောင် မမြင်ရအောင် မျက်စိတဖက်မှိုက်ပြလိုက်သဖြင့် သူများမသိတာ သူသိကြောင်း တနေ့အကြောင်း ဆိုက်လျှင် ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်းကို မပြောဘဲနှင့် ကျွန်တော်သိလိုက်ပါ၏။

ချိုးရေသောက်ရေ အဆင့်သင့်ရှိပါလျက် မြစ်ဆိပ်ထွက်ရန် အကြံပေးသူကား ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦး ဖြစ် လေသည်။ သူ၏အကြောင်းပြကား မြောက်ဦး၏ရေချိုးဆိပ်ကို ဆည်းဈာ၌ ဖမ်းယူလို၍ဟူ၏။

ဆည်းဈာ.....။

အကျည်းတန်သူလည်း ရွှေဇာဖျင်ဖြင့်၊ လှတံခွန်သည်လည်း ရွှေဇာဖျင်ဖြင့် အသွင်တင့်သည်ချည်း ဖြစ်သော ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ၏ အရှိန်အဝါလွှမ်းမိုးရာ မြန်မာ့ ဆည်းဈာ.....။

အနောက်ဖက်ကောင်းကင်တွင်.... တိမ်မိုးမျှင်ဆွေခင်ကို ပန်းထိမ်ဆေးဖျော်နေသည့်ကာလ၌ ရွှေပန်းချီ မျက်စိမှောက်၍ အဝါပြောက်အဝါသွေးကို ကွက်တိကွက်ကျား ဆော့ကစားကျလာသည့် ဆည်းဈာတွင် မြို့ဟောင်း၏မြစ်ဆိပ်သည် ပြာရီညိုရွှေ အရောင်အမျိုးမျိုးအထွေထွေ သန်းလျက်ရှိပေသည်။ မိုးဦးကျ တရက်ပေမို့၊ ရေပေါပေါနှင့် ရွံ့နှောမှုနည်းပါးနေရကား- ကျွန်တော်တို့သည် “ရွံ့ပေရွံ့ပေ- တောထဲ မှာနေ” ဟူ၍ တယောက်ကိုတယောက် မနောက်ပြောင်ကြတော့ဘဲ မော်တော်ဦးမှနေ၍ တပြုန်းပြုန်း တဖြင်းဖြင်း ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းပြိုင်ကြ၊ ရေငုပ်ပြိုင်ကြဖြင့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား..... ဓနိရေ၏တန်ခိုးကြောင့် ရေချိုးလွန်လျှင် အအေးပတ်မည်စိုးသဖြင့် မြစ်ကျဦး ကလေးအတွင်း ဖြတ်ကူးပြန်ကူးသုံးလေးချိန် ပြုလုပ်ပြီးနောက် မော်တော်ပေါ်သို့တက်ကာ ဆလင်တို့ မဆလာနိုင်နိုင်ဖြင့်ချက်ပြီး ခူးခပ်စားရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့် ဂဏန်းအပြော့ကို သုံးလေးကောင် ယူ၍ မြည်းနေမိသည်။ ဂဏန်းအပြော့ဟူသည်မှာ အရေလဲစ ဂဏန်းဖြစ်လေရာ အခွံအဖုံး တကိုယ် လုံးမှာ ပြော့ဖက်နူးညံ့လှသဖြင့် တကောင်မျှဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရသည့် ဂဏန်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

“ရေအောက်ကိုငုတ်ပြီး အောက်မှာရှိတဲ့ ဘာပစ္စည်းကိုမဆို ယူလာပြနိုင်ယင် ဂဏန်းငါးကောင် ပေးမဗျို့.....”

ကျွန်တော်လည်း ယခုထက်တိုင် ရေသူရဲဖြစ်၍နေကြသော မိတ်ဆွေတသိုက်အား လှမ်း၍စိန်ခေါ်မိရာ ထိုသို့ စိန်ခေါ်လိုက်သည့်အချိန်ကျကာမှ ဘွားကန်ပေါ်လာပြီး “ငါလဲပါမယ်ဟေ့.....” ဟု ပြောလိုက်သော ကိုကြီးအောင်ကြောင့်- “ဟာဗျာ- ကိုကြီးအောင်ကလဲ ကန်တော့.....” ဟု ပြောလိုက် ရပါ၏။

“ဘာဆိုလို့လဲကွ အပျော်ခရီးထွက်တဲ့နေရာမှာ ဝါတွေဝက်တွေအသက်တွေ ထည့်တွက်နေစရာ မလိုပါဘူးကွာ- ငါလဲပျော်ချင်တာပေါ့၊ ပြောနေကြာတယ် လာဟေ့ ဝမ်း- တူး- သရီး.....”

ကိုကြီးအောင်ကား မည်သူနှင့်မဆို လိုအပ်လျှင်လိုအပ်သလို ကြမ်းတပြေးတည်း ဆက်ဆံပွန်းတီး တတ်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်ကဘွားခတ်သည်ကို မနာတတ်ဘဲ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြင့် အားလုံးကို စိန်ခေါ်သဖြင့် ကိုစံရွှေမောင်တို့ သာကျော်ဝေတို့ပါမကျန် ရေငုတ်ပြိုင်ပွဲကြီး ဝဲချီးကျင်းပ လိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဂဏန်းကောင်၏ ပြောနေသော ခြေမလက်မများကိုပင် မရမက ဂရုချိုးကာ အချိန်မှတ်၍နေမိသည်။ ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာသူကား ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦး ဖြစ်ပေ၏။ ကိုတင်ဦးကား လက်ထဲတွင် ဘာတခုမှပါ၍မလာသည်ကို ညံ့လို့ဟုဝန်မခံချင်သဖြင့် “ရေထဲက တယောက်ပြီးတယောက် ပေါ်လာတာကို မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ထားမယ်လို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဟဲ- ဟဲ.....” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာ ရေသီးသံဖြင့် စကားဖောလေသည်။ ပြီးနောက် မော်တော်ပေါ်သို့ ခိုတက်ကာ ကင်မရာကိုလှမ်းယူ၏။

နောက်တယောက် ပေါ်လာသူကား..... ကဗျာဆရာကိုဆွေဝင်း ဖြစ်သည်။ နောက်... တယောက်ပြီး တယောက် စက္ကန့်မခြားဘဲ ဘွားကနဲဘွားကနဲ ပေါ်လာကြသည်။ မြန်စာဂုဏ်ဇော်ဝေကမူ “ရေအောက် က မြေကြီးနဲ့လက်နဲ့တောင် ထိမယ်ကြံကာရိုသေး မွန်းလာတာနဲ့ ပြန်တက်ခဲရတယ်မောင်၊ ဂဏန်းငါးကောင်အစား ရေသူမငါးကောင်ပေးတောင် နောက်ထပ်ရေငုပ်ဖို့ကတော့ တော်ပါပြီ.....” ဟု လက်မြောက်အရုံးပေးသောစကားကို ဆိုလေသည်။ မြို့ခံကိုစံရွှေမောင်တို့ကား ရခိုင်သားပီပီ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေထက် ရေကိုပိုမိုငုပ်နိုင်ကြ၏။ သို့သော်သူတို့ ပြန်ပေါ်လာသော အခါ၌ကား လက်ချည်းဗလာဖြစ်၍နေလေသည်။ ကိုကြီးအောင်ကား တယောက်မကျန် ရေပေါ် ပေါ်သည်ထိ ငုပ်ဆဲရိုလေသည်။ ရေမျက်နှာပြင်တွင် ရေဥကလေးများပလုံစီ၍ နေသမျှကာလပတ်လုံး စိတ်ချလက်ချရှိသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်နှစ်သုံးလေး အရေမပျက်ရှိ၍နေမိ၏။ သို့သော်.....။

ရာဂဏန်းမှသည် ထောင်ဂဏန်းသို့ ကူးလုလုအရောက်၌ကား..... ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကန်ဖြစ်၍လာမိ၏။ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော ကိုတင်ဦးကလည်း ဓာတ်ပုံကင်မရာကို ကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ကို မျက်စချီကာမေး၏။ ကျွန်တော်လည်း ဂဏန်းပြော့ကို လက်မှချကာ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်း လိုက်ရပါ၏။ စိမ်းမြကြည်လင်သော ရေအပြင်မဟုတ်သဖြင့် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရေဟင်းလင်းကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်၍သွားသေး၏။ အတန်ကြာမှ ကျင်းသားရ လာသောအခါ ရေအောက်ရှိ မြေပြင်တနေရာတွင် ကိုကြီးအောင်သည် ရွဲ့နွဲ့များတွင်းမှ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတခုကို အားဖြင့်မဆွဲ၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင် အနားသို့ ကူးယက်သွားသောအခါ ရေညိုများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည့် ရုပ်တုတခုဆန်ဆန် အရာဝတ္ထု တခုကို တွေ့ရ၏။ ကိုကြီးအောင်မှာ ဇောသာရှိ၍နေပြီး အဆုပ်အား ကုန်ခမ်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် နွမ်းဟိုက် လျက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုကြီးအောင်ကို အတင်းဆွဲသောအခါ နှစ်ယောက်အားကြောင့်ပင်

ဖြစ်သော်လည်း ထိုအရာဝတ္ထုမှာ အနည်းငယ်မျှပင်မရွေးဘဲ တင်းခံနေရာ မြေတွင် အသေစိုက်ထားသောကြောင့်လော..... သို့မဟုတ်ကလည်း ကြေးသွန်းရုပ်တုခုဖြစ်၍ နေသောကြောင့်လောဟု တွေးတောစရာဖြစ်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် မြစ်ကြီး၏ဥစ္စာကို ကံကမြဲမြဲစောင့်၍နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်အသက်ကိုသာ ကိုယ့်ဉာဏ်ဖြင့် စောင့်ရမည်ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ရေပေါ်သို့ ပြန်ယက်တက်ခဲ့ကြရပါ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေပေါ်ဘွားကန်အရောက်၌ ကိုတင်ဦး၏ကင်မရာမှ လျှပ်တပြက် မီးခွက်ကလည်း လင်း၍သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ပေါ်သို့..... အားမရှိတော့သော ကိုကြီးအောင်ကို တွန်းတင် ပေးလိုက်ရင်း “ကဲဗျို့၊ ဂဏန်းငါးကောင်တော့ ကျွန်တော်တယောက်တည်းဘဲ စားရတော့မှာဘဲ....” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုအခါကိုကြီးအောင်က “စကားဆိုတာ အကုန်မပြောရဘူး ငါ့ညီရ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါအုံး....” ဟု မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှ.... လက်တဖက်ကိုမြှောက်၍ ပြလိုက်လေသည်။ ကိုကြီးအောင်၏ လက်တွင်း၌ကား ရေညှိအထပ်ထပ် တက်၍နေသော်လည်း ဝင်းလက်ခြင်း မပျောက်သေးသော လက်ပတ်ကွင်းဆံဆံ အရာဝတ္ထုတခုကိုတွေ့ရ၏။ ဤတွင် သမိုင်းသုတေသီကြီးကိုတင်ထွတ်က ကပျာကရာယူကာ ဆေးကြောပွတ်တိုက်ကြည့်လေသည်။ ရေညှိများ စင်သွားသည့်တိုင် ချေးညှော်အထပ်ထပ်မှာ ပွတ်တိုက်ရခက်၍နေသဖြင့် ဆလင်ထံမှစက်ဆီများ အကူအညီကိုယူရသေး၏။ သံစားကော်ပတ် အဆင်သင့်မရှိသဖြင့် ဓားသွေးကျောက်ဖြင့်လည်း အချောသတ်ရ၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ၌ကား ရောမခတ်က ငွေဝယ်ကျွန်များ လက်ကောက်ဝတ်တွင် သော့ခလောက်နှင့်တကွ ဝတ်ဆင်ရသည့် အပြားကြီးကြီးလက်ပတ်မျိုးကို ပြောင်ဝင်းစွာတွေ့လိုက်ရပေ၏။ တခုထူးဆန်း၍ နေသည်မှာကား- ထိုလက်ပတ်မှာ ကြေးလည်းမဟုတ်၊ သံလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘော်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လက်ပတ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ သင်္ကေတရိုက်ဆန်ဆန် အက္ခရာများ ရေးထိုးထားသည်ဟု မြန်စာဂုဏ်ဇော်ဝေက အဆိုပြု၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလက်ပတ်နှင့် ပတ်သက်၍ နေဝင်မိုးချုပ်သည်ထိ ဧည့်ဂေဟာသို့ပြန်လာရင်း ဝေဖန်မဆုံးပြောမဆုံးဖြစ်၍ နေကြလေသည်။ ကိုတင်ထွတ်ကမူ ကိုစံရွှေမောင်တို့အား ရေအောက်မှရုပ်တုကဲ့သို့ လေးလံသော အရာဝတ္ထုကြီးအား သမိုင်းသုတေသနဌာနသို့ အကြောင်းကြားပြီး ဖော်ကြည့်သင့်သည်ဟု အကြံဉာဏ်တတွတ် တွတ်ပေး၍ နေလေသည်။

“ဒါကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလို ရုတ်တရက်သတ်မှတ်လို မရဘူးဗျ- ကျွန်တော်အဖေပြောတာ ကြားဘူးတာကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲတုန်းက ကုလားတွေခပ်များများ ဒီဖက်ကနေ ထွက်ပြေးကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ အချင်းချင်း လူယက်သတ်ဖြတ်မှုတွေရှိပြီး မြစ်ရိုးတလျှောက်ဆိုတာများ သွေးနီရောင် လွှမ်းနေတာဘဲတဲ့ဗျ၊ အဖိုးတန် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေလဲ သူခိုးလက်က သူဝှက်လု ဖြစ်တာကဖြစ်၊ တောထဲတောင်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာက ကျန်ရစ်၊ ချောင်းတွေ မြစ်တွေထဲကျပြီး ဆုံးရှုံးကုန်တာကလဲကုန်ကြနဲ့ နေရာအနှံ့အပြား ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဘဏ္ဍာသိုက်တွေ ရှိနေတယ်တဲ့ဗျ- အဲဒါတွေက ကျန်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာဘဲ-”

သာကျော်ဝေက လက်တွေ့ကောက်ချက်ဖြင့် စောဒကတက်ပါမှ အရာရာကို ရာဇဝင်ကြွင်း ဖြစ်ပျက်ခြင်းဟု ယူဆတတ်ကြသည့် သူများအဖို့ လတ်တလောတွင်နှုတ် ငြိမ်ဆေးကျေးပြီးဖြစ်၍ သွားပေသည်။ သို့သော်လည်း ကိုကြီးအောင်ကမူ “တချိန်လုံးအသက်အောင့်ပြီး ချွတ်နေတာမရဘူး၊ ထွန်းနိုင်နောက်ကရောက်လာမှ ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ထွန်းနိုင်ကိုဘဲ လက်ဆောင်ပေးရမှာဘဲ- ရော့-” ဟု ကျွန်တော်ကို လှမ်း၍ပေးပါ၏။ ကျွန်တော်လည်း ငွေဝယ်ကျွန်လက်ကောက်ဆံဆံ ဘော်လတ်ပတ်ကို ဝဲလက်တွင်အသာပတ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ပတ္တာဆက်ကလေးများသည် အံကျပင် ဖြစ်၍သွားကြသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မချောင်လွန်းမကျပ်လွန်းဘဲ အနေတော်ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အေးကွ- မင်းနဲ့အတော်ဘဲ၊ ဒါမျိုးကလက်ဖျံတုတ်တဲ့လူနဲ့မှ ကြည့်ကောင်းတာမဟုတ်လား-”

ကိုဆွေဝင်းက မြီးကျူးသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ သော့ခလောက်တန်းလန်းနှင့် လက်ကောက်ဆန်းဝတ်ထားသည်ကို မြင်သူတိုင်းက အမျိုးမျိုး ဝေဖန်မည်ကိုစိုးသဖြင့် ပြန်၍ချွတ်မိသည်။ သို့သော် ပတ္တာဆက်များမှာ ကျပ်၍နေကြကာ ရုတ်တရက်ချွတ်ရခက်၍နေ၏။ ကိုတင်ထွတ်နှင့် ကိုတင်ဦးတို့ပါ ကူချွတ်ပေးကြသော်လည်း- ခိုင်မြဲ၍နေလေရာ အသားနီလန်မတတ် နာကျင်မှုဝေဒနာကိုသာလျှင် ခံစားရပေသည်။

ထို့ကြောင့် “ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ- ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ တံစဉ်းနဲ့ တိုက်ဖြတ်တာပေါ့-” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ အပျက်ပျက်နှင့် ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးစိမ်းနှင့်ငွေဝယ်ကျွန် ဟူသော အမည် နာမသစ်တခု တိုး၍သွားပေ၏။

“သားလှမယေ- မောင်ချေ ပုခက်ယေမှာ- အိပ်ပါလင့်လေး- မောင်ယေဖခင် -စစ်ကိုဆင်ပျာ- တန်းကာရုံးစီး မြင့်သေလာလေ-”

သူငယ်တတ်ဆိတ် ညတစ်ပိုင်း သို့မရောက်တရောက်တွင် ရခိုင်သားချော့ကို ကျွန်တော်တို့ဦးစွာ ကြားကြရ၏။ သားချော့ဟုဆိုပေသော်လည်း သီဆိုသူ၏အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိ၍နေရာ မြေးချော့ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုဇော်ဝေကဆို၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်ဝေသည် ဧည့်ဂေဟာရှိ အိပ်ခန်းတွင်းတွင် အိပ်ရသည်ကိုအိုက်သည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ကြကာ အပြင်ဖက်ဝန်တံခွံ ထွက်၍ အိပ်ကြသူများဖြစ်၏။ မှေးလှလှအချိန်တွင် မနီးမဝေးမှ ကလေးငယ်တအယ်အယ် ငိုသံ ကြားရ၏။ တဆက်တည်း ဖွားအေဖြစ်သူ၏ မြေးချော့ကလေး ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြန်မာ့ သားချော့ဖြစ်သည့် မိတ္ထီလာကန်တော်အောက် ဖားကောက်ခဲ့ပါ ဟူသော တေးကဲ့သို့ပင် ရှေးကျလှပြီ ဖြစ်ရာ ယခုခေတ်၌ ကြားလေ့ကြားထမရှိတော့ဟု ခေါ်ရမည်။ မြို့ဟောင်းတွင်ပင် ကြားရခဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ရိုးတောင်ကြီးမှာ စစ်မီးစစ်ဆင်- ရှေးတခွင်ကို- မီးလျှင်တိုက်မေ- လားလီယေယေ- သားယေလူလှ ပုခက်ယေမှာ- အိပ်မွမ်းကျလေ အိပ်မွမ်းကျလေ- သားလှယေ စုဝေဝေစုဝေဝေ- စု- စု-”

ရခိုင်သံစစ်စစ်ဖြင့် ခပ်ညဉ်းညဉ်းကလေး ဆိုလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကြားနေကြထက် ပိုပြီးဝဲ၍ နေသော ကြောင့် ကိုတင်ထွတ်မှာ- လုံးဝအဓိပ္ပါယ် မကောက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမေး၏။ ကျွန်တော် ကလည်း စကားလုံးအကျများကို မှတ်ရကာ- ကြားဘူးနားဝနှင့် ရောယှက်၍ စစ်ထွက်သွားသောဖခင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောမိခင်နှင့် အငိုသန်သော ကလေးငယ်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော သားချောဟု ရှင်း၍ ပြရ၏။

“ရိုးတောင်ကြီးမှာ စစ်မီးစစ်ဆင်ဆိုလေတော့- ရှေးရခိုင်တွေဟာ ရိုးမစစ်ဆင်ရေး များများလုပ်ခဲ့ရမယ် ထင်တယ်ကွ.....”

ကိုဇော်ဝေသည် မြန်မာစာတွင် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်လှသူဖြစ်ပြီး စာပေနှင့် ဆက်စပ်နေသော သမိုင်းကို ရုတ်ချည်းထင်ဟပ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါဘဲဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ- စစ်မက်အင်္ဂါမပါရင် ကမ္ဘာဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်လာလိမ့်မတုန်း၊ ဘယ်လောက် မုန်းလဲ ပြီးဖြဲဖြဲနဲ့ အချိန်တန်ကျ ကမ္ဘာဖျက်မိုးနဲ့အတူ လာအုံးမှာက စစ်ဘဲမဟုတ်လား- စစ်ဆိုတာ မျိုးဟာ အများအားဖြင့် လူနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်တာက စတယ်ဆိုဘဲ.....”

ကျွန်တော်သည် အိပ်၍မပျော်သေးသဖြင့် သားချောတေးကို အကြောင်းပြုကာ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောလိုက်မိပါသည်။

“အေးလေ၊ လူနှစ်ယောက်ကစပြီး ရန်ဖြစ်တော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူအများ သားသေလင်ဆုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ဖြစ်ရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါတော့ စစ်ဆိုရင်ဘယ်စစ်မှမကြိုက်ဘူး၊ ဟိုတ လောက ဒို့ဝါသနာရှင်အသင်း စာရင်းတွေစစ်တဲ့ (စစ်)မျိုးတောင်မကြိုက်ဘူး ဒါ့ကြောင့်.....”

“ရူး ..... တိုးတိုးဗျ .....”

ဝင်းတံခါးမှနေ၍ ဧည့်ဂေဟာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပင် တည်းခိုနေသော စာရင်းစစ်အရာရှိများ မြို့တွင်းမှပြန်လာကြသံကို ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ကလှမ်း၍ နှုတ်ပိတ်လိုက်ရ၏။ ကိုဇော်ဝေလည်း ကျိတ်၍ရယ်နေလေသည်။ စာရင်းစစ်များကား အရက်ကလေးတွေတွေ ရှိလာကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဧည့်သည်ချင်းတူမှ သူ့ဆူကိုဆူပေါ့ဟူ၍ သဘောဆဆထားပုံရ၏။ တွတ်တွတ်ညည်ညည် ပြောဆိုလာကြရာ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးကျယ်ဆဲမို့ အသားနားထောင်နေမိပါသည်။

“ရခိုင်တွေက ဘုကျမလိုလိုနဲ့ တကယ်ပေါင်းကြည့်တော့ တော်တော်သဘောကောင်းတယ်ဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာရလို့သာပေါ့ဗျာ၊ နို့မို့ စိတ်ရှိသလောက် နေလိုက်ပါတယ်၊ ညနေက ဧည့်သည် အသစ်တွေ ရောက်လာတော့တောင် အနေအထိုင်များ ကျဉ်းကျပ်သွားသလား အောက်မေ့တယ်၊ ရခိုင်တွေ ခပ်များများ ပါလာတော့မှ သိပ်ပြီးဟန်ဆောင်စရာ မလိုဘူးဆိုပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်ကွာ-”

အားလုံးအိပ်ကြပြီအထင်နှင့် တယောက်ကပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရခိုင်ဆိုလို့ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလို့လဲ ကိုရင်ရ၊ ဟိုဘောလုံးသမားနှစ်ယောက်ပဲကွ၊ ကျန်တာတွေက ပြည်မကချည်းပါဘဲ၊ စံသာရွှေဆိုလား.....၊ ဂင်တိုတို ဘောသမားကဘဲ စကားဒိုင်ခံပြောတာ တွေ့ရတာဘဲကွ၊ ဟိုအရပ်ရည်ရည် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကတော့ စကားတယ်မပြောဘူး၊ ရခိုင်တွေ ကြားထဲမှာ စကားပြန်လိုလိုဘာလိုလိုဘဲ၊ သူ့ငါသိပ်မြင်ဘူးတယ်ကွာ.....၊ မနက်ကျယင် နှုတ်ဆက် ကြည့်လိုက်အုံးမယ် .....”

“အဲဒီကောင်ထွားထွားမျိုးကို ငါအင်းဒယားရောက်တုန်းက မိုင်ဆိုးနယ်မှာ တွေ့ဘူးတယ်ကွ၊ ဒီလိုဘဲ မျက်လုံးခပ်စိမ်းစိမ်းဘဲ၊ ဒီမောင်က ရခိုင်နဲ့ မဂိုနဲ့ စပ်တာလားမှမသိတာ၊ ဒို့ထမင်းသွားစားတဲ့ အိမ် ကတော့ ရှေးတုန်းကဆိုယင် မြောက်ဦးနဲ့အိန္ဒိယ ကူးလူးဆက်ဆံမှု အများကြီးရှိတော့ ရခိုင်ထဲမှာလဲ ဒီသွေးနေ့တဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ချင် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာဘဲတဲ့၊ အေးပါကွာ..... ငန့်အကြောင်း ပြောရတာ တယ်အရသာမတွေ့ဘူး၊ ငန့်မဆိုဟုတ်သေးရဲ့၊ မဂိုမလေး မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့လားဆိုယင် အလုပ်ပြုတ်ချင်ပြုတ်ပါစေ၊ သူတို့နေသလောက်ကို ဒီဗိုလ်တဲမှာ နေပစ်လိုက်မယ်- ဟင်း.....”

ကျွန်တော်အဖို့ ဖုန်းကညာတပါးတွင် ပြုံးစရာများ၍သွားပါ၏။ သို့သော် တယောက်တည်းသာ ပြုံးရ၏။ ကိုဇော်ဝေကား တရူးရူး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။ ကိုဇော်ဝေကဲ့သို့ပင် ကျန်အဖွဲ့သားများ မှာလည်း ကိုယ်စီအိပ်ရာတွင်း၌ နေ့လည်က ဆော့ကစားထားသမျှ မောပန်းခဲ့ကြသမျှ အတိုးချ အိပ်နှင့်ပြီရှိ၍ နေကြ၏။

ဝရံတာတွင် အပြင်ဖက်မှ လရောင်ရွှင်ရွှင်သည် မြူတိမ်ကင်းစင်၍နေသဖြင့် တလွင်လွင် သွန်းလောင်း ကျလာ၍နေပေသည်။ လေစိမ်းလေချိုတို့ ငြိငြင်ရှောင်ကွင်း နေလေသလားမသိ၊ ပကတိ ငြိမ်သက် နေသဖြင့် အိုက်စပ်စပ်များပင် ဖြစ်၍နေရကား ကျွန်တော်အဖို့ တိုးတထက်တိုးကာ အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်၍ နေပေတော့သည်။ စာရင်းစစ်ဆရာများကလည်း... အတန်ကြာထိ ပေါက်ကရလေးဆယ် သတင်းပတင်းတွေ နီးနှောပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြလေရာ- သူတို့အိပ်ရာဝင်ပြီးသည်ထိ ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးကျယ်မြဲ ကျယ်၍နေလေသည်။ အညောင်းပြေအညာပြေ ထ၍လမ်းလျှောက်ရအောင်ကလည်း ရောက်စမို့ နယ်မြေကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် စိတ်ကိုမနည်းကြီးထိန်း၍ ထားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည်

တနေ့တာ ကြုံတွေ့ရသည်တို့ကိုသာ စမြို့ပြန်ရန်ရှိပေတော့ရာ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ မြစ်ဆိပ်ရေအောက်မှ ရရှိခဲ့သော လက်ကောက်ဝတ်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်သည် သော့ကြိုးနှင့် သော့ခလောက် ထိခတ်သွားသဖြင့် ချွင်ကန်မြည်၍ သွားလေသည်။ ညဖက်မို့ အပူရှိန် လျော့လျှင် ပတ္တမြားကြံ့ကာ ဖြတ်ရလွယ်လေမလားဟု ကြိုးစားကြည့်မိပြန်၏။ အချီးနှီးပင် ဖြစ်ပြန် လေသည်။

ကိုကြီးအောင်ကမူ- ကျွန်တော်နှင့်ထိုက်၍ ကျွန်တော်ရသင့်သည်ဟုဆို၏။

ရောမခေတ်က ငွေဝယ်ကျွန်တို့ ဆင်မြန်းရသည့် သော့ခတ်၍ရသော လက်ပတ်သည် ရာဇဝင် သမိုင်းနှင့်နွယ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် အနုစိင်းရာတထောင်မှ လက်ဝတ်တန်းဆာ ဖြစ်ခဲ့လေသလား သို့မဟုတ် စစ်ပြေးစဉ်က မယူနိုင်မသယံနိုင်၍ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ကုလားသဋ္ဌေးတို့၏ ပေါက်ကရ စိတ်ကူးဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော အဆင်ရတနာလေလား.....။

ကျွန်တော်သည် မြို့ဟောင်းသို့မလာမီ ရန်ကုန်မှစစ်တွေသို့ လေယာဉ်အစီး၌ ကောင်းကင်၌ တိမ်ထူး တိမ်ဆန်းများ မြင်ခဲ့ရပုံ၊ စစ်တွေမေယုရိပ်သာ၌ ပင်လယ်စုံးဟု အများကခေါ်ကြသော မီးလုံးကြီးကို ညသန်ခေါင်၌ မြင်လိုက်ကြရပုံ၊ စစ်တွေရှင်မကျောက်တုံးတွင် ဖြူဆွတ်သောမြွေကြီးကို တွေ့ရပုံ၊ မော်တော်ဖြင့်အလာ ဆတ်ရိုးကျချောင်းမှအထွက်တွင် ရေထဲသို့ အားလွန်ကျမည်အပြု မည်သူ တစုံတယောက်မျှမရှိဘဲလျက် နောက်ပါးမှလက်များဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပုံ၊ မြို့ဟောင်း မရောက်မှီ မြစ်ကျဉ်း၌ ဆင်ကြီးတကောင်က ထိုင်ရှိခိုးပြပုံ၊ မြို့ဟောင်းမြေမှုန့်တို့ကိုကိုင်ပြီး အိပ်ရာ ဝင်လျှင် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထည့်ကာအိပ်မည်ဟု အပြောင်အပျက်ပြောမိသည်နှင့် ရုတ်တရက် လက်ဖဝါး ပူလောင်ရပုံတို့ကို ကွင်းဆက်သဖွယ် တသီကြီးစပ်ဟပ်စဉ်းစားမိသောအခါ ဤလက် ကောက်ဝတ် ဘော်ငွေပတ်သည်လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ လာပါလိမ့်ဟု တွေးစမားလျားဖြစ်၍လာမိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အယူသည်းသော ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ၍နေသူတယောက် မဟုတ်ပါ။

အရာရာကို ထိတွေ့ကြည့်မြင်ရာ၌ စိတ္တဗေဒကို ရှေ့တန်းတင်တတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ပိုင်းတို့ ထူးဆန်းတွေလာ မရေမရာဖြစ်လာလျှင် စိတ်ပိုင်းကို သမမျှတစေရန် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်တတ်ရန် အမြဲအစဉ်လေ့ကျင့်ကြိုးပမ်းနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့စဉ်လျက် စေတသိတ် ဝက်ပါ ဝဲလှည့်မှုမှာ ရပ်တန်းကရပ်မသွားဘဲ တိုး၍ရစ်ပတ်နှောင် ဖွဲ့လာပုံမှာမူ..... ဆန်းလှပါပေသည်ဟု ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။

‘လားလီယေယေ- သားယေလူလှ- ပုခက်ယေမှာ အိပ်မွမ်းကျလေ- သားလှယေ စုဝေဝေ.....’

ကလေးငယ်၏ အဲကနဲအသံတပတ်ကြောင့် ဝဲပျံလာသောအခါ အမယ်အို၏- “သားယေလူလှ” သံချိုသည်လည်း ဆက်တိုက်ထွက်၍လာပြန်၏။ ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ သတ္တလောက၌ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ရေထဲခဲပစ်ချသည့်အခါ အဆင့်ဆင့်တွန့်လှိုင်းသွားသော စက်ဝိုင်းများ ကဲ့သို့ အရှိန်လျင်ရှိသည့်အတိုင်း ပြန့်ကားမှုအကြီးအသေး ကွာခြားသည်မျှသာ ထူးခြားပြီး..... အနှေးနှင့်အမြန် ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ရေမျက်နှာပြင်သည် ပကတိအတိုင်း ပြန်လည် ငြိမ်သက်လေ့ ရှိသကဲ့သို့ပင်တကားဟု သားချောသံချိုမှ အဘိဓမ္မာတရပ် ထုတ်ယူရရှိနေမိပေသည်။ ထိုရေလှိုင်းစက်ဝိုင်းတို့ ကမ်းနားသို့ အသွားအပြန် အဖန်အကြိမ်များလှသည့် ဒဏ်ကိုမူ နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်စဉ်တို့က ဖန်တီးပေးစမြဲဖြစ်ပြန်၏။ ကံမခိုင်သံတိုင်အိမ်ဆောက်- ကံမှောက်လျှင် ကျိုးဟူသောဆိုစကားရှိ၏။ အသံမခိုင်လျှင် ဝဲဆိုင်တွင်လေ့ခတ်သော်လည်း အသံဆတ်သဖြင့် လူရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တရားရေး ပြန်မြင်လာရပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ..... လက်ဆွဲသားရေအိတ်အတွင်းမှ (ဒို့နှစ်ယောက်) ဖိုင်တွဲ ကြီးကိုထုတ်ပြီး ဗိုလ်တဲအတွင်း အလည်ခန်းမသို့ဝင်ခဲ့ကာ- မီးသီးတလုံးဖွင့်ပြီးလျှင် အဆင်သင့် ရှိသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ထိုင်၍ မော်တော်ပေါ်တွင် တပိုင်းတစဖြစ်ခဲ့သော စာ မျက်နှာမှ စ၍ဖတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရ၏။ တဝက်တပျက်ဖြင့် ရပ်ခဲ့ရသော ကိုတင်ထွတ်၏ စာတန်းကား စတင်ဖတ်မိသည်နှင့် ကျွန်တော်ကို လက်ကမချချင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါပေ သည်။ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ကျွန်တော်အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် တပါးသူတယောက်က သူသိသမျှမြင်သမျှကို သူ့အယူအဆများဖြင့် ရောမွှေပြီး တင်ပြလာသော အခါ၌ကား ကိုယ့်အ ကြောင်းကိုယ် မပြီးနိုင်ဖြစ်၍လာမိ၏။ ပွဲထဲကဇာတ်မင်းသား ဟူသည်မှာ ကိုယ်ကသောဇာတ်ကို တပါးသူပြောပြသည်မှ နားထောင်ကာ ပီတိရရှိထုံးစံရှိပါ၏။

ကျွန်တော်ကဲ့သောဇာတ်ကား ကိုတင်ထွတ်၏အမြင်၌ သူငယ်နာမစင်သောဇာတ်ဟုဆို၏။ အဘယ့် ကြောင့် ဆိုသော် .....

ကိုတင်ထွတ်၏ စာတန်းသည် ဤသို့ဆက်လိုက်ပြန်ပေ၏။

အင်းလျားကန် ဒုဘန်ကမ်းခြေ၌ မမမေဂျာ၏မွေးနေ့ကို သူ့အလှတွင်ယစ်မူးပြီး သူ့ဆွဲဆောင်ရာ၌ ပါလေ့ရှိကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသား တသိုက်က- “မွေးနေ့ ပျော်ပွဲ” ဟု အမည်တပ်ကာ ပြုလုပ် ပေးကြခြင်းသည် မမမေဂျာနှင့် တွန်းနိုင်တို့၏အကြား၌ အထုံးအမျက်ကလေးတခု သစ်လွင်စွာ မွေဖွားပေးလိုက်သောနေ့ ဟုလည်းဆိုနိုင်သည်။ အနားသတ်မျဉ်းတခု လိုနေသော ဒေါင့်မှန်ကြိုဂံတခု ယခုမှ သရုပ်ပီပြင်လာသည် ဟုလည်း ပုံခိုင်းနိုင်သည်။ ပြည်ပန်းညိုအတွက် ဆားတခွက် ဆက်သ

ရောက်ရှိလာခြင်းဟုလည်း ပုံခိုင်းနိုင်သည်။ ကိုယ်ကားထိုနေရာ၌ ပွဲကြည့်ပရိသက်သက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်တို့ သံလျှင်မှပြန်လာပြီးနောက် ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းထံ ရောက်မလာပြန်ဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်၍နေပြန်၏။ ကိုခင်လွန်း၏ ဘောလုံးအသင်းကို တပတ်လျှင် “နှစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး လေ့ကျင့်မှု ပေးပါမည်ဟု.....” ကတိပြုထားလျက်က- ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသည့်အထဲတွင် ကိုယ်ကလည်း မြန်မာပြည်ဓာတ်ပုံအသင်းဝင်တချို့က ဓနုဖြူမှ ဗန္ဓုလသင်းချိုင်း ကိုဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သည်ဆို၍ လိုက်ပါသွားရသည်ဖြစ်ရာ ထွန်းနိုင်နှင့် အလိုလို အဆက်ပြတ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုယ်ပြန်ရောက်သော်- ကိုယ့်အခန်း၌ စာတစောင် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာမှာ ကိုခင်လွန်းရေးခဲ့သော စာဖြစ်၏။

“ဗျို-ကိုတင်ထွတ်.....

ကျွန်တော်တို့ တညင်ကိုသွားကြတယ်၊ မှီရင်လိုက်ခဲ့ပါ-။ ထူးဆန်းတာကလေးတွေ မြင်ရမယ်ဗျို.....။

ခင်လွမ်း.....”

ကိုခင်လွန်းက (လွမ်း)ဖြစ်အောင်လွမ်းထားသော စာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ဆိုသော ဗဟုသုစ် ကိန်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် သံလျှင်ကူတို့ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားရပြန်သည်။ ရောက်သော်.... ဘောကန်ကျင့်ပေးနေသော ထွန်းနိုင်ကိုတွေ့ရ၏။ ကိုခင်လွန်းကိုလည်း ပြုံးရွှင်ကျေနပ်စွာ တွေ့ရ၏။ ကိုယ်က “ထွန်းနိုင်ဘောလုံးကန်တာဟာ ထူးဆန်းသလားဗျ.....” ဟု စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ ကိုခင်လွန်းက- “မပြီးခင် မမြင်ချင်းစမ်းပါနဲ့ ကိုရွှေဗမာရယ်၊ ခဏလေး အောင့်စမ်းပါအုံး-” ဟု ဆို၏။

ဘောပွဲကြီး ပြီးစီးသည်ထိ အောင့်လိုက်ရပြီးမှ ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းလည်း ထွန်းနိုင်သွားရာ ကျိုက်ခေါက်ခြေတော်ရင်းသို့ ဝပ်စင်းရောက်ရှိရန် လိုက်ပါသွားကြရ၏။

မှန်ပေသည်။

ကိုခင်လွန်းပြောသည့်အတိုင်း ထူးဆန်းတာကလေးတွေ မြင်ရသည်မှာ မှန်ပါပေသည်။ မည်မျှအထိ မှန်သနည်းဟူမူ- မှန်စီရွှေချထားသည်အထိ မှန်ပါသည်ဟု ဝိသေသနတပ်ရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်ကား ပန်းသည်မကလေးညို၏ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ယခင်က ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းသော ပတ္တလားအိမ်နေရာတွင် ယခုသော် မှန်စီရွှေချလှပသော ပတ္တလားအိမ်တခု ခန့်ညားစွာ ရောက်၍

နေခြင်းကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုပတ္တလားအိမ်ကို ထွန်းနိုင်က အထူးစပါယ်ရှယ်မှာယူ၍ အတင်းအဓမ္မလာရောက်ကာ လက်ဆောင်ပေးပါသည်ဟု ညှဉ်းပြောပြလိုက်သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မှာ ထွန်းနိုင်၏ မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးပုံဆန်းကိုကြည့်ကာ သနားဂရုဏာသက်၍ သွားမိပေသည်။ ခမျာတွင် အချစ်ကိုပုံခိုင်းရာ၌ ဖြူစင်ခြင်းထက် ထယ်ဝါခြင်းကို တန်ဖိုးထား၍ နေလေသလား....။

“အေးကွယ်- မောင်ထွန်းနိုင်က ဘာပညာကိုလေးစားလို့ဆိုပြီး မှန်စီရွှေချ ပတ္တလားကြီး လက်ဆောင် ပေးတာကဖြင့် ကျေးဇူးတင်စရာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှာကလဲ မျက်စိမမြင်၊ ဂီတသံစဉ်ဆိုတာကလဲ ရိုးရိုးပတ္တလားနဲ့ ကပဲတီးတီး မှန်စီရွှေချနဲ့ပဲတီးတီး တီးခတ်သူရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ပညာပေါ်မှာသာ တည်တာကဲ့....”

ညါ၏ဖခင် ဘကြီးကြူက လေးလေးကြီးပြောပြလိုက်သောအခါ ကိုယ့်မှာ ထွန်းနိုင်ကို သူငယ်နာ မစင်သေးရန်ကောဟု ဒေါသများပင် ဖြစ်လိုက်ပါသေးသည်။ ထွန်းနိုင်ကား ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီး ဖြစ်၍နေလေသည်။ သို့သော်လည်း ထွန်းနိုင်တွင် မြီးကျူးစရာများလည်း ရှိပါ၏။

အရာရာတွင် ပြီးပြည့်စုံသည့် သူကြွယ်သားကလေးလည်းဖြစ်၊ ခေတ်အတွေး ခေတ်အမြင်လည်း ရှိပါလျက်..... ညါနှင့်ပတ်သက်လာသောအခါ၌ ပုဝါတကမ်း လက်တကမ်းဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ အတို့အထိတွေ့လည်းမပြု၊ မျက်လုံးချင်းကျိစယ်ကာ မပြောဘဲသိစေသည့် ချစ်စကားတွေ ကြွပြခြင်း လည်းမရှိဘဲ အိန္ဒြေရှိ၍ နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တို့သည် သမီးရည်းစားဆိုလျှင် အဖက်အပွေ အနမ်းအနှံ့ အနှိုက်အချွတ်တွေသာ တွေ့နေကြဖြစ်လေရာ ကြည်လင်သော မေတ္တာစမ်းကလေး တငြိမ့်ငြမ့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသောအဖြစ်ကို နှစ်လိုမိကြသည်မှာ မဆန်းဟု ဆိုရပါမည်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးဟူသည်ကား- မေထုန်မှုပြုရာ၌ လိမ်မာယဉ်ကျေးခြင်းကို တတ်သိရမည်ဟု သွန်သင်မှု ရှိလေသလား....။

မေထုန်မှု....။

ကိုယ်- သည်စကားကို သုံးလိုက်သည်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်သည်ထွန်းနိုင်-

သည်ခေတ်တွင် လူပျိုလူရွယ် လူလယ်လူလတ် ဖြစ်၍လာလျှင် မိန်းမနှင့် တညမျှမအိပ်ဘူးလျှင် လူမဟုတ်။ မိန်းမမြင်၍ (စားချင်တယ်၊ ဝါးချင်တယ်) ဟူသော အပြောမျိုးမပြောလျှင် ကျားမဟုတ်။ ချစ်သူကို ချစ်သူအဖြစ်ထက် အချစ်နှင့်တဏှာ ဖက်စပ်နှီးနှောဖလှယ်ရမည့် (ကန်းမကလေးဟု) သဘောထားတတ်ကြသော ဖျာခေတ်ဖြစ်ပေရာ ချောချောလှလှကလေးဆိုလျှင် သူသူကိုယ်တိုင် အပွတ်အသတ်ကလေးလောက်တော့ ဖြစ်မြောက်ရန် ကြံစည်ပေလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယူဆထား

ကြလေ့ရှိကြောင်းကို ထွန်းနိုင်လည်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။ အချစ်သည် စိတ်ကူးယဉ်မှု၊ ကာမသည် လက်တွေ့ဆက်ဆံမှု တလွဲဆံပင်ကောင်းနေကြ ကြောင်းကိုလည်း ထွန်းနိုင်နားလည်ပြီး ရှိပါလိမ့်မည်။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျားထိမိလျှင် မီးပွင့်သွားမှ အချစ်တရားပီပြင်သည်ဟု အထင်ရှိ ကြသော ကာလပေမို့ ထွန်းနိုင်ချစ်မိသော မိန်းကလေးသည်လည်း (စက်စာ) လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကိုယ်ကာလသားတွေး တွေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ညင်သာသိမ်မွေ့ နေကြသောအခါ၌ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်မို့ ကိုယ်ကြည့်နူးမိခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထွန်းနိုင်သည် အစွဲအလန်းကြီးသော သူတယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ညိုက မဟာဂီတထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာကို.... ရွေးချယ်သီဆိုပြသော်လည်း သူ့တိတ်ရီကော်တာ အတွင်းသို့ကား.... ဒီပါအေးမြကိုသာ သွင်းယူတတ်စမြဲ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရောက် သွားသော အခါ၌ ဒီပါတွေ အေးတုန်းမြတုန်း ဖြစ်၍နေပြီး၊ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်လိုက်သော အခါ၌ ဒီပါအေးမြတွေ အချိုးပေါင်းစုံ၍ နေသည်ကို နားသောတဆင်ကြရပေ၏။ သို့သော်လည်း.... ညို၏ ပင်ကိုယ်သံမှာ အမြဲအစဉ် နားဝင်ချိုအေးမြနေ၍ တော်ပေသေး၏။

ဤနေရာတွင် သူ့ဘဝသူ့ မှန်စီရွှေချနေခဲ့လှသော ထွန်းနိုင်၏ အမူအကျင့်ဆန်းကလေးများသည် ဘေးလူတယောက်အဖို့ ပြုံးစရာကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ရလေသည်။

ထွန်းနိုင်သည် ဒီပါအေးမြကို နားထောင်ပြီးစီးသောအခါတွင် ညိုကမ်းပေးသော ပန်းစည်းကို ယူငင်ကာ.... ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက်၍သွား၏။ ညိုက ကိုယ်တို့ကို ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးပြီး ပန်းဆီမီးအမွှေးတိုင်တို့ဖြင့် နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်သွား၏။ ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းက စပ်ဖြူဖြူနှင့် လိုက်ကြည့်ကြသောအခါ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ဘုရားအာရုံပြုကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ နောင်ဘဝအဆက်ဆက်တွင် မခွဲမခွာ သံသရာရှည်ကြာရပါစေလို၏ ဟူ၍ ရည်စူးလေသလား မသိ။ ဘုရားပန်းအိုးတွင် ပန်းများကို တပေါင်းတစည်းတည်း ထိုးကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပြီးနောက် ညိုက ဘုရားပေါ်မှအရင်ပြန်ဆင်း၏။ ထွန်းနိုင်ကမူ ညို၏နောက်သို့ လိုက်မလာသေးဘဲ တဖက်သို့ဆက်လျှောက်သွားကာ ရင်ပြင်စွန်းတနေရာတွင် ထိုင်ပြီးလျှင် စီး၍ မြင်ရသော အဝေးမှ ပင်လယ်ဝနှင့်မြစ်ပြင်ကို ငေးငေးကြီးကြည့်ကာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းက ထွန်းနိုင်အနားတွင်သွားထိုင်ပြီး “ဘုရားပေါ်မှာမို့လို့ ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ မတော် တာတွေတော့ မမေးချင်ပါဘူး၊ မင်းတို့ဟာက နန်းဆံမနေဘူးလားကွာ- အငွေ့သက်သက်ဘဲ လား...” ဟု မေးမိကြပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနားမှာလာထိုင်တိုင်း ဘယ်ကိုလွမ်းမှန်းမသိဘူးဗျာ..... တမျိုးကြီးဘဲ ဟိုပင်လယ်ထဲက နေပြီး လှေကြီးနဲ့ ဒီကို ကူးလာဘူးသလားဘာလားလို့ စိတ်ဝေဒနာတမျိုး ခံစားရတယ်.....”

ထွန်းနိုင်က ကိုယ်တို့အမေးကို ကြားသည်ဟုပင် အရိပ်အခြည်မပြဘဲ သူပြောချင်ရာကို ပြောတတ်သဖြင့် မချင့်မရဲဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ကြရသည်က များပေသည်။ ထွန်းနိုင်ကား- သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို များစွာဖွင့်ဟလိုပုံ ရသောသူမဟုတ်သဖြင့် ကိုယ်လည်းနောက်ထပ် အမေးအမြန်းမထူတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ကိုခင်လွန်းကမူ မဖြစ်ညစ်ကျယ် စကားကြွယ်အထွန်း တက်တတ်သူဖြစ်၍- “ဒီခေတ်မှာ မိန်းကလေးတယောက်ကို နှလုံးသားချည်းချစ်မနေနဲ့ ကိုရင်ရေ၊ သွေးသားနဲ့လဲ ချစ်အုံး” ဟု တရားချသောစကားကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်လေသေး၏။

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ညဖက်ကျ အန်တီမြတို့ဆီသွားမယ်ဗျာ- ခင်ဗျားပါလိုက်နဲ့၊ ဟိုမှာအများကြီး ရှိပါတယ်- တရာတန်လောက်ဆိုယင်ဘဲ ပျံနေပြီ....”

ထွန်းနိုင်သည် ဤသို့လျှင် စကားဦး လှည့်ပစ်တတ်ပေသေးသည်။

ကိုယ်- မမမေဂျာနှင့်ကြသော် ဤကဲ့သို့ညင်သာသော နည်းပရိယယ်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် မြားဦးမလှည့်ဘဲ နေရပါသနည်းဟု မကျေမနပ်ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုယ်တို့သည် လူတန်းစား ခွဲခြားလိုသော စိတ်စိုးစဉ်းမျှမရှိခဲ့ပါ။ ညို့အပေါ်တွင် ထွန်းနိုင် ချစ်ခင်ကြင်နာ၍နေသည်ကို ကိုယ်တို့မည်သို့မျှ အပြစ်မပြောလိုသော်လည်း မမမေဂျာကို ပစ်ပယ်သယောင် ဝေးဝေးကရှောင်ကြဉ်နေသည် ကိုကား ဒေါမနုဿ ဖြစ်ချင်သလိုလို..... စိတ်ပေါက်မိပါ၏။ ကိုယ်တို့အမြင်တွင် ငါစိမ်းမြင်၍ ငါးကင်ပစ်သကဲ့သို့ မှတ်ထင်နေမိသည်။ မမမေဂျာနှင့် ထွန်းနိုင်တို့၏ အတွင်းရေးကိုတော့ ကိုယ်တို့ကောင်းစွာ မသိကြပါ။ သို့သော် ထွန်းနိုင်၏ဘဝတွင် မမမေဂျာသည် အရေးကြီးသောနေရာမှ ပါဝင်နေသည်ကိုကား... ကိုယ်တို့သာမက တကျောင်းလုံးပင် ရိပ်မိသိရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထွန်းနိုင်က မမမေဂျာနှင့် သူ့အမည်ကို ဆက်စပ်ပြောဆိုခြင်းမပြုရန် အတန်တန်တားမြစ်သော်လည်း..... ဖြူနီညိုပြာ ချစ်စရာကလေးများနှင့် ထွန်းနိုင်တွဲသည်ကို တွေ့လျင်..... မမမေဂျာနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရရန်ကိုပင် အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ကာ ကြိုးပမ်းကြရသည်။ ထွန်းနိုင်မှာ ရတာမလိုဖိုးမြင့်မိုရ် ဖြစ်၍နေသည်။ ဤနေရာ၌ ပိုရန်ကောဟု ကိုယ်တို့အများစုက ထွန်းနိုင်ကို မသိမသာကလေး “ချဉ်” မိကြပါသည်။ ချဉ်သာချဉ်သည် ခင်မင်မှုကားမပျက်ကြ၊ နာစရာရှိသော် ထွန်းနိုင်ဖက်က နာရသည်ချည်း ဖြစ်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မမမေဂျာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဖြေရှင်းချက်လည်း မစွက် နှုတ်လှန်ထိုးခြင်းလည်းမရှိဘဲ သိုးကာသီကာ လက်တကမ်းကွာတွင်နေတတ်သော ထွန်းနိုင်၏ အမူအကျင့်ကို မချင့်မရဲဖြစ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွန်းနိုင်ကား- ကတိတလုံးကိုတော့ မြဲမြံဆောင်ထားတတ်သူဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါ အန်တီမြတို့ထံသွားမည်ဟု..... လာခေါ်သဖြင့် ကိုယ့်မှာရှက်ရှက်နှင့် ငြင်းလိုက်ရသေးသည်။ အရာရာတွင် ထမင်းစားရေသောက်ပမာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကျင့်ကြံနိုင်ပါလျက် ပန်းတော်ကိုဗျာထွက်သို့ အချိန်တန်လျှင် ညို့ထံရောက်တတ်သည်ကား မေတ္တာ၏စေ့ဆော်မှု အရှိန်မသေးလှဟု ဆိုရမည်။

ရက်သတ္တတပတ်မျှ မရှိသေးခင်တွင်ပင် ညိုတို့သားအဖနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး ဝင်ထွက် သွားလာ နေနိုင် ရန်မှာ..... နေ့စဉ်လိုလိုရောက်နေမှ ဖြစ်နိုင်သောကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ်တင်ကြို နိမိတ်ဖတ်သကဲ့သို့ သူ့စပိဘုတ်ကို ငမိုးရိပ်ဟု အမည်ပြောင်းလိုက်ပုံရပေ၏။

ငမိုးရိပ်ကို အာဏာစက်ဖြင့် ကြိမ်ရိုက်ခေါ်နိုင်သူကား..... တနေ့တွင် မမမေဂျာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထွန်းနိုင် စဉ်းစားမိခြင်း မရှိပေတကား.....။

အင်းလျားမှာ- ဆုံကြစဉ်ကမူ မမမေဂျာက ကြိမ်ရိုက်ခေါ်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ထွန်းနိုင် ရောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ်နောက်မှဆိုသည်မှာ..... ထွန်းနိုင်သည် မမမေဂျာ၏ ပျော်ပွဲကိုပါ ဖျက်ရန် (ဝါ)အနည်းငယ်မျှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့တနေ့ဖြစ်သည်။

ဒုဘန်ကမ်းခြေတွင် အင်းလျားသူတွေ့ရော.... ယနေ့ခေတ်အခေါ်အဝေါ်အရ မြကျွန်းညို တက္ကသိုလ် သားတွေ့ရော (အမှန်စင်စစ် တက္ကသိုလ်သည် ကျွန်းကလေး လေးငါးခြောက်ကျွန်း ရှိသော အင်းလျား ကန်နားတွင် တည်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းကြီး စံမဟုတ်ချေ။) နော့နော့ရွှင်ရွှင်ဖြစ်လျက် နေချိန်ဝယ်... မမမေဂျာသည်လည်း အလှဇကရီဟူသော ဘွဲ့ထူးနှင့်အညီ ရီရီပြုံးပြုံး မြူးပျော်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ဟိုသို့လာသည်သို့သွားဖြင့် အလှပြင်တမ်းကစား၍နေလေသည်။ ရက်အားမို့ ရန်ကုန်ပျော်တို့ အင်းလျားရေတွင် လွန်းထိုးလွန်းပျံ လှော်တက်သံတည်ညံ ပြုမြဲဖြစ်ရကား ဟေးလားဝါးလား လုပ်သွား သူတွေအနန္တမို့ ကန်ရေပြင်ကို လျစ်လျူရှုပြီး ကိုယ့်နေရာကလေးတွင်သာကိုယ် ကွက်ကွက်စုဝေးလျက် နေကြစဉ်တွင် ဖြစ်သည်။

“အမလေး ကယ်တော်မူကြပါ ကယ်တော်မူကြပါရှင်- မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ ကယ်ကြပါအုံး- မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့.....”

မိန်းကလေးတယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံကြောင့်... ဒုဘန်တကွင်းလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်၍သွားကြကာ အသံကြားရုံမျှနှင့် ဖိနပ်ချွတ်သူကချွတ်၊ အဝတ်အစား ခွါသူကခွါ ဖြစ်ကုန်ကြလေရာ..... ကိုယ့်မှာစိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အများနည်းတူ အင်းလျားရေစပ်သို့ ဆင်း၍ကြည့် မိသည်။ ရေစပ်သို့ရောက်မှ အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်၍ သွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကုန်းပေါ်မှနေ၍ “ဘယ်သူတွေဘယ်လိုများ မဟုတ်တရုတ် နောက်နေကြတာလဲ နှင်းကဒီမှာပါ.....” ဟု မမမေဂျာက လူကိုယ်တိုင် အော်ပြောလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့အော်ပြောလိုက်ခါမှ “ကယ် ကြပါရှင်... ကယ်ကြပါ.. မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ပါ” ဟူသော အော်ဟစ်သံသည် ရေပြင်ထက်မှ ထွက်၍လာပြန်၏။ ထိုအခါတွင် ပျော်ပွဲစားလာသူအပေါင်းမှာ မမမေဂျာကိုကြည့်လိုက်၊ ရေပြင်ကို

ကြည့်လိုက်ဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ နေကြလေသည်။ ဒီတော့မှ ကိုယ်ဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တို့ ဒုဘန်ကမ်းခြေ အနီးအနားတွင် စောစောကပင် ရွက်လှေလေး တစ်စင်းစနှစ်စင်းစ ရွက်လှင့်၍နေခဲ့သည်ကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားခဲ့ရာတွင်.... တစင်းတည်းသာ ကျန်တော့သော ရွက်လှေပေါ်မှ ထိုအသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ တရားခံကား..... ထွန်းနိုင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့် အတူ ကိုခင်လွန်းလည်း ပါရှိရာ..... ကိုယ့်ကိုပြုံး၍ မျက်စိချီပြ၏။ ပြီးမှ

“ဟေ့- ထွန်းနိုင်ဘယ်မလဲကွ မင်းလာလေကွာ ဒီကို.....”

ထွန်းနိုင်သည်လှေဝမ်းတွင် ပက်လက်အိပ်နေရာမှ မတ်တက်ထကာ ပြန်လည်လက်ပြလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်ရွက်ကြိုးကို ပြင်လိုက်ပြီး ကမ်းဖက်သို့ဦးတည်၍လာ၏။ လှေဦးရေစပ်သို့ ဆက်သည်အထိ ထွန်းနိုင်၏ ရီကော်တာကလေးမှ..... (ကယ်တော်မူကြပါရှင် မမမေဂျာရေနစ်နေလို့) သည် အဆက် မပြတ် ထွက်ပေါ်ခဲ့ရှိလေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ပရိသတ်များလည်း သဘောပေါက်သွားကြ တော့ကာ တဟားဟားရယ်လိုက်ကြလေသည်။ မမမေဂျာကိုကား- မပြုံးမရီ တည်တည်ပင်တွေ့ရ၏။

“တော်တော်နောက်တဲ့လူဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ရေမကူးတတ်ဘဲနဲ့ လိုက်ဆယ်မိမလို့ ကံကောင်းလို့.....”

“မဟာဂရုဏာတော်ရှင်ကြီးကိုးဗျ- ဟဲ- ဟဲ.....”

“အင်းလေ..... သူ့မို့လို့ ကြံကြံဖန်ဖန်စဉ်းစားမိတယ် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတာကလဲ ကြောက်စရာကြီး ကွယ်နေဘိ”

“စဉ်းစားမိတာက ထားပါအုံး ကူအော်ပေးဝံ့တဲ့ မိန်းမကလဲ အံ့-အံ့စရာပါကွယ်၊ အသက်ကလဲပါ- ပါလွန်းသကွဲ့.....”

မိန်းမယောက်ျား ထူးထူးပြားပြား စကားတင်းဆိုနေသည့်ကြားမှ ထွန်းနိုင်သည် သူ့ထရန်စစ္စတာ ရီကော်တာကလေးကို ပခုံးတွင်လွယ်ပြီး လှေပေါ်မှခုန်ဆင်းလက်ကာ ကိုယ်တို့ရှိရာသို့ မှန်မှန် လျှောက်၍လာ၏။ ကိုယ့်မှ..... ကာယကံရှင် မမမေဂျာကိုလည်းမနှုတ်ဆက်၊ အခြားမည်သူ့ကိုမျှလည်း ပြုံးမပြဘဲ ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းတို့ရှိရာသို့သာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်း၍လာသော ထွန်းနိုင်ကိုကြည့်ကာ သူ့အစား အားတုံ့အားနာ ဖြစ်၍နေမိလေသည်။ ထွန်းနိုင်ကား ခပ်တည်တည်ပင် “ဘယ်လိုလဲဗျာ မင်းလောင်းကြွလာတယ်ထင်လို့ ဝိုင်းကြည့်ကြတာလား” ဟု ပဋိသန္တာရစကားပင် ဆိုလိုက်လေသေးသည်။

“မင်းလောင်းတွေက ကယ်တော်မူကြပါရှင်- ကယ်တော်မူကြပါလို့ အော်တတ်သလားကွ.....”

ကိုခင်လွန်းက ချက်ကျလက်ကျပြောလိုက်သဖြင့် နီးနားဝန်းကျင် တသိုက်လုံး ဝါးကနဲ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။ မမမေ့ရာပင်လျှင်..... မသိမသာပြုံးလိုက်ပြီး ထိုသို့ပြုံးလိုက်သည်ကို မမြင်စေလိုသဖြင့် တဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်အား ကိုယ်မျက်လုံးဒေါင့်စွန်းမှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သို့ရယ်လိုက်ကြသည်မှာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဘဲ ဆရာပေါက်စပီပီ ဆရာလုပ်ချင်စိတ်မပျောက်သည့် ဖိုးသာဂိသည် ဘယ်ချောင်ကပေါ်လာသည်မသိ ကိုယ်တို့အနားသို့ ရောက်၍လာကာ....၊ ထွန်းနိုင်၏ တိတ်ပူးကပ် ရီကော်တာကလေးကို ယူငင်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်- “ခင်ဗျား ရီကော်တာကလေးက တယ်ကောင်းတယ်ဗျာ တကယ့်လူ အော်လိုက်သလားအောင့်မေ့ရတယ်၊ သီချင်းလေးဘာလေးများ ထဲမလာတော့ဘူးလားဗျ၊ မွေးနေ့မင်္ဂလာတို့ဘာတို့၊ သူငယ်ချင်းရေ မင်းစာဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ဘာတို့ ပေါ့ကွာ....” ဟု မေးမေးပြောပြော ရေနှောလိုက်လေသည်။

“အစုံတော့ သွင်းထားတာဘဲဗျ ဖွင့်ကြည့်လေ....”

ထွန်းနိုင်က ပြုံးစပ်စပ်ဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ၊ သူရဲဖြူချောက်ခံရဘူးသော ဖိုးသာဂိသည် တကယ့်သူရဲဖြူကြီးရှေ့မှောက်၌ ရောက်နေခိုက်တွင် ထွန်းနိုင်၏သံဆိုးသံကြောင်ကို မှားဖွင့်မိပါက တက်ချက်၍များ သွားလေမလားဟု ကိုယ်တို့စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော်- ဖိုးသာဂိကား ကံကောင်းသူဖြစ်သည်။ ခလုတ်မှား၍နှိပ်လိုက်လေရာ ပြောင်းပြန်လည်ပြီးလျှင်..... အော်သံဟစ်သံအစား သီချင်းသံများထွက်၍လာလေ၏။ ကိုယ်တို့ကား အသံကြားလျှင်ကြားချင်း မည်သူ့သီချင်းဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ပါ၏။

“ဒီပါအေးမြ သပြေညှာ ရွှေတေဇာ ရာသောင်းလုံး.....”

ပန်းသည်မကလေးညို၏ အသံသည်လည်း လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ဆိုပြသည့်ပမာ ကြည်လင်ချိုအေးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထွန်းနိုင်ကား- ကဗျာကယာယူ၍ ပိတ်လိုက်၏။ သို့သော်- “ဆက်ဖွင့်ပါမောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့၊ မမမေ့ရာ နားထောင်ကြည့်ချင်လို့ပါ-” ဟူသော နောက်ပါးဆီမှ ရောက်၍လာသော မမမေ့ရာ၏စကားသံကြောင့် တိတ်ခွေကိုဆက်လက်၍ လည်စေလိုက်ရ၏။ မမမေ့ရာသည် ချိုအေးကြည်လင်ပြီး ထွက်လာသော ညို၏အသံကို ပီပီသသကြားရသောအခါ၌ ပါးနပ်သော မိန်းမတဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤရီကော်တာတွင်းသို့ ဤအသံရောက်ရသည့်အကြောင်းအား စူးစမ်းချင်စိတ်များ မျက်နှာတွင်တရိပ်ရိပ်သမ်း၍ လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုယ်တို့လည်း..... မသေးသောပြဿနာတခုတော့ ပေါ်ပေါက်လေပြီဟု ရိပ်မိလိုက်ကြသဖြင့် ထွန်းနိုင်တို့အပါးက အသာရှောင်ကွင်းထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကိုယ့်နှင့် ကိုခင်လွန်းသည် ခပ်ဝေးဝေးသရက်ပင်တပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် သွားရောက်ထိုင်ကြသောအခါ နည်းပြဆရာ ဖိုးသာဂိက လိုက်၍လာပြန်ကာ “သူတို့ဟာက တမျိုးဘဲဗျ- မောင်နှမလိုဟုတ်ဖူး-” ဟူသော အကြောင်ကြောင် စကားထူးစကားဆန်းကြီးကို ပြောပေ၏။

“အေးဗျ- ခင်ဗျားပြောမှဘဲ သူတို့ မောင်နှမလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်လဲရိပ်မိတော့တယ်။ ခင်ဗျား တော်တော်အတွေးအခေါ်ကောင်းတယ် ကြိုးစားဗျာ၊ အနီးပြရာက အဝေးကိုတောင်ပြနိုင်တဲ့ ဆရာ ဖြစ်နိုင်တယ်.....”

ကိုခင်လွန်းကအမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် ငေါ့ပြောလိုက်မှ ဖိုးသာဂိလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ပြန်လည် ထွက်သွား ရလေတော့သည်။ ကိုခင်လွန်းလည်း ဖိုးသာဂိသွားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်းမှ မနီးမဝေးကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ယှဉ်လျက်ရပ်၍နေကြသော မမမေဂျာနှင့် ထွန်းနိုင်တို့ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်၍သွားသဖြင့် ကိုယ်လည်း သူ့မျက်လုံးသွားရာသို့ အလိုလိုလိုက်ကြည့်မိသည်။

အသံမကြားရသော်လည်း ထွန်းနိုင်နှင့်မမမေဂျာ တစ်စုံတစ်ခုကို အခြေအတင်ပြောနေသည်ကို ခန့်မှန်း မိသည်။ ရီကော်တာကိုကား- ဖွင့်သံမကြားရတော့ချေ။ ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်ပင် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း အပြီးသတ် ပြောလိုက်ပြီး ထွန်းနိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ဖက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၍လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လာဗျာ- ကျွန်တော်နဲ့ ရွက်လှေစီးလိုက်ခဲကြစမ်းပါ.....”

အနီးသို့ ရောက်လာလျှင်လာခြင်း ထွန်းနိုင်က ထိုသို့ပြော၍ ကသောကမျောဆွဲခေါ်ရာ၊ လိုက်သည်က အရေးမကြီးလှ၊ မွေးနေ့ရှင်မမမေဂျာကို တခွန်းစနစ်ခွန်းစတော့ နှုတ်ဆက်ခဲမှကောင်းမည်ဟု ကိုယ်က ပြောပြမိသည်။ “မလိုပါဘူးဗျာ.... မမမေဂျာကိုယ်၌က အိမ်ပြန်မယ်ဆိုယင် မင်းအဖော်တွေ ခေါ်သွားလို့ ပြောလိုက်ပြီးသားပါ” ဟု ထွန်းနိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကိုယ်တို့မှာ လှေလှော်သားများဘဝသို့ သားနားတင့်တယ်စွာ ရောက်ကြရပြန်လေသည်။

ရှေးခေတ်က လှေလှော်သားများအတွက် မပြောတတ်သော်လည်း၊ ယခုခေတ် လက်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် နှစ်ယောက်အဖို့မှာမူ လှေတက်မကိုင်ရဘဲနှင့် ယိမ်းအကသင်တန်း ဆင်းနေကြလေသည်။ အင်းလျား ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ တိုက်ခတ်သောလေသည် ဒေါင့်မမှန် အစုန်အဆန်အမွှေအနှောက်တွေ များလှ လေရာ၊ ရွက်ထိန်းသူထွန်းနိုင်က ရွက်ကြိုးကိုကစားသည်နှင့်အမျှ၊ မိမိတို့ခေါင်းကို ရွက်ချည်တိုင် ရိုက်မိမည်စိုးသဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ညီညီညာညာ ယိမ်းကသကဲ့သို့ ခေါင်းနှစ်လုံးပြိုင်တူ ဟိုဖက်ယိမ်းသည်ဖက်ယိမ်း လုပ်နေရလေသည်။ ကြာသော် ကိုခင်လွန်းက “ကံယိမ်းဆ ရာ စီးချက် ကလေးပါ ပါသွားအောင် သီချင်းလေးဘာလေးဖွင့်ကွာ .....” ဟု ရွဲ့၍ပြောလိုက်မိသည်။

“တော်စမ်းပါဗျာ- ဒီရီကော်တာအကြောင်းကို၊ ခုနကဘဲမမမေဂျာနဲ့ စကားများလာရတဲ့အရှိန် မပြေ သေးဘူး.....”

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ.....”

ကိုယ်ကတော်သင့်ရဲ့ ရိပ်မိသိရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်သေးသဖြင့် အလိုက်သင့် တောက်စမ်း လိုက်ရလေသည်။

“ညို့အသံကို ကြားတာကစတာပေါ့ဗျာ-၊ ခုနက မမမေဂျာရေနစ်နေပါပြီလို့ အော်တဲ့အသံကလဲ ညို့အသံဘဲ မဟုတ်လားတဲ့.....”

“အဲဒီတော့ ဖိုးထွန်းနိုင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ..... နေပါအုံး၊ သူပြောမှညို့အသံဆိုတာကို ကိုယ်တို့ သိရတယ်၊ တော်တော်နားပါးတဲ့မိန်းမဘဲ၊ ဟုတ်ကောဟုတ်သလား.....”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ..... သူ့မွေးနေ့မှာ နောက်မလို ညို့ကို ကျွန်တော်ဘဲသင်ပေးပြီး သွင်းယူလာခဲ့တာ ...”

“ညို့က ဘာမှမပြောဘူးလား၊ ဘာမသိညာမသိနဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ကို ဒီလိုပြောပြီး အသံသွင်း ယူတယ်ဆိုတော့ ဖိုးထွန်းနိုင်အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ဘူးလား.....”

“ဖြစ်တာပေါ့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ဆိုပြီး ငြင်းလဲငြင်းတာပေါ့..... ကျွန်တော်ကကျောင်းကပွဲအတွက် နောက်ခံအသံလိုလိုပါ ဆိုပြီးတော့..... ညာညက်ပြီးသွင်းယူလာခဲ့ရတာ .....”

“မမမေဂျာကကော ဘာပြောသလဲ.....”

“ဘာမေးသလဲလို့ မေးစမ်းပါဗျာ.....”

“အေးအေး ဘာမေးသလဲ ဆိုတာပါဘဲကွာ.....”

ထွန်းနိုင်သည် လေပြင်းတစ်ခုနှင့် ဒက်ထိတိုးလိုက်ရကား- ရွက်ဖွင့်ခံပေးလိုက်သဖြင့် ရွက်လှေ ကလေးမှာ အရှိန်အဆတိုးကာ- ဝေါကနဲရွေ့လျားသွားသဖြင့် စကားစပြတ်သွားကြပြန်လေသည်။ အရှိန်ကလေး အတန်ငယ်မှန်သွားမှ ထွန်းနိုင်၏ အိမ်ဂေဟာရှိရာ မြကျွန်းသာသို့ ဦးတည်ရွက်ဖွင့် သွားရင်း စကားပြန်ဆက်ကြရ၏။

“ဘာမေးသလဲဆိုတော့ဗျာ- ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကြီး သုံးခွန်းပေါ့၊ ကျွန်တော်က လိမ်တတ်ညာတတ်တဲ့ လူလဲမဟုတ်ဘူး၊ လိမ်ယင်ညာယင်လဲ သူ့ကို

ကြောက်လို့ လိမ်တယ်ညာတယ်ထင်မှာကို မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အမှန်အတိုင်းဘဲ ပြောပြလိုက်တာပေါ့.....”

“အဲဒီတော့ မမမေဂျာက ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချသလဲကွ.....”

ချက်ထဲရောက်ပြီဆိုလျှင် သူများတကာထက် စပ်စုချင်စိတ်ပြင်းထန်လှသော ကိုခင်လွန်းက ကိုယ်မေးချင်သည့် မေးခွန်းကို အစားဝင်၍မေး၏။

“မိန်းမနပ်တယောက်ဘဲဗျာ- အပိုဆာဒါးတွေတော့ ပြောမနေတော့ဘူးပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဘုရားစောင်းတန်းက တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့အသံနဲ့မှ ရွေးပြီး သူ့ကိုချောက်လှန်ရသလားလို့ ရိုသလိုမောသလို နှိမ်လိုက်တာပေါ့.....”

ကိုယ်သည် ထွန်းနိုင်၏လေသံကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီပြဿနာ ဒီတွင် ငြိမ်းသွားမည် မဟုတ်သေးဘဲ အရှိန်နှင့်ရဲရဲ မီးကျည်ခဲအသွင် ရှိနေသေးမည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ ကိုခင်လွန်းကမူကား- နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စွန်းစားခန်းဝင်ဘူးသူ မဟုတ်သောကြောင့် စိုးနောင့်ဗျာပေမရှိလှဘဲ သူ့ဘော်လုံးဒိုင်းရရေး စီမံကိန်းကြီး အတွက်သာလျှင် ကွက်ပြီး ရတက်ကလေးဖွေးဖွေးထ၍ သွားလေသည်။

“တော်တော်ကြာ မမမေဂျာက မောင်ရင့်အိမ်ကိုသွားပြီး သံတော်ဦးတင်နေလို့၊ ငမိုးရိပ်လို အကျဉ်းချထားမှ ဒီကတညင်ကျွန်းက ခင်လွန်းမှာ စီမံကိန်းကြီးတိုးလို့တန်းလန်းနဲ့ တကယ့်အလွမ်းစေခင်းနေပါလိမ့်အုံးမယ်ဖိုးထွန်းနိုင်ရာ ကြည့်လဲလုပ်ပါအုံး .....”

ထွန်းနိုင်သည် ထိုစကားကို အဖြေပေးသောအားဖြင့် မခိုးမခန့်အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ- “လူတွေမှာရေစက်ဆုံအောင် ဘယ်လိုဘဲလုပ်ကြလုပ်ကြ၊ ဘဝကကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ.....” ဟု လေးလေးပင်ပင် ပင် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ထွန်းနိုင်၏ ရှေးဘဝကကုသိုလ်ကံကား အဘယ်မျှထိ ဆန်းကြယ်၍ လာလိမ့်ဦးမည်မသိချေ။

ထွန်းနိုင်သည် လူသာမန်မဟုတ်ကြောင်းကို ကိုယ်နှင့်တကွ အများသိပြီးဖြစ်ကြ၏။ သာမန်ထက် ထူးကဲသော မနုဿဟူသည်မှာ ဘဝတွင်ပေးဆပ်စရာများ သူများတကာထက် ပိုသည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိ၏။ ကြွေးတင်လျှင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မည် ဟူသောစကားရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ကိုယ့်ဘဝတွင် ကိုယ်သာလျှင် ရှင်ဘုရင်အဖြစ် အစဉ်သဖြင့်နေခဲ့သောထွန်းနိုင်အဖို့၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ့်နှလုံးဝန်ကို ကိုယ်သာလျှင် ထမ်းပိုးရပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုရချေတော့မည်။

ရှေးတုန်းက ရှင်မွေးလွန်းမင်းနန္ဒာရာဇဝင်တွင် မင်းနန္ဒာစီးသော ငမိုးရိပ်ကိုမလက်တိုတစုက ဝိုင်းကိုက်ကြရာ ကြားထဲမှ မင်းနန္ဒာအသက်ဆုံးရသကဲ့သို့ ထွန်းနိုင်၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွင် မမမေဂျာသည် ဇွတ်ဒရွတ်ကျပြီး သင်းခွဲဝင်ရောက်တတ်သည့် မိန်းမထဲက မိန်းမတဦးဟု ကိုယ် ကင်ပွန်းမတတ်ချင်ဘဲနှင့် တပ်ရဦးမည်မှာ သေချာ၍နေပေသည်။

ကိုခင်လွန်းနှင့် တင်ထွတ်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကသာ ထွန်းနိုင်ကို ညောင်ညိုပင်က စောစီးစွာလမ်းခွဲခဲ့ပါလျှင် ချစ်သူတို့ ရန်ပွဲကိုမူ အဝေးကပင် ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခဲ့ကောင်း ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ.....

“နောက်ဆိုရင် သံလျှင်ဖက် ဘော်လုံးနည်းပြသွားယင် သူလဲလိုက်မယ်တဲ့-”

ထွန်းနိုင်သည် မမမေဂျာအပေါ်တွင် အတော်ကလေးမကျေမနပ်ဖြစ်သော လေသံဖြင့် တက်ခေါက်ကာ ပြောလေသည်။

“မေမြို့မှာ ကျောင်းနေကထဲက ကျွန်တော်ဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ချင်တဲ့စိတ် ကျွန်တော်မှာမရှိခဲ့ဘူးဗျာ.....၊ ခုတော့ နဖူးကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဘယ်နေရာသွားသွားချည်တိုင်နဲ့ကိုမဝေးနိုင်ဘူး၊ တခါတခါ စိတ်ထင်ရာလျှောက်လုပ်ပစ်ချင်တာမှ အရမ်းဘဲ၊ ဘာတခုမှ အကောင်အထည်မပေါ်သေးဘဲ အခြေအနေကို ဒါလောက်တောင်ဘဲ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ရသလားလို့ အပြောခံရမှာစိုးတာနဲ့ အောင့်နေရတာ၊ ညိုနဲ့ပတ်သက်လာယင်တော့ ကြာရှည်ကြာများ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မကြာမတင် ပြောပြရမှာဘဲ ထင်တယ်.....”

ထွန်းနိုင်သည် သူ့အိမ်ရောက်သည်အထိ ထိုစကားများကို တတွတ်တွတ်ပြော၍နေလေသည်။ ရွက်ကြိုးကို လျော့၍ အိမ်ရှေ့ရေစပ်တွင်ကပ်လိုက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ အိမ်စေမိန်းကလေးတဦး အူယားဖားယားနှင့် ပြေးထွက်လာကာ- “အကိုလေး..... အကိုလေး- အမေကြီးရယ် အကိုလေးအခန်းကို ဝင်ရှင်းနေရင်းကမေ့လဲလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ထားရတယ်.....”ဟု အူယားဖားယားပြောလိုက်သည်ကို ကြားရပါ၏။ ထွန်းနိုင်လည်း ကိုယ်တို့ကိုပင် အမှာစကားမပြောအားဘဲ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းကား ရေစပ်တွင်ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ၏။ သို့ထိုင်နေရင်းမှလည်း မမမေဂျာသည် ညိုဆိုသော ပန်းသည်မလေး၏အကြောင်းကို ထွန်းနိုင်ထံမှ သိရှိသွားပြီးနောက်၊ မကြာမတင် သံလျှင်ဖက်ကူးသန်းရေးတွင် အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မည်မှာ သေချာ၍ နေသဖြင့် ကိုခင်လွန်း၏ ဒိုင်းဆုရရေးစီမံကိန်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဆွေးနွေးကြရလေသည်။

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ- မမမေဂျာက ထွန်းနိုင်သံလျင်ဖက် ခဏခဏကူးတာကို ဘယ်လိုဘဲ ဟန့်တား ချင်အုံး ဒိုင်းကြီးမရမချင်းတော့ ရဲဘော်ဆက်လုပ်လို့ပြောရမှသာ၊ ပြီးတော့မှ နင့်တခါလွတ် ငါ့ ဆယ်ခါလွတ်ဆိုတဲ့ ကျေးစွပ်တဲ့စကားဘဲ ပြောရပြောရ.....”

ကိုယ်နှင့်ကိုခင်လွန်းတို့သည် အချီအချအငြင်းအခုန် ကြိမ်ဖန်များစွာပြုပြီးမှ ဤဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ထွန်းနိုင်၏ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့တကွေ့သို့ အတင်းတွန်းပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တို့ကား- ထွန်းနိုင်၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွင် မာတလိဖြစ်လိုက်မာရ်နတ်ဖြစ်လိုက်နှင့် ပုံစံမမှန်သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်၍နေကြပါသည်။ တကယ့်လောက၌ ဝတ္ထုတွေထဲမှ အကြောင်းအရာမျိုးတွေ များစွာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထမရှိ.....၊ ကိုယ့်အသံနာကိုယ်သာသိပြီး ဘဝတွင်ဖုံးဖုံးဖိဖိဖြင့် ကျသလိုနေသွားသည့် အဖြစ် မျိုးသာ များပြားပေရာ- ထွန်းနိုင်၏ နဖူးဇာရွာလည်ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ခဏပန်း မီးရှူးခိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားလိုက်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တနေ့သောအခါကျမှ ကိုယ်တို့၏ ပြစ်မှုများကို မမမေဂျာအား ရယ်သလိုမောသလိုနှင့် ပြောပြကာ ခွင့်လွှတ်ကြောင်းတောင်းပန်မည်။ လောလောဆယ်ဆယ်၌ကား..... သံလျင်ကူတို့ ပို့လိုက်ကြဦးမည်ဟု ကန့်ကွက်သူမရှိဘဲ အတည်ပြု ပြီးရင်း ပြု၍နေလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ကိုယ်တို့၏အကြံအစည်မှာ မရမရော သဲထဲရေသွန် ဖြစ်၍သွားလေသည်။

“မာမာသက်သာသွားပါပြီ...” ဆိုသော်လည်း ခပ်မှိုင့်မှိုင့်မျက်နှာကလေးနှင့် ပြောသဖြင့် ဖွင့်အန်ချင်စရာ ကလေးတွေ ရှိကောင်းရှိနေကြပေဦးမည်ဟု သဘောပိုက်ရကား... ထွန်းနိုင်၏ (.....) သားရဲတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ထွန်းနိုင်သည်မိမိအိမ်လေးတွင် မြေစိုက်ခန်းကလေးတခန်း ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် တကိုယ်တည်း စာရေးစာဖတ် ဂီတနားထောင်ခြင်း၊ အပန်းဖြေခြင်းများ ပြုတတ်ကာ- သူတယောက် တည်း ခိုအောင်းသည့်နေရာကို ကျွန်တော်သားရဲတွင်း(.....)ဗျာ- ဟု ပုံခိုင်းကာပြောပြသဖြင့် သူ့(.....) သို့ မကြာခဏရောက်ဘူးကြကာ ကျွန်တော်တို့ပင် အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိခဲ့ကြသည်ဖြစ်၏။ သူ့သားရဲ တွင်းကား- ကြောက်ဖွယ်လန့်ဖွယ်မဟုတ်- ပျော်စရာကလေးပင်ဖြစ်သည်။ သည်တကြိမ်မှ- ထွန်းနိုင်သည် မပျော်နိုင်ရှာဘဲ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်ဖြစ်၍နေရင်းက “မာမာ ဒါလောက် စိတ် ထိခိုက်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဗျာ.....” ဟု စကားစပ်မရှိဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ ကိုယ်တို့ကား..... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာဟု မမေးမိကြဘဲ သူအရိပ်အကဲကိုသာကြည့်၍ နားစွင့်နေမိ၏။ ထွန်းနိုင်က ဆက်ပြော ပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကလဲ နမော်နမဲ့ပါဘဲလေ၊ ညှိကနားချတဲ့စာတွေကို ဟိုနားပစ်ထား သည်နားပစ်ထား ဆိုတော့..... မာမာတွေ့သွားပြီး သွေးတိုးရောဂါ တက်တော့တာပေါ့ .....”

“ညှိက နားချတယ်ဟုတ်လား.....”

ကိုယ်သည် သူ့မိခင်၏ဝေဒနာကို မေးရမည်ထက် သူ့အခက်ကို အလှအယက်မေးလိုက်မိ၏။ လူဆိုသည့် သတ္တဝါကား -ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သည့် ချစ်ရေးချစ်ရာမဟုတ်ပါဘဲနှင့်ပင် ဤမျှဖွေလှစ်ချင်ပေသည်။ ကိုယ်သည် လူဆန်သောလူတယောက် ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ့်ထက်လူဆန်သောသူကား- ထွန်းနိုင်ဖြစ်သတည်း။

“ညိုကနားချတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ သူ့ကိုဆန်းဆန်းမချစ်ဘဲ ရိုးရိုး မောင်လိုနုမလိုချစ်ဖို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ သွားတိုင်းဒီအဆိုကို ပယ်ချခဲတာချည်းဘဲ။ ညိုဟာ စက်စက်ယိုအောင်လှလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ။ သူ့ကို နှမလေးလိုလဲချစ်တာဘဲ။ ဇနီးလောင်းလို ချစ်ချင်တာဘဲ။ နောက်ဆုံးကုန်ကုန် ပြောမယ်။ မိဖတွေရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ သူတို့ပေးစားတဲ့မိန်းမကို မယူမဖြစ်လို့ ယူရင်တောင်မှ ညိုကိုလဲယူမှာဘဲ.....။ အဲ ဘယ်သူကအကြီး ဘယ်သူကအငယ်လို့ အငြင်းမပွားရအောင် တနေ့ထဲ ပြိုင်တူလက်ထပ်ပစ်မယ်။ ကျွန်တော်ညိုကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မာမာကို ကျွန်တော့်အကြံနဲ့ကျွန်တော်မို့ စိတ်ချမာမာ တနေ့ကျရင် မာမာတို့ပေးစားတဲ့ မိန်းမကိုပဲယူမှာပါလို့ ပြောပစ်ခဲရတယ်။ ညိုကိုမယူဘူးလို့တော့ မပြောဘူးပေါ့။ မာမာသွေးတိုးရောဂါကလဲ အတက်အကျ မြန်လွန်းပါတယ်ဗျာ....”

မိန်းမယူလျှင် နှစ်ယောက်ကို အကြီးအငယ်ဟူ၍မဖြစ်စေရအောင် တပြိုင်တည်းယူမည်ဟု စိတ်ကူးတတ်သောထွန်းနိုင်အား အဘောကျလွန်းသဖြင့် ကိုခင်လွန်းရောကျွန်တော်ပါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိကြပါသည်။ ထွန်းနိုင်သည် သည်ခေတ်တွင်လူအဆန်ဆုံး လူယောက်ျားကလေး ဖြစ်မည်ဟု..... ကိုယ်မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သံလျှင်ကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ခေါ်နေစရာ မလိုတော့- ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ရှေးကကဲသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားမြဲတိုင်းသွားရန်သာ ရှိသည်ဟု... သက်မချလိုက်နိုင်ကြပေ၏။

ထိုနေ့က ကိုယ်တို့သည် မိုးချုပ်မှပင် ထွန်းနိုင်ထံမှပြန်ခဲကြသည်။ ထွန်းနိုင်က အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ချင်သည်ဆိုပြီး..... ခြေလျင်လိုက်ပို့သဖြင့် ကိုယ်တို့ ကျောင်းဆောင်အရောက် ခြေလျင်ပြန်ခဲကြ၏။ အပြန်တွင် ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ်တို့ကိုအသိမပေးဘဲ တက္ကသိုလ်ဘော်လုံးကွင်းအလယ်၌ တရောက်တည်းသွားအိပ်ရာ..... နောက်တနေ့၌ အအေးပတ်၍ဖျား၏။ ဤသည်ကိုထွန်းနိုင်သည် အချစ်ရေးအတွက် ရတက်မအေးသဖြင့် အဆွေးဖျားအလွမ်းဖျား ဖျားသည်ထင်ကာ- ထွန်းနိုင်၏ ပါပါနှင့်မာမာတို့က ထွန်းနိုင်အား- ကြိုက်တဲ့မိန်းမကိုယူစေဟုခွင့်ပေးပြန်၏။ ထွန်းနိုင်မှာ ထိုယူစေကို အမှုမထားလှဘဲ လူမမာကြည့်လာသော ကိုယ်တို့ကို မျက်စိမှိတ်ပြ၏။ သူ့စိတ်ကူးကား မှန်လှ၏။ မမမေဂျာ လူမမာမေးရောက်လာပြီးနောက် မိနစ်ပိုင်းတွင်မကြာလိုက်ဘဲ..... မာမာ၏ လေသံသည် မယူစေ ပြန်ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။ ကိုယ်တို့မှာ ငိုအားထက်ရယ်အားသန် ဆိုသလို

ဖြစ်ရင်း... လူအတော်ခပ်များများအပေါ်တွင် သြဇာတိက္ကမလွှမ်းမိုးနိုင်သော မမမေဂျာ၏ မွေးရာပါ စွမ်းရည်ကို ဝမ်းထဲမှကျိတ်၍ ခြီးကျူးနေမိသည်။ သို့ရာတွင်....

“မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါဘဲ တပည့်တို့ရေ-၊ ပညာတတ်တာ အဆင်းလှတာ ပိုက်ဆံရှိတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ မိန်းမဟာမိန်းမဘဲကွဲ့-” ဟူသော တက္ကသိုလ်ဆရာကလေးတဦး၏ မှာဘူးသည့် နှုတ်ရည်ကြောင့် မမမေဂျာသည်လည်း- တနေရာရာတွင်တော့ ထမိစွန့်တောင်စွဲကာ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် ပြုလိမ့်ဦးမည်ဟူ၍ကား ယုံကြည်၍ထားရသည်။

နာရီ၏စက် တချက်ချက်မြည်သံနှင့်အတူ ရာသီစက်ဝန်း မြန်မြန်ထက်ထက်ပြောင်း၍လာသည့် အဆုံးတနေ့၌ သံလျှင်ဘော်လုံးပွဲကြီး အပြီးသတ်ကျင်းပခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထွန်းနိုင်သည်လည်း စပိဘုတ်နှင့် ကူးချည်သန်းချည် များ၍လာပါပြန်ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို မာမာသိသလို မမမေဂျာလည်း သိသည်။ ထွန်းနိုင်က အမေးမြန်းထုလျှင် ထူသည့်နေ့၌ အများစိတ်ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ကို လုပ်ပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု... ခြိမ်းချောက်ထားသဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး သာယာဖြောင့်ဖြူး၍ နေပေသည်။ ထွန်းနိုင်ကလည်း ဒီပါအေးမြများကို အိမ်သို့သယ်ဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ ပြည်ဖုံးကား ချထားလေရာ အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကအတိုင်းထက်မပိုပါဟု- စာချိုးရမည်ကဲ့သို့ ငြိမ်၍နေလေသည်။

“မမမေဂျာတို့လဲ လိုက်ကြမလို့တဲ့ကွ- ထွန်းနိုင်....”

ကိုခင်လွန်းက အလန့်တကြား ပြောလာသောအခါ၌လည်း ထွန်းနိုင်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာသာ နေလေသည်။

“မမနှင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစုက..... မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့စပိဘုတ်နဲ့ လိုက်ချင်ကြသတဲ့.....”

မမမေဂျာက ပြောလာသောအခါ၌လည်း ထွန်းနိုင်သည် မျက်နှာမပျက်ဘဲ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်- “လိုက်ရဲယင်လိုက်ခဲပေါ့-” ဟုဆိုလေသည်။ မမမေဂျာတို့ကလည်း လိုက်ရဲကြ၍ တစုတဝေးကြီး စပိဘုတ်နှင့် လိုက်ခဲကြ၏။ ထွန်းနိုင် ဤမျှသဘောကောင်းနေသည်ကို ကိုယ်ပင်လျှင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ သို့သော်မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ဉာဏ်ရည်ချင်းပြိုင်ကြသည့်ပွဲ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုယ်သည် သံလျှင်ဖက်ကမ်းရောက်မှ သိကြရပေသည်။ သံလျှင်ဖက် ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မမမေဂျာက “အစောကြီး ရှိသေးတာဘဲကွယ်.... ဘုရားတွေလျှောက်ဖူးရအောင်၊ ပြီးတော့ ကိုခင်လွန်းရဲ့အသင်း နိုင်ဖို့အတွက် သပြေပန်းတွေလဲ ဝယ်ရအောင်.....” ဟု မိန်းမတို့ဖြူဟာနည်းဖြင့် စတင် စစ်ကြေညာလာလေ၏။

“ကျွန်တော်တဝန်က စပိဘုတ်မောင်းတဲ့တဝန်ပဲ၊ မော်တော်ကားမောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး မမနင်းရဲ့၊ ပြီးတော့ ဘောသမားတွေကို အမှာစကားညွှန်ကြားချက်တွေ ပြောပြရမှာကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုတင်ထွတ်ကို အဖော်လုပ်ပြီး သွားကြပေါ့.....”

ထွန်းနိုင်ကပြုံးပြုံးပင် ငြင်းပယ်တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် ကိုယ်ကနေရင်းထိုင်ရင်းမှ ဒရိုင်ဘာရော ရွေ့ကြိုရော ဖြစ်၍သွားရသည်။ ကိုယ်တို့သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင်ပင် လမ်းခွဲကြပါ၏။ ထွန်းနိုင်သည် ကိုခင်လွန်းနှင့်အတူ အခြားကားပေါ်မတက်မှီ ကိုယ့်ကို တချက်မျှအဓိပ္ပာယ်ပါပါ စိုက်ကြည့်သွားရာ ကိုယ်ကလည်း ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်သူဖြစ်သဖြင့် မြို့တွင်းမှဘုရားများတွင် အချိန်များစွာ ဖြုန်းစေပြီးမှ ကျိုက်ခေါက်သို့ပို့ပါ၏။

“အရှေ့ဖက်စောင်းတန်းက စတက်ကြမယ်နော်.....”

ကိုယ်ကား..... မမမေဂျာ၏ တဆင့်ထက်တဆင့် ရှေ့တိုးလာသောထိုးစစ်ကြောင့် ထွန်းနိုင်နှင့် ပက်ပင်းပါ ဘွားကနဲတိုးကြလျှင်..... မည်သို့ဖြစ်ပျက်ကြမည်မသိဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်၍ နေမိပါသည်။ ထွန်းနိုင်သည်.... အရာရာသိချင်လှသော မမမေဂျာအား မဆွကပင်ညှိနှင့်ပတ်သက်၍ တလုံးမကျန် ပြောပြထားပြီးရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ညှိတို့ မည်သည့်စောင်းတန်းတွင် ပန်းရောင်းသည် ကိုပင်သိ၍နေခြင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

ကိုယ်တို့ ကျိုက်ခေါက်သို့ရောက်ကြ၏။ မမမေဂျာတို့ မြန်ဆန်စွာဆင်းကြ၏။ ကိုယ်ကား ဂျစ်ကားပေါ်တွင်ပင် ထိုင်၍နေလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာပူသလိုဖြစ်၍ မျက်နှာကိုလည်း စောင်းတန်းဖက်သို့ မလှည့်ဘဲ အခြားသို့လှည့်၍ထား၏။ သို့သော်လည်းနားကမူ- မကြားဘဲမနေရဘဲ စောင်းတန်းတွင်းမှ အသံပလံများကို ကြားနေရလေသည်။ သို့... ကြားနေရရာ၌ ပတ္တလားသံကို၎င်း၊ ညှိ၏ ဒီပါအေးမြကို၎င်း မကြားရချေ။ ဆန်းသလိုလိုရှိ၍နေဆဲတွင်....

“ဒီကညှိတို့များ ဘယ်သွားကြပါသလဲရှင်.....”

မမမေဂျာ၏ အသံဖြစ်၏။

“ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားကို သွားကြတယ်....”

“မနက်ကထဲကထင်ပါရဲ့.....”

“မကြာသေးဘူးရှင်....၊ ခုနကလေးဘဲ၊ လိုက်ယင်မှီပါသေးတယ်.....”

“ဪ... ဪ...”

ထို့နောက် စကားသံများတိတ်ဆိတ်နေရာ ကိုယ်လည်းအကြောင်းမထူးတော့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မမမေဂျာတို့လူသိုက် ရုတ်တရက်လှည့်ပြန်လျှင် မကောင်းတတ်၍ လားမသိ၊ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်၍သွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုယ်လည်း ထိုအခါကျမှ ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်းကာ .... အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်းလျှောက်လိုက် မိပါသည်။ သို့သော် အညောင်းမှကောင်းကောင်းမပြေခင် ယောင်ပေစူးနှင့် ကျောင်းသားကလေးတယောက် ပြေးလာကာ- “ကိုတင်ထွတ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြီးလားဗျ” ဟုမေးကာ စာခေါက်ကလေးတခု ပေး၍သွား သဖြင့် ရပ်နားကာ ဖတ်ရပြန်လေသည်။

ကိုတင်ထွတ်.....

မမနှင်းဟာ ခင်ဗျားကိုကျိုက်ခေါက် လိုက်ပို့ခိုင်းမှာကို အတတ်သိလို့ ကျွန်တော် ညိုတို့ကို ကျောက်တန်းမှာ ပို့ထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တယောက်ထဲ ပြန်လာပြီး နတ်စင်တရာမှာစောင့်နေမယ်။

မမနှင်းဟာ ကျောက်တန်းကိုလိုက်အုံးမှာဘဲ။

နတ်စင်တရာကို ဝင်အောင်ပြော။

ကျွန်တော်ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့တာပေါ့။

ထွန်းနိုင်နတ်။

ကိုယ့်မှာ သူ့ထက်သူ ဉာဏ်ကိုလွှာသုံး၍နေကြသော လွန်ဆွဲပွဲအလယ်၌ ခိုင်လူကြီးဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်၍နေပါ၏။

မမနှင်း(ဝါ) မမမေဂျာက နတ်စင်တရာကိုမဝင်ဘဲ ကျောက်တန်းရေလည်ဘုရား သွားလိုပါသည် ဆိုလျှင် မည်သို့ပြုရပါမည်နည်း။

ထွန်းနိုင်သည်မမမေဂျာတို့ကို လက်တလုံးခြားလုပ်သွားသည်က အရေးမကြီး၊ ကိုယ်ကပါ အလိုတူ အလိုပါဟု ထင်မှတ်သွားခြင်း ခံရမည်ကိုကား မလိုလားနိုင်ပါ။ အရေးထဲအရာပေါ် ထွန်းနိုင်နတ်

ဟူ၍လည်း ကမ္ဘာ့ထိုးထွင်းထားလိုက်သေး၏။ တကြိမ်ကထွန်းနိုင်သည် ကုလားဦးထုပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် နတ်ရုတ်ကိုမြင်သောအခါ၌ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို- ကိုယ်သေချာစွာ တွေ့ခဲ့ဘူးရာ ထိုစဉ်က ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှနေ၍ ထွန်းကတော့နတ် စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ မလိုလားခါးသီးတတ်သူပီပီ ထွန်းနိုင်ကို အဖြစ်သဲရန်ကောဟု ကိုယ်အထင်သေးခဲ့ဘူးသည်။ ကိုယ်တို့သည် ရှိပြီးသော ရိုးရာအစဉ်အလာတို့ကို ရှုတ်ချပြစ်တင် တွင်တွင်ခါခါရယ်စာအဖြစ် လုပ်လိုသည့်ဆန္ဒကား မရှိပါ။ သို့သော် သိပ္ပံခေတ်တွင် တွေ့ဝေစေသောအယူအစွဲတို့ကို အားမပေးချင်သည်မှာတော့ ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားနှင့်ဟု ဆိုပေသော်လည်း ရှောင်ရှားကာ နေချင်သူများဖြစ်ကြ၏။ အလေးမမူဂရုမထားရှိခဲ့ကြ၏။ သို့စဉ်လျက် ထွန်းနိုင်က အပြောင်အပျက် လိုလို အတည်လိုလိုဖြင့် ထွန်းနိုင်နတ်ဟု အမည်ပေး၍ထားခဲ့ရာတွင် အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ထုတ်ဖော် သုံးစွဲသည်ကိုမူ နောင်တချိန်၌ ထွန်းနိုင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့မှ သတ်ပေးရဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်ရသည်။ လောလောဆယ်ဆယ်၌ကား နတ်စင်တရာကို မမနှင့်ဝင်ဖြစ်စေရန် မည်သို့နားချရမုန်း မသိဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။ ကမ္ဘာသကာပေဘဲ.....။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ကိုတင်ထွတ်.....”

ပြုံးကနဲ မမမေဂျာ၏အသံပေါ်၍လာသဖြင့် ကိုယ့်မှာလန့်သလိုဖြစ်၍သွားပြီး- “ဟို-ဟို..... ထွန်းနိုင်နတ်ကိုများ ဝင်-ဝင် ကြည့်.....” ဟု လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကြောင်အအဖြစ်၍ နေပါသည်။

“ထွန်းနိုင်နတ် ဟုတ်လား.....၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နောက်နေပြန်ပါပြီ ကိုတင်ထွတ်ကလဲ မောင်ထွန်းနိုင်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ.....”

ကိုယ်လည်း စမိပြီဖြစ်၍ မကွယ်သာတော့ဘဲ- “အဟံ” ကနဲ တချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ “ထွန်းနိုင်က သံလျင်ရောက်တိုင်း နတ်စင်တရာဖက် သွားတတ်လွန်းလို့ ပြောချင်လွန်းအားကြီးတာနဲ့ ရောသွားတာပါ.....” ဟု လိုရင်းကိုပါ ဆွဲသွင်းပြီးပြောလိုက်ရပါ၏။

မမမေဂျာသည် မျက်မှောင်ကလေးကုတ်ကာ ကိုယ့်ကို အတန်ကြာကြည့်နေလိုက်သေး၏။ ကိုယ့်မှာ သူ့အကြည့်ကို ကြာရှည်မခံနိုင်သဖြင့် ကယောက်ကတမ်းဖြင့် စက်နှိုးလိုက်ရလေတော့မှ ပြုံးပွင့်ကလေးတချက် ပြက်ကနဲလက်လိုက်ကာ..... အဖော်များဖက်လှည့်ပြီးလျှင်- “အစကတော့- ဘုရားစောင်းတန်းက ပန်းသည်ကလေးရဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်မလားလို့ကွယ်.....၊ ခုတော့မထူးပါဘူး၊ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ နတ်သံနောက်ဘာ နားထောင်ကြစို့ရဲ့-” ဟု မရယ်ချင်ရယ်ချင်လေသဖြင့် လှည့်ပြောလိုက်ကာ- ကားပေါ်သို့တက်ကြပါလေ၏။ ကိုယ်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်ပင် မောင်းထွက်ခဲ့ရ၏။ မမမေဂျာက သံလျင်မှကျိုက်ခေါက်သို့ အလာတုန်းကကဲ့သို့ တေးတကြော်ကြော် ဆူဆူညံညံဖြင့်

မဟုတ်တော့ဘဲ ထူးဆန်းစွာတိတ်ဆိတ်၍နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစိုးမိုးနိုင်သော မိန်းမတယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် သူနှုတ်ဆိတ်လျှင် အများကပါလိုက်၍ နှုတ်ဆိတ်ကာ သူတွေဝေလျှင် အများကပါလိုက်ပြီး ငေးငိုင်တတ်ကြစမြေ့။ တကားလုံး ကားဘီးသံနှင့်အင်ဂျင်စက်သံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြလေသည်။ ကိုယ်ကလည်း ရောက်ချင်စေနှင့် အမောတကော မောင်းလိုက်သည်မှာ တဖိုးတိုး.....။

နတ်စင်တရာသို့မရောက်မီ တဖာလုံခန်းကပင် အရပ်ကြီးမားမားနှင့် လမ်းပေါ်တက်စောင့်နေသော ထွန်းနိုင်ကိုတွေ့ရ၏။ ထွန်းနိုင်ကလည်း အဝေးမြင်စူးရှပုံရ၏။ ကိုယ်တို့ကိုလှမ်း၍ လက်ပြလေသည်။ ကိုယ်လည်းကားကို အရှိန်သတ်ကာ ထွန်းနိုင်အနားတွင်ရပ်လိုက်ရပြီး “မင်းနယ့်ကွာ-ဘယ်သူမှ မပြောမဆို-၊ သွားလိုက်လာလိုက်မှဖြင့် ဒီဘူတာချည်းဆိုတာကိုး ကြာယင်အထက်ဂိုဏ်းလိုလို အောက်ဂိုဏ်းလိုလို အရူးတပိုင်းဖြစ်နေမယ်နော်.....” ဟု ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်ရသည်။

ထွန်းနိုင်ကပြုံးစပ်စပ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုတလှည့် မမမေ့ရာကိုတလှည့်ကြည့်ကာ- “လူတိုင်းဟာ အရူးဘဲ မဟုတ်လားဗျ...၊ အရူးကလေးနဲ့ အရူးကြီးကွာတာဘဲရှိတာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဂိုဏ်းတွေတော့ နားမလည်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါတွေက လူတချို့တွေအတွက် သက်သက်ပါ-၊ ကျွန်တော်ဂိုဏ်းကတော့ အလယ်ဂိုဏ်းဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘော်လုံးကန်ယင် အလယ်လူလုပ်ရတာက များတယ် မဟုတ်လား.....” ဟု ဝေလည်ကြောင်ပတ်စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

မမမေ့ရာကား ထွန်းနိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ၌ မမမေ့ရာသည် ထွန်းနိုင်အပေါ် မကျေနပ်သောအမူအရာမျိုး၊ စကားမျိုးဖြင့် မိတ်ဆက်လိမ့်မည်ထင်ခဲ့ရာ လက်တွေ့၌မှား၍နေ၏။ မမမေ့ရာသည် ထွန်းနိုင်၏အပြောနှင့် အမူအရာကို အကဲခပ်ရုံမျှ စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်ကိုသာတွေ့ရသည်။ စိတ်မုန်တိုင်းများလုံးဝမပါပေ။ ဤသည်မှာ ထွန်းနိုင်၏ အချိန်ကိုက် ထုတ်လွှင့်တတ်သော ညှိုငင်မှုရောင်ပြန်သည် မမမေ့ရာ၏ နှလုံးသားသို့ ရုတ်ခြည်းရိုက် ခတ်နိုင်စွမ်း ရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်လားမသိပေ။ သို့မဟုတ်ကလည်း နုကိုကတည်းကပင် မမမေ့ရာသည် ထွန်းနိုင်အပေါ်၌ မေတ္တာသန်စင်အမျှင်တန်းခဲရင်းရှိခဲ့ရာ၌ သူ့မြင်လျှင်ချစ်ခင်စိတ်က လွှမ်းမိုး၍ နေသောကြောင့်လားမသိပါပေ။ မမမေ့ရာသည် ထွန်းနိုင်၏စကားအဆုံး၌ ကြင်နာပြုံး တချက်ပြုံးလိုက်ကာ.....” ဒီနေရာမျိုးတွေကို တခြားသူတွေအဖို့တော့ မပြောချင်ဘူး....၊ မောင်ထွန်း နိုင်ကတော့ မလာသင့်ဘူးထင်တယ်ကွယ်.....” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထွန်းနိုင်သည်အများရှေ့၌ မဆီလေးရယ်တံ့မှအိုမဆိုင် ချုပ်ကိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်ဟန်တူ၏။ မျက်နှာကြီးများ နီမြန်းလာကာ ကျွန်တော်ပျော်လိုလတာမမနင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ.... ဒဿနိက ကျောင်းသား တယောက် ဆိုတာလည်း မေ့မထားပါနဲ့လေ....၊ အရာရာကို အစွဲအလန်းနဲ့ တိုင်းထွာလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ....” ဟု ခပ်ဆဆ ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်လဲ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့စေတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အဝေးကရှောင်ကြဉ်ဖို့မထိုက်ဘူးလား.....”

မမမေဂျာသည် မလိမိမိုးမလိမ်မာတယောက်ကို ဆုံးမနေသည့်အသွင်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သို့ပြောလိုက်ကာမှပင် ထွန်းနိုင်ကား..... အကောင်းကို အကောင်းမထင်နိုင်သော ဗျာပါဒမျိုးလွမ်းမိုးနေသူ ဖြစ်သဖြင့် ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်၍သွားလေပြီး “ပျော့ညံ့စေတယ်လို့ မမနှင့်ကပြောသလား၊ စိတ်ဓာတ် ထိုင်းမှိုင်းအောင်ပြုမှ ပျော့ညံ့တော့မပေါ့ဗျ။ အခုဟာ ကျွန်တော်အတွက် ပျော်တောင် ပျော်စရာ ကောင်းသေးတယ်၊ မယုံယင်မမနှင့် အထဲကိုလိုက်ကြည့်ပါလား-” ဟု နတ်စင်တရာဖက်သို့ အဖော် မိန်းကလေးများက မရောက်ဘူးသဖြင့် ကြည့်ချင်ကြသည်ဟု ဆိုကြပြန်ရာ မမမေဂျာလည်း ဦးဆောင်၍ဝင်သွားသော ထွန်းနိုင်နောက်မှ မလိုက်ချင်လိုက်ချင် လှမ်းဝင်သွားရ၏။ ကိုယ်ကား- သူတို့၏အထွေအငေါ့ကလေးကြားတွင် နောက်ထပ်မပါဝင်လိုတော့၍ အပြင်တွင်ပင် တက္ကစီသမား သဖွယ် ကားစောင့်၍နေလိုက်ပါသည်။ သို့သော်- မကြာပြန်ချေ။ ဆူဆူညံညံအသံဘလံများ ကြားရသဖြင့် ပြေးလိုက်ကာ ကြည့်ရပေသည်။

ကိုယ်မြင်ရသည်ကား လဲလှလှခွေလှလှဖြစ်၍နေသော မမမေဂျာကို ထွန်းနိုင်က အလိုက်သင့် ပွေ့ထားရပြီး အဖော်မိန်းကလေးများက ယပ်ခတ်ပေး နှာရှူဆေးများပေး၍ နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်က အကျိုးအကြောင်းမေးသောအခါ “ကျွန်တော့်နှာမည် ပေးထားတဲ့ နတ်ရုပ်က နှုတ်ခမ်းမွှေး ကိုလဲ ဖြုတ်ပြရော- ခုလိုမျက်ကလဲဆံပြာ ဖြစ်သွားတာတဲ့-၊ ကျွန်တော်ကတော့ အပျော်သဘောပါဗျာ၊ စိတ်မခိုင်တာက သူဖြစ်နေတော့-” ဟု ထွန်းနိုင်က လိုလိုချင်ချင်မရှိလှသော လေသံဖြင့် ရှင်း၍ ပြလေသည်။ ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မမမေဂျာလည်း အားယူလူးလဲထကာ- “ပြန်ကြပါဖို့ ရဲ့ကွယ်-” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အပြန်ကားလမ်းပေါ်၌ ထွန်းနိုင်ပါ လူပိုအဖြစ်ပါ၍လာလေရာ- မမမေဂျာက ထွန်းနိုင်အား “မမနှင့် စကားကို မောင်ထွန်းနိုင် နားထောင်ပါကွယ်၊ ဒီနေရာမျိုးဟာ မောင်ထွန်းနိုင်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မမနှင့်ဒါလောက်ပြောပါရစေ....၊ ဒီပြင်ဘယ်နေရာသွားသွား မမနှင့်မကန့်ကွက်ပါဘူး.....” ဟု တောင်းပန်သည်ကို ကြားရပေသည်။

“ဒါဖြင့်..... ဒီနေရာမသွားယင်ပြီးရောပေါ့၊ ဒီပြင်နေရာတွေဆိုယင် မမနှင့်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာတော့ သိထားပါနော် ဟုတ်လား.....”

ထွန်းနိုင် မည်သည်ကိုဆိုညွှန်းသည်အား.... မမနှင့်သိသကဲ့သို့ ကိုယ်လည်းသိလိုက်ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်မသိသည်ကား..... အဘယ်ကြောင့် မမနှင့်ကထွန်းနိုင်နတ်ဟု ထွန်းနိုင်ကိုယ်တိုင်က အပြောင် အပျက် ပေးထားသောနတ်ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး မူးမေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ရသနည်းဆိုသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။ တကြိမ်က ထွန်းနိုင်လည်း မမမေဂျာကဲ့သို့ မဖြစ်စေကာမူ မျက်နှာတွင် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်ခဲ့ရ

သည်ကို ကိုယ်မှတ်မိသေး၏။ ထွန်းနိုင်တို့ မမမေဂျာတို့တွင် အယူဟောင်း အစွဲဟောင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့သောဆက်သွယ်မှု ရှိကြသနည်း၊ အထူးသဖြင့် ထွန်းနိုင်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် (Ultra Modern) ဟု ဆိုလောက်အောင် အလွန်ပင် ခေတ်ရှေ့ပြေးစွာ နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်သိ၏။ တခုသာရှိသည် ထွန်းနိုင်ကြိုက်နှစ်သက် ထိတွေ့တတ်သော အမူအကျင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေမှာ အများနှင့်မတူဘဲ အကွေ့ကောက်အကြည့်တန်မှုတွေဖြင့် ဖြမ်းနေသည်က များသည်မှာ ထူးခြားချက်ရှိပေသည်။ ဤသည်မှာ စိတ်ဝေဒနာတမျိုးဟု ခေါ်မလား။

ဒဿနိကဗေဒ ကျောင်းသားတဦးဖြစ်သော ထွန်းနိုင်သည် တွေးခေါ်မှုပညာနှင့် စိတ္တဗေဒကိုလည်း ရောယှက်ပြီး လေ့လာတတ်ကျွမ်းစကောင်းသည်ဟု ကိုယ်ယူဆပါသည်ထွန်းနိုင်။ ပုထုဇန ပဉ္စတ္ထ ကော- ဟူသောစကားရှိ၍ အများနှင့်မတူသူကို အများထက် အရူးစိတ်ပိုသူဟု ကိုယ်ဆိုမိခြင်း ဖြစ်ပါသည် ထွန်းနိုင်။

အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ကား..... ကိုယ်မသိ၍ ကိုယ့်အကြောင်းရေးလျှင် ကိုယ့် ဖာသာကိုယ် ခေါင်းစဉ်ရှာပေတော့ဟု တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

ဒို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံကြရာ၌ ဖိုးထွန်းနိုင်၏ ချစ်ရေးချစ်ရာသည် သော့ချက်ဖြစ်၍လာကာ..... ပင်မဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေသည်ကိုတော့..... ကိုယ်မတတ်နိုင်ပါ ထွန်းနိုင်ရေး.....။

ထိုစဉ်က မည်သူဆတ်ဆော့မိသည်မသိ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံရသည်ကိုသာ ကိုယ် မှတ်တမ်းတင်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မမမေဂျာက ထွန်းနိုင်ပြောသောစကားကို အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်နေသောအခါ ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ့်ကို ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသို့ ပြန်ကွေ့စေ၏။ ကိုယ်ကအချိန်မရှိတော့ကြောင်း တောင်းပန်သော အခါ ထွန်းနိုင်က အတင်းအဓမ္မ ပြန်ကွေ့စေ၏။ ထိုအခါကျမှ မမမေဂျာက “ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရားကို မမနှင့်တို့ ရောက်ဘူးသားဘဲ မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်-၊ နောက်ထပ် ဘာတွေများ ထူးတာရှိလို့လဲ” ဟု သာသာညှင်းညှင်း မေးလေသည်။

“မမနှင့် ဒီဖက်ကိုတာဖြစ်လို့လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိသားဘဲ.... ညိုတို့ဆိုတာတီးကြတာ ကြားချင်လို့မဟုတ်လား-၊ သူတို့အဲဒီမှာ ရောက်နေကြတယ်.... အဲဒီသွားဖို့ ကျွန်တော်က ခေါ်တာ....”

ထွန်းနိုင်က မြောင်ပြောလာသောအခါ မမမေဂျာသည် နှုတ်ဆွံ့၍သွားပြီး “ကိုတင်ထွတ်ကပြောတော့ အချိန်မမှီတော့ဘူးဆို-၊ ရန်ကုန်တောင်ပြန်ကြဖို့ နေစောင်းနေပြီဥစ္စာ-၊ နောင်ကြိုအုံးမှာပေါ့ကွယ်- မမနှင့်က လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးကြားချင်လို့ပါ။ နို့ ညိုတို့က ဒီလိုဘဲ ဘုရားတဆူကနေတဆူကို-” ဟု

ပြောလိုက်စဉ် “တိတ်.....ခွေးစကားမပြောနဲ့ သူတို့ကသူတောင်းစားမဟုတ်ဘူး၊ အိုဗျာ.... ဘယ်နေရာမှ တောင်းမစားဘူး၊ သူများရဲ့မေတ္တာကိုလဲ တောင်းစားတဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူး-” ဟု ထွန်းနိုင်က မပြော စဘူး ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်၏။

“စကားအပိုတွေ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး မောင်ထွန်းနိုင် မင်းသွားချင်ယင် မင်းဖာသာ ကားတစင်း ရှာသွားပေါ့- မမနှင်းတို့တော့ မလိုက်ဘူး....”

အများရှေ့တွင် အပြာအဆိုခံလိုက်ရသဖြင့် မမနှင်းမှာ မျက်ရည်များဝံ့၍ လာကာ အသံများတုန်၍ လာပြီး “မောင်းပါကိုတင်ထွတ် မောင်းပါ၊ ဘောပွဲတဖက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သံလျင်ဖက်သာ မောင်းပါ-” ဟု ပြောကာ စတီယာရင်ကို ဆွဲလှည့်၏။

ဒီမှာကိုတင်ထွတ် မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ဘယ်သူကဩဇာရှိသလဲဗျ၊ ကျုပ်- ဒါလောက်ပျော့ညံ့ရမလား- ပြန်လှည့်ဗျာ- ပြန်လှည့်”

ကိုယ့်မှာ သူဆွဲငါဆွဲဖြင့် လမ်းလည်ခေါင်တွင် ကားကြီးကနဲ့လန့်ခံနေကာ ရယ်ရမလို- ငိုရအခက်ဖြင့် ကျွဲနှစ်ကောင်ကြားမှ မြေဇာပင်ဖြစ်၍နေပါသည်။ ယင်းသည့်အထဲတွင် ပါလာသော မိန်းမဖော်ကလေး များက ကြောက်လန့်ငိုယိုကြသည်တွင် ကိုယ်လည်းကားကို စက်သတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး- “ဒီအတိုင်းဆိုယင် ကျွန်တော်တော့-မောင်းလို့မဖြစ်ဘူးဗျာ-” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ မထင်ဘဲနှင့် မမမေဂျာသည် မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ထွန်းနိုင်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြန်လေသည်။ မမမေဂျာက ကားကိုစက်နှိုးလိုက်သောအခါ မိန်းမကလေးများက မမောင်းရန်တောင်းပန်ကြပြန်သဖြင့် ကိုယ်လည်း ဇွတ်မောင်းထွက်သော ကားပေါ်သို့ တဖန်ပြန်ခုန်တက်လိုက်ပါခဲ့ရပြန်သည်။ မမမေဂျာကား- ဒေါသအရှိန်ကြောင့်- ဒလကြမ်း မောင်း၍ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထွန်းနိုင်အဖို့ မည်သို့ကျန်ခဲ့၍ မည်သို့ပြန်လာမည်ကို ကိုယ့်မှာ မစဉ်းစားနိုင်အားဘဲ မမမေဂျာကိုသာ ကားဖြေးဖြေးမောင်းရန် တောင်းပန်နေရင်း လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ မမမေဂျာမှာမူ- ကိုယ့်စကားကိုလည်းမကြားနိုင်၊ မိန်းမဖော်ကလေးများ၏ တောင်းပန်လျှိုးသံကိုလည်း ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ထွန်းနိုင်ကမိမိကို လူရှေ့သူရှေ့၌ ထန်ထန်ပြင်းပြင်း ပြောလိုက်သည်အား နာကျည်း ခုဆွေး ရင်မီးမအေးနိုင်သမျှ ရှေ့သို့သာမဲ၍ မောင်းနေ၏။ ကိုယ်မျက်လုံးစွေကြည့်သောအခါ အံ့ကိုတင်းတင်းခဲထားသည်ကို တွေ့ရပြီး မျက်ရည်များပြည့်သိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော်- ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလာခြင်းကား မရှိချေ။ မိန်းမထဲတွင် မမမေဂျာကဲ့သို့ မာန်တင်းဟန်ပြင်းလှသော မိန်းမမျိုးကို ကိုယ်မတွေ့ဘူးပေ။

ဖြေးဖြေးမောင်းပါ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါမရှိပါနဲ့၊ စတီယာရင်ကို သတိထားစသည်ဖြင့် စီးသူအပေါင်းက တဖွဖွ တောင်းပန်နေသည့်ကြားထဲကပင် ဆံညှပ်ချိုးကွေ့တကွေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ကိုယ်လည်း

အရိန်လွန်မည်စိုးသဖြင့် စတီယာရင်ကိုဖမ်း၍ ထိန်းကိုင်ပေးလိုက်မိ၏။ သို့သော်- မမမေဂျာက လက်မခံဘဲ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုင်တွင်ပင်- တူရုမုကားတစင်း အရိန်နှင့် မောင်း လာရာ မိန်းကလေးတသိုက်လုံးက သတိထားရန် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့် ကြားမှပင် ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်လိုက်မိကြပါ၏။ ထို့နောက်ကား- ကိုယ့်အဖို့ လောကကြီးမှောင်ကျ၍ သွားပါ တော့သည်။

ကိုယ်ဆေးရုံတွင် တလနီးပါးတက်၍ ညှပ်ရိုးကျိုးသောဒဏ်ရာကို ကုသရ၏။ ဆေးရုံရောက်၍ ပြန်လည်သတိရလာမှပင် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကင်မွန်းခြုံကို သိလိုက်ရပေသည်။ ရေတူရှုမှလာသော ကားသည် ကိုခင်လွန်း စီးလာသောကားဖြစ်၏။ ဘော်လုံးသမား သုံးလေးယောက်လည်းပါ၏။ သူတို့သည် ထွန်းနိုင်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားတိုက်မှုတွင် ကိုယ်ကညှပ်ရိုးကျိုး၏။ ဘော်လုံးသမားတယောက် ပွဲခြင်းပြီးသေဆုံး၏။ ကျန်မိန်းကလေးများ ပွန်းပဲ့ကြ၏။ ကိုခင်လွန်း မှာလည်း တနှစ်လုံးမြော်မှန်းလာသည့်ကိစ္စကြီး တထိုင်တည်းနှင့် ပျက်စီးသွားရသည်ကို ယူကြီးမရ ဖြစ်မဆုံး ဖြစ်၍နေလေသည်။ မမမေဂျာကား- ထိုအမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပို၍လူသိများကာ ဟိုးဟိုး ကျော်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော်- ကိုယ်ထင်သကဲ့သို့ တကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး သင့်ထိုက်နှင့်သင့်ကံ သင်းတို့သာ ခံပေတော့ဟု ပေလာယျက်ပြုတတ်သူကား မဟုတ်ရှာချေ။ သူ့အမှုကိစ္စဖြစ်နေသည့် ကာလပတ်လုံး လူမှန်းခံနေရသည့်အတွင်းမှပင် ကိုယ်ဆေးရုံသို့ မှန်မှန်လာကြည့်ပြီး အားပေးစကား ပြောပါ၏။ ထွန်းနိုင်ကား ပေါ်မလာချေ။ ထွန်းနိုင်သည် မမမေဂျာနှင့် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ပြန်လည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို စိုးရွံ့၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိအပြစ်လည်း မကင်းဟု အငဲ့စိတ် ကြီးမားမှုကို ဖျောက်ပယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့်လော၊ ကိုယ့်ထံတေခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း.... ကိုယ်ကမူ ထွန်းနိုင်ကိုခွင့်လွှတ်၏။ ထွန်းနိုင်ထံမှ တိုတိုကလေး ရေးပေးလိုက်သော စာသည် ထွန်းနိုင်၏ ဖြူစင်သောနှလုံးသားကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်ဟု ကိုယ်ထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကိုတင်ထွတ်.....

ကျွန်တော်မလာချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဒဏ်ရာဟာ အချိန်တန်ယင် ပျောက်မှာဘဲ ကျွန်တော်သိရတယ်၊ အမာရွတ်ဟောင်းကို ပြန်မစမ်းချင်တာ ကျွန်တော်အကျင့်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ကနောင်တရမယ် ခင်ဗျားက စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒါတွေဟာ ကိုယ်ဆင်းရဲပြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲရတာမျိုးဖြစ်တယ်....၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခင်တယ် ခင်ဗျားအနာရောဂါကင်းပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်မှ လာတွေ့တော့မယ်.....။

သင့်- ထွန်းနိုင်။

သည်စာသည် ကိုယ်နှင့်ထွန်းနိုင်တို့၏ (ဒို့နှစ်ယောက်) စာတန်းတွင် နိဂုံးကမ္ဘတ် အဆုံးသတ် လိုက်သော စာဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်သည် ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ အထက်ဗမာပြည် သုသေသန

အသင်းမှ ပျူယဉ်ကျေးမှုတူးဖော်ရေး စီမံကိန်းတွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာ၍ ကမန်းကတန်း လိုက်ပါ၍ သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ထွန်းနိုင်လာသောအခါ မတွေ့ဘဲလွဲ၍သွားရသည်။ ကိုယ်ပြန်လာသော အခါ၌လည်း ထွန်းနိုင်မှာသူ့မာမာ၏ သွေးတိုးရောဂါကြောင့် မောင်းမကန်သို့ လိုက်ပါသွားရသည် ဟုဆို၍ မတွေ့ရပြန်ချေ။ ထို့နောက်၌ကား- ထွန်းနိုင်၏အမူအကျင့် အရင်းခံအရ ကိုယ်တို့ထံ ပြန်မရောက် လာတော့ဘဲ အခြားတနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပျော်ရွှင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယင်းမှာ ကိုယ်တို့နှင့် စိမ်းကားဖဲကျဉ်သွားသည်ဟု ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တို့ကို မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့တွေ့ အဝေးကပင် အော်ဟစ်ခေါ်ငင် ဖက်လှဲတကင်း ပြုတတ်သူဖြစ်သည်။ ထွန်းနိုင်ကား.....။

“ဟေ့-ညီလေးထွန်းနိုင် ထလေ.... ထ-ထ- မနက်မိုးလင်းနေပြီကွ၊ ဘယ့်နှယ် ဒီပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လာပြီးအိပ်နေရတယ်လို့.....”

ကိုကြီးအောင်က ကိုတင်ထွတ်၏ စာတန်းကိုဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ ဝရံတာတွင်ရှိသော အိပ်ရာသို့ ပြန်မရောက်တော့ဘဲ နေရာတွင်ပင် အိပ်မော်ကျသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လူးလဲထလိုက်သောအခါ ဧည့်ဂေဟာတရုလုံးမှာနီး ကြားလျက်ရှိနေကြပြီး အချို့က ရေမိုး သန့်စင်လျက်ရှိနေကာ- အချို့က လက်ဖက်ရေကော်ဖီနှင့် မုန့်များပင်.... သုံးဆောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါကျမှပင်..... လက်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်ကွင်း သော့ခလောက်တန်းလန်းကို ပြန်လည်ဂရုစိုက်မိသဖြင့် ဆပ်ပြာဖြင့် ချွတ်ကြည့် မိသေးသည်။ ယခုမှပင် ပတ္တာတို့အံကျဖြစ်၍ နေကြသည့်နှယ် မည်သို့မျှ ချွတ်၍မရ ဖြစ်နေသဖြင့် လက်လျှော့ထားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ရေချိုးစဉ်အတွင်း အခန်းအပြင်ဖက်မှနေ၍ တံခါးထုသံကြားသဖြင့် အနည်းငယ်လှစ်၍ပေးရာ ကိုတင်ထွတ်ကိုပင်တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာဖိုးထွန်းနိုင် မောင်ရင် မနေ့ကရတဲ့လက်ကောက်ကို စာရင်းစစ်အရာရှိ တယောက်က စိတ်ဝင်စား နေလေရဲ့ကွာ-”

ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩသွားမိသဖြင့် “ဘယ်တုန်းကသူတို့က မြင်သွားရတာတုန်းဗျ၊ ညက သူတို့ အားလုံးအိပ်မှ ပြန်လာကြတာဘဲဟာ၊ မြို့ဟောင်းမှာ ကျွန်တော်လက်ကောက်တကွင်း ရေထဲက ရတဲ့အကြောင်း ညတွင်းချင်းဘဲ ပျံ့သွားရောလား” ဟု မေးလိုက်ရပါသည်။

“မောင်ရင်က ဧည့်ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အိပ်မောကျသွားတယ် မဟုတ်လား-ဟဲ-ဟဲ- ကိုယ့်စာတန်းက တော်တော်ကောင်းပုံရတယ်၊ ထားတော့လေ၊ အခုပြောမှာက စာတန်းအကြောင်း မဟုတ်ဘူးဟေ့- လက်ကောက်အကြောင်း ဒီလိုကွာ မောင်ရင်ကအိပ်ပျော်သွားတော့လဲ မီးတွေ မပိတ်မိဘဲ အိပ်ပျော်သွားတာကိုး၊ တရားနီးမှာ အဲဒီစာရင်းစစ်က အခင်းကြီးသွားဖို့ အောက်ထပ် အဆင်းမှာ မင်းလက်ကလက်ကောက်ဝတ်ကို သွားတွေ့တော့တာဘဲ၊ ညကျမှ မင်းတိုက်ချွတ်ထားတဲ့

ဘော်ငွေရောင်တွေက သိပ်လက်တာနဲ့ ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး အနားလာကြည့်မိတယ်တဲ့၊ လက်ကောက်ပေါ်က စာတွေက သင်္သကရိုင်းစာတွေဆိုတာ သူသိတယ်တဲ့၊ ညကမင်းနီးသွားမှာစိုးလို့ သူလဲ ကိုင်မကြည့်လိုက်ဘူးတဲ့၊ ခုမှမင်းအပြင်မထွက်ခင်ကို....”

“အော်-သိပြီ၊ ဘာစာတွေလဲလို့ ဖတ်ကြည့်ချင်လို့တဲ့လား- ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ခုထိ ချွတ်လို့မရသေးဘူးဗျ.....”

“ချွတ်လို့မရလဲ လက်ပေးပေါ့ကွာ.....”

ကျွန်တော့်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း လက်ပေးတတ်သည့်ခွေးကလေး ဖြစ်၍သွားပေးဦးတော့မည်ကြောင့် ရေနင့် လှမ်းပက်လိုက်ရပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ရေတဘွမ်းဘွမ်း လောင်းချီးလိုက်ရသည်။ ကိုတင်ထွတ်က- “ဟေ့- စောင့်နေတဲ့သူ အားနာစရာကြီး မြန်မြန်ထွက်နော်-” ဟု အော်ပြောသွားလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်အကြောင်း ညကပြောသွားကြသောသူထဲက အိန္ဒိယပြည်မိုက်ဆိုနယ် ရောက်ဘူးသောသူဟု ထုတ်ဖော်ပြောသောသူ ဖြစ်ရမည်ဟု- တွက်လိုက်ရပြီး ထိုသူသည် အကယ်ပင် သင်္သကရိုင်းဘာသာကို ကျွမ်းကျင်စေဦးတော့..... ဖတ်ကြားဘာသာပြန်လိုက်သည့်အခါ မဟုတ်တန်း တရားတွေ ဖြစ်နေလျှင် ခက်ချိမ့်မည်ဟု တွေးပူမိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရှေးခေတ်ရှေးအခါက ကျိန်စာတိုက်ခြင်းဝါသနာ ထုံတတ်ကြရာ ဤလက်ကောက်ဝတ်ကို ဝတ်သူသည်မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပါစေသားဟုဆိုပါက.... ကျွန်တော်တွင် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သတ်ပါ စနိုးစနောင့် စိတ်တွေ ဖြာပြီး နေရင်းထိုင်ရင်း တခုခုဖြစ်တိုင်း သင်္သကရိုင်းဖြစ်တော့မည်ဟု လူ့သဘာဝအရ နောက်တုံ့၍ နေမိသည်။ သို့သော်လည်း.... ယခုမှ ငြင်းဆန်ပြန်ကလည်း ပညာတတ်သူများချည်းမို့ ကြောက်တတ်သော စိတ်ကိုရိပ်မိလျှင် မကောင်းဖြစ်မည်ကြောင့် စိတ်ကိုတင်းကာ ထွက်ခွဲရပါသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများကို သွေ့ခြောက်အောင်ပင် မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မတိုင်ချွတ် မသုတ်သင်ရသေးခင်ပင် ကိုတင်ထွတ်က အတင်းဆွဲခေါ်ကာ- “ဟောဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ထွန်းနိုင်တဲ့၊ ဒါကတော့ စာရင်းစစ်အရာရှိ ဦးသောင်းထင်တဲ့၊ ကုလားပြည်မှာ ပညာတော်သင် တော်တော် သွားဘူးတယ်တဲ့၊ အဲဒါမင်းလက်ကောက်ကစာ ဖတ်ကြည့်ချင်လို့တဲ့ကွာ” ဟု အတိုချုပ် မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲယူကာ- ထိုးပေးလိုက်၏။ ဦးသောင်းတင်ဆိုသူက မိမိသည် သင်္သကရိုင်းဘာသာကို အနည်းငယ် ထမင်းစားရေသောက်မျှသာ တတ်ကျွမ်းပါကြောင်း နိမ့်ချသော စကားကိုပြော၍ ကျွန်တော်လက်ပတ်ဘော်ကွင်းကို ယူငင်ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့တဖွဲ့ လုံးရော စာရင်းစစ်အဖွဲ့ပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

ကိုကြီးအောင်တယောက်သာလျှင် မလှမ်းမကမ်းမှနေပြီး- “စိတ်ညစ်စရာတွေဆိုယင် လိမ်သာပြောမျိုး၊ ညီလေးက တယ်ပြီးအစွဲအလန်းကြီးတတ်တယ်၊ ဥပမာ သည်လက်ကောက်ကို ရတဲ့သူဟာ မြို့ဟောင်း

မှာ ရာသက်ပန်နေစေလို့ ရေးထားယင် တကယ်နေခဲ့မှ ခက်နေအုံးမယ်-” ဟု ရယ်စရာစကားဆိုရင်း အရိပ်အခြည်ပေးကာ သတိပေးပေသည်။

“ဒီမြို့ဟောင်းမှာ နေဖို့လဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲ-အဲ... ကျိန်စာလဲ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့ဟာကအဆန်းရယ်.....”

ဦးသောင်းတင်က ကုလားသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောသောအခါ “ဘာလဲဗျဟင် ဘာလဲဗျ” ဟုအားလုံးကပင် တပြိုင်တည်း မေးကြလေသည်။

ဦးသောင်းတင်သည် ကြာရှည်စွာ ကျွန်တော်၏လက်ကို ဟိုလှည့်သည်လှည့် ပြုလုပ်နေရသည်ကို အားနာသည့်အတွက် လွှတ်လိုက်တော့ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖျပ်ကနဲမော်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ အခြားသူများဖက်လှည့်၍- “ဒီလက်ကောက်ဝတ် ဘော်ငွေပတ်ကို ဘုရင့်သမီးစန္ဒာဒေဝီက ဇီဝစိုး အမည်ရှိတဲ့ ဆင်တော်ကိုထိန်းရတဲ့ ဆင်ထိန်းကလေး မဂိုလုလင်ရှာမာကို ပေးသနားတာတဲ့-” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါကိုတင်ထွတ်က- “အေးဗျ၊ ကျွန်တော်လဲထင်သားဘဲ၊ ဒီလို လက်ကောက်ဝတ်တန်ဆာမျိုးကို မြန်မာဘုရင် ရခိုင်ဘုရင်လက်ထက်တွေက ဝတ်ကြဆင်ကြတယ်လို့ မကြားဘူးပါဘူးလို့ အောက်မေ့ နေတာ ခုတော့ မဂိုကုလားကလေး ဝတ်တာဖြစ်နေတာကိုး၊ နို့နေပါအုံး မြောက်ဦးမြို့ကြီး စည်ပင် ထွန်းကားစဉ်က ပေါ်တူဂီတွေ အဝင်အထွက်ရှိတယ်လို့သာ သိရပါတယ် ဘယ်နှယ်မဂိုလုမျိုးတွေလဲ ရောက်နေတာတုန်းဗျ” ဟု သမိုင်းလိုက်စားပီပီ အထွန်းတက်လိုက်လေသည်။

“ပေါ်တူဂီတွေရောက်မှတော့ မဂိုတွေလဲရောက်ရောပေါ့ဗျာ၊ အိန္ဒိယတိုင်းဖက်က ကူးလာခဲ့ကြတာချင်း အတူတူဘဲဟာ-”

မြန်စာဂုဏ်ကိုကျော်ဝေက လွယ်လွယ်ကလေးအမေးကို ရှင်းရှင်းပင်ဖြေ၏။

“သမိုင်းအလိုအရတော့ ရခိုင်ဘုရင်တွေက ကုလားမင်းအဆက်ဆက်နဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံမှု အများဆုံး ရှိခဲ့တာဘဲ၊ ကုလားပြည်ကိုတောင် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူခဲ့ဘူးသေးသတဲ့ဗျ၊ နရုအလီခင်ဆိုတဲ့- ရခိုင် ဘုရင် နာမယ်ကိုက ကုလားနာမယ်ဘဲပေါ့၊ မြောက်ဦးခေတ်ဟာ မဂိုဘုရင် အကဘာတို့ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပတာနဲ့ မကွာလှဘူးလို့ထင်တယ်၊ အဲဒီတော့ အသွားအလာတွေ များများရှိမှာဘဲ-”

ဦးသောင်းတင်ကလည်း အိန္ဒိယပြည်၌ အတန်ကြာနေခဲ့ဘူးသူဖြစ်၍ ထိုသို့မိမိကြားဘူးနားဝရှိသမျှ ပြောပြပြန်ရာ၌ လက်တွေ့သမားဖြစ်သူ ဓာတ်ပုံဆရာကိုတင်ဦးက “ဒီလိုလက်ကောက်မျိုးဟာ....

ကျေးတွေကျွန်တွေကို ဝတ်ပေးတဲ့ဟာမျိုးပါဗျာ.... မင်းသမီးက ကျေးကျွန်ကို ပေးသနားတာဆိုတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲဗျ” ဟု ပြောပြန်လေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဘုရားပုထိုးများလိုက်လံပို့ရန် ရောက်၍နေကြသော ကိုစံရွှေမောင်တို့ အထဲမှ ကိုသာကျော်ဝေက ကြားဝင်လိုက်ပြီးလျှင် “ဒီဟာကတော့ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ရခိုင်ဘုရင်တွေက ကိုယ့်ဆီကိုခိုးဝင်လာတဲ့သူတွေကို သူကောင်းမြောက်တာရှိသလို ကျေးကျွန်အရာသွင်းတာလဲ ရှိတာဘဲ။ ခုနကပြောတဲ့ မဂိုလုလင်ရှာမာဆိုတာလဲ ဆင်ထိန်းဆိုတဲ့နောက် ကျေးကျွန်ဘဲပေါ့ဗျ။ ကျေးကျွန်ကို ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးတဲ့သဘောပေါ့ ကျွန်တော်အဖေဆီမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြဘဲ အဆက်ဆက်ကစုထားတဲ့ ပုရပိုဒ်တွေပေစာတွေရှိတယ်။ အဲ-အဲ သူခွင့်ပြုယင်တော့ ကြိုတဲ့အခိုက် ယူကြည့်ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပါမှ ဒွိဟသံသယတို့ ပြေငြိမ်းသွားရပေသည်။ ယင်းသည့်တိုင် စိတ်ကူးယဉ် သမားဖြစ်သူ ကဗျာဆရာကိုဆွေဝင်းက..... “မင်းသမီးကလဲဗျာ ဆင်းထိန်းကလေးကိုမှ ရွေးပြီး ဆုလာဘ်အဖြစ် ဒါကိုပေးသတဲ့လား၊ အင်း-ကဗျာစပ်ဖို့တောင် ခပ်ကောင်းကောင်းဘဲဗျ” ဟု ဆိုလေ သည်။ ထိုအခါကျမှပင် တချိန်လုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ကျွန်တော်ကို အားနာသော ကိုကြီးအောင်က “ထိုက်လို့ရတဲ့လူက ရနေမင့်ဘဲ ကိုယ့်လူတို့ရ၊ စပ်ချင်းစပ်ရင် ထွန်းနိုင်နဲ့ ဘော်ငွေစင်ဆိုပြီး ခေတ်သစ်ကဗျာဘဲစပ်ပေါ့-” ဟု ရယ်ရွှမ်းပါရွှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးအောင်ရာ- မြို့ဟောင်းရောက်တာမှ တညတမနက်ဘဲရှိသေးတာ၊ ကျွန်တော်မှာ အတိတ်၏အကျဉ်းသားဘဝ တခါထဲရောက်သွားပါအုံးမယ်...၊ ဒီလက်ကောက်ကို ချွတ်လို့မရလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲမှာ..... လမ်းသွားတိုင်း သော့ခလောက်သော့ကြီး တချွင်ချွင်နဲ့ ရှက်နေရတဲ့ အထဲမှာ ကဗျာများတော့ တခုတ်တရမစပ်လိုက်ပါနဲ့.....”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောမှ ကိုယ်စိတခက်ခက် ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုမျှမကသေး “မျက်လုံးစိမ်းနဲ့မဂိုကလေး ဖမ်းလာတယ်ဟေ့- ကြည့်ကြကြည့်ကြ” ဆိုပြီး “မြို့လှည့်ပြရင် ကောင်း မယ်” ဟူ၍လည်း နောက်ပြောင်ကြလေသေးသည်။

မြို့လှည့်ပြရင်....။

ထိုမြို့လှည့်ပြရင်..... ဟူသောစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်၌ အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ စစ်ကနဲ ဖြစ်၍သွားပါသည်။ ကိုကြီးအောင်ကလည်း ကျွန်တော်မျက်နှာ ပျက်လျှင်ပျက်ခြင်း၊ ခင်းလျှင်ခင်းခြင်း ထင်းထင်းသိတ်သိတ်သူဖြစ်သဖြင့် အားလုံးကို မျက်နှာပိုးသတ်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ “တနေ့လုံး ဘုရားတွေအနဲ့ သွားကြရမှာဆိုတော့ ခုကထဲက ထွက်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်-” ဟု ကိုစံရွှေမောင်ကို စကားခေါ်လိုက်၏။ ကိုစံရွှေမောင်က ကားနှစ်စင်းပင် အဆင်သင့်လုပ်ထားပါသည်ဟု ဖော်ရွေစွာ ပြောလေသည်။

“ထမင်းလဲ ဟိုမှာစားဖို့စီစဉ်ပြီးပြီ၊ အနားနီးတော့ ကားနဲ့ပြန်လွှတ်ပြီး ယူခိုင်းမယ်- အရိပ်ကောင်း တဲက ဘုရားတဆူဆူမှာ ခြေခင်းလက်ခင်းဆန့်ရင်း စားကြတာပေါ့၊ ညနေစောင်းမှဘဲ အေးအေးလူလူ ပြန်ကြဖို့ လုပ်ထားပါတယ်” ဟု ကိုစံရွှေမောင်က ဆက်လက်ရှင်းပြပါမှ ကျွန်တော်လည်း မှတ်တမ်း စာအုပ်များ ဖိုင်တွဲများကိုပါ ယူငင်ခဲ့ရန် သတိအမှတ်ရလိုက်ပါ၏။ ဦးသောင်းတင်အပါအဝင် စာရင်းစစ်သုံးယောက်ကလည်း ယနေ့အဖို့ မိမိတို့အားလပ်သည်ဆိုကာ တပါတည်းလိုက်ခဲ့ကြလေ သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့တသိုက်သည် ဂျစ်ကားကလေးနှစ်စင်းဖြင့် ဧည့်ဂေဟာမှထွက်၍ မြို့ကိုပတ် ထွက်ခဲ့ကြကာ ပထမဦးစွာ နာမည်ကြီးရစ်သောင်းဘုရား တည်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ပျံ့ပျူးသောကတ္တရာလမ်း နည်းပါးလှသဖြင့် ကားမှာ အလူးအလိုမ့် အခန့်အဆောင့် များလှရာတွင်.... ကျွန်တော် ဘော်ငွေလက်ပတ်မှ သော့ခလောက်နှင့် သော့ကြိုးမှာလည်း တချွင်ချွင် မြည်၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မဆီမဆိုင် သံလျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို ပြန်လည် သတိရမိ လိုက်ပါသည်။ ဘုရားမှဆည်းလည်းသံများနှင့် လက်ကောက်မှတချွင်ချွင်မြည်သံကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ငရဲကြီးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ မည်သည့်ကြေးသတ္တုတို့ တခုနှင့်တခု ထိခတ်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော တလွင်လွင်အသံလေးများမှာ ..... ဘယ်နေရာမဆို နှလုံးသည်းပွတ်ကို ချူဆွတ်ရိုက်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအသံ ကလေးများ ကြားတိုင်းကြားတိုင်း နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည် သတိရမိသည်လည်းဖြစ်၏။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ညိုသည် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စကကဲ့သို့ ညအချိန် ငွေဆည်း လည်းသံကလေးများကို နာခံရင်း အင်ကြင်းပန်းများ ဘုရားများထံတွင် ကပ်လှူ၍နေအုံးမည်လား၊ အဝေးသို့ပြေးပြီဟု ဆိုလေတော့ ကျွန်တော်ပေးခဲ့သော မှန်စီရွှေချပတ္တလားကြီးကို မည်သူတွေ့များ တီးခတ်နေကြပေလိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော်အဖို့ရာ၌ ပျော်ရွှင်ခြင်း စိတ်လွတ်လပ်ခြင်း တို့တွင် တခဏမျှ အလစ်မပေးဘဲနှင့် သောကမြူတိမ်တို့ အုံ့မိုးလာတတ်စမြဲဖြစ်လေရာ၊ ကျလိုက်၊ အုံ့လိုက်ဖြင့် တိမ်တိုက်၏ကျည်စယ်မှုကို ခံရသောနေနတ်သားပမာ ဘယ်အခါမဆို သာယာမှုအပြည့် အဝ မရနိုင်ဘဲဖြစ်၍နေပါသည်။ ညက ကိုတင်ထွတ်၏စာတန်းကို ကျွန်တော်အပြီးအထိ မဖတ်နိုင်ဘဲ ခရီးပန်းလာမှုကြောင့် အိပ်ပျော်၍သွားခဲ့၏။ ကိုတင်ထွတ်၏စာတန်းကား အဆုံးသို့ မရောက်ဟု ဆိုပေသော်လည်း ဆက်လက်ဖတ်စရာမလိုပေ။ ကျွန်တော်နှင့်မမနှင်းတို့ မာနချင်းပြိုင် အနိုင်လုရာမှ ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘာတခုမျှ မသက်ဆိုင်သော အခြားသူများသို့ ရန်လှိုင်း ရိုက်၍ အသက်ဇီဝိန်ပင် ဆုံးရှုံးလာအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများကို..... ကျွန်တော် ပြန်လှန်တွေး၍ ရေးရေးလေးမမြင်ချင်၊ ထင်ထင်လည်းမတွေ့ချင်ဘဲ မေ့ပင်အောက်ရောက်အောင် ဇွတ်နှစ်နေခဲ့ကာမှ.... ဖြစ်စဉ်တို့ တခုပြီးတခု ဇယ်ဆက်သလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝ ကကြီးမှစပြီးလျှင် အဆုံးမရောက်မီအထိတော့ ကြုံတိုင်းကြုံတိုင်း ဤကဲ့သို့ အဖန်ဖန်တလဲလဲ

ပြန်လည်ချောက်လှန်နေပေလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆရပါသည်။ ယခုလည်း လက်ကောက်သံ တချွင်ချွင် ဖြင့် မြို့ဟောင်းတစ်ခု လှည့်လည်စဉ် အဘယ်သို့သော စိတ်အလျဉ်ပိပွလွှာတို့ဖြင့် ကြုံရဦးမည် မသိချေ။

ရှစ်သောင်းဘုရား။

သက္ကရာဇ် ၈၉၇-ခုနှစ်တွင် မင်ဗကြီးသည် “ငါဘုရင်မင်းမြတ်သည်ကား..... ရှေးအတိတ်ကာလက ပွင့်တော်မူလေပြီးသော..... ဘုရားရှင်တို့ထံ ရုပ်ထုတော်ထုလုပ်၍ ကိုးကွယ်ခံဘူးလေပြီ။ နောင်လာ လတံ့သော..... ရှစ်သောင်းဘုရားတို့၏ ရုပ်ပုံတော်ကိုကား..... မဖူးရသေး။ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရား တို့၏ ရုပ်ထုတော်များကို ဖူးမြော်လိုလှသည်တကား” ဟု တမ်းရှုပြီးလျှင် ကြီးစွာသော ကျောက်တိုင် ကျောက်တုံးတို့ကို ဆစ်စေ၍ ဘုရားဆူရေနှစ်သောင်း ရတနာ ၇-ပါးဖြင့်ပြီးသော ရုပ်ထုတော် ခြောက်သောင်းတို့ကို မုခ်ဝမုခ်ပျံတို့၌ ကိုးကွယ်သည်ဟုအဆိုရှိသော ဤရှစ်သောင်းစေတီတော် မြတ်ကြီးကို အဝေးကဖူးမြင်မျှော်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏သောကဗျာပါရတို့မှာ ပိန်းကြာ ဖက်တွင် တင်သောရေစင်ကဲ့သို့ ခဏချင်း လျောကျပျက်ပြယ်သွားသင့်ပါလျက်နှင့် စေတီတော် မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ကြည့်ညိုရသည်ကတခြား၊ ရင်ထဲတွင် လေးလံထိုင်းအိလျက်ရှိသော သည်းပွတ် နာကတခြား၊ ဖြစ်လျက်နေကာ- အိမ်ပြေးကလေးတယောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စံစားရ သည့်ကဲ့သို့ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍လာပြန်ပါသည်။ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့သည်ဖြစ်သော သည်ဘုရား ကိုကား ဖူးဖြစ်အောင်ဖူးရပေဦးမည်။

“ဖိနပ်တွေကားပေါ်မှာဘဲ ချွတ်ထားခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ- ရှစ်သောင်းဘုရားက ကြည့်ညိုစရာ သုတေသန ပြုစရာတွေ တော်တော်များတော့..... တော်တော်အချိန်ကုန်မှာဗျာ၊ တော်တော်ကြာဘုရားပေါ်မှာ.... ဖိနပ်တင်ကိုင်ကိုင်နဲ့ အလကားနေရင်း အလုပ်ရှုပ်နေအုံးမယ်.....”

သာကျော်ဝေ၏ အကြံပေးချက်အရ စောင်းတန်းရှေ့တွင် ရပ်၍ထားသောကားများပေါ်၌ စီးလာသော ဖိနပ်များကို ချွတ်ထားခဲ့ကြသော်လည်း ကိုတင်ဦးက သူ့လက်စွဲကင်မရာများကို တကိုင်ကိုင်နှင့် လက်ကမချနိုင်ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ကဗျာဆရာကိုဆွေဝင်းကလည်း..... တခဏချင်း တထိုင်ချင်း စိတ်ရလျှင် ရသလို ကဗျာကလေးတပုဒ်စနစ်ပုဒ်စ ရေးခြစ်ရန်ဟူ၍ ကလောင်နှင့်စက္ကူကို လက်ကြားညှပ်လျက် ရှိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်မှာလည်း မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့်တကွ၊ ဒို့နှစ်ယောက်စာတန်းများပါသော ဖိုင်တွဲ များကို..... ဘုရားပေါ်တက်သည်အထိ ထားမပစ်ခဲ့ရကိုင်နိုင်ဘဲ၊ ဘုရားပေါ်ထိ ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူဆောင်လာခဲ့မိပါသည်။

စေတီတော်မြတ်ကား..... ကုန်းမြေမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိလျက်ရှိရာတွင်..... ကျောက်အုတ် တံတိုင်း တို့ဖြင့် ပတ်လည်ရံ၍ထား၏။ မဟာရံအတွင်း၌လည်း စေတီရံများစွာ တည်ထားသေး၏။ ပစ္စယံ

အဆင့်ကဲ့သို့ ရင်ပြင်အထပ်စကြီများရှိရာတွင် မဟာရံအတွင်းစကြီ၌ ရှင်တော်ဘုရား ကျင်လည်တော်မူခဲ့ဘူးသော နိပါတ်တော်အလာ..... ကြီးကြာ၊ ဟင်္သာ၊ ကိန္နရာ၊ မျောက်၊ ဆင်၊ နွား စသော ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အရည်အတွက်ပြည့် ထုလုပ်ထားကာ နာရယ်၊ ဗိဿနိုး စသော ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့၏ ဦးခိုက်ရာဖြစ်စေချင်းငှာငှင်း၊ နိပါတ်တော်လာဇာတ်ရုပ် လောကီကျမ်းစာလာဇာတ်ရုပ်တို့ကိုငှင်း၊ ထုလုပ်ထားသည်ကို..... တွေ့ရသဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်သူကရိုက်၊ မှတ်တမ်းတင်သူက တင် စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရပြန်သည်။ စေတီတော်ကြီးမှာ.... လှိုင်ဂူသဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ၊ အတွင်းသို့ ဌာပနာတိုက်အထိ၊ ခရူပတ်သဏ္ဍာန် လကျာရစ်လိုက်ခေါင်းဖောက်၍ ထားရာတွင် ထိုလိုက်ဂူလမ်းအတွင်း၌ အရာအထောင်မကသော ဘုရားရုပ်ထုတော်တို့ကို ဖူးမြင်ရပြန်၏။ အတွင်းသို့ဝင်လေလေ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလေလေ ရှိသော်လည်း လေဝင်ပေါက်.... အလင်းရောင်ဝင်ပေါက်တို့ အကွက်ကျစွာဖောက်၍ထားသဖြင့် ရှုရသောလေတို့မှာ သန့်ရှင်းလှပသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆုံး အသေပိတ်၍ထားသော ဌာပနာတိုက်ရှိသည်ဆိုသည့် စေတီတော်ကြီး၏ ဗဟိုချက်မအဆုံးအထိရောက်အောင် သွားလိုက်ကြပေသေးသည်။ လိုက်ဂူအဆုံး၌ ကျောက်နံရံ ဆီးကာ၍နေသောကြောင့် သာကျော်ဝေက ရှေးဘုရင်တို့သည် အရေးကြီးလာလျှင် ဤကျောက်တံခါးကို ဖွင့်၍ လျှို့ဝှက်သောလမ်းမှဆင်းကာ ရန်သူတို့အမှီမလိုက်နိုင်အောင် ပင်လယ်ဝအထိ ဖောက်ထားသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်တတ်ကြကြောင်း.....၊ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား မှတ်သားခဲ့ဘူးသည်ဟု ပြောပြလေသေးသည်။ ထိုအခါ ကိုတင်ထွတ်က တောင်အမေရိကတွင် တခါကသူတွေ့ခဲ့ဘူးသော..... မာယာလူမျိုးတို့စရိုက်နှင့် တူညီသည်ဟု မှတ်ချက်ချပေးသေးသည်။ ယင်းမှတ်ချက်မှာ..... ဘုရားပြင်သို့ပြန်ထွက်လာပြီး..... အနောက်ဖက် မျက်နှာပြုသော မဟာရံတံတိုင်းရောက်မှပင် ပို၍လက်စွဲရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

“အရင်တုန်းကတော့..... ဒီနေရာဟာ တော်တော်မြင့်တဲ့တောင်ကုန်းမို့လို့ ရှည်လျားတဲ့ ကျောက်လှေကားကြီး ရှိတယ်တဲ့ဗျ၊ ဘုရင်များဘိသိက်ခံယင် တိုင်းသူပြည်သားအများက အောက်ခြေကနေ ဖူးမျှော်ကြရတယ်.....၊ ဘိသိက်ခံမဲ့ ဘုရင်နဲ့မိဖုရားဟာ နှစ်ဦးလက်တွဲပြီး လှေကားပေါ် တထစ်ပြီး တထစ် တက်လာကြပြီးတော့ အပေါ်ဆုံးအထစ်ဖြစ်တဲ့ ဟောဒီစေတီတော်ခြေတော်ရင်းမှာ ဘိသိက်ပွဲပြုလုပ်ကြစမြဲဖြစ်တယ်လို့ အဆိုရှိဘူးတယ်ဗျ.....”

ကိုစံရွှေမောင်ကလည်း သူကြားနာရဘူးသမျှကို ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြပြန်လေသည်။ ယင်းသို့ မြင့်စောက်သော ကျောက်လှေကားအရှည်ကြီးထက်တွင် ဘုရားကျောင်းဆောင် တည်ထားကိုးကွယ်ကာ- ထိုကျောင်းဆောင်တွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တတ်ကြပြီး၊ အရေးကြီးကလည်း ကျောင်းဆောင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်တတ်ကြသော မာယာဘုရင်များ၏ထုံးစံလေတို့နှင့် များစွာတူသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ တွေးလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီးလျှင် အရာမျှသာ ကျန်သော လှေကားထစ်များမှ အောက်ခြေအထိရောက်အောင် ဆင်း၍ကြည့်ကြ၏။ တောင်ပူစာ

ငယ်ကလေး တစ်လုံးကဲ့သို့ မြင့်မားသောနေရာဖြစ်လေရာ အတက်နေ့နေ့ အဆင်းဖြေးဖြေးဟု ဆိုစကားရှိသည့်အတိုင်း ဖြေးဖြေးဆင်းကြသည့်တိုင်အောင် ခြေခူးများညောင်းညာလှသဖြင့်.... အောက်ခြေမြေပြန့်ကလေးသို့ အရောက်၌ မြို့ကြီးသားများ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ အမောဖြေ လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့- ကြည့်စမ်း၊ အောက်ကနေမော်ကြည့်ယင် ဘုရားထီးတော်လောက်ဘဲ မြင်ရတယ်ဆရာ၊ တော်တော်မြင့်သား....”

ကိုတင်ဦးက ဓာတ်ပုံမျက်စေ့ဖြင့် မြင်ရသမျှကို..... ကျွန်တော်အား လှမ်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နေရာမှထ၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါ.....

ကျွန်တော်နောက်ပါးမှ သန်မာသောလက်များက ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသော အတွေ့မျိုးကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်စိတ်အာရုံတွင် တလောကလုံး အမှောင်ပိတ်ဖုံးသွားသည် ကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မြင်မက်နေကျ အိပ်မက်မျိုးထဲမှဖြစ်သော အီဂျစ်ပြည်မှ ပိရမစ်သဏ္ဍာန် အပေါ်တက်သည့် အလယ်လမ်းဖုံဖုံဖြင့် တောင်ပူစာတခုကိုသာ ကျွန်တော်မျက်စိထဲ၌ ထင်းထင်းကြီးမြင်၍ နေပါသည်။ မက်နေကျ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင် မွေးပျံ့ချိုအီလွန်းလှသော ရနံ့သည်လည်း..... ကျွန်တော်နှာဝသို့ အတင်းတိုးဝင်မွှေနှောက်လိုက်လေရာ..... (နေ့ခင်း ကြောင် တောင်ကြီး ငါအိပ်မက်မက်ပြန်တော့မယ်၊ အိပ်မက်မက်ပြန်တော့မယ်၊ မမက်ရဘူး ငါဘယ်တော့မှ.... မမက်ရဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမက်ရဘူး.....) ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးတင်းခံ၍ နေသည့်ကြားထဲမှ ရီဝေယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်၍ လာမိပြန်၏။ ထိုစဉ်တွင်.... နောက်ပါးမှ မမြင်ရသောအားများက လှေကားထစ်များသို့ ကျွန်တော်အား ရုတ်တရက်ဆောင့်တွန်းပို့ကြရာ- ကျွန်တော်လည်း ကြောက် လန့်တကြားနှင့်..... ငယ်သံပါအောင် ရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်မိပါ၏။ ထို့နောက်၌ကား..... ကျွန်တော်တွင် သတိသမ္မဇဉ်လစ်ဟင်းကာ မေ့မျောသွားရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်တခုအောက်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး ပါလာသော အဖော် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြသည်ကို..... တွေ့ရပါ၏။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ရော ရှားရှားပါးပါး သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးရော၊ ဘုရားဖူးပရိသတ်များပါ စုရုံးဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်- ကျွန်တော်မှာ အရှက်ကြီးရှက်လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်ရာတွင် ကိုကြီးအောင်က- “ရုတ်တရက် မထလိုက်နဲ့လေ..... ညီလေးခုဏ လဲထားတဲ့အရှိန်က ပြေသေးတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဖေးဖေးမမ ပြောလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ- ထပါစေ၊ ဒီလူဟာအင်မတန် ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့လူပါ”

ဆရာဝန်က ဤသို့ကြားဝင်ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အဖော်အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်၍ သွားကြရလေ၏။

ဆရာဝန်က ပြုံးလိုက်ကာ- “ခင်ဗျားတို့အံ့ဩသလို ကျွန်တော်လဲအံ့ဩတာဘဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လာခေါ်စတုန်းက ဒီလူနှလုံးခုန်ပုံရော- သွေးတိုးမြန်ပုံရော ကိုယ်ပူရိန် တက်ပုံရောဟာ..... ဆရာဝန် တယောက်အနေနဲ့ တခါမှမတွေ့ဘူးမမြင်ဘူးလောက်အောင် စိုးရိမ်စရာကောင်းတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆေးကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ့နကိုမူလဘူတအတိုင်း ချက်ချင်းပြန်ကောင်းသွားတာကို မျက်ဝါး ထင်ထင်မြင်မြင်ရတော့ ခင်ဗျားတို့အံ့ဩသလို ကျွန်တော်လဲ အတော်အံ့ဩသွားတာအမှန်ဘဲ။ သာမန် အခြေအနေရောက်မှ ကျွန်တော်လဲ စမ်းသပ်ကြည့်မိတော့တာပေါ့လေ.....။ သူ့မှာကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ရောဂါတော့ ဘာမှမရှိဘူးဗျ” ဟုပြောကာ အမိပ္ပယ်ပါပါဖြင့် ကိုကြီးအောင်တို့လူသိုက်ကို စူးစိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကိုကြီးအောင်တို့အဖို့- နားလည်မလည် မပြောတတ်သော်လည်း ကျွန်တော် အဖို့အရာကား..... မမြော်လင့်ဘဲ စိတ်မုန်တိုင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ဆရာဝန်ဆိုလိုကြောင်း သိလိုက် ရပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ထူနိုင်ထူနိုင်ဖြစ်သောကြောင့် လူအုပ်လည်း..... ခဏချင်း ရှိ၍သွားရာ အရာရာတွင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြုစုပြောဆိုတတ်သော ကိုကြီးအောင်ကပင်- “ညက တညလုံးမအိပ်ဘဲ စာဖတ်နေတာရယ်- ရေကူးရေပုံတွေကြောင့် ပင်ပန်းတာရယ်ပေါင်းပြီး ရာသီဥတု အပြောင်းမှာ ခုလိုဖြစ်သွားတာပါ.....” ဟု အများကြားအောင် ဖာဖာထေးထေး ပြောလိုက်လေ သေးသည်။

ကိုစံရွှေမောင်တို့က ဆရာဝန်နှင့်ဆရာမတို့ကို လိုက်ပို့ရင်း ထမင်းဟင်းများ အပြန်တွင် ယူခဲ့မည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ရှစ်သောင်းဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ထက်ရိုးတက်စဉ် စောင်းတန်းမှပင် ပြန်လည်တက်ခဲ့ကြကာ သင့်ရာတနေရာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ သို့ထိုင်လိုက်ရာ၌ ကျွန်တော်လက်ကောက်ဝတ်တွင် ပတ်၍ထားသော မဂိုလ်လုလင်ရှာမာ၏ လက်ဝတ်ဟုဆိုသည့် ဘော်ငွေလက်ပတ်သည် အလိုလိုပြုတ်ထွက်သွားကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ချွင်ကနဲကျ၍ သွားလေ၏။

“ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကဗျာဆရာ..... ကိုဆွေဝင်းက ကောက်ယူကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုလေ၏။ ကျွန်တော် မှာမူ- ယခုမှ အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်သွားသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင်ပေါ့၍သွားသဖြင့်- “ကိုဆွေဝင်းဘဲ သိမ်းထားပါတော့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ယင်းသည်တွင် ထိုဘော်ငွေလက်ပတ်ကို တယောက်ပြီး တယောက် ယူငင်ဝတ်ကြည့်ကာ ဖြုတ်လိုက်တပ်လိုက်လုပ်၍ နေကြလေ၏။ သူတို့များ ကျသော် လည်း လွယ်ကူ၍နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် မသိမသာဖြင့် လူအုပ်မှဖွဲ့ခွာကာ စေတီတော် ဒေါင့်တနေရာတွင် မိမိတယောက်တည်း ပါလာသည့်အခင်းကိုခင်း၍ လဲလျောင်းနေလိုက်ပါ၏။ အဖွဲ့သားများကလည်း ကျွန်တော်ကို အလိုက်သိစွာဖြင့် အနှောက်အယှက်မပေးကြဘဲ တသီးတခြား နေစေလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်းလူရှေ့သူရှေ့တွင်မှ ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်ကို ရှက်မိသည်အား တယောက် တည်း ကြိုးစားဖြေဖျောက်လာနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မကျေနပ်သည့်

စိတ်မှာမူ ပျောက်၍မသွားပေ။ ကျွန်တော်သည် စစ်တွေကိုထွက်လာစကတည်းက မက်နေကျ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို တကြိမ်တခါမျှ မက်ခဲ့ဘူးခြင်းမရှိ။ ထူးဆန်းလှပါသည်ဟု ထင်နေဆဲတွင် ယခုကဲ့သို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် မထင်ဘဲနှင့် ဖြုန်းကန် လေပွေ့လှိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသောအခါ- မိမိကိုယ်မိမိ ငယ်စဉ်ကတည်းက မက်တတ်သောအိပ်မက်ကို သတိမေ့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားခဲ့မိသည်အား အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်၍နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်ကြီးမားမားဖြင့် ခွန်အားဗလရှိသူတယောက် ဝုန်းကန် ငှက်ပျောပင် ခါးလည်မှဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ မေ့လဲကျရသည်မှာ အများပြည်ပေါ် ကြားလို့မှမတော်ဟူသော အဖြစ်အပျက်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ တဖန်- ဆရာဝန် ‘အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ’ ပြောသွားသောစကားမှာလည်း များစွာမှခရီးရောက်၍ သွားပေရာ၊ ကျွန်တော်ကို မည်သို့မြင်ကြသည်မသိ။

ကျွန်တော်သည် ပစ္စုန်ပွန်မှထွက်ပြေးရန် အားကိုးအားထားရှာမိရာ ပါလာသော ဖိုင်တွဲများကို မျက်လုံး ရောက်၍ သွားမိပြန်လေသည်။

ကိုတင်ထွတ်၏ ဒို့နှစ်ယောက်ကား..... ဖတ်ရန်မလိုတော့ပေရာ၊ တတိယစာတန်းရှင်ဖြစ်သော မြန်စာဂုဏ်ကိုဇော်ဝေ၏ လက်ရေးမူသို့ မျက်လုံးရောက်သွားပါ၏။

နိုင်လေး .....

ကိုရင့်ကို နိုင်လေးလို့ခေါ်လို့ ရုတ်တရက်ကြားကြရတဲ့ ဘေးကလူများကတော့ ဒါလောက် ထွားကျိုင်းမြင့်မားပြီး သန်မာလှတဲ့သူတယောက်ကို နိုင်လေးလို့ခေါ်ရမလားလို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြမှာဘဲ။ အမှန်ဆိုတော့ နိုင်လေးဆိုတာ ကိုရင့်ကလောင်နာမယ်မို့ စာပေသမားအချင်းချင်း ခေါ်လိုက်ရ တာပါဘဲ။

နိုင်လေးဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ စာပေစင်မြင့်ထက်ကို မောင့်အိပ်မက်ဆိုတဲ့စာမူနဲ့ ဝင်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ ကိုယ်တယောက်ဘဲသိတယ်။ စာမူအကြောင်းအရာကလေးက ဆန်းတော့ ကလောင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်ပေါ့.....”

ကိုဇော်ဝေသည် ကျွန်တော်စာတိုပေစတင်ရေးမှပင် အသိမိတ်ဆွေဘဝသို့ ရောက်လာသူတယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အိပ်မက်ကို ကျွန်တော်ချရေးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူမသိချေ။ ကျွန်တော် ကလည်း ကျွန်တော်စာရေးအကြောင်းကို အများမသိစေရန် လျှို့ဝှက်ထားခိုင်းခဲ့လေရာ၊ ကိုဇော်ဝေနှင့် အခြားတယောက်နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ သိရှိကြခြင်းမရှိပေ။ မသိဟုဆိုရာ၌ ကျွန်တော်ဘဝတွင် လွှမ်းမိုး ကြီးစိုးခဲ့သော မိန်းမနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မမနှင့်လည်မသိ၊ ညိုလည်းမသိဟုဆိုရပါမည်။

“ဟေ့- ညီလေး..... လာဟေ့၊ ထမင်းရောက်ပြီကွ.....”

ကိုကြီးအောင်က ကိုစံရွှေမောင်တို့လူသိုက် ထမင်းတောင်းတွေ ချိုင့်တွေဖြင့် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြန်လာကြရာ၌ ကူပင့်သယ်ပေးရင်းမှ- လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဖတ်တော့မည်ပြုသော ကိုဇော်ဝေ၏ (ဒို့နှစ်ယောက်)ကို အသာပိတ်လိုက်ပြီး၊ ကိုကြီးအောင်တို့ အနီးသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။

ကိုတင်ထွတ်သည် ဦးသောင်းတင်၏ လက်ထဲတွင်ရှိ၍နေသော ဘော်ငွေလက်ပတ်ကို လှမ်းယူပြီး၊ ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေးကာ “ချွတ်လို့တပ်လို့ရပါပြီ ဖိုးထွန်းနိုင်ရ၊ မင်းပစ္စည်း မင်းပဲပတ်ထား ပါတော့၊ ညနေဗိုလ်တဲရောက်မှ ချွတ်သိမ်းလိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာဆိုရင် ဟိုနားသည်နားထားရင် ပျောက် သွားပါအုံးမယ်၊ ရှားရှားပါးပါး သမိုင်းပစ္စည်းတခုဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ၊ ရော့-ရော့.....” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ယူငင်ပြီး လက်တွင်ဝတ်ဆင်ကာ ပတ္တာဆက်ကလေးများကို စိတ်ချလက်ချပင် နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ထိတ်ကနဲဖြစ်၍သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင်ပြန်ဖြုတ်ကြည့်၏။ မရတော့ချေ။ အဖွဲ့သားအားလုံး တယောက်တလဲစီ လာ၍ဖြုတ်ကြ၏။ မရပြန်ချေ။ ကျွန်တော်လက်ကောက်ဝတ်မှ အသားများ နာကျင်နီရဲလာသည်အထိ ခိုင်မြဲနေသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရပြန်ပါသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော်ကိုထူးဆန်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ရင်းမှ ဆိုနှင့်လာပါ၏။

ကုသိုလ်ကံအဆက်ဆိုသည်မှာ ဘယ်အရာပါနည်း.....။

“ကဲပါ- ညီလေးရာ- ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒိရောက်နေပါအုံးမယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှမထိုက်ဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့သာ ထိုက်လွန်းလို့ ချွတ်မရဖြစ်နေတာကို ဝမ်းသာအားရ ဂုဏ်ယူရမဲ့အစား ဘယ့်နယ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေရတာတုန်းကွ၊ ဝတ်သာဝတ်ထား တသက်လုံးချွတ်မရလဲ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ခုခေတ်မှာ စတိုင်အမျိုးမျိုး ဟန်အမျိုးမျိုး ထွင်နေကြတာဘဲကွ.....၊ လူအများ နှာခေါင်းရှုံ့စရာရယ်လို့ တသမတ် ထဲ ယူဆလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကဲလာ ထမင်းစားလှည့်”

ခေတ္တမျှ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေသော အဖော်အပေါင်းအားလုံး ပြေစိမ့်စေရန်နှင့် ကျွန်တော်ကိုပါ ပြေသိမ့်နိုင်ရန် ကိုကြီးအောင်က စကားများဖြင့်အာရုံတင်းမှုကို ခွင်းလိုက်သဖြင့် အသီးသီး ထမင်းဝိုင်း ဝင်လိုက်ခြင်းဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်မှာမူ ထမင်းလုပ် မျိုမကျနိုင်သေးဘဲ ရင်ထဲတွင် မရှင်းနိုင်ဖြစ်၍နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ လူမျိုးဖြစ်၏။ စကားမပီကလာ ပီကလာအရွယ်ကပင် ‘ဩကာသ’ ဖြင့် ဘဝကိုစတင်ခဲ့ကာ ‘ယံမင်္ဂလံ

ဒွာဒဿဟိ စိန္တယိံသု သဒေဝကာ’ ဖြင့် အရွယ်ရောက်၍လာပြီး၊ ‘ဒွေမေဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇ္ဇိတေန နသေ ဝိတဗ္ဗာ’ ဖြင့် ဘာသာတရား၏ အညွန့်အဖူးတို့ကို ခူးယူသုံးဆောင်နိုင်ကျင့် ရှိ၍လာသော ဘာသာ၏ စည်းပိုင်းတွင်းတွင် ရှိဆဲဖြစ်သည့် လူငယ်တယောက်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယူဆထားခဲ့ပါ၏။ မည်မျှမကောင်းမှုခုစရိုက်တွင် မွေ့လျော်မိသည် ဖြစ်စေကာမူ အချိန်တန်လျှင် ဘုရားရှိခိုးကျင့် ရှိ၍နေသော မြန်မာလူငယ်တယောက်၏ စိတ်အနေထား..... ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်နှင့် အသံနှလုံးတွင် သေသည်အထိ စွဲဝင်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်တော်ဘုရား၏ အဆုံးအမတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဉာဏ်ကလေးများ၌ ‘မသိစိတ်’ အဖြစ် ခိုအောင်းနေကာ- အရက်သောက်ကြ၊ မိန်းမလိုက်ကြ၊ လိမ်ညာ ကြသည်က တခြား၊ လောကဓံတရား ပိစီးနှိပ်စက်လာသောအခါတွင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းကို ဝပ်စင်းခယ တတ်ကြသည်ကတခြားအဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓ၏မနုဿအဖြစ် အမြဲအစဉ်ရှိနေစေရန် နှိုးဆော်မြဲ နှိုးဆော်၍ နေပါလိမ့်မည်။ ယခုလည်း တမလွန်နှင့်ပုဗ္ဗေစကို ပြန်လှန်လေလာပေဦးလော့ဟု ကျွန်တော်မသိစိတ်က ကျွန်တော်ကို နှိုးဆော်သည်အား မြက်မြက်ကလေး ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ကံပစ်ချရာတွင် သတ္တဝါတို့ အသက်ရှင်ကြရ၍ ထိုမှပြီးသော်..... သေသည်၏ အခြားမဲ့သို့ ရောက်ကြ ပြန်ကာ သံသရာလည်၍ နေခဲ့ကြရာ၌ ကုသိုလ်ကံအဆက်သည် အမြင်တန်း၍ပါတတ်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ဤဘော်ငွေလက်ပတ်သည် မည်သို့စပ်ယှက်မှုရှိ၍ နေပြန်သနည်း..... ဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှား နေသောကြောင့် ရခိုင်ထမင်းရခိုင်ဟင်း “ကောင်းပေ” ကိုပင် လည်ဝတွင် တနင်နှင့်ဖြစ်၍ နေမိပါတော့သည်။

စာရင်းစစ်အရာရှိ ဦးသောင်းတင်ကား..... မိမိဆတ်ဆော့၍ ရေထဲမှကောက်ရသည့် ဘော်ငွေ လတ်ပတ်မှာ မကြီးကျယ်ဘဲ ကြီးကျယ်ကျော်ကြား၍ သွားရသည်ကို အားတုံ့အားနာဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်အားကြည့်ကာ “ကိုထွန်းနိုင် လက်ကောက်ဝတ်ကိုမြင်မှ ကျွန်တော်မှာ အိန္ဒိယတုန်းက ရီစရာတခုကို သွားသတိရသဗျား.....” ဟုပြော၏။

“ဆိုစမ်းပါအုံးဗျ၊ ဟိုမှာ ကုလားမလေးတွေကရော- ဒီလိုလက်ကောက်နဲ့ဘဲလား.....” နောက်တတ် ပြောင်တတ်သော ကိုတင်ထွတ်က ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း ဝင်ထောက်၏။

“ဒီလိုဗျ..... ပြောရယင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့စပ်ခဲ့တဲ့ မိုက်ဆိုနယ်ကိုဘဲ ညွှန်းရမှာပေါ့လေ.....။ ကုလားမ ကလေးတွေကတော့ မဝတ်ဘူးဗျ၊ အဲ- ကုလားမလေးတယောက်တော့- ဝတ်ထားတာတွေ့တယ်။ ကုလားမလေးဆိုပေမဲ့ ကိုထွန်းနိုင်လိုဘဲ အင်မတန်ထွားကျိုင်းသဗျာ၊ တနေ့- ကျွန်တော်ကလဲ မိန်းမကိုင် ရွှေအိတ်ကလေးတွေလုပ်တဲ့ ပန်းတိမ်ဖိုကိုအသွားမှာ ပန်းတိမ်သည်နဲ့ အဲဒီကုလားမလေး အချီအချ စကားများနေတာကို တွေ့ရသဗျ၊ ကျွန်တော်ကလဲ စပ်စုတော့ အကွယ်က အသာ နားထောင်နေရာမှာ ကုလားမလေးကသူ့လက်ကောက်ပေါ်က စာတန်းကလေးတွေကို ဖျက်ပေးဖို့ အတင်းအဓမ္မ ပြောတယ်။ ပန်းတိမ်ကလဲ လက်မှာပတ်ထားရင်းကတော့ ဖျက်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဖြုတ် ပေးပါလို့ တောင်းတယ်။ လက်ကောက်ကလဲအခုလိုဘဲဗျ၊ ဝတ်ထားတာကြာတော့ ချွတ်လို့ကမရဘူး၊

လက်ကောက်ပေါ်က စာတွေကို ကုလားလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ချင်ချင်ရသလဲဆိုယင်-
သူ့ရည်းစားနဲ့ သူ့သစ္စာဆိုထားခဲ့တဲ့ စာတန်းတွေ ဖြစ်လို့တဲ့ဗျာ။ သူ့ရည်းစားက သစ္စာဖောက်သွားလို့
ဒေါသဖြစ်ပြီး ဖျက်ချင်တာတဲ့ဗျာ။ ပန်းတိမ်ကတော့ ဒီအတိုင်းကြီးဝတ်ရက်နဲ့တော့ ထွင်းထုထားတဲ့
စာတန်းတွေကို ဖျက်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ခေါင်းမာနေတာဗျာ။ သိပ်ရီရတာဘဲ”

ဦးသောင်းတင်က စကားတန်းလန်းတွင် သိပ်ရီရတာဘဲနှင့် ကြားဖြတ်အဆုံးသတ်ပြီး၊ မှင်သေသေဖြင့်
ထမင်းဆက်စားနေရာ၊ သူ့ရယ်ရသော်လည်း ကိုယ်မရယ်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ကိုတင်ဦးက
“ဒီလိုတော့ လုပ်မထားနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရီစရာကြီးက တန်းလန်းပဲရှိပါသေးတယ်။ ဆက်ပြောဗျ” ဟု
ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်မှာ တချိန်တည်းတပြိုင်တည်း ကျွန်တော်ကိုရော အဖော်တွေကိုရော
စိတ်အာရုံလှည့်ကွက်တွင်းသို့ ကျူးသွင်းဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော စာရင်းစစ်ကြီး၏ စစ်စစ်
ပေါက်ပေါက် ပြောတတ်ပုံကြောင့် သောကမြူတိမ်တို့ဖြင့် မှိုင်းအုံနေရာမှ အတန်ငယ် လင်းချင်း၍
သွားပါသည်။ ဦးသောင်းတင်က ရယ်ကာ သူ့ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“ရီရလို့ ရီရတယ်လို့ပြောတာပါဗျာ။ ဟဲ-ဟဲ- သည်းခံနားထောင်မှပေါ့။ ကုလားကလေးကတော့
ချစ်သူအပေါ် အခဲမကျေနိုင်ဖြစ်နေသူ ဆိုလေတော့- တံစည်းနဲ့တိုက်ပြီး ဖျက်ခိုင်းတော့တာဘဲ။
အသားနာချင်နာပေစေပေါ့။ ပန်းတိမ်သည်ကလဲ အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ လုပ်ပေးလိုက်တာ လက်ကောက်
ဝတ်မှာ ရှုပြီး သွေးများကိုထွက်လို့ဗျာ။ ဒါတင်ဘဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးပေါင်ဗျာ။ ကုလားလေးက
သူ့ကို အသေအလဲပိုးနေတဲ့ ကုလားမကလေးတယောက်ရဲ့အမည်ကို ထိုးပေးအုံးဆိုလို့ ထိုးပေး
ရသေးသဗျာ။ အဲ- ဗြုန်းဆို တော်တော်ကလေးလှတဲ့ ကုလားမကလေးတယောက် ရောက်လာပါ
လေရော.....။ ကုလားလေးကိုလဲမြင်ရော ငိုပြီး သူ့မှားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကုလားလေးအပေါ်
အထင်မှားမိလို့ အရွံ့တိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြပြီးတောင်းပန်တယ်။ လက်ကောက်ပေါ်မှာ
ရေးထားတဲ့ သစ္စာစကားအတိုင်း ဆက်ပြီးမေတ္တာမျှကြမယ်တဲ့ခင်ဗျာ။ ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ကောက်ကို
ယူကြည့်လိုက်တော့- လားလား- တခြားစာနဲ့ တခြားအမည်ဖြစ်နေတော့ ကုလားကလေးပါးကို
ဖြန်းကနဲကရိုက်ပြီး၊ နင်ကဒီလိုတောင်ဖြစ်နေသလားဟဲ- သေချင်းဆိုးရဲ့..... တော်ပြီ-တော်ပြီ၊ နင့်
များတော့လား- ရေထဲဆင်းသေမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာမိတာ ခုများတော့လား- ရေထဲမကလို့ မီးထဲဘဲ
ခုန်ချခုန်ချ။ မကြိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါဘဲဗျာ.....။ ဟား..... ဟား.....
ကုလားလေးမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တုန်း ပန်းတိမ်ကလဲ လုပ်ခကလေးတဆိတ်လောက်
မစဖို့အတောင်းမှာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ကုလားလေးက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပန်းတိမ်ဆရာကို ကိုင်ပေါက်
လိုက်တာ မီးဖိုထဲကျသွားလို့- “မစ္စတာဖောင်လင်- မစ္စတာဖောင်လင်” လို့ နာမယ်ကိုတွင်သွား
တာပါဘဲဗျာ.....”

အဆုံးသတ်၌ စာပြောင်းပြန်၊ စာမမှန်တာမှန်သမျှကို အနက်ကောက်တတ်သူ ကဗျာသမား
ကိုဆွေဝင်းသည် ထမင်းလုံးများသီးအောင်ပင် ရယ်လိုက်လေ၏။ ကိုဇော်ဝေကပင် ကိုဆွေဝင်း၏

အူရွှင်မှုကို မနေနိုင်သဖြင့် ဝင်၍- “ကိုယ့်လူလဲ မစွတာဖောင်လင်မဖြစ်ချင်ယင် ထွန်းနိုင်ကို လက်ကောက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တံစည်းရှာမပေးနဲ့ကြားလား.....” ဟု ဘုတောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဆွေဝင်း၏အန္တရာယ်သည်ကား- “မစွတာဖောင်လင်” ဖြစ်၍သွားသတည်း။ ကျွန်တော်တို့ တသိုက်လုံးလည်း ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်၍ သွားကြသတည်း။

ထမင်းများ စားသောက်အပြီး၌ ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်သောင်းဘုရား၏ မုခ်ဦးဆင်တုတော်ကြီးကို တဖန်ဝင်၍ဦးချကာ ရွှေဆိုင်းများကပ်လှူပြီးမှ ကုန်းတော်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်သောင်းဘုရားကြီးနှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသော ဒုက္ကံသိမ်သို့ ဆက်လက်ဝင်ရောက် လေ့လာကြမည် ဖြစ်သဖြင့် ကားကိုနောက်မှမောင်း၍ လိုက်လာစေပြီးလျှင် ခြေလျင်ပင် လမ်းလျှောက်သွားကြပါ၏။ သည်ဖက်တောင်ကုန်းမှသည် ဟိုဖက်တောင်ကုန်းသို့ မျဉ်းမတ်အမြင့်ဖြင့်ပင် တင့်တယ်ခိုင်ကျည် လှသော ဒုက္ကံသိမ်သို့ ခြေလျင်လားရာဝယ်- အလှူရေစက်လက်နှင့်မကွာ ဒေသနာတော်၏ အရိပ်သည်သာ အေးမြသည်ဟု ယူဆနေပြီဖြစ်သော ဘဝ၏နှစ်ကြွင်းများသို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုအများကို လမ်းတလျှောက် တက်ချီသက်ချီတွေ့ရ၏။ ထိုသက်ကြီးရွယ်အိုများသည် လမ်းလျှောက်တိုင်း တချွင်ချွင်ပြု၍နေသော ကျွန်တော်၏တော်ငွေလက်ပတ်သို့ မျက်လုံးရောက်၍ ရောက်၍သာ သွားကြပြီး အချို့က တစေ့တစောင်းကြည့်သွားကြ၍၊ အချို့ကလည်း ခေတ္တမျှ ရပ်တန့် စူးစမ်းကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြီးနောက်သူတို့အားလုံး၏ နှုတ်ဖျားမှ “ဗိုလ်ဂျွန်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့- ဗိုလ်ဂျွန်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ရခိုင်စကားကို တိုးတိုးမြည်တမ်း သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ ကိုစံရွှေမောင်နှင့်သာကျော်ဝေ၊ စံသာရွှေတို့သည် ကျွန်တော်ကို မသိမသာလှည့်၍ အကဲခတ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား- လူရှေ့သူရှေ့၌ ဆက်လက်၍ အမှုမပျက်လိုတော့ သောကြောင့် မကြားဟန်ပြု၍ နေလိုက်ပါသည်။ မြို့ခံဖြစ်သော ကိုစံရွှေမောင် တို့ပင် (ဗိုလ်ဂျွန်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့) ဟူသောအပြောကို မည်သို့မှ နားလည်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်းကိုလည်း သိရ၏။ တနေရာတွင် ကိုစံရွှေမောင်က စံသာရွှေအား- “ကိုယ်လဲနားမလည်းဘူးကွ၊ အဖိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသလဲမသိဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို မေးကြည့်ရမှာဘဲ” ဟု တိုးတိုးပြောသံကို ကြားရပေသည်။

ဒုက္ကံသိမ်တော်ကြီးကို ဂဇပတီမင်းမြတ် သက္ကရစ် ၈၈၅-ခုတွင် တည်ခဲ့ကြောင်း လည်းအဆိုရှိ၏။ ထိုပြင်ဤမျှကြီးကျယ်သော စေတီတော်ကြီးအဖြစ်ထိ ရောက်လာသည်ကား..... သက္ကရစ် ၉၃၃-ခုနှစ်တွင် စကြာဝတေးမင်းနှင့် မင်းဖလောင်းတို့က နောင်တော်စောလှကြီး၏ လက်ထက်၌ စကားတောင် စားကြောင့် မြို့တော်တခုလုံးနီးပါး ကြေညက်အောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည့် လက်ချက်တို့ကို ပြုလုပ်စီရင်လို၍ မြို့ကိုထုပ်ကန့်ရန်အတွက် ကျောက်သားများဖြင့် ရှစ်သောင်းဘုရားအနီးတွင် ဝက်ပါသဏ္ဍန်ကဲ့သို့သော လိုဏ်ခေါင်းကြီးငယ်တို့ဖြင့် စေတီတည်ပြီး “ထုပ်ကန့်သိမ်တော်” ဟု ပညတ်သည် ဟုလည်း အဆိုရှိပေသည်။

(ယခု) ဒုက္ခသိမ်သည်လည်း ပုဂံပြည်မှသဗ္ဗညုတို့ဆံဆံ ဥမင်အသွယ်သွယ်ဖြင့် အထပ်ထပ် ရှိတော်မူသည့်အပြင်- ကျောက်တို့ဖြင့်သာလျှင်ဆစ်ရွေ့၍ လေဝင်လေပေါက်မျှတစွာဖြင့်၎င်း၊ အလင်း ရောင် ပြေစေရန်၎င်း၊ ပိသုကာအတတ်တွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ တည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းသည်ကြောင့် မည်မျှပင် အပြင်ဖက်တွင်နေပူရှိန်ပြင်းပြနေသည် ဖြစ်စေကာမူ အတွင်းရောက် သည်နှင့် အေးစိမ့်သွားလောက်အောင် ထုထယ်ကောင်းလှသော ကျောက်အုတ်စေတီတော်ကြီးမှာ သူတော်စင်တို့အတွက် အေးရိပ်သာယာ ဖြစ်၍နေသည်မှာ မဆန်းလှဟု ဆိုရပေမည်။

ကိုဆွေဝင်းသည် သိမ်အတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် အေးမြသော အရသာကို ခံစားလိုက်သည့်အခါ ကြက်သီးထသကဲ့သို့ ဆတ်ကနဲတွန့်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်ဖက်လှည့်ကာ- “ပူယင်ပြန်တယ်၊ အေးယက်ကျုံ့တယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံအခြေခံ ရှိတယ်မဟုတ်လားဖိုးထွန်းနိုင်၊ မောင်ရင့် လက်ပတ်ကို ချွတ်ကြည့်ပါအုံးလား” ဟု စကားစလာပြန်၏။ ထိုအခါ နောက်ပါးမှကပ်ပါလာသော ဦးသောင်းတင်က “မစ္စတာဖောင်လင်ကလဲဗျာ၊ တယ်ပြီးမီးဖိုရှာသကိုးဗျ.....” ဟု နောက်လိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲပွဲကျသွားကြ ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူပင် ရယ်မောမိပါ၏။ ဘော်ငွေ လက်ပတ်မှ ချွတ်ချွတ်အသံကမူကား- လိုဏ်ဂူအတွင်းရောက်မှပင် ပဲတင်သံဖြင့်ရော၍ လှုပ်လိုက်တိုင်း မြည်မစ်ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကြာသော်- အလေ့အကျင့်ရှိ၍ လာသောကြောင့် နားထောင်ကောင်း သယောင်ပင် ဖြစ်၍နေပေသည်။ သိမ်တော်တွင်း အဆင့်အထပ်တို့မှ အပြင်သို့ထွက်ကာ ရှုခင်းကြည့် နိုင်သည့် အပေါက်မှထွက်ကာ ကြည့်မိကြ၏။ သရဲပြေးသရဲလျှောက်များသဖွယ် စေတီတော်၏ ပတ်လည်တွင် စင်္ကြံနီကလေးများရှိသဖြင့် အစီအရီထိုင်မိကြရာ၊ အရှေ့ဖက်မှ ရုတ်သောင်းစေတီတော် ကြီးအား ထီးထီးမားမားပင် ဖူးတွေ့ရ၏။

“အေးဗျာ- အရင်ကအတိုင်း ပန်းကန်ပြားမှောက်သဏ္ဍာန် ထီးတော်တွေဘဲ ထားရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ ခုတော့- နောက်လူတွေက ၎က်မြက်နားတွေ အချွန်အတက်တွေပါတဲ့ ထီးတော်တွေကို မူရင်းထီးတော်အပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်တည်ထားတော့ ကြည့်ရတာတမျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်.....”

သမိုင်းဆရာကိုတင်ထွတ်က ညနေစောင်း၍လာပြီဖြစ်သဖြင့် တစောင်းရွှေသွန်းလောင်းကျလာသော နေရောင်အောက်တွင် တင့်တယ်စွာစံပါယ်နေတော်မူသော ရှစ်သောင်းဘုရားကြီးအား အဝေးမှ ဖူးမျှော်ရင်း သူ့အမြင်ကိုပြောလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ပင် ယူဆကြကြောင်း ပြော သောအခါ ကိုစံရွှေမောင်တို့က ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ထိန်းသိမ်းခြင်း၌ တတ်ကျွမ်း လေးစား လာရန်မှာ အများပြည်သူများအတွက် ပညာပေးများစွာလိုကြောင်း..... ညည်းတွားရှာလေသည်။ အမှန်စင်စစ်၌ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး၊ ခိုးသူတို့၏ဘေးမှ ကာကွယ်ထားနိုင်လျှင်ပင် အခြေခံအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ထိန်းသိမ်းရေးသည် လုံလောက်သည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထို့ထက် လက်ရာမပျက် မွမ်းမံပြင်ဆင်မှုပေးနိုင်သည် ဆိုပါကမူ သမိုင်းကပြောသော သင်ခဏ်းစာတို့သည်

ခေတ်အဆက်ဆက်ထိ မှေးမှိန်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲအစဉ် ရှင်သန်ကျန်ရစ်ပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ယခု သော်ကား.....

လေကြမ်းကလေးတကြော ဝေါကနဲ့ရေ့သွားကာ မိုးကလေးပင် တဖြိုက်နှစ်ဖြိုက်ကျလာရာ ကုတ်ကုတ် ကပ်ကပ် ဟိုဒေါင့်ဒီဒေါင့်မှ ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုးရိုက်နေသော ကိုတင်ဦးမှာ ခြေချော်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွား သဖြင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ရပေသည်။ ယင်းသည့်အခါကျမှပင် ရခိုင်လေးဘေးကြီးပြီးစ မိုးတွင်းအခါပင် ဖြစ်ဆဲကို ပြန်လည်အမှတ်ရလိုက်ကြပါသည်။ ရောက်စကတည်းက မိုးမရွာဘဲ အိုက်စပ်နေမှုကြောင့် မသိလိုက်မသိဖာသာ နေခဲ့ရာ၊ ရွာလျှင်လည်း လိုမ့်လဲကာ သံသဲမဲမဲရွာတတ်သည်ဟု သာကျော်ဝေက ပြောပြန်သဖြင့် ဒုက္ခသိမ်တော်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်တော်မှာလည်း ကားပေါ် တွင် အမှတ်မဲ့တင်၍ထားခဲ့မိသော မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲများ မိုးစိုကုန်မည်ကို ရုတ်တရက် ပူပန်သွား မိသဖြင့် အများထက်အရင် ရှေ့ကဆင်းခဲ့ရပါသည်။ သိမ်တော်၏အောက်ခြေ ဖိနပ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ မိုးကား- အတော်ကလေးသည်ထန်လာ၍ နေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကားဆရာက ကျွန်တော်ဖိုင်တွဲများကို မိုးမစိုအောင် သိမ်းဆည်းပေးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဖိုင်တွဲများကား မိုးမစိုပေ။ သို့သော် ဖိုင်တွဲအတွင်းမှ ဓာတ်ပုံအချို့ကား ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

လက်ဦး၌ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်စာရွက်၌ မိုးရေဝင်ပြီး မည်သို့စာလုံးများပျက်နေသနည်းဟု စစ်ဆေးလို၍ လှန်လှောကြည့်သည် ဖြစ်သော်လည်း (ဒို့နှစ်ယောက်) စာတန်းဖိုင်နှင့်အတူ တွဲထား သော ကိုတင်ဦးရိုက်ကူးပေးထားသည့် ဓာတ်ပုံအချို့မှာ မရှိတော့ဘဲ လုံးဝလစ်ဟင်း ပျောက်ဆုံး နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ပူကနဲဖြစ်၍သွားကာ မိုးရေထဲ၌ပင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နီးနားပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျပြုနေလေသလားဟု အပြေးအလွှားရှာဖွေမိပါသည်။

“ဟေ့- ညီလေး ပူလိုက်အေးလိုက် စွတ်လိုက်စိုလိုက်နဲ့ ဖျားနေအုံးမယ်ကွ၊ မင်းဟာတွေ ဗိုလ်တဲမှာ ကျန်ချင်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော်အားအတင်းဆွဲခေါ်မှ ကျွန်တော်လည်းမကျေမနပ်နှင့် ပင် ကားပေါ် တက်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ အမှန်စင်စစ်၌- ထိုဓာတ်ပုံများသည် ဖောက်စက်နှင့်ဖောက်ပြီး ဖိုင်တွဲ၌ အသေတပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ၊ လွင့်ထွက်ကျသွားစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ တစ်တစ်က ဖြုတ်ယူမှပင် ပျောက်ဆုံးနိုင်သည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်၌က ထိုဓာတ်ပုံများ မူလကအပြည့်အစုံ ပါမပါ သတိမထားမိခြင်း ကြောင့် မရေမရာ ဖြစ်၍နေရာ၊ ဥစ္စာပျောက်ငရဲရောက် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်ရလေသည်။ ကိုတင်ဦးက- “ဘာပုံတွေ ပျောက်လို့လဲကွ” ဟု မေး၏။

“ဟိုဟာတွေဗျာ.... မင်းသမီးအဝတ်အစားနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေဟာ.....”

“ဟေ- ညိုကိုငါရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ ဟုတ်လား၊ နတ်ဂတစ်တွေမရှိတော့တာ မင်းသိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ရှာစမ်းပါအုံးကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ဗိုလ်တဲမှာဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပါဘဲ.....”

ကိုတင်ဦးက နှမြောစိတ်ဖြင့်လွတ်ကနဲ ညို၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သဖြင့် အဖွဲ့သားအားလုံး သည် ကျွန်တော်ကို တောင်းပန်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ ကိုကြီးအောင် ကလည်း အားတုံအားနာဖြင့်- “ကားကိုပြန်ကွေ့ပြီး ရှာချင်ရှာလေ၊ ကျပျောက်စရာတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ လေတိုက်တုန်း အနီးအနားလွင့်ပြုနေချင်နေမှာဘဲထင်တယ်....” ဟု ပြောသေး၏။ ကျွန်တော်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူတဦးတယောက်က ဖြုတ်မယူဘဲ ပျောက်ပျက်နိုင်ခြင်း မရှိသည် ကို သိပြီးမို့ မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ- “ဗိုလ်တဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက် ရပါသည်။

မြို့ဟောင်း၏မိုးကား..... အညာမိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ စွေစွေစိပ်စိပ်ဖြင့် တော်တော်နှင့် မတိတ်နိုင် ပဲ ရှိလေရာ၊ မြေလမ်းတို့မှာ ကားဘီးချော်လှ နုအိလာကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြေးဖြေး သက်သာပင် မောင်းကြရ၏။ ဘော်ငွေလက်ပတ်မှ သော့ခလောက်သံကား- ချွင်ကနဲ- ချွင်ကနဲဖြင့် မိုးစက် မြေအပြင်သို့ထိခတ်သံတွင် စည်းလိုက်ပေးသကဲ့သို့ ချက်မှန်မှန်ပေါ်ထွက်လျက် ရှိလေသည်။ ကားသည် မည်သူကမျှမပြောဘဲနှင့် ဗိုလ်တဲဖက်သို့ ပြန်လည်ဦးတည်မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ၊ ကျန်ရှိ နေသေးသော အခြားဘုရားပုထိုးများကို မိုးရေထဲဖူးရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ကားသမား၏ အလို အလျောက်သိသော လမ်းကြောင်းပြောင်းမှုအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း ငြိမ်သက်လိုက်ပါ လာကြပါသည်။

ဧည့်ဂေဟာသို့ပြန်ရောက်သော် ကိုစံရွှေမောင်တို့လည်း ညနေစာအတွက် လုံးပမ်းရန် ကမန်းကတန်း ပြန်၍သွား၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုတင်ဦးလည်း အိပ်ရာလိပ်များဖြေ၊ သေတ္တာများဖွင့်ကာ ညို၏ဓာတ်ပုံ များကို ရှာကြ၏။ မတွေ့ပေ။

“ဖိုးထွန်းနိုင် လာတုန်းက ဖိုင်တွဲထဲမှာ ထည့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

ကိုတင်ဦးက သေချာစေရန် ကျွန်တော်ကို ထပ်မံမေးပြန်ရာ- “သေသေချာချာကို ဖောက်စက်နဲ့ ဖောက်ပြီး တွဲယူလာခဲ့တာဘဲဗျာ....၊ ဒို့နှစ်ယောက်စာတန်းတွေ ရေးပေးပါဆိုတော့ ခင်ဗျားက စာရေးမကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်က ဓာတ်ပုံတွေပဲ ဒို့နှစ်ယောက် မှတ်တမ်းအဖြစ်ယူပေတော့လို့ ပေးလို့ ကျွန်တော်လဲ ဒို့နှစ်ယောက်ဖိုင်တွဲထဲမှာဘဲ တွဲထားလိုက် တာဘဲ၊ ပြီးတော့ ပျောက်ချင်းပျောက်ယင် ပုံအားလုံးပျောက်ဖို့သင့်ပါရက်နဲ့ ညို မင်းသမီး အဝတ်အစားနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ပုံကလေးတွေလောက် ပျောက်တာကိုတော့ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူးဗျာ” ဟု ဖြေရှင်းပြရ၏။ ကိုတင်ဦးလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဟန်နှင့် ခေါင်းကုတ်လေသည်။ ကျန်အဖွဲ့သား

များမှာ မြို့ဟောင်းရောက်ကတည်းက ဖြစ်စဉ်တို့တခုမဟုတ်တခု ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်၍ နေသည်ကို နှုတ်ကထုတ်မပြောကြသော်လည်း တညီတညွတ်တည်း လက်ခံလာကြပုံရ၏။ ဝေဖန်သမှု မပြုကြဘဲ ငြိမ်၍နေကြလေသည်။ စာရင်းစစ်အဖွဲ့မှ ဦးသောင်းတင်တယောက်သာလျှင် “ဥစ္စာရှင် ပေါ်သွားထင်ပဲ့ဗျား” ဟု ရယ်စရာစကား ပြောလိုက်လေသည်။

နေအစောင်း၌ လေကြောင်းမိ၍နေပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးကား မစဲနိုင်အောင်ဖွဲ့ကြစေသွန်၍နေရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မြစ်ဆိပ်မှမတောင့်တထံသို့ မသွားဖြစ်ကြတော့ပဲ ဧည့်ဂေဟာတွင်ပင် ရေချိုး သန့်စင်ကာ ကိုစံရွှေမောင်တို့ သာကျော်ဝေတို့ မရောက်လာမီအချိန်ကလေးအတွင်း စကားဝိုင်း ကလေးဖွဲ့၍ နေကြ၏။ ကိုဆွေဝင်းကမူ မိုးအေးသည်ကိုအကြောင်းပြ၍ အရက်ကလေးတစွေးစွေးပြု၍ နေလေသည်။ စာရင်းစစ်အရာရှိများမှာလည်း အရက်ကြိုက်အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြလေရာ၊ ကိုဆွေဝင်းနှင့် အဖွဲ့ကျ၍နေရင်း ခွက်လှည့်ပြုကာ စကားဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောစပြု၍လာကြ၏။ အိုမာမယမံ၏ ကဗျာကို ကြိုက်နှစ်သက်သော သူတဦးပါဝင်လာရာ၌ ကိုဆွေဝင်းနှင့် အငြင်းအခုန်ဖြစ်သည်ထိ အယူအဆ မူကွဲလာကြကာ မြင်ခင်းနှင့်ပိုင်အရက်၊ သွေးစက်နှင့်မီးခိုးခေါင်းတိုင် တလူလူတည်းတို့ တွေ့နေကြကာ ခင်ဗျားကကောင်းကင်၊ ကျုပ်ကမြေကြီးစသည်ဖြင့် နယ်နိမိတ်တွေ သတ်မှတ်၍ နေကြလေသည်။ ကြာသော်..... (မင်းကို ငါရိုက်ခဲလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ကွဲကုန်ကြမယ်နော့) ဟူသော ကဗျာမျိုး စပ်ရလှဖြစ်၍လာသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုကြီးအောင်က ဝင်၍- “ကဗျာဆိုတာ သီချင်း ဆိုလို့ရမှ ကောင်းတာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ စပ်ထားတဲ့ကဗျာတွေ သီချင်းလိုဆိုပြဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းဆုံးဖြတ်မယ်” ဟု နောက်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်ရ၏။ ယင်းသည်ကိုပင် အတည်ထင်ကာ သူတို့နှစ်ဦးသည် သံနေသံထားဖြင့်.... (မီးခိုးခေါင်းတိုင်- တလူလူတည်း)၊ (ပိုင်ကလပ်က တဖျပ်ဖျပ်တည်း) တို့ကို ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုပြကြပေသေး၏။

“အံမာလေး.... ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာကမှန်းထောင် မကောင်းပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် အရသာလဲ မခံတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရခိုင်တေးကဗျာကမှ ဟုတ်သေးတော့တယ်၊ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်တာကို စပ်မှဆိုမှကိုးဗျ”

ဘောစံသာရွှေက မနေနိုင်တော့၍ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ ဝင်တော့မှ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆရာ နှစ်ဦးလည်း အငြင်းအခုန်ရပ်၍သွားကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ဒေါင့်တဲတွန့်ကလေးလောက်တော့ တွန့်လိုက်ချင်သည့် ဝါသနာကြောင့်- “မောင်ရင့်ရခိုင်ကဗျာကို ဆိုပြစမ်းပါအုံး၊ အရသာက ဘယ်လို ရှိမှာလဲ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်တယ်ဆိုတာကော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု ဆို၏။

“အရသာကတော့ နားထောင်ရင်း ထမင်းဆာလာရမယ်၊ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ - ဟဲ- -ဟဲ- ထမင်းစားချိန်မှာ ဆိုလို့ဘဲဗျ”

စံသာရွှေက ထိုသို့ပြောပြီး၊ သူ့တေးကဗျာကို ရခိုင်သံဝဲဝဲဖြင့် ဆိုပြလေ၏။

“အသူ့ ထမင်းထောင်ထောင်- ရွာတော်လုံးမှာ ပပန်းပြောင်၊ ထမင်းထောင် ဟင်းထောင်ပေါ်စ၊

အသျှင်ပြန်မှာ ဝါကျွတ်လာလေ- ဟိန်းစပ်စပ်- ဟိန်းစပ်စပ်- ကြက်ပေါင်၊

လယ်ပြင်စပါး၊ ငဖြူယာမှာဘဲ ငန်းစားယေ- ဘဲငန်းစားတုံး- ခွာစားတုံး၊

ဒိုဒိုကောက်ကောက် မညင်းပြောက်၊ အပြောက်သုံဆယ်၊ ဈီးကဝယ်ယေ၊

ဈီးကဝယ်ပါသည့် ထမင်းထောင်၊ ဈီးကဝယ်ပါသည့် ထမင်းထောင်

ဈီးက.....”

စံသာရွှေ အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေပုံကို ဟန်ပါပါလုပ်ပြရင်း သူ့အသံပြာပြာဖြင့် ဆိုပြနေစဉ် ကိုစံရွှေမောင်နှင့် သာကျော်ဝေတို့တသိုက် ထမင်းချိုင့်များယူကာ တက်လာကြရာ သာကျော်ဝေက- “အိမ်ကချက်လာတာပါ အကိုရှေ့ရာ” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ပြုံးကြရပေသည်။ အားလုံး ဆာနေကြပြီကို သိသဖြင့် ကိုစံရွှေမောင်နှင့် ကိုကြီးအောင်တို့က ထမင်းများစတင်ခူးခပ်စဉ် သာကျော်ဝေသည် ကျွန်တော့်ထံ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက်- “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ.....” ဟု အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ပြောလာလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဓိပ္ပါယ်ကိုနားမလည်နိုင်သဖြင့် ကြောင်၍ကြည့်နေမိစဉ် ထမင်းဟင်းများထည့်နေသော ကိုစံရွှေမောင်ကပါ ကျွန်တော့်အနားသို့ လျှောက်လာကာ- “ပြောရမှာ တော့ အားနာနာဘဲဗျာ၊ သာကျော်ဝေ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ အတိုချုပ်ကတော့ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်ပေးချင်လို့ပါ” ဟု ကူ၍ပြောပေးပြန်၏။ ဤတွင်ထမင်းစားလက်စ လူရော စားရန်ဟန်ပြင်နေသော လူများပါ သာကျော်ဝေအား လှည့်၍ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း သာကျော်ဝေ ဤသို့တိတ်တဆိတ်ယူတတ်သည်ဟု မထင်မိ။ မထင်စကောင်းဖြစ်၍ အားနာနေမိ လေရာ၊ ကျွန်တော့်နည်းတူပင် အဖွဲ့သားအားလုံးမှာလည်း မသိသို့ပြန်ပြောရမုန်းမသိဘဲ အံ့ဩ နေကြပုံ ရလေသည်။ သာကျော်ဝေကလည်း ကျွန်တော့်တို့၏အတွေးကို ရိပ်မိပုံရ၏။ ပို၍မျက်နှာ နီမြန်းလာကာ တံတွေးတနင်နင်ဖြစ်နေပြီးမှ- “ကျွန်တော့် အဖေကြောင့်ပါဗျာ..... ကျွန်တော့် အဖေကြောင့်ပါ” ဟု ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျာ.....”

“ဒီလိုပါ ကိုထွန်းနိုင်..... မနေ့က ကျွန်တော်တို့စကားပြောရာမှာ မြို့ဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်အဖေကိုမေးပါလို့ ကျွန်တော် လွှတ်ကနဲပြောခဲ့တယ်လေ..... ကိုစံရွှေမောင်ကလဲ ကျွန်တော်အဖေ ကိုးသောင်းဘုရားဖက် ခရီးထွက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား.....”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြရ၏။

“အဲဒါ- ဟို- တိုတိုပြောရယင်တော့ဗျာ- ကျွန်တော်အဖေဟာ ရသေ့ယောင်လိုလို ဘာလိုလို သစ်ခေါက်ဆွဲတယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ လိုက်လံစုဆောင်းပြီး ဂန္ဓရီအတတ်တွေ ပြန်ဖော်မယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တောနင်းသွားလာနေရာက မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ကံသိမ်ပေါ် အတက်မှာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ မိုးတွေမရွာခင် အဖေကကားကိုမှတ်မိလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ရှိတုန်း မေးနေတုန်း သူနဲ့ပါလာတဲ့ရသေ့က ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ဖိုင်တွဲကို ကောက်ကြည့်တာပါဘဲ။ အဲဒီတင် ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ဟို- ဟို.... အဲ-အအ..... အမျိုးသမီး ဓာတ်ပုံလဲမြင်ရော ဘဝဟောင်းက သူ့သမီးဓာတ်ပုံပါ ဆိုပြီး ဆုတ်ယူသွားတာတဲဗျာ၊ ကားသမားကလဲ ကြောက်တတ်တော့ မပြောရဲဘူးပေါ့။ ညနေကျတော့ အဖေက အကျိုးအကြောင်းခေါ်ပြောပြတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ရသေ့ကြီး အောင်းနေတဲ့ မြို့ရိုးဖက်ကုကို မိုးရွာကြီးထဲပြေးပြီး ပြန်တောင်းရတယ်။ ရသေ့ကြီးက ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ မေးတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့အမည်နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြမိတယ်ဗျာ.....။ ရသေ့ကြီးက မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူလိုလဲသိရော- အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲလိုက်တာဗျာ၊ သူ့သမီးကို ဘဝအဆက်ဆက် နှလုံးသားကွဲအောင် နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့သူမို့ ပြန် မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်အထင်တော့ ရူးနေတယ်ထင်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပေါက်ပေါက် ရှိတာနဲ့ ငရဲကြီးချင်ကြီးတော့ဆိုပြီး ခြိမ်းချောက်လူယူခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် ဓာတ်ပုံရုပ်ပုံကိုသာရမယ်။ အသက်ဝိညာဉ်ကိုတော့ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့တဲ့။ လှမ်း ဆုတောင်းထောပနာ ပေးလိုက်သေးတယ်.....။ ဒီဘဝဟောင်းကဘာညာဆိုတာတွေနဲ့ ဆရာလိမ်တွေ တွေ့ပေါင်းများလို့ ကျွန်တော်လဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ပြန်လာပြီး အဖေ့ကိုပြောပြမိတယ်။ အဖေကတော့ သူ့ဝါသနာနဲ့သူမို့ ရသေ့ကြီးကိုလဲ ဓမ္မမယူရက်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုလဲအားနာနေတယ်။ အားတဲ့တချိန်ချိန် အိမ်မှာ ထမင်း လာစားဖို့လဲ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ.....”

သာကျော်ဝေက အမောတကော ရှင်းပြလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရုပ်အင်္ကျီရင်ပတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ပေးသည်။ လက်ဦးက ကျွန်တော်သည် ညို၏ဓာတ်ပုံများကို ပြန်တွေ့လျှင် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာမိလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထင်မှတ်မိခဲ့၏။ ယခုသော်ကား ထိုသို့ပီတိဖြစ်မလာချေ။ စောစောက ပေါ့ပါး၍နေသော ကျွန်တော်အသံနှလုံးတို့သည် ရုတ်ချည်းခဲဖြင့် ဆွဲထားခြင်း ခံလိုက်ရ သကဲ့သို့ လေးလှထိုင်းမှိုင်း၍သွားပါ၏။ ကိုကြီးအောင်တို့ရော- စံသာရွှေတို့ရော- အဖွဲ့သားအားလုံး မှာလည်း ကျွန်တော်ကိုစိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်၍နေရာက မကြည့်ရက်သလို- ခေါင်းငုံ့ကာ ထမင်း

ကိုသာ စားဟန်ပြု၍ နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သာကျော်ဝေ၏လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်ပါ၏။

ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ဗျာပါဆံနှင့် ထီးနန်းလည်းမဆံ၊ တောဟန်လည်းမရောက်ဘဲ ရှေးခေတ်လုံမငယ် အသွင် ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ ရိုက်ကူးထားသော ညို၏ပုံများကား ချိုပြုံးကြည်ရွှင်စွာ ကျွန်တော်ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ဆဲရှိပါ၏။ ကာယကံရှင်ကား.... အဘယ်အရပ်တွင် ရောက်ရှိနေပါသနည်း။ ကျွန်တော် မတွေးချင်ပါ။ ကျွန်တော်သည်ပူပူနွေးနွေး အတိတ်ထွေထွေးကို ပစ်ပြေးခဲ့သူဖြစ်လေရာ....၊ စေတသိတ် မပါ စိတ်ချည်းသာနေလိုသူဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်၏အရိပ်တို့ကို ချဲ့ကားခြင်းကိုလည်း မလိုလားနိုင်၊ ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းလည်း လက်မခံနိုင်ဘဲ၊ အရှိကိုအရှိအဖြစ်သာ ပြန်လည်စမြဲပြန်လိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုသော်ကား.....

တဦး၏စိတ်အထာကို တဦးကမပြောဘဲနှင့် သိနိုင်လောက်သော အခြေအနေမျိုးမို့ မည်သူကမှလည်း ကျွန်တော်ကို ထမင်းစားရန်မခေါ်ကြ၊ ကျွန်တော်ကလည်း စားချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ သာကျော်ဝေအား ကြိုးစား၍ အားယူပြီးပြရင်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားကာ အိပ်ရာလိပ်များထားရှိသည့် အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့မိပါသည်။

ထမင်းစားခန်းတွင်း၌ကား တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ကျွန်တော်အကြောင်း ပြောဆိုကျန်ရစ်ခဲ့ကြကြောင်း ကျွန်တော်တစ်စွန်းတစ ကြား၍နေပါ၏။ ကျွန်တော်၏နေပုံထိုင်ပုံနှင့်တကွ ပြောဆိုပြုမူပုံအဝဝကို သူစိမ်းတရံဆံတို့ သိနားလည်ရန်မှာ ရခိုင်သို့လာရင်း ကိစ္စအကျဉ်းမျှလောက်တော့ ကိုကြီးအောင်တို့ တသိုက်က အရိပ်အခြည်ဖမ်းမိရန် ပြောရပေလိမ့်မည်ထင်ပေသည်။ ပြောသူကပြော၍ သိသူက သိသော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ကား အကြောင်းမထူးတော့၊ အရာမထင်လှတော့၊ ရခိုင်မှပြန်လျှင် ကျွန်တော်ဇာတ်ကြောင်းသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ အလိုလိုရောက်ပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်၍နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ညို၏ဓာတ်ပုံများကိုတလှည့်၊ လက်မှလက်ပတ်ကိုတလှည့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်၍နေမိရင်းမှ သာကျော်ဝေ၏ရသေ့ကြီး ပြောလိုက်သည့် “သူ့သမီးကို ဘဝအဆက်ဆက် နှလုံး သားကွဲအောင် နှိပ်စက်ခဲ့သူ..... ရုပ်ပုံကိုသာရချင်ရမယ်၊ အသက်ဝိညာဉ်ကိုတော့ သံသရာ တလျှောက်လုံးမှာ ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့.....” ဟူသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။ ရသေ့ ပျက် ဟုဆိုဆို ရသေ့ရူးဟုပြောပြော သူပြောသကဲ့သို့ ယခုဘဝတွင် လေနှင့်အတူလွင့်မျောသွားသည့် သစ်ရွက်ကလေးသဖွယ် ညိုသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေး၍ကွာ၍သွားပြီကို ရသေ့ကြီးသာသိလျှင် အဘယ်မျှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကာ ပီတိဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။

ဦးနှောက်တွေရှုပ်ထွေး စိတ်တွေလေး၍ လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်အကြည်ဆေးကား (ဒို့နှစ်ယောက်) ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရခိုင်ပြည်ခရီး၌ ဘောစံသာရွှေနှင့် သမိုင်းကိုတင်ထွတ်တို့က အသီး

သီး ရေးပေးကြသော သူတို့နှင့်ကျွန်တော် တွေ့ဆုံ..... ကျင်လည်ခဲ့ကြသည့် မှတ်တမ်း စာမူများ ကိုကား ဖတ်ရှုပြီးပြီဖြစ်ပါ၏။ ရှစ်သောင်းဘုရားပေါ်တွင် ရှိစဉ်က အစပိုင်းမျှဖတ်လိုက်ရသော မြန်စာဂုဏ်ကိုခေါ်၏ စာတန်းကား စက္ကူကလေးညှပ်ထားပြီး မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ဖိုင်တွဲဖွင့်လျှင် ဖွင့်ချင်း ပွင့်ဟလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အစကပင် ပြန်၍ဖတ်လိုက်ရပါ၏။

နိုင်လေး.....

ကိုရင်ကိုနိုင်လေးလို့ခေါ်လို့ ရုတ်တရက်ကြားကြရတဲ့ဘေးက လူများကတော့ ဒါလောက်ထွားကျိုင်း မြင့်မားပြီး သန်မာလှတဲ့သူတယောက်ကို နိုင်လေးလို့ခေါ်ရမလားလို့ ရယ်ပွဲပွဲကြမှာဘဲ။ အမှန်ဆိုတော့ နိုင်လေးဆိုတာ ကိုရင်ကလောင်နာမယ်မို့ စာပေသမား အချင်းချင်း ခေါ်လိုက် ရတာပါဘဲ.....။

နိုင်လေးဟာ..... ကိုယ်တို့ရဲ့စာပေ စင်မြင့်ထက်ကို မောင့်အိပ်မက်ဆိုတဲ့ စာမူနဲ့ဝင်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး.....။ ကိုယ်တယောက်ထဲသိတယ်။ စာမူအကြောင်းအရာကလေးက ဆန်းတော့ ကလောင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်ပေါ့။

ကိုရင်ကလောင်နာမယ်ကို နိုင်လေးလို့..... ဘာဖြစ်လို့မှည့်ရသလဲလို့ ကိုယ်ကမေးတော့..... ဒါလောက်ထွားကျိုင်းတဲ့သူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ခပ်ရှားရှားမဟုတ်လားဗျာ။ နိုင်ကြီးလို့မှည့်ယင် လူတိုင်းရိပ်မိကုန်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲ ထထလမ်းလျှောက်တတ်တာကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတချို့ကလဲ သိတယ်ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ပါလို့ ကိုရင်ဖြေဘူးတယ်လေ။ ကိုရင်ဟာ..... လူကောင်ကြီးထွားထွား ဘော်လုံးသမားမို့ စာစကားပေစကားတွေမှာ ညံ့ဖျင်းမှာဘဲလို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့ တာဟာ တက်တက်စင်လွဲခဲ့တာဘဲ။ အေးလေကွာ..... ကိုရင်နဲ့ကိုယ် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်း ရယ် မဟုတ်လား.....။

ကိုယ်တို့ မြန်စာဂုဏ်အဖွဲ့က အသင်းသားတွေ..... မောင်းမကန်ကို လေ့လာရေးခရီးထွက်ရာမှာဘဲ ဆိုပါတော့.....။

အဖွဲ့လို့သာဆိုရတယ်.....။ တစုလုံးတရုံးလုံး တယောက်မကျန် သွားနိုင်လာနိုင်ကြတဲ့ခရီး မဟုတ် လေတော့ စာပေဝါသနာအိုး ကျောင်းဆရာလင်မယားနှစ်စုံ-သုံးစုံ ရယ်.....။ ကိုယ်တို့စာသင်သား..... ဆယ့်လေးငါးယောက်ရယ်။ အဲသလောက်ပဲ မောင်းမကန်ပျော်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငပလီ၊ ငပလီရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသလို မောင်းမကန်ဟာလဲ..... မြန်မာ့ပင်လယ် ရေချိုးဆိပ်တခုအဖြစ် ကမ္ဘာ ကျော်နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့နေရာ တနေရာဘဲဆိုတာ- ကိုရင်နှုတ်ဖျားကတောင် ကိုယ့်ကို တကြိမ်ကထုတ်ပြောဘူးတယ်ထင်ပါရဲ့။ အလှဆိုတာမျိုးဟာ ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်သူအဖို့

အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖမ်းစားခြင်းအမှုပြုတတ်သူမို့..... မောင်းမကန်ဟာလဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ သူ့ အပြည့်အဝရှိတဲ့နေရာဘဲပေါ့..... နိုင်လေး.....၊ အဲလေ- နိုင်ကြီး။

ကိုယ်ဒီစာကို ရေးတဲ့အချိန်မှာတော့..... ကိုရင်နဲ့ကိုယ်ဟာ သိပ်ပြီးရင်းနှီးနေကြလို့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် နိုင်ကြီးလို့ဘဲ..... ခေါ်လိုက်တော့မယ်ကွာ.....။

မောင်းမကန်မှာသာတဲ့ ဖိုးရွှေလဟာ တခြားနေရာမှာဖြင့်..... အဲသလောက်သာလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရလောက်တယ်။ ပျံ့ပျူးတဲ့သဲသောင်ပြင်ဟာ မြန်မာပြည်တစ်ခု ကမ်းရိုးစဉ် တလျှောက်လုံး မှာတော့ မောင်းမကန်တခုထဲရှိပေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့..... ပေလေးထောင်ကျော် မြင့်ခေါင်တဲ့ တောကြီးတောင်ကြီးတွေမှာမှ အပေါက်အရောက်များပြီး သန့်စွမ်းကြီးမားတဲ့ ထင်းရှူးပင်မျိုးကိုလဲ မောင်းမကန်မှာ တွေ့ရသေးတယ်။ ထင်းရှူးရိပ်နဲ့ ပင်လယ်ရေချိုးဆိပ်ဆိုတာမျိုးဟာ ဆန့်ကျင်ဖက်လို့ မပြောနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့..... မောင်းမကန်ရဲ့သဲပြင်ဟာ ဖြူဆွတ်ဖွေးလျာလို့နေတယ်။ ငွေလရောင်စွဲငြိတ်အခါမှာ ခင်တန်းစိမ်းစိမ်းရယ် သဲပြင်ဖွေးဖွေရယ်၊ ရေတက်ရေကျမို့ ရေစွတ်စို မှုကြောင့် ချောကလက်ရောင်ပေါက်နေတဲ့ ရေစပ်ကသဲပြင်ရယ်၊ ခေါင်းစွပ်ဝှမ်းဖွားနဲ့ လှိုင်းပြာကြီး တွေ့ရယ်ဟာ..... ရောင်စုံပန်းချီကားတချပ်ကို ဆေးချင်းမရောဘဲ ကိုယ့်ကောက်ကြောင်းမှာဘဲ ကိုယ့် ဟာကိုယ် တကန်စီရေးခြယ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့တည်းခိုခန်းတွေဆိုယင် ကမ်းစပ်နဲ့ အလွန်ဆုံးဝေးလှ ကိုက်လေးငါးခြောက်ရာ ရှိလိမ့်မပေါ့။ တည်းခိုခန်းက ဝရံတာက ထွက်ကြည့်တိုင်း မောင်းမကန်အလှက နီးနီးကပ်ကပ် ခင်းကျင်းပြသပီး ဆီးကြိုနေတော့တာဘဲ။ တညများ ကိုယ်ဟာ လှလွန်းလို့ မောင်းမကန်ကိုငေးရင်းမောရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ..... ဒီရေ တဖြည်းဖြည်းကျသွားတဲ့အခါ သဲပြင်ဟာ လှိုင်းတွန့်ပုံစံအမျိုးမျိုး ကျန်ရစ်ခဲ့တာဟာ အင်မတန်မှ ကြည့်လှပေတာဘဲ.....။ နေခြည်နွေးနွေးကလေး..... သွန်းလောင်းကျလာလေလေ အတွန့်အလှိုင်း စက်ဝိုင်းခုံး စက်ဝိုင်းခြမ်းတွေဟာ အလင်းပိုင်းနဲ့အမှောင်ပိုင်းမျှတပြီး ကြည့်လှလာလေဘဲ.....။ သဘာဝဟာ လွန်စွာမှဆန်းကြယ်တဲ့ ပန်းပုပန်းချီဆရာတွေဖြစ်ကြောင်းကို မောင်းမကန်ရောက်မှ သိရတယ်ဆိုယင်.... လွန်လွန်းရာကျလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဆဟာရသဲကန္တာရကြီးကို ခဏခဏရိုက်ပြကြတာ တွေ့ရတယ်မဟုတ်လားနိုင်ကြီး။ “အာရေဗျကလော့ရင့်” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကား ထဲမှာ သဲကန္တာရရဲ့ အမိုအမောက်အနိမ့်အမြင့် ချုံကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တွန့်တွန့်စိပ်စိပ် သိပ်သိပ် သေးသေး ကလေးတွေဖြစ်သွားပြီး ပုံစံဆန်းကလေးတွေ ဖြစ်လာမှာဧကန်ဘဲ.....။ အဲဒီပုံစံဆန်းတွေကို ပင်လယ်ကမ်းခြေဘေးမှာ အလျားလိုက်ဖြန့်ခင်းလိုက်ယင်.... မောင်းမကန်ရယ်လို့ခေါ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ဟာ..... မောင်းမကန်အလှ ဘယ်ကစသလဲဆိုတာကို သိချင်လို့တညလုံး ထိုင်ပြီးကြည့်နေမိ ရာမှာ အခုမှ သဘာဝအလှဆိုတာမျိုးဟာ အစမရှိအဆုံးမရှိ ဖြစ်ပေတာဘဲလို့ သဘောပေါက် မိတယ်.....။ ကြည့်နူးမိတယ်.....။ ကြည့်နူးလို့မှ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး.....။ ခုနက အတွန့်အလှိုင်း ပုံစံဆန်း သဲပြင်လမ်းကို အရမ်းကာရော ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့သူတယောက်က ပေါ်လို့လာတယ်.....။

အဲဒါကတော့ မနက်အစောကြီး..... ဘောင်းဘီတိုကလေးနဲ့ အပြေးကျင့်တဲ့ကိုရင်ဘဲပေါ့..... နိုင်ကြီးရေး.....။

ကိုယ့်မှာ.... သတ္တလောကကြီး တယ်သာယာပါကလားလို့ ကြည့်နူးပီတိဖြစ်နေတုန်း ဖြိုးဆို ကိုယ်တို့ တည်းခိုခန်းရှိရာ မျက်နှာစာရှေ့ကနေ လူကောင်ထွားထွားကြီးတယောက် အဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြတ်ပြေး သွားတော့ လန့်များတောင်လန့်မိတယ်ကွာ။ သဲပြင်ပေါ်ကို တဖုတ်ဖုတ်တဖတ်ဖတ်နဲ့ ခြေကျမှန်မှန် ပြေးသွားတော့..... ခြေရာတန်းကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အလှတေ့ပျက်ကုန်လို့ ကိုယ့်မှာကိုရင်ကို တော်တော် ဒေါသဖြစ်လိုက်မိတယ်။ ဒီလူဟာ သဘာဝအလှဆိုတာကိုမသိတဲ့ လူအန္တပဲလို့တောင် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက် မိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူအပြေးကျင့်ကပြန်လာယင် ဒီလမ်းကဘဲလာရမှာပဲ- လာယင်တော့ ခဏလောက်ဆင်းမိတ်ဆက်ပြီး သဘာဝပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြရင်း အလှကိုဖျက်ဆီးခြင်းသည် သဘာဝကိုရက်စက်မှုတမျိုး၊ အလှကိုမြတ်နိုးခြင်းသည် သဘာဝကိုကျေးဇူးဆပ်ခြင်းတမျိုး ဆိုတာကိုတရားချဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ကိုရင်က ၅- မိနစ်နဲ့လဲ မပေါ်လာ၊ ၁၅-မိနစ်နဲ့လဲ မပေါ်လာ၊ နာရီဝက်တောင် ရောက်လဲ ပေါ်မလာလေတော့ အဖွဲ့သားတွေလဲ နိုးကုန်ကြပြီမို့ ကိုယ်ဟာတည်းခိုခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ရေချိုးသန့်စင်ခြင်း၊ နံနက်စာ စားသုံးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေရတော့တယ်.....။

ကျောင်းဆရာလင်မယား နှစ်စုံသုံးစုံဆိုတာကတော့ နာမည်တွေဖော်ပြရယင် ကိုနေလင်းနဲ့မတင်နု၊ ကိုထွန်းကြည်နဲ့မယဉ်အေး၊ ကျော်မြင့်မောင်နဲ့မော်မော်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ အားလုံးမြန်မာစာနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ သူတွေချည်းဘဲ.....။ ကိုယ်ဟာ..... သူတို့နာမည်တွေဘဲဖော်ပြပြီး ကျန်အတူပါလာကြတဲ့ ကိုယ်တို့မြန်စာဂဏ်အသင်းသားတွေရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ဖော်မပြတာဟာ မလိုအပ်လို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ် နိုင်ကြီး.....။

ကိုယ်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ အမျိုးသမီးဆိုလို့ သုံးယောက်ထဲပါပေမဲ့၊ ကိုယ်တို့အားလုံးရဲ့ စားသောက်ရေး တာဝန်ကို သူတို့က တပျော်တပါးထမ်းဆောင်ပေးတော့..... ကိုယ်တို့မှာ မဂ္ဂရမပင်ရဘူးပေါ့။ ကိုယ်တို့အလုပ်ကလဲ ဘာရှိသလဲကွာ.....။ မနက်ပိုင်းနဲ့ညနေပိုင်းလောက်မှာဘဲ ရေချိုးလှိုင်းစီး လုပ် ကြပြီး ကျန်တဲ့အချိန်မှာတော့ တည်းခိုခန်းထဲမှာဘဲဖြစ်စေ၊ တည်းခိုခန်းရှေ့မှာဘဲဖြစ်စေ၊ အချင်းချင်း ဗဟုသုတဖလှယ်ကြ၊ အချေအတင်ဆွေးနွေးကြ၊ စာနုကဗျာနုတွေပြုစုကြတာလောက်ဘဲရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့တသိုက်ဟာ ဥမက္ခတစုထဲနေတဲ့ စာပေကလပ်စည်းကလေးတခု ဖြစ်လို့ နေတော့တာပေါ့.....။ ကိုယ့်အချင်းချင်း သင်းပင်းဖွဲ့နှောင်နေလွန်းအားကြီးယင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာတတ်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တို့မေ့လျော့နေမိတော့ မောင်းမကန်မှာ ကိုယ်တို့လို လာရောက် အပန်းဖြေနေတဲ့သူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာကိုတောင် မစူးစမ်းမိဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုရင်တို့မိသားစု မောင်းမကန်ကို ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာကို မသိလိုက် မသိဖာသာ နေမိကြတာဘဲ.....။

ကိုယ်တို့ ..... လဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ ထမင်းကြော်စားအပြီးမှာ အိမ်ရှေ့က.... “ဗျို-ဗျို...” နဲ့ ခေါ်သံကြားလို့ ကိုယ်ပဲအပြင်ထွက်ကြည့်ရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ဆွဲခြင်းနှစ်ခုဆွဲပြီး ချွေးတွေသံတွေရွှဲနေတဲ့ ကိုရင်ကို တွေ့ရတယ်.....။

“ဆယ်ရက်လောက်တော့ရှိပြီ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“နှင်းလဲလာမယ်လို့ပြောတယ်”

အဲဒီစကားမှာ ကိုရင်ဟာ မျက်နှာညှို့ကနဲဖြစ်သွားသလို အိုသွားတာကို ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ဟာ ချက်ချင်းပဲမျက်နှာကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြန်ထားပြီး “နက်ဖြန်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ စာရတယ်။ မယဉ်အေးတို့ဆီမှာ တည်းမယ်တဲ့။ မယဉ်အေးတို့လာကြိုဖို့လဲ တဆင့်ပြောပေးပါလို့ ကျွန်တော်ကို မှာလိုက်ပါတယ်” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်လား..... အေးတို့အိမ်မယ် တည်းမယ်တဲ့လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နို့- ကိုထွန်းနိုင်ကော မကြိုဘူးလား.....”

“ထားဝယ်လေယာဉ်ကွင်းအထိတော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်မာမာက သိပ်နေကောင်းလှတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်တောင် နေ့လည်နေ့ခင်း အပြင်မထွက်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ.....။ မယဉ်အေးတို့ဆီ ရောက်မှ လာတွေ့ပါတော့မယ်.....။

ကိုရင်ဟာ ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကြာကြာဆက်မပြောချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ လက်ထဲက သဲပလုပ်လို့ခေါ်တဲ့ သဲထဲကတီတမျိုးကို ကိုယ့်ဆီလှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်လဲရုတ်တရက်မို့ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ မယဉ်အေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး “ကိုဇော်ဝေဟာလေ မိန်းမတွေလောက်တောင် သတ္တိမရှိဘူး” လို့ပြောပြီး ကိုယ့်အစားလှမ်းယူခဲ့ပါတယ်။ ကိုရင်က ဒီနေရာ ကျတော့လဲ တဖက်သားခံသာအောင် စကားဖာတတ်သားဘဲ။ “လူတိုင်းမှာ တခုခုကို ကြောက်တတ်တဲ့ ညာဉ်ရှိတာများလှပါတယ်ခင်ဗျာ။ အင်မတန်နာမည်ကြီးတဲ့ မြွေလမ္မာယ်ဆရာမတယောက် တီမကိုင်ရဲဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကြားဘူးပါတယ်၊ဟဲ-ဟဲ” လို့ ပြောလိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

မယဉ်အေးက ထားဝယ်သူဆိုတော့ကား... သဲပလုပ်ဆိုတဲ့အကောင်ကို ဆေးကြောပြီး ကြော်ချက်ကျွေးတော့လဲ ကြက်အူဝက်အူတို့ထက် အရာသာရှိတဲ့ဟင်းမယ်တမျိုး ဖြစ်သွားတော့တာဘဲ။

ကိုယ်တို့အဖွဲ့သားတွေက တကူးတကန့် စေတနာထားတတ်တဲ့ ဘောသမားထွန်းနိုင်ကို မိတ်ဖွဲ့ပြီး ဖိတ်မန္တက ပြုကြရအုံးမယ်လို့တောင် အဆိုပြုကြတယ်။ ကိုယ်ကလဲထောက်ခံတယ်။ သံပလုပ် လာပေးတဲ့အချိန်က (သံအလှ)ကို မနက်တိုင်း ပြေးရင်းလွှားရင်းမဖျက်ဆီးဖို့ စည်းရုံးရေး ဆင်းမလို့ဟာ အချိန်ကမရလိုက်ဖူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နေ့လည်ထမင်းမစားမီ သောင်ပြင်အဆင်း မှာ ကိုရင့်ကိုတွေ့မလား ရှာကြည့်မိတယ်။ မတွေ့၊ ညနေစောင်းမရောက်တရောက် ပင်လယ် ရေလှိုင်းတွေအစီးမှာလဲ ရေစပ်ကို ဆင်းလာမလားလို့ ရှာကြည့်သေးတယ်။ မတွေ့။

လား-လား..... ကိုရင့်က ညဌာန်ဖြစ်နေကြောင်းကို ကိုယ်နောက်မှသိရတော့တာကိုး၊ ညဦးပိုင်း မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်တို့ဟာ တယောက်ယောက်က အစဖော်ပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပိုင်းပြီးဝေဖန်သမ္မုပြုရင်း အချိန်တွေကုန်သွားတတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မယဉ်အေးရော ကျန်အမျိုးသမီး တွေရော သူတို့ယောက်ျားတွေပါ နောက်တနေ့လေယာဉ်ပျံနဲ့ပါလာမဲ့ မမမေဂျာကို သွားကြိုကြဖို့ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်ကြလေတော့ ကိုယ်တို့မှာ ပိုင်းအစောကြီးသိမ်းရပြီး ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်သွားရတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ အပန်းဖြေကြသူများမှာ တကယ်စေ့စေ့ငု ကြည့်မယ်ဆိုယင် အပန်းမပြေတဲ့အပြင် ပိုပြီးပင်ပန်းမောလျကြတာ တွေ့ရမှာပါဘဲ။ ပင်လယ်လေကအေး ပင်လယ်ရေက အေးနဲ့မို့ တနေ့လုံးရေထဲဆင်းဆော့နေပေမဲ့ ဟာလာဟင်းလင်း နေမင်းရဲ့အပူရှိန်ကို ထည့်မတွက် မိကြလို့ နွမ်းရမှန်းပန်းရမှန်း ရုတ်တရက်မသိကြဘူး။ တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်ပြီး ညပိုင်းရောက်မ အိပ်ရာမဝင်ဘဲမနေနိုင် ဖစ်ကြရတယ်..... ကိုယ်ကတော့ ပြာခဲတဲ့အတိုင်း လူဗလဲလေးဆိုတော့ အပင်ပန်းသိပ်ခံတဲ့သူမဟုတ်ဖူး ထွန်းနိုင်၊ အဲလေ- နိုင်လေး- အဲလေ- နိုင်ကြီးကွာ... နိုင်ကြီး.....။

အဲသည်တော့ ကိုယ်ကသူများလို ညဦးပိုင်းရောက်ပြီး ပုန်းထွက်ပြီးတာနဲ့ မျက်တောင်စင်းလာရာက တယောက်ပြီးတယောက် နောက်ကောက်ကျသွားတဲ့အထဲမှာ မပါဝင်ဘူးပေါ့၊ အားလုံး အိပ်ပျော် သွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်လဲ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ သောင်ပြင်ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုရင့်နဲ့တွေ့ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရသွားတယ်။ ဖြစ်ရပ်ကတော့ဒါဘဲ..... ဒါပေမဲ့ဖြစ်ရပ်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆန်းကြယ်တာကလေး ကြုံတွေ့ရတာကတော့- ကိုယ်မှတ်တမ်းတင်ချင်တယ် နိုင်ကြီးရေး...။

ဒို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းခင်မင်ရတဲ့ အစဟာ သံပလုပ်ကလို့ဆိုနိုင်ပေမဲ့ အမှန်ကတော့ သံသမုဒ် ပြင်ကျယ်က ဆန်းလှတဲ့စာတိုပေစက စတယ်လို့ခေါ်ရမှာဘဲ.....။

လသာသာမှာ ကိုယ်တယောက်ထဲ ဆင်းလျှောက်ရာမှာ အမြဲတန်းညီညာပျံ့ပျူးပြီး စည်မျက်နှာလို တင်းအိနေတဲ့သံပြင်မှာ လရောင်စွဲညီမှုကြောင့် အရေးအကြောင်းကြီးတခု ဝင်းဝင်းပေါ်လွင်နေတာကို ထင်းထင်းကြီးမြင်ရတယ်။ ကိုယ်လဲခပ်ဆန်းဆန်းရှိတာနဲ့ အပြေးသွားကြည့်လိုက်တော့ ဒုတ်နဲ့ ရေးခြစ်ထားတဲ့ စာတန်းရည်ကြီး ဖြစ်လို့နေတယ်။ စာကိုတတန်းတည်း ဆွဲရေးသွားတာမို့ ကိုယ်လဲ

လမ်းလျှောက်ရင်း ဖြေးဖြေးလိုက်ဖတ်ယူရတယ်။ လရောင်နဲ့ဆိုတော့ သဲပြင်ပေါ်မှာ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားတာ ကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်တော့တာပေါ့။ ကိုယ်မှတ်မိသလောက် ပြန်ရေးပြရယင် စာတန်းရှည်က ဒီလိုဟေ့.....။

“ကိုယ်ဟာ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ကိုယ်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အမိရဲ့ဝမ်းကြော့တိုက်မှာ ကိုးလ ဆယ်လ မျှနေပြီး ဖွားသန့်စင်လာတာနဲ့ပဲ ကိုယ်ဒီကိုရောက်လာတာပဲလား၊ အမိဝမ်းကိုမရောက်ခင်က ကိုယ် ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ၊ ကိုယ်ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရအုံးမှာလဲ၊ ဒီကပြီးရင် ကိုယ်ဘယ်ကို သွားရမလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တာပဲ။ သံသရာခရီးဆိုတာဟာ တယောက်ထဲပဲ သွားရိုးထုံးစံ ရှိသတဲ့လား...။ နှစ်ယောက်တွဲကော မသွားရဘူးလား၊ ကိုယ်ဒီဘဝက ထွက်သွားယင် ထားချင်တဲ့ လူကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ခေါ်ချင်တဲ့လူကို ခေါ်သွားလို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ သုံးဆယ့်တဘုံ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါတွေမှာ လူဆိုတာရခဲသောဘဝတမျိုး မြတ်သောအဆင့်တမျိုးဘဲ။ လူသေယင် လူပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့။ လူဖြစ်အောင် ပါရမီတွေဖြည့်ဖို့ကတော့ အများကြီး လိုမလား မသိဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင်အတိတ်ဆိုတာ အရေးကြီးမှာပေါ့။ မေ့ထားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အတိတ်ကောင်းမှ ဘဝပြောင်းလှမှာပေါ့- ကိုယ့်အတိတ်ဟာ ကောင်းမှကောင်းခဲရဲ့လား၊ စဉ်းစားဉာဏ်ရင့်သန့်တဲ့ သူတွေဟာ အတိတ်ကိုမမေ့တတ်ပါဘူး၊ ပြန်တွေးယင်လဲ တိတိကျကျ သတိရတတ်တယ်တဲ့။ ဆိုပါစို့။ ငယ်တုန်းကအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် သတိရတယ်။ ဟို-ငယ်တုန်းကကိုလဲ သတိရရမှာဘဲ။ နိုးစို့အရွယ်ကလာလဲ ကြိုးစားရင် သတိရရမှာဘဲ။ မိခင်ဝမ်းတိုက်ထဲမဝင်မီ အခြားဘဝက အဖြစ် အပျက် ဆိုယင်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ပင်လယ်ကြီးဟာသိပ်ကျယ်တယ်။ ကိုယ်တို့ ရွက်ဖွင့်လာ နေကြတယ်။ ဟော-ရွက်တိုင်ကျိုးသွားပြီ။ နောက်ကဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ စစ်သားတင်သင်္ဘောတွေက လိုက်နေတယ်။ ပါပါက- ငါ့သားမကြောက်နဲ့တဲ့။ ရွက်တိုင်တဝက်နဲ့ဘဲ ရအောင်လွင့်မတဲ့။ လှေကြီးပေါ်မှာ လူတွေကအများကြီးဘဲ။ ကိုယ်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဟော-ဟော မိုးကြိုးတွေပစ်ချပြန်ပြီ။ အတိတ်ဆိုတာ အိပ်မက်ထင်ပါရဲ့- အတိတ်ဆိုတာ အိပ်မက်ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် မှန်ခေါင်း ထဲက....”

သဲသောင်ပြင်တလျှောက် တောက်လျှောက် မရပ်မနား ဒုတ်တချောင်းနဲ့ရေးခြစ်သွားတဲ့ စာတွေဟာ ဖတ်ရင်း-ဖတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာလို့ ကိုယ်လဲ ကနန်းသွား၊ ဘေးတိုက်သွားပြီး အစဉ် တစိုက် ဖတ်သွားလိုက်တာ ဗြဲနန်းကနဲဆုံးသွားပြီး ဖျက်ရာတွေပဲတွေ့တော့မှ အာရုံပြတ်သွားတော့ တယ်။ ရေးသူဟာ စာကောင်းပေမယ့်တွေ့ကျေညက်ပြီး အဖတ်နာနေတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့- စိတ္တဗေဒစိတ်ပညာ တွေးခေါ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့မှာလဲ ကျွမ်းကျင်ရမယ်လို့ ကိုယ်ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာမှ ဘာဖြစ်လို့ရေးရတာလဲ၊ စက္ကူပေါ်မှာရေးရင် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပေဘူးလားလို့ ကိုယ်မချင့်မရဲဖြစ်မိရင်း- ဟိုဟိုသည်သည်လဲ ကြည့်လိုက်ရော- မနီးမဝေး သဲမို့မို့ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ကိုရင့်ကိုလဲမြင်ရရောဘဲ၊ ကိုရင့်လက်ထဲမှာလဲ ဒုတ်တချောင်းနဲ့ ဆိုတော့ ကာ ကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်။ ဘော်လုံးသမား လူထွားထွားက စိတ်ဝင်စားသမျှကို ဒါလောက်

ဖွင့်ထုတ်ရေးနိုင်စွမ်းရှိပါ့မလားလို့၊ ကိုယ်တကယ်ဘဲသံသယဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် “ခင်ဗျားရေးတာလားဗျ” လို့ မေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက မရင်းနှီးသေးတော့ နိုင်လေးတွေနိုင်ကြီးတွေ မခေါ်သေးဘူးလေ.....။

“ဟုတ်တယ်- ကျွန်တော်ရေးတာဘဲ၊ နှုတ်တရာစာတလုံးလို့ဆိုကြတယ်။ နှုတ်နဲ့ပြောယင် အသံသွင်းစက်တွေဘာတွေလိုလာမယ်၊ ကျွန်တော်ရေးတာက ကျွန်တော်ပဲပြန်ဖတ်ချင်လို့ ရေးတာကိုး၊ စာနဲ့ရေးထားပြန်တော့လဲ သူများတကာတွေဖတ်မိမယ် ဒါကြောင့်သံပြင်ပေါ်မှာရေးတာပါ”

ကိုရင်ဟာ ကိုယ်တမျှော်တခေါ်ကြီး လမ်းလျှောက်ရင်းဖတ်လာတာကို အဝေးကပင် မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ဟန်တူတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးအံ့သြပုံမရဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဝေဖန်ချက်ကိုလဲ လိုချင်ပုံမရဘူး၊ ကိုယ့်စာကိုကိုယ်တယောက်ထဲပြန်ဖတ်ဖို့ ရေးတာလို့ ဆိုထားလေတော့ တခြားသူရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ မလိုဘူးပေါ့၊ သို့သော်လဲ ကိုယ်ကတော့ မကျေနပ်သေးလို့ ထပ်ဆင့်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ရတယ်။

“သူများတကာတွေဖတ်မှာစိုးလို့ သံပြင်ပေါ်မှာ ရေးထားတော့ကော.... ကျွန်တော်တို့ မဖတ်မိဘဲ နေမတဲ့လားဗျ.....”

ကိုရင်က သွားပေါ်အောင်ပြုံးလိုက်တဲ့အခါမှာ လစန္ဒာရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ဖွေးကနဲလက်သွားတာကြည့်ကောင်းသလိုဘဲ....။ ကိုရင်မျက်နှာကိုလဲ လရောင်အောက်မှာ ပိုပြီးကြည်လင်နေသလိုဘဲလို့ ကိုယ်ထင်လိုက်မိတယ်။ ကိုရင်လေသံကလဲ ခပ်အေးအေးပါဘဲ။ “ဖတ်မိလဲ ဘယ်သူကလုံးစေ့ပတ်စေ့မှတ်မိနိုင်မလဲဗျ၊ ဒီရေနဲ့အတူ- ဒီစာတွေဟာ ပင်လယ်ထဲမျောပါသွားမှာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ အဲသလိုပင်လယ်ထဲမျောပါသွားတာကိုဘဲ ကြိုက်ပါတယ်....။ ပင်လယ်ကြီးရဲ့ ဟိုဖက်မှာရှိတဲ့ အတိတ်တိုင်းပြည်ကို သဝဏ်လွှာတွေ တခုပြီးတခုပို့နေသလိုဖြစ်တာပေါ့။ မနေ့က ကျွန်တော်တမျိုးရေးတယ်၊ နက်ဖန်လဲတမျိုးရေးအုံးမှာဘဲ.....” လို့ ကိုယ့်ကို ရီပြုံးပြုံးနဲ့ပြောပြပါတယ်။ ကိုယ်ဖြင့် ကိုရင်ကို ဒါလောက်စိတ်ကူးယဉ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံးကိုမယူဆမိဘူး....။ မနက်တုန်းက ကိုရင်ကိုမြင်တွေ့ရတာက ကိုယ်လက်ကြံ့နိုင်ရေးလိုက်စားတဲ့ အားကစားသမားသက်သက်လို့ ထင်မိတယ်။ ဟော..... ညကျတော့လဲ တွေးခေါ်ပညာရှင်တယောက်ဖြစ်လို့နေတယ်.....။ ကိုရင်အတွေးတွေအရေးတွေ မှန်တာမှားတာအပထား၊ (တကယ်တော့- မှန်တယ်မှားတယ် ဆိုတာကလဲ ထိတွေ့သူရဲ့ ခံစားမှုပေါ်မှာ တည်ပါလိမ့်မယ်လေ.....)။ လှပဆန်းသစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်ကောက်ချက်ချမိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်တို့ရဲ့ နောက်ထုတ်မဲစာစောင်မှာ ကလောင် လက်တည့်စမ်းကြည့်ပါလားလို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ရပါတယ်။

သည်နောက်တော့ ကိုရင်နဲ့ကိုယ်ဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ မိမိစိတ်ကြိုက် ယူခဲ့တဲ့ဘာသာအလိုက် ဗဟုသုတအမြင်ချင်းဖလှယ်ကြရင်း ညတွင်းချင်းဘဲ ရင်းနှီးခင်မင်သွားတယ်။ ကိုရင်က မိခင်ကြီးရဲ့ သွေးတိုးရောဂါ ထလာပြန်လို့ စိတ်အေးလက်အေးနေပါစေဆိုပြီး သားအမိသားအဖသုံးယောက် အစေအပါးစုံစုံလင်လင်နဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပြောပြလို့ ကိုယ်သိရတယ်။ ကိုရင်မှာ ခင်စရာ ကောင်းတဲ့ အချက်တချက်ကို ကိုယ်ချက်ချင်းဘဲမြင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကဘာလဲဆိုယင် လျှို့ဝှက် ချက်ရယ်လို့ မထားလှဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ဆိုတတ်တာကိုပါဘဲ.....။

ကြည့်လေ..... ကိုရင်ဘဝ တစ်ဝိတ်တဒေသမကဘူး၊ တော်တော်များများကို တထိုင်ထဲ ကိုယ်ကြားနာ ရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကလဲ စာပေစိတ်ကမြစ်ဖျားခံသော စုစမ်းလိုစိတ်ကြောင့် သိချင်သမျှကို အားမနာတမ်း မေးမိပေသကဲ့သို့.....။ ယုတ်စွအဆုံး မမမေဂျာနဲ့ကိုရင်တို့ဟာ- “တမျိုးကလေးရှိတယ် ထင်တယ်နော်” လို့တောင် ကိုယ်ကစကားနယ်လွန်မိသူပါဘဲ။

“ခင်ဗျားကဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ နေအုံးဗျာ၊ ခင်ဗျား-ခင်ဗျားနဲ့ ပြော-ပြောနေရတာ တောင့်တယ်၊ နာမယ်လဲ ပြောပြအုံးမှပေါ့။ အော်-အော်- ကိုဇော်ဝေတဲ့လား၊ ကျွန်တော်နဲ့မမနှင်းတို့ကို ကျောင်း မှာတော့ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတာဘဲ။ အင်းလေ.... တနေ့ကျရင် ကျွန်တော်ဟာမမနှင်းကို ယူရမယ့်လူ ဆိုတော့ ပြောပစေပေါ့”

ကိုရင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသလိုလိုနဲ့ ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်ပြောလိုက်တော့- ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ချစ်ရေး ချစ်ရာ (Romance) ရယ်လို့ ကိုရင်ကိုယ်တိုင်ကမယူဆဘူးဆိုတာ ထင်ရှားသွားတော့တယ်။ ဘဝရေစီး ကြောင်းကို တွန်းကန်ဆန်တက်သွားလာနေတဲ့ လူတွေရှိသလို (ဘာလာအုံးမလဲ) ဆိုပြီး အဆင်သင့် အိမ်ခြေမပျက်စောင့်ကြည့်ပြီးမှ လုပ်သင့်တာတွေ ကောက်လုပ်တဲ့လူလဲ ရှိတာပဲနိုင်ကြီး။ ကိုရင်က ဒုတိယအမျိုးအစားနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူပုံရတယ်.....။ ခပ်အေးအေးခပ်မှန်မှန်နဲ့ တဖွတ်ထိုးသန်မဲ့ လူမျိုး ပဲလို့ ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။

“နက်ဖန်လာမယ်ဆိုတာက မမနှင်းဟာ ကျွန်တော်ကိုတွေ့ချင်လို့ အကြောင်းရှာ လိုက်လာတဲ့ သဘောဘဲ။ သူက ကျွန်တော်ဟာ သူ့အစောင့်အရှောက်လိုတဲ့ လူငယ်တယောက်တဲဗျာ။ ပါပါ မာမာတို့ကလဲ ဒါကိုယုံတယ်၊ ဒီကလေးကိုယ်ခန္ဓာကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါအုံး.....”

ကိုရင်က မောင်လူသန်ကြီးတွေလို ရယ်စရာဟန်ပန်နဲ့ ကိုယ့်ကို လက်မောင်းတွေ ကွေးကောက် ပြသေးတယ်.....။

“ဟော- ဒီရေတွေမငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပြီ ပြန်ကြစို့.....”

အမှန်ဆိုတော့ မောင်းမကန်မှာ ဒီလိုင်းဟာ သူ့အချိန်နဲ့သူပါဘဲ။ သို့ပေမဲ့ လပြည့်ဝန်း ဖြိုးဖြိုးသာတဲ့ နေ့များမှာတော့ လရောင်ကိုအကြောင်းပြုပြီး မသိမသာတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါကလဲ တညလုံး ထိုင်ကြည့်မှပါ။ သိပ္ပံသဘောအရတော့ လပြည့်ဝန်းဟာ ဒီရေကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလေတော့ လပြည့်နေ့တုန်းအခိုက် တိမ်တိုက်တိမ်ခဲကြီးတွေ ဖျတ်ကနဲဖုံးလိုက်ရင် ဒီရေလဲ ဖျတ်ကနဲခြားနားမှု ရှိသွားတတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုရင်ကပြောတော့ ကိုယ်လဲ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့အကြောင်း အရာ မို့ ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြလိုက်ရတယ်။ ဒီရေမငြိမ်မသက်တဲ့ နယ်နိမိတ်မှာမှ ကိုရင်က စာတွေ ရေးထားတော့ ကိုယ်တို့လဲ တည်းခိုခန်းပြန်ကြရော..... ကိုရင်စာတွေကို ပင်လယ်ရေကဖျက်ပြီးသား ဖြစ်သွားရောပဲဟေ့။ ဒါကိုသဘောကျပြီး ကိုရင်က- “နောက်တနေ့ကျ နောက်တမျိုး ရေးရပြန် တာပေါ့လေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မှာတော့ကိုရင်ဟာ “သဲစာ” ရေးမထွက်နိုင်တော့ဘူးလေ.....။ မမမေဂျာရောက်နေတော့ ကိုယ်တို့ဂေဟာမှာ ညဉ့်နက်သန်ကောင်အထိ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရတာကိုး။ သို့ပေမဲ့ နောက်တနေ့ရဲ့ နောက်တနေ့ကျတော့ ကိုရင်လမ်းစဉ်ကိုရင် ပြန်ရောက်သွားတော့တာပါဘဲ.....။ ဒီနေရာမှာ “ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာလိုက်ပါရစမြဲ” ဆိုတာလို ကိုရင်သွားရာ သဲစင်္ဇေလွှာကို မမမေဂျာ နောက်ကလိုက်သွားတဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ကိုယ်မမေ့နိုင်ဘူးနိုင်ကြီးရေ။ ကိုယ်က အချောင်သမားဖြစ်ခဲ့ပေသကိုးကွ”

နဲနဲကလေးပဏာမခံပြီး ရေးပြချင်သေးတယ် နိုင်ကြီးရေ.....။

ထားဝယ်လေဆိပ်ကို ကိုရင်မလိုက်ဘူးဆိုတာ ပထမနေ့က ကိုယ်ရှေ့တွင်ပြောသွားတာကို ကိုယ်ကြား ခဲ့တုန်းကတော့ အမှတ်မဲ့ဘဲ။ ညကကိုယ်တို့ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုရင်မလိုက်ချင်လို့ မလိုက် တာဟာ ထင်ရှားလာလို့ မမမေဂျာခံစားမှု ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုပြီး ကိုယ်လေယာဉ်ကွင်းကို ထလိုက် သွားမိတယ်.....။ ထားဝယ်နဲ့မောင်းမကန်ဟာ ကူးတို့တတန်ကူးပြီးမှ သွားလာရတဲ့နေရာဖြစ်တော့ မမမေဂျာကလဲ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်အလှော်ကလေးလောက်တော့ ခေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတာ။ သူတယောက်ထလိုက်လာတော့ ကိုယ်တို့မှာ အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်သွားမိတယ်။ ကိုယ်တို့နည်းတူဘဲ ကိုရင်မပါဘဲ ကိုယ်တို့တသိုက်က လာကြိုတာကိုမြင်တော့ သူကလဲ အံ့အား သင့်နေပုံဘဲ။

“ဟင်- အေးတို့မော်တို့ လာကြိုကြသလား.....”

ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်တဲ့စကားကိုပြောတော့..... မော်မော်တို့ မယဉ်အေးတို့တသိုက်ကလဲ ဘုမသိဘုမသိနဲ့- “နှင်းပဲမှာလို့လာကြိုတာကို အဆန်းလုပ်လို့ကွယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က နှင်းကိုယ်တို့နဲ့ လာနေမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ လာကြိုပါဆိုတဲ့အကြောင်း စာရေးလိုက်တယ်လို့ပြောလို့ ကိုယ်တို့မှာ

မိန်းမဖော်တိုးပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေရတာ” လို့ ပြန်ပြောကြတော့ မမမေဂျာဟာ သူ့ကို ကိုရင်တဖက် လှည့်နဲ့ ပထုတ်လိုက်ပြီဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်ဟန်တူပါတယ်။ မနည်းကြီး အိမ်ရှေ့ဆည်ပြီးမှ “မောင်ထွန်းနိုင်က ပြောတယ်ဆိုယင် သူပြောတာဖြစ်ရမှာပေါ့လေ..... အဟင်း-ဟင်း...” လို့ အပြုံး ဆောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်နိုင်ကြီး။ ဒါတောင်မှမမမေဂျာဟာ အားမလျှော့နိုင်သေးဘဲ ကမြောကင်း ဆိပ်အရောက်မှာ- “မောင်ထွန်းနိုင်က ဒီဖက်မှာတော့ လာစောင့်အုံးမလိုလိုပြောပြီး တယောက်ထဲ စောင့်ရမှာ ပျင်းလို့နဲ့တူတယ်” ဟု စကားကလေး အဆစ်ပြောရှာသေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့- မမမေဂျာဟာ ကိုရင် တချက်လှည့်လိုက်တဲ့အကွက်ထဲ ဝင်လာရရှာပြီး ကိုယ်တို့ အဖွဲ့နဲ့ တည်းဖြစ်သွားတော့တာပဲဟေ့.....။

ကိုရင်ကလဲ ကိုယ်ထင်သလောက်တော့ မရိုင်းပါဘူး။ ကိုရင်နဲ့အတူ မတည်းစေချင်တာကလွဲလို့ မမမေဂျာစိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ အကုန်လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်က အထင်းသားပေါ်နေတာ ကိုယ်တွေ့ရပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့တတွေ တည်းခိုခန်းရှေ့မှာလဲ ကားထိုးဆိုက် လိုက်ရော- ကိုရင်ကို အိမ်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့ရတာဘဲ။ ပြီးတော့ “မမနှင့် ကို ရောက်ရောက်ချင်း ပါပါနဲ့ မာမာတို့က တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ပစ္စည်းတွေချထားပြီး နေရာတကျဖြစ်ရင် လိုက်ခဲပေါ့။ ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်” လို့ ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သေးတော့ ကိုယ်ဖြင့် ကိုရင်နဲ့ မရင်းနှီးခင်ကဘဲ ကိုရင်ကို ခြီးမွမ်းထောပနာ အခါခါပြုမိပါတယ်။ ကိုယ်တို့ငယ်ငယ်ကနေ ယနေ့ အထိ ရာဇဝင်တွေကြည့်ယင် သမင်လိုက်ခန်းကို သဘောအကျဆုံးဘဲနိုင်ကြီး။ အကြောင်းကတော့- အပြေးနဲ့အလိုက်၊ အရှောင်နဲ့အတိမ်း ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့- သွဲ့သွဲ့ပျောင်းပျောင်းကလေး ကပြသွား ကြပုံဟာ အနုပညာဆန်လွန်းလို့ ရာမတဇာတ်လုံးမှာ ကိုယ်တို့သဘောအကျဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အခုလဲ သမင်လိုက်ကလေး ကြည့်နေရသလိုမို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး နွေးနေမိပါတယ်။

မမမေဂျာခမြာမှာလဲ ကိုရင်နေရာချထားတဲ့အတိုင်း- ကိုယ်တို့တသိုက်နဲ့ ဟန်မပျက်နေရရှာရင်း ဗြဲနန်းကနဲ ထလိုက်သွားလို့မကောင်းယင်သာ အောင့်အည်းနေရပြီး၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ စကားကလေး သုံးလေးခွန်းလောက်လဲပြောပြီးရော- “မိုးမချုပ်ခင်တော့ မောင်ထွန်းနိုင်တို့ ပါပါမာမာတို့ဆီ လိုက် သွားအုံးမှထင်တယ်” လို့ အကြောင်းပြပြီး ကိုရင်နဲ့လိုက်သွားတော့တာဘဲ။

ကိုယ်ကလဲ ဝါသနာအိုးဆိုလေတော့ -ကိုရင်တို့နှစ်ယောက် သောင်ပြင်မှာလျှောက်သွားပြီး ဝေးသွား တဲ့အထိ ထွက်ကြည့်လိုက်မိသေးတယ်။

အမျိုးသမီးတွေက ကိုယ့်ကို အားကျလို့ကြည့်နေတယ်ထင်ပြီး နောက်ပြောင်ကြလို့ ကိုယ်က သိပ်ရီချင်တာဘဲနိုင်ကြီးရေ။ ကိုရင်တို့နှစ်ယောက် သောင်ပြင်မှာလျှောက်သွားတာကိုက ပူးလဲမပူး ခွာလဲမခွာ မျဉ်းပြိုင်ပမာသာ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်တွေ့နေပြီဘဲ.....။

ကိုရင်ဟာ မမမေဂျာကို ဘာပြုလို့ တခါထဲအပြီးအပိုင်ခါမထုတ်နိုင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့ မမမေဂျာကို ကိုယ်တို့နေရာအထိ လိုက်ပို့တဲ့အချိန်အထိ ကိုယ်စဉ်းစားနေမိတယ်.....။ ကိုရင်ရဲ့ ပြောပြချင်အရ ကိုရင်နဲ့မမမေဂျာဟာ သံလျင်မြို့တုန်းက ကားမှောက်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက ယတိပြတ်ကင်းကွာတော့မယောင်ဘဲ၊ မမမေဂျာဟာလဲ သံလျင်ဆိုယင် တော်ပါပြီလို့ စိတ်ကုန်သွားတာကတော့ ကိုယ်တို့တက္ကသိုလ်တခုရဲ့ အသိဖြစ်တယ်။ ကိုရင်နဲ့သူနဲ့ ရန်ပွဲကစတဲ့ ဖြစ်မှုဖြစ်ရပ်ရယ် လို့တော့ မသိကြဘူးပေါ့။ ကိုရင်ရယ်- မမမေဂျာရယ်- ညှိရယ် ဆိုတဲ့ကြိမ်ဇာတ်လမ်းတခုတော့ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို သဲသဲကြားမိပါရဲ့၊ ခုတော့- ဇာတ်လမ်းကပြီးမလိုလိုနဲ့ လိမ်ဖယ်ဖယ်ကြီး ဖြစ်လို့ နေတယ်။ ကိုရင်ဟာမမမေဂျာကိုလဲ စိတ်နာနာနဲ့နှင်မထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ညှိ ဆိုတဲ့ ပန်းသည်မ ကလေးကိုလဲ မပြတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ထားတော့လေ။ မမမေဂျာကို နှင်မထုတ်နိုင်တဲ့အကြောင်းရင်းက မိဘကြောင့်၊ ညှိကိုမမေပျောက်နိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းက နှလုံးသားကြောင့်လို့ ယေဘုယျအားဖြင့် သတ်မှတ်နိုင်သော်လဲ- ကိုရင်အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုပုံပန်းကို ဖန်တီးနေတယ်ဆိုတာ တကယ်တွေးကြည့်ရင် ရိပ်စားမိဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။ ကိုရင်ဟာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပြီး အလစ်မှာ မထင်တဲ့အပြုအမူတခုကို ပြုမဲ့လူစားမျိုးဆိုတာ အဲဒီကတည်းက ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ် နိုင်ကြီး.....။

ကိုရင် မမမေဂျာကိုပြန်ပို့တော့ မှောင်စပျိုးပြီး.....။

ကိုယ်တို့တတွေရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကိုရင်လဲ အတူတကွဝင်စားပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေလိုက်တာ ညဉ့်နက်သန်ကောင်ကိုတိုင်ရောဘဲ။ မမမေဂျာကတော့ သူ့အမူသူ့အနေအတိုင်း ကြည်ကြည်မှန်မှန် ဟန်မပျက်မာန်မပျက်ဘဲပေါ့၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ တွေ့ရတော့လဲ ကိုရင်နဲ့မမမေဂျာဟာ တယောက်ကို တယောက် (ခု)စရာရယ်လို့ ဘာကမမရှိသလိုဘဲဟေ့၊ ကိုရင်ကလဲ အိန္ဒြေကောင်းသလား၊ မမမေဂျာ ကပဲ အိန္ဒြေကောင်းသလားတော့မသိဘူး.....။ ကိုယ်ကတော့ ကိုရင်ကပိုပြီးပါးနပ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုယင်- မမမေဂျာဟာ သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ ပလက်စတစ်ထီးကျားကလေးကို ထုတ်ပြ မလို့ အခန်းထဲဝင်အယူမှာ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ပဲ လှစ်ကနဲပြန်သွားလိုက်တာကို ကြည့်ပေါ့ကွာ။ မမမေဂျာ ပြန်ထွက်သွားတော့ ကိုရင်မရှိဘူးဆိုတာ “ဟော-မောင်ထွန်းနိုင်အိပ်ချင်လို့ပြေးပြီ” လို့ မမမေဂျာက ပြောတော့မှ အဖွဲ့သားတွေသတိထားမိတော့တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့လဲ ကိုရင်ဟာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ပဲ ပြန်ပြန်သွားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာကို တွေ့တွေ့လာတယ်။ အေးလေ..... ဒါတွေဟာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီညက ကိုရင်ပြန်သွားပြီး မိန်းမချင်းတွတ်ထိုးရာက ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတချို့ရယ်၊ နောက်တနေ့ညမှာ ကိုရင်နဲ့ မမမေဂျာတို့ သောင်ပြင်မှာ လေမီးလျှောက်ကြတော့ ဖြစ်ကြပျက်ကြတာတွေရယ်သာ အဓိကအကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်ကြောင်း အဓိကထားပြီးကိုယ်က ပြောချင်တာပါ။

ကိုရင်ပြန်သွားပြီး များမကြာမီမှာဘဲ ကိုယ်တို့လဲ အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။

မမမေဂျာနဲ့ မယဉ်အေးကတော့ အိပ်ရာမဝင်သေးဘဲ ဝရံတာထွက်ထိုင်ကြတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဖိုးစပ်စုမဟုတ်လား၊ စာရေးချင်ယောက်ဆောင်ပြီး မလှမ်းမကမ်းက ခိုးနားထောင်နေလိုက်တာပေါ့။

“မိန်းမဈေးဖျက်တယ်လို့ ပြောရင် စိတ်ဆိုးမလားနင်း.....”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ လက်ငင်းဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ရင်တော့ ပြောသင့်ပါတယ်.....”

“လက်ငင်းဖြစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာရော၊ ငဲ့ကွက်စရာတွေရှိနေသလား ”

“ရှိတာပေါ့အေးရယ်- အများကြီးရှိတာပေါ့၊ ဒီလောကကြီးမှာ မောင်ထွန်းနိုင်ကိုနားလည်တာ နှင်းတယောက်ထဲရှိတယ် လို့ထင်တာဘဲ”

“သူ့ကိုချစ်တာတော့ နှင်းတယောက်ထဲမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာဘဲ”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ချစ်ရုံချစ်ပြီး နားမလည်ရင် အလကားဘဲပေါ့၊ ကြာရင် အဆိပ်သင့်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆို ကိုထွန်းနိုင်ကို နှင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမချစ်သင့်ဘူးလို့ ဆိုလိုသလား”

“ဆိုလိုတယ်.....”

“ကိုထွန်းနိုင်ကကော နှင်းကိုပြန်ချစ်သလား”

“ချစ်ရမယ့် အခြေအနေမှာလဲရှိတယ်၊ ချစ်သင့်တဲ့ အကြောင်းခံလဲရှိတယ်အေး၊ မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ လောကမှာ သူ့ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသိနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး”

“ဒီနေရာမှာတော့ အေးလဲနားရှုပ်သွားပြီ၊ နှင်းဘာအကြောင်းကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလဲဟင်.....”

“ဘာအကြောင်းကိုမှ ရည်ရွယ်ပြီးပြောလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူး အေးရယ်.....၊ နှင်းတို့ပြဿနာဟာ မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်- သူ့ပါပါနဲ့ မာမာရယ်- နှင်းရယ်ကလွဲလို့ ပြောရမလွယ်ပါဘူး၊ ပြောလဲ မပြောထိုက်သေးပါဘူး.....။ “မိဘတွေအပေါ်ဆိုနဲ့လေသမျှ သူနဲ့ကျမှဝဋ်လည်တယ်ရှင်” ဆိုတဲ့ သီချင်းလို ယောက်ျားတကာပေါ်မှာ အနိုင်ယူခဲ့သမျှ မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ကျမှ ဝဋ်လည်မလား မပြောတတ် ပါဘူး”

“ကိုထွန်းနိုင်က ဆိုးသလား.....”

“ဆိုးတယ်လဲမပြောနိုင်ဘူး၊ ကောင်းတယ်လဲမပြောနိုင်ဘူး၊ မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ ဟို- ကိုယ်မပြောပါရ စေနဲ့တော့အေးရယ်.....”

“ဆောရီးကျယ်....”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သနားတာကစတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ မိမိကိုယ်မိမိ အချစ်ကျေးကျွန်ဖြစ်စေအောင် တွန်းပို့တဲ့ မေတ္တာမျိုးဆိုတာ နှင်းခုမှဘဲသိရတယ်.....။ မောင်ထွန်းနိုင်ကို မြင်မြင်ချင်း နှင်းသိပ်သနား သွားတယ်လေ.....”

“ဘယ်တုန်းကစ မြင်ဘူးတာလဲဟင်၊ နှင်းတို့ရာဇဝင်လေး ကိုယ်မသိရဘူးလား”

“သိရပါတယ်၊ သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်ထားစရာ လိုတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မောင်ထွန်းနိုင်ကို ငယ်ငယ်ထဲက မြင်ဘူးပါတယ်.....၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကမောင်ထွန်းနိုင်ဟာ ခုမောင်ထွန်းနိုင်မဟုတ်ဘူး၊ အူယောင် ငန်းဖျား ရောဂါကြောင့် လူလုံးမလှ နဲ့အအကလေးမို့ နှင်းကလဲ- “သူနဲ့ဆိုယင်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာပဲ” လို့ ပြောမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းမေမေနဲ့ မောင်ထွန်းနိုင်တို့မာမာများဟာ သားပေးသမီးယူ ကြည့်ဖြူရင်းရှိပြီးသားဆိုတာကို နှင်းမသိပဲ ပြောမိတာကြောင့် မိဘချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ ဖြစ်လာတဲ့အထိ တင်းမာခဲ့ကြတယ်၊ နောက်တော့- အဲဒီတင်းမာမှုကို ဖြိုဖျက်မဲ့ ကံကွက်ဆန်းကလေးတခုဟာ ပေါ်ပေါက်လို့လာခဲ့ပြန်တယ်၊ ဒီကြားထဲ ဖြတ်ပြောရမဲ့အကြောင်း ကလေးတခုကလဲ ရှိသေးတယ်၊ မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ မေမြို့မှာ ကျောင်းနေတဲ့အခါကျတော့-အားလုံး အံ့အားသင့်လောက်အောင် နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲတိုးတက် ထွားကျိုင်းလာလိုက်တာဟာ ဆရာဝန် တဦးကတောင် (Glands) အကျိတ်များ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပါပါတို့မာမာတို့ကို မှတ်ချက်ချဘူးသတဲ့၊ အေး ကြားဘူးမှာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်တွေမှာ တစ္ဆေသရဲကားတွေ ခေတ်စားတုန်းက- ‘တာတေကြီး’ လုပ်တဲ့သူမျိုးကော၊ ပြီးတော့ အသက်ကလေးငယ်ငယ်နဲ့ အရပ်(၇)ပေ ဖြစ်နေတဲ့သူ ဆိုပြီး သတင်းစာထဲပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတဦးကော အဲဒါအားလုံးဟာ သာမန်လူထက် ကြီး ထွားစေတဲ့ (Glands) ဂလင်းအကျိတ်တွေ ဖောက်ပြန်တဲ့သာကတွေဘဲတဲ့ အေးရဲ့၊ ဒီလိုပဲ မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ သန်မာထွားကျိုင်းမှုကို ရခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်၊ နှင်းတို့ကလဲ တနေ့တော့ မန္တလေးကနေပြီး မေမြို့ကို မိတ်ဆွေတသိုက်ကြီးနဲ့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြတယ်...၊ လမ်းမှာ အင်ကြင်းပင်ကြီးတပင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေလို့ တကားလုံး ဖွေးပြည့်အောင် ရူးခဲ့ကြပြီး၊ မန္တလေးဆင်းတော့မယ်လို့အပြန်မှာ ဘော်လုံးကွင်းတခုဘေးက ဖြတ်အလာ လူငယ်ကလေးတခုက လှမ်းတားလို့ ကားလဲရပ်ပေးလိုက်ရော၊ သတိမေ့မျောနေတဲ့ မောင်ထွန်းနိုင်ကို တွေ့ရတယ်၊ ဂိုးတိုင်နဲ့ခေါင်း မတော်တဆတိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာပြင်းထန်လို့ ဆေးရုံကို

ပို့ချင်လို့ အကူအညီတောင်းတာ နှင်းတို့ကားနဲ့မှ ကြံကြံဖန်ဖန်ဆုံရတယ်ပေါ့ အေးရယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှာဘဲ နှင်းလဲ တဖြစ်လဲမောင်ထွန်းနိုင်ကို ပထမအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဘူးတော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ နေရာမရှိလို့ ခူးလာတဲ့အင်ကြင်းပန်းတွေအပေါ်မှာ လဲလျောင်းစေတဲ့အခါမှာ- “ဒီအနံ့တွေကို ကျွန်တော်ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်မသေပါရစေနဲ့” လို့ ကယောင်ကတန်းပြောတာကို တွေ့ရကြားရတော့ နှင်းစိတ်တွေဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ နှင်း သူ့ကိုချစ်မိတယ်၊ သူဟာ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ.....”

အဲဒီလို- ကိုယ်နားထောင်ကောင်းနေတုန်း အိပ်မှုနံ့စုံမွှားနဲ့ထလာတဲ့ မယဉ်အေးရဲ့ယောက်ျား ကိုထွန်းကြည်က- “ဟေ့လူ- ဒီအချိန်အထိမအိပ်သေးဘဲ ဘာတွေများရေးနေတုန်း၊ ကျုပ်အမျိုးသမီးနဲ့ မမမေဂျာတို့ကော မမြင်လိုက်ဘူးလား၊ ရေထဲဆင်းသေပြီး ရေသူမများဖြစ်သွားကြမှဖြင့် ကြော်ချက် စားနေရအုံးမယ်” လို့ အော်ကျယ်- အော်ကျယ်ပြောမှ ကိုယ့်မှာ အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်တဲ့ ငနဲကို ဒေါသဖြစ်ရင်း “ကျုပ်အလုပ်ကျုပ် စိတ်ဝင်စားနေလို့ ဘယ်သွားတယ်ဘယ်လာတယ်ဆိုတာ ကြည့်မထားလိုက်မိဘူးဗျ” လို့ လိမ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မယဉ်အေးက လာပြီမောင်ရေ- နှင်းနဲ့ စကားကောင်းနေကြလို့ပါ” လို့ လှမ်းပြောပြီး မမမေဂျာနဲ့ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာကြတယ်။ မမမေဂျာကတောင် ကိုယ့်ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်သွားတာကို ကိုယ်မော်မကြည့်ဘဲ စိတ်ချင်း ထိတွေ့လိုက်မိသေးတယ်။ ကိုယ်ကတော့ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ရေးနေဟန်ဆောင်လိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်ရေးနေတဲ့စာတွေကို တယောက်ယောက်ကလာပြီး ဆွဲယူဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုယင် “သေချင်းဆိုး ထွန်းကြည်၊ သေချင်းဆိုးထွန်းကြည်” ဆိုတဲ့ စာတွေချည်း ထပ်တလဲလဲရေးထားတာကို တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။ အေးလကွာ- တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ သေ့ချက်ရောက်ပါမှ ဒီလူကလဲ နိုး-နိုးတတ် လွန်းတယ်။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အတော်အံ့သြမိပါတယ်။ တရက်နှစ်ရက်ကလေး အသိဖြစ် ခဲ့တဲ့ ကိုရင်ဇာတ်ကြောင်းမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသွားတာဟာ အံ့သြစရာပါဘဲ။ နောက်တော့လဲ- ကိုယ့်စာရေးချင်တဲ့စိတ်၊ ဇာတ်လမ်းရှာဖွေချင်တဲ့စိတ်ကို အပြစ်ဖို့ရင်း ဦးရှံစား ဆက်လုပ်ဖြစ်သွားတော့ တာဘဲဟေ့.....။

နောက်တနေ့မှာ ကိုယ်တို့ဆီကို ကိုရင်ရောက်မလာဘူး၊ အံ့သြစရာကောင်းပြန်တာက ကိုရင် မရောက်လာလို့ အပြင်မထွက်ဘူးလို့တော့- မယူဆနိုင်ဘဲ သံသယဖြစ်စရာက ရှိနေလို့ဘဲ၊ ကိုယ် ပြောခဲ့ပြီးပကော-နိုင်ကြီး။ နံနက်ခင်းအလှကို ကိုရင်သဲသောင်ပြင်မှာ ဖြတ်ပြေးတိုင်း စွပ်ကြောင်း ထင်ပြီး သဲပုံသောင်ပုံဆန်းဆန်းကလေးတွေ ပျက်စီးသွားတတ်တယ်ဆိုတာလေ။ ကိုယ်မနက် အိပ်ရာက နိုးလို့ ထကြည့်တော့- ကိုရင်ပြေးသွားတဲ့ခြေရာတွေကို အထင်းသားတွေ့ရတယ်။ ကိုယ်နိုးတော့ အတော်တောင် နေမြင့်နေပြီ။ ကိုရင်ရဲ့ ပြန်ပြေးလာတဲ့ ခြေရာတွေကိုတောင် တွေ့ဖို့ကောင်းတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့မတွေ့ရဘူး။ မမမေဂျာကတော့ ကိုရင်ပါပါမာမာတို့ဆီကို သွားမယ်ဆိုပြီး တယောက်ထဲ ထွက်သွားတယ်။ ကိုယ်ကတော့ သိလိုက်ပါတယ်...၊ ကိုရင်ဟာ မောင်းမကန်ကမ်းခြေ တနေရာမှာ

သွားခိုအောင်းနေပြီး ညကျမှပြန်လာမယ်ပေါ့- ဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ့်အတွေးမှန်တယ်မဟုတ်လား နိုင်ကြီး။

မမမေဂျာဟာ ကိုရင်တို့မိဘများ တည်းခိုရာဂေဟာမှာ တနေ့လုံးနေပြီး၊ ပင်လယ်ပြာ လှိုင်းပဒေသာ ထဲမှာ နေဝန်းနီနီကြီးမေးတင်နေတဲ့ အချိန်ကျမှပဲ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။ အဲသည့်အချိန်မှာ ကိုယ်တို့ တသိုက်လဲ ပြဿနာကလေးတခုပေါ်လို့ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ခြင်းပြုနေရတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေတယ်။ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လိုက်ပုံက ယူဘီအေလေယာဉ် အခက်အခဲဖြစ်လို့ နောက်တနေ့ပျံသန်းအပြီးမှာ တလတိတိ တပတ်တခါဘဲ ထားဝယ်ကိုဆင်းသက်တော့မယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို ကိုယ်တို့ကြားလို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြန်ကြတော့မယ်လို့ အစီအစဉ်ပြုသလို မမမေဂျာကလဲ “မောင်ထွန်းနိုင်မိဘများ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုယင်ပဲ ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မလို့တဲ့၊ နှင်းလဲပြန်လိုက်သွားမှထင်တယ်.....” လို့ ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်တို့ကလဲ အဲဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့.... စိတ်ချလက်ချ လျှောက်လည်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီအစီအစဉ် တွေ သူမသိဘဲ မနက်ကျမှ ဗြုန်းကနဲသိရလို့ သူ့မတိုင်ပင်ကောင်းလားဖြစ်မှာလဲ စိုးရသေးတယ်” လို့ ကိုယ်တို့ကိုပြောသလိုနဲ့ သူ့ဖာသာသူ ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောလိုက်တယ်။

ကိုယ်တယောက်ကလွဲလို့ တခြားသူတွေကတော့ကိုရင်ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲလေ။ ကိုယ်တောင် ပြောချင်လို့ပြောမိတောင်မှ သောင်စပ်မှာ စာတွေ ဒုတ် တချောင်းနဲ့ လျှောက်ခြစ်ရေးနေမှာပေါ့လို့ ပြောစရာပဲရှိပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ကိုယ်ကတော့ မပြောဘဲ မြဲနေလိုက်တယ်။ မမမေဂျာကတော့ ထမင်းစားကြတဲ့အချိန်အထိ ရံဖန်ရံခါ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်ရတာ ခဏခဏပါဘဲ။ ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ဒီမိန်းမဟာ ကိုရင်အပေါ်မှာ စိုးမိုးပြီးအနိုင်ယူချင်တယ်ဘဲထားဦး၊ မေတ္တာသံယောဇဉ်တော့ တော်တော်ကြီးသားပဲလို့ အတွေးပေါက်မိပါတယ်.....။ ညပိုင်းကျတော့ မမမေဂျာဟာ တော်တော်ကလေး ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်လာပြီး၊ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ သူတယောက်ထဲ လမ်းလျှောက်ကြည့်အုံးမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်ပါတော့တယ်.....။ အမျိုးသမီးတွေကတော့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့စိတ်ကြောင့် (ဝေးဝေးတော့ မသွားနဲ့နော်) လောက်သာပြောပြီး မသိလိုက် မသိဖာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်.....။

အေးကွာ....၊ ရေးရင်းရေးရင်းနဲ့ ကိုယ်လဲရှက်ရှက်လာပါတယ်။ ကိုရင်က ကိုယ်နဲ့ကိုရင်တို့ ကျင်လည် ခဲ့တဲ့ ဘဝသံသရာကလေးကို မှတ်တမ်းတင်တဲ့နောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ ရေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် မိလို့ပါ။ ရှက်စရာကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ကိုယ်လဲ ကိုရင်နဲ့တွေ့မှ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို အချောင်းဝါသနာပါနေတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ မမမေဂျာလဲ သောင်ပြင်ကိုဆင်းသွားရော- ကိုယ်လဲ နောက်ဖေးဖက် အသာလှည့်ဆင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ကြည့်မိတာပါပဲဟေ့.....။

ချစ်ရည်တူ နှစ်ကိုယ်မျှသူများအဖို့သာ အလိုကျဖြစ်နိုင်တဲ့ဖိုးရွှေလဟာ ဒို့များမောင်းမကန်က ပြန်တော့မယ်ဆိုမှ သာသာထိုးထိုး ဖြိုးဖြိုးဝေဝေအောင် ငွေတောင်ကြီးများ ဖြိုချလိုက်သလား အောက်မေ့ရတယ်။ မြူတိမ်ကင်းစင်ပြီး ထိန်ထိန်ကိုလင်းနေတော့တာဘဲ။ ကိုယ်မှာ မမမေဂျာရဲ့ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး သဲပြင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုလှရ၊ ခင်တန်းကလေးနဲ့နီးယင်လဲနီးသလို ပင်ပြတ် ကလေးတွေနောက် ပြေးဝင်လိုပြေးဝင်ရနဲ့ ပင်ပန်းတကြီးများကို ဖြစ်လို့ဟေ့.....။

မမမေဂျာဟာ လက်ဦးမှာ ရေစပ်အထိဆင်းသွားပြီး ဟိုဟိုသည်သည်မျှော်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်တခါကမြင်ရသလို သဲပြင်ပေါ်ကစာကြောင်းတွေကို မြင်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ တဖြေးဖြေး ဖတ်သွားရင်း တဖက်ကို လျှောက်သွားတာကိုတွေ့ရတော့ ကိုယ်လဲကိုရင်နောက်ထပ် ဘာစာတွေ အဆန်းတကြယ်များ ရေးထားပါလိမ့်လို့ ဖတ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် သူတပါးမှာ အနှောက်အယှက် ဖြစ်မှာကိုစိုးမိလို့ ပုန်းကာရှောင်ကာနဲ့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းက လိုက်ခဲ့ရာက ပြုန်းကနဲ မမမေဂျာရပ်ပြီး- “အမယ်လေး.....” လို့အော်လိုက်တော့ ကိုယ်တောင် လန့်သွားပြီး၊ အကျိုးအကြောင်း ပြေးသွားပြီးမေးမယ်လို့ စိတ်ကူးမိလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမမေဂျာက “ဘယ်လိုများလုပ်နေတာလဲ မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်၊ မထိတ်သာမလန့်သာကွယ်.....” လို့ ဆက်ပြောလိုက်တော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး အသာကလေး ခေါင်းထောက်ထကြည့်မှ အကုန်အစင် မြင်ရတယ်၊ ကိုရင်ဟာ သဲပြင်ပေါ်မှာပတ်လက်လှန်အိပ်ပြီး တကိုယ်လုံးမြှုပ်အောင် သဲတွေဖုံးထား ရာက မျက်နှာကလေးပဲဖော်ထားပြီး လူသေလိုလုပ်နေတာကိုး၊ မမမေဂျာမှာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တော့တာပေါ့၊ မမမေဂျာက “အဲသလိုမလုပ်နဲ့ မောင်ထွန်းနိုင်၊ မမနင်းမင်းနဲ့ စကားတွေ အများကြီးပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ၊ ထစမ်းပါ.....” လို့ပြောတော့၊ ကိုရင်က “ကျွန်တော့် အဝတ် အစားတွေ ဟိုးကုန်းစပ်ကခြုံပုတ်မှာ လှန်းထားတယ်၊ ထပါဆိုယင်တော့ထမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့..... မမနင်း ဟိုဖက်မျက်နှာလှည့်နေယင်တော့ ကောင်းမယ်.....” လို့ ပြန်ပြောတော့ ကိုယ်မှာရီချင်လိုက်တာလေ၊ ကိုရင်ဟာ ရွတ်တီးရွတ်တ ထော်လော်ကန့်လန့် နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားသထက် ထင်ရှားနေတော့တယ်။ တကိုယ်ထဲ ကြံချင်သလိုကြံနေပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ အနှောက်အယှက် ပေးဖို့ စိတ်မကူးတတ်တာဘဲ တော်လှပြီပေါ့ကွာ။

မမမေဂျာကလဲ ရေစပ်ဖက်ဆင်းသွားရပြီး မင်းကိုကျောပေးနေလိုက်ပါတယ်။

ကိုရင်ဟာ သဲပုံထဲကလူးလဲထပြီး ကိုယ်ရှိရာခြုံစပ်ဖက်ပြေးလာပြီး အဝတ်အစားတွေ ယူဝတ်တော့မှ ကိုယ်လဲ ကိုရင်နောက်နေတာမဟုတ်ဘဲ တကယ်အတည်ပြောနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဘာသားချောက် ရတနာရွှေပြန်က ရေသွန်တော်မူနေသေးတော့ ကိုယ်မှာလသာတဲညမှာ မိုးမိမှာစိုးလို့ ရှောင်လိုက်တိမ်းလိုက်ရတာ အမောသားဟ။ ပြီးတော့မှ ကိုရင်မမမေဂျာဆီကို ခြေ လှမ်းကျဲ ပြေးသွားတယ်။

ကိုယ်လဲ ကိုရင်တို့ပြောသံဆိုသံတွေ ကြားနိုင်လောက်တဲ့အထိ လိုက်ပြီးနားထောင်မိပါတယ်။

“ကဲ..... မမနှင်း၊ ပြောချင်စရာတွေကို အကုန်ပြောနိုင်ပါတယ်.....”

“မပြောခင် မေးချင်စရာတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်.....”

“မေးပါ မမနှင်း မေးပါ”

“မမနှင်းလာတာက မောင်ထွန်းနိုင်ဆီကို လာတာဘဲ၊ အဲဒါကိုဘာဖြစ်လို့ ဟို- အဖွဲ့သားတွေထဲ ရောက်အောင် လုပ်လိုက်ရတာလဲမောင်ထွန်းနိုင်၊ မမနှင်းကို မုန်းတုန်းပဲလား.....”

“ကျွန်တော်ဆီလာတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့ကမမနှင်းကို အထင်သေးသွားမှာပေါ့၊ မမနှင်းမောင်းမကန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ရော- ပါပါမာမာတို့နဲ့ရော တွေ့ရရင်ပြီးရောမဟုတ်လား၊ နေရာဌာနဟာ ပြဿနာလား မမနှင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့မမနှင်းဟာ အကြင်လင်မယားမှ မဟုတ်သေးပဲ၊ မမနှင်း ဂုဏ်သရေမချို့ရအောင် နေရာမှန်ပို့ပေးတာပါ၊ ပြီးတော့..... မမနှင်းကိုမုန်းတုန်းပဲလားတဲ့ ကျွန်တော်မမနှင်းကို ဘယ်တုန်းက .....”

လှိုင်းပုတ်သံများ ဝေါကနဲဆူညံသွားလို့ ဒီနေရာမှာဒီစကားတွေ မသံမကွဲဖြစ်သွားလို့ ကိုယ်လဲ ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ဘူး နိုင်ကြီး။

မမမေဂျာကတော့ ကိုရင်ပြောတဲ့စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသလားမသိဘူး၊ သဲပြင်ပေါ်ကို ဗြဲနန်းကနဲထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားတယ်၊ ပါးစပ်ကလဲ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေတယ်၊ လှိုင်းသံလေသံကြောင့် ကိုယ်ကတော့မကြားဘူး။ အဲ.... ကိုရင်စကားပြောသံကတော့ ထန်မာလာလို့လား မပြောတတ်ဘူး၊ တော်တော်ကလေး ပီပီသသကြားရတယ်၊ ကိုရင်စကားပြောသံ တွေထဲမှာ ညိုဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ပီပီသသပေါ်လာတယ်။

“ကျွန်တော်ညိုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှမေ့မပစ်နိုင်ဘူး မမနှင်း.....၊ ညိုဟာ ကျွန်တော်ရွေးတဲ့မိန်းကလေး၊ မမနှင်းက ကံတရားကပေးတဲ့မိန်းကလေး၊ ဘယ်သူ့ဖက် အလေးသာမသာကို မမနှင်းဖာသာ မမနှင်း စဉ်းစားယူပေါ့၊ ပါပါနဲ့မာမာတို့ကိုလဲ ကျွန်တော်ကတိပြုထားပြီးသားဘဲ- မမနှင်းကို ယူပါမယ် လို့ဆိုတာ....၊ ကျွန်တော်စကားတခွန်းပြောပြီးရင် ဘယ်တုန်းကပြန်ဖျက်ဘူးတဲ့ ထုံးစံရှိသလဲ၊ ပြီးတော့.. ညိုကလဲ သူ့ကိုမချစ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်ကို အမြဲပြောနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မမနှင်းဘာတွေ စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“မမနှင်း မင်းအတွက်စိုးရိမ်တယ်.....”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မမမေဂျာဟာ ဘာမှမဖြေပဲ ငေးမိငေးရာငေးနေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုရင်ဟာဗြဲနန်းကနဲ ဒေါသ တကြီး ဖြစ်လာပြီး သောင်စပ်သံပြင်မှာ ရေလှိုင်းအပုတ်ခံပြီး ရေစိုထဲထိုင်နေတဲ့ မမမေဂျာကို လက်မောင်း နှစ်ဖက်ကနေ အားနဲ့မထူလိုက်ပြီး... “ပြောစမ်းပါမမနှင်းရဲ့၊ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်နေလို့ မမနှင်းက ကျွန်တော်အတွက် စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ- ပြောစမ်းပါ” လို့ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရမ်း ပြီးတော့ မေးတယ်။

“မပြောနိုင်ဘူး..... ဒီကိစ္စကို မမနှင်းသေတောင်မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်းလဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ငါဘယ်သူလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်နေတာချည့်မဟုတ်လား..... ခုနက သံပြင်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေကို မမနှင်းဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘာတဲ..... (ဒီဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်တာနဲ့ နောက်ဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ် ရမလား၊ နောက်ဘဝအတွက် ဒီဘဝကစပြီး တော်လှန်ပစ်ရင် မကောင်းဘူးလား..... ငါ့ဘဝကို စိုးမိုး နေတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို ငါဘာဖြစ်လို့ မတွန်းလှန်နိုင်ရသလဲ၊ ဒါဟာငါအဖြစ်မရပ်တည်ဘဲ တခြားသူအဖြစ် ရပ်တည်နေတာကို ဘေးကနေထိုင်ကြည့်ချင်တယ်..... ဆိုတာတွေကို ဖတ်ရတယ် မောင်ထွန်းနိုင်၊ မင်းစိတ်ကိုမင်းနိုင်ရင် ဒါတွေကို ဖွင့်အံ့စရာ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘူး.....”

မမမေဂျာကလဲ ရင်ထုမနာ နာကျည်းသံနဲ့ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံပဲ ပြန်ပြောတယ်.....။

ဒီတော့..... မင်းရဲ့ရယ်သံဟာ မောင်းမကန်ကမ်းခြေတလျှောက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသလိုထင်ရတယ်၊ ပြီတော့- “လူတွေမှာ အမိုက်တရားကလေးတွေ ကိုယ်စီရှိကြတယ်မမနှင်းရဲ့၊ အမြိုက်တရားကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်- အမိုက်တရားကိုပြောတာ၊ အဲဒီအမိုက်တရားတွေကြောင့် ရုပ်ပြောင်းကိုယ်ခွာ လုပ်လို့မရကြပဲ တနေရာထဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေကြတာပေါ့၊ ရှင်းရှင်းပြောမယ် မမနှင်းရယ်.... ကျွန်တော် ကိုမမနှင်း ဒီလို ကြက်သားအုပ်မကြီးလို တောင်ပန်ကြီးဖြန့်လိုက်နေတာကို မမနှင်း ကိုယ်၌က စိတ်ဆင်းရဲ-ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကို မသိမဟုတ်-သိတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ သိရက်နဲ့ ဝိပါတ်ကြမ္မာငင်တာ ခုနကကျွန်တော်ပြောတဲ့ အမိုက်တရားတွေကြောင့်ပေါ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲပေါ့၊ မမနှင်းကို ကျွန်တော်မလိုလားနိုင်ဘူး၊ မကြည့်နူးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသားဘဲ၊ ဒါပေမဲ့..... (မမနှင်းခင်ဗျား မလာနဲ့တော့ဗျာ) လို့ ပြောမှမပြောနိုင်ဘဲ၊ အဲဒါကောဘာကြောင့်လဲ လို့ဆိုတာ ကြားရတော့ ကိုရင်လက်ထဲက ဆောင့်ရုန်းထွက်ပြီးထွက်ကာ တဖက်ကိုလှည့်ပြေးဖို့ ကြံတယ်။ ကိုရင်က ပြန်ဖမ်းပွေ့လိုက်ပြီး ကိုရင်ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲသွင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာမမနှင်း နားမထောင်ချင်လဲ နားထောင်လိုက်စမ်းပါ။ အဖက်မခံချင်လဲ အဖက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ဒီအချိန်ကိုဘဲ မမနှင်းစောင့်နေသလို ကျွန်တော်လဲစောင့်နေတာပဲ။ လောကကြီးမှာ ပုထုဇဉ် တယောက်က ပုထုဇဉ်တယောက်ကို ခွာချင်ရက်နဲ့ မခွာနိုင်ဖြစ်တာဟာ ကိလေသာစိတ်တွေ သွယ် ယှက် ကြီးမားနေကြတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ချွင်းချက်တွေဆင်ခြေတွေ ပေးပေးနေကြတာ အပိုပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာချင်းဖလှယ်ကြယင် ပြီးသွားမဲ့ကိစ္စပါ။ စောစောစီးစီး အမြီးကလေးတင်ဘဲ ခွာပြုယင်လဲခွာပြုနိုင်တာဘဲ။ ကဲ..... မမနှင်း စိတ်တွေ လျှော့လိုက် စမ်းပါဗျာ....”

ကိုရင်ဟာ လူတကယ်ပီသပေတာဘဲ နိုင်ကြီး။

လူမှာ သတ္တဝါစိတ်က ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ယင် ပေါ်လာစမြဲမဟုတ်လား။ ကိုရင်လဲ ဒီလိုစိတ်မျိုးနဲ့ မမနှင်းကို အနိုင်ကျင့်တာဘဲ။ ကိုရင်မမနှင်းကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေတော့ ကိုရင်တို့များကျတော့လဲ တယ်လွယ်ပါကလားလို့ အားကျမိသားဟေ့.....။ ဒါပေမဲ့ မမနှင်းဟာ နှင်းခဲနေထိသလို တအိအိ ပျော်ကျသွားတတ်တဲ့မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အံ့ဩတကြီးတွေ့ရပါတယ်။ မမနှင်းဟာ ရှိသမျှ အားနဲ့ ရုန်းကန်လိုက်ပြီးတော့- “မမနှင်း မင်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတခုထဲကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး မောင်ထွန်းနိုင်.....” လို့ ပြောပြီး ချာကနဲ ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

လရောင်အောက်မှာ သဲသောင်ပြင်တလျှောက် ဆံနွယ်ဆံခွေတွေတလွင့်လွင့်နဲ့ ပြေးသွားတဲ့ မိန်းမပျို တယောက်ကို ပန်းချီဆွဲပြရင် ကြည့်မြင်သူများက အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်ပီတိဖြစ်ကြမှာဘဲ။ ကိုယ့် မှာတော့ လက်တွေ့မို့လို့လားမပြောတတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ နင့်ကနဲဖြစ်သွားတယ်ကွာ။ မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် တနေရာရာမှာတော့ ဘဝမာနကျဆုံးကြဲရတာချည်းဘဲ။ မာနကျဆုံး သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အေးချမ်းသလောက် မာနကိုအထိပါးခံရတဲ့အခါမှာ ပူလောင်ပြင်းပြခြင်း ခံစားရ တာဟာ တကယ်သနားစရာကောင်းပါတယ်။ မမမေဂျာဟာ အရေပြားတထောက်ကိုရောက်အောင် ထိုးနှက်လိုက်တဲ့ ကိုရင်ရဲ့စကားဆူးချက်ကြောင့် မြက်ကနဲနာသွားရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ဒီနေရာမှာ ကိုရင်လိုယောက်ျားကြီးမားမားက ဒီလိုပဲပြုမူရသလားလို့တောင် ကိုယ်အပြစ်တင်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားပြန်ရော။ မိန်းမတယောက် လဲလှပြီလှ ခွေလှယ်မီးလူဖြစ်ရင် ကိုယ်တို့နှလုံးသားတွေကလဲ တယ်ပြီး ပျာယိပျာရဖြစ်တတ်သကဲ့ကွာ။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမတွေကလဲ အကောင်းသားကနေ ဗိုင်းကနဲ လဲပြီ။ အမြဲပဲတစ်စိတ်ကပြု ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်တွေလုပ်ပြပြီး ကိုယ်တို့ကို ကျော့ကွင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တင်းကျပ်ချည်နှောင်တတ်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့.....။

အဲ..... ကိုရင်ကတော့ သောင်စပ်မှာ တဖျတ်ဖျတ်ပြေးသွားပြီး လရောင်အောက်မှာ တဖြေးဖြေး ဝေးသွားတဲ့ မမမေဂျာကိုလှမ်းကြည့်နေပြီး အသံအက်အက်နဲ့ ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့..... အဝတ် အစားမရွတ်ဘဲ ပင်လယ်ထဲကို ပြေးဆင်းသွားတော့တယ်။ ကိုယ်လဲ ကိုရင်ရုတ်တရက်မူးပြီး ရေထဲများ

ဆင်းသေမှာလားလို့ ပူကနဲဖြစ်သွားတာနဲ့ ကိုရင်နှောက်ကို ပြေးလိုက်ရာမှာ ကိုရင်က ရေထဲက နေပြီး..... “လိုက်မလာနဲ့ ဗျို..... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုဇော်ဝေ တချိန်လုံး ချောင်းနေတာကို ကျွန်တော် သိတယ်” လို့ အော်ပြောလိုက်မှ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ရပ်နေလိုက်ရတယ်။ သို့သော်လဲ ကိုရင်ရေကူးနေတုန်းမှာ သောင်ပြင်ကစာတွေကို ကိုယ်လိုက်ဖတ်တယ်။ မမေ့မေ့ရာ ခြေရာတွေထပ် သွားလို့ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မရှိတော့ဘူး။ (ငါ့ဘဝကို စိုးမိုးနေတဲ့ မိန်းမတယောက်) (ဝဋ်ဆိုတာ ဘာလဲ) (အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာဆိုတာကို မေ့လို့ဖြစ်မလား) (သံသရာအဆက် ပြတ်ချင်ရင် လွတ်လမ်းဟာ တခုထဲဘဲလား) ဆိုတဲ့ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ စာစုတွေကိုသာ တွေ့ရတော့တယ်။ အဓိပ္ပါယ်မပြည့်စုံတော့ ကိုယ်လဲ မဝေဖန်တတ်ဘူး..... ကိုယ်အဲသလို လိုက်ဖတ်နေတုန်း ကိုရင် ပြောသလိုဘဲ လှိုင်းလုံးတွေက ကိုရင်စာတန်းကလေးတွေကို ပယ်လယ်ကြီးထဲ သယ်ဆောင်သွား ကြတော့တယ်။

ကိုရင်ဟာ ရေထဲမှာအတန်ကြာကူးခပ်နေပြီးမှ ကိုယ်ရှိရာကိုတက်လာတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနဲ့ ရေကူးတာမြင်ဘူးတာဟာ ဒါပထမအကြိမ်ဘဲ၊ ပြီးတော့.... လသာတဲ့ညမှာ သဲမြေပုံ လုပ်ပြီး လူသေအလောင်းလို အိပ်နေတာလဲ ပထမအကြိမ်ဘဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီလိုအထူးအဆန်းတွေ လုပ်ရသလဲလို့ မေးကြည့်တော့ ကိုရင်ကရီတယ်။

“ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်အိပ်မက်နဲ့ စပ်ဆိုင်နေတာဗျာ..... ဒါကြောင့်မို့ အပြင်ဖက်မှာ လုပ်စမ်း ကြည့်တာ”

ကိုယ်မှာ ကိုရင်နဲ့ပတ်သက်တိုင်း အဆန်းတွေတခုပြီးတခု ကြားရမြင်ရတော့ ဆက်ပြီးအားမနာ ပါးမနာ စပ်စုဖို့တာဝန်ဘဲရှိတော့တာမို့ (လင်းစမ်းပါအုံး) တွေ တလေ့ကြီးနဲ့ ကိုရင်ဘဝကို တစေ့ တစောင်းမက ရှေ့တည့်တည့်ကပဲ လှစ်ဟကြည့်မိတော့တယ်။ ကိုရင်ကလဲ ကွယ်ဝှက်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ ‘အိပ်မက်’ နဲ့ပတ်သက်လာတာကျတော့ သိပ်ပြောချင်ပုံမရပဲ..... ကျွန်တော် ကိုဇော်ဝေတိုက်တွန်းသလို စာရေးကြည့်မယ်စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုဇော်ဝေ သိချင်တာကလေးတွေ အများကြီးထည့်ပေးပါ့မယ်ဗျာ” လို့ ပြောပြတယ်။

ထားတော့လေ..... ကိုယ်ဟာ ကိုရင်တဦးတည်းကိစ္စကို မသိရပေမဲ့ မမနှင်းဘာကြောင့် လိုက်လာ သလဲ ဆိုတာတော့ သိချင်တာနဲ့ ထပ်မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“အော်.....ဒါလား၊ ခုနကခင်ဗျား သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်ဖူးထင်တယ်..... မမနှင်းတို့ရဲ့ အနုပညာ အသင်းက ကပွဲတခုတင်ဆက်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားမှာပေါ့..... အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့မတူ ဆိုတာမျိုးလို အားလုံးက မမနှင်းကို အဓိကအခန်းက ပါဝင်ခိုင်းတယ်။ မမနှင်းကလဲ သဘောတူ လိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းရွေးကြမှ ‘စုံနဲ့သာမြိုင်’ ကို သရုပ်ဖော်မဲ့အကြောင်းက ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

အမုန်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ သိကြတဲ့အတိုင်း.... ‘စုံနဲ့သာမြိုင်’ ဟာ လင်ပျောက်ရှာတဲ့ မင်းသမီးကလေးရဲ့ ငိုချင်းရှည်ပဲဗျ။ ငိုချင်းတွေအားမပေးချင်တဲ့ခေတ်မှာ ဒါကိုဘာကြောင့် ရွေးရသလဲလို့.... ပြဿနာပေါ်လာကုန်ကြတော့ တာဝန်ရှိသူအချို့က လင်ပျောက်ရှာနေတဲ့ ငိုချင်းချတာကို အလေးပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘စုံနဲ့သာမြိုင်’ မှာ မင်းသမီးကလေး တတောဝင်တတောထွက် လင်ပျောက်ရှာရာမှာ သုဝဏ္ဏသာမဏ္ဍားမှန်ခန်း၊ ကိန္နရီကိန္နရာအခန်း၊ ပလလေယျဆင်ကြီးအခန်း၊ မယ်မဒ္ဒီသစ်သီးရှာသွားခန်း၊ မာရ်နတ်ရဲ့သမီးများက ဘုရားကိုဖြားယောင်းခန်း၊ ဥဒေါင်းမင်းအခန်း၊ ငုံးမင်းအခန်း စသည်ဖြင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲကရော နိပါတ်တော်တွေထဲကရော နေရာဌာနတွေ ပြည့်နီပြီး ငိုငိုသွားတာကို ဇာတ်ကွက်နဲ့အမျိုးမျိုး သရုပ်ဖော်ချင်လို့ပါ- လို့ဆိုတော့လဲ အကြောင်းအရာ စုံစုံကို ဇာတ်ကွက်တခုထဲမှာပြနိုင်တဲ့ အချက်ကလေးတချက်ကြောင့် လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုံနဲ့သာမြိုင်ကို အငိုတွေအရှိက်တွေမပါဘဲ ရိုးရိုးကလေး သုတိသာယာအောင် နောက်ခံသီဆိုပေးမဲ့သူလိုတယ်လို့ ဆိုလာကြတယ်။ အဲဒီတော့.... ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော် (ညို) ကို ပြေးမြင်လိုက်တာနဲ့ ကပွဲတာဝန်ခံကို ဒီမလာခင်ကလေးတင် ညိုရှိရာကိုခေါ်သွားပြီး ဆိုတီးခိုင်းပြလိုနားထောင်စေခဲ့တယ်။ ဟိုလူက သဘောအကျကြီးကျပြီး အတည်ပြုလိုက်တော့တာဘဲ။ မမမေဂျာ အဲလေ- မမနှင့်ကတော့ မသိဘူးပေါ့။ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တယောက်ယောက် သီဆိုပေးမယ်ပဲ အောက်မေ့နေတာကလားဗျ...။ ကျွန်တော်ဒီရောက်နေမှ သိရတယ်ထင်ပါရဲ့- လိုက်လာပြီး ရန်တွေ့တာ ပါဘဲဗျ။ သူ ‘စုံနဲ့သာမြိုင်’ မင်းသမီးကလေး လုပ်တာကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ညိုကိုနောက်ခံသီချင်းဆိုခိုင်းရသလဲ၊ ညိုအသံငှားနဲ့ သူ့ကို အမူအရာလုပ်ခိုင်းတာဟာ မတရားပါဘူးလို့ ပြောတယ်လေ.....”

အင်း.... တဖြည်းဖြည်းတစစနဲ့ ကိုရင်ဟာ အေးအေးကလေးနဲ့ အကွက်ဆင်တတ်တဲ့ သူတယောက်ပဲဆိုတာ ကိုယ်ရိပ်မိလာတယ် နိုင်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့..... ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ဒီလိုနှစ်ယောက်ဆုံအောင် ဖန်တည်းရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုအပြိုင်ချစ်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ဘာပြုလို့ဆိုပေးချင်ရတာလဲ.....။ အကြောင်းအကျိုး မရေမရာဖြစ်လွန်းလှတယ်။ မရေမရာဆိုပေမဲ့ ဝေဒနာကတော့ သေးမယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်.....။ ကိုရင်ရဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲလေ....။ ခုကတည်းက ဇော်နိုင်မနိုင် စမ်းကြည့်နေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ အဲဒီစုံနဲ့သာမြိုင်ပွဲမှာ တနေရာဝင်ပါပြီး စင်ပေါ်ကဇာတ်လမ်းနဲ့ စင်အောက်ကဇာတ်လမ်းကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဆုံးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သို့ပေမဲ့ ညိုသီချင်းဆိုပေးဖို့ကိစ္စဟာ အတိအကျဖြစ်မဖြစ် အတည်ပြုချက်ယူရသေးတယ်.....။ ကိုရင်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးဘဲ “ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဆိုတဲ့ စကားတလုံးနဲ့ ကိုယ့်ကို အာမာန္တေ ခံလိုက်ပါတယ်။

ပြောစရာဆိုစရာတွေလဲကုန် သန်ကောင်လဲယွန်းပြီမို့ ကိုယ်တို့လဲ တည်းခိုခန်းကို အသီးသီး ပြန်ခဲကြပါတယ်။ ကိုယ့်တည်းခိုခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကိုရင်ကကိုယ့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတခွန်း ပြောတယ်။

“ဃာရာဝါသသဗ္ဗန္ဓဟု- ကိစ္စများမြောက် လူတို့ဘောင်ဆိုတဲ့ စကားမှာ ဃာရာဝါသခင်က ပိုပြီး ကိစ္စများကြရတယ် ဆိုတာကို ကိုဇော်ဝေမြင်ရတွေ့ရတဲ့အခါကျရင်သာ ကျွန်တော်ကို လူဆိုးလူတေလို မထင်လိုက်ပါနဲ့.....” တဲ့။

ပင်လယ်ရေကြောင့် စိုရွှံနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး သည်အတိုင်းလရောင်ဖွေးဖွေးမှာ အပြေးထွက်သွားတဲ့ ကိုရင့်ကို ကိုယ်လူဆိုးလူတေလိုတော့ ကင်ပွန်းမတပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့..... လူပေကလေး လို့တော့ ဆိုလိုက်ချင်တယ်၊ လူကောင်ကထွားနေလို့သာ နိုင်ကြီးရေ။

နောက်တနေ့ ထားဝယ်လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာတော့ ကိုယ်တို့တသိုက်နဲ့ ကိုရင့်တို့မိသားစုဟာ ခရီးသည် အများစု ဖြစ်လို့လာတယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုရင့်ကြိုတင် အကွက်ချလိုက်ပုံကလေးကလဲ ယဉ်ပါပေတယ်၊ လေယာဉ်ရုံးကကိုယ်တို့စာရင်းမှာ တယောက်လို့နေပါတယ်လို့ ဆိုတော့..... “မမမေဂျာ အတွက် စာရင်းပေးဖို့ မေ့သွားတာဖြစ်ရမယ်၊ မမမေဂျာပဲလိုက်သွားနှင့်- ကိုရင့်ပဲနေရစ်ခဲ့မယ်.....” လို့ ကိုရင့်ကပြောပါလေရော၊ ကိုရင့်ပါပါနဲ့မာမာကတော့ ကိုရင့်သဘောမို့ နေချင်ရင်လဲ နေခဲ့ဖို့ပဲပေါ့.....၊ သားကိုစိတ်ချထားသပေါ့။ မမမေဂျာကတော့ မျက်နှာကလေး ညိုသွားပြီး..... “ဇာတ်တိုက်ကြတဲ့အချိန်မှာ မောင်ထွန်းနိုင်ရှိရင်ကောင်းမှာပေါ့လို့ ပြောတယ်ကွ။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်ရှိမှပဲဖြစ်မှာပါ မမနှင်းရဲ့.....၊ အဆိုမပါပဲ တခြားအခဏ်းတွေ တိုက်ထားနှင့်ရင် ရပါတယ်”

ကိုရင့်ဟာ ထားဝယ်မှာဘာဖြစ်လို့ နောက်တပတ်လေယာဉ်ပျံလာတဲ့အထိ စောင့်ကျန်ရစ်အောင် ဖန်တီးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ထားဝယ်မှာ ဘယ်သူမှ အသိရှိတာလဲမဟုတ်ဖူး၊ မောင်းမကန်ပြန်နေရင်လဲ တယောက်ထဲဆိုတော့ ဘယ်လောက် ပျင်းစရာကောင်းမလဲ၊ မမမေဂျာအဖို့မှာ နဂိုရ်ကစိတ်မချရတဲ့အထဲမှာ ကိုရင့်ကဒီလိုတပတ်လောက် နောက်ချန် နေခဲ့အုံးမယ်ဆိုတော့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရှာတယ်၊ လေယာဉ်ထွက်ခါနီး လူအများရှေ့မှာဖြစ်တော့ သူလဲ အိန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စောဒကမတတ်နိုင်တော့တာနဲ့ ကိုရင့်လဲ ခပ်ပြုံးပြုံးပီတိဖုံးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ “မမနှင်းပါလို့ ကျွန်တော်လဲ ပါပါမာမာတို့ကို အရင်ထည့်လိုက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်တော့တာ....” လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဟုတ်ပေနိုင်ကြီးရေ .....

အဲ..... ကိုယ့်ကိုတော့ လေယာဉ်မထွက်ခင်မှာ စာအိတ်ရှည်ကြီးတခု ပေးလိုက်တယ်.....။

“ဒါကျွန်တော့်စာမူဗျ၊ ညကရေးလိုက်တာ”

ဧကန္တ တညလုံးမအိပ်ပဲနဲ့ ရေးတဲ့စာမူဖြစ်ရမှပေါ့ နိုင်ကြီး၊ မဟုတ်ဘူးလားကွာ၊ ကိုရင်ကမပြောပေမဲ့ ကိုယ်ကဒီအတိုင်းယူဆပြီး ကိုရင့်မျက်နှာမှာ မျက်တွင်းချောင်းကလေးတွေများ ရှိနေသလားလို့ ကြည့်မိတယ်။ တင်းလို့ပြည့်လို့ပဲကွ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အရင်ကတည်းက တယောက်ထဲ အရေးကျင့်နေပြီး ရေးပြီးသားရှိလို့ ပေးလိုက်တာပဲလို့ သံသယဖြစ်မိပြန်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ..... ထားဝယ်ကနေရန်ကုန်အပြန် လေယာဉ်ပေါ်မှာတော့ ကိုရင့်စာမူကို အပျင်းလဲပြေရ- ဗဟုသုတလဲပွားအောင် ဖတ်သွားရတော့မှာပေါ့။

လေယာဉ် ကောင်းကင်ကိုရောက်တဲ့အထိ လေယာဉ်ကွင်းကနေ မပြန်သေးဘူး၊ ကိုရင်လက်ပြ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို အကြာကြီးမြင်တွေ့ရတော့ ဧည့်သည့်အပြန်ကိုလိုက်ပို့တဲ့ အိမ်သည်တဦးလား အောက်မေ့ရတယ်.....၊ ကိုရင့်မိဘတွေကတော့ လူအေးသဘောကောင်းတွေဘဲ၊ ကြေးရတတ် လူချမ်းသာတွေရယ်လို့ အရှိန်အဝါမပြကြပဲ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရှိရှိကျိုးကျိုးပဲ ဆက်ဆံ ကြတယ်.....၊ သူတို့မှာက တသက်လုံးလိုလို ပြည့်တဲ့အိုးတွေဖြစ်ခဲ့ပေသကဲ့ကွာ၊ ကိုရင့်မာမာက ဆိုယင်လဲ မမမေဂျာကို အားကိုးအားထားကြီး တခုရယ်လို့ ယူဆနေပုံရတယ်ဟေ့.....၊ တယုတယ ဂရုတစိုက် ရှိလှပါပေတယ်။ အင်း..... လောကကြီးများ အံ့ဩစရာကြီးပဲလို့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ကွက်ကနဲ မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါတယ်။

သည်ခေတ်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ အတွဲမျိုးကြုံနေရတာမှာ ဘာကြောင့်များ စိတ်တူကိုယ်တူ မဖြစ်နိုင် ကြပဲ သဘောတွေ အကွဲလွဲကြီးကွဲလွဲနေရတာလဲလို့ ကိုရင်နဲ့ မမမေဂျာအပေါ်မှာတောင် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာမိတယ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းကွာ.....၊ ငွေကြေးမှာလဲပူပင်စရာမရှိ၊ မျိုးရိုးကလဲ အငြိအစွန်းကင်း၊ အဆင်းအင်္ဂါတွေ ကျပြန်တော့လဲ မမမေဂျာက လှထွတ်ခေါင်ပန်းထွတ်ချာ၊ ကိုရင့်ကျတော့လဲ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ လူထွားထွား၊ ချောတဲ့လှတဲ့လူမဟုတ်ပေမဲ့ ကြည့်ကောင်းတဲ့အဆင့်မှာတော့ တကယ် ရှိတယ်။ အေး..... ချောတိုင်းလှတိုင်း ကြည့်မကောင်းတာတွေအပုံပဲကွ..... ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုဝိသေသ ပြုရတာ။ ဒီလိုတွဲဖက်ညီကြတဲ့ကြားထဲက ကိုရင်ဖဲထွက်ပြီး ဂြိုဟ်တုတလုံး ရှာဖွေပစ်လွှတ် လိုက်တာ ကတော့ မျက်စိလည်စရာဘဲဟေ့..... ညိုကို ကိုယ်မြင်ဘူးလို့ အပြစ်တော့မထင်ရဲဘူးပေါ့၊ မဆုံ သင့်တဲ့ မျဉ်းကြောင်းတွေကို ဆုံပေးရင် ဖိုဓာတ်မဓာတ်တွေရောယှက်ပြီး လျှပ်စီးမုန်တိုင်းတွေနဲ့ ကြုံရ တတ်တယ် မဟုတ်လား.....။

ကိုယ်တို့ထားဝယ်လေယာဉ်တောင် လျှပ်စီးမိုးတွေကို အတော်ရှောင်ကွင်း ပျံခဲ့ကြရတယ်။ ကိုယ်က တော့ ကြောက်ရလန့်ရဖို့တောင် သတိမရနိုင်ဘူး- ကိုရင့်စာမူကို ဘဲသဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေမိတယ်။ စာမူကလေးက အဆန်းကွ.....

အောက်မှာ ကိုရင်ရေးတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ပြန်ပြီး ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မောင် အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီမေ....

မောင့်အိပ်မက်ဟာ တနေ့လာလဲဒါ၊ နှစ်နေ့လာလဲဒါ၊ ထပ်ကာတလဲလဲမက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုးဆိုယင် မောင့်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောမလား.....။

အိပ်မက်တခုကို အဖန်ဖန်အခါခါ ပြန်မက်တတ်တဲ့သူဟာ အရူးလို့ခေါ်နိုင်သလား.....၊ ပုထုဇနော ဥမ္မတ္တကောဆိုတာက၊ လက်ရှိဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ တန်ပြန်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာကို ဝိပြုလ်ပြုတာပါမေ.....၊ ကိုယ့်အိပ်မက်က ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ ဆိုင်လှမယ်မထင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ မတွေးရဲဘူးထင်သလဲ....၊ မေ့ကြောင့်ပဲ မေ့ရေ- မေ့ကြောင့်ပဲ.....။

ပြီတော့..... အိပ်မက်တွေမှာကော အဖြေဟာရှိတတ်သလား.....ဟင်၊ အဖြေရှိရင်တော့ မောင်မသိချင် သေးဘူးမေ..... မောင်မသိချင်သေးဘူး။ စင်းသောအိပ်မက်ဆိုယင် မောင့်ရင်ဟာ ဟင်းလင်းပွင့် လိမ့်မယ်လို့ မောင်ထင်မိတယ်။

အစက မေ့ကိုမြင်တော့ အိပ်မက်ထဲကမောင့်သူဇာလားလို့ မောင်ထင်တယ်။ မေမဟုတ်ဘူးမေ၊ ဒါဖြင့်ဘယ်သူလဲ- မေ့ကိုယ်ပွားလား၊ မဟုတ်ပြန်ဘူးမေ၊ ဘယ်သူလဲ.... ဘယ်သူလဲ..... ဘယ်သူလဲ...။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုအမြဲတွေ့ရပြီး တွေ့တိုင်းလဲ သူ့ကိုမမှတ်မိနိုင်လို့ပဲမေ့ရေ- မေမဟုတ်မှန်းတော့ မောင်သိတယ်။ မေသာဆိုယင် ကိုယ်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကို ဘယ်ရုံ့နေလိမ့်မလဲ- ပြေးပြီး ချစ်တင်းနီးနှောပစ်မှာပေါ့၊ မောင်နဲ့မေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ပေါင်းမိကြမှာပေါ့၊ ခုတော့..... သူဟာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး။

မောင်လေ..... ချစ်တတ်တဲ့အရွယ်ရောက်ကထဲက မောင်ချစ်တဲ့မေဟာ ဒီကမ္ဘာမြေတနေရာမှာ ရှိမှာပဲလို့ယူဆပြီး လိုက်လံရှာဖွေမိတယ်။ အဲသလိုရှာမိတဲ့နေ့ကစပြီး မောင်အိပ်မက်မက်တာပဲ မေ.....၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မေမဟုတ်သောသူတယောက်နဲ့ မောင် အမြဲဆုံဆည်းရတယ်။ မောင့်ဘဝကို သူက ခြောက်လှန့်လာတာ ယနေ့ထိပါပဲမေ.....။

ဟော..... အခုမောင် မေ့ကိုရှာတွေ့ပြီ။

ရှာသောသူ ရှာသောအခါမှာတွေ့ရယင် အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးဟာ လွင့်ပျက်သွားသင့်တာပဲ မဟုတ်လား။

ခုတော့..... တိုးသထက်တိုးပြီး မောင့်ကိုခြိမ်းချောက်လာနေပြီမေ.....။

မောင်- ချစ်သူကိုတမ်းတတတ်- မြှင်တတ်- ရှာဖွေတတ်လာတဲ့နေ့ကစပြီး မက်လာခဲ့တဲ့အိပ်မက် မဆုံးနိုင်ပါလားမေရယ်.....။

မေသိအောင် မောင်ပြောပြရအုံးမယ်။

ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ချမ်းအေးတဲ့ ဆောင်းရာသီတညမှဖြစ်တယ်။ မောင်က ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါ သမားကလေးအဖြစ် နေလာခဲ့တာဆိုတော့ ထင်းရှူးနဲ့ချယ်ရီ၊ ပဲပုပ်နဲ့ခေါပြင်တွေကြားမှာ ကြီးပြင်း လာရတယ် လို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ မောင်တို့ ယောက်ျားကလေးကျောင်းမှာ လစဉ် ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးတဲ့ဆရာဝန်က မောင့်ကို လူပျိုပေါက်ကလေးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအကြောင်း အဦးဆုံး ညွှန်ပြ သင်ကြားလိုက်တဲ့နေ့ဟာ မောင့်အတွက် “မေ့ကိုရှာနိုင်ပြီ” လို့ လောကပိုင်သောနတ်က အမိန့်ချ ပေးလိုက်သလို ထိသိစိတ်ရရှိလိုက်တဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်.....။ ဆရာဝန်က မောင့်ကို အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ကြီးထွားသန်စွမ်းမှု ရှိလာတဲ့အတွက် ဒါကို ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးဖက်မှာ အသုံးချဖို့ ပြောသွားတယ်။ တခါ ညဦးပိုင်း ကျောင်းရှေ့ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားစမြည် ပြောကြပြန်တော့ အလွန်ဗဟုသုတရှာတတ်တဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်းတယောက်က မောင့်ကိုယ်အန္တရာ တည်ဆောက်မှု ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲလာတာဟာ ခန္ဓာဗေဒအရ..... (Abnormal) မူမမှန်ဘူး။ ဂလင်းအကျိတ်တွေ ဖောက်ပြန်လို့ဖြစ်ရမယ်။ ဦးနှောက်တွေသိပ်ကြီးလာရင် မကောင်းဘူး- ရူးတတ် တယ်လို့ ပြောပြန်တော့ မောင့်မှာ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေပြောတဲ့ အကောင်ဆိုပြီး လိုက်ထိုးရ သေးတယ်.....။ သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးသွားကြပြီး မောင်တယောက်ထဲကျန်တော့ နှာဝမှာ တသင်း သင်းတရီရီ ချိုအိမွေးပွဲ့တဲ့ ရနံ့တခုရလာလို့ မေမြို့မှာ ဒီလိုမွေးကြိုင်တဲ့သစ်ပင်မျိုး ဘယ်သူများ ယူလာပြီး စိုက်ပါလိမ့်မလဲလို့ စိတ်ကမသင်္ကာတောင် ဖြစ်မိသေးတယ်.....။ အဲဒီ အမွေးရနံ့ဟာ မောင်ကျောင်းပေါ်ရောက်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်တဲ့အထိ ပျောက်မသွားဘူး။ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားလေလေ- တိုးတထက်တိုးပြီး စူးရှလာလေပဲ.....။ ခေါ်သံအော်သံတွေပါ ကြားလာရပြီး ပြုန်းကန်အိပ်မက် မက်လိုက်တော့တာပဲမေ။ အိပ်မက်ဟာ အိပ်မက်လိုမဟုတ်ပဲ တကယ်လိုလိုထင်ရပါတယ်.....။

မောင့်ရှေ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့မြင်ကွင်းတခုကို အထင်အရှားမြင်လာရတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အီဂျစ်ပြည်က ရှင်ဘုရင်များ နတ်ရွာစံတဲ့အခါမှာ မြုပ်နံ့တဲ့ ပိရမစ် သင်းချိုင်း များလို သဏ္ဍာန်တူတဲ့ တောင်ပူစာတခုဘဲ။ မောင့်မြင်ကွင်းမှာ ညိုမှောင်နေတဲ့ အဲဒီတောင်ပူစာက လွဲလို့ တခြားဘာမှမမြင်ရဘူး။ မောင်ကတောင်ပူစာရဲ့အောက်ခြေ အလယ်တည့်တည့်မှာ ရောက် နေတယ်။ မောင့်ရှေ့မှာ တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကားလိုလို- လမ်းလိုလိုတခုဟာ ဖုံဖုံကလေး မြင်ရတယ်။ မောင်ကတောင်ထိပ်ကို မျှော်ကြည့်နေတုန်း- ဘယ်သူတွေမှန်းမသိပဲ သန်မာတဲ့ လက်ကြီး တွေက မောင့်ကို နောက်ကနေချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လမ်းဖုံဖုံကလေးကနေ အတင်းတွန်းပို့တာကို ခံလိုက်ရတာပဲ။ မောင်က ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့ ရုန်းပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုဘဲရုန်းရုန်း မရပဲ တောင်ထိပ်ကို ရောက်သွားတော့တယ်မေ.....။ တောင်ထိပ်မှာတော့ မြေညီကွက်လပ်ကလေးရှိပြီး၊ တခြား အဆောက်

အညီ ရယ်လို့ ဘာမှာမရှိဘူး။ ကွက်လပ်ရဲ့အလယ်ဗဟိုမှာပဲ အမိုးအကာမပါတဲ့ စင်မြင့်တခုရှိတယ်။ အဲဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာ လူသေခေါင်းတခေါင်း တင်ထားတာကိုတွေ့ရတယ်။ မောင့်ကို နောက်ပါးမှ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့သူတွေက လူသေခေါင်းနားအထိ တွန်းပို့ကြလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လားလား-ခေါင်းက ရိုးရိုးခေါင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒိုးယိုပေါက်ဖောက်မြင်ရတဲ့ ကျောက်သလင်းလား၊ မှန်သားပြင်လား မသိဘူး။ အဲဒါမျိုးလုပ်ထားတဲ့ခေါင်းဘဲ....။ အနှောင့်အထွေထွေမှာ ဇလီသပ်ခြင်းမရှိဘဲ တခုလုံး ထွင်းထုပြုလုပ်ထားသလို ညီညာလှတယ်။ ပြီးတော့- ထူးဆန်းတာက အဲဒီမှန်ခေါင်း (ဆိုပါတော့) ဟာ ပတ္တာဆက်နဲ့ ဖြစ်ဟန်တူတယ်။ ခပ်ခုံးခုံးအဖုံးတခုရှိပြီး မောင်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ တဝက် ပွင့်ဟနေခြင်းပါပဲ။ ခေါင်းနားရောက်ကာမှ စူးရှတဲ့အမွှေးနံ့ဟာ တထောင်းထောင်းထလေလေဘဲ။ မောင်ဟာ ခေါင်းနားရောက်လို့ အတွင်းကိုလဲကြည့်မိရော- အံ့ဩလို့မဆုံးပဲ ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။

ခေါင်းအတွင်းမှာက ကတ္တီပါသားလို အင်မတန်နူးညံ့ပြီး ရဲရဲနီနေတဲ့ကမ္မလာကြီးတခု ခင်းထားတယ်။ ပြီးတော့ လူတယောက်စာမက နှစ်ယောက်လောက် အိပ်နေနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းတာကိုလဲ တွေ့ရတယ်.....။ လက်ဦးမှာတော့ ခေါင်းအတွင်းမှာ အောက်ခံကတ္တီပါသား နီနီရဲရဲကလွဲလို့ ဘာမှမရှိပဲ ဟာလာဟင်းလင်းပဲ။ မောင်လဲကြည့်လိုက်ရော- ခေါင်းရဲ့ထက်ဝက်တဖက်က ကတ္တီပါ ခင်း နေရာမှာ သဏ္ဍာန်တခုဟာ တဖြေးဖြေးချင်းကလေးသာ ဖော်ပြထားတဲ့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ အလောင်း ဖြစ်နေတယ်.....။ စောစောက သင့်ပျိုစူးရှတဲ့ရုနဲ့တွေ့ဟာ အဲဒီပန်းပွင့်တွေက လာတယ် ဆိုတာ ထိုအခါကျမှ သိရပေတယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ အလောင်းဟာလဲ သေသူနဲ့မတူဘဲ အိပ်ပျော် နေသလိုပဲ။ သူ့ဘေးက လစ်လပ်တဲ့နေရာဟာ မောင့်ကိုဖိတ်ခေါ်နေသလို အသိမျိုးကိုခံစားရတော့ မောင်လဲလန့်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ အဲသည်အခါမှာ နောက်ပါးကလက်ကြီးများက မောင့်ကို ခေါင်းထဲကို အတင်းထိုးထည့်ကြတော့တာဘဲ။ မောင်ဟာလေ- ခေါင်းထဲရောက်သွားရင် အဖုံး ပိတ်ကျလာပြီး အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်ရွံ့လို့ အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ မောင်အိပ်မက်က လန့်နိုးတယ်.....။ တကိုယ်လုံးမှာလဲ ဇောချွေးတွေရွဲရွဲစိုပြီး တုန်ရီနေတော့တာဘဲ။ ကျောင်းသားအားလုံးဟာလဲ မောင့်နား ပြေးလာကြပြီး အဖြစ်အပျက်ကိုမေးကြတယ်။ မောင်ကတော့ ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူး။ ကျောင်းဆောင် တခုလုံးဟာတော့ မောင့်အော်သံကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကုန်တော့တာပေါ့။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရောက်လာပြီး ဆရာဝန်အကူအညီနဲ့ အိပ်ဆေးတွေထိုးပေးမှပဲ မောင်လဲ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ နောက်တနေ့ သူငယ်ချင်းတွေကို မေးကြည့်တော့ အိပ်ခါနီး မောင်စိတ်အားငယ်စရာတွေ လျှောက် ပြောတဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်းဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ အကြိမ်းခံရတယ်လို့ ပြောတာပဲ။

မောင်ဟာ ချစ်သူကိုတမ်းတမိတဲ့ နေ့ကစပြီး အဲဒီအိပ်မက်ကိုမက်လိုက်မိတာ ယနေ့အထိ တလနစ်ခါ သုံးခါလောက် တိတိကျကျ ပြန်မက်နေတာချည်းပဲမေ။ အရှင်လိုတော့ မအော်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်မက်ပြီးတိုင်း မောကျန်ရစ်ခဲ့တာချည်းပါပဲကွယ်။ အိပ်မက်မက်တိုင်းလဲ မောင်ဟာ မှန်ခေါင်း တွင်းက မိန်းမပျိုရဲ့မျက်နှာကို မှတ်မိအောင်ကြည့်တာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့မှတ်မိဘူး။ မေ့နဲ့တွေ့ပြီး

နောက်ပိုင်းမှာ မက်ပြန်တော့..... အဲဒီမိန်းမဟာ မေလားရယ်လို့ ကြည့်သေးတယ်.....။ မေတော့၊ မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်သူမှန်းလဲ ပုံမဖမ်းနိုင်ဘူး။

မောင်လေ..... မေ့ကိုချစ်တယ်။ မေ့ကိုမြတ်နိုးတယ်။ မောင့်ဘဝမှာ မေသာလျှင် အရှင်သခင်မ ကလေးလို့လဲ ယူဆထားတယ်။ ဒါပေမဲ့....

မောင်ဟာ မေနဲ့နီးစပ်အောင် မလုပ်ရဲသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

မောင်သာ မေနဲ့ အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်း သံချုင့်တွင်းကို ဆင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မောင့်အိပ်မက်ဟာ တိုးလို့တန်းလန်းဖြစ်ရက အပြီးထိမက်ပြီး မောင်လေ.... မောင် .....မောင်.....

မှန်ခေါင်းထဲမှာပိတ်မိပြီး ပြန်မလာနိုင်တော့ပဲ သေသွားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်.....။

မောင်ဟာမေ့ကို ချစ်ရုံပဲချစ်ရုံပြီး လက်တွဲမခေါ်ရဲလို့ မေစိတ်နာကျည်းနေရင် ပြောပါတော့မေ့နော်။ မောင့်အိပ်မက်ကို မောင်မနေနိုင်ဘူးမေ။ မောင့်အိပ်မက်ကို အဝေးကိုနှင်ပေးပါလား မေရယ်.....။ အဝေးကိုနှင်ပစ်ပေးပါလား.....။

ချစ်တယ်ဆိုတာ အင်အားတရပ်ဆိုရင် မောင့်အိပ်မက်ကို မေဖြိုခွင်းပေးပါလား- မေ။

မောင်ကတော့ မေ့အတွက်သက်သက်ဆိုတာ ယုံပါမေ။

မောင် စိုးရိမ်တာဟာ မောင့်အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လောကကြီးမှာ မောင့်လို အိပ်မက်ရဲ့စိုးမိုးမှုခံရတဲ့သူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိနေသလဲ မသိဘူးနော်.....။

မောင်ကိုယ်ချင်းစာစိတ်အပြည့်နဲ့ သူတို့ကို သနားလိုက်ပါဘိတော့တယ်.....။

မေရာ- မောင့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ယှဉ်သော သနားကြင်နာစိတ် မထားနိုင်ဘူးလားလို့ မောင် မေးပါရစေ-မေ။

မေ့ “မောင် ”

ကိုရင်စာမူကလေးကတော့ စာညွန့်သဏ္ဍာန်ကလေးဘဲ။ ဒါတောင် ကိုယ်အတိုချိုးဖော်ပြတာပါ....။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်က စိတ္တဗေဒသမားဖြစ်နေလေတော့ အတွေးအခေါ်ကလေး ခပ်နက်နက်ပါနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရင်စာမူကို ကိုယ်လုံးဝဥသု အကုန်လိုလိုကြိုက်ပါတယ်။ အဲ-ကလောင်နာမည်ကိုတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ။ ကိုရင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် (နိုင်လေး)လို့ ပေးထားတော့ နွဲ့နွဲ့လျှလျ ဖြစ်နေသလားလို့ ကိုယ့်အောက်မေ့မိတယ်။ နောက်တော့မှ ကိုယ်နဲ့ကိုရင်တို့ ပြန်တွေ့ကြလို့- “စာမူကိုသုံးမယ်-နာမည်မကြိုက်ဘူး” လို့ ပြောတော့ကာ (နိုင်လေး)လို့ ခပ်ပျော့ပျော့နာမည်ပေးမှသာလျှင် သူမုန်းမသိပဲနေမှာတဲ့။ ကိုရင်စာရေးတာကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူးလို့ ဆိုမှဘဲ သဘောပေါက်ရတော့တယ်။

ကိုရင်စာမူမှာ လူတယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းပဋိပက္ခ (Inner Conflict)၊ အရွံ့စိတ် (Fear) ကို အိပ်မက်နဲ့ တင်စားပြီး ဖော်ညွှန်းထားတယ်လို့ ယူဆထားမိတာနဲ့ ကိုယ်လဲ လေယာဉ်ပေါ်မှာတင် ကိုယ့်ရှေ့က မြန်စာဂုဏ်သမားတယောက်ကို ဝေးဖတ်ကြည့်မိတယ်။ သူကလဲ ကိုယ့်လိုပဲကောက်ချက်ချပြီး စာမူဆန်းတခုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတယ် နိုင်လေး-အဲလေ-နိုင်ကြီး။

ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ တော်တော်မှောင်နေပြီ။ မော်လမြိုင်မှာ လေယာဉ်စက် အနည်းငယ်ချို့ယွင်းလို့ နားနေရသေးတာကိုး။ အမှန်ဆိုရင် ညနေ ၃-နာရီလောက် ပြန်ရောက်ဖို့ဟာ ည၇-နာရီမှပဲ ပြန်ရောက်တော့တယ်။ ကိုယ်တို့ကို ကိုရင်မိဖုများနဲ့ မမမေဂျာတို့က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြတဲ့အပြင် ကျောင်းဆရာဇနီးမောင်နှံတွေကလဲ အိမ်ရောက်ချင်စောနဲ့ အသင်းကစီစဉ်ထားတဲ့ ကားကိုစောင့်ရင် ကြာမှာပဲဆိုပြီး ပြန်သွားနှင့်ကြလို့မို့ အချိန်ရနေတာနဲ့ အမျိုးသားချည်း လေဆိပ်ဟော်တယ်ပေါ်တက်ပြီး အရက်ကလေးနဲ့ ဖိမိယူမိကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်နဲ့ဝါသနာတူ စာစောင်စာတည်းလုပ်နေတဲ့ သူတယောက်ပဲအတူထိုင်ပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ အရက်သောက်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ကြလို့ တခြားနေရာမှာထိုင်ပြီး ထမင်းမှာစားနေကြတယ်။ သူတို့က အတွင်းဆောင် ကိုယ်တို့က အပြင်ဆောင် ပေါ့လေ.....။

အရက်ကလေး လည်ချောင်းထဲ ရှကန်လျှော့ဝင်သွားတာနဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ တပါးသူအကြောင်း ပြောချင်တဲ့ ဝါသနာစိတ်ကို တားမရဆီးမနိုင်ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဘာအကြောင်းကိုဗဟိုပြုပြီး (ဝါ) မူတည်ပြီး ပြောသလဲဆိုယင်တော့ ကိုရင်နဲ့မမမေဂျာတို့အကြောင်းပေါ့။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကတော့ ကိုရင်ကို တော်တော်ကလေး ခြီးကျူးတယ်။ တက္ကသိုလ်တဝှန်းလုံးမှာ အလှဆုံးလို့ယူဆထားတဲ့ မိန်းမတယောက်က အောက်ကျခံပြီး ပုဆိုးဆွဲလိုက်တာကို ဂုဏ်ယူတာလဲမပြု၊ လျှမ်းပခြင်းလဲမရှိ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တခုအနေနဲ့ ထားနိုင်တာကို သူကသဘောကျနေတယ်.....။ ကိုယ်ကတော့ နံနံကလေးအတွင်းသိလို ဖြစ်လာတော့ ဝေဖန်သမူမပြုတော့ဘူးပေါ့.....။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုယင်- “ကိုထွန်းနိုင်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်တဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူသာ ကြောက်တဲ့လူစားမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ကိုကြည့်တိုင်း-ကြည့်တိုင်း သူ့စိတ်သူ မနည်းနိုင်မိနေရတဲ့

သူတယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။ သူဟာကိုယ်ကြမ်းပေမဲ့ စိတ်မကြမ်းအောင် အထူးသတိထားနေရတဲ့ သူလိုဖြစ်နေတယ်။ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့သူဗျ” လို့ ဆိုပြန်တယ်။ အဲသည်အခါမှာ ကိုယ်လဲ စာတည်းတယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ကိုရင့်စာမူကို ပေးဖတ်လိုက်တယ်.....။

“ဟေ့ ဆရာ အိမ်မပြန်သေးဘူးလားဗျ.....”

နောက်ကနေ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးပြောလိုက်တော့ ကိုယ့်မှာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာမှာ တစ္ဆေသရဲများ ချောက်လိုက်သလားလို့ လန့်များတောင်သွားမိတယ် နိုင်ကြီးရာ။ ကိုရင့်က ပြီးပြီးမျက်နှာကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကို- “ဘာအံ့၊ ဩနေတာလဲဗျ။ ကော့သောင်းကပြန်လာမဲ့ တပ်မတော်လေယာဉ်တစင်း ထားဝယ်မှာ ဆိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အစောကြီးကထဲက ကြိုတင်သိထားပြီးလို့ ခပ်အေးအေး နေခဲ့တာပေါ့။ ကိုဇော်ဝေတို့ထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှာမကြာဘူး ဟိုလေယာဉ်ရောက်လာတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူအနေနဲ့ အကူအညီတောင်းပြီး လိုက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုဇော်ဝေတို့ထက် တောင် အရင်ရောက်သေးတယ်။ ကိုဇော်ဝေတို့ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီးဆင်းလာတာကို တနေရာက ရပ်ကြည့်နေပြီး အားလုံးပြန်သွားကြမှ ခင်ဗျားတို့ထဲတက်လိုက်လာတာ” လို့ ပြောပြတော့မှ ရှင်းသွား ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

ဒီအခါမှာ ကိုရင့်စာမူကို တခြားတယောက်ကဖတ်နေတော့ ကိုရင့်မျက်နှာ မသိမသာပျက်သွားတာကို ကိုယ်တွေ့ရတာနဲ့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟာ စာတည်းအဖွဲ့ဝင်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး မိတ်ဆက် ပေးရတယ်။

“သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ.....၊ ဒါပေမဲ့တခုတော့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါရစေ..... ကျွန်တော် စာမူကို ရွေးရွေးမရွေးရွေး ကျွန်တော်ရေးတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေ ချင်ဘူး”

ကိုရင့်ကပြောတော့ စာတည်းတွေရဲ့တာဝန်တွေထဲမှာ ကလောင်းသမားရဲ့ မူလသွင်ပြင်ကို တောင်း ဆိုတဲ့အတိုင်း လျှို့ဝှက်ပေးရမဲ့ကျင့်ထုံးတခုပါကြောင်း ကိုယ်တို့ကလဲ ပြန်နှစ်သိမ့်ရတယ်။ ကိုရင့်ဟာ ကိုယ်တို့နဲ့ ကြာကြာစကားမပြောတော့ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာအသွား ဟော်တယ်တံခါးဝ အရောက်ကျ ပြန်လည်ပြီးမှ ကိုယ့်ကို မျက်ရိပ်ပြခေါ်တာနဲ့ ကိုယ်လဲ နောက်ကလိုက်ပြီး လှေကား အတိုင်း ကိုရင့်နဲ့ဆင်းလိုက်လာခဲ့ရတယ်.....။

“မမနှင်းရော ကျွန်တော်ပါပါနဲ့၊ မာမာကရော ကျွန်တော်ကို ထားဝယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆ ထားချက်ကို ဒီအတိုင်းပဲရှိပါစေဗျာ.....။ ကျွန်တော်တခြားကို ခဏသွားစရာရှိလို့ပါ”

ကိုရင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်က အိမ်ပြန်သေးပဲ တခြားနေရာကို သွားအုံးမယ်ဆိုတော့ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကလဲ- “ညိုတို့ဆီကို မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်မိတယ်.....။

ကိုရင်ကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“စုံနဲ့သာမြိုင်ကိစ္စလေဗျာ၊ တဖက်မှာ မမနှင်းကိုချည်တုပ်ခဲပေမဲ့ တဖက်ကို ဘာမှစကားဦးသန်းရ သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ညိုဆိုချင်လာအောင် စည်းရုံးရေးဆင်းဖို့က ရှိသေးတယ်၊ တညင်မှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေရှိတော့ ၄-၅-ရက်နေဖို့ကိစ္စ လွယ်ပါတယ်”

ကိုရင်စိမ့်ကိန်းဟာဖြင့် ဘယ်ဗေဒင်ဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗေဒင်ဆရာအတွက်မှားမဲ့ စိမ့်ကိန်းမျိုးပဲ နိုင်ကြီးရေ။ ကိုယ်ဟာ စိတ်လွတ်လပ်မှုကို ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အသုံးချနိုင်တဲ့ကိုရင်ကို မနာလိုလဲဖြစ်ရဲ့၊ ခင်လဲခင်မိရဲ့ပဲကွာ။ ကိုရင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုပဲ သတ်သတ်ခွဲကြည့်ရင်- ကိုရင်ဟာ လူလယ် တယောက်ပဲလို့ စာရင်းသွင်းရမှာပဲ။ သို့ပေမဲ့ ကိုရင်နဲ့လုံးသားကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရင်- အိုကွာ..... အနည်းဆုံး နီးနီးကပ်လေ့လာမိရင်တော့- “သိမ်မွေ့စိတ်ရှေ့တပေပေ” နေတတ်တဲ့ သူလိုသာ ပြောရမယ်ဖြစ်တယ်။ ကိုရင်က အေးစက်စက်ပေတေတေ လေလေ တပါးသူအဖို့ စိတ်ဝင်စားမှု အရှိန်ပြင်းလေလေပေါ့၊ ဒါကြောင့်ကိုယ်က “ဒီစုံနဲ့သာမြိုင်ဟာတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်မှာပဲ” လို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။

“အေးဗျ..... ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်မှာဘဲ”

ကိုရင်ကလဲ အဓိပ္ပါယ်နှစ်ခွနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

ကိုယ် လေဆိပ်ဟော်တယ်ပေါ် ပြန်တက်လာတော့ အဖွဲ့သားတချို့က ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြလို့ သောက်လက်စတွေသိမ်းပြီး ထပြန်လာခဲ့ကြရပါတယ်။ ကိုယ်တို့လေဆိပ်ကထွက်တော့ ကိုရင် မရှိတော့ဘူး။

သည့်နောက်ပိုင်းတော့ ကိုယ်ဟာ ကိုရင်နဲ့မတွေ့မိပြန်ဘူး။ ကိုရင် သံလျင်ဖက်ကူးသွားတယ် ဆိုတာတော့ မိတ်ဆွေတယောက်က မြင်လိုက်လို့ ပြောပြလို့သိရတယ်။ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုရင်နဲ့ကိုယ်ဟာ မောင်းမကန်မှာမှ သိကျွမ်းကြလို့ ကိုယ့်နေရပ် လိပ်စာကို ကိုယ်ကပေးမှ မပေးမိပဲကိုး.....။

ကိုရင်ဟာ အမျှင်အစလေးတွေဆွဲထုတ်ပြီး ကိုရင်ဘဝလမ်းတလျှောက်မှာ တစစီချသွားတတ်ပေမဲ့ ပြန်အသိမ်းမှာလဲ သေသေသပ်သပ်ပဲဆိုတာ ကိုယ်နောက်ထပ်သိရပြန်သေးတယ်။ ပြီးကပစ် မလုပ်

တတ်ပဲ ဘာတခုမှ မေ့လျော့ချန်လှုပ်ထားခြင်းမရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်သေသေချာချာ ဂရုထားလာမိပြန် ပါတယ်.....။ ဂရုထားစရာ အကြောင်းကလဲ ရှိပေးသကဲ့ကဲ့။

ကိုယ်တို့မဂ္ဂဇင်းကို မောင်းမကန်ကပြန်လာလာချင်း ထုတ်ဝေခွင့်မကုန်ဆုံးမီ ထွက်ဖြစ်အောင် စိုင်းပြင်း ကြရလေတော့ တလအတွင်း အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီး လှလှပပ ထွက်ဖြစ်သွားတော့တယ်။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကိုရင်စာမူကလဲ တခမ်းတနားပါလာတာပါပဲ။ ပါလာတဲ့နေ့မှပဲ ကိုယ်တို့အသင်း တည်ရှိရာကို ကိုရင်ဟာ ကားကလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စာစရေးသူများရဲ့ဝါသနာအရ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ရရတဲ့ ကိုယ့်စာကိုကိုယ် ပီတိအပြည့်နဲ့ ဖတ်ချင်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပဲ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုရင်မဂ္ဂဇင်းလာတောင်းတာဘဲ ဖြစ်တယ်။

“ဒါလောက်လဲ လောရသလား ဖိုးထွန်းနိုင်ရာ..... ကိုယ်တို့အိမ်ကို အရောက်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပါ ဆိုနေမှ.....”

ကိုယ်က တမင်ကလာနောက်ပြောင်တော့ကာ ကိုရင်ကပြုံးပြီး ကိုယ့်ကို..... “အပြင်ခဏ လိုက်ခဲ့စမ်း ပါဗျာ” လို့ပြောတယ်။ အပြင်က ကားကလေးထဲမှာ မျက်မမြင်အဖိုးကြီးတဦးရယ်၊ သနားကမား မိန်းကလေးတဦးရယ် ပါလာကြကြောင်းကို ကားနားရောက်မှ ကိုယ်သိလိုက်ပါတယ်။ ကိုရင်က..... “ဒါ-ညိုပေါ့ကိုဇော်ဝေ၊ ဒါကညိုဘဘ ကျွန်တော်တို့စုံနဲ့သာမြိုင်အတွက် ဇာတ်တိုက်ရာမှာ သွားဆို ပေးပြီး ပြန်လာကြတာ၊ ညိုက ကျွန်တော်ရေးတာကို ဖတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မဂ္ဂဇင်းဝင်ယူတာပါဗျာ..” လို့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း ရှင်းပြမှပဲ ကိုယ်သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။ ဘာလိုလိုနဲ့ စုံနဲ့သာမြိုင် ပဒေသာကပွဲကြီးလဲ မကြာမီ တက္ကသိုလ်မှာကျင်းပတော့မယ် ဆိုတာကိုလဲ သတိရတော့တယ်။ ကိုယ်တို့တက္ကသိုလ်မှာ ကျကျနနပွဲကြီးတခု လုပ်ပြီဆိုရင် ‘ကျိုးကျ’ အောင် နေ့စဉ် ဇာတ်တိုက်ဖို့ ကတော့ လိုတာပါပဲ။ တက္ကသိုလ်ကလုပ်ပြီး ကချော်ကချွတ်နဲ့ အနုပညာမမြောက်ရင် မဖြစ်ဖူး မဟုတ်လား.....။ ကိုရင်ပြောမှ ကိုယ်လဲ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးလို့ပြီးရင် စုံနဲ့သာမြိုင် ဇာတ်တိုက် တဲ့နေရာတော့ လာရအုံးမယ်လို့ တေးထားလိုက်ရတယ်.....။ ကိုရင်ညိုကတော့ မြန်မာမိန်းကလေး တယောက်ပေါ့လေ၊ ခေတ်တွေဘယ်လောက် ‘ရှေ့ပြေး’-‘နောက်ပြေး’ ဖြစ်ပေစေ၊ မရိုးနိုင်တဲ့ ပီပီ ပြားပြား မြန်မာမူမြန်မာနေ ‘မြန်မာအဆွေမကလေး’ တဦးရဲ့အသွင်ကို ဆောင်နေတဲ့ မိန်းကလေး တဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်ကောင်းစွာ အကဲခတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

“ကဲဗျာ..... ညိုတို့ကို သံလျင်ပြန်ပို့ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ နောက်မှပဲလာတော့မယ်”

ကိုရင်က ပြောပြောဆိုဆို ကားမောင်းထွက်သွားလို့ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ခင် မိန်းကလေး ကျောင်းသူတသိုက်ကြီးနဲ့ ကားတစ်စင်းဆိုက်လို့ လာပြန်တယ်။ ဘယ်သူပါလာသလဲဆိုတော့ မမမေဂျာပဲပေါ့။ မမမေဂျာကလဲ ကိုယ့်ဆီက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တောင်းတယ်။ သူ့စကားထဲမှာ....

ဒီနှစ်စာစောင်မှာ ကလောင်သစ်တချို့ ရေးတဲ့စာတွေ တော်တော်ကောင်းတယ် ကြားလို့ ဖတ်ချင်ကြောင်း.... ပြောဆိုတာကို ကြားရတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စနေနှင့်စန်း ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ကိုရင်က (မောင့်အိပ်မက်) ကို ကိုရင်ရေးကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖို့လဲ မှာထားတယ်။ မမမေ့က သိနေသယောင် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်စကားကိုလဲ ပြောတယ်ဆိုတော့ မမမေ့ကတယောက်ကိုတော့ ကိုရင် ပြောပြများ ထားလေသလားလို့ သံသယပွားရမလို့ဘဲ။

ဒါပေမဲ့- မမမေ့ကနဲ့အတူပါလာတဲ့ မယဉ်အေးက.... “ဟို-မောင့်အိပ်မက်ဆိုတာလေး ဖတ်ချင်လို့ မှုတ်လား၊ အေးတော့ဖတ်ပြီးပြီ-တမျိုးပဲ၊ ဆန်းသစ်တယ်လို့ခေါ်ရမှာဘဲ၊ ဆိုက်ကိုလိုဂျီ ပါတာကိုး.....” လို့ ပြောမှ တဆင့်စကား တဆင့်နားနဲ့ကြားပြီး မြန်မာစာအဓိကသမားမို့ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဖတ်ချင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လေလို့ အောက်မေ့လိုက်ရပြီး သူ့ကိုပါ တအုပ်ပေးလိုက်ရပြန်တယ်။

မမမေ့ကတို့ဟာ မဂ္ဂဇင်းယူရင်း မပြန်ကြသေးပဲ ကိုယ်တို့ဆီမှာ ခဏအပန်းဖြေကြလို့ စကားစမြည် ပြောကြရင်းက စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ ဝင်ပါကြရတာပင်ပန်းကြောင်း၊ အဝတ်အစားချုပ်ရသည်မှာလဲ တမော ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို သူတို့ကျောင်းသူချင်း တွတ်တွတ်ညံညံ ပြောလို့မဆုံး ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အသင်းကြီးတစ်သင်းက ကမကထလုပ်ပြီး ရတုသဘင်တခုအနေနဲ့ လုပ်တဲ့ပွဲဆိုတော့က တက္ကသိုလ်များ အားလုံးက အာရုံစိုက်နေကြတဲ့အတိုင်း ဖတ်ဖတ်မောအောင် ကြိုးစားကြရတာပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့ကိုလဲ ကျရာတာဝန်ကဝင်ကူညီဖို့ မမမေ့ကနဲ့ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးအမှုဆောင်တချို့က အရေးဆိုလာကြပြန်တယ်။ သူတို့တာဝန်တွေကလဲ အများသားကလား နိုင်ကြီးရေ...၊ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုပြေးသည်ပြေး ရွာဆော်ကြီးခွေး မဖြစ်ရုံတမယ် ထမီဖာအထုပ်ထမ်းသူတို့ရဲ့ သမိန်ဘရမ်းတွေအဖြစ် လုပ်ပေးကြဖို့ပေါ့လေ။ “ကျရာတာဝန်ဆိုတာကလဲ ဒါကိုး” လို့ ကိုယ့်မှာ စိတ်ထဲက ညည်းမိသေးတယ်။ ညင်းပယ်ဖို့ကလဲ ခက်သားမဟုတ်လား ဟဲ....ဟဲ.....။

ဒီအထဲမှာ မော်မော်က.... “အိမ်ကဟာကြီး အားကိုးနေတာ အခုထိမဖြစ်သေးဘူး။ မှတ်တမ်းတင်ဖို့ ဓာတ်ပုံဆရာ လိုနေတဲ့ကိစ္စကို ကိုဇော်ဝေက တာဝန်ယူစမ်းပါရှင်.....” လို့ ပြောလာပြန်တယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာ ဆိုတာကတော့ အပျော်ထမ်းသမားတွေ ပြည့်လို့ဘဲပေါ့။ သူတို့လိုချင်တာက သူတို့ကပြနေတုန်း အကောင်းဆုံးအကွက်ကလေးတွေကို သူတို့စိတ်ကြိုက်နဲ့ဖြစ်အောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လာရောက်ရိုက်ပေးမဲ့သူကို ပြောတာပဲ။ အဲသလို အချိန်ပြည့်လုပ်ပေးနိုင်မဲ့ ငနဲကလဲ ခပ်ရှားရှားရယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာကလေးလောက်ရိုက်ပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ရစ်မျိုးတို့ စစ်တကောင်းမျိုးတို့ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြတဲ့ ကြက်ဖကြီးတွေသာများတော့ ကိုယ့်မှာ အစဉ်းစားရကြပုံသွားတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကိုယ်တို့တတွေ တစုတဝေး စကားပြောနေတုန်းမှာဘဲ ကိုရင်တခေါက် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီတခါကျတော့ ညိုတို့ပါမလာကြတော့ဘူးလေ။

“ဟ..... မြန်လှချည်လား ဖိုးထွန်းနိုင်ရ၊ သံလျင်ဖက် ကူးလိုက်မသွားတော့ဘူးလား.....” လို့ ကိုယ်က မေးတော့- ကိုရင်ဟာ မမမေဂျာကို တချက်ကွက်ကနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ.... “သူတို့သွားနေကျခရီးပဲ ကိုဇော်ဝေရဲ့၊ ပထမကတော့ လိုက်ပို့အုံးမလို့ပဲ၊ နောက်တော့.... ညို၊ မဂ္ဂဇင်းယူသွားတော့ ကျွန်တော့် အတွက် မရှိတော့တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့မှာလက်ကျန်ရှိတုန်း နောက်တအုပ်လာဆွဲမလို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ တာ....” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မမမေဂျာဟာ ‘မဂ္ဂဇင်း’ ဆိုတဲ့ စကားကိုကြားရတော့ ‘မောင့်အိပ်မက်’ စာမူကို ဟိုလှန်သည်လှော လုပ်နေရာက ကိုရင်ကိုမော်ကြည့်လိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်တာကိုမြင်ရတယ်၊ ကိုရင်ကတော့ အမူ မပျက်ပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပါတယ်၊ ပြီးမှ.....

“မမနှင်းတို့ ခုနက ဓာတ်ပုံဆရာလိုချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ တကယ်လိုချင်တာလား.....”

မမမေဂျာမဖြေဘဲ မော်မော်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ မော်မော်က “ဟုတ်တယ်ကိုထွန်းနိုင်၊ ဘာလဲ၊ အရပ်ကြီးမားမားနဲ့ ကင်မရာလွယ်အုံးမလို့လား၊ ပွဲကြည့်တွေက ဒီလူကြီးရှေ့ကွယ်နေလို့ မမြင်ရဘူး ဆိုပြီး ခဲနဲ့ထုလို့ ခေါင်းဖူးနေပါအုံးမယ်” လို့ပြောပါတယ်.....။

“ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ....၊ ကျွန်တော်အသိတယောက်ပါ၊ သူက မြန်မာပြည်ဓာတ်ပုံအသင်း ဝင်ပါ၊ သူက ဓာတ်ပုံကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေ သူ့ရှေ့မှာ အဝတ်အစားလဲနေလဲသူမဖြူဘူး၊ ကြည့်ရုံပဲကြည့်တာပဲ”

ကိုရင်က အတည်ပေါက်နဲ့ရယ်စရာပြောတော့ မမမေဂျာတောင် ပြုံးပြုံးကလေးဖြစ်သွားပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ပြုံးရင်းကနေ တခုခုကိုစဉ်းစားမိသွားလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ “မောင်ထွန်းနိုင် အသိထဲမှာ ဓာတ်ပုံဆရာတယောက် ရှိတယ်လို့မကြားမိပါဘူး.....” လို့ ခပ်ဆဆပြောပြန်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကိုရင်က ‘အဟက်’ ကနဲများ အသံထွက်အောင်ကိုရယ်လိုက်တယ်၊ ဉာဏ်သမားထွန်းနိုင် ဘာတွေ အကြံအဖန်လုပ်အုံးမယ်မသိဘူးဆိုပြီး ကိုယ်ကမသင်္ကာစိတ်နဲ့ ကိုရင်ကို မော့ကြည့်တော့- ကိုရင်က မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး..... “မနေ့တနေ့ကမှ အသိဖြစ်တဲ့လူပါ မမနှင်းရဲ့၊ ကျွန်တော်က တနေ့ ငှက်လျှောက်ပစ်ရင်းနဲ့ မှော်ဘီဖက်ရောက်သွားရာမှာ မှော်ဘီမနှင်းစိန်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မ ကလေးဟာ သိပ်လှလို့ စောင့်ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်မလို့ ဆိုပြီးချောင်းနေတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ခုနဲ့ သွားတိုး တယ်.....၊ သူတို့က မနှင်းစိန်ထွက်လာနေကျ နေရာကနေ စောင့်နေတာဆိုတာ၊ ကျွန်တော်ကို သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ လမ်းသလားနေရင် မနှင်းစိန်ထွက်မလာပဲနေမှာစိုးလို့ တောင်းပန်တာနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ စပ်စုချင်လို့ သူတို့နဲ့ရောနှောလိုက်ရင်း အသိဖြစ်သွားတာပါ။ သူတို့ထဲမှာ

ခေါင်းဆောင်က ကိုတင်ဦးတဲ့၊ သူ့ကိုကျနော်ခေါ်လာမလို့ပါ....” လို့ မပြုံးမရီတည်တည်ဘဲ ရှင်းပြတယ်။

ဒီနေရာမှာ မိန်းမတို့ရဲ့သိချင်စိတ်ဟာ ဖွားကနဲ ကြွတက်လာတော့တာပဲ။ သူတို့အားလုံးရဲ့ မေးခွန်းက... “မနှင်းစိန်ဓာတ်ပုံ ရခဲ့လားဟင်၊ ကြည့်ရအောင်....” ဆိုတာပါပဲ။

“ဘယ်ရမလဲ.... ခြင်္သေ့ကိုခံပြီးပြန်ခဲ့ကြရတာသာ အဖတ်တင်တာ၊ မနှင်းစိန်အစား ငှက်ခါးတကောင်ပဲ ထွက်လာလို့ ကျွန်တော်က ထမင်းလွတ်သွားတဲ့ သူတို့အဖွဲ့ကို ကင်ကျွေးလိုက်ရသေးတယ်”

ကိုရင်က လျှောချလိုက်တော့မှ အားလုံး တခါခါတခါခါ ဖြစ်သွားကြတယ်။

“ဟိုက မှာဘီမနှင်းစိန်၊ ကိုယ်တို့ကျတော့ တက္ကသိုလ်မနှင်းစိန်တွေဘဲ၊ ကိုယ်တို့အရုပ်တော့ လှလှပပထင်အောင် ရိုက်နိုင်ကောင်းပါတယ်၊ ဇွဲတော့သဘောကျပြီ၊ ခေါ်သာခေါ်ပေတော့.....”

မော်မော်ရဲ့အတည်ပြုချက်အရ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုတင်ဦးဆိုသူကို စုံနဲ့သာမြိုင်အတွက် ရာထားပြီးသား ဖြစ်သွားတော့တယ်။

မမမေဂျာကတော့ တဖက်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုကြီးနေလို့- “မနှင်းစိန်ကို ဒီတခါထဲပဲ သွားရိုက်တာပဲလား၊ နောက်ကို ဆက်မကြိုးစားကြဘူးလား၊ မောင်ထွန်းနိုင်ကော လိုက်သွားသေးလား.....” လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် အားလုံးက ကိုရင်အပေါ်မှာ ပြန်အာရုံစိုက်လာကြပြန်လို့ ကိုရင်ဟာ အဖြေရခက်သွားပြီး တစက္ကန့်နှစ်စက္ကန့်လောက် ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့မှ....

“မနှင်းစိန်ကို ကျွန်တော်မမြင်ဘူးချင်ပါဘူး”

ကိုရင်အဖြေဟာ အဖြေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်တို့အားလုံးက သိလိုက်တော့ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြပြန်လို့..... “မမြင်ဘူးချင်တာအပထား.....၊ မြင်ရသလားဆိုတာသိချင်တယ်....” ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ကိုရင်က “ကျွန်တော်နောက်နေတာဗျ၊ ကိုတင်ဦးကိုပဲမေးကြတော့” လို့ ပြောပြီး ကားပေါ်လွှားကနဲ ခုန်တက်မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

မမမေဂျာရဲ့မျက်နှာဟာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေတယ်၊ နှုတ်ကလဲတတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသေးတယ်။

“မောင်ထွန်းနိုင် စိတ်ဓာတ်အင်အား မလျော့ပါစေနဲ့၊ စိတ်ဓာတ်အင်အား မလျော့ပါစေနဲ့....” တဲ့။

“ညီလေး..... ကိုကြီးအောင် ဝင်ခဲ့ရမလား”

အိပ်ခန်းတံခါးဝမှ အသံပြုလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဖတ်လက်စ ကိုစော်ဝေ၏ စာတန်းကို အသာချပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရပါ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်ကိုတလှည့်၊ လက်ထဲမှဖိုင်တွဲကို တလှည့်၊ ထို့ပြင် ပြန်လည်ရရှိထား၍ ကျွန်တော်နံ့ဘေးတွင် ချ၍ထားသော ညို၏ဓာတ်ပုံများကို တလှည့်၊ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်ကို ခပ်နွေးနွေးပြီး၍ ပြလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ စေတသိတ်လှိုင်းတို့ အတိုင်းမသိကျယ်ပြန့်သွားပြီး လူးလာတုံ့ခေါက် စိတ်နောက် ပွေလိမ် သွားသမျှကို ပြန်လည်ဖမ်းယူတည့်မက်လိုက်ရကာ ကျွန်တော်သည် (ယခု)တွင် ရှိနေသည်။ (ယခင်)သည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု ချက်ချင်း နှလုံးသွင်းပစ်လိုက်ရပါသည်။ ယင်းသည့်အခါကျမှ ကျွန်တော်ကား..... စစ်တွေခရိုင်၊ ရခိုင်တို့၏ ရှေးဟောင်းမြို့တော်- မြောက်ဦးမြို့ဟောင်းရှိ ဧည့် ဂေဟာအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကာ (ဒို့့နှစ်ယောက်)စာတန်းများကို ဖတ်နေသည်ဟူသော အသံကို ပြန်၍ ရလိုက်၏။ ကျွန်တော်အဖို့ တနေ့တာမျှ မြို့ဟောင်း၌ကျင်လည်ပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင်ပင်.... ဤမျှအတိတ်နောက်သို့ စိတ်ရောက်၍ သွားခဲ့လှသည်မှာ ကျွန်တော်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကသိ ကအောက် ဖြစ်ရသည်အား တမဟုတ်ချင်း အားနာစိတ်ဝင်၍သွားမိသဖြင့် ဝင်ခွင့်တောင်းနေသော ကိုကြီးအောင်အား..... “ဝင်ခဲ့ရမလားလို့ ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ ကိုကြီးအောင်ရာ.....၊ ကျွန်တော် ဒါလောက် စိတ်ကယောက်ကယက် မဖြစ်လှသေးပါဘူး၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အလကားနေရင်း ကိုယ့် နှလုံးသား ကိုယ် ဟင်းလင်းဖွင့်ပြရမှာကို စိုးလွန်လွန်းလို့” တယောက်ထံ ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလိုက် မိသည်။ ကိုကြီးအောင်က သက်ပြင်းတချက် မြင်းမြင်းကလေးချလိုက်ပြီး ကြင်နာပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍လာကာ ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ညို၏ ဓာတ်ပုံကလေးများကား ကျွန်တော်ဘေးတွင် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိလေရာ ကိုကြီးအောင်သည် သုံးလေးပုံမျှကို ကောက်ကိုင်ကာ စေ့စေ့ကြည့်၍နေလေသည်။

“လှခြင်းသစ္စာဆိုတာ ကြည့်မြင်သူအပေါ်မှာတည်တယ်လို့ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောကြပေမဲ့ ကြည့်မြင်သူအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲဟေ့၊ ညီလေးရဲ့ညိုဟာ တော်တော်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ အတွင်းစိတ်ကပါလှနေတာဟာ သူ့မျက်နှာမှာ လာပေါ်နေတယ်”

ကိုကြီးအောင်သည် ရှာကြံ၍ ဇီးမွမ်းခဏ်းဖွင့်နေခြင်း မဟုတ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပင်လျှင် ညိုကို မည်သည့်အလှကြောင့် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မိ ခဲ့ပါသနည်းဟု အခါခါဆန်းစစ်တတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေရာ ထိုသို့ဆန်းစစ်တိုင်းလည်း အတွင်းရော အပြင်ပါလှ၍ ချစ်သည်ဟု ထင်မိသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကောက်ချက်ကား ပျမ်းမျှကြေးမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်တန္တူစေ့ရလေသော်..... ဘဝကရေစက်ဆိုသည်ကို အလေးအနက်

ထည့်သွင်း ပြောဆိုရမည်ထင်ပါသည်။ ဘဝကရေစက်သည် တဘဝအတွက် ကုန်ခမ်းသွားသော်လည်း နောက်တဘဝ အတွက်ကိုမူ သွန်းချရန်မပျက်ဘဲ လက်ထဲထားချန်ရစ်တတ်သည့် ကံကုသိုလ်၏ စီမံ သမျှ ရှိရသည်ထင်ပါ၏။ ယခုဘဝတွင် ကျွန်တော်နှင့်ညီတို့၏ ရေစက်သည် ကုန်ကြပြီလား.....။

“ညို့ကို ညီလေးလိုက်မရှာတော့ဘူးလား၊ ဒီကပြန်ရင် ညို့နဲ့ပတ်သက်လို့.....”

ကျွန်တော်၏ ဆတ်ကနဲမော်ကြည့်မှုကြောင့် ကိုကြီးအောင်က စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အားနာပြုံး ပြုံး၍ပြ၏။

“ကျွန်တော်ကိုစိတ်နာလို့ ရှောင်ပြေးသွားပြီပဲကိုကြီး၊ ပြီးတော့- သူ့သာမညဘဝကို သာမည အနေနဲ့ပဲ အသစ်တဖန် ထူထောင်တော့မယ်လို့လဲ ပြောသွားပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်တော်ကလိုက်ရှာလို့ တွေ့ တော့ကော အကြောင်းထူးလာမတဲ့လား....၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကင်းရခြင်းဆိုတာ ဝဋ်ကြွေးနဲ့ ဆိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကြိုးပမ်းချက်ဟာ အရာမထင်ပဲ နှလုံးသားနွမ်းရုံအပြင် ပိုရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး....၊ နှလုံးသားဆိုတာက ကျွန်တော်နှလုံးသားကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးအောင်၊ ညို့နှလုံးသားကို ပြောတာပါ။ ကံပစ်ချရာ သတ္တဝါမှန်သမျှ နေကြရတယ်ဆိုတာကို အသဲမှာ စွဲမြဲနေလိုက်တာမှ ဒီနေ့ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတခါ ကျွန်တော်ကို ရင်နှင့်စေသေးတယ်”

“ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

ကိုကြီးအောင်သည်..... ရှစ်သောင်းဘုရားတွင်တကြိမ်၊ ဒုက္ကံသိမ်တွင်တကြိမ်၊ မတည်မငြိမ် နှလုံးအိမ် ဖောက်ပြားရသည်နှင့် မည်သည့်အဖြစ်အပျက်ပေလဲဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုးတွေရွာလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ကံသိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတော့ ကျွန်တော်ဖိုင်တွဲထဲက ဓာတ်ပုံတွေ ပျောက်တဲ့ကိစ္စပဲပေါ့ ကိုကြီးအောင်၊ ဘယ်သူယူသွားတယ်ဆိုတာ သာကျော်ဝေပြောပြမှ သိရတယ် မဟုတ်လား၊ သိရတော့လဲ ရင်ထဲ မချိမဆန့်ကြီးဖြစ်သွားရတဲ့စကားက နောက်ဖျားက ကပ်ပါလာ လိုက်သေးတယ်”

“ဒါကတော့ညီလေးရာ- ကိုစံရွှေမောင်တို့က ပြောသားပဲ၊ ညီလေးဖိုင်တွဲထဲက ညို့ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ယူသွားတဲ့ ရသေ့ကြီးဆိုတာက ရသေ့ပျက်၊ ရသေ့ကြောင်လိုလို ဘာလိုလို သူပြောချင်ရာ ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကိုကြီးအောင်က ယထာဘူတကျသောစကားကို ပြော၏။ သို့သော်- ကျွန်တော်မှာမူ မကြာခဏ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရရှိလာသောအခါ၌ စိတ်တွေဟုန်ပြီးရင်းဟုန်၍လာမိသဖြင့် (ထင်)မူ မပျောက်နိုင်

တော့ပဲ ခေါင်းထဲတွင် သံမှိုနက်သကဲ့ပင် အစွဲကြီးစွဲ၍နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ကလေးရယ်’ ‘သဘင်သည်ရယ်’ ‘အရှူးရယ်’ ပြောတဲ့စကား မှန်တယ်ဆိုသမှုတ်လား ကိုကြီးအောင်.....၊ ရသေ့ကြီး ရှူးနေတယ်ပဲထားပါအုံး၊ ဘဝအဆက်ဆက် ကျွန်တော်ဟာ ညို့အသံကိုကွဲကြေအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူ လို့ ပြောတာဟာတော့ မတိုက်ဆိုင်လွန်းဘူးလား.....” ဟု စောဒကတက်လိုက်ရပါသည်။

ကိုကြီးအောင်ကား ကျွန်တော်ရင်ထဲမှ လှိုင်းတံပိုးများ မငြိမ်မသက်သေးမီ စကားရှေ့ဆက်လျှင် အကျိုးထူးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆသည်ထင့်- သက်ပြင်းချကာသာ နေလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်လေ၊ တနေ့တော့ အဲဒီရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ဘဝအဆက်ဆက် ကျွန်တော် ညို့အသံကို ခွဲခဲ့တဲ့လူဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်အသံကိုကော ဘယ်သူဟာ သံသရာတလျှောက်မှာ လိုက်ခွဲနေသလဲ ကြည့်ပေးစမ်းပါလို့ မေးလိုက်ချင်တယ်”

ကျွန်တော်က နာကျည်းစွာပြောလိုက်သောအခါ ကိုကြီးအောင်သည် အတွေးသစ်တခု ပေါက်သွား သည့်အလား- ရင်ပေါ်သွားသည့် အမူအရာပြုပြီးလျှင်.... “ကောင်းတာပေါ့ကွ..... ဒါ ကိုကိုကြီး သဘောကျတယ်၊ သံသယရှင်းတာပေါ့၊ ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ကတော့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်.....၊ သာကျော်ဝေရဲ့ အဖေကတောင် နက်ဖန်ဆိုလား သဘက်ခါဆိုလား ညနေစာ သူ့အိမ်မှာစားဖို့ ဒို့့ကိုဖိတ်လိုက်သေးတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေကို အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

“ကောင်းတယ်ကိုကြီးအောင်-ကောင်းတယ်၊ မြို့ဟောင်းကပြန်ရင် ကျွန်တော်ဘဝတခုလုံးမှာ မရှင်း လင်းနိုင်တဲ့- ကျွန်တော်ဉာဏ်မမှီနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှင်းသွားမယ်လို့ ကျွန်တော်ကလဲ ထင် နေတာ.....”

ကျွန်တော် ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ် အပြင်ဖက်မှလျှပ်တချက်ပြက်လိုက်ပြီးလျှင် မိုးခြိမ်းသံသံသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မိုးကားမစဲ-ရွာဆဲဖွဲဆဲဟု ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါသည်။ ထိုသို့ မိုးသံလေသံကလေးဖြင့် သတ္တလောကသည် တိတ်ဆိတ်သယောင် ချမ်းအေးသယောင် ဖြစ်နေ ခိုက်တွင်.....

“အကိုကြီးလေ- အကိုလတ်- တိုင်းကျလယ်ကေ- ပြည်ကိုပတ်လို့ အရပ်ကိုခွာကေ- ထွက်ကတ် မေလေး.....”

“ပွဲမှာမာဒင်-ဦးမှာမောက်လံ၊ ရွက်ကြိုးထောင်ကေ- ငှက်တုံးလောင်းနဲ့ တရပ်တပြည် ရောက်လီ လီကေ”

“မြတ်စီ စွန်းစီလား ကတ်ခိမေ.....”

ဟူသော သီချင်းဆိုသံ အခန်းပြင်ဖက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကြားလိုက်ရ၏။ ယင်းမှာ... ရခိုင် လှေသူကြီးတို့ တပြည်တရွာ ကူးသန်းသွားလာသောအခါ နက်ပင့်နတ်မသော ရှေးသီချင်း ဖြစ်လေရာ- ဆိုသူမှာ လူကြီးသူမများနှင့် အတော်ကလေးနီးစပ်သူဖြစ်သော သာကျော်ဝေဖြစ်ကြောင်း အသံကို ကျက်မိပြန်ပါသည်။

ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော်နားစိုက်ထောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ “သာကျော်ဝေတို့ ကိုစံရွှေမောင်တို့ မပြန်ကြသေးဘူးကွ၊ ကိုတင်ထွတ်တို့နဲ့ ဖန်ဂေါ်လီရွှေ့နည်း ဝင်ကစားနေကြတယ်၊ သူတို့ အားလုံးတော့ ထမင်းစားပြီးသွားကြပြီ- မင်းနဲ့ကိုကြီးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သူတို့အဲသလို အပျင်းပြေ ကစားနေတုန်း ညီလေးထမင်းစားရအောင် ကိုကြီးလာခေါ်တာ” ဟု ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်မှာ မိမိ အတွက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို အောင့်အည်းကာ စောင့်၍နေသော ကိုကြီးအောင်အား အားနာ၍ သွားသဖြင့်..... “ကျွန်တော် ထမင်းစားချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိတော့ပါဘူး ကိုကြီးအောင်ရာ၊ ကျွန်တော် ကိုများ စောင့်နေရတယ်လို့” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်မိပါ၏။

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲလေ- ညီလေးက အားနာတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးသိသားဘဲ၊ ဒါကြောင့် တယောက်ထဲအတွက် ထမင်းချိုင့်တွေမသိမ်းဘဲ ချန်ထားတာတွေယင် ညီလေးငိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကိုကြီးပါအဖော်ရအောင် နေလိုက်တာပါ။ ကဲ-လာထ၊ ညအိပ်ရာဝင်တော့ ငါ့ညီရဲ့ (ဒို့နှစ်ယောက်)ဖိုင်တွဲကြီး ဆက်ဖတ်နိုင်ပါတယ်၊ အလကားနေရင်း ဟိုတွေးဒီတွေး ဖြစ်နေမဲ့အတူတူ စာဖတ်နေတာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ လာ”

ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင်ဆွဲထူသဖြင့် နေရာမှထလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်- အိမ်ခေါင်မိုးအထက်ဆီမှ ငှက်တကောင်၏ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်သံနှင့်အတူ ‘ဂစ်’ ကနဲ အသံရှည်ကြီးတချက်ကို ကြားလိုက်ရကာ အဝေးသို့ပျံသွားသံကိုပါ တဆက်တည်း မိုးဖွဲ့ဖွဲကလေး ကြားမှ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်အသဲနုလုံးများမှာလည်း ရုတ်တရက်ပင် အေးမြသောလက်ကြီးများဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့သော အတွေ့အကြုံကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်လက်ကောက် ဘော်ငွေပတ်မှ သော့ခလောက်နှင့်သော့ကြိုးတို့ ထိခတ်သံသည်လည်း တချွင်ချွင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မိမိလက်ကို မိမိမြှောက်ယူကြည့်ကာ ကိုယ်နားမလည်သော ကုလားစာဆန်ဆန် ဘော်ငွေလက်ပတ်ပေါ်မှ သင်္သကရိုဋ်ဘာသာ စားလုံးများကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား စာလုံးများမှအရောင်များ တလက်လက်ဖြာထွက်နေသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ပါ၏။ ယင်းသည်အခိုက် ဧည့်ခန်းမှ ကျားထိုးလိုက်၊ ဖန်ဂေါ်လီရွှေ့ခြင်းကစားလိုက် လုပ်နေသော

ကိုတင်ထွတ်က..... “ဟေ့၊ ငှက်ဆိုးထိုးသွားသဟေ့၊ ငါတော့ဒီနေ့ အရှုံးကြီးရုံးပါပြီ၊ လောင်းထားတဲ့ ဓနိရေဖိုးနဲ့ ကျွန်ဖြစ်တော့မဟ- နိမိတ်မကောင်းဘူး” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်ကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးကမူ..... “ဒို့ခေါင်းပေါ်ထိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ အိပ်ခန်းဖက်ကို ထိုးသွားတာ၊ ထွန်းနိုင်အထဲမှာရှိတယ်၊ မောင်ရင်ကြေးတင်ရင် ထွန်းနိုင်ဆပ်ခိုင်း၊ ဒို့ထဲမှာ ထွန်းနိုင်ကဘုရင်ဘဲ။ ကြေးတင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား” ဟု နောက်ပြောင်၍ အားပေးလေ၏။

သူပြောကာမှ ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ငှက်ဆိုးထိုးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို အတိအကျ သိရတော့သဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်များ တမဟုတ်ချင်း လေးလံသွားမိပါသည်။ ကိုကြီးအောင်ကမူ အခန်းထဲမှ မထွက်သေးဘဲ- “မြို့ဟောင်းမှာက ဘုရားပြု၊ ဘုရားပျက်တွေပေါတော့ ငှက်ဆိုးတွေ နေရာများများရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ-” ဟု ပြောလေသေး၏။ ကျွန်တော်စိတ်များကား မကြည်လင်နိုင် ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်-

ဧည့်ဂေဟာ အရှေ့ဖက် လှေကားမှ တစ်ယောက်မောကြီးပန်းကြီး ပြေးတက် လာသောခြေသံကို ကြားရ၏။ မိုးပတ်မည်စိုး၍ ပိတ်၍ထားသော တံခါးကိုတဆက် တည်း တဒုန်းဒုန်းထုကာ အော်ပြာလိုက်သံများလည်း ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

“ကိုစံရွှေမောင်-ကိုစံရွှေမောင်၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ၊ ဟိုမှာ.....ဟိုမှာ”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မပီမသဖြစ်၍နေသော စကားသံသည် “ဟိုမှာ.....ဟိုမှာ” တွင်သာ ချာချာလည်၍ နေသဖြင့် ရုတ်တရက်သော်- အားလုံးမှာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်၍နေ၏။ အေးဆေးငြိမ်သက်၍နေသည့် ညဦးဦးယံတွင် မြုန်းကနဲ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စရာ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် မယုံသင်္ကာ အူချာချာ ဖြစ်ကာ ကြောင်၍နေကြလေရာတွင်- “ကား-လမ်းကွေ့မှာ၊ မောက်-မောက်-မောက်လို့” ဟု တံခါး ထုသူက ဇွတ်အတင်းပင် လည်ပင်းနင်းနေရာမှ ထွေးအန်ပြောချလိုက်လေတော့မှ ကိုစံရွှေမောင်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီးလျှင်- တံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မိုးရေဖိုရွှဲနေသော ကားဆရာ၏ တပည့်ကလေးသည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဝင်၍လာ၏။

“ကားမောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားမှာလဲ- ဘာဖြစ်သေးလဲ.....”

ကိုစံရွှေမောင်က အမောတကောမေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာထမင်းပြန်စားပြီး ကိုစံရွှေမောင်တို့ကို လာကြိုတာမှာ ဟို.... ဟို....”

ကားသမားကလေးသည် စကားတန်းလန်းဖြင့် ကိုသာကျော်ဝေကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြောရန်မဝံ့တော့သည့်အလား နှုတ်ဆွံ့၍နေပြန်လေသည်။ သာကျော်ဝေက “ပြောလေ ပြောစရာရှိတာ ပြောမှပေါ့” ဟု ငေါက်လိုက်မှ စကားဆက်လေ၏။

“မိုးတွေကလဲသိပ်ရွာနေ၊ ကားမီးကလဲမကောင်းလို့ ဖြေးဖြေးမောင်းလာကြရာမှာ လမ်းဒေါင့် တနေရာကနေ အော်ခေါ်သံကြားလို့ ရပ်ပေးတော့ နေ့လည်ကရသေ့ကြီးကို မိုးရေထဲမှာတွေ့ရတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ဆရာက သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး နာမယ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ သွားလို့ နှင်ထုတ်တော့- ဇွတ်ပေပြီး ကားစက်ခေါင်းဖုံးပေါ် တက်ထိုင်နေလို့ ဆရာက ရသေ့ကြီးလိမ့်ကျအောင် အရမ်းမောင်းလာခဲ့တာမှာ လမ်းအကွေ့လဲရောက်ရော ရွံ့ရေနှင့်ချောပြီး မှောက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အနီးအနားက အိမ်တွေကိုနှိုးပြီး ကားကိုပြန်လှန်ကြပါရဲ့၊ ကျွန်တော်ဆရာမှာတော့ ကားပိတ်၊ ဒဏ်ရာကြောင့် သတိမရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲပြေးလာတာ.....”

ကိုစံရွှေမောင်ရော ကျွန်တော်တို့ပါ “ဟင်....” ကနဲဖြစ်၍ သွားကြပြီးလျှင် လာပြောသော ကားသမားကလေးနှင့် ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ လိုက်ကြရန်ပြင်ဆင်ကြရ၏။ ယင်းသည်တွင် ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော်အား မိုးရွာထဲကိုလိုက်မလာပဲ နေခဲ့စေလိုကြောင်းပြော၏။

“အို..... မဟုတ်တာပဲ ကိုကြီးအောင်ရာ၊ ကျွန်တော်က နေမကောင်းထိုင်မသာ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ပြောပါမှလက်လျှော့ကာ လိုက်ပါခွင့်ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အမိုးအကာထီးဗလာဖြင့် ဧည့်ဂေဟာမှ အပြေးထွက်ခဲ့ကြရာ- မိုးကား မစဲစွေသဲဆဲဖြစ်နေ၍ ခဏကလေးမျှ မကြာလိုက်ခင်တွင်ပင်- လူတိုင်းနစ်နစ်ရွံ့၍ သွားကြလေတော့သည်။ ကားဆရာကလေး ရှေ့မှပြေးရာ နောက်သို့သာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းအချိုးအကွေ့တွေကို မမှတ်မိမသိရှိကြပဲ အားသွန်၍သာ သုတ်ခြေတင်၍ လာမိကြရာတွင် ကားမှောက်သည့်နေရာမှာ ဧည့်ဂေဟာနှင့် အတန်ပင်အလှမ်းဝေး၍ နေသည်ကိုကား သတိထားမိ၏။ ထို့ပြင်- နန်းရာကုန်းမှ ကွေ့ပတ်၍သွားရသည်ကြောင့် ထိုနေရာမှာ မြို့အစွန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ များမကြာမီပင် မီးအိမ်မီးခွက်များထွန်းညှိကာ လူအများ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်၍နေသော နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ မြို့ခံဖြစ်သော ကိုစံရွှေမောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ထဲမှ လူကြီးဖြစ်သော ကိုကြီးအောင်တို့သည် ရှေ့မှလူအုပ်အတွင်းသို့ တိုးခွေဝင်ရောက်သွားကြလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားမိကြပါသည်။ လူမှုရေးနဲ့စပ်သော မြို့သားတဦးက ဆေးရုံသို့ပြေးခေါ်နှင့်၍ ဆရာဝန်နှင့်ဆရာမတို့ပင် ရောက်နေကြပြီးဖြစ်၏။ မိုးရွာ၍နေသော်လည်း မည်သူမျှ မိုးရေကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားပဲ ထမ်းစင်ပြင်သူပြင်၊ ကားကိုစက်နှိုးကြည့်သူကကြည့်ဖြင့် အမောတကော ပြုမှုဆောင်ရွက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကားဒရိုင်ဘာကား-မြေပေါ်တွင် မိုးကာအကျီတထည်ကို

အခင်းပြုပေးထားသည့်အပေါ်၌ ခွေခွေကလေးလဲ၍နေလေပြီ။ အခြားမိုးကာအကျီတစ်ခုဖြင့် ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံလွှမ်းပေးထားသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သောအခါ ခပ်ယံ့ယံ့ပြုံးပြုံးပြီး “အစကတော့ နာလွန်းလို့ မချီမဆန့်ပဲဆရာတို့ရာ-ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ” ဟု ပြောပြလေသည်။ ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ ဟူသောစကားကြောင့် ကိုစံရွှေမောင်၏ မျက်လုံးများသည် ဆရာဝန်၏ မျက်နှာကို ရောက်သွားလေရာ- ဆရာဝန်က ဘိမ်းဆီဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မာဖီယားဆေး ထိုးပေးထားကြောင်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်လေသည်။ ယင်းဆေးမျိုးမှာ လူနာမခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သော အခါ၌ နာကျင်မှုဝေဒနာမှ ခေတ္တပျောက်ကွယ်သွားရန် ထိုးပေးသောဆေးမျိုးဖြစ်သဖြင့် ဒဏ်ရာမသေးလှကြောင်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်လိုက်ပါသည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ မိုးရေများ စက်ဆီများဖြင့် ရေပြွန်းအိုင်ထွန်းနေသော သွေပွက်သွေးကွက်တို့ကလည်း ထိုအချင်းအရာကို သက်သေခံသကဲ့သို့ ရှိ၍နေလေသည်။

“ကားနှိုးလို့ရပြီ မောင်းနိုင်ပြီ”

တစုံတယောက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ထမ်းစင်ပြင်ပြီးသူများက ကားဒရိုင်ဘာ၏ဘေးတွင် လာရောက်ချထားပေးကြ၏။ ဆရာဝန်ကလည်း လူနာကိုအမြန်ဆုံး ဆေးရုံသို့ယူဆောင်သင့်ကြောင်း ပြောဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ပါ ထမ်းစင်ပေါ်သို့- ဝိုင်းဝန်းမတင် ပေးလိုက်ရပါသည်။ ထမ်းစင်မှာ လမ်းဘေးသစ်သားတိုင်များနှင့် ရရာအဝတ်စတင်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားရသဖြင့် ကျဉ်းလွန်းလှရာ လူတကိုယ်ဆန့်ရုံမျှပင် ဖြစ်၍နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထမ်းစင်ကိုတဖန် ကားပေါ်ပြောင်းအတင်၌ ကားဒရိုင်ဘာ၏ လက်တဖက်သည် မိုးကာခြုံလွှာအတွင်းမှ ထွက်ကျလာသောကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် လှမ်းကိုင်၍ပြန်တင်ပေးလိုက်ရ၏။ ဤတွင်.....

“ဟာ.....” ကနဲ ဖြစ်သွားမတတ် ကျွန်တော်နှင့်တကွ မိတ်ဆွေအားလုံးတို့မှာ ကြက်သေ သေသွားမိပါသည်။

ဒရိုင်ဘာ၏လက်တဖက်မှာ ကားပိသည့်ဒဏ်ကြောင့်ပေလားမသိ၊ လက်ကောက်ဝတ်မှ ငုံးတိတိ ပြတ်လျက်သား ရှိ၍နေလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် မော်ဖင်းထိုးဆေး ထိုးပေးထားရသည် ဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာဝန်က မျက်ရိပ်မျက်ကဲဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား သိနားလည်စေလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်အဖို့ရာ၌ ကား အမျိုးအမည်မသိတတ်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ကျင်ကနဲခံစားလိုက်ရပြီး ကိုယ့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုယ်ပြန်ငုံကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်၍သွားရပါ၏။ ကျွန်တော်လက်ကောက်ဝတ်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်ကား မိုးရေများဖြင့် ပြောင်ဝင်းလျက်ရှိ၏။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါရောက်ပြန်လေသလား.....။ အသက်ရှုကြပ်၍ လာမိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လူအုပ်အတွင်းမှ ခြေလှမ်းကိုနောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ထွက်ခဲ့မိ၏။ မော်တော်ကားသည် လူနာတင်ထမ်းစင်ကြောင့် နောက်ထပ်လူပိုများများ မတင်နိုင်တော့သဖြင့် ဆရာဝန်အဖွဲ့နှင့်အတူ ကိုစံရွှေမောင်သာ လိုက်ပါသွားနိုင်၏။ ဆေးရုံသို့ ကားထွက်သွားသော

အခါတွင် လူအုပ်သည်လည်း အနည်းငယ်ရှိ၍သွားလေရာ တယောက်တပေါက် ပြောဆိုကြရင်း မိမိအိမ်မိမိ ပြန်ကြရာ၌ “ဟုတ်ပါတယ်- ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါဘဲ.....၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ တုန်းကအတိုင်း ဖြစ်တာပဲ၊ အင်း- ချွတ်လို့ရယင် ချွတ်ထားဖို့ကောင်းတယ်။ နို့နို့.....” ဟု ရခိုင်စကားဖြင့် ခပ်ကျယ် ကျယ် ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်မလျှောက်ပဲ ရပ်၍နေလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းဒေါင့်ရှိ တဲအိမ်ငယ်ကလေးတခုအနီးတွင် ရောက်၍နေ၏။

ထိုတဲအိမ်၏ရှေ့တွင် ကနဖျဉ်းသေးသေးကလေး ထိုး၍ထားပြီး အောက်တွင် ကွပ်ပျစ်ခင်းထားလေရာ ဆေးလိပ်မီး တဖွားဖွားဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍နေသော အမယ်အိုကြီး တယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ အမယ်အိုကြီးသည် ကျွန်တော်လက်မှလက်ပတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ၌မူ အားတုန် အားနာဖြင့် တဖက်သို့လှည့်၍သွားလေသည်။ နေ့ခင်းအချိန်က ဒုက္ခသိမ်သို့အကူး လမ်းတွင် ဆုံတွေ့ ရသော သက်ကြီးရွယ်အိုများကလည်း (ဗိုလ်ချုပ်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့) ဟူသော အပြောမျိုး ပြောသွားကြ သည်ကို ကျွန်တော်နားစွန်းနားဖျား ကြားခဲ့ဘူးသဖြင့် “ဗိုလ်ချုပ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျာ.....” ဟု မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် သာကျော်ဝေကို မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်လဲမသိဘူး၊ ကြုံမှအဖေ့ကိုမေးကြည့်ရမှာဘဲ”

သာကျော်ဝေကလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရိုးရိုးပင်အဖြေပေးလိုက်သည်။ ကျန်လူများကား မည်သို့မှ မှတ်ချက်မချကြဘဲ- ယခုထိ မစဲပဲရွာ၍နေသော မိုးရေထဲ၌ နှုတ်ဆိတ်ကာပေ၍ ရပ်စောင့်နေကြ လေသည်။ နေရာတကာတွင် စပ်စုတတ်သော သမိုင်းဆရာကြီး ကိုတင်ထွတ်ပင်လျှင် လျှာငြိမ်ကာ အိမ်ခြံကောင်း၍နေရာ ကျွန်တော်လည်း ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးမှသာလျှင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ဝေဖန်သင့်သည်ဟု ယူဆလိုက်ရကာ လေးလံ၍နေသော ခြေထောက်များကို ဆက်လက်ရွေ့လျားစေလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ..... မိုးစက်ကလေးများ မြေပြင်သို့ထိခတ်ရာမှ တဖြောက် ဖြောက်မြည်သံ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည့်ကြားမှ “တောက်” ကနဲ ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရ၍ ကိုယ်နှင့်အတူ လျှောက်သောသူတို့ကို တစေ့တစောင်း လှည့်ကြည့်မိရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အပြေးလာခေါ်သော ဒရိုင်ဘာ၏တပည့် ကားသမားကလေးသည် မျက်ရည် အပြည့်ဖြင့် ဖြစ်နေရာမှ- “တောက်-ဒီလောကကြီးမှာ လူတယောက်က လူတယောက်ကို ပါးစပ် ကလေးနဲ့ ကျိန်ဆဲလိုက်တာနဲ့ပဲ ခံရရောလားဗျာ...ဟင်း... ခံပြင်းလိုက်တာ” ဟု တဖြစ်တောက်တောက် ပြောလိုက်သည်ကို ကြားရမြင်ရပါ၏။ သူက ရခိုင်စကားဖြင့် ပြောသည်ဖြစ်ရာ..... ကျွန်တော် သာကျော်ဝေနှင့် စံသာရွှေတို့သာနားလည်ပြီး ကျန်လူများမှာမူ သူ့ဆရာလက်ပြတ်သည်ကို ဝမ်းပန်း တနည်း ဖြစ်၍နေသည်ဟုသာ သဘောပေါက်ကြသဖြင့် ခတ်မဆိတ်ပင် ရှိ၍နေကြ၏။ ဤနေရာတွင်

ကျွန်တော်၏ သိချင်စိတ်သည် ဖိမရနိုင်မရ ဖြစ်၍လာတော့သဖြင့်- “ဘယ်သူကကျိန်ဆဲလို့ ဒီလိုဖြစ်တာလဲဗျာ ပြောစမ်းပါအုံး.....” ဟု မေးလိုက်မိပါသည်။ ကားသမားကလေးသည် လမ်းလျှောက်မရပ်ဘဲ- လျှောက်မြဲလျှောက်ရင်းမှ ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်လက်ကောက်ဝတ်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြန်၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် အကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောတာ၊ ရသေ့ကြီးက အကို့ဆီကို လိုက်မလို့ လာတာဗျာ၊ အကို့လက်ပတ်ကို တောင်းမလို့တဲ့၊ ကျွန်တော်ဆရာက နေ့လယ်ကလဲ သူ့ကြောင့် ဧည့်သည်တွေကို မျက်နှာပူစရာဖြစ်ပြီ၊ ပိုမပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောတော့..... တခါတုန်းက ဒီလိုလက်ကောက်ရတဲ့ ဗိုလ်ဂျွန်ဟာလဲ အသေဆိုးနဲ့သေရတယ်။ ဗိုလ်ဂျွန်ကားမောင်းတဲ့လူလဲ တသက်လုံးလက်ပြတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့လဲ ဒီလိုဖြစ်ရစေ့မယ်လို့ အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲတာပဲ.....၊ နောက်ပိုင်းတော့ ကားမှောက်တဲ့အထိပါပဲအကိုရယ်၊ သူကဘယ်လောက်များ တန်ခိုးရှိနေလို့ ကျွန်တော်ဆရာ ဒီလို ဒဏ်ခံရတာလဲ၊ ကျွန်တော်သူ့ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ လည်ပင်းကိုညှစ်သတ်မယ် ဟင်း.....” ဟု ဒေါသတကြီး နာကျည်းဆွေးမြေ့စွာ ပြောလေသည်။

“ပြီးတော့ ကားလဲမှောက်ရော သူလဲလစ်သွားရောပဲ-ဟင်း”

ကားသမားကလေးသည် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် နှာတမှုတ်မှုတ်ဖြင့် မကျေနပ်မချမ်းနိုင် ဖြစ်၍နေရာများမကြာမီကလေးကပင် ကျောင်းတော်ကရန်စရိတ်ဘူးသူ သာကျော်ဝေအဖို့ မိလောင်ရာလေပင့် ဖြစ်၍သွားလေပြီး “ဒီရသေ့ကြောင် ရူးသလိုလိုပေါသလိုလိုလုပ်တာ တော်တော်များနေပြီ လာဟေ့..... သူရှိတဲ့ဂူကိုသွားမယ်- လာ” ဟု အဖော်ညီသည်ထိ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လာလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ တစထက်တစ မိမိပါ ရောညှပ်ပါဝင်၍ လာရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ထပ်ကာတလဲလဲပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်ရပြန်ပြီး လတ်တလော သွေးပူနေစဉ်၌ မအပ်မရာများ ဖြစ်မည့်အရေးကို ရှောင်ကြဉ်စေနိုင်ရန် ကပျာကရာ တားမြစ်ရပြန်သည်။

“အခုညတော့ သွားမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တွေ့မယ်လို့လဲ ဘယ်သူမှ အတတ်ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဖူး မှုတ်လား၊ နောက်နေ့တွေကျမှ လင်းလင်းချင်းချင်းအချိန်မှာ သွားကြပါ။ ကျွန်တော်လဲ လိုက်ပါ့မယ်...၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်ကို မူတည်ပြီး ဆူညံဆူညံလုပ်နေတာဆိုလေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့သွားရင် တမျိုးတပုံ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သေးတာပဲ၊ ဒီနေ့ညတော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပဲ ပြန်ကြရအောင်ပါ ကိုသာကျော်ဝေ.....”

ကျွန်တော်က စိတ်ရင်းအတိုင်းမဆိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်သောအခါ ကဗျာဆရာ ကိုဆွေဝင်းကလည်း ကမန်းကတန်း ဝင်၍ထောက်ခံကာ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးကပါ နောက်တနေ့သွားလျှင် မိမိပါလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးအဆန်းတွေ့လျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုကြောင်း ပြောတော့သဖြင့် သွေးဆူနေသူနှစ်ဦးမှာ

အနည်းငယ်စိတ်ပြေသလို ရှိ၍သွားကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆေးရုံလိုက်ပို့သောကားလည်း ပြန်ရောက်လာကာ ဒရိုင်ဘာအသက် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ကြောင်းကို ကိုစံရွှေမောင်က သတင်းပေးပြန်သဖြင့် ရသေ့ကြီးပြဿနာမှာ မှိန်ဖျော့၍သွားလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်လှည့်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကားကို မည်သူမျှတက်စီးခြင်း မပြုကြတော့ချေ။ ခရီးကလည်း မဝေးလှတော့သောကြောင့်၎င်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု ဖြစ်ပွား၍သွားသောကားကို ချက်ခြင်းဆက်လက်တက်စီးလိုစိတ် မရှိကြတော့သောကြောင့်၎င်း၊ ကိုစံရွှေမောင် ကားဖြေးဖြေးမောင်းသည်နှင့်အမျှ ခြေလျင်သာ ဘေးမှလိုက်၍ လာခဲ့ကြပေသည်။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးသာမက လက်မောင်းလက်ရင်းနှင့် လက်ဖျားမှ သွေးများပါ ထွက်ကြရသည်။ ဖြစ်စဉ်တို့ကား ကျွန်တော်ကို လက်ဦးကကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားစေခြင်း မပြုတော့ချေ။ ဘဝ၏ ခက်ခဲနက်နဲသော မေးခွန်းပုစ္ဆာတို့ကို တပုဒ်ပြီးတပုဒ် ဖြေဆို လာခဲ့ရသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေရာ ကြာသော်..... “လာလေရော့ လဟယ်” ဟု ဆီးကြိုစောင့်ကြည့်နိုင်လာသည့် အလေ့အကျင့်ကို ရ၍လာပြီဖြစ်ပါသည်။ မြို့ဟောင်းတွင် ကျွန်တော်ဘဝသည် အကျွေးကလေး တကျွေးသို့ ရောက်၍နေပြီ ဖြစ်သည်မှာကား ထင်ရှား၍နေပါသည်။ ထိုအကျွေးသည် ကောင်းသော အကျွေးဖြစ်လေမလား၊ သို့မဟုတ်- မကောင်းဆိုးဝါးတို့နယ်ပယ်သို့ တဆစ်ချိုးတဆစ် တိုးဝင်သည့် အကျွေး ဖြစ်လေမလားဆိုသည်ကိုမူ စောင့်ကြည့်ရပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။ ကြာတော့မည်လည်း မထင်ပါပေ။

ဧည့်ဂေဟာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုစံရွှေမောင်နှင့် သာကျော်ဝေလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပင် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြ၏။ ထိုအခါကိုကြီးအောင်က ကားဒရိုင်ဘာ၏ကိစ္စက အရေးကြီးနေသည်ဖြစ်၍ နောက်တနေ့တွင် မိမိတို့လည်ပတ်ခြင်းအမှု မပြုကြပဲ နားဦးမည်၊ ဆေးရုံသို့ဝင်ပြီးမှ အေးအေးလူလူ လာနိုင်ပါသည်ဟု အလိုက်သိစွာ မှာကြားလိုက်လေသည်။

“အေးဗျာ.. ဒါလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်လွန်းတာကတော့ ဆန်းတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေါ့လေ.. ဆန်းသမျှထိပ်တင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာကို အယူသည်းပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဖူးဗျာ၊ မစ္စတာ ‘ဖောင်လင်’ ဘွဲ့ ပေးကာမှပေးရော၊ ကျွန်တော်တော့ တံဇဉ်းတခုရှာပြီး ဖိုးထွန်းနိုင်ငွေပတ်ကို ဖြတ်တောက်ကြည့်ချင်တယ်၊ သူ့ကြောင့် ခိုက်သလား-မခိုက်သလားဆိုတာ သိရအောင်လို့၊ တကယ်ပဲဗျာ.....”

ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်ကြပြီးနောက် သူတမျိုးငါတဖုံ ဝေဖန်ချက်ထုတ်ကာ ထင်မြင်ချက်အများအပြား ပေးကြရာ၌ စာရင်းစစ်အရာရှိ ဦးသောင်းတင်က.... “ရသေ့ကြောင်ဆိုတဲ့ လူကို- အရူးရယ် အကောင်းရယ်လို့တော့ ခွဲခြားပြီး တပ်အပ်မစွပ်စွဲလိုဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့- ဒီလက်ပတ်ရကထဲက နဲနဲထူးခြားတာကတော့ အမှန်ပဲဗျာ.....၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိလာရင် ဆန်းစစ်တာဟာ မမှား

ဘူးဗျ” ဟု ပြောရာတွင် မြန်စာဂုဏ်ကိုဇော်ဝေကပါ ကျိန်စာသင့်သည်၊ ဒဏ်သင့်သည်၊ နိမိတ်ပြသည် ဟူသော အကြောင်းအရာတို့ဖြင့် နွယ်ကာ သူ့အယူအဆကို သူဖွင့်ဟလာပါသည်။

“အေးဟုတ်တယ်- ဝတ်လိုက်တိုင်း ချွတ်မရကထဲက ကိုယ်လဲသင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာ၊ ပြောနေကြာတယ်- ဗိုလ်စဲစောင့်ဆီက စူးဆောက်တန်ဆာပလာငှားပြီး ထွန်းနိုင်လက်ပတ်ကို ဖြတ်ထုတ်ကြည့်ရအောင်”

ကိုတင်ထွတ်က အပြောနှင့်အလုပ် သရုပ်ချင်းညီစေရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့သဖြင့် လက်ကာဟန်တားလိုက်ရပါ၏။

“ခုမှာတော့ ကျွန်တော့်ဘော်ငွေလက်ပတ်ကို မချွတ်တော့ဘူးဗျာ-နေပါစေ”

ကိုတင်ထွတ်သည် အံ့ဩသလို ကျွန်တော့်ကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ- “မောင်ရင်က ဒီအတိုင်း ဝတ်ထားရဲသလား- ဟုတ်လား” ဟုမေး၏။

“ရဲတယ်- မရဲတယ်ဆိုတာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

တဦးနှင့်တဦး အဓိပ္ပါယ်အယူအဆခြင်း လွဲမှားနေသဖြင့် ကျွန်တော်က စိတ်မရည်ပဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောမိရာ ကျွန်တော့်စိတ်ကိုသိသော ကိုကြီးအောင်က..... “ဒီလိုရှိတယ်ညီလေး၊ ကိုတင်ထွတ် ဆိုလိုတာက ညီလေးရဲ့သတ္တိကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီလေးဝတ်ထားတာနဲ့ ဝတ်မထားတာကို ကွားခြားမှုရှိမရှိ မသိချင်ဘူးလား၊ ဒီအတိုင်းပဲ စောင့်ကြည့်တော့မှာလားလို့ မေးချင်တဲ့သဘောပါ” ဟု သာသာညှင်းညှင်း ပြောပြ၏။

“ဒီမှာ ကိုကြီးအောင်၊ ဒီလက်ပတ်ကို မြို့ဟောင်းမြစ်ဆိပ် ဟိုး..... ရေအောက်ကနေပြီး မတော်တဆ ဆတ်ဆော့ရင်း ရလာခဲ့တယ်၊ ကိုကြီးအောင်က မင်းနဲ့ထိုက်တယ် မင်းယူတော့ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝတ်လိုက်တယ်၊ ဝတ်မိတာနဲ့ လုံးဝချွတ်လို့မရဘူး၊ ပြုတ်ကျချင်ယင်လဲ အလိုလိုပြုတ်ကျတယ်၊ လက်ကောက်သံတချွင်ချွင်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီသွားတုန်းက ဘုရားကပြန်လာတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက (ဗိုလ်ဂျွန်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့) လို့ ဆုတောင်းသွားတာကို ကျွန်တော်ကြားသားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက အမှုမဲ့ပါပဲ.....၊ ခုတခါ ဓာတ်ပုံပျောက်တဲ့ကိစ္စနောက်က မထင်ပဲ လက်ကောက်ကိစ္စက အမျှင်တန်းပါလာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာမိပါတယ်၊ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့လူဆိုတော့ ကျိန်ဆဲသတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ကောက်ကို လာတောင်းမလို့တဲ့၊ သူ့စကားမှာလဲ- ‘ဗိုလ်ဂျွန်’ ဆိုတာ ပါလာပြန်တယ်၊ လမ်းကအဖွားကြီး ပြောတဲ့စကားမှာလဲ ‘ဗိုလ်ဂျွန်’ ဆိုတာပဲ ပါပြန်တယ်၊ ဒီလက်ကောက်ဝတ်ထားရင် ဘေးဆိုးသင့်သတဲ့လား၊ ဟင်း..... သူတို့ပြောပုံကတော့

ဒီအတိုင်းပဲ ကိုကြီးအောင်၊ ဒီတော့- လက်ကောက်ကို ဒီအတိုင်းဝတ်ထားပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စမ်း-
 စောင့်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ဆန္ဒ ကျွန်တော်မှာပေါ်လာတယ်..... ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းအယူအဆ
 ကျိန်စာတိုက်တယ်တို့၊ ခိုက်တယ်တို့ဆိုတာက ကိုယ်တွေ့မကြုံသေးတော့ မယုံခဲဘူး.....၊ ခုဟာ
 ကျွန်တော်အတွက် လက်တွေ့ဆန်းစစ်ရမဲ့ အခွင့်အရေးပါပဲ.....၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 လက်ကောက်ကို ဝတ်မြဲတိုင်းပတ်မြဲတိုင်း ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်လက်မှာ
 ဝတ်ထားရင်းနဲ့ နောက်ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာကို စောင့်ကြည့်မယ်ဗျာ.....၊ တကယ့်
 တကယ် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် ကျွန်တော်အပေါ်မှာပဲ ဒုက္ခဘေးတွေ ကျရောက်ဖြစ်ပွားသင့်တယ်လေ။
 ဒါမှကျိန်စာဆိုတဲ့စကားနဲ့ သင့်တော်လိမ့်မပေါ့.....၊ ကျွန်တော်မထိပဲ တခြားသူထိတယ်ဆိုရင်တော့
 တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်လို့ပဲ မှတ်ရမှာဘဲ”

ကျွန်တော်က မိမိယုံကြည်ချက်ဖြင့်မိမိ တိတိကျကျ ပြောပြလိုက်သည်ဖြစ်ရာ မူလကပင် ကျွန်တော်၊
 စိတ်အနေနှင့် ဆန့်ကျင်၍မလုပ်လိုကြပဲ ကျွန်တော်စိတ်ပျော်စေရန် ရည်သန်ရင်းစွဲရှိသူများမှာ စောဒက
 မတက်သာတော့ပဲ ငြိမ်၍သာနေလိုက်ကြ၏။

“အေးဗျာ..... သိပ္ပံခေတ်မှာ ဒါတွေကို ခဏခဏထည့်တွေးရတာကတော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့ဗျာ။
 ရိုးရာ အစွဲဆိုတာလဲ အခက်သားမှတ်လားဗျာ။ အရာရာမှာ စိတ်သာအရေးကြီးတာပါလေ- ကိုထွန်းနိုင်
 စိတ်ခိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဘာလိုလို့နဲ့ မြို့ဟောင်းရောက်မှ လျှို့ဝှက်သံဖို ဇာတ်လမ်းကလေးတွေနဲ့
 ရေစက်ဆုံနေကြရပါပကောဗျာ။ ဒါဟာလဲ တမျိုးစိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားတို့ ပြန်မှပဲ
 ပြန်တော့မယ်.....”

စာရင်းစစ်အရာရှိ ဦးသောင်းတင်သည် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်၌ သတိမလျော့စေရန်အတွက်
 အရိပ်အမြှောက်စကား အနည်းငယ်ပြောပြီး ကျန်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ အိပ်ရာခန်းသို့ ဝင်၍
 သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း မိုးကြောင့် ဝရံတာတွင် ထွက်၍အိပ်ရန် မဖြစ်တော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့
 အတွက် နေရာပေးထားသော အိပ်ခန်းတွင်းသို့သာ လှည့်ဝင်ခဲ့ရ၏။ ကြမ်းပေါ်၌ ကျွန်တော်
 အိပ်ရာလိပ် ဖြန့်ခင်းနေစဉ်၌ အခန်းပြင်ဖက်တွင် အဖွဲ့သားများ တိုးတိုးတိုးတိုးဖြင့် တိုင်ပင်နေ
 ကြသံကို ကျွန်တော်ကြားရပေသည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာခင်းအပြီး အညောင်းပြေအညာပြေ လှလိုက်
 သောအခါတွင်ကား အားလုံးစုပြုံဝင်လာကြကာ ခေါင်းဆောင်လုပ်လာဟန်တူသော ကိုတင်ထွတ်က.....
 “ဒို့တော့... စိတ်ရှုတ်စရာတွေ ဟိုဟာဖြစ်ဒီဟာဖြစ်နဲ့မို့ တညလုံး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖဲရိုက်ကြ
 မလို့ဟေ့၊ ကိုရင့်အခန်းထဲမှာပဲ စုရိုက်ကြမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။ ကိုကြီးအောင်က ပြုံး၍နေ၏။
 ကိုတင်ထွတ် ပါးစပ်ဟသည်နှင့် အူဘယ်နှစ်ခွေရှိသည် သိပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်မှာ သူတို့တသိုက်
 တညလုံးမအိပ်ပဲ ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြည့်လို၍သာလျှင် ဉာဏ်ဆင်ပြီးဖြစ်ကြောင်းကို သိပြီး
 ဖြစ်လေရာ- ခင်ဗျားတို့ကစားရင် ကျွန်တော်လဲ စာဖတ်နေလိုက်မှပါပဲ- ကောင်းပါတယ်....
 ကျွန်တော်အဖို့ မျက်စိညောင်းရင် ဖဲဝိုင်းပြောင်းလိုက်ရုံပဲပေါ့.....” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ခဏချင်း ကျွန်တော်၏အိပ်ခန်းအတွင်း၌ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် စည်ကား၍နေသော ဖဲဝိုင်းတခု ပေါ်ပေါက်အရှိန်ရ၍သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဖဲချပ်သံနှင့် မိုးပေါက်သံတို့ကို နာခံရင်း ညဦးဦးပိုင်းက ဖတ်လက်စဖြစ်သော ‘ဒို့့နှစ်ယောက်’ ပိုင်တွဲကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရပြန်၏။ ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော်ကို ညစာစားဦးမည်လားဟု မေးသေး၏။ စိတ်မောလူမောမူ အရှိန်မပြေတတ်သေးသဖြင့် ရင်ကြပ်မြဲကြပ်နေသောကြောင့် ယနေ့ညအဖို့မူ မမြင်ရသော ‘ကျိန်စာမျိုး’ ကို အစာငတ်ခံဆန္ဒပြပါမည်ဟု အပြောင်အပျက် ပြောလိုက်ရပါ၏။

လက်ငင်းဝေဒနာ သက်သာလျှင်ပြီးသပဟု ကုမမည့်ဆေးထက် တလွဲဆံပင်ကောင်းသော ထုန်နာ ကျင်နာကို တောင့်တတ်ကြသည်။ ကျား-ကျားမီးယပ်သမားများကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်မှာလည်း ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကဝံကို အမြန်နှုန်းကြီးကြီးဖြင့် ခံစားတွေ့ထိနေရသဖြင့် စိတ်တွေ ‘ဟုန်’ ‘ထုန်’ နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဆေးမြီးတို့နှင့်သာ တင်းတိမ်နေရပါ၏။ ကျွန်တော်၏ မြစ်ချင်းပြီး ဆေးမြီးတိုကား ‘ဒို့့နှစ်ယောက်’ ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုဇော်ဝေ ရေး၍ပေးထားသော ‘ဒို့့နှစ်ယောက်’ ကား အများတကာထက် ရှည်လျားထွေပြားသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ကား ကျွန်တော်၏ စ လယ် ဆုံး တဇာတ်လုံး၌ အမြင့်ဆုံး အပိုင်းသည် ကိုဇော်ဝေနှင့် ဆုံဆည်းခင်မင်မိခဲသည့်ကာလနှင့် သွားရောက်တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတဖန်..... စစ်တွေခရိုင် မြောက်ဦးမြို့ဟောင်း၌ ကျွန်တော်၏ လာလတံ့သော ဘဝဖြစ်စဉ် တို့တွင်ကား အဘယ်ကာလတောင်တာ ဗီဇာသည် အရေးပါဆုံး ဒီရေအမြင့်ဆုံး ဖြစ်ဦးမည် မသိ ပါချေ။

သူတော်ယောင် ရသေ့ကြောင်က ကျွန်တော်ကို ‘ဗိုလ်ဂျွန်’ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ဟောဆိုသည်။

ဗိုလ်ဂျွန်ဆိုသည်မှာ မည်သူပါနည်း.....။

မြို့ဟောင်းနှင့် ဗိုလ်ဂျွန်သည် မည်သို့ သမိုင်းအလာရှိခဲ့ပါသနည်း.....။

ဘော်ငွေလက်ပတ်၌ ထိုးထားသောစာတန်းကား..... “ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီက ဇီဝစိုးဆင်ကို ထိန်းရသော မဂိုလုလင်ကလေးရှားမားအား ပေးသနားသည်” ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရှားမားတို့ခေတ်က ဘော်ငွေလက်ပတ်သည် ‘ဗိုလ်ဂျွန်’ နှင့် မည်မျှအဆက်အစပ်ရှိ၍ လာပြီးလျှင် ယနေ့အထိ မည်သို့ ကျိန်စာဒဏ် ပြင်းထန်နေရပါသနည်း။ မျက်လုံးစိမ်းနှင့် ထွန်းနိုင်ကကော အဘယ့်ကြောင့်

ပေါက်ပေါက်ရရ မြောက်ဦးခေါ် မြို့ဟောင်းအထိ ရောက်ရှိအောင် ခြေစကြာဖြန့်ခဲ ရသနည်း။ ပုထုဇဉ်တို့ ရင်၌ရှိကြသော မမြင်ရသောတွန်းအားသည် ထိုသူတို့အား စိတ်အဟုန် တောင်ပံပြင်းစွာ ခတ်စေသည်ဆိုပါက သံသရာအဆက်သည် မည်မျှရှည်ကြာခဲ့ကာ မည်သည့်သောင်းကမ်းအထိ အမြင်တန်းကာ အဆုံးသတ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ကိုယ်အားစိတ်အား၊ နှလုံးသားအမြင်များ ပါးလျားလာပြီ ဆိုသည်နှင့် ယင်းကဲ့သို့သော မေးခွန်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်သည် ကျွန်တော် ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ဂျမ်းသဒ္ဓါလန်အောင် မွေ့ရမ်းပတ်ချာလည်ကာ နေတတ်ပါသည်။ ထိုမေးခွန်းများကို မရမကအဖြေရှာသည်ထက် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ခေတ္တခဏ ဖြေစိမ့်သောငှာ- စိတ်လွှဲတံခါး ဖွင့်ပေးထားသည်က ပို၍သက်သာသည်ဖြစ်ရာ.....

လက်ဦး၌ ကျွန်တော်သည်ဖိုင်တွဲကို ဟိုလှန်သည်လှန်လုပ်ကြည့်ရာမှ ကိုတင်ထွတ်တို့ ဖဲဝိုင်းသို့ အာရုံကူး၍ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော်လဲလျောင်းရာနေရာမှကြည့်လျှင် ကစားသမားသုံးဦးခန့်မျှ၏။ ဖဲချပ်များ ကိုယ်စီကိုင်ထားသည်ကို တဦးချင်း တွေ့မြင်သိရှိနိုင်လေရာ ကယျာကရာ ကိုဆွေဝင်း ဆွဲလိုက်သော ဖဲချန်သမျှသည် အောက်လူဖြစ်သော ကိုတင်ဦးအတွက် ထည့်ဖဲဖြစ်နေတတ်ကာ အထက်လူဖြစ်သည့် ကိုဇော်ဝေမှာ ဖဲကစားမကျင်လည်ဘူး ဟုဆိုကာမှ တဲဖဲတို့၊ ဂျိုကာဖဲတို့ ဆွဲတိုင်း တက်၍နေသည်ကို တွေ့မြင်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့်- “ကဆိုသည်မှာ အလှည့်မသင့်လျှင် မလှ၊ အလှည့်သင့်ပြန်လျှင်လည်း တဝဟူသောသဘာဝ” ကို ထိတွေ့နေမိပါ၏။ အလှည့်ဆိုသည်မှာလည်း တခဏမှသည် တဘဝရှည်ကြာလျှင်လည်း ရှည်ကြာနိုင်ပေသေးရာ ရှေးကပြုသော ကုသိုလ်ကံ၏ စီမံရာကို တွန်းလှန်ရာမှ ပစ္စုန်ပွန်ကံ၏ အကြိမ်အဖန်တန်ပြန်မှုကို များစွာလိုပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဖဲဝိုင်းမှ အဘိဓမ္မာတရပ် ထုတ်၍ နေလိုက်မိပေသေးသည်။

အပြင်ဖက်တွင်ကား-မိုးသည် ဖွဲဖွဲရွေသွန်းရာမှ အုံ့အုံ့သဲသဲဖြစ်၍လာကာ -ယခုမှပင် လူသူတို့ နားခိုရာစခန်းဝင်ကြပေပြီ.....ဟု စိတ်ချလက်ချရှိသွားပြီထင်၊ ဒေဝေါပိုင်သောနတ်က မိုးတွေဆုပ်ကာ- ဆုပ်ကာ ကြံ၍နေပြီဖြစ်၏။ လျှပ်ရောင်သည် တဝိုင်းဝိုင်းတဝင့်ဝင့် ဂျိုးဂျင်းသံကလည်း ညံစီ၍နေရာတွင် လက်ဦးက စကားတပြောပြော ခပ်သောသောနေကြသူများမှာ အလမ္မရာထိုးသည့် ပုဇွန်လက်ရိုးကို ယှဉ်ပြိုင်တုပခြင်းငှာ မစွမ်းကြတော့သဖြင့် အသံများတိမ်၍သွားရကာ “ဖဲပွင့်” ကလေးများတွင်သာ စူးစိုက်ကာ နှုတ်ဆိတ်လာကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုသူတို့၏အချင်းချင်း ကျီစယ်ပြောင်လှောင်မှုတို့ ရပ်ဆိုင်းသွားသောအခါ၌ မပြောင်းလဲသော ဖဲအဘိဓမ္မာကို ညီးငွေသွားမိတော့ကာ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်အစာဖြစ်သော “ဒို့နှစ်ယောက်” ဖိုင်တွဲထံသို့သာလျှင် လုံးလုံးလျားလျား အာရုံပြောင်းလိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါ ငြီးသံတို့သည် ဝေးကွာသွားကြ၏။ တနေ့လုံး တွေ့ဆုံခဲရသော ဖြစ်စဉ်တို့နှင့် သောကမြူတိမ်တို့မှာလည်း လွင့်ပြေးသွားကြ၏။

အတိတ်ကြေးမုံပြင်သည်သာလျှင် ဝင်းပလာပြန်ပါ၏။

ကိုဇော်ဝေ.....။

မြန်စာဂုဏ်အသင်းမှ ကိုဇော်ဝေ.....။

မါမဲ့သွေးတိုးရောဂါ သက်သာစေရန် မောင်းမကန်သို့ အပျော်ခရီးထွက်ခဲ့ကြစဉ်က မမနှင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်ကိုဇော်ဝေနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ ထိုသည့်နောက်၌ ကျွန်တော်သည် ကိုဇော်ဝေတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျက်စားခဲ့ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မမနှင်းသည်လည်း အမြင်တန်း၍ ပါလာခဲ့ရသည်။ ပြဿနာတွေဖြစ်ပွားသည်။ ကိုဇော်ဝေ- ကျွန်တော်ကို ခင်မင်တွယ်တာလေလေ- ပြဿနာရှင် ကျွန်တော်အကြောင်းကို သိလာလေလေဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း “ဆင်ဆိုသည်မှာ” ဟု အစချီရှုလောက်သာ ရှိပါ၏။ ကိုဇော်ဝေကျွန်တော်ကို သိသောအသိသည် အားလုံးမှန်ခြင်းကား မရှိ၊ မရှိသော်လည်း ထိမိသောအမြင်ကလေးများကား ကျွန်တော်ဘဝဇာတ်လမ်း၌ အဖိုးတန်ပါပေသည်။ တနေ့သောအခါ၌ သူ့အမြင်နှင့်ကိုယ့်အမြင် ဖလှယ်ကြရာတွင် ကိုဇော်ဝေ၏ “ကောက်ချက်” တို့သည် ကျွန်တော်နှလုံးသား ဗဟိုပစ်မှတ်နှင့် လွန်စွာမှန်းကပ်ခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ကား.....။

မှော်ဘီမနှင်းစိန်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကိုယ်တို့ဟာ ကိုရင်ခေါ်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာကိုတင်ဦးနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း အားမနာပါးမနာ တောင်းခဲ့ကြတယ် နိုင်ကြီးရေး.....

အကောင်သေးသေး-မျက်မှန်ကလေးနဲ့ ကိုတင်ဦးက မျက်လုံးမှေးမှေးတွေကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကိုယ်တို့ကိုကြည့်တယ်....၊ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းတွေ လူတကာ ဖောက်သယ်ချ ရမလား ဆိုတဲ့ မကျေနပ်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကိုရင်ကိုပြန်ကြည့်တယ်။

“ပြလိုက်ပါဗျာ- ကိုတင်ဦးကလဲ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ၊ နောက်တခါသွားရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပြလိုက်ပါ.....”

ကိုရင်က အဲသလိုပြောတော့ အင်မတန်မှနာမည်ကြီးတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မကလေး မှော်ဘီမနှင်းစိန်ရဲ့ ရုပ်သွင်ကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ တွေ့ကြမြင်ကြရတော့မယ်- ဆိုပြီး အနီးအနားကနားစွန်နားဖျား ကြားတဲ့သူများပါ ဝိုင်းအုံလာတော့တယ်။

နေရာကတော့- ယူဒသန်ခန်းမမှာပေါ့ နိုင်ကြီး.....။

မမမေဂျာတို့ရဲ့ ‘စုံနဲ့သာမြိုင်’ ရှာပုံတော်ကပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပမှာကတော့ ယုဒသန်ခန်းမရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဇာတ်စင်ထိုးပြီးမှ အကျအနုတခမ်းတနား လေဟာပြင်ဇာတ်ရုံသဘောမျိုးသာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်တိုက်ကြ၊ ကခုန်ကြ၊ သီဆို ကြတာကတော့ ယုဒသန်ခန်းမတွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့လည်နေ့ခင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညဦးပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်တိုက်ကြရတဲ့ဒုက္ခက မသေးလှဘူး.....။ လူမြင်သူမြင်ခံလို့ကလဲ မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ရောနှောပါဝင်ကြရလေတော့ အများအမြင်မှာ မလျော်ကန်တာ- မသင့်မြတ်တာတွေ မဖြစ်ပွားရအောင် စည်းကမ်းစံနစ် ထားရှိ ထိန်းသိမ်းဖို့ကလဲ အရေးကြီးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားကြီးများသာ မကဘဲ ဆရာဆရာမများကပါ။ ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်း ပေးကြရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ယုဒသန်ခန်းမ အတွင်း ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်မှာတောင် တံဆိပ်လက်မှတ်မပါရင် မျက်နှာသိမျက်နှာနာရယ်လို့ အားနာ မနေနိုင်ပဲ ခိုင်မြဲတိကျတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ချထားကြရတယ်။ ဒါမှလဲ ဇာတ်တိုက်တာကိုပဲ ပွဲကလေးတမျှ ဟေးလားဝါးလား လုပ်မဲ့သူတွေကို ဝေးဝေးကို တားမြစ်လို့ရမှာကိုး နိုင်ကြီးရ.....။

“စုံနဲ့သာမြိုင်” မှာ ကိုရင် တက်တက်ကြွကြွဖြစ်ပုံကတော့- အံ့စရာပါပဲ..... အနုပညာ တေးကဗျာ လိုက်စားသူတွေမှာ သန်သန်ထွားထွား အရပ်ကြီးမားမားရယ်လို့ ကိုယ်တယ်ပြီး မမြင်ဘူးလှဘူး၊ စောင့်ညှင်းပတ်သာ- ဒုရိယာနဲ့ပဲနေနေ.....၊ ဆေး၊ မှင်၊ ဆေးစက်၊ ဆေးတံမြက်တွေနဲ့ပဲနေနေ၊ ကဗျာတပြုံး- စာတမြဲနဲ့ ပေလွှာအစုံ ဖွဲ့ပြီးတော့ပဲနေနေ၊ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး အတွေးနယ်ကျယ်ပြီး နေရသူတွေဖြစ်လေတော့- ကြွက်သားအကျောအချင်တွေ ဆိုင်းလေးပြီး သေးသေးကွေးကွေးတွေသာ များကြရာမှ သည်အုပ်ထဲဝင်ကာမှ သည်ပုတ်ထဲကပဲဖြစ်မလာပဲ၊ ဘယ်ရွှေစွန်ညိုကြီး ဝဲနေပါလိမ့်လို့ ထင်ရလောက်အောင် ကိုရင်ကို နေရာတကာမှာထောင်ထောင်ထောင်ထောင်နဲ့ မြင်ရတာတမျိုးပဲဟေ့၊ ကိုရင်နဲ့ လုံးဝမအပ်စပ်သလိုပဲ.....၊ လူပုကလေးတို့တိုင်းပြည် ရောက်နေတဲ့ “ဂါလီလာ” လို့ ခင်မင်စရာ အားကိုးစရာ ဖြစ်ပေလို့တော်တော်တယ်၊ လူအားငွေအားကအစ အရာရာမှာ ဝါယမ စိုက်ထုတ် ကူညီတဲ့သူဖြစ်နေလို့ တံခါးမရှိဓားမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်တဲ့အပြင်..... ဝေဖန် ပြောဆို ပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ဩဇာကို အလိုလိုရနေတော့- ကိုယ်ဟာ ကိုရင်ကိုကြည့်ကြည့်ပြီး ဒြီးကျူးနေ မိပါတယ်.....”

အဲသည်နေ့ကတော့ ဇာတ်တိုက်တာ တော်တော်လေးအသားကျလာပြီ ဖြစ်လို့မို့ အမျိုးသမီးလေး များက ဇာတ်တိုက်ခန်းကို မှတ်တမ်းတင်ချင်ပြီဆိုတာနဲ့ ပါးစပ်နဲ့ စရံသတ်ထားပြီးဖြစ်ကြတဲ့ ကိုရင်ဇာတ်ပုံဆရာကို ဆင့်ဆော်ခေါ်ပြကြရာကနေပြီး မနှင်းစိန်ရဲ့အကြောင်းကို ရောက်သွား ကြတာပါပဲ။

မနှင်းစိန်ကိစ္စကို အစဖော်ပေးသူကတော့ မယဉ်အေးပဲဖြစ်ပါတယ်.....။ မယဉ်အေးက စုံနဲ့သာမြိုင် ပြဇာတ်မှာ မတင်နုကို မော်မော်တို့နဲ့အတူ ရှင်တော်ဂေါတမကို မြူဆွယ်တဲ့အကနဲ့ ကပြ ဖျားယောင်းတဲ့ မာရ်နတ်မင်းသမီးများအခန်းက ပါဝင်ရတာကိုး.....။ သူတို့ထဲမှ မတင်နုက အင်မတန်

ဆံပင်ကောင်းတဲ့ မိန်းမတယောက် ဖြစ်လေတော့ကာ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ကကြရအောင်လို့ အဖော် စပ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ဆံပင်ဖားလျားချတာ ရှိပါ့မလားလို့ ကိုယ်ကစောဒကတက်မိတော့ ကိုယ်တို့အခုအသုံးပြုနေတဲ့ ထီးနန်း အဝတ်အစားတွေ ဟာလဲ ဘုရားရှင်လက်ထက်နဲ့ အကွာကြီးကွာတာပဲ။ မူရင်းကိုက လွဲမှားနေတဲ့နောက် ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှု ကြည့်မကောင်းရှုမကောင်း ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ရင် ခွင့်ပြုသင့်တယ်လို့ မတင်နုက ပြန်ချေပတယ်ကွ...။ မော်မော်နဲ့မယဉ်အေးတို့ကတော့ သူတို့ဆံပင်တွေက ခူးထောက် ကွေးအထိ ရောက်ကြသူမဟုတ်လို့ လိုလိုချင်ချင်တော့ မရှိကြဘူးပေါ့လေ။ သို့သော်လဲ ဇိနတ္တပကာသနီရော၊ မဟာဝင်ဗုဒ္ဓဝင်ငါးရာ၊ ငါးဆယ်ရော၊ အရေကျိုသောက်ထားတဲ့ မတင်နုကို သူတို့ စကားအနိုင်မပြောနိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲသည်တင်ကိုရင်လဲ ဓာတ်ပုံဆရာကလေး လက်ဆွဲပြီး ရောက်လာတော့ မယဉ်အေးက ပြေးတဲ့လိုဆီးကြိုကာ မာရ်နတ်သမီး သုံးယောက်အဖြစ်နဲ့ ဘယ်လို အဝတ်အစားကရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကို အကြံဉာဏ်တောင်းတော့တယ်။ ကိုရင်ကလဲအလာကြီးပဲ။

ငါးမာန်ရဲ့တဲ့ အောင်ပွဲဝင်၊ ပလ္လင်ဗောဓိ အပရာဇိဝယ် ဆိုတဲ့အပိုဒ်ကို သရုပ်ဖော်ကြမလို့ မဟုတ်လားတဲ့၊ ဆက်ပြီး- ကိုရင်ပြောတာတွေကဖြင့် တကယ့်စာတတ် ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ် တယောက် ပါပဲ။ အေးလေ.... စာတိုပေစရေးနေမှတော့ အဖတ်အမှတ်တွေက များပြီးရှိနေတာ မဆန်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခြီးကျူးချင်တာ တခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ ဘာစာရေးသလဲ- မြန်မာစာရေးတယ်၊ မြန်မာစာ ရေးတတ်ဖို့ဟာ မြန်မာစာ များများဖတ်ရမှာပေါ့။ ဒါဟာ တစ်အချက် အရေးကြီးဆုံးပဲပေါ့။ တချို့သူတွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာစာရေးဖို့အတွက် အင်္ဂလိပ်စာတွေ သိပ်ဖတ်ကြတာပဲ။ အဲဒီတော့- မြန်မာစာ အရေးမှာ အင်္ဂလိပ်အတွေးတွေနဲ့ ခပ်ဖန့်ဖန့်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ပဲ အင်္ဂလိပ်စာရေးကြပြန်တော့ မြန်မာအတွေးနဲ့ရေးသတဲ့။ ရီစရာ ကောင်းသလို စိတ်ပျက်စရာလဲ ကောင်းသပေါ့ကွာ.....။ မြန်မာစာရေးရင် မြန်မာစာတတ်ဖို့ အရေး ကြီးကြောင်း မြန်မာစာတတ်ဖို့ဟာလဲ မြန်မာစာကိုဖတ်မှ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုရင်သဘောပေါက်တာ ကိုယ်ခြီးကျူးမိပါတယ်.....။ ပြီးတော့- ကိုရင်ဟာ အချက်အလက်တွေကိုလဲ တော်တော်ကလေး တိတိကျကျ မှတ်သားထားတတ်ပေသားပဲ။

ကိုရင်က ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုရင်- “ကျွန်တော်ဖတ်ဘူးသမျှကတော့ ဒီလိုခင်ဗျ၊ ရှင်တော်ဂေါတမဟာ မဟာဗောဓိပင်က အရှေ့မျက်နှာ ၃၂-လံကွာမှာရှိတဲ့ အဇ္ဇပါလညောင်ပင်ရင်းမှာ စံနေတော်မူတုန်း မာရ်နတ်ကမြင်တော့ (ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းကြီး၏ ယုတ်သောအဖြစ်ကို ရှုကြည့်ပါသော်လည်း တစုံတခုမျှ ချော်ချွတ်သည်ကိုမမြင်ချေ။ ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်လိမ့်လေ၏) ဆိုပြီး နှလုံးမသာရှိလို့ ခရီးလမ်းမှာ ငေးမှိုင့်ထိုင်နေဆဲမှာ တဏှာ-အရတီ-ရာဂါဆိုတဲ့ အမည်အသီးသီးရှိတဲ့ သမီးသုံးယောက်က (ဖခင်၏ နိုင်ငံသို့ပါရမည်) လို့ အာမခံချက်နဲ့ ရှင်တော်ဂေါတမဆီ အရောက် လာကြပြီး ဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်းမှာ အလုပ်အကျွေးပြုလိုပါတယ်လို့ ဖျားယောင်းကြတာပဲတဲ့။

ဘုရားရှင်ကငြင်းပယ်မှ နောက်ဆုတ်သွားကြရတာ။ ဖျားယောင်းတယ်ဆိုတဲ့နောက် ဘယ်လို အဝတ်အစား ဖြစ်ဖြစ် ရတာပေါ့ဗျ။ အဝတ်အစားမပါရင် သာကောင်းသေးတယ်” တဲ့ဗျ။

ကိုရင်က အပြီးသတ်ကျမှ ရွတ်နောက်ပစ်လိုက်တော့ ဆူကြည့်ကြတာ ပွက်လောရိုက်သွားတာပဲ။

“ဆင်ရင်မူကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့၊ တကတဲ- ထုံးဖွဲ့မှုကိုပြောနေတာ၊ အခုဟာက ဆံပင်ဖားလျား ချသင့်မချသင့်ဆိုတဲ့ ပြဿနာရှင်.....”

မော်မော်က စိတ်မရှည်ပဲပြောလိုက်တော့မှ ကိုရင်ကမျက်နှာပိုးသတ်ပြီး- “အော်-ဒီလိုလား၊ ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ။ မာရ်နတ်သမီးနဲ့ တူမတူတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်မကလေးနဲ့တူမှာတော့ သေချာတယ်။ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ပန်းတွေဝေအောင်ပန်ထားပြီး ဖျားယောင်းတာကတော့ ဥစ္စာစောင့်မကလေးတွေပဲဗျ” လို့ ရှောင်တခင် ပြောလိုက်တယ်။

“ကိုထွန်းနိုင်က ဥစ္စာစောင့်မကလေးတွေ မြင်ဘူးလို့လား”

မယဉ်အေးက ဖျပ်ကနဲမေးလိုက်တော့ ကိုရင်ကလဲအမူမဲ့ပဲ- “အရင်တုန်းကတော့ မမြင်ဘူးပါဘူး” လို့ ပြောပြီးမှ တခုခုကိုသတိရလိုက်သလိုနဲ့ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုရင်ဘေးက ကိုတင်ဦးကလဲ လက်ကုပ်လိုက်ပြန်ရာမှာ တခါက ကိုရင်ပဲ အစဖော်ပေးဘူးတဲ့ မှောဘီ-မနှင်းစိန် ကိစ္စကို မယဉ်အေးကသွားသတိရပြီး “ကြည့်စမ်း-ကြည့်စမ်း-မနှင်းစိန်ရဲ့ဓာတ်ပုံ ရိုက်လာကြပြီ ထင်တယ်။ မှန်မှန်ပြော လို့ စစ်မေးပါလေရော။

ယုဒသန်ခန်းမ အပြင်ဖက်ရောက်တော့ ကိုရင်ကားကလေးပေါ်မတက်ခင် ကိုယ်လဲ အသဲကြားက ယားကျိုကျိုဖြစ်နေတာကို မခံသာတာနဲ့.... “တက္ကသိုလ်မနှင်းစိန်ဆီက ခွာပြီး သံလျှင်မနှင်းစိန်ဆီ သွားတာက အရေးမကြီးဘူးနိုင်ကြီး.....။ မှော်ဘီမနှင်းစိန်နဲ့ တကယ်တွေ့မတွေ့တော့ ကိုရင် ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စနဲ့ မေ့မသွားခင်မှာ အတည်ပြုသွားစေချင်တယ်- ပြောကွာ.....” လို့ အတွန့်တက်လိုက်မိတယ်။ ဒီအခါကိုရင်ဟာ မရီမပြုံးပဲ ကိုယ့်ကို ကိုရင်မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ ခပ်ညိုညိုကြည့်လိုက်ပြီး..... “မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ” ပြန်ပြောတယ်။ ကိုယ်လဲ ကိုရင်တကယ်ပဲ ပြောမပြချင်မှန်းသိရလို့ မမေးတော့ပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုယ်နဲ့ကိုယ်ရင်တို့ ဆုံစည်းတိုင်းဆုံစည်းတိုင်း မေးမလို့ ဟန်ပြင်ခဲ့မိတာ ချည်းပဲ။ မေးခါနီးကျရင်သာ နှုတ်လေးပြီး ပြောမထွက်တာနဲ့ စီမံကိန်း ပျက်ပျက် သွားရတာ။ အေး..... လက်တွေ့ရက်ဝေ တွက်ရေချိုးရင် ယနေ့အထိပဲလို့ ဆိုကြပါစို့..... ။

ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်မြစ်ဆိပ်ကိုရောက်တော့ ကိုရင်အလာကို လည်တဆန်ဆန် ဖြစ်နေကြတဲ့ ညိုတို သားအဖကို တွေ့ရတယ်။ ညိုက ကိုယ်ရင်ကိုမြင်ရင်ပဲ.... “တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ဒီတကြိမ်ပဲ ရောက်ဖူး

ပါတယ် အကိုရယ်- ကြောက်လိုက်တာ၊ အကိုက လာခဲ့ရမယ်လို့ပြောလို့သာ လာရတာ၊ အကိုထွက်မလာပဲ ကြာနေတော့ ညိုတို့လဲ ပြန်ပြေးလာတာပေါ့။ နဂိုရ်ကထဲက ညိုတို့ကို ဒီမှာစောင့်ခိုင်းလဲ ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ အကိုဟာက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး- တက္ကသိုလ်များ လိုက်လာရမယ်လို့.....” လို့ ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောပေတယ်။ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ မူရင်းသဘာဝ အလှတွေကို ဖွေဖွေစစ်စစ် မမြင်ဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီမို့ မှုံနဲ့သာမချယ်ပဲ အသွယ်သွယ်သော ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်ကိုလဲ ပံ့ပိုးပေးခြင်း၊ ကျားကန်ပေးခြင်းမရှိပဲ- ပကတိသွင်ပြင်နဲ့ ရုပ်ဆင်းကြန်အင်ပြည့်လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ကိုယ်ဒီတခါပဲ မြင်ဘူးပါတယ်နိုင်ကြီး၊ မိန်းမပီသသော မိန်းမဆိုတာ အလကားစကားမဟုတ်ပေဘူး နိုင်ကြီးရဲ့.....၊ ရင်နှင့်ပန်းကလေးဟာ ယောကျ်ားတိုင်းအဖို့ မင့်အတွက် အသက်သေခံပြမယ်လို့ ပြောမိမှာ အသေအချာပါပဲ။ ညိုဟာ မိန်းမပီသသော မိန်းမတယောက် ဖြစ်ပေတယ်.....။ မိန်းမပြီသလွန်း အားကြီးရင် ပေးအပ်ခြင်း (Submissive) တွေ လွန်ကဲတတ်ပြီး အချစ်ကိုတာဝန် ဝတ္တရားတခုအနေနဲ့ မျက်ကန်းအဖြစ် ရောက်တယ်လို့လဲ အချို့က ဆိုကြသေးတယ်။ ညိုဟာကိုရင်ကို သူ့ဘဝတခုလုံး ပေးအပ်ထားရှာပေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကိုရင်က အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ ယုဒသန်ခန်းမထိ လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ ပြောတာကိုတောင် ငြူစူဖြစ်တင် မုန်းမာန်မဝင်နိုင်ဘူး ဖြစ်လို့ နေတယ်။

“ဒီလိုရှိတယ်ညို၊ ရွာစားစိန်လက်သန်းအိမ်မှာ ညိုတို့ သီချင်းကျေအောင်တိုက်နေတုန်း အကိုက ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုတင်ဦးကို လိုက်ဖမ်းနေရတော့ ကျောင်းမှာသွားဆုံရင် အချိန်ကုန်သက်သာမယ်ဆိုပြီး မှာခဲ့တာပါ။ အဆင်မပြေတာ ကလေးတွေက ဖြစ်သွားတော့ အကိုလဲ ညိုတို့ရောက်နေကြောင်း မသိလိုက်ရဲပဲ လွဲသွားရတာ.....၊ အေးလေ- ညိုလာတယ်ဆိုတာကို တယောက်သော သူကသိလဲ ပြီးတာပါပဲ”

ကိုရင်က ညို ယုဒသန်ခန်းမရှေ့ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို မမမေဂျာသိပြီး တွေ့ချင်မြင်ချင် လျက်နဲ့ မတွေ့လိုက်ရလို့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားတာဆိုရင်... “ပြီးတာပဲ- ကျေနပ်တာပဲ” လို့ ပြောတဲ့သဘော မဟုတ်လား။ ညိုကတော့ မသိရှာလို့ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားတယ်.....။ ကိုရင်က ညိုနေကပ်ထပ် မေးခွန်းတွေထုတ်နေမှာစိုးလို့ စပိဘုတ်ကလေးထဲ တွဲခေါ်ဆင်းလိုက်မှပဲ စကားစဟာ ပြတ်သွားတော့တယ်။ ညိုဘာဘာကတော့ ကိုရင်စကားသံမှန်သမျှဟာ အဟောသုခံဖြစ်နေပုံရတယ်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်။ စပိဘုတ်စထွက်လို့ အရှိန်လဲရလာရော- ကိုရင်က ကိုယ်နဲ့ညိုကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး..... “သူက ကိုဇော်ဝေပဲညို၊ ကိုယ်တို့အကြောင်းကို ပြောပြထားလို့ သိနေတယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုယ့်မှာ မျက်နှာပူသလိုလို ဖြစ်သွားမိပါသေးတယ်။ ညိုကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်း မိန်းကလေးတယောက် ပါပဲလား၊ ရက်ခြင်းရွံ့ခြင်းမရှိလှပဲ မဆန်းတော့သလိုဟန်မျိုးနဲ့..... “အကိုက ဒီလိုပဲ တွေ့တိုင်း ညိုတို့အကြောင်းကို ပြောပြတာချည်းပဲရှင်၊ ညိုကတော့ အကိုဘာပဲပြောပြော ဟုတ်ကဲ့လို့ ခေါင်းညိတ်ပါတယ်.....” လို့ ညင်သာစွာပြောတယ်။ ညိုဟာ ပညာဥာဏ် အမြော်အမြင်တွေ ရင်သန်လှတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ရှာဘူး။ ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး လောကကြီး

အကြောင်းကို သိလွန်းတဲ့မိန်းကလေးလဲ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့..... ညိုပြောလိုက်တဲ့ စကားရဲ့ အသွင်အပြင်ဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ဖမ်းရ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်နေတယ်.....။ တချို့မိန်းမများရဲ့ ဗီစိတ်ဟာ အဲသလိုသိမ်မွေ့စွာ ထုတ်လွှင့်စွမ်းရှိတတ်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့.....”

ကိုရင်ဟာနေ့စဉ် ညိုတို့သားအဖကို နံနက်ပန်းရောင်းအပြီး သံလျင်ကခေါ်လာတယ်။ ဝိုင်းတော်တီး စိန်လက်သန်းအိမ်မှာ စုံနဲ့သာမြိုင် နောက်ခံသီချင်းတွေကို တိုက်စေတယ်.....။ ညနေပိုင်းတခေါက် ပန်းရောင်းအချိန်မှီ ပြန်ပို့ပေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လဲ ခုမှပဲသိရတော့တယ်။ ဒါနဲ့တောင် မမကျောတို့ ဇာတ်တိုက်တဲ့နေရာကို ညိုရောက်မသွား စေသေးတာဟာဖြင့် တွက်ကိန်းဆန်းလို့အပြင် တခြားမရှိ ပေဘူးလို့ ယူဆရမှာပဲ.....။ ကိုရင်စပိဘုတ်ကလေးကတော့ ရေပေါ်ရုပ်တိုက်ပြေးတဲ့ အမျိုးအစားလဲ ဖြစ် မြန်ကလဲမြန် အထိန်းကောင်းစေအောင် စတီယာရင်တို့ လေကာရင်တားပလက်စတစ် အခုံးတွေနဲ့ ဆိုတော့ကာ ရန်ကုန်နဲ့သံလျင်ကို ၁၅-မိနစ်လောက်နဲ့ပဲ ပေါက်ရောက်သွားပါတော့တယ်။ သံလျင် ရောက်တော့ ကမ်းနားဆိပ်ကို ကိုယ်တို့ မတက်ကြတော့ဘူး။ ညိုတို့သားအဖလဲ သံလျင်က ကျောက်တန်းသွား ခရီးသည်တင်ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဆက်စီးသွားကြမှာမို့ သင်္ဘောဆိပ်ကပဲ ကိုယ်တို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အပြန်ခရီးမှာတော့ ကိုရင်က အချိန်ရသေးတယ်ဆိုပြီး သီလဝါဖက် လှည့်မောင်း လိုက်သေးတယ်။ ကိုရင်ဟာ (မြန်နှုန်း မြန်ရှိန်) မှန်သမျှကို တော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်။ ကိုရင်ဟာ ကားကိုလဲ အမြန်နိုင်ဆုံးမောင်းတယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုလဲ ဝေါကနဲ့ ဝေါကနဲ့နေအောင် စီးတာကို ကိုယ်တွေ့ဘူးတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ရွက်လှေနဲ့ အင်လျားကန်ထဲမှာ ရွက်လှေတင်တာတောင် သူများထက် တရိပ်ရိပ်ပြေးအောင် လွင့်တတ်တယ်လို့အဆိုရှိတယ်။ ဒါလောက်ကိုရင် မြန်ဆန်ပြေးလွှား အားကုန် အားခမ်း ပြုလုပ်နေတာဟာ ဘာသဘောလဲ။ လူ့ဘဝရဲ့အချိန်တွေကို တိုပစ်- ချုံပစ် မြေကြောရှုံ့ပစ် နေတာလား၊ လူ့သက်တမ်းကို အရမ်းကုန်ဆုံးစေတယ်ဆိုရင် မြန်မြန် သေချင်တဲ့ သဘောရောက် တယ်.....။ လူငယ်တယောက်အနေနဲ့ သေခြင်းတရားကို ဒါလောက်တမ်းတ လက်ရပ်ခေါ်နေဖို့တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒီအတွေးပေါက်မိလို့ ကိုယ်က ရယ်သလိုမောသလိုနဲ့ ပြောမိတဲ့အခါမှာ ကိုရင်က မရယ်မပြုံးပဲ..... “သတ္တဝါတွေထဲမှာ လူဟာတော်တော် မြတ်တဲ့နေရာမှာ တည်ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ လူ့ဘဝကနေတဆင့် တက်ရာမှာ..... တချို့တခါထဲနဲ့ ရောက်သွားတာရှိတယ်.....။ တချို့များ ကျတော့လဲ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲအခါခါကျသလို လူ့ဘဝကမတက်နိုင်ပဲ လူ့ဘဝထဲမှာ လူ့ပြန်ပြန်ဖြစ်နေတာရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူ့ခဏခဏပြန်ဖြစ်မဲ့ သတ္တဝါတခုပဲ။ အဲဒီတော့ တဘဝမှာ ဘာဖြစ်လို့ကြာကြာနေရမှာလဲ.....။ မြန်မြန်ဒီလူ့ဘဝကနေ နောက်လူ့ဘဝကို ကူးနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့” လို့ အယူအဆဆန်းတခုကို ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်တော့တယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်လဲ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလို့ ငြိမ်နေလိုက်မိပါတယ်။

“ပင်လယ်ဝအထိ ထွက်ကြည့်ကြမလား.....”

ကိုရင်ကလဲ လေးပင်တဲ့အယူဝါဒတွေကို ဖွင့်အန်မိလို့ စိတ်ကိုပြောင်းခြင်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ စပိဘုတ်လေးနဲ့ လှိုင်းကြီးလှေအောက် လုပ်ကြည့်ချင်ကြောင်းပြောလာလို့ ယုဒသန်ခန်းမကို အချိန်မှီ ပြန်ရောက်ဖို့အရေး ပေးတော့မှာမို့ ကိုယ်ကကမန်းကတန်း ကန့်ကွက်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုရင်က ရီတယ်”

မမနှင်းဟာ လူတွေကိုတော်တော်ဖမ်းစားနိုင်တဲ့သူပဲ၊ ကျွန်တော်သာကြားထဲက ကန့်လန့်ခံမနေရင် ကိုဇော်ဝေမမနှင်းကို ကြံစည်မှာပဲထင်ပါရဲ့.....”

ကိုရင်က အပိုးမရှိနိဒါန်းမသွယ်ပဲ အဝိုက်ကလေး အဝန်းကလေးကင်းကင်းနဲ့ လှိုင်းကို ပြောချလိုက်တော့ ကိုယ်လဲတဟဲဟဲသာ ရယ်လိုက်ရတယ်၊ ဟုတ်တာကလဲ ဟုတ်နေပေသကဲ့၊ မမမေဂျာမှာ ကိုရင်ထွက်လာတာကို တယ်ပြီးနှစ်ခြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရှိရာ ယုဒသန်ခန်းမကို အချိန်မှီ ပြန်ရောက်တာ မရောက်တာက ပိုအရေးကြီးနေသလို ဖြစ်နေတော့တယ်၊ ကိုယ်ကမသိစိတ်နဲ့ ဟိတ်ထုတ်ချင်ပေသကဲ့.....

အသိစိတ်ရှိတဲ့ ကိုရင်ကျပြန်တော့လဲ ရွာမြက်ကိုရွာနွား ရှောင်ရှားလို့ချည်း နေတော့တာပဲ.....

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း ပြန်ကပ်ပြီး စပိဘုတ်စောင့်တဲ့ သူငယ်လေးထံမှာအပ်နှံပြီး ကားနားလဲသွားရော ကိုရင်ကကိုယ့်ကို အငှားလေးဘီးကားကလေးတစင်းပေါ် ဖြုံးဖြုံးခိုင်းခိုင်း တင်ပေးလိုက်ပြီးတော့..... “ကျွန်တော် ရေကျော်ရာမအဖွဲ့မှာ အဝတ်အစားတချို့ မမနှင်းအတွက်ဝင်ယူနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ” လို့ အော်ဟစ်မှာကြားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

မမမေဂျာကတော့ ကိုရင်ပြန်ပါမလာလို့ လက်ဦးမှာတော့ မျက်နှာပျက်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ ကိုရင်က ရွေးယူလာပေးမယ်ဆိုတော့ မျက်နှာလေးဝင်းကနဲ့ ဖြစ်သွားလောက်အောင် စိတ်ကြည်နူးသွားတာကို ကိုယ်တွေ့ရပါတယ်၊ အမှန်တော့ စုံနဲ့သာမြိုင် မင်းသမီးကလေးဟာ လင်ပျောက်ကိုရှာဖို့ ထွက်လာသူဖြစ်လေတော့ အဝတ်အစားတခုထဲနဲ့ စခန်းသွားရမှာပဲ၊ အဝတ်အစားတစုံထဲဆိုတော့ သိပ်ဆန်းလို့မဖြစ်၊ သိပ်ရိုးလို့လဲမဖြစ်.....၊ အရောက်သိပ်တောက်လို့ မကောင်း၊ မှိန်ပြန်ရင်လဲ မသင့်တော်နဲ့- တထည်ပြီးတထည် အဆင်တခုပြီးတခု ရွေးခဲ့ကြတာကြာလှပြီ၊ အတည်ပြုချက်ကို မရနိုင်ကြသေးဘူး၊ ကိုရင်က စိတ်လိုလက်ရ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတယ်ဆိုတော့ ထူးထွေတည်အံ့ရာသောင်လို့ ထင်ရင်းက ပီတိရုဏ္ဏတယ်နဲ့ တူပါတယ်.....၊ ကိုယ်သာ လောကကိုအစိုးရတဲ့ လောကနတ်ဖြစ်ရင် ကလေးတွေငယ်ငယ်က လိုက်တမ်းပြေးတမ်း မကစားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်မှာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် ကြီးလာကြတဲ့အခါ ဃရာဝါသယမ္မန္တနယ်မှာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားတွေဟာ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားကျင့် မဖျောက်နိုင်တာ တွေ့ရလို့ပဲဟေ့.....

ထိုနေ့က ဓာတ်ပုံဆရာကိုတင်ဦးကို ကိုယ်ကပဲ ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်။ မမမေဂျာလဲ ကိုရင်ပေါ်မလာပေမဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ပဲ မစောင့်တော့ပဲပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့နောက်ဆုံးအခေါက် ယုဒသန်ခန်းမကို ပြန်ရောက်ကြတော့ ကိုရင်အခန်းသားပြန်ရောက်နေပါတယ်။ ကိုယ်ရယ် စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ တာဝန်ခံပြီး သရုပ်ပြအခွန်းတင် လုပ်ပေးကြတဲ့အဖွဲ့မှာ ပါဝင်တဲ့ မြန်မာစာဌာနက ဆရာဦးကျော်ခင်ရယ်ကို ကိုရင်အိမ်မှာ ဧည့်ခံပါရစေလို့ နားပူနားဆာဖိတ်တာနဲ့ ကိုယ်တို့လဲ ကားပြောင်းစီးပြီး လိုက်ပါခဲ့ကြရတယ်.....။

ကိုရင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သားရဲတကောင်လို သဘောထားပြီး..... “ဂျွန်တော်၊ DEN သားရဲတွင်း” လို့ အမည်သညာပေးထားတဲ့ အိမ်ဘေးတနေရာမှာ မြေစိုက်ခန်းကလေးတခန်း ပြုလုပ်ထားပြီး စာရေးစာဖတ် ဂီတနားထောင်ခြင်း အပန်းဖြေခြင်း ယမကာတွေနဲ့ဧည့်ခံတယ်။ ကိုရင်သားရဲတွင်းက ပုံစံဆန်းဆန်းနဲ့ လှပထယ်ဝါလှပါပေတယ်.....။ အခန်းထဲမှာ ရေဒီယိုဂရမ်၊ ရီကော်တာ၊ အရက်ပုလင်းထားတဲ့ (ဘား)သာမက ဧည့်ထိုင်စရာ ဆိုဖာစုံအပြင်ကို တခါတလေ ကိုရင်အိပ်တဲ့ မွေ့ရာကုတင်အပိုင်းကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ ကုတင်ဆိုရင် လေးထောင့်ဖြစ်စမြဲဟာကို ကိုရင်က ပိုင်းပိုင်းစက်စက် လုပ်ထားပြီး အောက်ခြေက ဆုံလည်တပ်ထားလိုက်သေးတယ်။ ကုတင်ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ စာအုပ်စင်တို့ ရေဒီယိုအသေးစားကလေးတို့ အရက်ဘီဒိုကလေးတို့ တပ်ဆင်ထားပြီး အိပ်နေရင်း ချာလည်ပတ်လည်ရွှေ့ပြီး လိုရာကိုယူငင်သုံးစွဲလွယ်အောင် လုပ်ထားတာပေါ့လေ။ အင်း..... ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကို အများအမြင်ကပ်လို့မရအောင် တယောက်ထဲ ခံစားနေတဲ့သဘောမို့ အပြစ် ပြောဖို့ကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပေါ့နိုင်ကြီး၊ လမ်းတကာလျှောက် အဖော်အပေါင်း ဖျောက်သောက်နဲ့ သောက်မယ် စားမယ် ပျော်မယ် ပါးမယ် ဆိုတာနဲ့စာရင်တော့ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။

ကိုယ်တို့ရဲ့ မြန်မာစာဆရာ ကိုကျော်ခင်ကတော့ ကိုရင်နေပုံထိုင်ပုံကို ခုမှမြင်ရလို့ တအံ့တဩဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုအဆန်းတကြယ် ဖန်တီးပြီးနေနေတဲ့ လူတယောက်ဟာ မိရိုးဖလာ တေးလင်္ကာတွေမှာလဲ ပျော်ပိုက်နိုင်တာကို အံ့ဩလို့မဆုံးဖြစ်နေတယ်.....။ ကိုကျော်ခင်က ကိုရင်ပဲ သံလျင်ထိ ခေါ်သွားပြီး ညိုဆိုပုံပြောပုံကို နားထောင်စေပြီးမှ မမမေဂျာရဲ့နောက်ခံတေး သီဆိုဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းလို့ဆော် ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုကျော်ခင်က ကိုရင်မှာအစွန်းထွက်နေတဲ့ ဆန်ကျင်ဖက်တွေကို ခုမှပြုထင်ထင် မြင်တွေ့ရလို့ အံ့ဩနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ကိုကျော်ခင်သာမက ကိုယ်ပါ စိတ်ဝင်စားစေပြန်တဲ့ အရာဝတ္ထုတခုကတော့ ကိုရင်စက်ပိုင်းအိပ်ရာနဲ့ ဧည့်စာပွဲနေရာကို ပိုင်းခြားတဲ့နေရာမှာ အလှပြထားတဲ့ မှန်သေတ္တာကြီးတခုပဲ ဖြစ်တယ်။ မှန်သေတ္တာကြီးဟာ အတော်ရှည်လျားပြီး ကျယ်လဲကျယ်ဝန်းတယ်။ အထဲမှာတော့ မြွေကြီးတကောင်ကို သားရေခွာ ရုပ်လုံးသွင်းပြီး သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကို နွယ်ယှက်ပေးထားပြီး အလိုက်သင့်တင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

“အစကတော့ ဒီမှန်သေတ္တာဟာ ရွှေငါးထည့်တဲ့ကန်ပါပဲ။ ဒီငန်းမြေကြီးကို တောပစ်သွားရင်း ရာလာ တော့ လှတာနဲ့ ရွှေငါးတွေတခြားပို့ပြီး ထည့်တားထား”

ကိုရင်က အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ရင့်စာမူထဲက မှန်ခေါင်းကြီးကို မျက်စိထဲ ထင်းကန် ပြေးမြင်မိတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကိုရင် စိတ်ကူးစိတ်သန်းပေါ်လာလို့ ရေးတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လို့လဲ စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိတယ်။

ကိုရင်ကတော့ ကိုယ်နေထိုင်ရာ ကိုယ့်ခန်းဝါကို ပြဖို့မဟုတ်ပဲ။ ကိုကျော်ခင်ကို စည်းရုံးရေးဆင်းပြီး ကိုရင်အကြံဉာဏ်တွေ ပေးဖို့ပဲဖြစ်တော့ ကိုရင်အနေအထိုင်ဆန်းဆန်း အံ့မခန်းတွေကို ဝေဖန်သမူ ပြုခြင်းတွေကို ခေတ္တဟန့်ထားလိုက်ပြီး ယမကာမျိုးစုံနဲ့ဖျော်ဖြေရင်း ကိုရင်အစီအမံတွေကို ခင်းလို ပြပေတယ်။

စုံနဲ့သာမြိုင်ကို သက်ဆိုင်ရာ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကြီးက..... အတော်ကလေး ခမ်းနားစုံလင်အောင် စီမံဆက်သဖို့ ကြံစည်ထားကြတယ်။

အစီအစဉ် အတိုချုပ်ကတော့ ကိုယ်သိသမျှ ပြောရရင်....

ပထမဦးဆုံး လိုက်ကာဖွင့်ဖွင့်ချင်း နန်းတော်ဆောင်တခုကိုပြမယ်။ ဟာလာဟင်းလင်း လူသူရှင်းနေတဲ့ သလွန်ညောင်စောင်းတခုကို မီးကွက်ထိုးပြီး ပြထားမယ်။ ဇာတ်ခုံထောင့်တနေရာက မင်းသမီးလုပ်မဲ့ မမမေဂျာဝင်လာမယ်....။ မမမေဂျာကိုလဲ မီးကွက်ထိုးပေးထားပြီး မမမေဂျာရွှေလျားနေသမျှ လိုက်ပေး မယ်ပေါ့။ မမမေဂျာဟာ သူ့မောင်တော်ကိုတမ်းတကာ တကြော်ကြော်ခေါ်တယ်။ ဘယ်ကမှဘာသံမှ ပြန်မထူးဘူး။ မမမေဂျာဟာ သလွန်ညောင်စောင်းမှာထိုင်ပြီး ငိုရှိုက်နေမယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းချင်း တဦးနဲ့ အပျိုတော်တဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြပြီး သလွန်ဘေးမှာ ခူးတုပ်ခစားကြမယ်။ မမမေဂျာက (စကားမပြောပဲ) ကိုယ်ဟန်အမူအယာနဲ့ မောင်တော်ကိုရှာလို့ မတွေ့ကြဘူးလားလို့ မေးရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ခံတေးဂီတက ပြခန်းနဲ့လိုက်ဖက်အောင် တီးပေးထားရမယ်ပေါ့။ မင်းချင်းနဲ့ အပျိုတော်တို့က ဖြေးဖြေးလေးနဲ့ ခေါင်းခါပြကြပြီး နောက်ဆုတ်ထွက်သွားကြတော့ မမမေဂျာဟာ သလွန်ဦးမှာ ခေါင်းစိုက်ပြီးငိုရှိုက်နေမယ်။ အဲဒီမှာတင် အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ လေမှုတ် စက်က ဝှေ့ရမ်းပေးလို့ မမမေဂျာကိုယ်ပေါ်က ပုဝါပါးကလေးရော နန်းတော်ဆောင်ရဲ့ ခန်းစည်း များရော တလွင့်လွင့်တယ်မ်းယိမ်း ဖြစ်လာကြရမယ်.....။ မမမေဂျာဟာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးတော့ ဖြေးဖြေးထ အဝေးကိုငေးကြည့်နေရင်း နိုင်လွန်ပါးကနဲ့လန့်ကာကြီးတွေ တဖြေးဖြေးကျလာပြီး မီးကစားရင်း စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးရှုခင်းကို ကားမပိတ်ပဲပြောင်းသွားစေမယ်။ ဒါက ပထမဦးဆုံးအခန်း.....

ဒုတိယအခန်းကတော့ စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးထဲမှာ ကျေးငှက်ကလေးတွေ ပျံဝဲနေပုံ၊ သမင်ဒရယ်ကလေးများ သွားလာနေပုံကို ရုပ်လုံးကလေးများ ရွေ့လျားပေးခြင်း.....၊ ကြိုးနဲ့ဆွဲပေးခြင်းများနဲ့ တောကြီးမျက်မဲ သဘာဝကို ပြသနေမယ်၊ တဖြေးဖြေး မီးလဲပြန်မှိန်လိုက်ရော “စုံနဲ့သာမြိုင်- ရဂုံတွင်းမှာလ ထုံသင်း ငယ်ကြိုင်..... ဂနိုင်ဟေမ နွေအစ ရွေ့မျာကလျာ ဟိုခင်ကိုလျှောက်ပါလို့ လင်ပျောက်ကိုရှာ....” ဆိုတဲ့ ညိုရဲ့ သိင်္ဂီသံတွဲတွဲကလေးနဲ့ မမမေဂျာဟာ ဇာတ်စင်တွင်းကို ပူပုံပန်းအသွင်နဲ့ တဖြေးဖြေး တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ “ဂန္ဓမာဂူမြေသလင်း- နေမင်းကပူသနဲ့ နန်းသူ့ဒေဝီ- တွေ့နိုင်ပဲဟာမို့ လဲလှပြီ” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကိုလဲဆိုပြီးရော နောက်အပိုဒ်တွေက စကားပြောနဲ့ ခေတ်စာသားရောနေ့အပြီး အဆိုနဲ့အမူအယာ ဖက်စပ်ကပြခြင်း စလိမ့်မယ်.....။ သဘောကတော့ စုံနဲ့သာမြိုင်ငိုချင်းရှည်ကြီးကို ရသလဲမပျက် ငြီးငွေ့စရာကြီးလဲမဖြစ်ရအောင် သံပြောင်းသံလွှဲ စာသစ်စာပျိုတို့ရဲ့ ဖြည့်စွက်ဇာတ်လမ်း ဆင်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကပြခြင်းအချိန်နာရီကို ဆွဲဆန့်ခြင်းတမျိုးပေါ့၊ မမမေဂျာဟာ ဇာတ်စင်တဖက်စွန်းကနေ တဖက်စွန်းကိုရောက်တဲ့အခါ ကားလိပ်ချပြီး နောက်တခန်း ကူးလိုက် တာပါပဲ။

ဒုတိယအခန်းမှာ မမမေဂျာဟာ “ဪ- ကုန်းမူခင်ရိုး၊ မြူခိုးငယ်မှုန် ကုံရာသီပြောင်း လတပေါင်း၊ ညှာညောင်းစွန်ချို၊ ညိုညိုညိုညို ရှို့မီးတွေထိန်၊ ဂိန်မေပထမ ပုရစ်ဖူးဟန် ခေတ်ကြားပြန်- သစ်ထူးဟန်သထာမို့” ဆိုတဲ့ စာသားနဲ့အညီ ဖောက်ကားထပ်ကား ကလေးများနဲ့ ပန်းချီ ရေးချယ် ထားတဲ့ ပိတ်ကားကြီးရှေ့ကို တဖက်ကနေ ထွက်လာပြီး စုံနဲ့သာမြိုင်မူရင်းအပိုဒ်ကို ဆက်ဆိုမယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း မူရင်းကနေ ခေတ်သံပြောင်းသွားပြီး အဓိပ္ပာယ်ရင်းတဲ့စာသားတွေနဲ့ ဖြည့်စွက်သီဆို အမူအယာလုပ်ရင်း တဖက်ကားခြားထဲကို ဝင်လိုက်ရော မီးမှိတ်ပြီး အခန်ပြောင်းရမယ်ပေါ့.....”

တတိယအခန်းကတော့ ဘုရားနုစဉ်အခါက ငုံးမင်းဇာတ်အဖွင့်ပါပဲ၊ ရှာပုံတော် မင်းသမီးကလေးဟာ တတောဝင် တတောထွက် ရှာရင်း ဘုရားလောင်း ငုံးမင်းဖြစ်စဉ်ကနေရာကို ရောက်သွားတော့ မီးကွင်းတဲ့ ငုံးမင်းဇာတ်ကို ပြန်လည်သတိရ ဖော်ကျူးတဲ့သဘောပဲပေါ့.....၊ ငုံးမင်းဇာတ်ကို အကအလှ တွေ့နဲ့ ဖော်ပြပြီးတဲ့အခါမှာ တောကားတခုကျလာပြီး၊ မင်းသမီးကလေးပြန်ထွက် တေးချင်း ပြန်ဆို ပဲပေါ့.....

ဒီလိုသဘောနဲ့

ငုံးမင်းဇာတ်

ဥဒေါင်းမင်းဇာတ်

စန္ဒကိန္နရီဇာတ်

သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်

ဝေသန္တရာမင်းကြီး ကဏာနှင့်ဇာလီကို ပုဏ္ဏားလက်အပ်လိုက်တော့ မဒ္ဒိငိုကြွေးခန်း။

ပလလဲ ဆင်မင်းဇာတ်။

မြတ်စွာဘုရားကို မာရ်နတ်မင်းသမီးများ ဖျားယောင်းခန်း။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်

စသဖြင့်..... တဆယ့်ခြောက်ခုသော နေရာဌာနတွေကို ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း ဇာတ်တို ကလေးတွေကို အကအဆိုတွေနဲ့ ဖော်ကျူးပြီးတော့ အင်မတန်မြိုင်ဆိုင်စုံလင်တဲ့ စုံနံ့သာမြိုင် ကပွဲ သဘင်ကြီး ဖြစ်လို့ လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ကိုကြီးနတ်ကလမ်းညွှန်လို့ မင်းသားလေးနဲ့ပြန်တွေ့ပြီး ဇာတ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်.....

မမမေဂျာဟာ သူ့အဆိုအင်အပြောတွေနဲ့ တခန်းပြီးတခန်း ဖွင့်သွားရမဲ့သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အဆိုအင် အပြောတွေကို စင်ပေါ်ကနေပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကနေတဆင့် ညိုက မမမေဂျာရဲ့ ပါးစပ်လှုပ်ရှားသမျှနဲ့ ကိုက်ညီအောင် သီဆိုပေးရမှာပါပဲ။

ကိုရင်ဟာ အစကနဦးက စင်ပေါ်မှာ ညိုကိုယ်တိုင်တက်ပြီး တိုင်ဖုံးအကွယ်ကဆိုပေးဖို့ စီစဉ် ထားတာကို ဖျက်ပြီး ညိုကို ဆိုင်းထဲကသီဆိုပေးစေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုကျော်ခင်ကိုပြောပြီး သဘောတူညီချက်ရယူကာ စည်းဝါးရိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ကိုရင်ဆင်ခြေကတော့ ဆိုင်းနဲ့အဆို စည်းဝါး တကျ ဖြစ်တဲ့အပြင် စင်အောက်ကနေမှ မမမေဂျာရဲ့ပါးစပ်လှုပ်ရှားတာကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင် မယ် ဆိုတာပါပဲ။ ကိုရင်ဟာ ကိုယ်လိုရာဆွဲပြောတဲ့နေရာမှာလဲ ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင့်နားရွက်တွေ တော်တော်ဖူလုံအောင် ပေးနိုင်တဲ့သူတယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရင်ပြောတာဟာ နားထောင်ရသူအဖို့ လျော်ကန်ပြေပြစ်နေစေရမယ်ပေါ့- နိုင်ကြီး။

ကိုယ်ကတော့ ကိုရင်ဟာ နေရာဒေသပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒါလောက်လျစ်လျူရှုတာ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီယုန်ကိုခွင်းချင်လို့ ဒီခြုံကိုရှင်းတာလားလို့ (လား)ကလေးများနဲ့ သံသယ ကြက်တွန့်တက်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတဲ့ဖက်ကလှည့်ပြီး ဆွဲငင်ယူတဲ့ ကိုရင်ထိုးနှက်ချက်ကတော့ အောင်မြင် သွားပါတယ်။

အဲဒီနေ့ညက..... ကိုယ်တို့သုံးယောက်ဟာ အဖျော်ယမကာတန်ခိုးကြောင့် အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုး တွေမှာ စကားနယ်တွေချဲ့ကျယ်နေကြရင်း အတော်မိုးချုပ်မှပဲ လူစုခွဲပြီးပြန်ကြရတယ်။ အိမ်မပြန်ခင်မှာ ကိုကျော်ခင်က ဘာစိတ်ဘာလက်ပေါက်တယ်မသိဘူး..... “ဆဒွန်ဆင်မင်းဇာတ်မှာ ခင်ဗျား ဆဒွန် ဆင်ကြီး ဝင်လုပ်ပေးပါလားဗျ၊ ခင်ဗျားကအကောင်ကြီးကြီးရယ်.....” လို့ ဖျက်ကနဲပြောလိုက်တယ်။

ကိုရင်ကလဲ ရီရီမောမောနဲ့ပဲ “စူဠသူဘဒ္ဒက စုံနဲ့သာမြိုင်မင်းသမီးဖြစ်နေတော့ ရှေ့နှစ်ကျမှ တဇာတ် သတ်သတ်ကဗျာ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာကြီးညိုသွားပြီး ငိုငေးငေးကြီး ဖြစ်သွားပြန်တာ ကို ကိုယ်တွေ့ရပြန်ပါတယ်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ..... သောနုတ္တိရုံနေရာကလိုအပ်ရင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ တော်တော်ကြာ မိဖုရားကြီး က အစွယ်ကိုတော့မလိုချင်ဘူး ဟင့်အင်း-ဟင့်အင်း..... အစွယ်ကိုတော့ မလိုချင်ဘူးဆိုမှ ခက်နေမှာ ဟား-ဟား ”

ကိုကျော်ခင်က အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြောလိုက်ပြန်တော့မှ ကိုရင်ဟာ ပုံမှန်အနေအထားကို ပြန်ရောက် သွားပြီး “အစွယ်ပဲပေးပါရစေဗျာ.... အစွယ်ပဲပေးတာ ကောင်းပါတယ်” လို့ အမိပ္ပယ်ပါပြောလိုက် တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့.....

တနေ့နေ့နဲ့ တရွေ့ရွေ့ အချိန်ကုန်လာလိုက်တာ ကိုယ်တို့တတွေ ဝိုင်းဝန်း လုပ်အားပေးတဲ့ စုံနဲ့သာမြိုင်လဲ စင်တင်ဖို့ရယ် တဖြေးဖြေးနိုးကပ်လာတယ် နိုင်ကြီး.....

ကိုရင်က မမမေဂျာအတွက် အဝတ်အစားရှာဖွေပေးမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာနဲ့ ကျန်မိန်းကလေး များကပါ ကိုရင်ကို အဝတ်အစားတာဝန်ခံကြီးရယ်လို့ ထင်မှန်ယူဆကြပြီး ကိုရင်ရောက်လာတိုင်း “မကောင်းဘူး” “ကောင်းတယ်” တွေအပြည့်နဲ့ တိုင်ကြားချက်တွေပေးကြလွန်းလို့ ကိုရင်လဲ ဇာတ်တိုက်တဲ့နေရာကိုတောင် သိပ်မကပ်တော့ဘူး.....။ မမမေဂျာအတွက်လဲ ဟုတ္တီပတ္တီ အဝတ်အစား မရရှာသေးဘူး။ “မောင်ထွန်းနိုင်စကားက သုံးခွက်တခွက်တင်ရယ်- အသင်းက တစုံနှစ်စုံတော့ တိတိ ကျကျ အသင့်ဆောင်ထားဖို့ကောင်းတယ်” လို့ မမမေဂျာကပြောတာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာတို့ကပဲ ချုပ်လုပ် စီမံခြင်းအမှုကို ပြုထားကြရတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အစမ်းက ပြရမဲ့နေ့ ရောက်ခါနီးအထိ ညိုက လူကိုယ်တိုင်လာဆိုပေးသေးတာကိုပဲ မမမေဂျာက မကျေနပ် လှဘူး။ ကိုရင်ကိုလဲ အတင်းအကြပ်မပြောသာလို့ မမမေဂျာဟာ မချင်မရဲဖြစ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့မှာတော့ တက္ကသိုလ်တဝှန်းလုံး မမမေဂျာဟာ စုံနဲ့သာမြိုင်မင်းသမီးကလေးလုပ်မယ်လို့ ကျေညာထားပြီးဖြစ်ကြတာမို့ သူစိတ်ငြိငြင်သွားပြီး မကတော့ပါဘူးဆိုရင် ဒုက္ခသုက္ခတွေ အများကြီး

ပေါ်ပေါက်လာစရာရှိလို့ ကိုရင်ကို အစမ်းကပြရမဲ့တရက်အလိုမှာ မမမေဂျာနဲ့ဆိုပြီး အသေးစိပ် အစီစဉ်လုပ်ကြဖို့အတွက် လိုက်လံရှာဖွေကြရတော့တယ်။

ကိုရင်က ဘာလုပ်နေသလဲ.....

ပြောရင်တော့ ဒေါပွချင်စရာပဲနိုင်ကြီး၊ ရွက်လှေစီးကျင့်နေသတဲ့လေ- ကိုယ်တို့မှာ ကိုရင်အိမ် ရောက်တော့လဲ မနက်ကထဲက ထွက်သွားလိုက်တာ- ညမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာတတ်တယ်လို့ ပြောလို့- အားအားရှိ သံလျင်ကျောက်တန်း အရောက်လှမ်းနေပြန်သလားဆိုပြီး ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းကို ကိုယ်တို့ဝင်ပြီး ခစားရှာဖွေမိကြပြန်တယ်။ ညိုနဲ့လဲတွေ့တယ်။ မျက်မမြင် အဖိုးကြီးနဲ့လဲတွေ့တယ်။ သူတို့က ကိုရင်မရောက်တာကြာပြီ။ စုံနဲ့သာမြိုင်ကခါနီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်ဆိုတာကိုပဲ သိရတယ်လို့ ပြောကြပြန်တော့ ရောက်မိမှထူးဘူးဆိုပြီး ဘုရားဝင်ဖူးလိုက် ရတာနဲ့ ပန်းဖိုးငါးကျပ် ထွက်သွားသေးတယ်ဟေ့၊ ဘယ်တော့မှ ကိုရင်ကိုသွားတွေ့သလဲဆိုတော့- ကိုယ်တို့ဇာတ်စင်မှာ ဝေယျာဝစ္စတာဝန်ကျနေတုန်း ပန်းချီဆရာက သူ့တောကားတောင်ကားကြီး စုတ်ချက်အကြမ်းလွန်သွားတာ အသစ်ပြင်ချင်လို့ ပိတ်ကားကိုရေလျှော်ခိုင်းရာမှာ ကိုယ်တို့လဲ ပိတ်ကားရော- ဇာတ်ပစ္စည်းတချို့ကိုရော အင်းယားဖက်ကိုထမ်းလာကြပြီး ရေစပ်မှာ ဆေးတွေ ကျွတ်အောင် လျှော်ဖွတ်နေတုန်းမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုပါတော့.....

“မင့်ကြင်ဖော်ဆွေမဟာ သမတငယ်နဲ့- မင့်ကြင်ဖော်- အော်-ဟော်-ဟော် ဆွေမဟာ သမတငယ်နဲ့- ဟဲ့-ဟဲ့-စဝကန် အမှန်ပေါင်းရပါလိမ့်.... မန်းသေလာ သည်တောင်စောင်းဆီက-ကဲ-ဆုတောင်း လို့သာ ကြိုရစ်ပေတော့ နှမငယ်”

စုံနဲ့သာမြိုင် နောက်ဆက်တွဲ “နတ်လမ်းညွှန်” အဟဲကလေးကို ဆိုင်းဆင့်နဲ့အတူ ဆူဆူညံညံကြားလို့ ဘယ်ကပါလိမ့်လို့ လှမ်းလဲကြည့်ရော- ရွက်နီနီကလေးကို လွှင့်ပြီးလာတဲ့ကိုရင်ကို ရေလယ်မှာ လက်ဆွဲရီကော်တာတလုံးနဲ့ ဝှေ့ကာရမ်းကာလက်ပြနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့တတွေဟာ ကိုရင်ကိုလဲမြင်ရော ဆဲဆိုအော်ဟစ်ခေါ်ကြလို့ ကိုရင်လဲ ရွက်လှေကလေးကြီးလျှော့ပြီး ကမ်းကပ် လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ရေကူးဘောင်းဘီအတိုနဲ့ ရေတွေစိုနေတဲ့ ကိုရင်ကိုတွေ့ကြရတာပါ။

“ရှာလိုက်ရတာဖိုးထွန်းနိုင်ရာ ကိုရင်ကြီးကိုမတွေ့ရင် မမမေဂျာက ဒို့များအဖွဲ့တဖွဲ့လုံးကို ရာဇသံ ပေးတော့မှာဟေ့..... ကိုရင်ရီကော်တာထဲက နတ်လမ်းညွှန်လိုက်လို့ထင်ပါ။ ခုမှ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် တွေ့ရတော့တယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ ကိုင်း-ဘယ်မလဲ မမမေဂျာအတွက် အဝတ် အစားတွေ.....”

ကိုယ်တို့အားလုံးပဲ ကိုရင်ကိုပြိုင်တူမေးမိကြတော့။ “ရှိပါတယ်ဗျာ- ကျွန်တော်က ချုပ်ပေးတဲ့လူကို မကြိုက်သေးဘူးချည့်ပြောနေလို့၊ ခဏ-ခဏ ပြန်ပြင်နေရတာနဲ့ ကြာနေတာပါ။ ခုလဲ အဲဒီက ပြန်လာ လာချင်း ပျင်းတာနဲ့ အိမ်မပြန်ပဲ ရွက်လှေယူစီးနေတာ၊ လှေပေါ်မှကိုရှိနေတယ်” လို့ ကိုရင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကလဲ အရေးထဲအကြောင်းထဲမှာ စပ်စုချင်စိတ်က ဘွားကနဲ ပေါ်လာပြန်တာမို့ မမမေဂျာရဲ့ ကိုယ်အတိုင်းအထွာနဲ့ကိုက်မကိုက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှန်းနိုင်သလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်း မေးဖြစ်အောင်မေးလိုက်မိသေးတယ်။ အင်း..... ကိုရင်ကို စကားလိမ် စကားဆစ် တွေနဲ့ ‘ထစ်’ရတာကလဲ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဆိုမှဖြင့် တန်ပြန်မှုက လန့်စရာတယ်ကောင်းပဲကိုး..... ကိုရင် ဖြေပုံဟာ ကိုယ်နဲ့ပါလာတဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုတောင် အံ့အားတသင့်နဲ့ ဖြစ်သွားလိုက်ပြီးမှ တဟီးဟီး ရီကြရလောက်အောင် ပြောင်မြောက်ပါပေတယ်.....

“အိုဗျာ..... ကိုဇော်ဝေကလဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပါပြီ။ မောင်းမကန်တုန်းကလေ- ကိုဇော်ဝေ ချောင်းကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော်မမနှင်းကို ဖက်နမ်းတယ်မဟုတ်လား.....။ အဲဒီတုန်းကထဲက သူ့အတိုင်းအထွာတွေကို အလွတ်ကျက်ထားလိုက်တာပေါ့ဗျာ” တဲ့။

ကိုယ်လဲ ကြောင်သူတော်ဖြစ်ကြောင်းပေါ်ရော၊ ကိုရင်လဲ ဇော်ရဲလက်ရဲဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားရော လူတွေမှာ အပြင်ပန်းလှုပ်ရှားမှုကတစ်မျိုး အိပ်ခန်းထဲလှုပ်ရှားမှုကတစ်ခု၊ အကွာကြီးကွာတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မရိုးဆန်းကိစ္စတခုလိုပဲ ခပ်ဟဲဟဲလုပ်နေလိုက်ရပြီး- မူရင်းကိစ္စကို မျက်ခြည်ပြတ်မသွားစေဖို့ “ထွေလာကေလာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ကိုရင်ကြီးရေ- အရေးကြီးတာက မမမေဂျာရဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲ အဲဒါတွေသာယူခဲ့ပြီး ကိုယ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ” လို့ ဆိုလိုက်ရတယ်။ အဲသလိုပြောတော့လဲ ကိုရင်ဟာ မညည်းမညူပဲ ဘောင်းဘီအင်္ကျီကောက်ဝတ်ပြီး လှေကို ကမ်းပါးမှာ ပဲ ချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီးတော့၊ ခြေလျင်လိုက်လာခဲ့တယ်.....။ ပွဲနင်းသဘင်နောက် အပေါက်ကနေ ဖြတ်လာကြတော့ ယုဒသန်ခန်းမ မြက်ခင်းပြင်ရှေ့ဆိုတာ အနီးကလေးရယ်မဟုတ်လား။ လာချင် တော့လဲ အနီးကလေး မလာချင်တော့လဲ ခရီးကဝေးဆိုတာ တယ်မှန်ပေတာပဲ။ သို့ပေမဲ့ ကိုရင် ကျတော့ မလာချင်ပဲလာတာမှာ ခရီးကဖြတ်လမ်းဖြစ်လို့နေတော့တယ်။

စုံနဲ့သာမြိုင်အဖွဲ့ကတော့ ဇာတ်စင်မှာကို အဝင်အထွက်မှန်အောင် တိုက်တဲ့သူက တိုက်နေကြပြီ ဖြစ်လို့ အချိန်တိုင်းလူစုံရောက်ပြီး စည်ကားနေတော့တာပဲ။ ဒီပြင်နေ့တွေကဆိုရင်တော့ မမမေဂျာ ဟာ ညဦးပိုင်လောက်ကျမှ ပေါက်လာစမြဲဖြစ်ပေမဲ့ ဒီနေ့ကျမှ ကိုရင်လာမှန်းသိလို့လား မပြော တတ်ဘူး စောစောရောက်နေရာက ကိုယ်တို့တတွေ တထမ်းတပိုးကြီးလဲဝင်လာရော ဆံပင်ဖွာလန်ကြ ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေရေစိုရွဲနဲ့ ကိုရင်ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး..... “နက်ဖြန် ညကျရင် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနဲ့ အစမ်းကပြကြရတော့မယ်.....။ ဒီနေ့လောက်ကို မောင်းထွန်းနိုင် ရဲ့ အဆိုတော်လေးကို လူကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးလားကွယ်။ မမနှင်း

တကယ့်ပွဲကျမှ အရှက်ရနေပါအုံးမယ်” လို့ မခံချိမခံသာစိတ်ကို အနူးညံ့ဆုံးထားပြီး လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတယ်။ ကိုရင်လိုလူမျိုးကို လေသံမာမာနဲ့ကလဲ ပြောလို့မှမရပဲကိုး.....။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပေစေ.....၊ တကယ်တမ်းကျတော့လဲ ကိုရင်ဟာ အာဏာပြင်းတတ်တဲ့ ရာဇမင်းကလေးမဟုတ်ရှာပါဘူး။ ပေါက်ကွဲမဲ့အရိပ်အယောင် ပေါ်လာရင် နှစ်သိမ့်ဆေးအေးအေးကလေး ကျွေးတတ်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိပေသားပဲ.....။ ကိုရင်ဟာ ဘာတစ်ခုခုနဲ့မပြောပဲ ကိုရင်လက်ထဲက စက္ကူအိတ်ကြီးကို မမေ့ကျောလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူငယ်ကလေးများ သွားပေါ်အောင်ပြုံးတာက တစ်မျိုး၊ သူငယ်ကြီးနှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး မထေ့တထေ့ပြုံးတာကတမျိုး၊ ပြုံးပုံချင်းကွာခြားသလို အစွမ်းအာနိသင်ကလဲ မတူရေးချမတူထဲကပဲ။ မမေ့ကျောဟာ ဒေါသမိုးအရှိန်ကလေး နဲ့နဲ့ ရော့သွားပြီးတော့ စက္ကူထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာမှာ အပြုံးပန်းတွေအစီအရီပွင့်သွားကို တွေ့ရပါတယ်”

“ဟယ်..... လှလိုက်တာ” လို့တောင် နှုတ်ကယောင်ထွက်သွားပြီး “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မာရ်နတ်သမီးဖြစ်နေကြတဲ့ မယဉ်အေးတို့တသိုက်လဲ မလိုတမာစိတ်နဲ့ပြေးဆင်းလာပြီး အလုအယက်ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြပေတယ်.....။ ကိုယ်တို့ ဇာတ်ပွဲတွေမှာ တွေ့နေကြ လုံချည်အင်္ကျီတွေဟာ ရွှေချည်ထိုးငွေကြယ်ပေါက်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ပုံစံတွေ ပြူးပြူး၊ အရောင်တွေရိုင်းရိုင်းနဲ့ တောင်လွန်းပြောင်လွန်းပြီး တခါတလေ ကြည့်ရတာ မျက်စိအင်မတန်နေောက်တယ်။ ယိုးဒယားပန်းခက်တို့- ကနုတ်တို့ဆိုတာတွေကိုလဲ လူကိုယ်ခန္ဓာ သေးသလား-သွယ်သလား၊ တုတ်သလား-ခိုင်သလား မခွဲခြားပဲနဲ့ ပန်းပွင့်ကြီးတပွင့်ထဲ ကောက်ကြောင်း တခုထဲနဲ့ တကိုယ်လုံးပြည့်နေတာတို့၊ ဗလာထမိတထည်လုံး အခက်အရွက်တွေ ဖုံးနေတာတို့နဲ့..... “ပန်းပွင့်ကြီးနဲ့ မပိန်သေး..... ကလိုက်တော့ကွေးကွေး.....” လို့ စာချိုးရလောက်အောင် အကြည့်ရအရုပ်ဆိုးတာတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ပုံ ပြောင်ပုံ တောက်ပုံတွေကလဲ မီးငြိသည်ဖြစ်စေ- မငြိသည်ဖြစ်စေ၊ တချိန်လုံးတခါလုံး မျက်စိကျိန်းစရာ ဖြစ်လို့နေတယ်။ ကိုရင်ဝယ်ပြီး ချုပ်လာတာတွေကတော့..... အရောင်အသွေးကလဲ ခရမ်းဖျော့၊ ပန်းခက်ပန်းနွယ်ကလေးတွေကလဲ အထားအသိုက်မနေပဲ ပန်းချီဆန်၊ နောက်မှထိုးထားတဲ့ ငွေချည်ငွေကြယ်တွေ မဟုတ်ပဲ ယက်တဲ့အထဲမှာ တခါထဲပါပြီးသားဆိုတော့ မီးစွဲဟပ်မှ ဖျပ်ကနဲဖျပ်ကနဲ လက်တာမျိုးဖြစ်တယ်။ လက်တဲ့အခါကျပြန်တော့လဲ တလျှပ်လျှပ်အရောင်မျိုးမဟုတ်ပဲ အရည်မြနေတဲ့ အရောင်မျိုးထွက်တော့ မျက်စိလဲအေးတယ်- လှလဲလှသပေါ့ကွာ။ မမေ့ကျောနဲ့ကျတော့ လှထွတ်ခေါင် ပန်းထွတ်ချာ ယှဉ်သူတွေကူနိုင်ရိုးလား- ကိုးဆယ်ဆက္ကာလိမ့် ဆိုတဲ့စာချိုးကို သံနေသံထားနဲ့ အော်ဆိုလိုက်ရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။

“လှလိုက်တာ လှလိုက်တာ၊ ကိုထွန်းနိုင်ကြီးက သူ့မမနှင်းဖို့အတွက်ကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ.....”

ဘေးဘီကပိုင်းဝန်းပြောကြလေလေ မမနှင့်မှာ ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိလေလေပဲပေါ့။ လှသူကို ပိုလှစေဖို့ လှလက်ဆောင်ပေးတာဟာ မိန်းမတို့ရဲ့သည်းချေစာ ဖြစ်ပေတာပဲ နိုင်ကြီး..... အဲဒီ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာတော့ ကိုရင်ဟာ နှလုံးသားအညစ်အကြေး ကင်းစင်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကိုယ်ယူဆမိပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ကိုရင်က အလစ်မှာပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကိုယ့်အတွက် တွေဝေသွားစေသေးတယ်။ သို့ပေမဲ့ဒါကတော့ ပြောသင့်လို့ပြောလိုက်တဲ့ စကားပဲ ဆိုပြီး ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

“အချိန်တန်ကျရင် ကျွန်တော်ကတိကို ကျွန်တော်ကျေပွန်တတ်စမြဲပါမမနှင့်၊ စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ မမနှင့်နဲ့ပတ်သက်လို့- အဲလေ.... ဆိုတာကတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတခုမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မဖြစ် စေရပါဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေစေရပါမယ်။ ရှိတဲ့တိပ်နဲ့ပဲ ဒီနေ့တိုက်ပါလေ၊ နက်ဖြန်ကျတော့ ဟို.....ဟို..... အချိန်တန်တော့ မမနှင့်အလိုကျ ဖြစ်လာစေရမယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စပဲဟာ၊ ပြီးတော့ မမနှင့်ကလဲ ထုံထိုင်းတဲ့သူမှမဟုတ်ပဲ”

“မမမေဂျာ လိုအပ်နေတဲ့ဝတ်စုံကို ညွှန်ပေးဆိုတာဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တဲ့နောက် ကျန်ကိစ္စတွေမှာ တွေးကြံခွဲဟာ စိတ်နှစ်ဖြစ်စရာအကြောင်းတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူးပေါ့....”

စိန္တီ တံပိ ပိနုဿတိ

အစိန္တီ တံပိ ဘဝိဿတိ

ဆိုတဲ့စကားကို ကိုရင်ရောကိုယ်ပါ တခါတလေ မေ့လျော့တတ်တာဟာ အစကောင်းပါလျက်နဲ့ အနှောင်းမသေချာတဲ့ အကြောင်းရင်းခံပဲလို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ် နိုင်ကြီး.....။

ကိုရင်ဟာ မမမေဂျာရဲ့ရှုပက္ခန္ဓာနဲ့ ညိုရဲ့တေးသံသာကို ပေါင်းစပ်ပြီး ဘယ်လိုခြပ်စဉ်မျိုး ထွက်လာ နိုင်မလဲဆိုတာကို ကြည်ချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်- စောလမုန်ဘုရင်ကြီးလို သားလုတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို ကလေးငယ်အရှင်လတ်လတ်အား ဓားနဲ့ပိုင်းပြီးယူကြလို့ အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တဲ့ သဘောမျိုး အရည်အချင်းဆန်းစစ်တာလားဆိုတာ ကိုယ်အခုထိ ဝေခွဲလို့မရဘူး။

စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ အလွမ်းမင်းသမီးစစ်စစ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ပြောရခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဘယ်သူ့ မပြု မိမိမှုဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုရင်ပြုလိုက်တဲ့ ဆန်းကြယ်သောအမှုဟာ ကိုရင်အတွက် ရှေ့တိုးလဲ ထမ်းပိုး- နောက်ဆုတ်လဲလှည်းတုတ် ဖြစ်ခဲ့လေသလား.....။ ကိုရင်ကတော့ လာမဲ့ဘေး ပြေးတွေ့ဖို့ကို တမင် စိန်ခေါ်နေသူဖြစ်တော့ ကိုယ်သိပ်ပြီး ဝေဖန်ခြင်းအမှုမပြုလိုပါဘူး၊ သုံးပွင့်ဆိုင် ကြိမ် ဖြစ်နေရာမှာ ကျန်သောနှစ်ထောင့်က ချစ်ပန်းကုံးဆွတ်သုံးမဲ့သူများမှာတော့ ဘဝရဲ့ ဆံညှပ်ချိုး

အကွေ့တွေနဲ့ ကြုံရတော့မှာပါကလားလို့ အသဲကြားမှာ အချစ်ညှောင့်ကလေးများ အသီးသီး အသက အသက စူးသွားမှာကတော့ လယ်ပြင်ဆင်သွားသလို ထင်ရှားလှပါတယ်။

အစမ်းကပွဲနေ့.....

အဲသည်နေ့ဟာ အင်မတန်မှအရေးကြီးတဲ့နေ့ပဲလို့ ကိုယ်ကမှတ်ယူထားတယ်။ ညိုက မမမေဂျာကို နိုင်ကြီးရဲ့ (ဟိုဒင်းဟိုဝှာ)လို့ သိလိမ့်အုံးမယ်မထင်ဘူး။ မမမေဂျာကသာ ညိုရဲ့ အကြောင်းကို ဂယနဏ သိရှိနေတာဖြစ်တယ်။ မမမေဂျာဟာ ညိုရဲ့အလှကိုမြင်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ....၊ ပွဲကို ဆက် မကနိုင်လောက်အောင်များ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်- ညိုပါလာလို့ရှိရင် သူ နောက်နေ့တွေဆက်မကတော့ဘူးလို့ အကြပ်ကိုင်မှာလားဆိုတာ ဆင်ဝန်ကတော် အကြောင့်ကျမျိုးနဲ့ ကိုယ်တော်တော် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေမိပါတယ်။

စုံနဲ့သာမြိုင်ကတော့ တက္ကသိုလ်တဝှန်းလုံးမှာ ကျော်ဇောသတင်းတွေ ပျံ့လှိုင်သင်းနေခဲ့တာမို့ အစမ်းပွဲမှာလဲ ကျိတ်ကျိတ်တိုး ဝက်ဝက်ကွဲပါပဲ။ လူအုပ်ကိုမြင်လိုက်ရင်ပဲ တာဝန်ခံများက ကချော် ကချော်လုပ်လို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကသလို အမှားအယွင်း နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ကပြကြဖို့ ဆော်ဩကြရတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးခများမှာလဲ တော်တော်ဖားရှာ ပါတယ်။ စင်ပေါ်တက်လိုက် စင်အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ဘယ်နေရာက ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက် ကောင်းမလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ရရှုရတာ အမောပါပဲ။ ကိုယ်ကကိုရင့်ကို အချိန်နားနီးတဲ့အထိမတွေ့လို့ ကိုတင်ဦးကို တိုးတိုးကပ်မေးကြည့်တော့ ကိုတင်ဦးက..... “ရောက်လာပါလိမ့်မယ်” လို့ပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြေလိုက် တယ်။ ကိုတင်ဦးက ကိုယ့်အမေးကိုအဲသလိုဖြေပြီး ကိုယ့်နားမှာ ကြာကြာမနေတော့ပဲ ဖဲခွာသွား ပြန်တော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ် ထွန်းနိုင်.....။

“မောင်ထွန်းနိုင်တယောက် ခုထက်ထိ မတွေ့သေးဘူး၊ မြင်မိကြသလား”

မမမေဂျာကတော့ ကိုယ့်ကိုမမြင်လိုက်နဲ့ မြင်တာနဲ့ ကိုရင့်ကိုတွေ့သလားမေးတာချည်းပဲ....။ ပွဲစခင် မှာတော့ ညိုကို သူသေသေချာချာ မြင်ဘူးလိုက်ချင်ဟန် တူပါတယ်။ သူ့အတွက်သူ ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ရင်းကကို နာရီတကြည့်ကြည့် လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့သိရသလဲဆိုရင် အစကနဦးကထဲက နေထိုင်ရင်နွမ်းတတ်တဲ့ နန်းပြဿဒ်အလယ်က ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးကလေးတပါးရဲ့ အသွင်အပြင်တွေကိုပဲ မြင်ရပါတော့တယ်။ ထိုင်မသိမ်း အကျီတို့ လုံချည်တို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ကိုယ်ခန္ဓာပြေပြစ်ရုံနဲ့မရဘူး။ အဆင်ပြေခဲ့လှတယ်။ သေးသေး ညက်ညက်ကလေး ဖြစ်ရင်လဲဖြစ်သွား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကလန်ကလားကြီးနဲ့ မာမာတောင့်တောင့် ငေါင်းစင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်...။ တကယ်တော့ ခါးသေးရင်ချီပဒုမ္မဏီဆိုတဲ့ ရှေးက စာဆိုနဲ့ကိုကိုက်ညီမှ အဆင်ပြေ အနေကျပေတာပဲ.....။

မမမေဂျာရဲ့အလှကတော့ကွာ..... လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖယောင်းရေကြိုပြီးသားကို ပုံသွင်းထား သလား ထင်ရအောင် ဖောင်းအိချောညက်နေတဲ့ လက်မောင်းလက်ရင်းကလေးတွေ- ပုခုံးဝိုင်းဝိုင်း ကလေးဆီက သွယ်ဆင်းကျနေပုံကအစ ညှပ်ရိုးမရှိဘူးလို့ထင်ရတဲ့ တင်းပြည့်သော ရင်ကျရင်ပုံအထိ ခပ်အိအိကလေး တင်ထားသယောင် တွေ့မြင်ရပေတယ်။ လွှာဆိုင်လေး သေးငယ်ငယ်ကနေပြီး တစ်တစ်ရစ်ရစ်ကြီးလဲမဟုတ်.....၊ ပြေပြေလျှောလျှောကြီးလဲမဟုတ်၊ အဆင်းအတက် ပြေပြစ်တဲ့ တင်ကျကိုတွေ့ရတယ်။ ဗလာထမီဝတ်သူများဟာ နှစ်ထပ်ဝတ်ကြလို့ ပေါင်တံခြေတံတွေ ပြည့်မပြည့် သွယ်မသွယ်ကို မှန်းရခက်ကြပေမဲ့ မမမေဂျာကျတော့ အဝတ်အစားကိုက ထူထူပိန်းပိန်းကြီး မဟုတ်လေတော့ ဆင်နာမောင်းလို ပျောင်းနွဲ့ပြည့်တင်းတယ်ဆိုတာကို မြင်ရုံနဲ့သိနိုင်နေတော့တယ်။ မမမေဂျာရဲ့ မျက်နှာအလှကတော့ ကိုရင်တို့ကိုယ်တို့ သိပြီးကျွမ်းကျင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထက်မြဲသော အလှမျိုးကို အမြဲဆောင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ သို့ပေမဲ့- နန်းတွင်းသူအဝတ်အစားလဲ ဝတ်စားပြီးရော- မမမေဂျာဟာ အရှိန်အဝါတွေဖြာထွက်ပြီး ကျက်သရေရှိလှတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာကို ရုတ်ခြည်း ပြောင်း သွားတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ တကယ့်ဘုရင့်သမီးတော်တပါးအနေနဲ့ မြင်ကြပြီး သူနဲ့ယှဉ် စကား ပြောရတာကိုတောင် ရိုမ်းတိန်းတိန်းဖြစ်နေမိပါတယ်။ ခုနှစ်ဆောင်တိုက်ခန်းမှာ မီးမထွန်းပဲလင်းရတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကလေးရဲ့ ဝင်းပသောအလှနဲ့ နှိုင်းတယ်ဆိုရင် ရိုင်းသွားမလားမပြောတတ်ဘူး။ လှတာ ကတော့လှတာပဲ။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ တင့်တယ်ပြီး မိန်းမတွေရဲ့ မျက်စိမှာ အကျည်းတန်တယ် ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့။ မိန်းမချင်းလဲ ငေးမောအားကျရလောက်အောင် လှတာကို ကိုယ်အမှန်တကယ် တွေ့ရပါတယ်။ ကိုရင်ကတော့ ပြောပေလိမ့်မယ်..... “ခင်ဗျားတို့က မမနှင်းကို နတ်ဖုရားမတမျှ ကိုးကွယ်နေကြတာကိုးဗျ.....” လို့၊ ကိုရင်ကို မမနှင်းက နတ်ဖုရားလေး တမျှ ပသနေတယ်ဆိုတာကော ကိုရင်သိရဲ့လားလို့ ကိုယ်တို့ကလဲ မေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။

မမမေဂျာကတော့ သူ့အလှသူ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေဖို့နေနေသာသာ ပွဲစကဖို့ နီးလာလေလေ စိတ်လှုပ်ရှားမှု များလာလေလေဖြစ်ပြီးတော့ သူ့အဝတ်လဲခန်းမှာတောင် သူမနေနိုင်ရှာတော့ပဲ..... လိုက်ကာကြား တိုင်ဖုံးတွေအနားအထိလျှောက်လာပြီး ပရိသတ်များရောက်ရှိနေရာ ပွဲခင်းကို စင်မြင့် ပေါ်က တရံအကြားမှနေပြီး တစေ့တစောင်းများတောင် ကြည့်ရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်အခါမှာပဲ ပွဲစဖို့ ခေါင်းလောင်းတီးလေတော့ မမမေဂျာဟာ ကိုရင်ပေါ်မလာသေးတာမို့..... “တောက်....” တချက် ခေါက်လိုက်တာကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ရကြားရတယ်။ မိန်းမတယောက် ဒေါသထွက်လို့ တက်ခေါက်တာကို ကိုယ်ဒီတခါပဲ မြင်ဘူးပါတယ်၊ ပြင်းထန်ထက်မြက်တဲ့ ဥပမိရုပ်နဲ့ စိတ်နေ သဘောထားရှိတဲ့ မိန်းမတယောက်ဟာ အချိန်အခါမရွေး နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင် ပြုတတ်တယ်....

ခေါင်းလောင်းက ပထမအကြိမ်ထိုးတဲ့ ခေါင်းလောင်းပဲဖြစ်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ်ထိုးရင် ပဏာမအဖွင့် တီးလိမ့်မယ်။ တတိယအကြိမ်ကျမှ ကန့်လန့်ကာဖွင့်မယ်ဆိုတော့ မိနစ်ပိုင်းလောက်တော့ အချိန် သီကရီရပါသေးတယ်.....။ ဒုတိယခေါင်းလောင်းလဲထိုးရော- မြူးကနဲ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးက

ဘယ်ချောင်ဘယ်ကြားက ပေါက်လာတယ်မသိဘူး၊ မမမေဂျာကို ပွဲမထွက်ခင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့ပါလို့ ပြောတာနဲ့ မမမေဂျာက ကိုယ်နေဟန် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြရတယ်။ အပြင်ဖက်မှာတော့ ပဏာမခန်းဖွင့်တီးလုံး တီးနေပြီပေါ့။ ကိုတင်ဦးကလဲ စိတ်ကြိုက်ရိုက်ကူးပြီး ထွက်ခွာလဲသွားရော- ကိုရင်ဟာ ဇာတ်ခုံတဖက်ကနေပြီး ခြေလှမ်းကြံကြံနဲ့ လျှောက်လာတာကိုတွေ့ရတယ်။ ပထမဦးဆုံး အခန်းအတွက် ဆက်တင်ခေါ် ပစ္စည်းပစ္စယများ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့သူတွေက သလွန်ညောင်စောင်းကို လာချတာနဲ့ ကြုံလို့တောင် ကိုရင်ကတတ်ထိုင်ကြည့်ပြီး- “မင်းကြီးများ.....” လို့ နောက်ပြောင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက “သွား.....” လို့ အော်ကြသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုရင်ဟာ မမမေဂျာဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာတယ်။ မမမေဂျာရဲ့ မျက်နှာကတော့ ဒေါသရိပ်မကင်းသေးတဲ့ အပြုံးကို မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်.....။ ကိုရင်ဟာ မမမေဂျာရဲ့အရိပ်အခြည်ကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသူ ဖြစ်ပေမယ်လို့ ဂရုမထားမိဟန်ပဲပြတယ်။ ပြီးတော့.....

“သိပ်လှတယ်မမနှင်း၊ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ မမနှင်းနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်၊ မမနှင်းကို ဒီလိုဆင်မြန်းထားရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးကြည့်ကြည့်နေမိတာ ကြာလှပြီ.....”

ကိုရင်ဘာပဲပြောပြော အမှန်တရားပေါ်မှာ အခြေခံနေကြောင်းကတော့ ဒီစကားမှာမှမဟုတ်ပဲ၊ ဘယ်စကားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ ကိုရင်စိတ်ကို သိနေသူများအဖို့တော့ ကိုရင်ပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းရဲ့နောက်ဆွယ်မှာ အဓိပ္ပါယ်နှစ်ခွကလေးတွေ ကပ်ငြိပါလာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သံသယကလေးကိုယ်စီ ရှိမိတတ်ကြပါတယ်။ ခုတခါလဲကိုရင်ဟာ ရင်ထဲမှာ ဖုံးဖိသိုဉ်ကထားတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေနဲ့ ကွင်းဆက်သဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့စကားမျိုးကို ပြောလိုက်တယ်လို့ ကိုယ်ယူဆမိတယ်။ မမမေဂျာမှာတော့ ကိုရင်စကားကြောင့် သူမထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်တာတွေကို ပြောမထွက်တော့ပဲနဲ့ ကျေနပ်ပြီးပဲ ပြုံးပြလိုက်ရတော့တယ်.....။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကားလိပ်ဖွင့်မဲ့ တတိယခေါင်းလောင်းကလဲ စတင်ထိုးနှက်လိုက်ပြီကိုး.....။

“စိတ်ချ မမနှင်း၊ အစစအရာရာ ဘာတခုမှ မချွတ်ယွင်းရအောင် ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတယ်၊ ရဲရဲသာကပါ”

ကိုရင်က မမမေဂျာကို အားပေးစကား ပြောလိုက်ပြန်သေးတယ်။ တတ်ပဲ တတ်နိုင်ပါတယ်- နိုင်ကြီးရေ.....။

ကားလိပ်ဖွင့်တော့ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ စုံနဲ့သာမြိုင်ကို စတင်ကပြပါတယ်။ ပထမအခန်းဟာ နောက်ခံတေးဂီတသက်သက်နဲ့ပဲ ကပြသွားတာမို့ ညက်ညက်ညောညောလှပြီး၊ အထစ်အငဲ့ရယ်လို့ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ အခန်းကူးကန်လန်ကတွေ တထပ်ပြီးတထပ် လွှာချင်းကျလာနေတုန်းမှာ ပူပူပန်းပန်း ဆံပင်ကလေး ပြင်ဖို့ဟာ မမမေဂျာမှာ အဝတ်အစားလဲခန်းထိသွားဖို့ အချိန်မရလို့ တိုင်ဖုံး ကန်လန်

ကာတွေနားမှာပဲ ဆံပင်ကိုပြင်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကိုရင်ဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်ကမဆင်းသေးပဲ၊ မမမေဂျာနားမှာပဲ ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဒီတခါကျတော့ ကိုရင်လက်ထဲမှာ အလွန်တရာမွှေးကြိုင်လှတဲ့ အင်ကြင်းပန်းတွေကို ကိုယ်တွေ့ရလို့ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်လို့ ကြည့်နေတုန်းမှာ မမမေဂျာရဲ့ခေါင်းမှာ တပွင့်နှစ်ပွင့် ထိုးပေးလိုက်တာကို ကိုယ်တွေ့ရတော့တာပါပဲ။ ပန်းပန်ပေးပြီးလျှင်ပြီးချင်း- စုံ-နံ့သာမြိုင်-ဪ- ရဂုံတွင်းမှာလ- ထုံသင်းငယ်ကြိုင်.....” ဆိုတဲ့ ချိုအေးတေးသံကလေးဟာ ဇာတ်ခုံအောက် မိုက်ကရီဖုံးကနေတဆင့် လွင့်ပြန်လာတော့ မမမေဂျာက ကိုရင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်တယ်.....။

ကိုရင်က “ဆိုင်းနားကဆိုခိုင်းထားတယ် မမနှင်း၊ ဒါမှ မမနှင်းရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကို မြင်ပြီး အံ့ကိုက်လုပ်လို့ရမှာ၊ ကဲ-ထွက်တော့” လို့ ပြောလိုက်တယ်.....။ မမမေဂျာရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ မျက်ရေများပြည့်လျှမ်းလာသလိုပဲ တဖိတ်ဖိတ်လက်သွားရာက ဘာမှမပြောတော့ပဲ ဇာတ်စင်အလယ်ကို သီချင်းဆိုဟန်ပြုရင်း တဖြည်းဖြည်း ထွက်သွားတော့တယ်။ ပရိသတ်ကတော့ အပ်ကျသံကြားရမတတ်ငြိမ်ဆိတ်ပြီးကြည့်နေကြတယ်။ ညိုရဲ့ ကြည့်လင်ချိုအေးတဲ့ကရုဏာသံနဲ့ မမမေဂျာရဲ့ မျက်နှာအမူအရာဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တထပ်ထဲထပ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်.....။

“ကျွန်တော်တာဝန်ကျေပြီနော်၊ ကိုထွန်းနိုင်.....”

ဇာတ်ပုံကိုတင်ဦး ဖြုတ်ကနဲပြန်ရောက်လာပြီး အဲသလိုပြောလိုက်တော့ ဇာတ်စင်အလယ်မှာ မမမေဂျာအမူအရာလုပ်တာကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ကိုယ်တောင် လန့်သွားမိတယ်။ ကိုရင်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ “ကျေးဇူးပဲဗျာ” လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ဖက်လှည့်ပြီး “ကိုဇော်ဝေကတော့ သီချင်စိတ်ကလေးတွေ ဖွေးဖွေးထနေလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့သာ အောက်ကိုလိုက်ခဲ၊ ပွဲကြည့်ရင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမယ်” လို့ ပြောတာနဲ့ ကိုယ်တို့လဲ ဇာတ်စင်အောက်ကို နှစ်ယောက်သား ဆင်းခဲကြတော့တယ်.....။

အောက်ကျကြည့်မှ ကပွဲကလွန်စွာမှ ကြည့်ကောင်းပေတာပဲ။

မီးပေးမီးယူ၊ အခန်းအနား ခေတ်ရှေ့ပြေးပုံနဲ့ အဝတ်အစားအရောင်အထွေး ပန်းချီဆုံပုံတွေဟာ အရပ်ဇာတ်တွေနဲ့မတူ တမူထူးခြားတယ်။ ကိုယ်တို့ဖြစ်စေချင်တာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်လာတော့ ပွဲဦးထွက်မှာကို မျက်နှာပန်းလှတယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပညာဟာ နုနယ်သိမ်မွေ့တာနဲ့အမျှ နက်နဲကျယ်ဝန်းလှတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာမန်အရပ်သားကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အပျော်တမ်းသမားတွေ လက်လှမ်းမမီနိုင်အောင် ခက်ခဲလှတယ် ဆိုရင်တော့- ကိုယ်လက်မခံနိုင်ဘူး။ အတွေးအခေါ် ကောင်းရင်ကောင်းသလို လက်တွေ့စမ်းသပ်ရင်း ထူးခြားတဲ့ ပြောင်းလဲဆန်းသစ်မှုကို ကြိုးပမ်းဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိရမှာပဲ။ ကြေးစားနယ်ပယ်

မဟုတ်စေကာမူ မူမတူတာတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖော်ထုတ်ဝန်တာဟာ အပျော်တမ်းတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ တခုအဖြစ် ဘယ်နိုင်ငံမှာမဆို ရှိနေဆဲပဲမဟုတ်လား.....။

ကိုယ်ဟာ ငိုချင်းရှည်ကြီးတပုဒ်ကို အသက်သွင်းတာမှာ ငိုချင်းကို ပုံသဏ္ဍန်ဖျောက်လိုက်ပြီး မင်းသမီးကလေးသွားရာ စခန်းထောက်နေရာက နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်ဝတ္ထုတွေကို မြန်မာမှု အနုပညာနဲ့ ဖော်ထုတ်တာကိုဖြင့် စုံနဲ့သာခြိုင်အဖွဲ့တခုလုံးကို ချီးမွမ်းလို့မဆုံးဖြစ်နေမိတယ်။ မမမေဂျာဟာလဲ ယိမ်းထိုးယိမ်းနဲ့နဲ့ လုပ်လီလုပ်လဲနဲ့ လဲတော့မလို၊ ပြိုတော့မလို တင့်တိုတရီရီ အမူအရာလုပ်တာတွေမပါလှပဲ လင်ပျောက်ကိုရှာတဲ့ မင်းသမီးလေးရဲ့ ကရုဏာသက်ဖွယ်ရာမျှကိုသာ လှလှပပ ကပြသွားတာဟာလဲ ယဉ်စစ်ဖြစ်လှတယ်။ အထူးသဖြင့် မမမေဂျာရဲ့အလှဟာ ဇာတ်စင် တခုလုံးကို လွှမ်းခြုံလျှံထွက်နေစေရုံမျှမက၊ ယုဒသန်မြက်ခင်းပြင် တခုလုံးမှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကျောင်းသူအပေါင်းရဲ့ နှလုံးဟဒယတွေရဲ့ အတွင်းသားအလယ်ဗဟိုအထိ စိမ့်ဝင် ပြန့်နှံ့နေတာကို ကိုယ်မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပေတယ်။ ဒီအထဲမှာ အညှအခရာ တီတီတာတာ အာလျသံတွေကင်းပြီး ရိုးရိုးစင်းစင်းနဲ့ ချစ်ချင်သဖွယ် ကြည်ကြည်အေးအေး ထွေးသိမ့်တော့မယောင် ငြိမ့်ညောင်းလှတဲ့ ညိုရဲ့အဆိုကလဲ မမမေဂျာရဲ့ရုပ်သွင်မှာ တထပ်ထဲဝင်ပြီး အသက်ရှင်ကာ သဒ္ဒါ အာရုံကို အစုံအလင် ဖြည့်စွက်ပံ့ပိုးနေပြန်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်၊ တံခွန်နဲ့ကုက္ကား ပီတိတွေ တဖွားဖွား ပေါ်စေပါတယ်။ ကိုယ့်ထက် ပီတိဖြစ်တာကတော့ ကိုရင်ပဲပေါ့နိုင်ကြီး။

ကိုရင်နဲ့ကိုယ်ဟာ ပရိသတ်ရယ် ဇာတ်စင်ရယ် ဆိုင်းဝိုင်းရှိရာနေရာရယ် သုံးနေရာစလုံးကို အကဲခတ် ကြည့်တဲ့နေရာမှာ ခွေးခြေကလေးတွေချပြီး ထိုင်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်တယ်...။ ကိုယ်တို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်ရောက်လိုက်၊ ပရိသတ်ဖက်ရောက်လိုက်၊ ဆိုင်းဝိုင်းဖက်ရောက်လိုက်နဲ့ အကဲခတ် လို့မဆုံး၊ ကြည့်နှုန်းလို့မဆုံးဖြစ်နေရာမှာ မျက်စိနည်းနည်းညောင်းသလို ဖြစ်တာနဲ့ ကိုရင်ဖက် ပြန်လှည့် မိတော့ ကိုယ်ဟာ မဖြစ်စဘူး ကြက်သီးဖျန်းကန်ထသလိုဖြစ်သွားတာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ မျက်မွေးတဆုံးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ဒါကတာတိုခရီးပေါ့၊ ပြီးတော့- မျက်စိတဆုံးဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိသေးတယ်။ မံသစက္ကနဲ့မြင်ရသမျှ ခရီးအဝေးအကုန်ထိပေါ့၊ ကိုရင်စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကတော့ မျက်စိ တဆုံးမကပဲ။ ကိုယ်တို့လူသာမန်မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့အတိုင်းအတာ အရှည်အဝေးထက် ပိုမြင်သော အမြင်မျိုးကိုရှုမြင်ရလို့ သဲသဲမဲမဲကြည့်နေရသလိုပဲ။ ကိုရင်ကျတော့ မမမေဂျာဆီရယ်၊ ဆိုင်းဝိုင်းထဲက မောင်းဆိုင်းကလေးအကွယ်မှာ ရှိရှိကြိုကြိုကလေးကွယ်ပြီး မိုက်ကရီဖုန်းရွှေမှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ ညို ဆီရယ်ပဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရှုနေရတာပဲ။ ကြည့်တယ်ဆိုတာကလဲ ကိုယ်ဝိသေသပြုတဲ့ အတိုင်း လွန်ပူလွန်ဖျားမှာ စိန်မှုစိန်သွားကလေး တပ်ထားသလားအောက်မေ့ရတယ်။ စူးရှတောက်ပ လွန်းအားကြီးတယ်။ ပြီးတော့-ကိုရင်မျက်နှာအမူအရာဟာလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသူ၊ ရေကသိုဏ်း ရှုနေသူများလို တင်းမာခြင်းလဲမရှိ၊ ဖျော့တော့ခြင်းလဲမရှိပဲ။ ကိုယ်ပြောင်းစိတ်ခွာ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေလေတော့ ကိုယ့်မှာ လန်ဖျပ်သွားမိတာပေါ့၊ ကိုရင် ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားတာကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်း ပဲကိုး။

ကိုယ်က ကိုရင်မျက်လုံးတွေရေမှာ လက်တဖက်နဲ့ မျက်တောင်ခတ်မခတ် ဝိုင်းသတ်ကြည့်လိုက်မှ ကိုယ့်လက်ကို ပုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်လိုက်တယ်...။

‘ကိုရင် ညို့ကို ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှာထည့်ထားတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကပြနေတဲ့သူတွေကလဲ မမြင်နိုင်၊ ပရိတ်သတ်ကလဲ ဆိုင်းဝိုင်းကိုရံထားထားတဲ့ အကာရှိနေလို့ မတွေ့ရဘူးဆိုပြီး အကြိမ်မဟုတ်လား ပြောစမ်း.....’

ကိုယ်ကမေးလိုက်တော့ ကိုရင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ညို့ကို လူမတွေ့စေချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ညို့ကို ဒီအသိုက်အဝန်းနဲ့ မရောယှက်စေချင်ဘူး၊ ညို့ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ အပြစ်အကင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ယူဆထားတယ်...၊ သူ့ကို လူ့လောကရဲ့ အဆောင်အယောင် အပိုဆာဒါတွေနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး...’

‘မမမေဂျာနဲ့လဲ မတွေ့စေချင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့- မမနှင်းအတွက်ပါ’

‘မတွေ့ရပေမယ့် ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခံစားတွေ့ထိရတော့ ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ချိန်ထိုးကြည့်တယ်ပေါ့’

‘ဒီလိုတော့- မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ...ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောနေတာလား’

‘အမှန်ပြောနေတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းတကာပန်း ဘယ်ပန်းသာလို့ယဉ် မောင်ရွေးလို့ဆင်ပါ့မယ် ဆိုတဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ရွေးပြီးသားရှိနေတာပဲဟာ...’

‘ဒါဖြင့် မမမေဂျာအသဲ ကျွဲခတ်မခတ်ကို သိချင်လို့လား’

‘မမမေဂျာ... အဲ- အဲ- မမနှင်း သူ့အသဲကျွဲခတ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ကိုဇော်ဝေတို့အထင်မှာ မမနှင်းဟာ နှလုံးသားအတန်အသင့်ရှိတဲ့ မိန်းမလို့မြင်နေတယ်ထင်တယ်...’

‘လူပဲ...နိုင်ကြီးရာ...’

ကိုရင်ဟာ ဒီစကားကျတော့ ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေပဲ သက်ပျင်းတစ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

‘ကျွန်တော့်ကို အရူးလို့ပြောချင်ပြော ကိုဇော်ဝေ၊ မမနှင်းကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် မမြင်နိုင်ဘူး၊ သူဟာ ဘယ်လိုစိတ်ဝိညာဉ်တမျိုးကို အုပ်စိုးပြီးလှုပ်ရှားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလိမ့်လို့ အမြဲသံသယ ဖြစ်နေတယ်’

‘အေး- ကိုရင်အတွေးကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ နေပါအုံး- မမမေဂျာကို ကိုယ်တိုင်လှရာရာရွေးပြီး အဝတ်တန်ဆာ ဆင်မြန်းပေးတာဟာလဲ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကိုရင်ထင်မြင်ထားတဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်တခုနဲ့ အံ့ကျွတ်ကျ တူမတူ ကြည့်ချင်တဲ့သဘောလား...’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘တူကော- တူသလား...’

‘ပြောလို့ မတတ်သေးဘူးဗျာ’

ကိုယ်ကတော့ ကိုရင်ဟာ အိပ်မက်တခုခုထဲမှာ မမမေဂျာနဲ့တူတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရဘူးမယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုရင်ဖူးစာဖက်မှန်မမှန် စံနှိုင်းကြည့်နေတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါမျိုးဟာ သွေးသားဆူစ လူပျိုလူရွယ်တွေမှာ ကပ်ငြိတပ်စမြဲ၊ နေ့ခင်းအိပ်မက်တွေ ရှိခဲ့ကြရာမှာ မိန်းကလေး လှလှတွေကိုလဲ စိတ်ကူးနဲ့ဖန်ဆင်းကြည့်ရင်း စိတ်ဘဝင်မှာ ထင်းကနဲဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖျောက်မရပြုမရ ဖြစ်ရင်းက မြင်မြင်ကရာကို အိပ်မက်ထဲကချစ်သူနဲ့ စံထိုးကြည့်တတ်ကြတာဟာ သဘာဝပဲလို့ ကိုယ်လွယ်လွယ်ပဲ သဘောထားလိုက်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ညိုဆိုတဲ့မိန်းကလေး ပါဝင်လာတဲ့အခန်းက ဆန်းနေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ကိုယ်လဲ ညိုရှိရာကို လှမ်းကြည့်မိပြန်ရော...

ညိုဟာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးပဲ ဝတ်စားလာတယ်။ မန္တလေးအချိတ်ထမီ တပတ်နွမ်းကလေးရယ်၊ ဒီခေတ်မှာဝတ်ခဲ့လှတဲ့ ဝိုးသားပျော့ပျော့ ရင်စေ့အင်္ကျီရယ်၊ သိုးမွေးခြုံထည်ကလေးရယ်ပဲ။ ညိုကို အဝေးကနေကြည့်ရင် လူထဲက လူသာမာန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ရမယ်။ အဲ-တဆင့်တက် ဝိသေသပြုရရင်တော့ ယောကျ်ားတွေမှာ ၅၂၈ နဲ့ ၁၅၀၀ ဆတူမျှတူ ရှိနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ အေးငြိမ်းသော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ပေပဲကိုး။ အဲဒီနေ့က ညိုဝတ်စားဆင်ရင်နေထိုင်ပုံဟာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေတဲ့သူများအဖို့တောင် ယောင်လို့မှလှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင် သိပ်သည်းကျစ်လစ် လွန်းတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်...။ ညိုတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သူများတကာထက်ထူးခြားတာဆိုရင် ခေါင်းပေါ်မှာ

ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ အင်းကြင်းပန်းပွင့်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရင်ဟာ ကိုရင့်ကို မြတ်နိုး တွယ်တာနေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်လုံးကို သည်ပန်းတွေပန်ဆင်ပေးထားတယ်။ ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသားတွေသာ အရေပျော်သွားရင် ကိုရင်ရောကျိုပစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုရင့်စိတ်ကူးကလေးတွေ ဆန်းတာကတော့ အနန္တပဲ...။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာတော့ မမမေဂျာဟာ ညို့အသံကလေးနဲ့ သူ့တင့်ရွန်းလှပတဲ့ ကိုယ်ဟန်ရူပကာကို စရနယ်ပြီး အောင်မြင်ပြောင်မြောက်စွာ ကပြနေတာကဖြင့် တကယ်အားရစရာပါပဲ။ ကိုယ်တို့အဖို့ မှာတော့ မမမေဂျာရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ညို့အသံကလေးနဲ့ စိတ်အနေကို ပေါင်းစပ်ဖြည့်တင်း ပေးလိုက် ရရင်ဆိုတဲ့ အာသာဆန္ဒဟာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဖြိုးဝေလျှံကျလို့လာတယ်။ ကိုရင်ကတော့ မမမေဂျာရဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာယလဲ ညို့ဆီမှာ ပြောင်းယူကြည့်နေသာလားမသိဘူး...။ ကိုယ်တို့အတွေးနဲ့ ဆန်ကျင်ဖက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်အတွေးမှမမှန်ဘူးဆိုတာ နိမ့်သောင် နောင်မှပဲ ကိုယ်သိရတော့တယ်။

စုံနဲ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်ကြီးထဲမပါဝင်ပဲ ဇာတ်လမ်းများကိုလဲ ထိုးကွက်အဖြစ် ဖန်းတီးထားတာ တွေရှိတဲ့အကြောင်းကို ကိုရင်မသိဘူးဆိုတာ ကိုယ်တော်တော် အံ့ဩသွားမိတယ်...။ နောက်မှ ဇာတ်တိုက်တဲ့နေရာမှာ ကိုရင်လာတလှည့် မလာတလှည့်မို့ပဲလို့ အောက်မေ့ရပါတယ်...။ ဥပမာ အားဖြင့် ဆဒ္ဒါန်ဆင်မင်းဇာတ်ဆိုပါစို့။ မထည့်ရင်ဖြစ်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှေးက ပလလဲဆင်မင်းအခန်း ပါရှိနေတော့ ဆင်ချင်းတူပေမယ့် ဖြစ်ပုံချင်းကွဲတာကိုပြချင်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆင်ဇာတ်ချင်း ဘယ်လိုထပ်ပစေ၊ ခွဲထားကလေးဖြစ်စေချင်တဲ့ အာသီသကြောင့် သက်ဆိုင်ရာများက ဆဒ္ဒါန်ဆင်မင်း ဇာတ်ကို တမင်ထည့်ပြတယ်။ အဲဒီမှာ...။

ကိုယ်ဟာ... ကိုယ်ရင်နဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ လှုပ်ရှားမှုအဝဝကို တစထက်တစ မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာစောင့်ကြည့်ကျင့်ရလာတာ ဘာလိုလိုနဲ့ ရက်လတွေများလာခဲ့တယ်...။ မယဉ်အေးယောကျာ်း ကျောင်းဆရာ ပြောဘူးတဲ့စကားကို ကိုယ်သွားသတိရမိတယ်...။ သူကဘာပြော သလဲ ဆိုရင်- သူနိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားတဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ နိုင်ငံခြားသားအသစ်ရောက်လာရင်- နောက်က စုံထောက်တယောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အသွားအလာအနေအထိုင် အလေ့ အကျင့်တို့ကို မှတ်တမ်းယူပြီး ဘယ်လိုလူ အမျိုးအစားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဖိုင်တွဲသွင်းရသတဲ့။ ကိုရင်သာ အဲဒီတိုင်းပြည်ရောက်သွားရင်- ဘယ်အမျိုးအစားဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ခွဲခြားပြီး အဆင့်သတ်မှတ်ဖို့ တော်တော်ခက်ပေလိမ့်မယ်။ ကိုရင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲလို့ ကိုယ်ကလဲ မေးရမလို့ ဖြစ်ဖြစ် လာပါတယ်။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာတောင် ကိုရင်ရဲ့ခံစားမှုတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလဲနေတာကို ကိုယ်သိမြင်ရတော့ ကိုရင်ရဲ့စိတ်မုန်တိုင်းဟာ... နှလုံးသားအတွင်းမှာ ထာဝစဉ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့အောင်နေပြီး အခွင့်အခါကြိုတာနဲ့ ရုန်းကန်ထွက်ပေတော့တာပဲလို့ ကိုယ်တထစ်ချ နှလုံးပိုက်မိပါတယ်။

မမမေဂျာက ပုဝါကလေးတလွင့်လွင့်နဲ့ တောကြီးထဲမှာ လျှောက်သွားနေရင်း- လောင်းဆဒ္ဒါန် မြေမှာခရှာတဲ့ နေရာဌာနပါပဲလို့ ပြည့်နိဗ္ဗာန်ကြွေးလိုက်တာနဲ့ အခန်းပြောင်းတီးလုံးနဲ့အတူ- သောနုတ္တိရ် မုဆိုး ကကွက်ကူးလာရာမှာ ကိုရင်ဟာ ဆတ်ကနဲနေရာမှထလိုက်ပြီး- ‘ကျွန်တော် မကြည့်ခြင်တော့ ဘူးဗျာ၊ ရွက်လှေသွားစီးတော့မယ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အနောက်ဘက်နားမှာပဲရှိမယ်၊ မင်းသမီးကို လမ်းပြပေးမယ့် နတ်လမ်းညွှန်ခန်းရောက်ရင် ပြေးလာပြီးအော်ခေါ်ပါ...’ လို့ပြောပြီးတော့ ကိုယ်စကား အပြန်ကိုတောင် မစောင့်တော့ပဲ ပွဲခင်းထဲကခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်သွားတော့တယ်...၊ ကိုယ့်မှာ ညကြီးမင်းကြီးလဲ လှေစီးတတ်တဲ့ ကိုရင်အကျင့်ကို အံ့ဩရမှာထက် အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်လှတဲ့ ကိုရင်ရဲ့စိတ်အထာကို အံ့ဩရတာကပိုနေတယ်၊ ကိုယ်ရင်မရှိတဲ့နောက် ကိုယ်လဲဇာတ်စင်ပေါ် ပြန်တက် လာခဲ့မိတယ်၊ အစမ်းကပွဲနေ့မို့ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ပွဲကြည့်တွေလာရောက်ခွင့်က ရှိနေသေးတော့ စင်ပြို မတတ်ကို ပြည့်ညပ်နေတာပဲ၊ မမမေဂျာကတော့ တခန်းနဲ့တခန်း ကကွက်ကဇာတ်တွေကြားမှာ နားခွင့် အချိန် တော်တော်ကလေးရတယ်၊ ရတဲ့အချိန်ကလေးမှာလဲ ထရုံပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်တာကိုချည်း ကိုယ်တွေ့နေရတယ်၊ လက်ဦးကတော့ ပရိသတ်တွေ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အားပေးကြ သလဲ ဆိုတာကို မမမေဂျာအက်ခတ်နေတာပဲလို့ ကိုယ်ကထင်မိတယ်၊ နောက်မှ ဆိုင်းဝိုင်းထဲက ညိုရှိရာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြောင်း သဘောပေါက်မိတော့တယ်၊ ကိုရင် နေရာချထားပုံက ဇာတ်စင် ပေါ်ကနေ ချောင်းကြည့်ရင်- ညို့ကို ဘယ်လိုမှမမြင်နိုင်တဲ့ အထားအသိုဖြစ်နေတာကိုး...၊ ဇာတ်စင် အလယ်မှာ ကပြနေတုန်းကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မြင်နိုင်ကောင်း မြင်မှာပေါ့လေ...။ ဒါပေမယ့် ဟန်အမူအရာလုပ်တုန်းကြည့်ဖို့က တယ်ပြီးလွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မီးတွေကလဲ ထိုးထား လေတော့ အမှောင်ချထားတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းထဲကို ကြည့်ရမှာက ဝိုးတဝါးဖြစ်နေမှာပဲ...၊ ဒါကြောင့်လဲ အအားရတုန်းအချိန်မှာ မြင်လိုမြင်ငြားဆိုပြီး ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှာတာပါပဲ...၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မမြင်ရလို့ အံ့ကလေးတကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ မိတ်ဆက်စကားတို၊ ခြီးမွမ်းစကားတို၊ လာလာပြီးပြောကြတဲ့ လူတွေက အများသားကလား၊ ခမုမှာ လှည့်လှည့်ပြောရ...၊ လစ်ရင်... ဟိုနားသည်နားက ရွှေရွှေပြီးချောင်းကြည့်ရနဲ့ ရင်မောစရာပါပဲ။

ကိုကြီးနတ်လုပ်တဲ့ ကျောင်းဆရာဖိုးသာဂိ ကိုယ်တို့အနားကို နတ်ဝတ်နတ်စားတွေနဲ့ ရောက်လာမှ နတ်လမ်းညွှန်ခန်း ရောက်တော့မယ်ဆိုတာကို ကိုယ်သတိရလိုက်တာနဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်က ကမန်းကတမ်း ပြေးဆင်းခဲ့ရတယ်...၊ ပွဲခင်းကအထွက်မှာ ကိုတင်ဦးနဲ့တွေ့လို့ မှောင်ကြီးကြီးမဲမဲ ကိုယ်တယောက်ထဲ အင်းယားဖက်မသွားချင်လို့ အဖော်ခေါ်ခဲ့ရသေးတယ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်က တံခါးလေးကိုကျော်ပြီး တာရိုးဖက်ကို ခပ်သွက်သွက်လာခဲ့ကြရာမှာ သရဲတစ္ဆေညည်းသံလိုလို၊ အော်သံလိုလို ကြောက်စရာ အသံတွေကို ကြားရတော့ နဂိုကကြောက်တတ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ လှည့်ပြေးမလို့ လုပ်မိသေးတယ်၊ ကိုတင်ဦးကရယ်ပြီး ကိုယ့်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြမှ ကိုယ်လဲ ရီရအခက်၊ ဒေါသထွက်ရအခက်ဖြစ်ပြီး လှေနဲ့ ကမ်းကိုကပ်လာတဲ့ ကိုရင်ကို အချိန်ကျလို့ လာခေါ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရတယ်၊ ကိုရင်လက်ထဲမှာတော့ လက်စွဲတော် တိပိရိကော်တာကလေးနဲ့ ခုနက ကိုယ် ကြားလိုက်တဲ့ အော်သံဟစ်သံတွေကလဲ ကိုရင်ရီကော်တာ မှင်စာကလေးက ထွက်နေတာပဲပေါ့...။

ကိုရင်ဟာ လက်ထဲရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို လှေထဲမှာထားပစ်ခဲ့ပြီး ယုဒသန်မြက်ခင်းဆီ ဒရောသောပါး အားသွန်ပြီးပြေးခဲ့ပြန်တော့ ကိုယ်တို့ပါ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလိုက်ကြရတယ်။ ဇာတ်စင်ရောက်တော့ နတ်လမ်းညွှန်ခန်းပြီးသွားလို့ မင်းသမီးလေး သူပျောက်လို့ရှာတဲ့ မောင်တော်နဲ့ တွေ့ခန်းကိုတောင် ရောက်နေပြီ။ ကိုရင်က ကိုယ်တို့ကို အဲဒီတော့မှ ကိုရင့်အစီအစဉ်ကို ထုတ်ပြော တယ်...။

‘ပွဲပြီးပြီးချင်း မမနှင်းဟာ ဇာတ်စင်အောက်ကို ဆင်းနိုင်အုံးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုတင်ဦးက မမနှင်း မေးရင် ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက ညို့ကိုပြန်ပို့ဖို့ ထွက်သွားတယ်ပြောပေါ့။ ကိုဇော်ဝေကတော့ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ ညဖက် သံလျင်ကိုမောင်းရတာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ အဖော်ပါမှ ကောင်းမှာဗျ။ ။

ပွဲလဲပြီးရော ကိုရင်ဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း ခပ်လောလောကလေး ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ သဘောကတော့ ညိုနဲ့မမမေ့ရာတို့ မဆုစေ့ချင်လို့ပေါ့.....။ ကိုရင့်ဟာက စတန်ကားကြည့်ရတာ ကျနေတာပဲ။ မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ အရှောင်အတိမ်းအကွေ့ အလိမ်ကလေးတွေကို တခုနဲ့တခု မထိမငြိ စေရအောင် အပြေးအလွှားလုပ်ရတာ တကယ်စိတ်မောစရာပါပဲ။ ညိုဟာ ကိုရင်ဆွဲခေါ်လာတာကို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး မမှီမကမ်းနဲ့ပြေးလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတခါတော့ ညို့ဘာဘာပါမလာပဲ ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးတယောက်က အဖော်လိုက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ အဒေါ်ကြီးတောင် ခလုပ်တိုက်ပြီး မှောက်ရက်လဲမလို ဖြစ်လိုက်သေးလို့ ကိုယ်ကဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသေးတယ်။ ပွဲပြန်သမားတွေကြားမှာ ဆိုတော့ ရုတ်ရုတ်သောသောနဲ့မို့ ဘယ်သူမှကိုယ်တို့ကို သတိထားမိခြင်းမရှိကြဘူးပေါ့။ ကိုယ်တို့မှာ ကမ်းနားဆိပ်အထိ ကားကိုအမြန်မောင်း စပိဘုတ်စောင့်တဲ့ ကောင်ကလေး အိပ်ပျော်နေတာကို မရမကနိုး၊ အင်ဂျင်မီးကလေး တင်ထားတာကို လင်းအောင်ဖွင့်၊ ပြီးမှသံလျှင်ဖက်ကို စက်ကုန်နှင် ခဲ့ကြရပါတော့တယ်။

ရေလယ်ရောက်မှ ကိုရင်က ရယ်ပြီး..... “ကိုယ့်အဆိုတော်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ငန်းကြမှာစိုးလို့ မနဲပြေးခဲ့ရတယ်- မောလိုက်တာ” လို့ ပြောတယ်။

ညို့အဖော်အဒေါ်ကြီးက- “အော်-အော်-မောသတဲ့လား၊ ဒေါ်ဒေါ်ကဖြင့် လာမဲ့ကျွန်းဆွယ်ပွဲဆိုလား အိုလဲပစ်ဆိုလား၊ အဲဒါတွေမှာ အပြေးဝင်ပြိုင်ချင်လို့များ ကျင့်နေသလားလို့ကွဲ့” ပြောမှ ကိုယ်ပါ ရီမိတော့တယ်။ ညိုကလဲ တခစ်ခစ်ရီရှာတယ်။

“ညို့..... သီချင်းဆိုရတာမောသလားဟင်”

ကိုရင်က တယုတယမေးတဲ့အခါမှာ ညိုကြသက်ပြင်းကလေးချပြီး- “တကယ့် ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးမှာ ဆိုပေးရတယ်ဆိုတော့ လက်ဦးမှဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေတာပေါ့အကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှာပုံတော် မင်းသမီးလုပ်တဲ့ မမကိုလဲမြင်ရော ကြောက်တာရွံ့တာတွေပျောက်ပြီး ရှိသမျှအသံကလေး ကုန်အောင် ကို ဆိုပစ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါက်လာတယ်၊ တခါမှ ဒီလိုလှတာကို မမြင်ဘူးခဲ့ပါဘူးအကို၊ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အမူအရာလုပ်တဲ့ မင်းသမီးလို့မထင်ရပဲ တကယ့်နန်းတော်ထဲက မင်းသမီးလို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ သူ့ပါးစပ်လှုပ်သမျှနဲ့ကိုက်အောင် ကိုယ်ကလိုက်ဆိုပေးနေရပေမဲ့..... ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း သူပဲဆိုနေ တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ သိပ်ပြီးအရှိန်အဝါကောင်းတာပဲ နိုင်ကြီး။ ညိုဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိတာကို မထိန်ချန်ပဲပြောတယ်လို့ ကိုယ်ယူဆပါတယ်၊ သူဟာမမမေ့ရှာရဲ့စစ်မြစ်ကို မသိလို့ပြောတယ်ပဲထား။ သိပြန်တော့လဲ ငါနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖက် မိန်းမတယောက်မို့ ငါမရှုစိမ့်နိုင်ပါဘူးလို့ ဆိုပြီး တထစ်လျှော့ ပြောမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ယုံကြည်မိပါတယ်.....။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ကား မမမေ့ရှာနဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်က သဏ္ဍာန်နဲ့သူရပ်ဟာ သူထင်မြင်သလို ကိုယ်လဲထင်မြင်သည်နဲ့အမျှ ရွှေပွဲလာ အားလုံးကလဲ တညီတညွတ်ထဲ မှတ်ချက်ချကြမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေလို့ပါပဲ.....။ ကိုရင်ကတော့ ဘာမှမဝေဖန်ဘူး။ ခပ်မဆိတ်ပဲနေလိုက်တယ်။ အမှန်ဆိုတော့ ကိုရင်တိတ်ဆိတ်ပုံဟာ မရိုးသားဘူးလို့ တော်ရုံမိန်းကလေးကတော့ တွက်မိမှာအသေအချာပါပဲ။ ညိုလို မယဉ်ကျေး နှလုံးနွေးနွေးကလေး အတွက်သာ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်မဖြစ်ပဲ နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့- ညိုရဲ့အဖော် အဒေါ်ကြီးကတော့ မနေနိုင် ငွေမြိုင် လုပ်လိုက်တယ်။

“နို့-နေပါအုံးမောင်ထွန်းနိုင်ရယ်၊ မောင်ထွန်းနိုင်တို့ကျောင်းမှာ သူ့အတွက် သီချင်းဆိုပေးနိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူးလား.....။ ဒို့ လေဒီအိုမှာ ကြားကြားနေရတဲ့ တင်တင်မြတို့ မာမာအေးတို့ကိုရော ဆိုခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူးလား။ ဘာပြုလို့ မိရွှေညိုမှဆိုခိုင်းရတာလဲကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တော့ နားမလည်နိုင် အောင်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်မျက်စိထဲမှာ ကြည့်ရမြင်ရတာကတော့ ဒီကလေးမရဲ့ရုပ်အဆင်းနဲ့ မိညိုရဲ့အသံနဲ့ မလိုက်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ အော်.....ဟဲ့ တကယ်ပြောတာ၊ မာနဟန်ပါတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မာနကင်းတဲ့အသံဟာ ဘယ်လိုက်ပါ့မလဲကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က မိညိုစိတ်ရင်းသဘောကို သိနေတော့ ဟိုကလေးမနဲ့ ဟပ်ကြည့်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

သူ့စကားကတော့ ကိုယ်တို့အားလုံးရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်ပဲ။ ကိုယ်တို့ဟာ အစွဲကလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ မျက်မှန်စိမ်းရော အနီရော အပြာရော အဝါရော အရောင်မျိုးစုံ တပ်ကြည့် ခဲ့တာဆိုတော့ အဂတိကလေးတွေပါပြီး သာယာနေမိတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအဒေါ်ကြီး ကျတော့ တကယ့်ပွဲကြည့် ရိုးရိုးအစင်းသက်သက်ဖြစ်နေတော့ သူ့မြင်တာတွေဟာ တမျိုးဖြစ်ကုန် တော့တာပဲ၊ ညိုကတော့ သူ့ဒီလိုပြောရပါမို့လားဆိုပြီး၊ “အိုး..... ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ ဘာတွေလျှောက် ပြောနေသလဲမသိဘူး၊ တဖက်သားကို မာနဟန်ပါတယ်လို့ မပြောကောင်းဘူး” လို့ ကပျာကရာ ဝင်ရောက်ဟန်ရှာတယ်။ ကိုရင်က တဟက်ဟက်ရယ်လိုက်တယ်။ ကိုရင်သဘောထားကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်ဟမပြောပြဘူး၊ လောကကြီးမှာ သီချင်တိုင်းဖွင့်ပြောလို့ကလဲ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား.....။

သံလျှင်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့၊ ညိုဘဘ မျက်မမြင်အဖိုးကြီးဟာ သူငယ်ကလေးတယောက်နဲ့ အငှား ဂျစ်ကား အဆင်သင့်နဲ့ စောင့်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့လဲ ကောင်းမွန်စွာ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ကြောင်း အသိပေးပြီး ကြာကြာမဆိုင်ပဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လသာတဲ့ည ဖြစ်လေတော့ အပြန်ခရီးမှာ မီးမဖွင့်တော့ပဲ ကိုရင်ဟာ လရောင်ကိုအဖော်ပြုပြီး ဖြေးဖြေးသက်သာမောင်းတယ်.....။ မြစ်ဝှမ်းကျယ်ကျယ်ကြီးဟာ ငွေကမ္ဘာကြီး မညီမညာခင်းထားသလိုပဲ။ အဝေးကကြည့်ရင်.... အဲဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဂျပိုးတကောင် ပြေးလွှားနေသလားလို့ ထင်ရမယ်။ ကိုယ်တို့တတွေဟာ ဂျပိုး အကြီးစား လိပ်များဖြစ်လို့နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်ယက်မိခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြီး စမြဲပြန်ပြောနေမိတယ်။ လူတွေကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ရင် ပြုမူတတ်တဲ့ တကိုယ်ကောင်း ဆန်မှုများကို အေးအေးလူလူ နီးနှောဖလှယ်မိကြရာမှာ ကိုယ်က “ကိုယ်တခုတော့ ပြောချင်တယ် နိုင်ကြီး၊ ကိုရင်ဟာ ဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ တော်တော်ကလေးတန်ဖိုးထား လေးစားတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့- ကိုရင်ခုလို ကူးချည်သန်းချည် ဝင်ချည်ထွက်ချည် ပြုလုပ်နေတာကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကကြားတော့ ဘယ်လိုပြောလာမလဲ.....။ ကိုရင်ဟာ အနံ့ညာတ လူအန္တ တယောက်လဲမဟုတ်ဖူး၊ ကိုရင်မှာ နာမယ်တလုံးနဲ့လဲဖြစ်တယ်၊ ကိုရင်ကို မထိခိုက်နိုင်ပေမဲ့- မိန်းကလေးမှာ အထင်သေးခံရရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်” လို့ ကိုရင်ညို့ကို ခေါ်လိုက်ပို့လိုက်နဲ့ ကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေတာကို ကောင်းသောစိတ်ထားနဲ့ သတိပေးစကားပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်ကိုဇော်ဝေ.. ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်အမြဲထည့်တွက် စဉ်းစားနေပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မကြာခင် ပြောလာဆိုလာကြမှာကို ကျွန်တော်ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ညို့နာမယ်ကို လုံးလုံး လျားလျား မထိခိုက်လာခင်စပဲကြားမှာ ကျွန်တော် တခုခုတော့လုပ်ရမှာပါပဲ။ အင်းလေ..... မကြံစည်ပဲနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေလဲ ရှိပါတယ်.....”

ကိုရင်ကလဲ ကိုယ်ရင့်စိတ်ရင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ခင်းပြပါတယ်။ ကာမတဏှာနဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ခွဲခြားရတဲ့အချိန်များဆိုတာ လူတယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တခါမဟုတ်တခါ ရင်ဆိုင်တိုးမိကြတာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား.....။ အဲဒီအချိန်များမှာ ကိုယ်တို့ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ထားမျိုးကိုထားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကမ္ဘာဦးအစကထဲက ယောက်ျားတို့ရဲ့တာဝန်ဟာ ဘာလဲ။ ကိုယ့်ထက် ခန္ဓာဗေဒ ဆောက်တည်ပုံအရ အားနည်းချို့ငဲ့တဲ့ မိန်းမတွေကို ရန်အမျိုးမျိုးက ကာကွယ်ပေးရတဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားပဲပေါ့။ မိန်းမတယောက်ကို သိရုံသရေရောအိန္ဒြေပါ စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပေးတတ်မှ သာလျှင် ယောက်ျားပြီသတယ်လို့ ကိုယ်ဆိုချင်တယ်။ ကိုရင် ညို့အတွက် အမြဲစဉ်းစားမှုရှိပါတယ် ဆိုတာကို ကိုယ်ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဆောင်ရွက်မလဲ.....။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် ဖန်တီးမလဲဆိုတာတွေကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရပေလိမ့်မယ်။

ကိုရင်ဟာ တနေရာတဌာနမှာ တယောက်ယောက်ကိုတော့ ခင်မင်တွယ်တာပြီး နေတတ်တဲ့ သူတယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တွေ့ရပါတယ်။ စိတ္တဗေဒသဘောအရတော့ ကိုရင်ဟာ

ဘဝတခုကနေ ဘဝတခုကို ကူးပြောင်းလိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတဲ့ သူဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချကြမလားမသိဘူး။ ကိုရင် ခင်မင်လာပြီဆိုရင် ထိုခင်မင်ခြင်းခံရတဲ့ သူဟာလဲ ကိုရင်ရဲ့ ညှို့အားနယ်ပယ်မှာ တဝဲလယ်လယ် ဖြစ်ရတော့တာပဲ.....။ ကိုယ့်မှာလဲ စုံနဲ့သာမြိုင်ကပွဲ သုံးရက်ကပြတ် အချိန်အတွင်း မှာတော့ ကိုယ်ရင် စိတ်ညှို့ပညာခန်းမှာ တန်းကနဲမိနေပြီး ကိုယ်ရင်နဲ့အတူ သံလျှင်ကို ညစဉ် လိုက်ရတဲ့ ဝတ္တရားကြီးပါ ရရှိလို့နေတော့တယ်။

နောက်ဆုံးနေ့.....

မာယာချင်းပြိုင် အနိုင်လုကြတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ တဒင်္ဂပဟန်ဆိုတဲ့ ချွင်းချက်ကို သတိရှိကြဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်မျက်ဝါးထင်ထင် သိရတဲ့နေ့ဟာ စုံနဲ့သာမြိုင်ရဲ့ ကပြမှုည နောက်ဆုံးနေ့မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့က စုံနဲ့သာမြိုင်ကို တပတ်တိတိ ကစေချင်တယ်။ ကိုယ်တို့အားလုံးကလဲ မထင်ပဲနဲ့ ပြောင်မြောက်အောင်မြင်တာကို ကျေနပ်အားရစိတ်ကြောင့် ကပြမှုအကြိမ် များနိုင်သမျှ များစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... မမမေဂျာကြောင့် သုံးရက်ထဲကဖြစ် တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားရတော့တယ်။ အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကဆိုသလို မမမေဂျာကြောင့်လို့ သာမံကာရှုရှုကာဆိုရပေမဲ့ ကိုရင်ကြောင့်လို့ဆိုရင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မယ်လေ.....။

ကိုရင်ဟာ အစမ်းကပွဲနေ့က ညှို့ကိုခေါ်လာတဲ့အခါမှာ မမမေဂျာ အလုပ်များနေအောင် ကိုတင်ဦးကို ဥပါယ်တမျှည့်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားခိုင်းခဲ့တယ်.....။ ပွဲပြီးတော့လဲ မမမေဂျာနဲ့ညှို့ကို လွဲရအောင် အလျဉ်စလို ထွက်ခဲ့တာချည်းပဲဆိုတော့ ဒုတိယမြောက်နေ့လဲကျရော မမမေဂျာဟာ မိန်းမတို့ရဲ့ အာဝေန်ကငါးပါးအနက်က သူပြချင်ရာအကြောင်းကိုပြပြီး သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရက်ရှည်ကနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ သည့်ပြင်မိန်းကလေးနဲ့မတူပဲ ဒီလို (လဆန်း) အခါမျိုးမှာ မသက်မသာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လို့ ဆိုလေတော့ ရက်မတိုးတော့ပဲ မူလကအစီအစဉ်အတိုင်း သုံးရက်ထဲသာ ကပြကြဖို့ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ အစမ်းကပွဲပါနဲ့ဆိုရင်တော့ လေးရက်ပေါ့လေ။ အဲဒီလေးရက်မြောက်ညမှာကတော့ မမမေဂျာနဲ့ကိုရင်တို့ရဲ့ ပညာပြိုင်ပွဲမှာ မမမေဂျာက စိန်မခေါ်ပဲ အနိုင်ယူသွားတယ်လို့ ကိုယ်ဆိုချင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ ပထမဦးဆုံးအခန်းမှာထွက်ရမဲ့ မမမေဂျာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့စုံနဲ့သာမြိုင် အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများဟာ ကမန်းကတန်းစပ်ထားတဲ့ ပဏာမသီချင်းကို အားလုံးထွက်ပြီးဆိုကြဖို့ အစီအစဉ်တရပ် ထဲလိုက်တယ်.....။ ခုတိုက်ခုကျက်ခုဆိုရမဲ့ သီချင်းမျိုးဆိုတော့ကာ အောက်ကနေ စာကြည့်ပြီးဆိုပေးမဲ့ အဆိုရှင်များလိုလာလေတော့ ညှို့နဲ့ဆိုင်းနောက်ထဲ တယောက်နှစ်ယောက်က တာဝန်ယူကြရပြန်ပါတယ်။ နှုတ်ဆက်ပွဲနေ့ဆိုတော့ အစွမ်းကုန် ကြကြတော့တာပေါ့လေ။

အခန်းတိုင်းအခန်းတိုင်းက ကပြကြသူတွေဟာလဲ ဒီနေ့ညဖြင့် ရင်နှစ်ချမ်းမြန်းမြန်းကွဲသွားပစေ ဆိုတဲ့ အားမာန်တွေနဲ့ ပြည့်ဖို့နေကြတယ်။ သို့ပေမဲ့ မမမေဂျာ အဝတ်အစားခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်နေရင်း မေ့လဲသွားလို့ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလဲကြားရရော ကိုယ်တို့မှာ ခေါင်းကြီးသွားကြပြီး သူ့အခန်းကို ပြေးကြရတော့တယ်။

တက္ကသိုလ်ဆရာဝန်ကအစ ဆရာဆရာမတွေရော ကျောင်းသူတွေပါ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး ဗျာများ နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကပွဲတာဝန်ခံတယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာကိုကျော်ခင်ဆိုတာကတော့ ခေါင်းမီး တောက်လှနီးပေါ့။ မမမေဂျာမေ့လဲတဲ့အချိန်ဟာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများ ပဏာမသီချင်း ထွက်နေချိန်မှာ ဖြစ်တယ်။ ကိုရင်ကလဲ ဇာတ်စင်အောက်မှာ ရောက်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့မို့ ကိုရင် ပါပါနဲ့မာမာလဲ လာကြည့်နေကြတာကိုးကွ...။ ပယောဂပဲလား၊ ဘဘာဝပဲလားတော့ မပြောတတ် တော့ပါဘူး။ မမမေဂျာဟာ သတိရဖို့တောင် မနဲပြုစုယူရတယ်။ သတိပြန်လည်လာတဲ့အခါကျတော့ သူတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မကနိုင်တော့ဘူး။ သူ့အစားတယောက်ယောက် ဝင်ကပေးကြပါလို့ အသံယံ့ယံ့ကလေးနဲ့ ပြောပါတယ်..။ ရုတ်တရက်မှာ လူစားပြသနာကို ကိုယ်တို့တတွေ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမှန်းမသိပဲ ကြောင်အမ်းနေရာမှာ မမမေဂျာကပဲ သူ့အတွက်သီချင်းဆိုပေးမဲ့ မိန်းကလေး (ညို) ကို ဝင်ခိုင်းရင် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးမှာတော့ ညိုသာလျှင် သီချင်းတွေလဲရ အမှုအရာတွေလဲ အထပ်ထပ်အခါခါ ကြည့်ပြီးသားမို့ ကိုယ်စားဝင်ရင် အသင့်ဆုံးအနေနဲ့ ရွေးရမှာပဲလို့ တညီတညွတ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြရတော့တာပေါ့။ အဲသည်အခိုက်မှာ မမမေဂျာရဲ့သတင်းကို ကြားရလို့ ကိုရင်ဟာ ဇာတ်စင်အောက်က ပြေးတက်လာပြီးကြည့်တယ်။ ကိုရင်နောက်က ကိုရင်ပါပါနဲ့မာမာတို့လဲ ပါလာကြတယ်။ မမမေဂျာရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်ရတော့ ကိုရင်ဟာမယုံနိုင်သလို ကြောင်ငေးကြည့်နေတယ်။ ကိုရင်မိခင်ကြီးကတော့ သူ့သမီးတမျှချစ်တဲ့ မမမေဂျာကို ဝင်ရောက်ပွေ့ဖက်ပြုစုပါရော၊ ဆရာကိုကျော်ခင်ကတော့ ပွဲမပျက်ရအောင် လုပ်ရမဲ့ ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေသူမို့ ကိုရင် (ညို) ကို မမမေဂျာနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ရုတ်ချည်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြကြောင်း။ ညိုကိုခေါ်လာပြီး အဝတ်အစားလဲပေး ပြင်ဆင်ပေးခြင်းများပြုလုပ်ကြမှ သင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်စကား ပြောကြားတော့တယ်။ အဲသည်မှာတင် ကိုရင်မျက်နှာဟာ ညိုမှိုင်းသွားပြီး အံကျိတ်လိုက်တာကို ကိုယ်တွေ့ရတယ်။ ကိုရင်ဟာရုတ်ရက်ချက်ချင်း အဖြေမပေး သေးပဲ မမမေဂျာကို မုန်းတီးစိတ်ပြင်းပြတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေတော့ မမမေဂျာဟာ မလှဲတဲ့အိုးတုတ်မိုးသလို ဖြစ်လေသလားမသိဘူး မျက်စိကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်ပြီး “သူ့ကို..... နှင်းကားကြားကနေပြီး တတ်နိုင်သမျှ သင်ပြပေးပါမယ်.....” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်.....။

ကိုရင်က “အဟွန်” ကနဲ့..... ရယ်လိုက်ပြီး ဘာတခုမှမပြောပဲ ဇာတ်စင်အောက် ပြန်ဆင်းသွားကာ ညိုကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မမမေဂျာနားရောက်တော့ “ဒီမှာမမနှင်း၊ ညိုဆိုတာသူပဲ၊ ဗသသေချာချာ ကြည့်ပါ” လို့ ထူးဆန်းတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

စုံနဲ့သာမြိုင် ဇာတ်စင်ပိတ်ကားနောက်ကွယ်ကဇာတ်လမ်းဟာ ဒီနေရာမှာ အမြင့်ဆုံးအပိုင်းကို ရောက်ပေတော့တာပဲ နိုင်ကြီး.....

မမမေဂျာဟာ မျက်လုံးကို ဖျပ်ကနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့- ချက်ချင်းပြန်မှိတ်လိုက်တယ်။ နောက်မှ ပြေးပြေးပြန်ဖွင့်ကြည့်တယ်..... အဲဒီအခါမှာ ကိုရင့်မျက်နှာပေးကတော့ (ခင်ဗျားအင်မတန် မြင်ချင်လှတဲ့ ညိုကို မူယာမယာတွေများလှတဲ့ ကြားထဲက ကြည့်လိုက်စမ်းပါဗျ။ ဒါလောက်ကလေး များ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်လို့ဗျာ) လို့.... ပြောနေသလိုပါပဲ။ ညိုကတော့ ကိုရင့်ကဒါဆိုဒါ လိုက်နာရမဲ့မိန်းကလေးဖြစ်လေတော့ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်တုန်ရီရီကလေး ဖြစ်နေပေမဲ့ကော သူ့အတွက်တော်မယ်ထင်တဲ့ အဝတ်အစားကလေးတွေသာ ကြည့်ပြီး ဆင်ကြပါတော့ လို့ ပုံအပ်ရှာတယ်။ မမမေဂျာက ဆံပင်အနေအထားနဲ့ မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်နေတုန်း မေ့လဲတာ ဖြစ်လေတော့ အဝတ်အစားတွေဟာ အခေါက်လိုက်ပဲရှိသေးတာမို့ သူဝတ်တာတွေပဲဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုတချိန်လုံးပွေ့ထားတဲ့ ကိုရင့်မိခင်ကြီးဖက်လှည့်ပြီး..... “တချိန်လုံး ပွေ့ထားရတာ အားနာစရာအန်တီရယ်.....။ နှင်း-ဒီအတိုင်းလှနေပါမယ်။ ညီမလေးကို နှင်းလို ဖြစ်အောင်သာ ကူညီဆင်ပေးပါနော်” လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ကိုရင့်မိခင်ကြီးက အနားမှာရှိတဲ့ကိုရင့်ကို “သား-မင့်မမနှင်းကို ပွေ့ထားစမ်း၊ ညာမာ ကလေးမကလေးကို ကူပြင်ပေးလိုက်မယ်” လို့ ဆိုပါလေရော။ ကိုရင့်ကမပွေ့ချင်ပဲ ရွံ့ရွံ့ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတော့ ကိုရင့်မာမာက “အမလေးသားရယ် ဘေးမှာရှိတဲ့ မင့်သူငယ်ချင်းမကလေးတွေကို ရှက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာရှက်စရာရှိသလဲကွယ်။ သားနဲ့မမနှင်းကို လူသိရှင်ကြား ပေးစား တော့မယ်ဆိုတာ တကျောင်းလုံးသိနေကြတဲ့ဥစ္စာပဲဟာ” လို့..... သူ့သားကြီး အရှက်ကြီးနေတယ် ထင်လို့ လက်လွတ်စပယ် ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

ဘဝရဲ့ အလှည့်ကလေးများဟာ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတတ် ပါကလား နိုင်ကြီးရေး.....။ ကိုယ်ဟာ ကိုရင့်ရုံးနိမ့်ခြင်းကို မြင်လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်း ဖြစ်လိုက်မိတယ်။ ကိုရင့်ဟာလဲ မထင်တဲ့ဖက်က ထွက်လာတဲ့စကားမို့ အမ်းတန်းတန်းကြီး ဖြစ်သွားရင်း ညို့ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။

ညိုဟာ အဝတ်အစားတွေကို လက်ထဲကကိုင်ထားရင်းကနေပြီး ကိုရင့်ကိုမော်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ မိုနာလီဇာပန်းချီကားက အပြုံးဟာ ယနေ့ထိ လူအပေါင်း ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာ အမည်ရှာလို့မရသေးဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ ညို့အပြုံးကလဲ အမျိုးအမည်မဖော်ပြနိုင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ အမျိုးမျိုး စုရောက်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့မျက်လွှာချလိုက်တဲ့အခါမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့ ကြီးတွေကြားထဲက ဥလာတဲ့မျက်ရေစကလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကိုရင့်ဟာ.... ညိုမျက်လွှာ ချသွားတဲ့အခါမှာ မပွေ့ချင်ပဲပွေ့ထားရလို့ ကိုရင့်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ မမနှင်းကို ငုံ့ကြည့်

လိုက်တယ်။ အံ့ကျိတ်ပြီးပြီးတဲ့ အပြုံးမျိုးဟာ ကာယကံရှင်အဖို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့်အဖို့ မှာတော့ ကျောထဲကစိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိတာပါပဲ။ မမမေဂျာဟာ ကိုရင့်မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ အသာမျက်လုံးမှိတ်ပြီး မှိန်းနေသလိုလုပ်တယ်။

ဇာတ်ကွက်ကလေးကတော့ အသံတိတ်ကပြအသုံးတော်ခံလိုက်ကြခြင်း ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ကိုဖမ်းမိနိုင်တာကတော့ ကိုယ်တယောက်ထဲမို့ ကိုယ်တယောက်ထဲမှာပဲ စုပြုံပြီး ရင်မောမှုအဟုန်ကြီး ဖိစီးနေလို့ ကိုယ်လဲကိုရင်တို့နားက လှည့်ထွက်ခဲ့တော့တယ်။ အပြင်ဖက် မှာတော့ မမမေဂျာအစား အဆိုတော်ကလေးညိုက ကပြမယ်ဆိုလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေပြီး ဘယ်လို နေမှာပါလိမ့်လို့ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေတယ်လို့ဆိုတယ်။ ပရိသတ်ကိုထိန်းဖို့အချိန်ဟာ အင်မတန် မှ နည်းလေတော့ မကြာခင်မှာပဲ စုံနဲ့သာမြိုင်ဇာတ်ကြီးက စတင်ကပြကြရတော့တယ်။

ကိုယ်တိုင်တေးဆို.... ကိုယ်တိုင်ထွက်လာတဲ့ညိုဟာ မမမေဂျာနဲ့မတူပါဘူး။ မတူသမျှ မြူမှုတစေ့ မျှတောင် မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလဲလှပေတာပဲ....။ သူလဲ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိပေတာပဲ။ ပရိသတ်ဟာ ရုတ်တရက် စိမ်းသလိုဖြစ်နေပေမဲ့ ညိုရဲ့ပါရမီကံကို လက်ခံသွားကြပြီး ဇာတ်နောက်ကို အလိုလိုပဲ မျောပါသွားကြပြန်ပါတယ်။ လင်ပျောက်ကိုရှာတဲ့ ပုပုံပန်းမင်းသမီးကလေးအဖြစ်နဲ့ကတော့ ညိုဟာ မမမေဂျာထက်တောင် လိုက်ဖက်တယ်ထင်ပါတယ်။ အေးလေ သူကျတဲ့မျက်ရေ၊ သူရှိက်တဲ့အရှိက်၊ သူလွမ်းတဲ့အလွမ်းတွေဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ချစ်သူပျောက်ဆုံးသွားလို့ တမ်းတရတဲ့ အလွမ်းမျိုး ပေပဲကလား။

မမမေဂျာဟာ.... အနိုင်ယူတဲ့နောက်ဆုံးခန်းအထိ ကျင့်ကြံတော့မယ်လို့ ယူဆနေပုံရတယ်။ ကိုရင့်ကို တွဲခိုပြီး ကန့်လန့်ကာကြားထဲကနေ ညိုကလေး မကတတ်ကတတ်နဲ့ ကပြနေတာကို ရပ်ကြည့်တယ်။ မမမေဂျာရဲ့ဘေးမှာတော့ ကျောင်းသူကလေးတွေရော ကိုရင့်ပါပါနဲ့မာမာတို့ရော စုပြုံအားပေးလျက် ပဲပေါ့...။ ကိုရင့်ကတော့ စကားတလုံးမှကိုမပြောတော့ဘူး။ မျက်နှာကို ခံစားမှုကင်းသလို ဟင်းလင်း ထားနိုင်စွမ်းပါတယ်။ တခန်းပြီးလို့ တခန်းအကူး ညိုဝင်လာတယ်ဆိုရင် မမမေဂျာက ဆီးကြိုပြီး “တော်လိုက်တာညိုမရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ ကိုယ့်အသံနဲ့ ကိုယ့်အမူအရာနဲ့ဆို ပိုကောင်း တော့တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားမောင်ထွန်းနိုင်” လို့ ပြောတဲ့အခါများမှာလဲ ပါးစပ်ကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ပဲ အဝေးကိုသာငေးကြည့်နေတော့တယ်။

ပြီးတော့ မမမေဂျာဟာ ဘယ်လောက်များ အောင်ပန်းဆွတ်တတ်ပြန်သလဲဆိုရင် ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ညိုဓာတ်ပုံတွေ သူ့အတွက် အမှတ်တရရိုက်ပေးပါလို့ ပြောပြီး အတင်းရိုက်ခိုင်း တော့တယ်။ ကိုရင့်ကကိုတင်ဦးကို ရိုက်ပေးလိုက်ပါဗျာလို့ သံမှန်နဲ့ပြောတော့မှ ငြိမ်တော့တယ်။

ဆဒ္ဒါန်ဆင်မင်းအခန်းလဲရောက်ရော ကိုရင်ဟာပြင်းထန်စွာ တက်တချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ကိုရင့်ကိုယ်ပေါ် တွဲမှီနေတဲ့ မမမေဂျာကို ပုတ်ဖယ်လိုက်ပြီးတော့ ဇာတ်စင်ပေါ်ကချာကနဲ လှည့်ဆင်းသွားတော့တယ်။ မမမေဂျာကို ကျန်တဲ့ကျောင်းသူကလေးတွေက လှမ်းထိမ်းလိုက်ပေလို့ပေါ့၊ နို့ဖြင့်လဲတာပြုတာတွေ ထပ်ဖြစ်အုံးမှာ။

ကိုယ့်မှာတန္တယ်ငင်တစင်ပါ ဖြစ်၍နေလေတော့ ကိုရင့်နောက်ကို ကမန်းမတန်းလိုက်ပြီး “ညိုတို့့ကို ပြန်အပို့့ကို ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ” လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“နေ့တိုင်းလိုပဲပေါ့ဗျ- ဘာဆန်းကြယ်လို့လဲ.....”

ကိုရင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေမှ ကိုယ်လဲ စင်ပေါ်ပြန်တက်ဖို့အလှည့်မှာ “နေပါအုံးကိုဇော်ဝေ မမနင်းက မာမာတို့့ကို ညိုဟာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားခြေတော်ရင်းက ပန်းသည်မကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကော ပြောပြနေသေးသလား” လို့.....ထပ်မေးတယ်။ ကိုယ်ကခေါင်းခါပြတော့ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး..... “သူမပြောတာကောင်းပါတယ်.....။ ကျွန်တော်ကပြောရမှာပေါ့” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

ကိုရင့်ဘာကြောင့် စင်အောက်ဆင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ အစကကိုယ်မရိပ်မိဘူး။ ကိုယ်ဇာတ်စင်ပေါ်ပြန်ရောက်မှ မမမေဂျာလဲ သူ့အဝတ်အစားလဲခန်းကို ပြန်ရောက်နေပြီး ညိုတယောက်ထဲသာ တိုင်ဖုံးအနားမှာ နောက်တခန်းထွက်ဖို့စောင့်နေတာ တွေ့ရတော့မှ ကိုရင့်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မမမေဂျာဟာ ဥစ္စာရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍာပံတိုင်တက်ပြနေအုံးမှာမို့ ဇွတ်ရှောင်သွားတာပဲလို့ သဘောပေါက်လိုက်ရတယ်။ မမမေဂျာကလဲ မိန်းမပါးပါပဲ။ သူဆက်ကြည့်နေရင် ညိုဟာ သူ့ရှိရာကို ဝင်လာရအုံးမယ်။ အလွှာပသလွှာပတွေ ပြောကြရင်းနဲ့ ညိုရဲ့ဇစ်မြစ်တွေကို ဖော်ပြမိမှာကို သူစိုးရိမ်နေမိတယ်ထင်တယ်။ မမမေဂျာဟာလဲ ကိုရင့်လိုပဲ အချိန်အခါကိုစောင့်ပြီးမှ ဒေါက်ဖြုတ်တတ်သူပဲဟာ။ ကြားထဲက ညိုခမျာမှာ သစ်နှစ်ပင်စပ်ကြားပေါက်တဲ့ဝါး ဖြစ်နေရှာတာပါပဲဟေ့။ ငြိမ်မှန်သော ရေအပြင်ဟာ နက်ရှိုင်းမှုကိုပြတယ်ဆိုတဲ့ သိုးဆောင်းစကားပုံက ဒီနေရာမှာလာပြီး နှိုင်းယှဉ်လို့ ရနေပါတယ် နိုင်ကြီး.....။ ညိုဟာ ဟုန်းကနဲတောက်လောင်သွားတဲ့ ရင်တွင်းကမီးကို ဟန်ပန်တွေနဲ့ ဖုံးတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်နှလုံးကောင်းနဲ့ မိမိကိုယ်မိမိတရားချရင်း ဖုံးနေရှာတာ.....။

ကိုယ်ပြန်တက်လာတာမြင်တော့ “ညိုကတာဆိုတာမှာ အရုပ်ဆိုးလောက်အောင် ချွတ်ချော်တာ မရှိပါဘူးနော် အကို” လို့ ဆီးပြီးပြောတယ်။ သဘောကတော့ သူဟာသူ့ကို ကျဘမ်းပေးလိုက်တဲ့ တာဝန်ကို နှလုံးသားတို့့ဦးနှောက်တို့့ ခေတ္တဘေးဖယ်ထားပြီး ကျေကျေပွန်ပွန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ် ဆိုတာကို ပြောရှာတာပဲ။ မိန်းမတို့့အဆင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာလို သူ့ကျတော့ ကိုယ်စကားအသစ် ထွင်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိပ် ကိုကြီးနတ်လုပ်တဲ့ ဖိုးသာဂိက နတ်ဝတ်

နတ်စားတွေ ဘုံသီဘတ်သီနဲ့ ရောက်လာပြီး ညို့ကိုပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ လျှောက်ချီးမွမ်းရင်း တခါတုန်းက ညို့ကိုအသံကို သူကြားဘူးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒီပါအေးမြကိုဆိုတာလဲ ကောင်းတယ်၊ မမမေဂျာ ရေနစ်နေပါပြီလို့ အော်တာလဲကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို လျှောက်ပြောနေတော့ ကိုယ်ကဝင်ပြီးတော့- “ခင်ဗျားထင်လို့ပါ နာမယ်တူမရှား လူတူမရှားဗျ” လို့ ဟန့်လိုက်ရပါတယ်။

ဆဒ္ဒါန်ဆင်မင်းဇာတ်က နဲ့နဲကလေးအချိန်ကြာလို့ ကိုယ်တို့ စကားစမြည် ပြောနေကြတုန်းမှာပဲ မမမေဂျာလဲ ကိုရင့်ပါပါမာမာတို့နဲ့ လုပ်လီလုပ်လဲ တွဲပါယူပါဖြစ်ရင်း ပြန်သွားတာကို ကိုယ်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ညိုဟာ လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုပဲ ခပ်ငေးငေးပဲကြည့်နေရင်း မသိမသာ တံတွေးတချက် ကွက်ကနဲ မြို့လိုက်ကာ သက်ပြင်းကိုလေးလေးမြင်းမြင်း ရှိုက်လိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်ကသူ့ကို အားနာပြီး ပြုံးပြတော့ သူဟာ မျက်ရေများပြည့်လာပြီးမှ အားယူပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး- “အကိုအောက်မှာ ကြည့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ပွဲပြီးရင် ဒီကလူကြီးလုပ်တဲ့လူတွေ ညို့ကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်စကား ချီးမွမ်းစကားတွေ ပြောနေပြီး ကြာနေမှာစိုးတယ်အကိုဇော်ဝေရယ်၊ မြန်မြန်ပြန်တဲ့နည်းကလေးများ ထွင်နိုင်ရင် ထွင်စမ်းပါအုံး” လို့ မချိပြုံးပြုံးပြီးပြောတယ်။ ကိုယ်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့..... “ညို့ဘာဘာ ဟိုကစောင့်နေရင်း သိပ်ပြီး စိတ်တွေထင်လေးနေမလားပဲရှင်...” လို့ နောက်ဆက်တွဲ ရှက်လွမ်းပြေကလေးပြောလိုက်ပြီး သူ့အခန်းရောက်ပြန်တာနဲ့ ဇာတ်ခုံအလယ်ကို ဝင်သွားပြန်တော့တယ်။ ကိုကြီးနတ် နည်းပြဆရာဖိုးသာဂိကတော့ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကြည့်လိုက် ညို့ကိုကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ နောင်သောအခါ သူဟာလဲ ကိုရင့်ဇာတ်လမ်းမှာ တခန်းတကဏ္ဍပါဝင်လာမဲ့ တကယ့်ကိုကြီးနတ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်လုံးဝကြိုမတွေးမိခဲ့ရူးအမှန်ပါ။ အဲဒီကိုကြီးနတ်က မင်းသမီးကလေးကို မင်းသားကလေးနဲ့တွေ့အောင် လမ်းညွှန်သလား မညွှန်သလားဆိုတာတော့၊ အေးလေ- ကိုယ်နဲ့စပ်ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းမဟုတ်လို့ ပလုပ်ပစ်ခဲ့ပါရစေ....။

ကိုယ်ဟာညို့ရဲ့ တောင်းပန်ချက်စကားကို ကိုရင့်ဆီသယ်ဆောင်လာဖို့ တခေါက်ပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုယ်ရင့်ကို အဆင်သင့်ပဲတွေ့ရပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့- ဒီအဆင်က သင့်ပဲသင့်နိုင်လွန်းတော့ ဘေးပရိသတ်တွေကိုတောင် ကိုယ်မကြည့်ရဲဖြစ်ရတယ်။ ကိုရင့်ဟာ ကိုယ့်ရင့်ကားကို ဇာတ်ရုံပေါက်ဝ မြက်ခင်းထိ ကျူးကျော်ပြီးမောင်းဝင်လာကာ ဂိတ်မှာထိုးရပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ကားစက်ဖုံးပေါ်က လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေတာဆိုတော့ အရပ်ကြီးမားမားကလဲဖြစ်ပြန်- ကားပေါ်မှာလဲ တင်ပါးလွဲထိုင်နေပြန်ဖြစ်တာမို့ မည်သူမဆို မမြင်ချင်မှအဆုံး ဖြစ်နေတော့တယ်။

“ဘာလဲကိုဇော်ဝေ- ညိုကအပြန်ခရီးအတွက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်အဒေါ်ကြီးကို တခေါက်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပြီ၊ ကားလိပ်ချတာနဲ့ အဝတ်အစားတွေလဲမနေနဲ့- ကိုယ့်

အထုပ် ကိုယ်ဆွဲပြီး ခင်ဗျားနဲ့သာလိုက်ခဲ့တော့လို့ပြော၊ တက္ကသိုလ်တဝန်းလုံးက ကျွန်တော် မင်းသမီးကိုကားတင်သွားတယ်လို့ သတင်းဖြစ်စေရအောင်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ.....ဟဲ.....” လို့ မပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ကိုရင့်မျက်လုံးစိမ်းတွေကတော့ တလက်လက်ဝင်းပြီး တဝင်းဝင်းကို လက်နေတော့တာပဲ.....။

ဟုတ်တယ်နိုင်ကြီး၊ ပွဲအပြီးညိုဟာ စုံနဲ့သာမြိုင်မင်းသမီး အဝတ်အစားနဲ့ ကိုရင့်ကားပေါ်ကို ပြေးတက်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာတော့ တကျောင်းလုံးဆူညံပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပဲ။ ညိုဟာ ကားပေါ်ကနေလည်ပြန်ကြည့်မိရင် “သူတို့တတွေက ညိုကို ဘယ်လိုထင်မလဲမသိဘူးနော်၊ ဘယ်လို ထင်မလဲမသိဘူး.....” လို့ ငိုသံပါနဲ့ ထပ်တလဲလဲပြောနေတော့ ကိုရင့်ဟာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ “တိတ်..... ဘယ်သူ့မှမှုစရာမလိုဘူး။ ဘာမှလဲထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အကို့အကျင့်စာရိတ္တကို သူတို့သိကြတယ်။ ညိုကိုထိခိုက်စေမဲ့အတွေးမျိုးတော့ သူတို့တွေကြမှာမဟုတ်ဖူး၊ အေး စပ်စု တတ်တဲ့ သူများကသာ ဒါဟာကြိတ်အချစ်ပြဿနာဖြစ်ရမှာလို့ ပြောမှာပဲရှိတယ်.....” လို့ ငေါက် ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တယ်။ ညိုလဲ ကိုရင့်တရူးရှူးတရူးရှူးဖြစ်နေတာကြောင့် နှုတ်ပိတ်နေလိုက် ရှာပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ညိုအဖော်အဒေါ်ကြီးက လည်တဆနဲ့ဆန့်မျှော်နေတာကို တွေ့ရတော့ ညိုက “လူတွေကိုရှောင်ကွင်းပြီး ပြေးလာလိုက်ရတာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ နို့မို့ သူတို့ဝိုင်းအုံ နှုတ်ဆက်နေတာနဲ့ ကြုံသွားရင် တော်တော်နဲ့ပြန်နိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး” လို့ နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ညိုအဖော်အဒေါ်ကြီးက- “ဒီလိုပြေးလာခဲ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်အေရယ်၊ ညည်းတက်ကပေးတာ တောင် ဒေါ်ဒေါ်စိတ်ထဲမှာ မကြည်နူးမိပဲ လေးနေမိတယ်။ ကိုယ်နဲ့မအပ်စပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာဟာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်မနေနိုင်တဲ့ သဘောတွေပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မရှာမိဖို့ အရေးကြီးတာပါပဲ.....” လို့ သူ့အဘိဓမ္မာကို အားမနာပါးမနာဖွင့်ပြတော့ ကိုရင့်ဟာ လက်သီးတဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့လက်ဖဝါးခွက်ထဲကို ဖြန်းကန်မြည်အောင် ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ညိုက အမှောင်ထဲမှာမို့ မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလို့မရတာနဲ့ အဒေါ်ကြီးကို လှမ်းလက်တို့လိုက်ရှာတယ်။ ကိုယ်တို့ သံလျှင်ဖက်ကို စပိဘုတ်ကလေးနဲ့လာခဲ့ကြတဲ့ ခရီးတလျှောက်မှာတော့ မော်တော်ဘုတ်ရဲ့ ဂျန်ဆင်-၃၅ စက်သံကလေးကပဲ စိုးမိုးလို့နေတယ်။ တခါတလေ လှေဦးကလှိုင်းကြီးကြီးတွေကို ကန့်လန့်ဖြတ်သလိုဖြစ်သွားရင် လှေစမ်းမြောက်တက်ပြီး ပြန်ကျသံလောက်ပဲ ကျယ်ကျယ် ကြား ရပေတယ်။ ညိုကစကားမပြောတော့ ကိုရင့်ကလဲမပြောဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ပန်းသည်အဒေါ်ကြီးလဲ အလိုက် သိစွာ ခပ်မဆိတ်ပဲနေလိုက်ကြတယ်။

“ညို- သီချင်းဆိုကွာ.....”

ကိုရင့်က တိတ်ဆိတ်နေတာတင်းမခံနိုင်လို့ ညိုကိုသီချင်းဆိုခိုင်းတယ်။

“ဘာသီချင်းဆိုရမလဲ အကို”

“ဒီပါအေးမြ”

ရေပြင်ပေါ်မှာ အနောက်နိုင်ငံဆံလှတဲ့ စပိဘုတ်ကလေးတစ်စင်း ရှုပ်တိုက်ပြေးနေတယ်။ မောင်းနေတဲ့ သူက ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေနဲ့ အနောက်နိုင်ငံသားလိုလို၊ ဘေးကမိန်းကလေးကတော့ နန်းတွင်း အဝတ်အစားနဲ့ မြန်မာအင်္ကျီသမီးပျို၊ ဆိုတဲ့သီချင်းက ဒီပါအေးမြပတ်ပျိုး၊ ဒီပြင်အခါဆိုရင် ဝှတီးဝှတမို့ ရီစရာကြီးပဲ။ ခုတော့ မရီနိုင်မပြုံးနိုင်ကြပဲ ကိုရင်တို့နှစ်ယောက် မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ ငေးငိုင် နေကြရာမှာ ကိုယ်တို့ပါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကြတယ်။

သီချင်းလဲဆုံး သံလျင်ဆိပ်ကမ်းလဲရောက်လှပြီဖြစ်လို့ စပိဘုတ်အရိန်လဲလျှော့လိုက်ရော ညိုကြ “အကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါကျရင်လဲ ညိုသီချင်းလာဆိုပါရစေနော်.....” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဆိုရမယ်စိတ်ချ၊ အကိုဟာမကြာခင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျဖို့ ကိန်းမြင်နေပြီလေ၊ မင်္ဂလာဆောင် မှာလဲ ဆိုရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့နောက်ပြီးတော့ ဟင်း- ညို စောင့်သာကြည့်ပါလေ.....”

ကိုရင်က လေသံတမျိုးနဲ့ပြောတော့ ကိုယ်ဟာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ပုံမဖမ်းနိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုရင်ဟာ ဘဝရဲ့အရေးကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်ပြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်ရိပ်မိပါတယ်.....။ အံ့ကျိတ်တင်းမာနေတဲ့ ကိုရင်မျက်နှာထားက သက်သေခံနေတာပဲ။ သို့သော်လဲ ဘယ်လိုနည်းဗျူဟာနဲ့ ဘယ်လိုစစ်ဆင်မယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ် မခန့်မှန်းတတ်တော့ဘူး။ ကိုရင်နဲ့မမေ့မေ့ရာတို့ရဲ့ စစ်ထိုးပွဲဟာ ပရိယာယ်တွေ များလွန်းလှ ပေတာကိုး.....။

ဆိပ်ခံသမ္မာန်ကိုကပ်တော့ ကိုရင်ဟာ အရင်ကလိုလိုက်တက်မသွားဘူး၊ ညိုကြ အဝတ်အစားတွေကို နောက်တနေ့ ဘယ်သူ့လွှတ်ယူခိုင်းမလဲ မေးတော့တောင် အဟက်ကနဲရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး “အကို အမြဲလာနေမှာပဲဥစ္စာ၊ ကြိုတဲ့အပတ်ကျမှ ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့” လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲပြောလိုက်ပြီး ဝှီးကနဲ ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့တော့တယ်.....။

ညိုကြိုဟာ မှောင်ထဲမှာမို့လို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပေမဲ့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ် ဆိုတာကတော့ မုချပါပဲ။

“ဘာလိုလိုနဲ့ မနက်ဖန်ရောက်ဖို့ သုံးလေးနာရီပဲလိုတော့တယ် ကိုဇော်ဝေ၊ ခင်ဗျား အိပ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိရင် နောက်ထဲမှာခွေသာအိပ်တော့၊ ကျွန်တော်တော့ ရန်ကုန်မြစ်ရိုးတလျှောက် မိုးလင်းအထိ လျှောက်မောင်းနေတော့မယ်၊ ဒါတခုတော့ ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို အလိုလိုက်ရလိမ့်မယ်”

ကိုရင်က ယခုထက်ထိ မဖြေနိုင်မစင်နိုင်ပဲ ရင်ထဲမှာစားစကြာမွှေ့သလိုလို တဖြေဖြေအခံရခက်နေမှုကို တနည်းနဲ့မဟုတ်တနည်းနဲ့ ရအောင်ဖြေဖျောက်ချင်လို့ ပြောတာဖြစ်လေတော့ ကိုယ်ကလဲ- “လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ပင်လယ်ထဲအထိ မျောမသွားရင်ပြီးရော” လို့ပြောပြီး နောက်ဖက်ထိုင်ခုံပေါ်ကူးပြီး အခွေသား လှဲအိပ်လိုက်ရတော့တာပါပဲ။ စပိဘုတ်ကလေး တရိပ်ရိပ်ပြေးနေတော့ ကောင်းကင်ကြယ်များကလဲ မှိတ်တုတ်-မှိတ်တုတ်နဲ့ အလန့်တကြားပြေးလွှားနေကြတယ်လို့ ကိုယ်အောက်မေ့မိတယ်။ ကိုရင်ကတော့ မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ ဦးတည်ချက်မရှိပဲ ထင်ရာလျှောက်မောင်းနေတော့တာပဲ။ တနေရာမှာ ရေပဲတခုထဲရောက်သွားပြီး စပိဘုတ်ကလေး လွန်သလိုဖြစ်သွားလို့ ကိုယ်က- “သတိလဲထားပါ နိုင်ကြီးရာ၊ ကိုယ်တို့မှာ လူ့ဘဝစကားရှိကြသေးတာ” လို့ ရယ်ရင်းမောရင်းက သတိပေးရသေးတယ်။

“စိတ်ချပါ ကိုဇော်ဝေရာ၊ ကျွန်တော်က

စိတ်ချလက်ချအိပ်ဖို့ ဟန်ပြင်နိုင်တော့တယ်....။ ဒီအခါမှာ ကိုရင်က စပိဘုတ်မှာအမြဲဆောင်ထားတဲ့ ထရန်စစ္စတာ ရီကော်တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ညိုရဲ့ချိုမြဲတဲ့တေးသံဟာ စက်သံတညံ့ညံ့ ကြားကနေပြီး ချိုမြဲပျံ့လွင့်လာပြန်ပါတယ်။

“ဒီပါအေး.....မြ.....သပြေ.....ညှာ.....ရွှေတေဇာ.....ရာသောင်းလုံး”

ပထမတော့ ညို့အသံကို ပီပီသသပဲကြားရတယ်။ နောက်တော့ အိပ်ချင်စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ဖြန့်ကျက်အုပ်မိုးလာတော့ နားယံကနေပြီး ဝေးသွားရာကကြာတော့ ကိုယ်လဲအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားတော့တယ်။ ကိုယ့်အဖို့မှာတော့ ခဏလေးပဲအိပ်ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကိုရင်က- “ထထ ကိုဇော်ဝေ..၊ ကမ်းကိုရောက်ပြီ-ကပ်ပြီ” လို့ ပြောပြောနှိုးနှိုး နှိုးတော့မှ လူးလဲပြီးထကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ရှိနေပြီး မိုးစင်စင်လင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုရင်မျက်နှာကို ကြည့်တော့ အိပ်ရေးပျက်တယ်ရယ်လို့ ညှိုးနွမ်းမနေပဲ လန်းဆန်းကြည်လင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုရင်တို့လိုလူမျိုးတွေ စိတ်ကိုအစာကျွေးနည်းကလဲ တယ်ပြီးဆန်းကြယ်ပေတာပဲ။ အားအင်တွေ ဘယ်ချောင်ဘယ်ကြားက စိမ့်ထွက်ဖြိုးသစ်နေတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ကိုရင်က ကိုယ် စပိဘုတ်ပေါ်ကနေ ဆိပ်ခံသမ္မာန်ပေါ် ရောရီရော့ရတက်နေတော့ အားမလိုအားမရနဲ့ဆွဲခေါ်ပြီး- “လာစမ်းပါအုံးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခရီးမဆုံးသေးဘူးဗျာ၊ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးဆီကို သွားဖို့ကရှိသေးတယ် လာဗျာ....လာ” လို့ ပြောပြန်တယ်။ လှေပေါ်ကနေ ကားပေါ်ပြောင်းစီးလာခဲ့ကြရာမှာ ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ထဲက တကူကူ

မြည်သံကြားရတော့ ပြုံးပြီး- “ကိုတင်ဦးဆီမှာ သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့မှ နံနက်စာ စားသောက် ကြတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်.....။

ကိုယ်ဟာ ကိုရင်နဲ့ အသိအကျွမ်းစဖြစ်ကထဲက အမြဲပဲ နှလုံးခုန်ရင်တုန်စရာ အဖြစ်ဆန်းကလေးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ ရိုးနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ ပဟေဠိဆံလွန်းနေတဲ့ ကိုရင်ကို ဒီတခါမှာတော့ စိတ်တိုမိသလိုပဲ၊ တကထဲ အသွေးတွေအသားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့လူဆိုတဲ့ သဘာဝကိုမေ့ပြီး သံပတ်ပေးတဲ့ စက်ရုပ်လို တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်လုပ်နိုင်လွန်းတာကတော့ တရားလွန်လွန်းရာကျတယ်လို့ ကိုယ် ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့- “သွားချင်ရာ သွားနိုင်တယ်နိုင်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ပထမဆုံး ဝမ်းဟာမှုကို အဆာသွတ် ဖြည့်တင်းမပေးရင်တော့ ဘယ်မှမလိုက်ဘူးဟေ့- ဒါပဲ.....” လို့ ဒေါသ သံနဲ့ ပြောတော့မှပဲ ကိုရင်ကအလျှော့ပေးပြီး လမ်းကြိုတဲ့ လဖက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်မှာ အစောကြီးလဲထရ ဖြစ်နေလို့ ပန်းလျသမျှကိုဝမ်းဝအောင် တထိုင်ထဲနဲ့စားပစ်လိုက်တာပဲ။ ကိုရင်ကသာ ညကကျန်နေတဲ့ ဇောစိတ်အရှိန်ကြောင့် လဖက်ရည်တခွက်ပဲသောက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်မှာက လက်ပတ်နာရီ တကြည့်ကြည့် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေလို့ ကိုယ်လဲအားနာလာတာကြောင့် အစက ရွတ်ပြီးကြာကြာထိုင် နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာကို ပယ်ဖျက်ပြီး ထလိုက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးရဲ့အိမ်က ကျောက်မြောင်းမြို့သစ်လမ်းမှာ ဖြစ်တယ်....။ လမ်းသွားလမ်းလာမပြတ်ပဲ၊ လမ်းပေါ်မှာကစားတဲ့ ကလေးတွေရှိတတ်လို့ ကိုရင်ကားအရမ်းမမောင်းဖို့တောင် ကိုယ်ကတဖွဖွ သတိပေးနေရပါတယ်။ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးရဲ့ အိမ်ရှေ့လဲရောက်ရော အခြားကားတစင်း အမြိုင်သား ဆိုက်ထားတာကိုတွေ့ရလို့ ကိုရင်ဟာကားကိုမြန်းကနဲ စက်သတ်ရပ်လိုက်ပြီး တံခါးကိုဖွင့်ဆင်းရာမှာ ပြန်တောင်မပိတ်ပဲ အိမ်ပေါ်ကို ကမူးရှူးထိုးတက်သွားတယ်။ ကိုယ့်မှာလဲ ကိုရင်ပြုနည်းအတိုင်း နောက်က မဟားဒဟားလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ လား.....လား.....

အိမ်ပေါ်မှာ မမမေဂျာနဲ့ မိန်းမဖော်တသိုက်ကို ပက်ပင်းပါတော့လိုက်ရတော့တယ်.....။

သည်လောက်အစောကြီး မမမေဂျာတို့ရောက်နေတာဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။ မမမေဂျာကလဲ ကိုယ်တို့ရောက်လာတော့ အံ့အားကြီးသင့်နေတယ်။ ဒီအခိုက်မှာ အမှောင်ခန်းထဲက ကိုတင်ဦးဟာ ဖလင်လိပ်တခုကို အစတဖက်ကဆွဲထွက်လာတာကို ကိုယ်တို့တွေ့ရပြန်တယ်။

ကိုတင်ဦးက “ဘာမှမကူးရသေးဘူး မမနှင်းရဲ့၊ နက်ဂတစ်တွေမှ ဆေးပြီးကာစရှိသေးတယ်၊ မမနှင်း လိုချင်တဲ့ ညှို့ရဲ့ပုံကလေးတွေက ဒီအထဲမှာ” လို့ ဖလင်လိပ်ကိုမြှောက်ပြတယ်။ ကိုရင်ဟာ ကိုတင်ဦးလက်ထဲက ဖလင်လိပ်ကိုလှလှလိုက်ပြီး ကိုရင်လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ခုခေတ်ဖလင်စများဟာ တော်ရုံအားနဲ့ ဆွဲဖဲ့နိုင်တာ

မဟုတ်ဘူး နိုင်ကြီး။ ကိုရင်သန်မာမှုဟာတော့ ကြောက်ခန်းလိလိပါပဲဟေ့။ ဖလင်စကလေးတွေကို သေးသေးမွေ့မွေ့ ဖြစ်အောင်ကိုလုပ်ပစ်ပြီး လုံးချေလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ.....

“ဒီမှာမမနှင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲပိုင်ဆိုင်ဖို့စိတ်ကူးပါ။ ညို့ကိုတော့ သက်ဝိဉာဉ်မပြောနဲ့။ ဟောသလို သက်မဲ့ရုပ်ပုံလွှာကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ သူ့ကို မမနှင်းဘဝထဲရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မယူခဲ့တော့ဘူးဆိုတာ စိတ်ချ-ဒါပဲ”

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတဲ့ မမမေဂျာက ဘာတခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ ကိုရင်ဟာ ကိုတင်ဦးရဲ့အိမ်ပေါ်က မြုံးမြုံးဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တော့တယ်။

ကားစက်နှိုးပြီးထွက်ခဲ့မှ ကိုရင်လက်ထဲမှာ ဖလင်စတွေ့ရှပြီး သွေးတစက်စက်ကျနေတာကို ကိုယ်တွေ့ရပါတယ်။

ကိုရင်ဘဝရှေ့ရေးဟာ ရှင်းမလိုလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်လာနေပြီလို့ပဲ ကိုယ်တွက်လိုက်မိတယ်။ ကိုရင်ဟာ ရတောင့်ရခဲ့ဖြစ်တဲ့ စုံနဲ့သာမြိုင် မင်းသမီးအဝတ်အစားနဲ့ ညို့ပုံတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ပါလိမ့်။ ညို့ကိုကိုရင်ဘဝထဲက အပြီးအပိုင်ထုတ်လွှင့် ပစ်လိုက်ပြီလားဆိုတာ အသိချင်ဆုံးကတော့ မမမေဂျာဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ကိုရင်ကသူ့ရှေ့မှာ ကိုယ့်နှလုံးကို ကိုယ်ချေဖျက်ပြတဲ့ သာဓကဥဒါဟရုဏ် ဆောင်ပြလိုက်ပေတာကိုး.....။

ကိုရင်ဟာကိုယ့်ကို နေထိုင်ရာအထိ လိုက်ပို့ဖို့မေ့ပြီး ကိုရင်အိမ်အထိ မနားတမ်း ကားမောင်းပြီး တောက်လျှောက် ပြန်တယ်။

ကိုရင်အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ကြီးပေါ်မတက်ပဲ ကိုရင်ဟာ သားရဲတွင်းကိုပဲ တောက်လျှောက်ဝင်သွားပြီး ကိုရင်စက်ဝိုင်းကုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လဲ့အိပ်နေလိုက်တယ်။ ကိုရင်လက်ထဲက သွေးတွေကလဲ တစ်မို့စိမ့်ထွက်နေတုန်းပဲ။ ကိုယ်ကတော့ ကုလားထိုင်တလုံးဆွဲထိုင်ပြီး ကိုရင်အမူအရာကိုပဲ တချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

“အရက်သောက်ချင်ရင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်သာယူသောက် ကိုဇော်ဝေ....”

ကိုရင်ဟာ မျက်နှာကျက်ကိုသာ စူးစိုက်မော်ကြည့်နေရင်းက ကိုယ့်ကိုအသံဖွဖွနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်က- “နိုင်ကြီးကော.....” လို့ မေးတော့ ခေါင်းခါပြတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်တွေဘယောက်ဘယက်ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး အရက် သေစာ မသောက်ဖူး”

ဟုတ်တာပဲ၊ သွေးဆူရင်နှလုံးပူတယ်။ နှလုံးသားလှုပ်ရမ်းရင် ဦးနှောက်တွေ ပတ်ချာလည်တတ်တယ်။ လောကကြီးမှာ နာသာခံခက် အမျက်ထွက်ဘူးကြတဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။ အချိန်ဆိုတာက အဲဒီ အမျက်ကို ကုစားပစ်လိုက်လို့ အမှတ်အရာအမာရွတ်တွေ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူက အနဲသားကလား။ ကိုရင့်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒေါသအမျက်ကို ရည်မှန်းချက်တခုဖန်ဆင်းရာမှာ ထင်းမီးစာ အဖြစ်ရအောင် အသုံးချတတ်တော့ အသံဒဏ်ရာတွေ တော်တော်များပေလိမ့်မယ်။

ကိုယ်လဲ အခန်းထောင့်တနေရာက လိုက်ကာလေးခြားထားတဲ့ အရက်ဘီရိုကလေးရှိရာကို ထလာပြီး တွေ့ကရာ အရက်ချိုပုလင်းတခုကိုဖွင့်ပြီး အနည်းငယ်မျှ အာနွေးအောင်ဆွတ်လိုက်တယ်။ ကိုရင့်ဟာ စက်ဝိုင်းကုတင်ကစက်ခလုပ်ကို နှိပ်လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ တဝီဝီလည်မြည်လာသံကို အိအိကြီး ကြားလိုက်ရလို့ လိုက်ကာအနားသားကနေပြီး ကိုယ်စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့- ကုတင်ဝိုင်းဟာ တဖြေးဖြေး လည်ပတ်နေတာကို တွေ့ရတယ်.....။ ကိုရင့်ကတော့ တုတ်တုတ်မှတောင်မလှုပ်ဘူး။ ကုတင်လည်သည်နှင့်အမျှ ကိုရင့်ကိုယ်ခန္ဓာလဲ ပတ်ချာလည်နေတယ်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ တဖျတ်ဖျတ်ဖိနပ်သံတခုကို အတိုင်းသားကြားရလို့ ကိုရင့်ဟာ လည်ပတ်သော ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး ပြန်ရပ်နားစေလိုက်တယ်။ ဝင်လာသူကတော့ ကိုရင့်ဖခင်ကြီးပဲ။

ကိုရင့်ဟာ ဖခင်ကိုမြင်တော့ ဖြေးဖြေးထထိုင်လိုက်တယ်။ ကိုရင့်ဖခင်က ကိုရင့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး..... “သားတညလုံး ပြန်မလာဘူးဆိုတာကို သားမာမာ ခုနကသိသွားတယ်” လို့ပြောတယ်။ ကိုရင့်က ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေက ပြန်ပြောသလဲဆိုတာကိုတောင် မမေးတော့ပဲ သက်ပြင်းတချက်ချပြီး ခေါင်းကိုသာ လေးလေးညှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အရက်ဘီရိုနားကမခွာပဲ အသာကြည့် နေလိုက်ပါတယ်။

“သားမှာ..... ဘယ်လိုစိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို ပါပါဟာ ယောက်ျားချင်းဖြစ်လို့ မပြောပဲနဲ့ ရိပ်မိနေပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာဟာ အသက်အရွယ်ငယ်သူတို့အဖို့ ချိုမြတ် အရက်တမျိုး ဖြစ်ပေမယ်လို့ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ ဆေးဝါးအဖြစ်တောင် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းပြတဲ့ သေရည်ဖြစ်သွားတတ်တယ်သား၊ အချစ်ဆိုတာမျိုးဟာ အချိန်မရွေး ပျောက်ကွယ် ဆိတ်သုဉ်းသွားနိုင်သလိုပဲ- အချိန်မရွေးပေါ်ပေါက်ပွားများအောင် ဖန်တီးယူနိုင်ပါတယ်ဆိုတာ သား အတွေ့အကြုံများလာရင် သိပါလိမ့်မယ်။ ဒီစကားကို ဘာဖြစ်လို့ပါပါ ပြောရသလဲဆိုရင် သားအတွက် ရှေ့ရေးဟာ လမ်းနှစ်ခွကို မကြာမတင်ရောက်တော့မှာကို မြင်လို့ပါပဲသား.....၊ မနေ့ညက ကလေးမ ကလေးဟာ သားဆီကိုတခါက စာတွေရေးတဲ့ ပန်းသည်မကလေး မဟုတ်လား” ကိုရင့်ပါပါက

ကိုရင်ကို အချစ်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ခေတ်ရှေ့ပြေးတဲ့ နိဒါန်းတွေပျိုးလိုက်ပြီးမှ ညှိဟုတ်မဟုတ် ထုတ်ဖော် မေးမြန်းလိုက်တယ်။

“ပါပါ ဘယ်လိုကြောင့် ချက်ချင်းသိရတာလဲ”

ကိုရင်ဟာ ညှိဖြစ်ကြောင်း ကိုရင်ဖခင်သိတာကို အံ့ဩမှုတော့မပြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအချက် ဘယ်လိုရသလဲဆိုတာကို သိချင်ပုံရတယ်။

“ပါပါဟာ ဒီမိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်ကထဲက ငါ့သားရွေးချယ်မဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလို့ သိလိုက်လို့ ပဲသား..... ပါပါငယ်စဉ်က ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့မိန်းမဟာလဲ သူ့လိုအရည်အချင်းမျိုး ရှိခဲ့ဘူးပါတယ်”

“မာမာ့ကိုဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင့်မာမာငယ်စဉ်က ညှိဆိုတဲ့မိန်းကလေးလို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သပေါ့၊ မိန်းမပြီသလှပါတယ်ပေါ့။ တခုရှိတယ်သား..... မိန်းမပြီသခြင်း လွန်ကဲတာဟာ ၁၅၀၀-အတွက် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမဲ့ ၅၂၈-အတွက်ကျတော့ အဆိပ်သင့်တတ်တယ်။ သားမာမာဟာ သားကိုလွန်ကဲသော ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်နေပြီး ယခုအထိ မိန်းမပြီသနေတာကတော့ ခက်ပြန်ရောပဲ။ အဲ-မိန်းကလေးရဲ့ အမူအရာရယ်၊ နှင်းရဲ့အမူအရာရယ်၊ သားရဲ့အမူအယာတွေ ပေါင်းကြည့်လိုက်တော့ အဖြေဟာ ထင်ရှားနေခဲ့တယ်။ သားမာမာကတော့ နှင်းကိုဂရုစိုက်နေရလို့ လစ်ဟင်းသွားတယ်ပေါ့လေ”

ကိုရင်ဟာ သက်ပြင်းကိုခပ်ပြင်းပြင်း ဟင်းကနဲချလိုက်ပြန်ရင်းက- “မာမာသိသွားပလားပါပါ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ကိုရင်ပါပါကပြုံးပြီး- “သားကိုယ်တိုင်ပြောမှပဲ သိပေစေတော့လို့ ပါပါမပြောသေးပဲ ထားလိုက်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။ သူ့သဘောကတော့ ကိုရင်ကပဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖွင့်ဟရင်.....

*****

“ဟေ့..... ဟာ..... တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ၊ ကိုယ်မနိုင်တာနဲ့ ဖဲထုပ်ကိုလွှင့်ပစ်ရတယ်လို့- ပြန်ကောက်.. ပြန်ကောက်”

ကျွန်တော့် ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ဖဲချပ်တချို့ လွင့်ကျလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုဇော်ဝေ၏ ရှည်လျားလှသော စာတန်းကို ခေတ္တမျှဘေးသို့ ချလိုက်ရပြီး ဖဲဝိုင်းရှိရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်မိပါ၏။ ကိုတင်ထွတ်က ဖဲရှုံး၍ညစ်ချင်နေသော ကဗျာဆရာကိုဆွေဝင်းကို ဖဲထုပ်ပြန်ကောက်ခိုင်းမှ လူကြီး ညစ်တော့ရယ်-ဟူသော ဖဲသမားစကားကို သတိရသဖြင့် မသိမသာပြုံးလိုက်ရပြီး ဖဲချပ်များကို ကူညီ ကောက်ယူ ပေးလိုက်ရ၏။ တဖွဲ့သားလုံးမှာ ဖဲဝိုင်းတွင် ထိုင်မြဲထိုင်လျက်ရှိကြသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ လှည့်၍လှည့်၍ အကဲခတ်နေကြရာတွင် ကျွန်တော်မအိပ်သေးပဲ စာကိုသဲကြီးမဲကြီး ဖတ်၍နေသည်အား တော်လောက်ပြီဟု သဘောရကြသဖြင့် ဉာဏ်ဆင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်ကိုသိ၍ ပြုံးလိုက်ကာ “မအိပ်သေးဘူးလား ညီလေး၊ မနက် လေးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီအချိန်ကျမှ အိပ်လဲမပျော်တော့ပါဘူး ကိုကြီးအောင်ရာ၊ အိပ်စေချင်တာဆိုရင်တော့ အိပ်ဆေးပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း အရိုးခံအတိုင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။

မိုးသံများကား မကြားရတော့ချေ။ လေပြင်းကလေး တချက်နှစ်ချက်သာ သိမ့်သိမ့်တိုက်၍တိုက်၍ သွားသဖြင့် ဧည့်ဂေဟာလှုပ်လှုပ်သွားသည်ကို သိရ၏။ ဒေဝေါကြီး ငိုက်မြည်းလာပြီထင်ပါ၏။ စစ်တွေမုန်တိုင်းကြီးမှ ကျွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော လေပွေလေဝဲကလေးများသည် ကုန်းရိုးတန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု ဆိုပေသော်လည်း ရှိမြောင်တောင်ကြားများတဝိုက်တွင် ခိုအောင်း ကျန်ရစ်ကာ အခွင့်သင့်တိုင်း ခေါင်းထောင်ထကာ ကလူကျီစယ်တတ်သလော-ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား နေမိပါသည်။ မိုးပြီးလေလာ မရေရာသော မြို့ဟောင်း၏ရာသီဥတုကြောင့် အေးရာမှစိမ့်- စိမ့်ရာမှ တဖန် နွေးသယောင် ကျွန်တော်ခံစားရသဖြင့် သွေးမလေးနိုင်ပဲ မျက်ဝတ်မျက်သားများ ကင်းစင် ကြည်လင်နေသည် ဖြစ်ရပါမည်။

ကိုကြီးအောင်သည် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း တဖိုးတဖိုးတိုက်ခတ်နေသော လေချွန်သံအလား လေသံ များကို တချက်နားစွင့်လိုက်ပြီးမှ....

“နက်ဖြန်လဲ- အေးလေ- မိုးလင်းရင်လဲ အပြင်ထွက်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်တော့ အိပ်ဆေးသောက် အိပ်ရင်အိပ်ပေါ့၊ ကောင်းသားပဲ” ဟု ဆိုကာ စံသာရွှေဆောင်ထားလေ့ရှိသော အိပ်ဆေးပြားတပြားကို လှမ်းတောင်းလိုက်လေသည်။

ကိုတင်ဦးက ရေတခွက်ခပ်ပေးရန် နေရာမှထ၍သွားလိုက်၏။

ပြီးကနဲ ရေအိုးအဖုံးကျကွသံသည်လည်း နံနက်မိုးသောက် အလင်းမရောက်မီ တိတ်ဆိတ်သော အကာလတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းပြင်သို့ ကပျာကရာ ထွက်ကြည့်မိကြပြန်ပါသည်။ ကိုတင်ဦးကား..... အကြောက်လွန်သော မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင် များဖြင့် ရေအိုးစင်အနီးမှ ပွင့်နေသောတံခါးချပ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေသည်။

အစပထမ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ပွင့်နေသောပြတင်းတံခါးမှ မှောင်မဲ၍နေသော အပြင်ဖက်သို့ ကြည့်မိသော်လည်း ဘာတခုမှမမြင်ရ၍ ကိုတင်ဦး နောက်ပြောင်နေသလော-ဟု ထင်မှတ်၍နေ၏။ သို့သော်လေအရှေ့၌ နောက်ထပ်တံခါးတချပ်ပါ ပွင့်သွားသောအခါ၌ကား.....

ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးသောအဖွဲ့သားများသည် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြပါ၏။

ရခိုင်ဘုရင်တို့ စိုးစံခဲ့သော မြောက်ဦးမြေ၏ မဲမှောင်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရင်း..... ကြည့်နေရင်း.....။

ထူးဆန်းသော ရှုခင်းပန်းချီကားတချပ်သည် အရိပ်ပြပွဲသဖွယ် တစထက်တစ ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာ၏။

မိုးစဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်အလုံး၌ မိုးငွေ့မိုးရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေမှုမှာ ကင်းပျောက် သွားခြင်းမရှိသေးပဲ မြူစိပ်စိပ်တို့ ပိတ်ဆည်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေကြောင်းကို လက်ဦးက သတိ ထားမိခဲ့ခြင်းမရှိကြပေ။ သို့သော် ပွင့်ဟ၍နေသောပြတင်းမှ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော အချင်း အရာသည် ထို ဆီးကျံဝေမှောင်၍နေသော အဖြစ်ကို မီးမောင်းထိုးပြသည့်အလား ကျွန်တော်တို့ ပသာဒတွင် ခံစားမှုဆန်းဆန်းတရပ်ကို ဖြစ်ပွားစေလိုက်လေသည်။ ၎င်းသို့ကျွန်တော်တို့ မြင်ရ သည်ကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ဖော်ပြရသော်.....

ကိုတင်ဦးသည် အကြောက်လွန်သော မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်များဖြင့် ရေအိုးစင်အနီးမှ ပွင့်နေသော တံခါးချပ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် လေကြမ်းတကျော့ ဝေါကနဲ နောက်ထပ်ရှေ့လိုက်ရာ ကျန်ရှိ၍ နေသော တံခါးတချပ်ပါ ပွင့်၍သွား၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးသော အဖွဲ့သား များသည် မဲမှောင်နေသော ကောင်းကင်သို့ မျက်လုံးများ အလိုလိုရောက်၍သွားကြ၏။ ကမ္ဘာလှည့်က သဖွယ် အဝန်းကျယ်သော ကောင်းကင်ပြင်သည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းမှောင်ရာမှ လင်း၍လာလေ သည်။ လင်း၍လာသည်ဆိုရာ၌ ဝင်းကနဲလက်ကနဲ ပြက်လိုက်ခြင်းကိုဆိုသည် မဟုတ်ပေ။ ဖန်မီးအိမ်မှ မီးဇာရှိန်ကို တဖြည်းဖြည်း မြှင့်တင်ပေးလိုက်သောအခါ အလင်းဓာတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြန့်လွန်ကျယ်ချဲ့လာသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ ကောင်းကင်အပြင်သည် နက်မှောင်နေရာမှ

အားကောင်းသော မီးတိုင်ကြီးတခုကို ထွန်းညှိလိုက်သည့်အလား လင်းထိန်၍လာရာ၌ ဆီးနှင်းမြူတိမ် သူရိန်မီးခိုးတို့ ဖိုးမိုးနေသကဲ့သို့ ကောင်းကင်မှာ ရော့ရီရော့ရီ မှိန်ဖျော့ဖျော့မှိန်ကျကျ ဖြစ်မှုမှ လွတ်ကင်းနိုင်ခြင်းမရှိပဲ ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်းကင်းသော အလင်းကိုသာလျှင် ဆောင်၍နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ တိမ်မဲညိုကြားမှ စန္ဒာလရထား ဘွားကနဲပေါ်လာလျှင်လည်း ဤမျှအလင်းကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ အရုဏ်ရှေ့ပြေးရောင်ခြည်မြေးတွေ အပြေးအလွှားရောက်လာသည် ဆိုပါကလည်း လောကဓာတ်တခုလုံးကို ရွှေမျှင်များဖြင့်သာ ဖုံးရိုး ထုံးစံရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့မြင်ရသကဲ့သို့ ကောင်းကင်တခြမ်းသက်သက်ကိုသာလျှင် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်၍ ဖြန့်ကျက်တောက်စားပေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသိစိတ်တမျိုး နှိုးဆွမှုကြောင့် သိရှိနေကြလေရာ မံသစက္ခု၏ မြင်နိုင်စွမ်းသော အတိုင်းအတာကို ကျော်လွန်ကာ ဆန်းပြားသောဖြစ်ရပ်တခုကို ရှုမြင်ရချေပြီဟူ၍သာ ရှေ့မည်သို့ဖြစ်ပေါ်မည်ကို မျက်တောင်မခတ် စောင့်ငေးကာ ကြည့်နေမိကြပါ၏။

မိုးသား၊ မိုးပြေး၊ မိုးပွင့်ကလေးများ ရုတ်ရပ်အပြားသို့ လွင့်ပါးသွားခြင်းလည်းမရှိ၊ မြေသို့လည်းမကျ၊ ထူထူရွရွ မှုံပျပျဖြစ်၍နေရင်းမှ ကောင်းကင်သည် လင်း၍လင်း၍လာရာတွင် ထိုမိုးမှုံတို့ ပုံသဏ္ဍာန် မျိုးစုံစွာ ရေးခြယ်၍ထားသော ကောင်းကင်အမှန်း၌ တိမ်လိပ်တိမ်တောင် တိမ်လျှိုမြောင်တွေအကြား၌ အရိပ်ညိုညိုကြီးများ တလွန်လွန်ထိုးတက်၍လာကြ၏။ လက်ဦး၌ ထိုအရိပ်ကြီးများသည် ဝိုးတိုး ဝါးတား ဖြစ်၍နေသေး၏။ သို့ရာတွင် ကြည့်ရင်း-ကြည့်ရင်းမှပင် တိမ်ယံကြား၌ ပိတ်ကားချပ် ကြီးတခုထောင်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ပီသပြတ်သားသော အသွင်သဏ္ဍာန်များကို မြင်၍လာ ရပေသည်။ သဏ္ဍာန်များသည်ကား.....

မီးပုံကြီးတပုံသည် မီးစမီးညွန့်များ တလှုံလှုံတက်ကာ တလက်လက်ဖြာ၍ နေရာတွင် ထိုမီးပုံဘေး၌ မထင်ရှားသော လူသဏ္ဍာန်တခုမှာ ဝတ်ရုံကြီးတခုကို ခြုံ၍ထားကာ ခူးထောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူသဏ္ဍာန်သည် မီးပုံကိုရှိခိုးသည့်သဏ္ဍာန်ပြုလိုက်၊ လက်ကိုဆန့်တန်း၍ တစုံတရာကို မီးတောက်တွေကြားထဲသို့ ပက်ထဲဖြူးထဲသည်တို့ပြုလိုက်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ မီးတောက်များ ကား ထိုသဏ္ဍာန်၏လက်ကစားမှုကြောင့် ကြယ်ပွင့်များဖြာ၍-ဖြာ၍သွားသည်ကိုပင် တွေ့ကြရ ပေသည်။ မိုးမှုံမိုးပွင့်များဖြင့် ပြည့်သိပ်လျက်ရှိသော ကောင်းကင်အပြင်၌ ထိုရှုခင်းသည် အတန်ကြာမျှ ထင်းထင်းကြီးပေါ်၍နေကာ ညောင်းသလောက်ရှိမှပင် တဖြည်းဖြည်းပြန်လည် မှိန်ပျောက်သွား ပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရှုခင်းပျောက်သွားသည့်အခါ၌ကား ကောင်းကင်သည် ပြန်လည်မဲမှောင် သွားခြင်း မရှိတော့ ပေ။ အရှေ့ဖက်မိုးကုန်စက်ဝန်း၌ ရောင်နီကလေး ပျံ့၍လာပြီဖြစ်လေ၏။

“ဟင်း.....”

တချိန်လုံးမတင်ထားရသော သက်မကြီးတလုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်သောအသံအား ကြားမှပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ကောင်းကင်ယံသို့ ငေးကြည့်နေမှုမှ မျက်လုံးလွှဲဖယ်လိုက်ပြီး၊ အသံရှင် ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အသံရှင်ကား ကိုတင်ဦးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကိုတင်ဦးသည် လွတ်ကျ ကာ ကွဲ၍သွားသော ရေအိုးဖုံးအစအနများကို ကုန်းကောက်လိုက်ရင်း- “ဟင်း.....အဖော်အပေါင်းတွေ အနားရှိပေလို့သာ တော်တော့တယ်၊ တယောက်ထဲသာဆိုရင်” လိပ်ပြာရေ..... ကလူ ကလူ” လို့ အော်ခေါ်ပေမဲ့ လွင့်စင်သွားမဲ့လိပ်ပြာတော့ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့လဲမတူ၊ မနေ့ကနဲ့လဲမတူ၊ တော်တော်ဆိုးသဟေ့.....” ဟု မြည်တွန် ညည်းတွားလိုက်သည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

“ဘာလို့ ခင်ဗျားလန့်အော်ပြီး ရေအိုးဖုံးပစ်ချမိတာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က စူးစမ်းသမူပြုလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်က မောင်ရင့်အတွက် ရေခပ်ပေးဖို့ဆိုပြီးရေအိုးဆီပဲ အာရုံပြုလာတာဆိုတော့ ဘေးဘီကို ဂရုမစိုက်မိဘူးပေါ့၊ ရေခပ်နေရင်း ကိုယ့်မျက်နှာပူလှပါတယ်လို့ ပြတင်းပေါက်ဖက် လှည့်ကြည့်မှ စကောဝိုင်းလောက် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ.... မီးလုံးနီနီကြီးတခုဟာ မီးညွန့်တွေတဖွားဖွားကျနေပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ မေးတင်နေတာကိုတွေ့ရတယ်၊ ရုတ်တရက်တော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဗိုလ်တံမီးလောင်တယ်ပဲ ထင်မိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မီးလုံးကြီးက ကိုယ်လဲလှမ်းကြည့်လိုက်ရော..... ပြတင်းဝကနေပြီးတော့ ဖြတ်ကန်ပြန်တက်သွားပြီး မိုးကောင်းကင်ထဲကို ပျံသန်းသွားတာတွေ့ရ တယ်။ ဒီတော့မှ ကြက်သီးတွေဖျန်းကန်ထလာရင်း လန့်သွားတာနဲ့ လက်ကရေအိုးဖုံးကို လွှတ်ချလိုက်မိတာပါ..... ဖိုးထွန်းနိုင်တို့ ထွက်လာခဲ့တဲ့အချိန်အထိ ဟိုး-အဝေးရောက်လို့ သေးသေး ကလေး ဖြစ်သွားတဲ့မီးလုံးကို ကိုယ်မြင်နေရသေးတယ်၊ ကျန်တာကတော့ သိကြတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ”

သိကြတဲ့အတိုင်း ဆိုပေသော်လည်း အသိသီးအသကအသက ကိုယ့်မျက်စိကို ကိုယ်မယုံနိုင်ကြစရာ သံသယများ ကြက်တွန့်တက်၍နေကြလေရာ၊ မိမိမြင်လိုက်ရသည့်အချင်းအရာကို မိမိတယောက်ထဲပင် ဖြစ်လေသလော။ အကယ်ပင်အားလုံးအတူတကွ မြင်ကြရလေသလောဟု စောကြောချင်ကြသဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်သည့် စကားများ တယောက်တခွန်း ပြော၍လာကြ၏။ အစဦးစွာ ကိုဆွေဝင်းက “စစ်တွေ မေယုရိပ်သာတုန်းက ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတာမျိုးနဲ့ အခုခင်ဗျားမြင်ရတာဟာ အတူတူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အရက်ကြောင့်ကြောင့်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောတယ်လို့ ခင်ဗျားပဲအရင် စစွပ်စွဲခဲ့ဘူးတယ်၊ အခုကျေရောပေါ့” ဟု အခုမှသူ့သိက္ခာသူ့ကာကွယ်နိုင်သည့် အခွင့် အရေးကြီး ရလိုက်တော့သည့်အလား အားပါးတရ စကားစစ်ထိုးလိုက်လေသည်။ ကိုတင်ဦးကမူ စကားစစ်ဦးကို တန်ပြန်နှုတ်လှန်ထိုးခြင်းမပြုတော့ပဲ- “အေးဗျာ-အခုတော့ အရက်ကြောင့်တဲ့လူ နောက်ထပ်တယောက် တိုးသွားတော့တာပေါ့” ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ

ထပြီးလျှင် ရေအိုးဖုံးကွဲစများကို ပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ခန်းသို့ပြန်မဝင်ကြသေးပဲ၊ ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်များတွင် အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကျန်တာကတော့ သိကြတဲဲ့အတိုင်းပဲလို့ ကိုတင်ဦးကပြောတယ်၊ ကိုယ်တို့အားလုံးမြင်တာ အတူတူပဲလား၊ တသွေမတိမ်းပဲလား”

ဘောသမား စံသာရွှေက လက်တွေ့သမားပီပီ စကားဦးချိုလိုက်လေသည်။

“အတူတူပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အတူတူပဲ ထွက်ကြည့်ကြတာပဲဟာ၊ ပထမ ကောင်းကင်တခုလုံး မဲမှောင်နေတယ်၊ ကိုယ်တို့ထွက်ကြည့်တော့- လင်းလာတယ်၊ မိုးငွေ့မိုးသား ဖြူဖြူတွေအပေါ်မှာ ဘိုင်စကတ် ပြသလို တွေ့ရတယ်၊ မီးပုံကြီးတပုံဘေးမှာ လူတယောက်လိုလို ပုံသဏ္ဍာန်တခုကို တွေ့ရတယ်၊ သူက မီးပုံထဲကို ဟိုဟာပစ်ချ၊ ဒီဟာပစ်ချ လုပ်တယ်၊ မီးတွေဖွာကနဲ ဖွာကနဲဖြစ်သွားတယ်၊ နေလဲထွက်လာရော- ကောင်းကင်က အဒီမြင်ကွင်းပျောက်သွားတယ်၊ ဒါပဲမြင်ကြမှာပေါ့၊ ကိုယ်လဲ ဒါပဲမြင်တာပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်က မိမိကဲ့သို့ သဘောချင်းညီပါသည်ဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေပေးရန် အားလုံးကို လှည့်တောင်းလိုက်ရာ ကိုကြီးအောင်မှအစ အဖွဲ့သားအားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒါဟာဘာသဘောလဲ- ဘာလဲ”

ကိုဇော်ဝေက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သောအခါတွင်မူ အားလုံးမှာ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ပဲ ငေးငိုင်းသွားကြပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ အမြင်ရှိလျက်နှင့် အထင်မပေးနိုင်သည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ လက်လှမ်းမမှီသေးသော အကြောင်းချင်းရာများ အနန္တရှိသေး၏။ သိပ္ပံပညာက ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာ၍မရသော ထူးဆန်းထွေလာ မရေမရာတွေ အသင်္ချေအသင်္ချာ ပေါ်ထွက်ဆဲပင်ရှိသေး၏။ ဗုဒ္ဓအရှင် လက်ထက် တော်က လကမ္ဘာသို့ ဈာန်သမ္မာပတ်ဖြင့်ရောက်ဘူးသော ရဟန်းကပင် “ငါသည် လမျက်နှာပြင်၏ ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်ဆိုင်ကျောက်ခဲများပေါ်၌ ခြေချသွားလာဘူး၏” ဟု အဆိုအမိန့် ပြဘူးရာတွင် မျက်မှောက်ခေတ်၌ လသို့လူရောက်ရေးစီမံကိန်းနှင့် တထပ်တည်းဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရပေသေး၏။ ပရမာအနုမြူ အယူဆန်းဆန်း ဂန္ဓာရီအတတ်ဆန်းတွေအထိ ကျွန်တော်တို့ မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် လူလိမ်မာစကား မညာဝါးဟု ဆိုရမည့်အလား ကျွန်တော်တို့ တတွေမှာ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌမြင်လိုက်ကြသည်အား အားပါးတရ ကောက်ချက်ချ၍ မပြနိုင်ကြပဲ ယီးတိယောင်တောင် ဖြစ်၍နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အေး- ပြောရတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲကွ”

ကိုကြီးအောင်ပင်လျှင် ဆင်ခြင်မှုမရေမရာ ဖြစ်၍နေ၏။ သို့သော်.....

“ကျွန်တော့် ယူဆချက်ကတော့ ဥပမာတခုနဲ့ တင်စားပြောရမှာပဲဗျ။ အဲဒီဥပမာကလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တယောက်နဲ့ တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဥပမာမျိုးပဲ.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တဖက်အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာသော ဦးသောင်းတင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးခေါင်းများ ညီညီညာညာပင် တပြိုင်တည်း လှည့်၍ကြည့်မိကြလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်နေကြတော့ ကျွန်တော်လဲနိုးလာပြီး အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် ဖွင့်ကြည့်မိတာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့မြင်သလိုပဲ မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တာတခုတော့ ရှိနေတယ်၊ ပြောဆိုရင် ပြောမယ်ဗျာ”

ဦးသောင်းတင်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ပင် စကားဝိုင်းသို့ဝင်၍လာ၏။ ကိုတင်ထွတ်က သိချင်စိတ်ကို ဆိတ်ဆွလိုက်သော ဦးသောင်းတင်၏စကားကြောင့် ယားကျိကျိဖြစ်၍သွားပေရကား- “မပြောနဲ့ ဆိုရင်လဲ ပြောမှာပဲမဟုတ်လား.....။ အဲဒီတော့ပြောဖြစ်အောင် ပြောမှပေါ့” ဟု ပြန်ပက်လိုက်၏။ ဦးသောင်းတင်က ဉာဏ်ကျယ်ကလေးပမာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနေလိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီသဘောဆန်ဆန် ကျွန်တော်မနှစ်က တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်ဗျ။ အဲဒါကရန်ကုန်မှာပါ။ ကျွန်တော်တနေ့ မိတ်ဆွတွေနဲ့ လေဆိပ်ကနေပြီး နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် တဦးကို လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာကြရာမှာ.... ဦးပိစာရလမ်းတလျှောက် မောင်းလာကြတော့ မိုးကလဲ ခုလိုပဲ မှုန်မှုန်သိပ်သိပ်ကလေး ရွာနေတယ်ပေါ့-ခင်ဗျာ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကလဲ အလှူရှင်တဦးရဲ့ ပူဇော်မှုကြောင့် ဆလိုက်မီးတွေထိန်ထိန်ညီးလို့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက တယောက်နေပြီး (ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဟိုမှာကြည့်စမ်း ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ.....) လို့ ကားထဲကနေပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလို ကြည့်လိုက်ကြရာမှာ ဘုရားကြီးရဲ့အထက်ကောင်းကင် တိမ်သားပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကြီးတဆူ သဏ္ဍာန်အရိပ်တခုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေကြရတယ်ခင်ဗျ။ ပထမတော့ အံ့ခြီး မကုန် ဖြစ်နေကြတာပေါ့လေ.....။ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တာမျိုးလဲ မဟုတ်ပဲ။ ဟိုး- ကောင်းကင် အထက်မှာ နောက်ထပ်အရိပ်တခု ပီပီသသမြင်နေကြရတာ ဖြစ်လေတော့ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီညက တယောက်တပေါက်ပြောဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အရာရာကို စူးစမ်းချင်တဲ့သူဖြစ်လို့ နောက်တနေ့မှာ သိပ္ပံစာအုပ်တွေကို ပြုပြင်အောင် လှန်လှော လှေ့လာရတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကောက်ချက်ချမိတာကတော့ ရေခဲစကလေးတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ တိမ်သားတွေမှာ မှန်သားများလို ရောင်ပြန်ဟပ်မှုသတ္တိရှိသတဲ့၊ အောက်ကနေ စူးရှတဲ့အလင်းရောင်၊ ဘုရားကိုပူဇော်တဲ့ ဆလိုက်မီးလိုပေါ့ဗျာ...။ အဲဒါနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကောင်းကင်မှာ ပုံတူ သဏ္ဍာန်တွေ သွားထင်တတ်သတဲ့၊ ဒါမျိုးဟာ သက်တန့်တံတားကြီးပေါ်တာနဲ့ အခြေခံအားဖြင့်

ခပ်ဆင်ဆင်တူသပေါ့ဗျာ....။ နေခြည်နဲ့မီးမောင်းလဲ ကွာတာပဲ။ ကျွန်တော်က ဒီအယူအဆကို အိမ်နီးချင်းဘုရားလူကြီးတဦးကို ပြောပြတော့ ဘာသာစော်ကားပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အသလွတ်နှံလို့ စကားအကြီးအကျယ် များကြရသေးတယ်။ ရောင်ခြည်ခြောက်သွယ် ကွန့်မြူးပုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာများ ပြတတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော်လေ့လာပြီးသား၊ ဘုရားဒေသနာတော်ကို သူ့ထက် လေ့လာပြီးသား ဆိုတာကိုရှင်းပြမှ လက်လျှော့သွားတော့တယ်ဗျာ။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ကိုယ့်တွေ့ တခုပေါ့လေ.....။ ကျွန်တော့်အမြင် တသမက်ထဲမှန်မမှန်တော့ မပြောတတ်ပေဘူးပေါ့။ ခုကိစ္စမှာလဲ ဒီမြို့ဟောင်းရဲ့ တောင်စောင်းတနေရာမှာ တဦးဦး မီးလျှံအားကောင်းကောင်းနဲ့ ပြုလုပ်နေတာမှာ တိမ်သားတွေထဲမှာ ရေခဲစကလေးတွေ ပြည့်နေတဲ့အချိန်နဲ့ကြုံကြုံကပ်လို့ ကောင်းကင်မှာ ရောင်ပြန် ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲလို့ ယူဆချင်လဲ ယူဆနိုင်တာပဲ” ဟု အကျိုးအကြောင်းရှင်း၍ပြလေသည်။

၎င်းသည့်ယူဆချက်ကို ကိုကြီးအောင်ကလည်း လက်ခံသဘောတူလိုက်ကာ “မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ တွေ့ရတဲ့ ရောင်ခြည် (Aurora) အော်ရိုးရားဆိုတာလဲ ဒီသဘောတွေနဲ့ စပ်ဆိုင်နေမလားပဲဗျာ” ဟု ဥပမေးယျ ထုတ်ကြည့်၏။

“အာကာသကောင်းကင်မှာ ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးပဲလေ.....။ လောကဓာတ်ပညာဆိုတာကလဲ လိုက်လေ- မကုန်လေပဲဆိုတော့ ပြောရခပ်ခက်ခက်ပါပဲ.....”

ကဗျာဆရာကိုဆွေဝင်းက မိမိစိတ်မဝင်စားသောကိစ္စကို ဤသို့နီရုံးချုပ်လေသည်။ စပ်စုတတ်သော ကိုဇော်ဝေကမူ အချက်အလက်အားလုံးအပေါ်တွင် သုံးသပ်ဝေဖန်ချင်စိတ် ရှိနေသေးရကား- “ထားပါ တော့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်ဦးမြင်လိုက်ရပြန်တယ်ဆိုတဲ့ မီးလုံးကြီးကိုတော့ ဘာပြန်ပြောမလဲ” ဟု ဆိုပါ၏။

ဦးသောင်းတင်ကပြုံးကာ “မြေကြမ်း ရေကြမ်းတွေမှာ ဖော့စဖိုးရပ်စ်ခေါ်တဲ့ မီးစုန်းတွေရှိတတ်တယ်ဗျာ။ ဒီဓာတ်တွေဟာ အစိုအငွေ့နဲ့တွေ့ရင် မီးအသွင်ပြောင်းပြီး ရွေ့လျားတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒါဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့” ဟု ဆင်ခြင်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရင်ထဲ၌ကား မည်မျှသိပ္ပံနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းပြစေကာမူ ရိုးရာအစွဲအလန်း၏ ချောက်လှန့်မှုကိုကား ရုတ်တရက် မတွန်းလှန်နိုင်ပဲ တွေဝေ၍နေဆဲပင် ရှိ၍နေကြပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ မည်သို့မျှ ဝင်၍ပြောလိုသောဆန္ဒမရှိပေ။

လောကဓာတ်၊ သိပ္ပံတို့ကို ကျွန်တော်နားလည် လက်ခံတန်သမျှ လက်ခံခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နာမ်ဓာတ်၏ ဆက်စပ်ပတ်ရစ်၍ထားသော ဘဝဝင်္ဂီပါထိုထိုကိုလည်း မပစ်ပယ်နိုင်ပဲဖြစ်၍နေ၏။ သင်္ချာနည်းဖြင့် တွက်၍မရသော ပုစ္ဆာများသည် ကမ္ဘာ၌ ဒုနဲ့ဒေးရှိ၍နေသေးသည်ဟု ယုံကြည်၍

ထားပေရာ၊ ကိုယ်လိုချင်သလို ဆွဲတွေးနိုင်သော အကြောင်းအရာတို့၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်မသင့်ဟု ထင်မြင်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကလည်း တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ ပုံပြင်အမျိုးမျိုးကို ပြောဆို၍ နေပေတော့သည်။

သို့နှင့်မိုးလည်း စင်စင်လင်း၍လာခဲ့၏။

မိုးလင်းကာမှ အိပ်စက်ခြင်းတရားကို ကိုကြီးအောင်ကဟောကြားပြန်လေသည်။

“ကိုင်း..... ကိုင်း၊ ထူးဆန်းထွေလာ ဒီကမ္ဘာမှာ အခြေအတင်သာ ပြောကြရအောင်ဆိုရင် အဖြေ မရနိုင်တဲ့ ရလာဒ်မှာပဲ တစ်လယ်လယ် ဖြစ်တော့မဲ့အတူတူ စကားဖြတ်ပြီး ရပ်တန်းကရပ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဟေ့.....။ ဒို့လဲတညလုံး ကင်း-ကွင်း-ဂျက်နဲ့ ရေစက်ဆုံနေခဲ့ကြရတာ တော်တော်ကို လက်ပန်းကျနေပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ဘယ်ကိုမှမသွားပဲ အနားယူမဲ့နေ့ဖြစ်လေတော့ တရားတမောလောက် တော့ အိပ်ကြအုံးမှကောင်းမယ်။ တော်တော်ကြာ ကိုစံရွှေမောင်တို့ရောက်လာကြမှ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး.....”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်လက်တွင်းသို့ အိပ်ဆေးပြားကလေးထည့်ပေးကာ ရေတခွက်ပါ ကိုယ်တိုင်ခပ်၍ပေးပေသည်။ လက်ဦး၌ ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင်တို့ ရှေ့တွင်ပင် အိပ်ဆေးသောက်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် ဖြိုးသစ်စ နံနက်ခင်းအကြည်ဓာတ်၏ နှိုးဆွမှုကြောင့်ပေလားမသိ။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အတွင်း၌ အကြံဉာဏ်တခု လက်ကနဲပွင့်သွားသကဲ့သို့ ရှိလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်ဆေးပြားနှင့်ရေခွက်ကို လက်တဖက်စီဖြင့် ခံယူလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့မိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်၌ သက်သာစွာ လဲလျောင်း လိုက်၏။ သို့သော် အိပ်ဆေးမပါပဲ ရေကိုသာလျှင် တကျိုက်ကျိုက်ချလိုက်ပြီး အိပ်ဆေးပြားကလေး ကိုမူ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထိုးသွင်းထားလိုက်ကာ ခြေဖျားထောက်ကာ အခန်းတွင်းဝင်၍ အကဲခပ် သည်ကို မျက်လွှာနှစ်ထပ်မှေး၍ထားသည့်အကြားမှ ကျွန်တော်တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်တော် အသက် မှန်မှန်ရှုကာ အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ စိတ်ချလက်ချဖြင့် ပြန်လည် ထွက်၍ သွားကြပေသည်။

အိပ်စက်ခြင်းဆိုသည်မှာ ခေတ္တခဏသေဆုံးခြင်းဟု ကျွန်တော်ထင်မြင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သေရမည်ကိုကြောက်သော်လည်း အိပ်ရမည်ကိုမူ နှစ်လိုကြ၏။ သေသောအခါ၌ သည်ကမ္ဘာသို့ ပြန်မလာနိုင်သော်လည်း အိပ်သောအခါ၌ နိုးခြင်းဖြင့် ပြန်လာနိုင်လေသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ သေခြင်းသည်သံသရာ၌ အသစ်တခုသော ဝေဒနာတမျိုး ဘဝတမျိုးကို ထပ်မံကြုံတွေ့ စေရန် ဖန်တီးပေးချက်ဖြစ်ရာ အနားယူခြင်းဟုကား မဆိုနိုင်။ အိပ်စက်ခြင်းမှာမူ သည်ဘဝမှ စိတ်ချ လက်ချဖြင့် ခေတ္တထွက်ပြေး ပုန်းရှောင်ခြင်းမည်ပေ၏။ ကျွန်တော်ဘာကို ပုန်းရှောင်ရပါမည်နည်း။

ရန်ဘယာဘေးမှ ကင်းဝေးစေရန် လူတို့သည် ကွန်းခိုနားနေရာများကို မက်မောတတ်ကြလေ့ရှိသည်။ ထိုအန္တရယ်တို့မှ လွတ်ကင်းရာ လမ်းမမြင်တော့ဘူးဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချမိပြီး ဖြစ်သောအခါ၌ကား အပြေးအရှောင်အပုန်းအခိုတို့ကို ဂရုမမူတော့ပဲ.... (လာလေရော့လဟယ်) စိတ်မျိုးသည် ကြီးစိုးစမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကွင်းဆက်များ အတိုင်းမသိ များပြား လာသောအခါ၌ ရင်တွင်းမှတင်းခံမှုအစိုင်အခဲ အလိုလိုကြီးမားခဲ့ရ၏။ အနာဂတ်သည်မိမိထံ မည်သို့ ဦးတည်ရွေ့လျား နေလေသနည်း.....ဟု မျက်စိဒေါက်ထောက်ကာ ကြည့်ချင်လာ၏။ ၎င်းကြောင့်ပင် မျက်စိကိုဒေါက်ဖြုတ်ကာ အိပ်မောကျစေသော အိပ်ဆေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ခြင်းဖြင့် အနားယူသောသူဖြစ်လေရာ (ဒို့နှစ်ယောက်) ဖိုင်တွဲ ကိုလည်း ပြန်လှန်ရန်မဖြစ်ပေ။ လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လျှင်ပင် ဖိုင်တွဲသည် ဖတ်ရင်း တဝက်တန်းလန်း ဖြင့် ထားချန်ခဲ့သဖြင့် ပွင့်ဟလျက်ရှိသည်ကို သိရှိနိုင်ပေသည်။ တဖန်- ကျွန်တော့်ဦးနှောက် များကလည်း ကျန်သောဇာတ်ကြောင်းကို စာတန်းများမဖတ်ပဲနှင့် ပြန်လည်ပြောပြနိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားများမှာ အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်တို့ နပမ်းလုံးရာ၌ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရလွန်း သဖြင့် ပင်ပန်း၍နေလေရာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ကို လက်မခံနိုင်သေးပဲ ရှိ၍နေပါတော့သည်။

ကျနော့်အတိတ်ကား အဘယ်ပါနည်း။

အကျဉ်းမျှဆောင်ရသော် ထွန်းနိုင်ဆိုသော အရပ်ဖဲ-ပေခန့် မြင့်မားထွားကျိုင်းပြီး မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့် သင့်တင့်သည့် ရုပ်ရေရူပကာပိုင်ရှင်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ကျောင်းသားတဦးဖြစ်၍နေ၏။ ထွန်းနိုင်၏မိဘများသည် မျိုးရိုးအလိုက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကပင် ချမ်းသာကြလေရာ တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်း၏ လမ်းမြောင်ဖြစ်သော အင်းယားကန်စပ်၌ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်နေထိုင်၏။ ထွန်းနိုင်ကား တချိန်က တက္ကသိုလ်ဘောသမားတယောက်ဖြစ်၏။ ဘောကစားရာ၌ ထိခိုက်မိ၍ အနားယူခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကလည်း ထွန်းနိုင်သည် ဘောကစားရင်း ဂိုးတိုင်နှင့်ခေါင်းဆောင့်မိပြီး ဒဏ်ရာ အနာတရ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ ၎င်းသည့်တိုင် ထွန်းနိုင်ကား ဘောလုံးကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ပဲ နည်းပြဆရာလောက်တော့ ကြုံကြိုက်တိုင်း လုပ်ပေးတတ်သည်။ ၎င်းသို့ နည်းပြဆရာ လုပ်ပေး ခဲ့မှုကြောင့် ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အချစ်၏အကျဉ်းသားဘဝသို့ ရောက်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းနိုင်သည် သံလျင်မြို့သို့ ဘောလုံးကိစ္စနှင့် သွားရောက်ရာမှ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းမှ ပန်းသည်ကလေးညိုနှင့် ချစ်ကြွမ်းဝင်၍လာခဲ့၏။ ဤနေရာ၌ အကြောင်းသိများက ထွန်းနိုင်၏ ဘဝတွင် လက်ဦးမိန်းမကား မမေဂျာဟု မြန်မာစာအဓိကယူသောကြောင့် အန္တတ္တသညာပေး ခေါ်တွင် ကြသော ခင်နှင်းဆွခေါ် မမနှင်းဖြစ်ပေသည်။ မမနှင်းသည် လွန်စွာမှလှပသော မိန်းကလေး တယောက်ဖြစ်၏။ စိတ်နေစိတ်ထားလည်း ထက်မြက်ခက်ထန်သည်ဟု ဆိုလိုကဆိုနိုင်ပေသေး၏။ မမနှင်း၏မိဘများသည် မန္တလေးမြို့မှ ဂုဏ်ကြီးရှင်များဖြစ်ကြပြန်၏။ ထွန်းနိုင်၏မိဘများနှင့်

ငယ်မိတ်များဖြစ်ကြပြီး ရှေးဟောင်းအယူအဆအရ သားပေးသမီးယူ ကြည်ဖြူကြရမည်ဟု ကတိကဝတ်ရှိခဲ့ရာ မမနှင့်ကား ထွန်းနိုင်ငယ်စဉ်က ပိန်ညှော်ညှော်ကလေးကို တွေ့၍ ခေါင်းခါမိခဲ့၏။ သို့သော်..... လူပျိုပေါက်အရောက်၌ (Glands) များဖောက်ပြန်မှုကြောင့်ဟု ဆိုသူကဆိုကြ၏။ ထွန်းနိုင်တယောက် နေ့ချင်းညချင်း အများတကာထက်မတူ တမူထူးခြားကြီးထွားပြောင်းလဲလာရာမှ ဘောလုံးကစားရင်း ထိခိုက်မှုဖြစ်ပွားရာ၌ အမှတ်မထင်ရောက်သွားပြီး ကူညီမှုပေးမိရာ တွေ့မြင်ချစ်ကြွမ်းဝင်သွားကာ မူလသဘောထားကို ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဆို၏။ ထွန်းနိုင်သည် မိမိ၏ စောင့်ရှောက်မှုကို လိုအပ်သည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ပြောဆိုကာ ထွန်းနိုင်၏ဘဝတလျှောက်တွင် ရသည့်နေရာမှ ပါဝင်လာခဲ့၏။ ထွန်းနိုင်ကား မမနှင့်ကိုမချစ်ပေမယ့် အောင့်ကာနမ်း၍နေရ၏။ အဘယ့်ကြောင့် မမနှင့်၏ဩဇာအဝန်းမှ ထွက်မပြေးနိုင်သည်ကိုကား ထွန်းနိုင်စဉ်စား၍မရခဲ့။ ထွန်းနိုင်၏ဘဝတွင် ဆန်းကြယ်မှု အများအပြားရှိ၍နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ထွန်းနိုင်သည် အိပ်မက်တခုကို အပြန်ပြန်မက်တတ်၏။ တလတွင်းသုံးလေးကြိမ်မျှ မှန်မှန်ချောက်လှန့်နေသော တခုတည်းသောအိပ်မက်၏ လွှမ်းမိုးမှုရှိခဲ့နေရသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အိပ်မက်ထဲတွင် ထ၍ လမ်းလျှောက်တတ်သူ (Somnambulist) လည်းဖြစ်သေး၏။ ထွန်းနိုင်သည် အားကစားသမား ဖြစ်သော်လည်း စာရေးစာဖတ် ဝါသနာပါ၏။ စူးရှသောဂီတသံများ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံဗလများကို အသံသွင်းကြိုးခွေဖြင့် သွင်းထားကာ ရုံဖန်ရံခါ နားထောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ပြိုင်ကားလည်းမောင်း၏။ စက်တပ်ရေးပေါ်ပြေးလှေငယ်စပိဘုတ်ကိုလည်း မောင်းနှင်၏။ ထွန်းနိုင်ကို ခေတ်ဆန်သောအသိုင်းအဝန်းက (Unpredictable) မှန်းမရသောသူဟု ကင်ပွန်းတတ်ကြ၏။ မမနှင့်ကမူ အသံသားနုရာသူဟုဆိုကာ ကြက်မကြီးများကဲ့သို့ နေရာတကာတွင် အတောင်ဖြန့်ကာ စောင့်ရှောက်ချင်၍နေ၏။ လူထွားကြီးထွန်းနိုင်သည် မမနှင့်၏စိတ်အင်အားကို ပယ်လှန်လို၍ ထွက်ပေါက်ရှာရာတွင် ပန်းသည်မလေးညိုနှင့် မေတ္တာရည်ခံမိကြ၏။ ဤတွင် ကြိတ်အချစ်ပြဿနာပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့ပေတော့သည်။ များမကြာမီ တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ စုံနံ့သာမြိုင်ဟု အမည်ပေးသော ကပွဲသဘင်တခု ဆင်ရင်ကျင်းပ၏။ မမနှင့်သည် စုံနံ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်မင်းသမီးကလေး ဖြစ်လာပြီး ညို့ကိုကား ထွန်းနိုင်က မမနှင့်အတွက် နောက်ခံတေးဆိုသူအဖြစ် လုပ်ဆောင်ခိုင်း၏။ မမနှင့်က မချီမခံသာဖြစ်ရာ- မိန်းမတို့ဉာဏ်ဖြင့် ညိုနှင့်မျက်နှာချင်းဆုံတွေ့ရန် ကြံစည်၏။ ဆုံကား ဆုံကြပါ၏။ သို့သော် မမနှင့်မြော်လင့်သည်ထက် အခြေအနေသည် ပို၍ဆိုးသွားခဲ့၏။ ထွန်းနိုင်၏ မိခင်က လက်လွတ်စပယ်ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ညိုသည် ထွန်းနိုင်နှင့်မမနှင့်တို့၏ အသံနှလုံးတိုက်ပွဲကို သိရှိသွား၏။ ထွန်းနိုင်ကား အခဲမကျေနိုင်ပဲ အံတခဲခဲဖြစ်ရ၏။ ရင်နှင့်တေးသီမဆုံးဖြစ်နေသောညိုကို ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ဘာတခုမှမပြောင်းလဲဟု ကတိပေးကာ ထွန်းနိုင်သည် ဘဝကိုတမျိုးတဖုံ ရင်ဆိုင်မည့်အသွင်ဖြင့် စစ်ပြင်လာ၏။ မမနှင့်နှင့် ဆက်ဆံရေးတွင်လည်း တင်းမာသထက်တင်းမာလာ၏။ ဤကား..... မိတ်ဖော်များက သူတို့ရှုဒေါင့်များမှ ရေး၍လေးကြသော (ဒို.နှစ်ယောက်) စာတန်းများမှ ယခုဖတ်ပြီးသည့်နေရာအထိ ကောက်ချက်ချကြည့်ရာမှ ရရှိသော ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ယေဘုယျအားဖြင့် သူတို့အမြင်ကိုပင် တဝက်တန်းလန်းဖြစ်၍နေသော ကျွန်တော်ထွန်းနိုင်၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းဟု ကျွန်တော်ဆိုပါရစေ.....။

ကောင်းပြီ... ကျွန်တော့်ပစ္စုန်ပန်ကား အဘယ်ပါနည်း..။

ရခိုင်လေဘေးကြီးအပြီး၌ ကျွန်တော်သည်စစ်တွေသို့ အဖော်အပေါင်းများဖြင့် လွမ်းခရီး ထွက်၍ လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်လွမ်းခရီးဟုဆိုရ၍ မပြီးမပြတ်သေးသော အတိတ်ဇာတ်လမ်း၏ နောက်ပိုင်း အခန်းများမှ အစသတ်ဇာတ်သိမ်းသောအခါ၌ ရိုက်ခတ်ကာကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘဝမုန်တိုင်း၏ တုန်ခါမှု အရှိန်အကင်းပင်ဟု ဖွင့်ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် မသိစိတ်တမျိုး၏ နှိုးဆွမှုကြောင့် ရခိုင်တလွှား ကျက်စားလိုပါသည်ဟု ဆန္ဒပြင်းပြကာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်၌၎င်း၊ စစ်တွေမေယုရိပ်သာ၌၎င်း၊ မော်တော်ပေါ်၌၎င်း၊ သွားလေရာ နေရာအသီးသီး၌ ထူးဆန်းသော အတိတ် နိမိတ်များဖြင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ မြွေဖြူကြီး၊ ပင်လယ်စုန်းဟုခေါ်သော မီးလုံး၊ ထိုင်ရှိခိုးသော ခိုင်းဆင်၊ လူကိုရန်မူသောဇင်ယော်၊ ကိုင်ကြည့်၍ လက်ထဲသို့ရောက်မှ ပူလောင်စေသော မြို့ဟောင်း၏မြေမှုန့်၊ မြို့ဟောင်းမြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးကြရာမှ မြစ်အောက်မှရခဲ့သော ရှေးခတ်မဂိုလုလင် ဆင်ထိန်းကလေး ရှာမာကို စန္ဒာဒေဝီကပေးသနားသည့် ဘော်ငွေလက်ပတ်၊ ကျိန်စာပြင်းသော ရသေ့ကြီး၊ စသည်တို့မှာ အစဉ်တစိုက်တွေ့ကြုံရသော သာဓကများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ဟောင်းသို့လာခဲ့ကြ၏။ ရှစ်သောင်းဘုရားတွင် ကျွန်တော်သည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် မက်နေကျအိပ်မက်ကိုမက်ကာ မေ့မျော သွားခဲ့ပြန်၏။ ညကြီးမင်းကြီးမိုးရွာထဲ၌ ကျွန်တော့်ထံကို လာလိုသည်ဆိုသော ရသေ့ကြီးကို ဖယ်ရှား မိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကားကို မောင်းသောဒရိုင်ဘာလည်း ကားမောက်ပြီး လက်တဖက် လက်ကောက် ဝတ်မှနေ၍ ညီညာတိကျစွာ ပြတ်သွားပြန်၏။ ယခုပင် နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့မရောက်မီ စပ်ကြားကာလ၌ ကောင်းကင်၌ ထူးဆန်းသော အရေးအခင်းများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ပြန် သေး၏။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်များမှာကား ဝတ်မိသည်မှစ၍ မည်သို့မှမျှချွတ်မရတော့သော ဘော်ငွေလက်ပတ်နှင့် ထိုဘော်ငွေလက်ပတ်ကိုမြင်သော သက်ကြီး ရွယ်အိုတိုင်းက (ဗိုလ်ဂျွန်) လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းတတ်ကြခြင်းများ ဖြစ်သည်။ သည်အထဲတွင် ရသေ့ကြီးကလည်း..... ကျွန်တော်သည် ဘဝဟောင်းကပင် သူ့သမီး၏အသံကို ခွဲလာသူဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုသည်ဖြစ်ရာ ရသေ့ကြောင်ရသေ့ပျက်မို့၊ ပြောချင်ရာ ပြောသည်ဟု ပေယျာလက်ခံထား နိုင်သည် ဖြစ်တိဦး.....၊ လက်ရှိဖြစ်ရပ်များနှင့် နေရာတကာတွင် တိုက်ဆိုင်သလိုရှိ၍ နေ့ခင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင်ကား တနဲ့နဲ့ဖြစ်၍ နေမိပါ၏။ ဤသည်များမှာ ကျွန်တော်၏ ပစ္စုန်ပန် သံသရာအကျဉ်း ဖြစ်ပါပေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်လှိုင်းပန်းချီသည်ကား ၎င်းအတိတ်နှင့် ပစ္စုန်ပန်တည်းဟူသော စုတ်ဆေးနှစ်ခုဖြင့် ရောနှောချယ်လှယ်ခြင်း ခံနေရလေရာ ဗုံလုံတလှည့်ငါးပျံတလှည့် တက်တုံသက်တုံဖြစ်၍နေပါသည်။ သာမန်အချိန်များကမူ အိပ်ဆေးကို အားကိုးခြင်းဖြင့် စေတသိတ်မှန်သမျှကို ပယ်ဖျက်ရှောင်ရှားတတ် သော်လည်း ယခုမူ ပစ္စုန်ပန်တလှည့် အလေးပေးလျှင် ကောင်းလေမည်လား.....ဟု စိတ်ကူးပေါက်မိ သဖြင့် အောင့်အည်းကျိတ်မှိတ်ကာ နေလိုက်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အတွေးစမ်းတဝါးဖြင့် လမ်းသလားတတ်သူ၏ မျက်ဝန်းသည် အလျားကျယ်တတ်သည် ဖြစ်ပေရာ မျက်ခွံအတွင်းသား၌

အတိတ်မှ ရုပ်ပုံကားချပ်များ ကြားဖြတ်ပေါ်၍ပေါ်၍ လာသည်မှာမူ တားဆီး၍မရနိုင် ဖြစ်၍ နေပါသည်။ ကိုဇော်ဝေ၏ စာတန်းကားမဆုံးသေးပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့ရာ၌မူ သည်မျှ ဖတ်ရှုပြီး သည့်နောက်၌ ကျန်တော့သောအပိုင်းများမှာ ဆက်လက်လှန်လှောစရာ မလိုတော့ပဲ အတွေးလိပ်ပြာကလေး အတောင်ဖြန့်ကာ ဝဲကြည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ပြုပြင်ထင်ထင် မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားပြီးရှိပါ၏။ ထိုအခါ မစဉ်းစားတော့ဘူးဟု ဆိုကာမှ ကိုဇော်ဝေ၏ ဇာတ်လမ်းအဆက်သည် ကျွန်တော့် အတွင်းမျက်ခွံအမှေးပါး၌ လှုပ်ရှားပေါ်လွင်၍ လာပြန်ပါတော့သည်။

မေ့လိုသော်မှ မေ့မရသည့် အဖြစ်ဆန်းတို့ဟူသည်မှာ ကမ္ဘာအနှံ့ ပုထုဇဉ်လူသားတို့အား သည်ခရီးသည်လမ်းမှအပ အခြားသို့သွားရန် ခွင့်မပြုဟု တားမြစ်ချက်ကြီးများဖြင့် လောကနတ်က သွင်းထည့်ပေးလိုက်သော နှလုံးသား၏အစိပ်အပိုင်းတခု ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိပေ။ ဟိုသို့လာသည်သို့သွား ဘဝလမ်းအကွေ့အကောက် မည်မျှပင်များစေကာမူ မိမိကို ခရီးဆုံးတနေရာသို့ မလွဲမသွေရောက်စေအောင် နောက်မှ တွန်းပို့ပေးနေသည်မှာ အတိတ်တစ္ဆေများပင် ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ထိုအတိတ်တစ္ဆေများကား ကျွတ်တမ်းမဝင်နိုင်သေးပဲ အမြဲတန်း တပဲလယ်လယ် နေတတ်သည့် အရိပ်များဖြစ်လေကမူ.....

မမနင်း.....

ချစ်လုံးလုံး မုန်းလျားလျား မိမိ၏အရှုံးအနိုင်ကို မျဉ်းသားသင့်ပါလျက် ကြမ္မာ၏အဖြေကို ဇွတ်အတင်း မျက်ကွယ်ပြုရက်သော မမနင်း၊ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကရော ယခုရောပင် မမနင်းကဲ့သို့သော မိန်းမမျိုးနှင့် မဆုံတွေ့ပါရစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမြဲဆုတောင်းဆဲရှိပါ၏။ ယခုဘဝတွင်ကား ကျွန်တော့်ဆုတောင်းသည် ပြည့်ဝခြင်းမရှိခဲ့ပါ.....။

မမနင်း၏ ပရိယာယ်ကွန်ယက်တွင် အငိုက်မိ၍သွားခဲ့ရာ၌ ညီသည် ကျွန်တော့်တွင် ပန်ဆင်ရွယ်စူးလှမျှမှူးတယောက် ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်၍သွားခဲ့၏။ ထိုသို့ နားလည်လိုက်ရင်း ညီ၏ နှလုံးသည်ပွတ်တိုမှာလည်း ညှိုးလျော်ခွေပျောင်းကာ အက်ကြောင်းများ တင်၍သွားရှာသည်ကို ချစ်သူချင်း စိတ်ရင်းသိပြီးကြသူများပေမို့ ကျွန်တော်ရိပ်မိလိုက်၏။ ညီကား- တနေ့သောအခါ၌ ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမည်ဟု ကြိုတင်တွေးဆထားသူ ဖြစ်လေရာ ဆတ်ဆတ်ကလေးကျင်ကာ သွင်သွင်ကြီးနာ၍ သွားရှာသည့်ကြားမှပင် အခြေအနေကို မသိကျိုးကျင်ပြုကာ လက်သင့်ခံလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်နားလည်ခဲ့ပါ၏။ ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် မိမိတို့သည် အရှုံးဖက်တွင် ရပ်တည်နေကြသူများဖြစ်ပါသည်ဟု ငဲ့စင်းခံတတ်ကြသူများထဲတွင် ညီလည်းပါဝင်၍နေ၏။ ကျွန်တော်ညီကို အပြစ်မထင်နိုင်ပါ။ သို့သော်ဒေါသထွက်မိပါ၏။ ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော အချစ်မျိုးသည် အမာခံကိုထိမှန်ပြီး ပြန်ကန်ထွက်လာသော ကျည်ဆံ၏နှစ်ဆ မြန်နှုန်းကဲ့သို့ပင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်တတ်သည်ကိုမူ ညီမသိရှာပါပေ။

ကျွန်တော်သည်ညိုအား.... အခြေလည်းမပြောင်း၊ အနေလည်းမပြောင်း နေကောင်းအောင်သာ နေလေ တော့ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် ရေကြောင်းမှ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ကုန်းပေါ်အရောက်၌ ပထမဦးစွာ ကိုတင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ သွားမိခဲ့၏။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် မမနှင်းသည် သူ၏ ဆုကြေးကို မရမရှိမဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်တော့်ထက်အရင် ရောက်နှင့်၍နေ၏။ ညို၏ ဓာတ်ပုံများ သည် မမနှင်းအတွက် အောင်မြင်ခြင်းကို အမြဲတစေသတိပေးနေမည့် သက်သေခံပစ္စည်းများဟု ခေါ်ဆို နိုင်ပါ၏။ တွေးလေ-တွေးလေ မမနှင်း၏ ကြီးစွာသောစိစိကိန်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်၍ လာတော့သည်ဖြစ်ရာ စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းလာမိသဖြင့် မမနှင်း၏ အသိမိတ်ဆွေ မိန်းကလေးများ မျက်မှောက်၌ပင် မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပဲ ကိုတင်ဦးက ပုံမကူးရသေးသည့် နက်ဂတစ်များကို ထုတ်အပြင်၌ ကျွန်တော်သည် လှယူပြီးဆုတ်ဖြဲခဲ့မိ၏။ ထိုစဉ်က ကော်ပြားများရှုမှုကြောင့် ကျွန်တော့်လက်များ သွေးချင်းချင်းနီခဲ့ရ၏။ ရင်းမှ....နုလုံးဝမှ လျှိုဝေလာသော ချစ်သွေးချစ်ရည်တို့သည် ကျွန်တော့် အတွက် ဘုရားပေးသောလက်မှတဆင့် ပန်းထွက်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ- ၎င်းသည် နေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်အတွက် နှလုံးသွေးဆူပွက်မှုကား ရပ်သည်ဟုမရှိတော့ပါ။ သေချင်သောကျား တောပြောင်းသည်ဟူသော စကားသာရှိပါ၏။ ယခုမူနာ၍နေသောကျား သဘောအမျိုးမျိုးပြောင်းနေ ပေသည်ဟု စာချိုးတခုအသစ် စပ်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ မူးရှူးထိုး ပြန်၍လာခဲ့ရာ၌ ကိုဇော်ဝေကိုပင်လျှင် မေ့လျော့ကာ ခေါ်ခဲ့မိသည်။ ကျနော်သားရဲတွင်းသို့ ရောက်သော် ကိုဇော်ဝေကို နေချင်သလိုနေပါဟုပြောကာ ကျွန်တော်လည်း နေချင်သလိုနေ ပစ်လိုက် ပါသည်။ ပါပါရောက်၍လာ၏။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို ရိပ်မိကြောင်းလည်းပြော၏။ မာမာကမူ မသိသေး....၊ မာမာသည်မှာ ညကတညလုံး ကျွန်တော်အိပ်ပြန်မအိပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့် ကိုဇော်ဝေကို အိမ်သို့ပြန်ပို့ခိုင်းကာ မာမာရှိရာသို့လာခဲ့ပါသည်။

မာမာကား အိမ်အပေါ်ထပ် လာသာဆောင်နှင့်ကပ်လျက် ဘုရားဆောင်တွင် ပန်းများလဲလှယ်ကာ ဘုရားအိုးထိုးလျက်ရှိပေသည်။ ပါပါသည်ကျွန်တော့်ကို တချက်မျှပြုံးပြကာ အလုပ်သို့သွားတော့မည် ဟု ရှောင်ထွက်သွားပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပါပါ၏အပြုံး၌ မည်သို့သောသဘောသကန်များ ထုတ်လွှင့်နှင့်ပြီးရှိသည်ကို သိလိုက်ပါသည်။ ပါပါသည်ကျွန်တော့်ကို သူကဲ့သို့ မိန်းမပြီသလွန်းသော မိန်းမများကို စေတနာမိုးရွာသွန်းပြီးစေနိုင်သော ယောက်ျားကောင်းတယောက် ဖြစ်စေလိုသည်ဟူသော အပြုံးဖြင့်ကျွန်တော့်အား ကြိုတင်သတိပေးနှိုးဆော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါပေသည်။

“သားညက တညလုံးပြန်မလာဘူးဆိုတာကို မာမာခုနကမှသိရတယ်”

မာမာသည် ဝမ်းနည်းသောလေသံဖြင့် ပန်းခက်ပန်းကိုင်းများမှ ပိုလျှံသောအရွက်အလက်များကို ချိုးဖဲ့ရင်း ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ပဲ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိဘနှင့်သားသမီး ဆက်ဆံရေး၌ စံနစ်ဟောင်း ခေတ်ဟောင်းကကဲ့သို့ တင်းလွန်းလျှင်ပြတ်တတ်သော သာဓကများမရှိပါ။ ကျွန်တော် သည် အရွယ်ရောက်ပြီး ယောက်ျားသားတယောက်ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ရက်သားမကျသေး။ မိဘ၏

အရိပ်အာဝါသမှ ခွဲမထွက်သေးမီကာလ၌ ကျွန်တော်သည် အုပ်ထိန်းသူမိဘအား ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်လုပ်နိုင်သော်လည်း သူတို့ကြိုက်တာကိုလည်း လုပ်ပေးရမည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမည့် ဝတ္တရားရှိနေသည်။ ထို့ပြင်မည်သည့်အမှုကိုပြုပြု မပြုမီပင်ဖြစ်စေ၊ ပြုပြီးဖြစ်စေ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကသာလျှင် သူစိမ်းထက်အရင် သတင်းပေးရန်လည်း ကတိကဝတ်ရှိခဲ့ကြ၏။ ပါပါနှင့်မာမာတို့သည် ကျွန်တော့်ကိုမိဘနဲ့ တဖြည်းဖြည်းတစစ ကင်းကွာသွားသောသားတယောက် မဖြစ်စေလိုပေ။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်ကား- ရယ်စရာကာတွန်းထဲက အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူ၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဘူးသည့် ရယ်စရာကာတွန်းရုပ်ပြောင်တခုတွင် အဖိုးကြီးနှစ်ယောက် သားရေးသမီးရေးပြောဆိုနေကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံးတွင် သမီးများရှိကြရာ အလိမ္မာပြိုင်၍နေကြ၏။ အဖိုးကြီးတယောက်က သူ့သမီးသည် မည်သည့်ယောက်ျားလေးက မေတ္တာစာလာပေးပေး အဖေကိုလာလာပြသည်ဟုပြော၏။ (သမီးသည် အဖေ့ကို ဖွင့်မပြောတာဘာမှမရှိ၊ လင်နောက်လိုက်ပြေးစဉ်ကပဲ ပြောဖို့ရန်မေ့သွား၍ အဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် အကျိုးအကြောင်း စာကလေးတော့ ရေးပစ်ခဲ့သေးသည်) ဟုအပြော၌ နားထောင်သူအဖိုးကြီး မျက်ဖြူလန်သွားသည့် ရုပ်ပြောင်ကို ပါပါတို့ သဘောကျလှသဖြင့် မကြာခဏ ရယ်စရာစကားများတွင် ထည့်သွင်းပြောတတ်လေ့ရှိလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုနည်းငှင်းပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကျသော် ရည်းစားစတင်ထားစဉ်ကထဲကပင် ပြောဖို့ရာကလေး မေ့၍နေပါ၏။ ရည်းစားနှင့်ကွဲရတော့မည်ဖြစ်သော် မည်သို့ရှိပါတော့မည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် ညကပြန်မလာသည့်အဖြစ်မျှနှင့် ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်၍နေသော မာမာကိုကြည့်ကာ တသက်လုံးပြန်မလာတော့လျှင် အသဲကွဲပေတော့မည်တကားဟု မချီတင်ကံပင် ဖြစ်၍သွားရပါ၏။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်၌ ကျွန်တော့်အဖို့ ရင်မရှင်းသည့်ကိစ္စကို အရေလည်ရန်မှာ မာမာမျက်ရည်လည်သည်ထက် အရေးကြီးနေ၏။

“မာမာ တယ်လိုလုပ် သိလဲ-ဟင်....”

မာမာသည် ကျွန်တော်က မေးခွန်းပြန်ကလေးဖြင့် ထစ်လိုက်သောအခါ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် “ဒီအိမ်ကို သတင်းသယ်၊သတင်းပို့ လုပ်နိုင်မဲ့လူ လက်ချိုးရေဖို့များ ရှိသလားကွယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အငွေ့ကလေးမသေသေးပဲ ဝေ့ဝေ့နေခိုက်၌ အပလေဝိုက်လာသဖြင့် ပြန်လည်ပင့်တက်လာသည့် ဒေါသကို မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်၍သွားပါသည်။ မာမာကပြုံးပြန်၏။

“သားစိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်.....၊ ငယ်စဉ်ကာလမှာ လူတွေဟာ ကြင်နာတတ်သူကိုမုန်းပြီး ရှောင်ပြေးသူကိုမှ ချစ်လိုတတ်ကြတယ်၊ ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ ရှောင်ပြေးသူကို ခွင့်လွှတ်ပြီး၊ ကြင်နာသူကို မြတ်နိုးလာတတ်ကြပါတယ်၊ သားအသက်မကြီးသေးဘူးလားကွယ်၊ သား အလကားနေရင်း နှင်းကိုဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ၊ နှင်းဟာသားကို တညလုံးလိုက်ရှာနေတာကွဲ့၊ သား

မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းနဲ့ မြစ်ရိုးမှာ စုန်ချီဆန်ချီ သွားနေတယ်ဆိုတာကို ဆရာဖိုးသာဂီဆိုတာက နှင်းတို့အဆောင်ကို ဖုံးဆက်ပြီးပြောသတဲ့။ အဲဒါကိုနှင်းလဲစိတ်ပူတာနဲ့ သူ့အကိုဝမ်းကွဲတယောက်ရဲ့ ကားကိုမှာပြီး အဆောင်မှူးဆီခွင့်တောင်းပြီးတော့..... ကမ်းနားဆိပ်တွေမှာ နဲ့အောင်ရှာတယ်.....။ သားက ကမ်းမကပ်ပဲနေတော့ ပြန်ခဲရတယ်။ မနက်အစောကြီး ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာတွေ့တော့လဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြန်သွားတယ်တဲ့။ အိမ်မှရောက်ရဲ့လားလို့ တယ်လီဖုံးဆက်တာမှာ မာမာ သိရတာပဲ”

“ပူတတ်ရန်ကောပဲ..... မာမာရယ်.....”

ကျွန်တော်သည် ဆင်ဝန်ကတော် အကြောင့်ကျမျိုးနှင့် ကြောင့်ကျစိတ်ကဲလွန်နေသော မမနှင်းကို ရည်ရွယ်၍ ညည်းတွားလိုက်မိပါသည်။

“သားနှင်းအပေါ်မှာ ဘာမကျေနပ်တာရှိသလဲ”

မာမာသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မထင်သော မေးခွန်းတရပ်ကို ရုတ်ချည်းကောက်၍ ထုတ်လိုက်၏။

“မာမာဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မာမာထင်တာကတော့- သားဟာ လွတ်လပ်မှုဆုံးရှုံးမှုကို စိုးရိမ်နေလို့ နှင်းအပေါ်မှာမဲပြီး မကျေနပ်စိတ်တွေ ပွားနေတယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုလဲ တိတိကျကျမဟုတ်သေးပါဘူး- မာမာ”

“ဒါဖြင့်ရင် သားဆီစာရေးနေတဲ့ ပန်းသည်ကလေးကို မမေ့နိုင်သေးလို့လား၊ မာမာတို့ သားကတိ ပေးတုန်းက မာမာတို့ပေးစားမဲ့ မမနှင်းကို ယူပါ့မယ်စိတ်ချပါဆို၊ သားစိတ်သဘောထား ပြောင်းချင် နေလို့လား”

ကျွန်တော်သည် မာမာက ညှို့အကြောင်း ထည့်ပြောသောအခါ၌ ယမန်နေ့စုံနံ့သာညက သူမြင်ဘူး လိုက်သော မိန်းမလှကလေးသည် ညှို့ဖြစ်ကြောင်းမသိသေး၍ ပြောခြင်းဖြစ်လေသလား။ သို့မဟုတ် ကလည်း မိန်းမတို့၏ ထိသိစိတ်ကြောင့် ရိပ်မိ၍ပြောလသလား..... ဟု အပြေးအလွှား တွေး၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မာမာ၏အမူအရာကား- ပူပင်သောက စိုးမိုးလွှမ်းခြုံခြင်း ကင်း၍နေပြီး သားကို အသွင်မပြောင်းရေး၌သာလျှင် အလေးပေးနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်သက် သာရာ ရ၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ညှို့က ကျွန်တော့်ကို သူ့အားချစ်မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်းမှ

တန့်ရုပ်ပါရန် အခါခါတောင်းပန်ခဲ့စဉ်က ရေးသည့်သဝဏ်လွှာများကို မာမာတွေ့ရှိသွားသောအခါ၌ မာမာသွေးတိုးရောဂါကြောင့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်၍နေခိုက်မို့- မမနှင်းကို မာမာတို့ ပေးစားမည့် နေ့၌ အကယ်ပင်ယူပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်မှာမှန်ပါ၏။ ပြောသည့်အတိုင်း အတိအကျ လုပ်ဆောင်မည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော်....

ထိုသို့သော်ကား- ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော သို့သော်ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သောအခါကျမှ ဖြေပြုထုတ်ပြရမည့်သို့သော် ဖြစ်သည်ကိုကား ကျွန်တော်မသိတတ်နိုင်သေးပါ။ အချိန်အခါမကျမချင်း ချစ်လှပါသည်မှ သို့သော်သို့ ကျွန်တော်ကူးပြောင်းချင်စိတ် မရှိသေးပါ။ မာမာ၏နှလုံးသားသည် ကျွန်တော်၏သို့သော်ကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်မှု မရှိစေရန် အကွယ်အကာ များကို ဦးစွာပြုရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်မကျမီ ရင်မဖွင့်ပါရစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်း ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

“သားစိတ်သဘောထား မပြောင်းပါဘူးမာမာ၊ မမနှင်းကိုသားယူမယ် ဆိုတာကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ မာမာစိတ်ချထားပါ”

“ဒါကိုစိတ်ချထားတာဟုတ်ပါပြီ သားရယ်၊ ဘာတွေ့ကိုတော့ စိတ်မချပဲနေရဦးမှာလဲ၊ ညကပြန်မအိပ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုရော ဆိုလိုသလား၊ မာမာထင်တာကတော့ လူတွေ့ရှေ့မှာ သားဟာ နှင်းနဲ့ယူရတော့မယ်လို့ မာမာကပြောလိုက်တော့ ရှက်သွားပြီး ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲ၊ သားဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေက နံပတ်ကြီးနဲ့ပါကွယ်လို့ဆိုပြီး စိတ်မဝင်စားတော့မှာကို စိုးရိမ် နေလို့လား အမယ်လေး-သားရယ် ပူစရာမရှိ ကြောင်မရေချိုးပြီး ပူရတယ်လို့၊ သားမျက်လုံး ကလေးတွေ စိမ်းနေသေးသရွေ့ မြင်သူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားမှာပါ- စိတ်ချ”

မာမာက ထိုသို့ပြောမှပင် အကြောင်းကံတွေ ဗြောင်းဆန်နေမှန်း မသိသေးဟု ကျွန်တော် စိတ်ချ လက်ချ သက်မချလိုက်နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မမနှင်းသည်အဘယ်ကြောင့် မုသားကိုသုံး၍ အရှုံး ဆိုသောအလံဖြူကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြလိုက်ရပါသနည်း။ သည့်ထက်သည် စစ်ပျိုး၍ ရှေ့တိုးမိ ကြပါက သူ့ရောကိုယ်ရော အကျိုးနည်းဝန်မပါ ဖြစ်ကြတော့မည်ကို သိသောကြောင့် ထိုးမည့်ဆင်စွယ် နောက်ဆုတ်ပြီး နေသလား။ သူ့အတွက်တကွက်ချစမြဲ ကရုဏာမျိုးကို ဆောင်းထားလေ့ရှိသည့် မမနှင်းအား ကျွန်တော် အကျင့်မဲ့ယုံကြည်မှု ပေးမထားနိုင်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်နှင့် မမနှင်းကား နှလုံးသားချင်း စစ်ကျေညာပြီးကြပြီကားဖြစ်၏။ ကမ္ဘာစစ်အေးကြီးများကဲ့သို့ ရေရှည် ဆွဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြရမည်လား၊ ဖြုံးကန်ခိုင်းကန် သဲမဲပြင်းထန်ကာ ပေါက်ကွဲမှုတွေ လျှံကျကုန်ကြပြီး၊ သူနိုင်ငါနိုင် အဆုံးအဖြတ်ပေး၍ ရုပ်တန်းကရပ်ရမည်လား။ ယခုမှစ၍ မျက်ခြည်မပြတ် မီးစင်ကြည့်က ရပေလိမ့်မည်။ သည်မီးကို မည်သူစ၍ မွေးပါသနည်း။

ကျွန်တော်စကားမဆက်ပဲ စိတ်အိုက်၍နေမိစဉ် အိမ်စေမကလေးရောက်ရှိလာပြီး “အကိုလေးအတွက် တယ်လီဖုံးလာနေတယ်၊ ဆရာဖိုးသဂိုတဲ” ဟု ပြောပါ၏။

ဖိုးသဂို.....

ညကအဖြစ်အပျက်ကို ဖိုးသဂိုက မမနှင်းအား တယ်လီဖုံးဆက်၍ပြောသည်ဆို၏။ ယခုတဖန် ဖိုးသဂိုသည် ကျွန်တော့်ထံ တယ်လီဖုံးဆက်နေပြန်ပြီ။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်မဟာ၌ ကျွန်တော့် ကို မသိသူမရှိလောက်အောင် နာမည်သတင်းမွေးခဲ့သော်လည်း ဖိုးသဂိုနှင့်မူ ကျွန်တော် သိကျွမ်း ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ဖိုးသဂိုသည် ဆရာပေါက်စ၊ ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ်နှင့် ပါတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကိုကား- အများနည်းတူ ကျွန်တော်သိရှိပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်အဝန်းအဝိုင်း၌ သာ လျှင် ကျက်စားတတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ဖိုးသဂိုနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ကျောင်းသင်ခန်း များ၌မူ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံတွေ့ပြုံးပြ ပြုလုပ်ခဲ့ကြဘူး၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ထံ ရေးကြီး ခွင်ကျယ် စကားပြောကြေးနန်းနှင့်ပင် ဆက်သွယ်သမှုပြု၍နေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်မမနှင်းတို့ ဇာတ်လမ်း ရှုပ်သမျှကို ရွှေကညစ်နှင့်ရေးကာ စာစီရာ၌ ဖိုးသဂိုသည် ပြုံးကနဲပေါ်လာသည့် လူသူတော်အခန်းက ကပြချင်၍လားမသိ၊ သို့တည်းမဟုတ် (သေနှင်းကီးပါ-ဖယား) ဟု ကြားစကားဖြင့် နောက်မည့် ဂုံးပဏ္ဍားအဖြစ် ခံယူချင်၍လား။ မဆီမဆိုင် ညကကျွန်တော်လှေတစင်းနှင့် မြစ်တွင်း လှည့်လည်မိ သည်ကို မည်သို့တွေ့မြင်ကာ မည်သို့သိ၍ အဘယ့်ကြောင့် ရွှေနားတော်လျှောက်ကြားရသည် ကိုလည်း ကျွန်တော်သိချင်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မာမာအားခွင့်ပန်ကာ တယ်လီဖုံးရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍လာခဲ့၏။

“ပြောပါခင်ဗျာ..... ကျွန်တော်ထွန်းနိုင်ပါ”

“ဪ- ကိုထွန်းနိုင်၊ ကျွန်တော့်မှာ တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့ဗျာ.....၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတွေအများကြီး တောင်းချင်နေတာဗျ၊ အားတော့နာစရာပဲ ဟဲ.....ဟဲ.....”

“ပြောပါ.....”

“ညကကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ တညင်သွားကြဖို့ ကမန်းကတန်းထွက်သွားတော့ နောက်က ကားတစင်းနဲ့ လိုက်သေးတယ်ဗျ”

“အော်.....အော်”

“လိုက်တာကတော့ ဒီလိုပါ။ မနေ့ညက ကပွဲကပြနေတုန်း ကျွန်တော်ခင်ဗျားရဲ့ ဟို-ဟို- ညှိဆီသွားပြီး အသိဖွဲ့စကားပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့ ညှိနဲ့ပါလာတဲ့အဒေါ်ကြီးကိုလဲ စကားစမြီ သွားပြော ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ ညှိရဲ့ဇစ်မြစ်ကို သိရတော့တယ်.....”

“သိတော့- ဘာဖြစ်တုန်းဗျ ”

“မဖြစ်ပါဘူး- မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်-ကျွန်တော်- ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ- ကျွန်တော်က အညာသား၊ ညောင်ဦးကဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အဖေကလဲ ညောင်ဦးကပါပဲ။ အေးလေ- ကျွန်တော်က ညောင်ဦးကဆိုတဲ့နောက်ကို ကျွန်တော့်အဖေကလဲ ညောင်ဦးကပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့-ဟဲ-ဟဲ။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ညှိဘဘနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဗျ ”

“အော်-အော်- ခုမှ ဆွေမျိုးတွေတွေ့နေကြတာပေါ့ ”

“တကယ်ပြောနေတာပါဗျာ၊ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဟေးဂီတမှာ အင်မတန် ဝါသနာပါတယ် ခင်ဗျ။ ညောင်ဦးမှာ နေတုန်းကဆိုရင်- ဘုရားကြိုဘုရားကြား ဘုရားကျွန် ကျောင်းကျွန်တွေနဲ့ ရောနှောပြီး ဆိုဟယ်တီးဟယ်နဲ့ နေတာချည့်ပဲ.....”

“ခင်ဗျားက ညှိတို့ကိုလဲ ဘုရားကျွန်ကျောင်းကျွန်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ညှိတို့ဟာ ပုဂံညောင်ဦးက ကယ်ပါတွေ ဖြစ်နေလို့လား။ ဖြစ်လဲ-ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေဒီခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ထည့်မပြောဘူး ”

“ညှိတို့ဟာ ကယ်ပါတွေမဟုတ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခါတုန်းကတော့ ပုဂံကသဗ္ဗညုဘုရားမှာ ပန်းရောင်းခဲ့ကြတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့-ညှိဟာ မိဖုံဖုံပဲပေါ့ အဲဒီတုန်းက ညှိဟာ ကလေးပဲ ရှိအုံးမှာပေါ့။ နောက်တော့ အကြောင်းတခုကြောင့် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ညှိမိခင် ဆုံးပြီးတဲ့နောက် အောက်ပြေအောက်ရွာမှာ သွားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်ဆိုပြီး ညှိတို့ပုဂံကနေ.... ပျောက်သွားကြ တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ ညှိဘဘ ပုဂံကိုစိတ်နာပြီး ထွက်သွားတာကို နှမြောလို့မဆုံးဘူး။ အမြဲစုံစမ်းမေးမြန်းလျက်ပဲ။ ကျွန်တော့်စကားစပ်မိလို့ မျက်မမြင်အဖိုးကြီး သားအဖရဲ့ ဖေဖေကလဲ တွေ့တွေ့ချင်း အသိပေးဖို့မှာထားတယ်။ ဒါကြောင့်ညကကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နောက်ကို လိုက်မိ တာပါ ”

“ခင်ဗျားက မေးမြန်းစုံစမ်းချင်တယ်ပေါ့-ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တညင်ကိုအမြဲသွားနေတာပဲ။ ကြုံတဲ့ အခေါက်မှာ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဒါကိုထားလိုက်ပါအုံးလေ.....။ ကျွန်တော်မြစ်ရိုးလျှောက်ပြီး စပိဘုတ်မောင်း နေတာကို ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့.....”

“ဟုတ်ကဲ့.....ဟုတ်ကဲ့.....ဒါကို ကျွန်တော်ရင်းပြုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ဟိုဖက်ကမ်း ကူးသွားကြတာကိုမမှီလို့ ဒီဖက်ကနေ ထိုင်စောင့်နေမိတယ်။ အပြန်ကျတော့ ခင်ဗျားက ဒီဖက်ကို လာမလိုလို့နဲ့ ကွေ့ပြီး တခြားဖက်မောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝှတီးဝှတဖြစ်နေတုန်း သမ္ဗန် သမားတယောက်က ခင်ဗျားဟာဒီလိုပဲ အချိန်မရွေးစပိဘုတ်စီးပြီး မြစ်ကြောင်းတလျှောက် မောင်း ချင်ရာ လျှောက်မောင်းနေတတ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညကြီးမင်းကြီး တခါမှ မောင်းတာတော့ မတွေ့ဘူးဘူးတဲ့။ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတွေ စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်လဲ စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ခင်ဗျားအိမ်တယ်လီဖုံးနံပတ်ကို မသိလို့ မမမေဂျာတို့အဆောင်ကို ဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်နေပါပြီ၊ ပြောချင်တာက ဒါပဲလား.....”

“မမမေဂျာ မူးလဲလို့.....”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညကမူးလဲလို့ ကျွန်တော်တောင် ပွေ့ထားခဲ့ရပါပကော”

“မ-မ-မဟုတ်ဘူး၊ ခုမနက်မှလဲတာ”

“တော်တော်လဲ- လဲနိုင်ပါကလား၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လာပွေ့ပေးပါတဲ့လား၊ သက်သက်သာသာကလေးမှ လဲသွားရဲ့လား”

“လဲတာကတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက အထွက်မှာပဲ.....၊ ဒါပေမဲ့ အခုရောက်နေတာကတော့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှာ၊ ကျွန်တော်ကမန်းကတန်း ဆေးရုံကိုသွားပြီး မျက်စင်းခပ်လေ့ရှိတာ အဆင်သင့် သွားတွေ့လို့”

“ကျွန်တော့်ဆီ တယ်လီဖုံးဆက်တယ်ပေါ့-အင်း၊ လာရမှာပေါ့၊ မမနင်းနဲ့ကျွန်တော်က မကြာခင် လက်ထပ်ကြရမဲ့သူတွေပဲဟာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဆရာ ကိုသာဂီရယ်..... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နေပါအုံး..... နေပါအုံး.....ကျွန်တော် ..... ကျွန်တော်.....”

ကျွန်တော်သည် ဖိုးသာဂီစကား ဆက်ရှည်နေမည်ကိုစိုးသဖြင့် တယ်လီဖုံးကို ချပစ်လိုက်ပါ၏။

မိန်းမတို့၏ အလွယ်ဆုံးမာယာသည် တက်ချက်မေ့မျောပြခြင်းပင် ဖြစ်ပုံရပါသည်။ အကြံကုန် ဂဠုန် ဆားချက် မမနင်း၏အကွက်တွေ ကုန်ပြီထင်ပါ၏။ မယ့်ကိုသေစေညွှန်းရောသလား ဟူ၍ အသနားခံ

ပြလိုက်လျှင် သူ့မြော်လင့်ချက်တွေ မပြုမလဲရအောင် ကျားကန်၍ရလိမ့်မည် ထင်ပုံရပါသည်။ သူငယ်နှပ်စား လေးဖက်တွားကလေးပမာ ကျွန်တော့်ကို မမနှင်းတို့ကစားနေသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။ ထွေးစေချင်ချော့စေချင်၍ နေ့ငင်နေသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုံးအနီးတွင် အတန်ကြာခိုင်း၍နေလိုက်မိ၏။

မာမာ ဘုရားပန်းအိုးများလဲပြီး အောက်သို့ဆင်းလာမှပင် သတိရပြီး နေရာမှရွေ့လျားလိုက်ရသည်။ မာမာက အကျိုးအကြောင်းမေး၏။ ကျွန်တော် အဖြေရကြပ်၍သွား၏။

နံနက်ကပင် မမနှင်းသည် မာမာအားတယ်လီဖုံးဆက်၍ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူကြောင်းပြောခဲ့၏။ မမနှင်း သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေသောအခါ၌ ကျွန်တော်က တပြန်တလှည့် ရုဂ္ဂမ္မ စိုက်သင့်ကြောင်းမှာ အညမညသဘောအရ မရှောင်သာသော အကြောင်းတရပ်ဖြစ်ပါ၏။ မမနှင်း မေ့လဲပြန်၍ ဆေးရုံရောက်၍နေကြောင်းကို ကျွန်တော်မပြောလည်း မာမာ အနှေးနှင့်အမြန် သိလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ဖက်ကလစ်ဟင်းမှုကို မာမာသိမြင်သွားပေလိမ့်မည်။ မပြီးခင် မာမာမမြင်စေဖို့ အရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးတွင် သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးကို ခလုတ်တိုက်မိ၍ ချော်မလဲမိစေရန် ကြိုတင်ကာကွယ် ထားရပေမည်။

“မမနှင်း ဆေးရုံရောက်နေပြန်သတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားတာပါ”

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် မာမာသည် ပျာပျာသလဲဖြစ်၍သွားကာ ကျွန်တော့်ကို လူမမာကြည့်သွားစေပါ၏။ ကျွန်တော်စိတ်ရှည်ရပေလိမ့်မည်။

စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မမနှင်းအနားတွင်ကား ချစ်သူခင်သူကို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်အရောက်သွားသောအခါ၌ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မနာလိုသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြပေသည်။ ကျွန်တော့်နေရာ ဘယ်သူယူချင်သလဲ ယူစေဗျားယူစေဗျား ဟုပင် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တဝိုက်တွင် မောင်းကြေးနင်းခတ်လိုက်ချင်သည်။ မကောင်းတတ်၍သာ အပြုံးမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားရပေသည်။ မမနှင်းကား ဆေးရုံကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်၍နေ၏။ မမနှင်း၏ လက်ငင်းအခြေအနေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဖြူပြာမူယာ မဟုတ်ကြောင်းကိုကား ကျွန်တော် သိရ၏။ သို့သော် နံနက်ကပင် ထသွားထလာဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာကြီးရှိနေလျက်က ယခုကဲ့သို့ ကောက်ကာငင်ကာ ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ပဲ ဖြစ်ရပါသည်။ မသိလျှင်မေးဟု

ဆိုပေသော်လည်း ကျွန်တော်ကမမေးရသေးခင် မမနှင့်၏အချစ်တော်များက လှစ်ဖော်ကာ ပြောပြကြသည်ကား.....

မမနှင့်သည် ကိုတင်ဦး၏ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တန်း၍ ကားကိုမောင်းခိုင်းပြီး သွေးလှူဘဏ်ဌာနသို့ သွားကြောင်း၊ သွေးလှူရာ၌လည်း ဆရာ-ဆရာမများက စမ်းသပ်ကြည့်ရာတွင် ကျန်းမာပကတိနဲ့ အားအင်အပြည့်ရှိကြောင်း၊ လိုအပ်သော သွေးကို လှူဒါန်းပြီး၍ ပြန်အထွက်၌ မိတ်ဆွေများက သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဝင်လိုသည်ဆိုကြသဖြင့် ကားကို လေဟာပြင်ဈေးသို့ သွားနှင့်စေပြီး၊ ဆေးရုံကြီး၏ရင်ခွဲရုံဖက်မှ ခရီးတိုစေရန် ဖြတ်လမ်းပြု၍ လျှောက်ခံကြကြောင်း၊ ထိုစဉ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတပါး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဈာပနပွဲပြုလုပ်ရန်အတွက် ရင်ခွဲရုံမှ လာရောက်ယူငင်သည်နှင့် တိုး၍နေကြောင်း ရုပ်ကလာပ်ကို မှန်စီရွှေချမှန်ခေါင်းနှင့် ထည့်သွင်းယူဆောင်ကြသည်ကို မြင်သောအခါ မမနှင့်သည် တုန်ရီဆတ်ဆတ် လဲတော့မတတ် ဖြစ်၍သွားကြောင်း ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများက တွဲခေါ်ကာ ကားပေါ်သို့တင်ပေးကြရကြောင်း၊ ကားပေါ်အရောက်၌ သတိမေ့နေသဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ယူလာခဲ့ရကြောင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးတွင် သွေးပြန်ကြောတို့တင်းပြည့်သွားပြီး ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ (မောင့်အိပ်မက်) ဟူသော စာညွှန့်ကလေးတပုဒ်ကို ကျွန်တော်မကြာမီက အမည်မှတ်ဖြင့် စာစောင်တွင် ရေးခဲ့ဘူး၏။ ဆန်းကြယ်သောအကြောင်းအရာ ဖြစ်၍နေရကား အများသူငါ စိတ်ဝင်စားကြသည့်အထည်းတွင် မမနှင့်လည်းပါဝင်ခဲ့၏။ ရေးသူ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူမျှ သိရှိခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ စင်စစ်၌ ငယ်စဉ်ကပင် ရေးခြယ်ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမှတ်မထင် ရေးဖွဲ့လိုက်သည့် အကြောင်းအရာသည် မမနှင့်၏အတွင်းစိတ်ကို ထိကပါးရုံကပါးမျှပင်မကပဲ နှစ်နစ်ကြီး စူးဝင်၍သွားသည်မှာကား ဆန်းလှပါ၏။ မမနှင့်၏ စိတ်သဏ္ဍာန်၌ ကျွန်တော်၏ မှန်ခေါင်းထဲမှ မိန်းမပျိုအိပ်မက်သည် ဖျက်မရချွတ်မရအောင် စွဲထင်နေပုံရပါသည်။

“မမနှင့်ဘာဖြစ်လို့ သွေးသွားလှူရတာလဲ.....”

ကျွန်တော်သည် လက်ဦးက မမနှင့်ကို နှစ်သိမ့်စကားပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နှုတ်ဟလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်.... ထွက်လာသောစကားသည်ကား စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး၏ ပဏာမနိဒါန်း ဖြစ်နေလေသည်။

“မမနှင့် မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့လက်က သွေးတွေထွက်လာတာကိုမြင်တော့မှ အဲဒီအတွေးက ခေါင်းထဲ ဝင်လာတော့တာပဲ၊ မောင်ထွန်းနိုင် ဖလင်စတွေဆုတ်ပြပစ်တာဟာ မမနှင့်ကိုစိတ်ဆိုးလို့

မဟုတ်လား.....၊ မမနှင်းအတွက် မောင်ထွန်းနိုင်မှာ သွေးတွေအလဟဿ ဆုံးရှုံးရတယ်၊ မမနှင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပေးမလဲ.....”

ကျွန်တော်သည်တိရစ္ဆာန်စိတ်မကင်းသော လူတယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မမနှင်းပြောလိုက်သော စကားတွင် မည်သို့မှမတုန်လှုပ်ပဲ နေမြဲတိုင်းနေနိုင်သည့် နှလုံးသား ကင်းလွန်းသည့်လူတော့ မဟုတ်ပါ။ အလံဖြူကိုင်လာသော ရန်သူကိုပင် ကျေအေးရိုးထုံးစံရှိပေရာ အသံဖြူကိုင်၍ ပြောလာသော မမနှင်းကို ထိုခဏ၌ ကြင်နာစိတ်ဝင်၍သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင်သာ ချစ်ဦးသူရှိနှင့်ပြီး မဟုတ်ပါက မမနှင်း၏စကားသံသည် ကျွန်တော့်အသံလွှာနယ်မြေတဝိုက်၌ ပွဲတင်ထပ်ကာ မပြတ်အောင် မြည်ဟည်းနေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ လောကကြီးတွင် ချစ်သူတယောက်ကို မုန်းဖို့လွယ်၍ မုန်းသူတယောက်ကိုလည်း ချစ်ဖို့ရန်လွယ်ပါ၏။ မုန်းလည်းမမုန်း ချစ်လည်းမချစ်သော သူတယောက်ကို အသံညှာချေချပေးဖို့ရန်ကား.....

ကျွန်တော်သက်ပြင်းတချက် ခပ်မြင်းမြင်းချလိုက်မိပါသည်။

ကျနော့်လက်များကို ကျွန်တော်ငုံ့ကြည့်သောအခါ ဒဏ်ရာများမှ သွေးတိတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ခြစ်ရာရရာများ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် သွေးနီရောင်လျှမ်းလျက်ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုလက်များဖြင့်ပင် မမနှင်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အားပေးလိုက်မိပါသည်။ မမနှင်းကား မျက်ရည်လည်၍လာ၏။ ကျွန်တော်သည် မိန်းမတွေ့မျက်ရည်ကျလျှင် နှလုံးသားက အရေပျော်တတ်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ မမနှင်းမျက်ရည်ဝဲသော် ကျွန်တော့်အသံလည်း ညံ့နုမွေ့ကြည်၍ လာရပါမည်။ သို့သော်.....

“မမနှင်းဘဝထဲမှာပဲ မမနှင်းနေပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်စေရပါဘူး.....”

ကျွန်တော်ဤမျှသာ ပြောလိုက်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်က ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ငိုက်ကျ မသွားရန် တုံ့ဆွဲထားဆဲပင်ရှိပါ၏။ မမနှင်းကို အဘယ့်ကြောင့် ချစ်မေတ္တာ သက်ဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော်သေလွန်သော်မှ ဤအဖြေသည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ရောက်လာနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းအား- တက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှနေပြီး သူနေထိုင်ရာ အင်းလျားကျောင်းဆောင်သို့ ကျွန်တော့်ကားကလေးဖြင့်ပင် တယုတယပြန်ပို့ပေးပါ၏။ ကျွန်တော်ကပြန်ပို့ပေးမည်ဆို၍ မမနှင်းသည် ဇွတ်အတင်းပင် အားပြည့်လာပါပြီဟုပြောဆိုကာ ဆရာဝန်ထံမှခွင့်ပန်၍ အဆောင်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့လေသည်။ အဆောင်သို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်က မမနှင်းအား အခန်းထိပွေ့၍ ပို့ပေးပါမည်ဟု ပြောရာ၌ ကျောင်းသူကလေးများက (ဒါတော့လွန်လွန်းပြီ) ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်

ရယ်ရယ်မောမော ကန့်ကွက်ကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တာဝန်ပြီးဆုံးသည့် လှေကားထစ်မှ လှည့်ပြန် ခဲ့ပါသည်။ ကားမောင်းရင်းမှနေ၍ ကျွန်တော်၏အပြုအမူများသည် အတွေးကင်းခြေများ ဖြစ်၍ လာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ကိုပြန်ပြီး မမနှင့်ကိုပြုစုယုယခဲကြောင်း မာမာအား...ပြောပြလိုက်၏။

ပါပါမူ-ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်သာ ပြုံး၍နေ၏။ ကျွန်တော်ပါပါကို ပြောချင်သည့်စကားများကား ရင်ထဲမှပွင့်ထွက်မလာနိုင်ပဲ သံအံ့တွင် ပလုံစီ၍နေပေတော့သည်။ ဖြေပြရာ ရေလွှဲတံခါးသည်ကား..... နေရာတကာတွင် ရှိရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်၏အဖြေပြေရာ ကွန်းခိုစခန်းကား- ညါ၏ရင်ခွင်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ပုစွန်ဆိပ်ကလေး ဘယ်လိုငယ် ပင်လယ်ကိုတော့ကူးနိုင်၏။ အကြင်ယောက်ျားကြီး ဘယ်လောက်ထွားထွား ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေး ပီစိကွေးကလေး၏ ရင်ခွင်ကြား၌ကား- ခိုနားတတ်သည်တကား.....။

ကျွန်တော်၏ နေ့တရုတ်တာဝန်ဝတ္တရားများသည် ပုံမှန်ဖြစ်၍လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ဆရာဝန်များက ရပ်နားထားရမည်ဟု ညွှန်ကြားခဲ့သော ဘောလုံးကစားခြင်းကိုပင် နံနက်ချိန်ခါများ၌ အပျင်းပြေ ဆင်း၍ကန်ကျင့်ရှိ၍လာခဲ့၏။ ထိုမှပြီးသော်- ရေမိုးချိုးကာ ကျောင်းတက်၊ ကျောင်းမှအဆင်း၌ ရွက်လှေအသင်းသို့ တောက်လျှောက်ဆင်းသွားပြီး အပန်းထားသည့်ရွက်လှေကို အစီးကျင့်၊ ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်၊ ညနေပိုင်းမှောင်စမပျိုးမှီ မမနှင့်ထံသွားရောက်၍ စကားစမြည်ပြော၊ အချိန်ကုန်မှ အိမ်ပြန်ဖြင့် နာရီ၏စက်တချက်ချက်ပမာ အချိန်ပိုင်းခြားမှု မှန်ကန်၍နေလေသည်။ ဤကား- ပါပါနှင့်မာမာတို့၏ အမြင်၌၎င်း၊ မမနှင့်၏အမြင်၌၎င်း၊ အသွင်လှစေသော လုပ်ဆောင်ချက်များပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဣရိယာပုတ်မျှတစွာနေခြင်း ဟုဆိုသည်မှာ ထိုင်နေ၊ထနေ၊သွားနေ၊လာနေ၊ လဲလျောင်းနေမှု များတွင် အချိန်ခွဲဝေပေးခြင်း ညီညွတ်စေရန် သတ်မှတ်ချက်မည်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုပုတ်များ မျှတနေသည့်ကြားထဲမှ ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော်မှလွဲ၍ အခြားသူများ မရိပ်မိ-မသိရှိစေရန် ကျင့်ကြံ ရသော အလုပ်တခုမှာကား- ညါအတွက် (ကွက်)၍ပေးထားသော အချိန်ကလေးတချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထမင်းအသက် ၇-ရက်၊ ရေအသက်တမနက်၊ ညါနှင့်မှမတွေ့ရလျှင် ကျွန်တော့်အသက်ကား တစက္ကန့်မျှပင် ခံပါ့မလားမသိချေ။ ကျွန်တော့်တွင် ဝေပုံကျခွဲခြမ်း၍ထားသော အချိန်ဇယား အပြည့် ရှိ၍နေရာ အိပ်ချိန်ကလေးမျှ ကျန်တော့သည့်အတွက် ထိုအိပ်ချိန်တည်းမှ ကပ်သီးကပ်သတ် ထုတ်ယူ ရသော အချိန်ပိုင်းမှာကား စပိဘုတ်ဖြင့် ညဦးပိုင်းတွင် သံလျှင်သို့ကူးကူးသွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဤသို့သွားတတ်သည်ကို ပါပါနှင့်မာမာတို့လည်းမသိ၊ မမနှင့်လည်းမသိပေ၊ အဘယ့် ကြောင့် မသိကြသနည်း ဆိုလေသော်..... ကျွန်တော်ဇယားချလိုက်သော အသစ်အဆန်း လုပ်ငန်း တာဝန်တခုကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေ၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကိုဇော်ဝေ၏စာစောင်၌ မတောက်တခေါက် စာကလေးပေကလေး ရေးခဲ့မိ၏။ ရေးလိုက်စဉ်က ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်ရိုးရိုးပင် ပေထက် အကွရာတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်သူများအကြားတွင် ပြန့်နှံ့မှုနယ်ပယ် ကျယ်ချင်တိုင်းကျယ်၍ သွားခဲ့၏။ မည်မျှအထိ ဂယက်ရိုက်ခဲ့သနည်း ဆိုလေသော်.. စိတ္တဗေဒတွင် ဝါသနာထုံသော လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းကြီးတစောင်မှ စာတည်းတဦးက လှမ်း၍မေးမြန်းရသည်အထိဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုဇော်ဝေက ထိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည် ပြောသောအခါ ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်မည်ပြုသေး၏။ ကိုဇော်ဝေက သို့ပင် နှုတ်လိုသည်ဆိုပါမှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရာ များမကြာမီပင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဆုံတွေ့ပုံမှာလည်း ဝှတီးဝှတအချိန်ကြီးတွင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည်မမနှင့်ထံမှ ပြန်လာသည့်တနေ့၌ ကျနော်သားရဲတွင်းတွင် ထားရှိရန် အဖျော်ယမကာ များ ကုန်၍နေသဖြင့် အိမ်သို့တောက်လျှောက်မပြန်ပဲ မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့မိ၏။ အရက်ဆိုင်များ ပိတ်သွားသည့်အချိန်ဖြစ်ရကား- ဘီလီယက်ခုံနှင့် တွဲ၍ထားသော မိတ်ဆွေကလပ်တခုသို့ဝင်ရ၏။ ကလပ်တွင်လည်း ယမကာတပုလင်းနှစ်ပုလင်းမျှသာ လက်ကျန်ရှိ၍နေ၏။ ကျွန်တော်က ဝယ်ယူမည် ပြုသောအခါတွင် တဒေါင့်တွင်ထိုင်၍ အရက်သောက်နေသော သူတစုထံမှ လူသေးသေး ပိန်ပိန် ကလေးတယောက်က ထ၍ ကန့်ကွက်စကားဆိုလေသည်။ ခေတ်စကားနှင့် ပြောရပါသော်- (ချ)ခြင်း ဖြစ်၏။ အရောင်းစာရေးကလေးမှာ ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပြီးမှ ပြန်ယူရမည်ကို အားနာ၍နေကာ.... ထိုသူကိုလည်း စည်းကမ်းအတွင်းမှာမို့ ပြန်မပြောသာ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်က တောင်းပန် သေး၏။

ထိုသူက ကလပ်မှယမကာကို ကလပ်တွင် အကုန်သောက်သွားသည်ကို ဘာမှမပြောလို၊ ယူဆောင် သွားခြင်းကိုကား- မကျေနပ်ဟူ၍ ဖိပြောနေပြန်၏။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုတိုရှိလာသည်နှင့် ထိုသူနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်ကိုပါခေါ်ပြီး ထိုနေရာတွင်ပင်တခွက်တဖလား မနားတမ်း သောက်ပြ လိုက်၏။ အရောင်းစာရေးကလေးကလည်း ထိုသူကိုချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် နောက်ထပ်ရှာဖွေရလာသော ပုလင်းကိုပါ ထုတ်၍ပေးပြန်ရကား မနားတမ်းမော့ရမည်ဟူသော စည်းကမ်းချက်ဖြင့် ကျွန်တော် မီးကုန်အရက်ကုန် ရမ်းလိုက်မိသည်။ သူတို့တတွေကို မည်သူမည်ဝါမှန်း ကျွန်တော်မသိပေ။ သူတို့တတွေ ကျွန်တော့်ကို လက်မြောက်အရှုံးပေးကာ ခွေကျသွားကြသည်အထိ ကျွန်တော်သူတို့၏ နာမည်များကို သိရှိခြင်းမရှိပါ။ သူတို့အားလုံး ကြက်နာကျသကဲ့သို့ တယောက်ပြီးတယောက် ကြမ်းပေါလဲနေကြသောအခါ အရောင်းစာရေးကလေးက..... “နေ့တိုင်းသောက်ပြီး ချိနေတဲ့လူတွေက ဆရာ့လိုဗလကြီးကို လာစမ်းတော့ခံသွားရတာပေါ့” ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်တော်သည် အရောင်းစာရေး ကလေးထံမှ..... ထိုသူများ၏ လိပ်စာကိုမေးကာ သုံးယောက်စလုံးကိုပင် တယောက်ကိုပဲခုံးထက် နှစ်ယောက်ကို ခါးမှပွေ့ကိုင်လျက် တချိန်တည်းသုံးယောက်မချီကာ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့မိ၏။ ထိုအခါ အပေါက်ဝတွင် ကိုဇော်ဝေနှင့်တွေ့ရလေသည်။ ကိုဇော်ဝေသည် လူဗလန်ကလေးသုံးယောက်ကို ထမ်းလာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ အံ့အားကြီးသင့်၍နေ၏။ ထို့ထက် အံ့အားသင့်ပြန်သည်

မှာကား..... ကျွန်တော်ထမ်းလာသောသူများကို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည့်ခဏတွင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟဟဟ- မင်းထမ်းထားတဲ့ အလောင်းတော်ရာမကလေးဟာ ဟို-မဂ္ဂဇင်းက ကဗျာတာဝန်ခံ စာတည်း ကိုဆွေဝင်းဆိုတာပေါ့၊ နိုင်ကြီးရ၊ မင်းနဲ့သိချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ္တဇကဗျာဆရာပေါ့ကွ။ ချစ်ပါအုံး၊ ချစ်ပါအုံး”

ချစ်ပါအုံးဟုပြောမှ လွတ်ချလိုက်သော်- ခမာကလေးများ အင်ကနဲ- အွတ်ကနဲ နာကျင်မှု ရသွားကြသဖြင့် အရက်မူးပြေ၍သွားကြကာ လူးလဲထကြ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်တို့လည်း တဦးနှင့်တဦး ယဉ်ကျေးသောအပြုအမူနှင့် မိတ်ဆက်သမှုပြုကြရပေတော့သည်။ အရက်ဝိုင်းမှစ၍ သိကျွမ်းရသော မိတ်ဆွေဟူသည်မှာ ကျားတို့လောက၌ ခိုင်ကျည်တတ်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဆွေသင်းလည်း များစွာမှပင်ခင်မင်၍သွားပေသည်။

“လမ်းတလျှောက် ထမ်းမြှောက်ပါလို့သန်မာစွာ၊

လွတ်စမ်းဆိုလိုရာတောင်း ခါးစောင်းကြရာ၊

သက်မညှာ ခါကာဖြင့်သူပစ်-

စိတ်ဟုန်ဖွယ် မိတ်ဆုံထူးတယ်- မူးတဲ့အချစ်.....”

ဤလက်တန်း ကဗျာတပုဒ်ဖြင့် ကိုဆွေဝင်း ကျနော့်ကိုတောင်းပန်ရင်း မိတ်ဆွေခန်းဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကိုဆွေဝင်းကား- နေ့တွင်ကျောင်းသား၊ ညဦးစာတည်း၊ ညဦးနက်ဝက်မြီးဖြစ်၍ နေသူဖြစ်သဖြင့်... ကျွန်တော့်ကို သူတို့ကျက်စားရာ မဂ္ဂဇင်းဌာနသို့ ဖိတ်မန္တကပြု၏။ ကျွန်တော်လည်း အာမာန္တ ခံလိုက်၏။ ၎င်းကြောင့်- ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်၏နိစ္စပတ်ပွားတွင် ကိုဆွေဝင်းတို့၏ ကဗျာ ရိပ်မြဲသို့ ခိုလှုံခြင်းသည်လည်း အသစ်ထပ်မံ၍ ပါဝင်လာလေ၏။ ထိုသို့ပါဝင်လာရာ၌ ကျွန်တော့် အတွက် မြတ်စွန်းသည့်အချက်မှာကား- တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်စေသော အချိန်ကို အသုံးချမှု ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုဆွေဝင်းထံသို့ ညဦးပိုင်း၌ရောက်၏။ သို့သော် ကြာကြာမနေပဲ ကွေ့ထွက်ခဲ့ကာ သံလျင်တဖက်ကမ်းသို့ ဆက်လက်ကာ လှမ်းခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဤသို့ဖြင့် သားရွှေအိုင်းထမ်း ချစ်ခရီးသောက်ကမ်းသို့ အရောက်လှမ်းပြီးရင်း လှမ်းခဲ့မိ၏။ ကျွန်တော် သံလျင်သို့အကူးနှင့်အပြန်၌ စပိဘုတ်ကိုသုံးပြီး ကျိုက်ခေါက်သို့ ခရီးအဆက်၌ကား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သုံးပါ၏။ ကျွန်တော်သည် တခါတရံ အပျင်းပြေသက်သက် ထုတ်စီးတတ် သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်တွင်ထားကလည်း တလတခါမျှပင် အသုံးပြုခြင်းမရှိသောကြောင့်

သံလျင်တဖက်ကမ်းသို့ ပို့ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှ လဖက်ရည်ဆိုင်သည် ကျွန်တော်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ထားရာ ဂိုဒေါင်ဖြစ်သွားပေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဝပ်ရှော့တခုခုသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်က မည်သူ့ကိုမဆို ကျွန်တော့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဝပ်ရှော့သို့ပို့ထားသည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အမုန်စင်စစ်ဦးကား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုသာမက တကိုယ်လုံးကိုပါ အသစ်ဖြစ်စေဖို့အတွက် သံလျင်ဖက်ရောက်၍-ရောက်၍-သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သတ်ပါ သင့်လှပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏကြည့်မိကြသော အငြိမ့်ပွဲများတွင် လူပြတ်တယောက် မင်းသမီးတချို့ က ပြီးတိုင်း ပြေး၍ပြေး၍ ယပ်ခပ်ပေးလိုက် မောသလားမေးလိုက်နှင့် လုပ်သောအခါ အခြားလူပြတ်က (ပရိသတ်ကြီးများ သိပ်မရိုကြပါနဲ့ခင်ဗျာ... သူ့ခဗျာ အင်မတန် ပင်ပန်းတဲ့ပြက်လုံးတွေ အလုံးလိုက် ထုတ်နေတာပါ) ဟု ပြတ်ဘူးသည်ကို ရယ်မောခဲ့ရဘူး၏။ ကျွန်တော့်တွင်လည်း ထိုလူပြတ်ကဲ့သို့ပင် ပင်ပန်းတကြီးဖြစ်လှပါလေသည်။ ၎င်းသို့ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာခဲ့သည်မှာလည်း မမနှင်းက ကျွန်တော့်အတွက် ထွက်သောသွေးကို အများဝေနေအား အစားပေးခဲ့သောနေ့က စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မမနှင်းကို ကျွန်တော့်ဘဝမှ အပြီးအပိုင် လွင့်စင်သွားရန်ကား..... လုပ်၍ မရတော့၊ လုပ်၍လည်းမကောင်းတော့၊ သို့ဆိုလျှင် ရှေ့တွင်မည်သို့ စခန်းသွားရပါမည်နည်း။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာကား- မျက်စိတမိုတ် လျှပ်တပြက်အတွင်းတွင်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၏။ ၎င်းသို့ချမှတ်လိုက်သည့် လမ်းစဉ်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်နင်းလျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဒုက္ခသည် ကျွန်တော့်ကိုသာ သောကတွေတလှေကြီး ဝကွက်ကာပေးခဲ့လျှင်တော့ အကောင်း သား.....။

လျှို့ဝှက်သံဖိုဆန်လှသော ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မည်သူတွေ ကြိုးတန်းလမ်းလျှောက်၍ မည်သူတွေ ကောင်းကင်ဘားကစားကြမည်ကိုကား ကျွန်တော်ကြိုတင် မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့။ ထိုသို့ခန့်မှန်းနိုင်ပါက လည်း မင်းအဖြစ်မင်းခံ၊ မင်းသာတရားခံဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချစ် ဘေးဒဏ်သင့်စေခဲ့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုသော်ကား.....

“ချစ်တတ်သောနုလုံးသားသည် မီးလျှံတွင်း၌ပွင့်လန်းသော ပန်းပွင့်နီကလေး တပွင့်ဖြစ်သည်....” ဟု တင်စားစကားဆိုပါလျှင် ရာခိုင်နှုန်းများများက ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကွက်လိမ့်မည်မှာ မုချမသွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထားတော့၊ အချစ်ဆိုသောနာမတွင် တကျောင်းတဂါထာ တရွာတပုဒ်ဆန်း ဝိသေသတွေ အခန်းခန်းရှိသည်မှာ ထူးမခြားနားဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းထက် မည်သူသည် ပို၍ဆန်းကြယ် ထွေပြားနိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း။

မည်သူမပြု မိမိမှုဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်ပြုခဲ့သည့်အမှုများကို ပြန်၍ကောက်ရလေသော်....

ကျွန်တော်သည် မမနှင့်သွေးလှူသည့်ကိစ္စ ပြီးစီးသည့်နေ့တွင်ပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို စတင် လုပ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အခြားယောက်ျားသားများနှင့်မတူပဲ တမူကွဲပြားသော လမ်းမြောင်း ကြားမှာ အထူးထူးအပြားပြား စွမ်းအားများကိုသုံး၍ ဦးတည်သွားရတော့မည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိနားလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုသို့ရိပ်မိသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဘဝင်ငြိမ်ဆေး နှိပ်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံရပါတော့မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ထားဝတ် ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင် ကျွန်တော့် စီမံကိန်းကိုကျွန်တော် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မမနှင့် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိသောနေ့အရောက်၌ မှောင်စမပျိုးမိပင် သံလျင်ဖက် ကူးခဲ့ပါ၏။ ကျားကျားမမ မိမိကို မည်သူသည်အကြွင်းမဲ့ချစ်၍ မည်သူသည် ကျောစင်း၍ တံတားခင်းပေးလိမ့်မည်ကို ရင်တွင်းမှသိ၍နေခဲ့ပြီး ဖြစ်လေရာ ညိုသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကွမ်းတွေ ရေတွေ ဖျာတွေ လဖက်တွေဖြင့် အမြဲအသင့်ပင် ငံ့လင့်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချ ထားခဲ့သောကြောင့် ပွဲသွားလည်းကျောကျော ပွဲပြန်လည်းမော့မော့ ဖြစ်ရမည်ဟူသော ယူဆချက်အပြည့်ဖြင့် မြစ်ကူးချောင်းခြား ခရီးဆန်မိခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်၏။ ကျွန်တော်မထင်တာတွေ ကြားနာခဲ့ရသည်ကသာ ခက်ပေတော့သည်။

စုံနဲ့သာမြိုင်ပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်နှင့်ညိုတို့ တွေ့ဆုံရခြင်းသည် ဇာတ်ပွဲတစ်ခု၌ ‘တိမ်’ ခံစဉ် ပရိသတ်ငြိမ်ကာအပန်းဖြေနေခိုက် ဇာတ်မင်းသားနှင့် ဇာတ်မင်းသမီး ဇာတ်စကားများ ညိုကြရသည့်အလား သမုဒယအမျှင်များဖြင့် ယှက်သွယ်ငြိမ်းအေးသော ဆုံတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ ချေသည်။

“အကိုလာတော့ ညိုဘာသီချင်းဆိုရမှန်းမသိဘူး”

ညိုသည် ဘာနှင့် သီချင်းတိုက်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ထိုစကားနှင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ညိုအခု ဘာသီချင်း ဆိုနေလဲ.....”

ကျွန်တော်က လေသံကိုအမှန်ဆုံးထား၍ မေးလိုက်သော်လည်း ဘဝပေါင်းစုံ၍ လောက ကျမ်း ကျေခဲ့သော ဘာဘသည် မျက်မမြင်တို့၏ သိတတ်သောအပြုံးကို အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ရှာလေသည်။ ညိုက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်- “ညို-စိန်ချယ်ခြူးတန်း ဆိုနေပါတယ်” ဟုဖြေ၏။

“စိန်ချယ်ခြူးသန်း-ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အကို- ထားကမ္မလည်- ကြွေလှသည်းဆိုင်- တတ်နိုင်ပါပဲ.... သူနိုင်ငါမင်း- ပြုတော့သည်- ဆိုတဲ့အပိုဒ်ကိုဆိုနေပါတယ်”

ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်တို့တွင် သူ့အခန်းနှင့်သူ လိုက်ဖက်စေရန် နောက်ခံတေးသီချင်းများ တီးမှုတ်သီဆို ပေးရသည်များရှိ၏။ ၎င်းမှာ- အနုပညာအသိကြောင့်သော်၎င်း။ ဇာတ်လမ်းစဉ်၏ ငွေကြေးလှုံ့ဆော်မှု အရသော်၎င်း.....၊ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အားထုတ်မှုများ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ညှိတို့ ပြန်လည်၍တွေ့ဆုံခန်း၌ကား..... နှလုံးသားစေတမန်သည် သူ့အသိဖြင့်သူ လေပြန်အသံလှိုင်းများကို ညှိ၏ရင်တွင်းမှ ထုတ်လွှင့်စေရန် ဆော်နှိုးနှင့်ပြီးရှိ၍ နေပါတော့သည်။

“အကို့အတွက် ဒီအပိုဒ်ဟာ ဘာအသုံးကျတော့မလဲညို၊ မယ့်ကိုသေစေညွှန်းရော့သလား- ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ဆိုပါတော့လား”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ မရက်မကြောက် ပြောလိုက်သောအခါ အရှက်အကြောက်ရှိပြီး မြန်မာ မိန်းကလေး ညီသည် ဘာဘာကိုလှည့်၍ကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။ ဘာဘာကား မျက်မမြင် အဖိုးအိုဖြစ်၏။ သို့သော် လောကကြီးကိုမြင်သော ဘာဘာ၏မျက်လုံးများသည် သာမန်မျက်ရှုထက် စူးရှ၍နေပေသည်။ ဘာဘာကလည်း ပြန်လည်၍ပြုံးပြပါ၏။ အချိန်သင့်အခါကြိုက် နှလုံးသားနှင့် ကိုက်ညီသော အပြုအမူမျိုးပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ဘာဘာသည် ထိုသို့တချက်မျှပြီးပြီးနောက် လက်ခတ်ကို ပတ္တလားရွက်များပေါ်တွင် အသာချလိုက်ပြီးနောက် ကွပ်ပစ်ပေါ်မှ ငြင်သာစွာထပြီး ဆင်း၍သွားကာ စောင်းတန်းလှေကားများမှ ဘုရားပေါ်သို့ ပြေးလေးစွာတက်သွားလေသည်။ ဘာဘာသည် တဏှာကိုကျောခိုင်း၍ ဧရာ၏စေခိုင်းချက်အရ ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်သို့ ဒူးထောက် ကန်တော့ရန် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဘာဘာတို့အဖို့ရာကား- ပဗ္ဗတတောင်ခြေ သီနေ့တဖြည်းဖြည်းသည်သာလျှင် အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း လမ်းခရီးဖြစ်တန်ရာပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာ၌မူ နေ့နေ့လျှောက်ရမည်လား၊ ဖြတ်လမ်းမှဖြတ်သန်းရမည်လား၊ ရပ်တန်းက ရပ်ရမည်လားဟုပင် လားတွေထပ်ပြီးရင်း ထပ်နေသူဖြစ်လေသည်။

“မယ့်ကိုသေစေရယ်လို့- ဘာဖြစ်လို့ညွှန်းရမှာလဲ အကို့ရယ်၊ ညိုမမြော်လင့်ခဲတာတွေ ဖြစ်လာတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ နကိုကတဲက မြော်လင့်ပြီးသားပါ၊ တခုသာရှိတယ် အကို့မှာ ရည်မှန်းပြီးသားနဲ့ဆိုတာကို အကို့နှုတ်ဖျားကပ်ကြားရမယ်လို့ ညိုကယူဆထားတာ၊ ခုတော့တဆင့်စကားကြောင့် ကြားရတယ် လေ- ဒါပါပဲ၊ ညိုကတော့ အကို့ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်ထဲကျကာမှ ညိုကကျွန်တော့်ကို သူ့သဘောထားအား ပျော့ပျောင်းငြင်သာစွာ ပြော၍ပြ၏။ ညိုသည် တဖက်သားခံသာသောစကားမျိုးကို နူးညံ့သောစိတ်ထားဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ကို အပြစ်မတင်လိုပါဘူးဟုဆို၏။ ညိုသည် မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပိပိပြားပြား စိတ်ထားမှန်သော

မိန်းကလေးဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော့်ကိုမှ အပြစ်မတင်လိုလျှင် မမနှင်းတို့့မာမာတို့့ကိုလည်း အပြစ်တင်ရန် ဆံခြည်တမျှင်မျှင်ပင် စိတ်ကူးထည့်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဆိုလျှင် အပြစ်တင်ခြင်းတင်စရာရှိက ညီသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိသာလျှင် အပြစ်တင်မည့်သူကလေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် “အကို့ကိုလဲ အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ အကို့ကိုချစ်မိလို့ကိုး-ဆိုပြီး ညီ့ကိုညီလဲ အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသေးတာမှမဟုတ်ပဲ-ညီ့ရယ်....” ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

ညီသည် ကျွန်တော့်ကို မပြုံးမရယ်မော်ကြည့်ပြီး “ညီဟာ အကိုဘာပြောပြော လက်ခံကျင့်သုံးတယ် ဆိုတာ အကိုသိပြီးသားပါ။ အကိုက ဇာတ်လမ်းမပြီးသေးဘူး ဆိုလဲ- ညီဟာညီပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ အကိုဟာ ကိုယ်ခန္ဓာက ဘယ်လောက်ပဲ ကြံ့ခိုင်ကြမ်းတမ်းပါစေ- အသံနှလုံးနှူးညံ့တယ်ဆိုတာ သူများထက် ညီကပိုသိပါတယ်အကိုရယ်။ အကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ညီဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး၊ ဘာမဆို အကို့သဘောတရပ်ထဲပဲလို့သာ မှတ်ထားပါလေ။ ညီအကို့ကို အမြဲချစ်နေမှာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။ အမြဲချစ်နေမှာပဲ ဟူသောစကားကို ညီသည် အသံထွက်၍ပြောခြင်းမဟုတ်ပေ။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူကနှုတ်ခမ်းကလေးများ လှုပ်လိုက်သောအခါ၌ အသံထွက်သော်လည်း ပုလဲဥ ငွေရည်ကလေးများကား တလိမ့်လိမ့်ထွက်ကျလာကြပါ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေး မျက်ရည်ကျလျှင် ထွေးပိုက်ချောရမည်မှာ ယောက်ျားသားတိုင်း၏ တာဝန် ဖြစ်သည်။ ဝေ့ဖက်နမ်းရှုံ့လိုက်လျှင်လည်း ခမျာကလေးများ ပြုံးစစဖြစ်ကြရသည်မှာ ဓမ္မတာတရပ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညီကျသောမျက်ရည်သည် ချစ်သူချင်း ချစ်တင်းနှီးနှောရာမှ စကားစစ်ခင်းရင်း ကျသောမျက်ရည် မဟုတ်ရှာပါ။ သူ့ဘဝကြီးတွင် အရေးကြီးလှသော ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချမှတ် ထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်ဟုပြဆိုရာ၌ ကျရသောမျက်ရည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ညီ့ကို သည်အတိုင်း ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ သားသတ်စင်သို့ တင်မည်သိလျက်နှင့် ခေါင်းစင်းခံရာသည့် သိုးငယ်ကလေးအလား နှလုံးသားဖြူစင်လှသူကို ကျွန်တော်က အနမ်းကလေးဖြင့်သာ နှစ်သိမ့်ကြေး ပေးသည်ဆိုလျှင် မတရားရာကျပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် မမနှင်းက ကျွန်တော့်အတွက် သွေးသံသရာဆက်ပေးစဉ်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုမို၍ခိုင်မာသော သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပေးလိုက် မိပါသည်။ ညီသည် တသွင်သွင်ကျလာသော မျက်ရည်များကို လူမမြင်စေလိုသဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့၍ထားလိုက်၏။ သို့- ငုံ့လိုက်ကာမှပင် ဘုရားဖူးတသိုက် မြုံးကန်ရောက်လာကာ ညီတို့့ဆိုင်တွင် ပန်းလာ၍ဝယ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ညီ့အစား ဘုရားဖူးများလိုချင်သော ပန်းတို့့ကို ရွေးယူ ရောင်းချပေးမိလိုက်၏။ ပန်းသည်ဟူသောအသွင်အပြင် လုံးဝမရှိသောသူတယောက်က ဝင်ရောက်၍ ပန်းရောင်းနေသည်ကို ဘုရားဖူးတသိုက်လူကြီးပိုင်းက မည်သို့မှမှတ်ချက်မချသော်လည်း စကားကြွယ် သော ကလေးငယ်တယောက်မူ ကျွန်တော့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ “မေမေရေ- ဒီလူကြီးမျက်လုံးက ကြောင်လိုပဲနော်၊ ကြွက်တွေက သူ့ကိုသိပ်ကြောက်မှာပဲ” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက် လေသည်။ ပန်းဝယ်သူတို့့မှာ ကျွန်တော့်ကိုအားနာ၍ တဟဲ့ဟဲ့ဖြစ်၍သွားကြ၏။ ကျွန်တော်က ရယ်ရွှင်လိုသောဆန္ဒကြောင့် “အေး-ဟုတ်တယ်ကွ၊ ညညမင်းမေမေက မင်းကိုသိပ်တဲအခါမှာ မအိပ်ပဲ အပျင်းထူနေရင် ဦးဦးလာကိုက်မှာပဲ-သိလား” ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။ ဘုရားဖူးများလည်း ရယ်ကာ

မောကာဖြင့် ကလေးကိုဆွဲခေါ်ကာ ဘုရားပေါ်တက်၍သွားကြ၏။ ကလေးငယ်ကမူ- ပေကပ် ပေကပ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရင်း- “ကြောင်ကြီးလိုချင်တယ်- ကြောင်ကြီးလိုချင်တယ်” ဟု နားပူနားဆာ လုပ်၍သွားပေး၏။

“တွေ့လား-ညို၊ ဒီကြောင်ကြီးကို လိုချင်တဲ့သူတွေက သိပ်များနေတာ”

ကျွန်တော်သည် ညိုမျက်ရည်ခြောက်စေရန် နောက်ပြောင်လိုက်မိ၏။

“မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောမဲ့လူကို ကြောင်ကြီးက ကိုက်စားမယ်ဆိုရင်တော့ ညိုက မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောမှပဲ”

ညိုကလည်း ပြုံးခြင်းနယ်နိမိတ်သို့ ကူးပြောင်းကာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်နောက်ပြောင်လေသည်။

၎င်းသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် တကြိမ်ကတိုင်ထွက်က ပြောင်နောက်၍ “ငမိုးရိပ်” ဟု အမည် ပေးသောစပ်ဘုတ်ဖြင့် ကူးချီသန်းချီလုပ်ခဲ့သော မင်းနန္ဒာအဖြစ် ကြီးဖြစ်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ကမ္ဘာတွင် ကျက်စားနေထိုင်သူမှန်သမျှ အသီးသီးအသကအသက ပျော်ရွှင်စွာ နေခိုက် တွင် သဘာဝတရား၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ရှိဘဝ၌ မိန်းမူးနေမှု ရပ်ပေးတော့ဟု လေနှီကြမ်းတခု ဆင်၍လာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ကိုယ့်နိဗ္ဗာန်ကလေးကိုယ် တည်ဆောက်၍နေခဲ့ရာတွင် မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်မိမိ အတော်ကလေး အဆက်ပြတ်သွားခဲ့၏။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ပမာ ကျရာတွင် ပျော်ရွှင်၍နေသူဖြစ်ရာ နောက်ကိုပြန်ကြည့်ရန် မေ့လျော့၍နေတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက်စက စံသာရွှေတိုနှင့် ဘောလုံးသံသရာကျင်လည်ခဲ့၏။ ထိုခိုက် ဒဏ်ရာရမှုကြောင့် ဘောသမားဘဝမှ အနားယူလိုက်ရသောအခါ စံသာရွှေတိုနှင့် ကင်းကွာ၍ သွားခဲ့ပြန်ကာ သမိုင်းသုတေသီကိုတင်ထွတ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သံလျင်တွင် မမနှင်းကြောင့် ကားမှောက်မှု ဖြစ်ပွားလိုက်သောအခါ ထိုဖြစ်စဉ်တို့ကို မေ့ထားလိုက်ချင်၍ ကိုတင်ထွတ်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရပြန်ပေသည်။ ယခုတဖန်ကျွန်တော်သည် မောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေ တနေရာမှနေပြီး အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသော ကိုဇော်ဝေနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်၍နေ၏။ ကိုဇော်ဝေကား အနုပညာသမားတယောက် ဖြစ်လေရာ တနွယ်ငင်တင်ပေါ် ကိုဇော်ဝေနှင့်ပတ်သက်၍ အခြားစာသမားပေသမားတို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင်ခရီးသွားရင်း ဟန်လွဲ မနှင်းစိန်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးသည်လည်း... ကျွန်တော်ဘဝတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ပြန်၏။ ကျွန်တော်သည်... ကိုတင်ဦးကိုပင် အမေကြီးမေ့၍ထားခဲ့မိ၏။ ကိုတင်ဦးအိမ်တွင် မမနှင်းနှင့်

ညို၏ ဓာတ်ပုံနက်ဝတစ်များနှင့်ပတ်သက်၍ သွေးတစက်စက် ထွက်ခဲ့ရပါသည်ဖြစ်ပါလျက် ကိုတင်ဦးသည် ကျွန်တော်၏ဘဝတွင်းမှ ခဏမျှ ကင်းကွာပဲ့ထွက်၍နေ၏။ သို့သော် ကြမ္မာကောင်သည် ဇာတ်ဆောင်ဇာတ်ရုံတို့ကို အချိန်တန်သောအခါ၌ ပြုံးကနဲခုန်ကျော်ဝင်လာသော ဖေဇော်ဂျီရုပ်တရုပ်ပမာ ကျနေ့ထံ တနေ့သောအခါ၌ ပြုံးကနဲရောက်၍လာ၏။ ကိုတင်ဦးနှင့်ပါလာသော ဟနုမာန်ကား-ဖိုးသာဂိဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပိတ်နေ့တနေ့၌..... ကြေးညှော်များပင်တင်၍နေသော နှစ်လုံးပြုးနှင့် ပွိုင့်တူးတူးကို ယူငင်ကာ မှော်ဘီသို့ တယောက်တည်းထွက်လာခဲ့မိ၏။ ထိုနေ့က တလတကြိမ် စပိဘုတ်ကို ကြံ့ခိုင်ရေးပြုလုပ်ရန် အင်ဂျင်နီယာထံ အပ်နှံလှည့်ကြံ့၍နေရာ သံလျင်သို့လည်း မကူးနိုင်...၊ မမနှင့်မှာလည်း ကျောင်းသူတသိုက်နှင့် ဈေးနာဝယ်ရန်ထွက်နေသဖြင့် အစစားလည်း ဝင်ရန်မရှိ၊ တကိုယ်တည်း အချိန်အားရနေသဖြင့်- နောက်တကြိမ် မနင်းစိန်ကိုတွေ့လိုတွေ့ငြားဟု တောလည်ပစ်ရင်း ဥစ္စာစောင့်ကိုလည်းမြူရင်း ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မနင်းစိန်ဟူ၍ ဖြူဖြူပင် မမြင်ရ၊ ကျွန်တော်သည် တောစပ်ခင်တန်းတွေထဲ၌ ယုန်သုံးလေးကောင်မျှ ရခဲ့ပြီးနောက် လယ်ကွင်းထဲတွင် ခရုစုပ်အချို့ ကျနေသည်ဟုလည်း..... နွားကျောင်းသားကလေး တယောက်က ပြောသဖြင့် ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့မိ၏။ ခရုစုပ်များကိုကားမတွေ့ရ၊ ဗျိုင်းအုပ်တွေသာ ကျက်စားနေရကား- သေနတ်ကိုထမ်းကာ မီးရထားလမ်းအတိုင်း ပျင်းပျင်းရှိသမျှ လျှောက်၍လာခဲ့မိ၏။ သို့နှင့် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်ကား- မှော်ဘီဘူတာရုံကလေးသို့ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေး- ဖိုးထွန်းနိုင်-ဟေး-ဟေး.....”

ဘူတာရုံ၌ ပြည်ရထားဆိုက်၍နေသည်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသဖြင့် ရထားလမ်းမှဖဲကြဉ်ကာ ကျွန်တော် လယ်ကွင်းများဖက်သို့ ပြန်ဆင်းမည်အပြုတွင် နောက်ပါးမှအော်ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ရပြန်သည်။ ရထားတွဲတခုပေါ်၌ ကိုတင်ဦးကို ကင်မရာလွယ်ကာတွေ့ရ၏။ ကိုတင်ဦး၏ဘေးတွင်ကား ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျောင်းဆရာဖိုးသာဂိကိုပါ တွေ့ရပေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို အော်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတင်ဦးက လာမည့်မြန်မာပြည်ဓာတ်ပုံပြပွဲအတွက် ပုဂံဘုရားများကို ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုးသာဂိကမူ..... သူ့ဖခင်ရှိရာညောင်ဦးသို့ ခေတ္တပြန်ခြင်းဖြစ်ရာ ပုဂံတွင် ကိုတင်ဦးနှင့်ဆုံ၍ နှစ်ယောက်သား စိတ်တူသဘောတူဖြင့် ပြန်လမ်းတဖက်မှ လှည့်၍ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကိုတင်ဦးက ကျွန်တော့်ကားပါလာသည်ဆို၍ မှော်ဘီတွင်ပင်ဆင်းကာ ကျွန်တော့်ကားကြိုနှင့်လိုက်ရန် အဖော်ပစ်ပြန်ရာ ဖိုးသာဂိက ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအလိုငှာ ဖိတ်ခေါ်ရပါ၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲကမူ ဖိုးသာဂိအား အရောမဝင်ချင်လှပဲ ခပ်ဖယ်ဖယ်ဖြစ်၍နေ၏။ ဖိုးသာဂိသည် မဆီလေးရယ်တံ့မှ အိုမဆိုင် မမနှင့်ကို ကျွန်တော် စပိဘုတ်တစင်းဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်တွင်း လှည့်လည်နေကြောင်းကို အတိုင်အတော်ထူထားသူမဟုတ်လား။

“အေးဗျာ-ကျွန်တော်လဲ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ တယ်လီဖုန်းစကားပြောပြီးချင်း နောက်တနေ့မှာပဲ အိမ်က မိသားစုပြဿနာတခုအတွက် သံလျင်ဖက်ကိုတောင် မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ နောက်တခါသွားရင်တော့ ခေါ်ပါဗျာ”

၎င်းသို့..... ဖိုးသက်ကအစဖော်မှပင် ညိုတို့သားအဖနှင့် တွေ့လိုသည်ဟု ဖိုးသက်ကပြောဘူးရာတွင် ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခေါ်သွားမည်ဟု တယ်လီဖုန်းက လက်လွတ်စပယ် ပြောခဲ့မိသည်ကို သွား၍ အမှတ်ရလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်ကတိနှင့်ကိုယ်မို့ မငြင်းသာသဖြင့် ခပ်မဆိပ်ကားနေလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ထံဖိုးသက် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးနောက် မြုပ်ချက်သားကောင်းနေသည်မှာ ပုဂံသားကြီး ပုဂံပြန်နေသောကြောင့်ဖြစ်မှန်း ယခုမှသိရပါ၏။ ပုဂံညောင်ဦးဟု ဆိုပြန်၍ ဖိုးသက်၏ ပြောပြချက် အရ ညိုတို့သည် တခါက..... သဗ္ဗညုဘုရားတွင် ပန်းရောင်းခဲ့ကြဘူးသည် ဟုဆို၏။ ဖိုးသက်သည် ကွင်းဆက်ပြတ်၍နေသော ညိုတို့၏သမိုင်းကြောင်းကို မည်သို့ဖော်ထုတ်ပေးမိမည်နည်း။

မှော်ဘီမှအပြန် ကားပေါ်တွင် ဖိုးသက်နှင့်ကိုတင်ဦးသည် ပုဂံအကြောင်းသောင်းပြောင်းကို ပြောမဆုံး ဖြစ်၍ နေကြလေရာ- “ဖိုးသက်သံတညည် ပုဂံဘုရားပေါင်းလို၊ စာအသစ်စပ်ရရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က နောက်သလိုပြောင်သလိုနှင့် နှိပ်လိုက်တော့မှ ပါတောပိတ်၍ သွားကြလေသည်။ ၎င်းသည့်တိုင် ဖိုးသက်က မကျေနပ်နိုင်သေးပဲ “ကျွန်တော်ဗျာ- ညိုရဲ့ဓာတ်ပုံ ကိုတင်ဦးဆီမှာများ ရှိအုံးမလားလို့ မေးကြည့်မိသေးတယ်၊ အဖေ့ကိုပြမလို့ပေါ့လေ၊ အဖေကပြောတော့ ညိုတို့ပုဂံက ထွက်သွားတုန်းက ဆံရစ်ဝိုင်းကလေးနဲ့ပဲရှိသေးသတဲ့ဗျ” ဟု အထွန့်တက်လေသေးသည်။ ကျွန်တော် က မည်သို့မှခွန်တုံ့မပြန်သဖြင့် ဖိုးသက်လည်း စကားအမျှင်မဆက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖိုးသက်ကို ပထမဦးစွာ နည်းပြဆရာများနေထိုင်ရာအဆောင်သို့ လိုက်ပို့လိုက်ပြီးမှ ကိုတင်ဦးကို ပြန်လိုက်ပို့၏။ ဖိုးသက်က ကားပေါ်မှမဆင်းမီ လာမည့်တနင်္ဂနွေနေ့၌ သံလျင်သို့ သွားဖြစ်ပါက သူပါလိုက်လိုကြောင်း စကားဖြင့်ချည်နှောင်လိုက်ပေးသေး၏။ ကျွန်တော့်တွင်မူ အလိုလို နေရင်း ဖိုးသက်ကို နတ်မိစ္ဆာတဦးအသွင် ထင်မြင်မိမှုဖျောက်မရပဲ စွဲတင်ပြီးရင်း စွဲတင်၍ နေပါ တော့သည်။ အကိုသိုလ်ကသည် တဦးတည်းမလာဟု ဆိုကြသည်။ ဖိုးသက်သည် မည်သို့သော မကောင်းမှုကံများကို ယူဆောင်လာဦးမည် မသိချေ။

ကိုတင်ဦးကပင်လျှင်-“ဒီလူဘာအကြံဉာဏ်ရှိတယ် မသိဘူးဗျ၊ ပုဂံတုန်းကလဲ ခင်ဗျားနဲ့ညိုအကြောင်း တဖွဖွမေးနေတော့တာပဲ။ ညိုဓာတ်ပုံကို မရမကတောင်းနေလို့တောင် မရှိတော့ဘူးလို့ ညာလိုက်ရ သေးတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချ လေသေးသည်။

“နို့- တကယ်လဲရှိမှမရှိတော့ပဲဗျ၊ နဂုတစ်ကအစ ကျွန်တော်ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီပဲ မဟုတ်လား”

နဂ္ဂတစ်တော့မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့- နဂ္ဂတစ်ထွက်ထွက်ချင်း တကော်ပီစီ အကြမ်းကူးထားတဲ့ ပုံတွေတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျာမမနင်းလာတောင်းတုန်းက ကူးပြီးစကလေးတင်ဗျ၊ ခင်ဗျာသဘော ဘယ်လိုရှိမှန်း မသိသေးတာနဲ့ နဂ္ဂတစ်ကို ရေထဲကမန်းကတန်း ပြန်စိမ်လိုက်ပြီးခုမှ ဆေးပြီးစလို ညှာလိုက်ရတာ..... ပြောနေတုန်း ခင်ဗျားရောက်လာတာပဲ..... အိမ်ကျရင် အဲဒီပုံတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်”

ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကိုတင်ဦးက သူကူး၍သိမ်းထားသော ညို၏ စုံနံ့သာမြိုင်အဝတ်အစားနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော့်အားထုတ်ပေးပါ၏။ ကင်မရာမျက်လုံးသည် လူကို ဘယ်တော့မှမညာဟု ဆိုထုံးရှိပေရာ မှန်ဘီလူး၏အမြင်၌လည်း ညိုသည် ကြည့်လေတိုင်းလှ၊ လှလေတိုင်း အကြည့် ခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လက်ဦး၌ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူငင်ခဲ့မည်ဟု ရွယ်မိသေး၏။ သို့သော်..... ၎င်းပုံများမှာ နောက်ထပ်ပွားများရန် လွယ်တော့သည့်ပုံများ မဟုတ်၍ ရှားပါးမှုတန်ဖိုး ရှိ၍နေသောကြောင့် အကြံတခု ဖျပ်ကနဲရလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ညိုတို့အတွက် မလွဲမသွေ ရောက်လာမည့် နေ့ထူးနေ့မြတ်ကျမှ လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ပေးရန်ကို ကိုတင်ဦးအား ပြောပြလိုက်ရသည်။ ကိုတင်ဦးက အဓိပ္ပာယ်ကိုဖမ်း၍မမိပဲ ကျွန်တော်အား နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သေး၏။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့်ပြုံးပြမှ “အေးပေါ့ဗျာ...ဒီဓာတ်ပုံတွေ မဆွေးမဝါ သွားခင်သာ အဲဒီနေ့ကောင်းရောက်ပါစေလို ကျွန်တော်ဆုတောင်းပါ့မယ်” ဟုပြောလေသည်။

နေ့ကောင်းမရောက်ခင် နေ့ဆိုးတွေ ဆက်တိုက်လာနှင့် ဦးတော့မည်ကိုကား- ကျွန်တော်လုံးဝ မတွေးမိပါချေ။

ဗေဒင်ဟူးရား မန္တန်ယန္တရား အတတ်ရှင်များသည် နောက်ဖြစ်ထတ် ရှေ့ဖြစ်ကိုပို၍ အာသီသ ထားကြလေ့ရှိသည်။ ရှေ့ဖြစ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရာ၌ အာတပ္ပနကျမ်းမှလွဲ၍ ကွက်တိမှန်သူမည်သူမျှ မရှိခဲ့ဘူးဟု ကျွန်တော်မှတ်သားရဘူးသည်။ အာတပ္ပနကား ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော် လူဖြစ်နောက်ကျ၍ အနာဂတ်ကိုမြင်တွေ့နိုင်သောခေတ်ကို မမှီလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဝေနေယျာအပေါင်းတို့အတွက် ကောင်းခြင်းအင်္ဂါတရပ်ဟု ဆိုလိုက်ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထိုစဉ်ကသာ ရှေ့ဖြစ်မည့်နိမိတ်ကို စိတ်တွင်းကကြို၍သိခဲ့လျှင် ဖိုးသာဂ်၏လည်မျိုကို ညှစ်သတ်မိမည်လား မသိပါချေ။ ယခုမှ.....

တနင်္ဂနွေနေ့သည်..... နေသာ၍လန်းဆန်းကြည်လင်သော နေ့တနေ့ဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိ၍လာသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းသယောင် ဖြစ်၍နေသည်။ အပျင်းပြေစေမည့်တနင်္ဂနွေနေ့ဟု သာမန်အားဖြင့် သညာ ပေးခါ စိတ်ကလေးသီကရီဖြစ်သမျှ အတိုးချအနားယူကြရသည်။ ပျော်ကြရသည့်နေ့မျိုးကျကာမှ ဖိုးသာဂ်က နံနက်အစောကြီး ကျွန်တော်အိပ်ရာမှမနီးမိပင် အိမ်ဝ၌ရောက်နှင့်ကာ လှပသောနေ့ကို ဖျက်ဆီးရန် အဆင်သင့်စောင့်၍နေပေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှန်သမျှတွင် မမနင်းသည် ပါပါမာမာ

တို့နှင့် တွေ့ဆုံရန် အိမ်သို့လာတတ်လေ့ရှိပေရာ ထိုအချက်ကို ဖိုးသဂိသတိထားပုံရ၏။ “မမမေဂျာနဲ့မဆုံခင် လစ်ကြရအောင် လာစောင့်နေတာ” ဟု ပြောလေသည်။ ရုတ်တရက်သော်- ဖိုးသဂိပြောစကားသည် သာမန်ကာလျှံကာမျှဟုပင် ထင်လောက်ပေသည်။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွေးကြည့်ကမူကား- ကျွန်တော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သံလျင်ဖက်ကူး၍နေကြောင်းကို သူသိနေကြောင်း ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပြောသည့်သဘောသို့ သက်ရောက်နေလေသည်။ လူစွာလူအာ သည်ကျူတာကို ကျွန်တော် အတော်မြင်ပြင်းကပ်လိုက်မိသည်။ သူလိုရာသို့ ရောက်စေရန်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ယဉ်ကလေး ခြိမ်းချောက်နေသည် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ မတတ်နိုင်ချေ။ သူ့အတိုင်းအတာ နှင့်သူ အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီး ပြုစွမ်းနိုင်သောသူဖြစ်၍နေရာ ဟန်မပျက် လိုက်လျောလိုက် ရပါ၏။

မမနှင့်တို့မရောက်ခင်ပင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က လမ်းခရီးတွင် ကားမောင်းနေရင်း စကားမပြောလိုသဖြင့်.... ကားထဲမှရေဒီယိုကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ထားရာ ဖိုးသဂိက လိုက်၍များလေချွန်နေလိုက်လေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်- ကျွန်တော့်လက်စွဲ ရီကော်တာကို ကား..... တဖန်ပြန်အားကိုးလိုက်ရလေသည်။ ၎င်းသည်ကား ကျွန်တော်အမြဲအစဉ် ဖွင့်၍ နားထောင် တတ်သော သရတစ္ဆေညည်းသံ အော်ဟစ်သံများဖြင့် ကြောက်တတ်သော ဖိုးသဂိအား စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါကျကာမှ- ဖိုးသဂိလည်း ငြိမ်၍သွား၏။ ကျွန်တော် သည်လည်း စိတ်ကူးဦးလှည့်ရာ အတွေးဝင်္ကံပါသို့ ကောင်းစွာ ခိုဝင်နားလိုက်နိုင်ပေသည်။

x x x x

အတွေးဝင်္ကံဘာ.....

အတွေးဝင်္ကံဘာ.....

အတွေးဝင်္ကံဘာ.....

မြောက်ဦးမြေ၏ မိုးစွေသောတန်နက်ခင်း..... ဧည့်ဂေဟာ၏ အိပ်ရာခန်းအတွင်း၌ အိပ်တဝက် နိုးတဝက် မှေးစက်ရင်း အတွေးဝင်္ကံပါထဲ ရောက်၍သွားသည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ ဧည့်ဂေဟာရှေ့၌ ဝူးကနဲကားဆိုက်သံကြားမှပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကြေးမုံပြင်သည် အတိတ်လှိုင်းတို့ဖြင့် မှိုင်းရိပ်ဆင်နေရာမှတဖန် ပြန်လည်၍ကြည်လင်လာလေ၏။ သို့သော်လည်း အဖော်များက အိပ်ဆေး တန်ခိုးဖြင့် သိုးအောင်အိပ်မောကျနေသည်ဟု ယူဆထားမှသာလျှင် နားစွင့်၍နေလိုက်ရသည်။

ကားစက်သံရပ်၍သွားပြီးနောက် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ တက်၍လာသော ခြေသံ ခပ်များများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆက်လက်၍ ကြားသိရသည်များကို မျက်စိဖြင့်မြင်သကဲ့သို့၊ အာရုံတွင်ထင်ကြည့်ကာ ပြန်လည် ဖော်ပြရသော်.....

“ကြွပါခင်ဗျာ-ကြွပါ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီနေ့ညနေပဲအားရင် ဦးတို့အိမ်ဖက်လှည့်လာအုံးမလားလို့ စဉ်းစားနေကြတာ.....”

ကိုကြီးအောင်၏ အသံဖြစ်သည်။ ဧည့်ဂေဟာသို့ ရောက်၍လာကြသူများကား ကိုစံရွှေမောင်၊ သာကျော်ဝေတို့နှင့်အတူ သာကျော်ဝေ၏ဖခင် ဖြစ်ကြပုံရပေသည်။ သာကျော်ဝေက မိတ်ဆက်ပေးသံ များကိုကြားရ၏။ သာကျော်ဝေဖခင်သည် မြန်မာစကားဖြင့်ပြောသော်လည်း ရခိုင်သံမပျောက်ပဲ လွန်စွာမှပုံ၍နေပေသည်။

“ကျုပ်လဲ ညကထဲက ခင်ဗျားတို့ဆီလိုက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးမလို့ပဲ ခင်ဗျားတို့ အိပ်ရေး ပျက်မှာစိုးလို့ အားနာတာနဲ့ မလာပဲနေလိုက်တယ်.....”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ.... အဖေက ဒီအဖြစ်အပျက်တွေသိရတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်.....”

“ကျွန်တော့်အကိုက စိတ်မြန်တဲ့သူဆိုတော့- ခင်ဗျားတို့ကိုလာပြီး မြို့ဟောင်းရောက်မှ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာကို တောင်းပန်စကားပြောမလို့ဗျ၊ ညကြီးမင်းကြီးမို့ ကျွန်တော်က မနဲ တားထားရတာ ”

ဤကား- ကိုစံရွှေမောင်၏အသံဖြစ်လေသည်။ သာကျော်ဝေ၏အဖေမှာ ကိုစံရွှေမောင်၏ အကိုကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ကိုကြီးအောင်တို့ကား “ဟုတ်ကဲ့” ဖြင့်သာ အင်းလိုက်၍နေကြ၏။ သာကျော်ဝေ၏ အဖေက စကားဆက်ပြောပြန်၏။

“ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ရသေ့ကြီးကြောင့် ခင်ဗျားတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုကထဲက ကျုပ်တောင်းပန်ချင်နေတာဗျ.....၊ ညဦးပိုင်းကတခါ ကားမောင်းတဲ့လူ ကားမှောက်ပြီး လက်ပြတ်သွားရတယ်ဆိုတော့၊ ပိုပြီးစိတ်ထိခိုက်မိတာပေါ့ဗျာ.....၊ ရသေ့ကြီးက ရူးနေတဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူသာမန်နဲ့တော့ အတွေးအခေါ်အယူအဆချင်း မတူဘူးပေါ့ဗျာ၊ ရှေးဟောင်းအယူအဆ အတတ်ပညာတွေကို သူ့နည်းနဲ့သူ့ အပင်ပန်းခံပြီး ရှာဖွေစုဆောင်း လိုက်စား နေတယ်.....ဆိုပါတော့၊ မြောက်ဦးသမိုင်း အစဉ်အဆက်နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ တော်တော်လေးဗဟုသုတ

ရှိတယ်။ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးကျမ်း၊ ဒဏ္ဍာရီအတတ်ဆန်းတွေဖက်မှာလဲ တော်တော်လေးနဲ့စပ်တယ်။ ကျုပ်ကလဲ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ရှေးရှေးကလောကီပညာတွေကို တကယ်ရှိခဲရင် မတိမ်ကောသင့်ဘူးလို့ ယူဆတာနဲ့ ဒီရသေ့နဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်မိတာပါ။ ခုထက်ထိတော့ လေ့လာတုန်း ကြံဆတုန်း ပေါ့ဗျာ၊ ရသေ့ကလဲ သူ့ပညာတွေကို သူယုံကြည်ရမှသာလျှင် ဖြန့်ဖြူးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်ကို စောင့်ကြည့်ရမှာပဲဆိုပြီး ကျုပ်လဲရသမ္မုပညာလေး လိုက်ဆည်းပူးနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ဇည့်သည်တွေနဲ့မှ သည်ရသေ့နဲ့ သွားတိုးရတာကိုတော့ တော်တော်အားနာပါတယ်”

“ထန်းသီးကြော့ခိုက်- ကျီးနင်းခိုက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့အမြင်သူ့အတွေးတွေ လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ အငြိအစွန်းရှိသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်မရောက်အောင်တော့ မြောက်ဦးမှာနေတုန်းနေခိုက် ခင်ဗျားတို့နဲ့ စိတ်မကိုက် တာရှိရင်- သူ့စရိုက်နဲ့သူ့ဘာသာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခုထဲက တောင်းပန်ထား ချင်တာပဲ ရှိပါတယ်။ နားမလည်တာ မသိတာရှိရင်လဲ ကျုပ်ကိုမေးနိုင်ပါတယ်”

သာကျော်ဝေအဖေက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာပဲ ခေတ္တခဏငြိမ်၍ သွားကြ၏။ ပြီးမှ- ကိုတင်ထွတ်က “နားမလည်တာဆိုလို့ တခုတော့မေးချင်တယ်- အန်ကယ်လ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“မေးပါ-မေးပါ-ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့မေးတာဖြေဖို့ ဒီနေ့လိုက်လာတာပါ။ မေးလိမ့်မယ်လို့လဲ မြော်လင့်ထားပါတယ်”

“ဒီလိုခင်ဗျာ..... ကျွန်တော်တို့အထဲက ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့လူဟာ မြစ်ဆိပ်မှာရေငုပ်ကြရင်း ဘော်ငွေ လက်ပတ်တခု ရခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်ကယ်လ်သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်.....”

“အော်-အော်-မျက်လုံးစိမ်းနဲ့လူဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်- သူ့မှာထူးခြားချက်တော့ ခပ်များများရှိသပေါ့ဗျာ၊ နကိုကထူးခြားနေတဲ့အထဲမှာ ထပ်ပြီး ထူးခြားပြန်တာကတော့ အဲဒီလက်ပတ်ကိုပတ်ပြီး မနေ့ကနေ့လည်က ဒုက္ကံသိမ်အသွားမှာ လမ်းမှာတွေ့ရတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက လက်ပတ်ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ကိုလဲမြင်ရော- “ဗိုလ်ချွန်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့..... ဗိုလ်ချွန်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့” လို့ ပြောပြောသွားတာကို ကြားရတယ်.....၊ ပြီးတော့ ညက ကားမမှောက်ခင်မှာလဲ ဒရိုင်ဘာကို ရသေ့ကြီးက ဗိုလ်ချွန်တပည့်လို ဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျိန်ဆဲတယ်။ နောက်ပြီး- ကားမှောက်တော့လဲ ဒရိုင်ဘာဟာ လက်ကောက်ဝတ်ကနေ ငုံးတိတိ ပြတ်သွားတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ခေါ်ရမလား မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ နောက်တော့တစ်ခါ ကားမှောက်တာကို သွားကြည့်ပြီးတော့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ..... လက်ပတ်ပတ်ထားတဲ့ထွန်းနိုင်ကို မြင်တဲ့ အမယ်အို

တယောက်ဟာ- “ဗိုလ်ဂျွန်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့” ဆိုတဲ့စကားကို ပြောပြန်သေးတယ်။ ဒီဗိုလ်ဂျွန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်ခဲဘူးလို့လဲ၊ ဒီဘော်ငွေလက်ပတ်နဲ့ ဗိုလ်ဂျွန်နဲ့ ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင် သလဲ ဆိုတာ တကယ်လို့အန်ကယ်လ်သီရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

အားလုံးပိုင်းဝန်းထောက်ခံသံတွေကို ပီပီသသ ကျွန်တော်ကြားရပါသည်။

“ကျုပ်လဲ ကြားဘူးနားဝကိုပြောရမှာပဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မြင်ရတွေ့ရတာ မဟုတ်တော့ ခက်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်က အဖြစ်အပျက်ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ကျောင်းနေတုန်းအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျုပ် စစ်တွေမှာကျောင်းနေတုန်းက စစ်တွေအရေးပိုင်ကြီးရဲ့သားဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထွန်းနိုင်လိုပဲ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူငယ်တယောက်ပဲ၊ နာမည်ကဂျွန်၊ လူက မျက်နှာဖြူရဲ့သားမို့လို့ အားလုံးကသူ့ကို ဗိုလ်ဂျွန်လို့ခေါ်လေ့ရှိကြတယ်၊ ဗိုလ်ဂျွန်ဟာ သန်မာ ဖျတ်လတ်တဲ့အရွယ်မို့ တောတက်ပြီး သားရဲပစ်တဲ့အလုပ်ချည်း လုပ်နေတာပဲ၊ ဒီဘက်မြို့ဟောင်းနယ် တပိုက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရခိုင်တွေ မရောက်ဘူးတဲ့နေရာတွေကိုတောင် သူရောက်ဘူးတယ်၊ ဝေသာလီ တို့ လောင်းကျိုက်တို့ ရှေးဟောင်းမြို့ရွာတွေထိအောင် ခက်ခက်ခဲခဲသွားပြီး တောလိုက်ရင်း သူတေ သနပစ္စည်းတွေ စုတတ်သေးတယ်၊ တနေ့မှာ ဘယ်ကရလာတယ်မသိဘူး အခုခင်ဗျားတို့ရတဲ့ ဘော်ငွေလက်ပတ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှတူတဲ့ လက်ပတ်တခုကို တောထဲကအပြန်မှာရလာပြီး သူ့ခိုးရွှေရ တပြပြ လက်ကမချတမ်းဝတ် ပြနေတော့တာပဲတဲ့၊ ဒီလက်ပတ်ဟာ ကျိန်စာသင့်နေမှန်းတော့ သူမသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ မကြာခင်မှာပဲ ညကကားမှောက်တဲ့နေရာမှာ ဗိုလ်ဂျွန်တို့ အရက်မူးပြီး ကားမှောက် တယ်၊ ဗိုလ်ဂျွန်ရဲ့တပည့်တော့ လက်ကောက်ဝတ်တဖက် တီကနဲပြတ်သွားတယ်၊ ဟိုတုန်းက ဆေးဝါးတွေက သိပ်မစွမ်းတော့ အသက်ပါဆုံးရတာပေါ့လေ.....၊ ဗိုလ်ဂျွန်ဟာလဲ ကားမှောက်တဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ခေါင်းကိုထိခိုက်ပြီး ခဏခဏဝက်ရှူးပြန်တဲ့ရောဂါ စွဲကပ်လာတယ်၊ ဝက်ရှူးပြန်ပြီလား ဆိုရင် သူ့လက်ကလက်ပတ်ကိုချွတ်ပေးဖို့ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ပြောတတ်တယ်.....၊ တကယ်ချွတ်တော့ လဲ အကိုင်မခံပြန်ဘူး၊ စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောပါ၊ နောက်တော့..... မကြာပါဘူး စစ်တွေမြစ်ဝ မီးပြတိုက် သိတယ်မို့လား၊ အဲဒီအပေါ်ကနေ အောက်ကိုခုန်ချပြီး သေကြောင်းကြံသွားတာပါပဲ”

အဖိုးကြီး၏အသံသည် ရုတ်တရက်ခါးလယ်မှပြတ်၍ တိမ်ပျောက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုက်ပါ၏။ အခန်းတွင်း၌ အိပ်ပျော်၍နေသောကျွန်တော် ရုတ်တရက်နိုး၍လာပါက နားစွန်နားဖျား ကြားသွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် အသံကိုအုပ်၍ပြောပါရန် ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင် လေသည်။ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသံဆိုသံများကို ကျွန်တော်ကြားရသေး၏။ ပြီးနောက်- တရှုပ်ရှုပ် ခြေသံတခုသည် ကျွန်တော်၏အိပ်ခန်းဝသို့ လျှောက်၍လာရာ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ထားလိုက်ပါသည်။ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ခြေသံသည်ပြန်၍ထွက်ခွာသွား၏။ သဘော မှာကား- ကျွန်တော်အိပ်ပျော်ကျင့်ရှိမရှိ တစုံတယောက်က လာရောက်၍ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမှ တော့- နောက်ဆက်တွဲ ပြောစကားများကို နားစွင့်ရန်လည်း မလိုတော့ပါချေ။ အဖိုးကြီးက

သူ့ကိုယ်တိုင်မျက်မြင်မဟုတ်ပဲ တဆင့်စကားတဆင့်နားကို ကြားဘူးသမျှ ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း အစကတည်းကစကားပလ္လင်ခံ၍ထား၏။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာလာသောအခါ အမှတ်အယူချွတ်ယွင်းပြီး မူရင်းထက်ချဲ့ကား၍ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ဂျွန်ဖြစ်စဉ်သည်လည်း ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီသာသာမျှသာ သက်ကြီးစကားသက်ငယ်ကြားဖြင့် တွေးတွေးရောရော ဖြစ်၍ နေပါလိမ့်မည်။ မည်မျှအထိမှန်၍- မည်မျှအထိမှားသည်ကို မည်သူမျှတိတိကျကျ ဆန်းစစ်နိုင်ခြင်း ရှိလိမ့်မဟုတ်ပေ။ အယူအဆပြင်းထန်သောအခါ၌ ယုံကြည်ချက်ရှိ၍လာကာ- ယုံကြည်ချက်တွေကို စုပေါင်းစုရနယ်လိုက်သောအခါတွင်မူ စိတ်တန်ခိုးအင်အားတခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသန္ဓေတည်ကာ ခေတ်အဆက်ဆက် မပျက်တော့သောအာဏာစက်၊ သို့မဟုတ် ကျိန်စာများအဖြစ် ကျန်ရှိခဲ့ကြတတ်သည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်သားဘူး၏။ ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်မမှန်အပူထား။ အစွဲအလန်း ပင့်ကူအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့တတွေ ငြိတွယ်နေမိကာ စေတသိက်အမျိုးမျိုး၏ ဖိစီးမှုဖြင့် အကြောင်းချင်းတတို့ “ထင့်” နေမိကြသည်မှာကား လက်ငင်းဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ငြင်း၍မရပေ။ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည် ချွေးစီးများပြန်၍ နစ်အိလျက် ရှိပေတော့သည်။

အခန်းပြင်ဖက်မှ ဧည့်သည်နှင့်အိမ်သည်များကား- တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ ဆက်လက်ပြောဆို နေကြလေသေး၏။ ကျွန်တော်ကား ကြားနာလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် တမင်ပင် အားစိုက်နားစွင့်ခြင်း မပြုလုပ်ပဲနေလိုက်ပါသည်။ ပဲဥအစ ရှာ၍ရသောအခါ၌..... ပဲဥအတိုင်းအတာကို ထပ်မံစူးစမ်းဖို့ မလိုပါပေ။ ရောက်ကတည်းက ရင်မရှင်းခဲ့သော ဗိုလ်ဂျွန်ကိစ္စကား- သရုပ်သကန်ပေါ်၍လာပြီဖြစ်၏။ ဤကား- သဲလွန်စတို့၏ အစပင်ဖြစ်ပေသည်။ သည့်ထက်သည် သိရန်သာ ကြိုးပမ်းရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြောက်တတ်သောသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်..... အဘယ့်ကြောင့် နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ကာ ဇောချွေးများပြန်၍နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိတတ်နိုင်ပါ။ သောကင်းဝေး နေနိုင်ရေးအတွက် မသိစိတ်တမျိုး၏ နှိုးဆွမှုကြောင့်သာ မြောက်ဦးမြေသို့ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့လှဲ့ခဲ့သည်။ သို့သော်- ရေကြည်အိုင်နှင့် ရွက်သစ်မြိုင်ကိုကား မတွေ့ရ၊ အတိတ်၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အတိတ်၏ အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ အတိတ်ကို ခွဲခြမ်း၍စိပ်ဖြာနိုင်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ..... ကျွန်တော်အတွက် ဟိုတနေ့ကပင် ဖြစ်လေသလော.....၊ ဟိုတနှစ်ကပင် ဖြစ်လေသလော၊ ဟိုတဘဝကပင် ဖြစ်လေသလော၊ စောကြော့ဖို့ရန်အချိန်ကား- အနေနှင့်အမြန် ရောက်လာပေတော့မည်။

“ဟင်-ညီလေး-ဘယ်တုန်းက နိုးနေလဲ....”

ကိုကြီးအောင်၏ အသံကြားမှပင် မျက်လုံးဖွင့်၍ ငေးမိငေးရာ ငေးနေမိသော မိမိအဖြစ်ကို ပြန်သတိရမိပေသည်။

မသိမသာ အခန်းပြင်သို့ နားစွင့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများသာ ဆူဆူညံညံ စကားပြောဆိုနေသံကိုသာ ကြားရပြီး သာကျော်ဝေ၏ အဖေ့အသံကိုကား မကြားရတော့ချေ။ ကျွန်တော် အတွေးခေါင်နေခိုက်- အသာကလေး ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“ခုနကတော့- ကိုစံရွှေမောင်တို့တူဝရီးရယ်.....၊ သာကျော်ဝေရဲ့အဖေရယ် လာကြသေးသကွ၊ တို့များစားဖို့ ရခိုင်မုံ့ဟင်းခါးလာပို့တာလေ၊ မင်း-အားရပါးရ အိပ်ပါစေအုံးဆိုပြီး ဖိတ်သွားကြတယ်၊ ကဲ-လာထ၊ စားကြသောက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်လည်း ရေမိုးသန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်လိုက်ရ၏။ ဘော်ငွေလက်ပတ်ကား- ဆပ်ပြာနှင့် တွေ့ထိလေလေ ပြောင်ဝင်းလေလေဖြစ်၍နေသည်။ ပြီးသော် ကျွန်တော်အဝတ်အစားလဲ၏။ ဘော်ငွေလက်ပတ်မှ ချွင်ချွင်မြည်သံသည် ပို၍လွင်နေသည်ဟုထင်ရပေသည်။ ရခိုင်မုန့်ဟင်းခါးစားရန် ဇွန်းကို ကိုင်လိုက်တိုင်းကိုင်လိုက်တိုင်း လက်ပတ်မှ သေ့ခလောက်လှုပ်ရမ်းနေပုံမှာ.... သဘာဝထက်ပိုလွန်းနေသယောင် ကြိမ်ဖန်များ၍နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အချိန်ကားနေ့တဝက်သို့ပင် ရောက်လုနီးပေပြီ၊ အုံ့လိုက်ပျလိုက် စွေလိုက်ရပ်လိုက်ဖြင့် ရာသီဥတုမှာ စွတ်စိုအေးစိမ်၍နေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုစံရွှေမောင်တို့ နောက်တခေါက် ပြန်မရောက်ကြသေးသဖြင့် ဆေးရုံသွား၍ လက်ပြတ်သွားသော ဒရိုင်ဘာအား အားပေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သေးရကား ဧည့်ဂေဟာတွင် ဟိုတစုသည်တစုထိုင်ကာ ပျင်းရိငြီးငွေ့၍ နေကြလေသည်။ စာဖတ်သူကဖတ် လဲလျောင်းသူကလဲလျောင်း အပျင်းဆန့်သူက ဆန့်ဖြင့် သင့်သလိုနေထိုင်လျက်ရှိကြပါသည်။ တဦးနှင့်တဦး စကားစမြည် ပြောဆိုတွတ်ထိုးကြခြင်း မရှိသည်မှာကား- ထူးခြား၍ နေပေသည်။ တဦးတယောက်ကစ၍ နိဒါန်း ပျိုးလိုက်သည်နှင့် သောင်းပြောင်းထွေလာ စကားဝိုင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍သွားကာ သတိလစ်ဟင်းပြီး ဗိုလ်ဂျွန်၏ အကြောင်းသို့ လမ်းချော်ရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ကုန်ကြပေသည်။

ဦးသောင်းတင်က မိတာစုံဖမ်း၍ရသော ထရန်စစ္စတာရေဒီယိုတလုံး လာချပေးထားသဖြင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ကမ္ဘာ့အသံလွှင့်ဌာနပေါင်းစုံကို လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်နှင့် ဟိုမှသည်မှရွေ့ရင်း တို့တို့တိတိ နားထောင်၍နေပေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် ပြောင်မြောက်သော တေးဂီတသံများကို မကြားရသဖြင့် ငြီးငွေ့၍သွားကာ- “ဦးသောင်းတင်ရေဒီယိုက မြည်လှသဗျာ၊ ကြည်မြဲပီသတာလေးတွေကျတော့ မကြားရဘူး.....၊ ရော့ပြန်ယူတော့.....” ဟု ပေးလိုက်ရာ၌ ဦးသောင်းတင်က “ဒါဖြင့်- ရီရတာကလေးတွေကော နားထောင်မလား.....” ဟု စကားစ၍လာ၏။

“နားထောင်မယ်ဗျို့- နားထောင်မယ်ဗျို့”

စောစောကငြိမ်၍နေသော အဖွဲ့သားများသည် ပြန်၍လှုပ်ရှားလာပြန်လေသည်။ ဦးသောင်းတင်က အဟမ်းဟု ချောင်းရှင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကုလားပြည်သွားတုန်းကပဲလို့ ပြောရဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ လမ်းဘေးမျက်လှည့်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာ ဟိုမှာအင်မတန်ပေါတာကလားဗျ၊ ဆာဒူးကုလားတွေဟာ အဲဒီဗက်မှာ သိပ်တော်ကြတယ်တဲ့၊ တနေ့တော့- ကျွန်တော်တို့တည်းခိုတဲ့ အိမ်ရှေ့လမ်းမမှာ ဆာဒူးကုလားတယောက်နဲ့ ကလေးလေး တယောက်ဟာ မျက်လှည့်ပြဖို့လမ်းလျှောက်လာကြတာကို တွေ့လို့ ကျွန်တော်ကလဲ နေရာတကာ စူးစမ်းချင်တဲ့စိတ် ရှိတဲ့လူဆိုတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ဆာဒူးကြီးကို ကျုပ်အံ့သြလောက်အောင် မျက်လှည့်ပြစမ်းပါ။ ကောင်းရင် ငွေငါးကျပ်ကလေးအတွက် မုန့်ဖိုးပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူတို့ကုလားပြည်မှာ အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့သူအတွက် ငွေငါးကျပ်ဆိုတာ ထိပေါက်သလောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆာဒူးကြီးက ငွေငါးကျပ်နဲ့မကျေနပ်ပဲ ကျွန်တော်ကိုယ်ပေါ်က ပစ္စည်းတခုခုကို သူလိုချင်တာ ရွေးပြီးယူပါရစေလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လဲကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ လက်ပတ်နာရီက လွဲလို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမှဝတ်ထားတာမရှိတာနဲ့ လက်ပတ်နာရီတော့မပေးဘူး၊ ကျန်တာတော့ ယူချင်တာယူဟု ချွင်းချက်နဲ့စိန်ခေါ်လိုက်ပါတယ်၊ တယောက်ကစတင်ရာ ဟိုကသည်က လူတွေလဲ ဝိုင်းအုံလာပြီး ကြည့်ကြသပေါ့လေ၊ ဆာဒူးကြီး ဘာမှမပြောတော့ပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ အုန်းဆီကြိုးတခွေကို မန်းမှုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကိုပစ်လိုက်တယ်၊ ကြိုးဟာ ဘာနဲ့မှ ချိတ်မနေပဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ထောင်နေတယ်ဗျ၊ အံ့သြစရာပေါ့လေ၊ ဆာဒူးကြီးကသူနဲ့ပါလာတဲ့ ချာတိတ်ကလေးကို ကြိုးကနေ ဖက်တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ချာတိတ်ကလေးက ကြိုးကိုတွဲခိုပြီး ဖက်တက်သွားလိုက်တာ အမြင့်ကို တဖြည်းဖြည်းရောက်သွားပြီး မျက်စိမြင်ကွင်းကနေ ပျောက်သွား တော့တာပဲ.....၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ ငေးမောကြည့်နေတုန်းမှာ ဆာဒူးကြီးက လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်တော့ မြေပြင်ပေါ်ကို ချာတိတ်ကလေးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား လက်တခြား တစစီ သွေးရဲရဲနဲ့ပြန်ကျလာတယ်၊ တကယ်ပါပဲဗျာ သူ့မျက်လှည့်ကလဲ အသံတုန် အူတုန်ပါပဲ၊ ဆာဒူးကြီးဒီတင် ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို တောင်းတော့တာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်ကတိန်နဲ့ကျွန်တော် ချွတ်ပေးရတော့တာပေါ့၊ ဒီအထဲအောက်ခံလဲ ဘာမှ ဝတ်မထားမိဘူးဗျ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ရှုပ်အကျီကြီးက ရှည်ပေလို့သာပေါ့၊ ဆာဒူးကြီးက-မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော့် ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး ကလေးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေကို ကောက် ထည့်၊ ထုပ်ပိုးပြီး ဆေးကုသွားအုံးမယ်လို့ ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ကြိုးကိုဆွဲပြီးတက်သွားတာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ပြီး ထောင်တန်းနေတဲ့ကြိုးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သဗျ၊ ခဏကြာတော့ ကုလားသီ ချင်း ဆိုသံသံသံကြားလို့ နောက်ကျောဖက် လှည့်ကြည့်တော့..... ဟိုးအဝေးမှာ ဆာဒူးကြီးရယ် ချာတိတ်ကလေးရယ် လမ်းလျှောက်သွားတာကို တွေ့ရသဗျ၊ ပြီးတော့ တခါကြိုးရိုရာကို ကမန်း ကတန်း လှည့်ကြည့်ပြန်တော့ ကြိုးပါပျောက်သွားတော့သဗျ၊ သူတို့မျက်လှည့်ကလဲ တကယ် အံ့သြစရာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှက်ရှက်နဲ့ အိမ်ထဲကို မောင်ဗလာမဖြစ်ရုံတမယ် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး.....

“ဘာလဲဗျ..... မစ္စတာဖော်ပင်- မစ္စတာဖော်ပင်လို့ နာမယ်တွင်ရောလား”

ကိုတင်ထွတ်က ဦးသောင်းတင်၏စကားမဆုံးမီ ဝင်ထောက်လိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲပွဲကျသွားလေတော့ သည်။ အားလုံးလည်း ထိုင်းမှိုင်းစိတ်ပျောက်ကာ မြူးမြူးရွှင်ရွှင်ဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့လှေကားမှပြေးတက်လာသော ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိကြ၏။ ရောက်လာ သူကား ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မတောင့်တမော်တော်ကလေးမှ ဆလင်၏ တပည့် ကလေးတဦး ဖြစ်လေသည်။ ကောင်ကလေးက ပြောပြသည်မှာ ညက ချောင်းရေမြစ်ရေတွေလျှံပြီး လေပြင်းအနည်းငယ်ကျလာရာ ဆိပ်ခံတံတားဖြင့်ချည်နှောင်ထားသော မော်တော်ကြိုးပြတ်ပြီး ရေစုန် မြော၍ ပါသွားကြကြောင်း၊ ၎င်းတို့မှာလည်း အိပ်မောကျနေကြ၍ နံနက်လင်းကာမှပင် ဒိုက်သရော ရွံ့တောတွေကြားထဲ၌ ဦးစိုက်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း နေရာမှာ မြေနုကျွန်းကလေးဖြစ်၍ ဆင်းကာ ဟင်းစားအတွက်ရှာကြရာ အမယ်များရလာကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းစားလာနိုင်က လာပါရန် ပါးစပ်ဖိတ်စာကမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သွားကြရအောင် ကိုကြီးအောင်ရာ၊ ဒီမှာလဲ ဘုရားတွေဖက် လေ့လာရေးခရီးမထွက်နိုင်မဲ့အတူတူ ဟိုမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ကောက်ကာငင်ကာ အကြံပေးလိုက်သောအခါ အားလုံးကလိုက်၍ ထောက်ခံကြ လေသည်။ ကိုကြီးအောင်ကမူ ခပ်ဆဆဖြစ်၍နေ၏။

“ကိုစံရွှေမောင်တို့ ထမင်းလာပို့တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကားနဲ့ပဲ ဆက်သွားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဟိုမှာ တနေ့လုံးနေပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာကြမယ်လေ.....”

ကျွန်တော်က ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းပြန်ပါသော်လည်း ကိုကြီးအောင်မှာ တွေ့၍နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင်ကမည်သို့မျှ ရေးကြီးခွင်ကျယ်မဟုတ်သော ကိစ္စကလေး၌ အခွင့်ပေးရန် နှောင့်နှေးနေသဖြင့် စိတ်မရည်ဖြစ်၍လာတော့ကာ- “ဘာလဲ- ကိုကြီးအောင်ရ၊ ဗိုလ်ဂျွန်က မီးပြတိုက် ပေါ်က ခုန်ချသေသွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကျတော့ မော်တော်ဦးကနေ ရေထဲခုန်ချသေမှာစိုးလို့လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ- ပူတတ်ရန်ကော” ဟု လွှတ်ကနဲပြောလိုက်မိပါသည်။ ပြီးမှ- စကားလွန်သွားမှန်း သိလိုက်ပါ၏။

အဖွဲ့သားအားလုံးသည် မီးကိုရှေ့နှင့်ဖြန်းလိုက်သည့်အလား၊ ငြိမ်၍သွားကြ၏။ သူတို့သည် တယောက် မျက်နှာ တယောက် လှည့်ကြည့်ကြကာ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ကြ၏။

“ညီလေး- သာကျော်ဝေရဲ့ အဖေပြောသွားတာတွေကို အကုန်ကြားတယ်လား.....”

ကိုကြီးအောင်က ဖြေးလေးစွာမေး၏။

“ကျွန်တော်အကုန်လိုလိုကြားပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းပဲဆိုပါတော့။”

ကိုကြီးအောင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ..... မော်တော်ကိုတော့ မသွားပဲနေရင်..... ကောင်းမလားပဲ.....”

ကျွန်တော်ကား ကိုကြီးအောင်၏မျက်နှာထားပြောင်းကာ မှိုင်းညှို့သွားမှုကို ပိုမို၍နားမလည်သလို ဖြစ်၍ သွားမိသဖြင့် “ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးအောင်....” ဟု မေးလိုက်မိလေသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် အတန်ကြာမျှမဖြေပဲ နေလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ.....

“ငါ့ညီစိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားစေချင်တယ်၊ မနက်ငါးနာရီကပဲ လက်ပြတ်သွားတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဆုံးသွား ရှာသတဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာ-ကျွန်တော်တို့ ဟိုအရိပ်ကြီးတွေမြင်နေရတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့- ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် အချိန်ကို သေသေချာချာမှတ်ထားလိုက်တယ်- မနက်ငါးနာရီတိတိပဲ.....”

ကျွန်တော်က တုန်ရီလိုက်လှဲစွာ မေးလိုက်မိပါ၏။

ကိုကြီးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကိုသာကျော်ဝေရဲ့အဖေ ဦးရွှေဖွဲ့အောင်က ဒီကဆင်းသွားပြီး ကားပေါ်အရောက်ကျမှ သူဆေးရုံ ဘက်က လှည့်လာတာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒရိုင်ဘာတော့ ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း- ပြောပြသွားတယ်၊ ကိုကြီးလဲ အားလုံးကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း မပြောပြချင်တာနဲ့ အောင့်အည်းနေလိုက်တာပါပဲ၊ ငါ့ညီ တို့က မော်တော်ကို ပျော်ပွဲစားလိုသွားကြအုံးမယ်-ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ သင့်တော်ပါ့မလားလို့ ကိုကြီး က သံသယဖြစ်မိလို့ပါ.....”

ကိုကြီးအောင်ပြောသည်မှာ- ယထာဘူတကျ၍နေပေသည်။ ထိုင်နေ အကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဟူဘိသကဲ့သို့ သူ့ဘဝနှင့်သူ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိ၍ နေခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခါမှ အသက်တချောင်း ဆုံးပါးရသည်ဟု လွယ်လွယ်ကူကူ စွပ်စွပ်ပြောဆိုလိုက် ပြောဆိုနိုင် ပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာကား ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ ဘော်ငွေလက်ပတ် ပတ်ထားမိရာမှ မီးခိုး ကြွက်လျှောက် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော ကိစ္စများအတွက် လက်ညှိုးထိုးပြစရာပင်၊ မပြေးသော် ကန်ရာရှိသော

သူတယောက် ဖြစ်၍နေသည်။ လက်ဦးက မြို့က ကျွန်တော်တို့ကို အားနာခဲ၏။ ယခုသော် ကျွန်တော်တို့က မျက်နှာပြရန်ပင် ခက်လောက်အောင် တပြန်တလှည့် အားနာရပြန်ပြီဖြစ်၏။ ၎င်းသည့်အထဲမှ ကျွန်တော်တို့က ပျော်ဟယ်-ပါးဟယ်-သွားဟယ်-လာဟယ်- ပြုလုပ်ခြင်း တိုး၍ ပြုလုပ်နေပါက ရိုင်းရာကျ၍နေမည်မှာ သေချာပေ၏။

“ဒီလိုဆို စစ်တွေပဲပြန်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့်ပြော၏။

ကိုကြီးအောင်က ပြုံးကာ-“ဒါလောက်လဲ ရှောင်ဖို့မလိုပါဘူးလေ၊ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော်တို့ကို နှလုံးသားမရှိဘူးလို့ ထင်သွားမှာစိုးလို့ တရက်လောက် သွားသွားလာလာမလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော့်အသိနဲ့ ပြောတာပါ” ဟုပြောလေသည်။

“ဒါပေါ့ဗျ- အစွဲအလန်းတို့ ယုံကြည်ချက်တို့ဆိုတာကို ဘေးချိတ်၊ ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ရင် ကံတရားရဲ့ အစီအမံလို့ပဲ ပြောရမဲ့ကိစ္စပဲဟာ၊ ကိုယ်ကအားနာစိတ် စာနစိတ်ကလေးပြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်၊ မဆီမဆိုင် ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော်တို့ကိုလာပြီး တရားခံအဖြစ် ဆွဲထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်အနေကျဉ်းကြပ်မှာကိုတောင် ကိုစံရွှေမောင်တို့က စိုးရိမ်နေကြပါလိမ့်မယ်”

ကိုတင်ထွတ်ကလည်း နှစ်ဖက်မျှသောအမြင်ကို ခင်း၍ပြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲရာမှ ဓားစာခံသဖွယ်ဖြစ်သွားသော ဒရိုင်ဘာအတွက် စိတ်မကောင်းမှုကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ကြီး မဖြေဖျောက်နိုင်သဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲ စိတ်တွေဟုန်၍နေပါသည်။ အရိပ်ကြီးတွေ မြင်ရသည့်အချိန်လောက်က ဖြစ်ရမည်ဟု အဘယ်ကြောင့် လွှတ်ကန ပြောလိုက်မိသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်သည် ညကအဖြစ်အပျက်ကို သာမန် လောကဓာတ်သဘော၏ ဖောက်ပြန်မှုဟု လက်မခံနိုင်ကြောင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ အမှတ်မထင် ပြောဆိုဆင်ခြင်မှုများ၌ သက်သေတည်ပြီးသား ဖြစ်၍သွားပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တနေ့လုံးအခန်းအောင်းပြီးတော့ဖြင့် မနေချင်ပါဘူး ကိုကြီးအောင်ရာ.....”

ကျွန်တော်က ကလေးဆန်ဆန်ပင် ပြောလိုက်မိပါသည်။ မှန်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် သိသကဲ့သို့ အဖွဲ့သားတွေကလည်း အတော်အတန်သိကြ၏။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း လှိုင်းတပိုးများ အကြွကြီးကြွ၍ နေသည်ကိုလည်း သူတို့ရိပ်မိပြီးဖြစ်မည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုသို့ ကျွန်တော်က ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းပင် မဟုတ်တော့ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သောအခါ ကိုကြီးအောင်နှင့်တကွ ကျန်အဖွဲ့ သားများလည်း ကျွန်တော်၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလည်း ကွက်ပထား၍မဖြစ်ကြောင်း သိကြသဖြင့်

တွေ့ပိုင်သွားကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် ပြဿနာဖြေရှင်းမှု၌ ဝါသနာပါသော ဦးသောင်းတင်က ကြားဝင် လိုက်သဖြင့် အဖြေကောင်းကို ရလိုက်ပါ၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျာ၊ ကိုထွန်းနိုင်ပြောသလိုပဲ တနေ့လုံး အိမ်တွင်းအောင်းနေရဖို့ကလဲ ပျင်းစရာ ချည်းပဲပေါ့။ မြစ်ဆိပ်သွားတာ လောက်ကတော့ ပေးလားဝါးလား လုပ်မှာမဟုတ်လို့ လူတယောက် သေဆုံးတဲ့နေ့မှာ အကြင်နာကင်းမှုပြတယ်လို့ ထင်စရာအကြောင်း ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံး စိတ်ရှင်းအောင် ပထမဆုံး ဆေးရုံကို သတင်းမေးအားပေးအဖြစ် သွားကြပေါ့။ ဆေးရုံကအပြန်မှ မြစ်ဆိပ်က မော်တော်ကိုလမ်းပြောင်းရင် ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီအကြံပဲ ပေးချင် ပါတယ်.....”

ကိုကြီးအောင်ကလက်ခံကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီးမှ- “ဆေးရုံကိုလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသလား- ညီလေး” ဟု ကျွန်တော့်ဖက်သို့ လှည့်၍ မေးလေသည်။

“လိုက်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကြီးအောင်၊ ကျွန်တော်လိုက်မှာပေါ့”

ကိုကြီးအောင်က ခေါင်းခါကာ- “မလိုက်ပဲနေရင်- ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးအောင်”

ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ကိုသိချင်သဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်မိရာ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ရှာပဲ ကြင်နာသောအပြုံးဖြင့် ခွင့်လွှတ်၏။ ပြီးမှ- “ငါ့ညီကို အကြောင်းရင်းပြောဖို့ မလိုဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ငါ့ညီရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို သူများထက်ပိုသိတာဟာ ကိုကြီးမဟုတ်လား....၊ လောလောဆယ်ဆယ်မှာတော့ ငါ့ညီရဲ့ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ထက် စိတ်ကျန်းမာဖို့ကို အကိုကြီးက ဂရုထားတယ်၊ တခါတလေ အကြောင်းလဲမရှိပဲနဲ့ ကိုကြီးကငါ့ညီကို တားမြစ်ချင်ရင် တားမြစ်မှာပဲ၊ ငါ့ညီသည်းညည်းခံစေချင်တယ်ကွာ” ဟု သာသာညှင်းညှင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မိမိအပေါ်တွင် ငဲ့ညှာစိတ်ရှည်သူ လူတယောက်ကို ပြစ်မှားမိမယောင် ဖြစ်ရသည်အား ဝမ်းနည်းလိုက်မိ ပါသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို အလျင်အမြန် ချရပေတော့မည်ဖြစ်ရာ.....

မြေမသေတုတ်မကျိုး နိုးသောစိတ်အိပ်ပါစေတော့ဟု မာန်ကိုပျော့လိုက်ရာတွင် ကိုကြီးအောင်က- “နေခဲဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးလေ....၊ ကိုကြီးအောင် စဉ်းစားမိတာက ငါ့ညီနဲ့အဖော်တစုက မော်တော်ကိုသွားဖို့ စီစဉ်ထားတာ သွားသာသွားကြပေါ့၊ ကိုကြီးနဲ့ဦးသောင်းတင်ကတော့ လူကြီးတွေ

အနေနဲ့ ဆေးရုံကို အသုဘမေးသွားလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့မှ မြစ်ဆိပ်ကို ဆက်လိုက်ခဲ့ကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု အစီအစဉ်ဆွဲ၍ ပေးလေသည်။

ကိုစံရွှေမောင်တို့ ထမင်းချိုင့်များနှင့် ရောက်၍လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း မော်တော်ပေါ်ကျမှ စားကြမည်ဟုပြောပြီး ထမင်းချိုင့်ပါတင်၍ သာကျော်ဝေကို ကားမောင်းစေကာ မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကိုကြီးအောင် ကိုစံရွှေမောင်နှင့် ဦးသောင်းတင်တို့သာ ဆေးရုံသို့ သွားရန် ဧည့်ဂေဟာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိုသာကျော်ဝေက အကြိုအပို့လုပ်ပေးရမည် ဖြစ်လေသည်။

မတောင့်တ၏ဆလင်ကား.... ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ မော်တော်မှခုန်ဆင်းကာ “ဟင်းတော့ စုံနေတာပဲဆရာလေး၊ မြစ်ထဲမျောသွားတာ သိပ်ပြီးအဆင်သင့်သွားတယ်၊ အဲ-အဲခင်ဗျားကို ပြစရာကလေးလဲ ရှိနေတယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရပြောရင်း မော်တော်ပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်လေသည်။ ထိုအခိုက် အဖွဲ့သားများက လှမ်းအော်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်းလှည့်ကြည့်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ဂျစ်ကားကလေးမှာ လမ်းအကွေ့မရောက်မီပင် ရေဝပ်၍နေသော လမ်းချိုင့်ကွက်၌ ရွံ့ဗွက်နစ်ကာ ကားဘီးချော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေး-ထွန်းနိုင်လာပါကွ၊ ကိုရင်ကဗလကြီးဥစ္စာ ဘယ့်နှယ်ကိုယ်တို့လွှဲထားရတာလဲ-လာပါ- မြန်မြန်လာစမ်းပါ”

ကိုတင်ထွတ်က လောဆော်သဖြင့် မော်တော်ပေါ်တက်မည့် ခြေလှမ်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး သူ့ရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ ကူညီ၍တွန်းပြုပေးရ၏။ မိုးကလေးစပ်စပ်၌ ကားဘီးမြောက်တက်အောင် ဖိတွန်းကြရာတွင် ဘီးမှလည်ပတ်မှုအရှိန်ကြောင့် ခုန်ပျံထွက်လာကြသော ရွံ့စက်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား ရေစိမ်ကျွဲများအသွင် ကူးပြောင်းသွားစေလေသည်။ ဗွက်တောမှလွတ်ပြီး ကိုသာကျော်ဝေလိုရာခရီးသို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာ သွားသောအခါ၌မူ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ မကြီးမငယ်နှင့် ရွံ့ထဲဆင်းဆော့ကြသူများပမာ- မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးပင် ညီညာဖျူဖျူ အဝတ်အစားမချွတ်တော့ပဲ ရေထဲခုန်ဆင်းကာ ရေချိုးလိုက်ကြရလေသည်။ သူတို့ရေလွှာသင်ဖြူး ငါးပျံဖြူးပုံကိုအားကျ၍ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်ခုန်မည်ပြုသောအခါ ဆလင်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲထား၍- “အတော်ပဲဗျ-လာလာ...၊ ခင်ဗျားတယောက်ထဲကို ဦးဦးဖျားဖျား အရင်ဆုံးပြရမယ်” ဆိုကာခေါ်သဖြင့် မော်တော်ပေါ်သို့ ရွံ့ပေကြီးနှင့်ပင် လိုက်ပါသွားရ၏။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ဦးပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆလင်က တနေရာသို့ အားရပါးရကြီး လက်ညှိုး၍ပြ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာ၌ကား အံ့အားကြီးသင့်ကာနေမိပါ၏။

ကျွန်တော်မြင်ရသည်ကား- အလွန်တရာလှပသည်နှင့်အမျှ ကြီးမားခန့်ထည်လှသော ကြိုးကြာ
 ငှက်ကြီး တကောင်ဖြစ်ပေသည်။ ငှက်ကြီးမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံးကို ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်
 ထားရာတွင် အခြားငှက်များကဲ့သို့ လူ့မြင်လျှင် တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် လန်ကြောက်ခြင်းမရှိပဲ အိမ်ရှေ့ရ
 လှပေသည်။ ထို့ပြင်ငှက်ဟုဆိုပေသော်လည်း အမူအရာကား လူနှင့်များစွာနီးကပ်လျက်ရှိ သည်ကို
 လည်း တွေ့ရပေသေးသည်။ ရွံ့ရေတွေဖြင့် ပေ၍နေသောကျွန်တော့်ကို ငှက်ကြီး သည် တချက်မျှ
 ငဲ့စောင်း၍ကြည့်ပြီးလျှင် အခြားဖက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်လေသည်။ ဆလင်ကရယ်မောကာ- “ဒီငှက်
 တွေဟာ သိပ်ပြီးအသိလိမ္မာတယ်ဗျ။ အမှတ်သည်ခြေလဲ တကယ်ကြီးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြေနုကျွန်း
 ကလေးပေါ်တက်ပြီး ဟင်းစားရှာကြတော့ ဒီကြိုးကြာငှက်တစ်ကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ကြတာပဲ၊
 ကျွန်တော့်တပည့်ကလေးက လက်လွှဲခဲပဲ သိပ်တော်တာဗျ။ ငှက်ကို ခဲနဲ့ပစ်ပြီးဖမ်းနိုင်တာ ကျွန်တော့်
 တသက်မှာ ဒီတခါပဲ မြင်ဘူးတယ်၊ ဒါကြောင့်ငှက်ကလဲ စိတ်နာနေတာဖြစ်မှာ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီအကောင်ကြီးကို ခဲနဲ့ပစ်ဖမ်းလာတာပေါ့- ဟုတ်လား”

“ဒီအကောင်ကြီးကိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က နားထွေးသွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ဆလင်ကရယ်ပြု၏။

“ဒီလိုပါ.....၊ ရေစပ်စပ်ကွင်းထဲမှာ ကြိုးကြာအဖိုအမတစ် ဣှက်စားနေတာမြင်တော့ ကျွန်တော့်
 တပည့်လေးက အနားမှာတွေ့တဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့လွှဲပစ်လိုက်တာ အမကိုထိသွားတယ်၊ အဖိုကတော့-
 လန်ပျံလို လွတ်သွားတာပေါ့လေ၊ ထိသွားတဲ့ငှက်မကလဲ လူးလဲထပြီး ပျံဘိုကြိုးစားသေးတယ်၊
 ကျွန်တော်တို့က နီးရာတုတ်တွေဆွဲပြီးရိုက်မှ သေတော့တယ်၊ မကြာပါဘူးဗျာ၊ လွတ်သွားတဲ့
 အဖိုကလဲ ပြန်လှည့်လာပြီး ကွင်းထဲထိုးဆင်းတော့ အသာကလေးရိုက်ဖမ်းလိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်
 တို့မှာ.... တကောင်အသေရပြီးသားဆိုတော့ နောက်တကောင်ကို အရှင်ပဲယူခဲ့ကြတယ်၊ ဟဲ-ဟဲ-
 ဒီကောင်ကြီးက အဖိုပါ”

ဆလင်က ရှင်းပြသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲတွင် နာသလိုကျင်သလိုဖြစ်၍ သွားပါသည်။
 ကြိုးကြာကို ပစ်ခတ်စားသောက်သောသူသည် ကြိုးကြာ၏ကျိန်စာကြောင့် ချစ်သူနှင့် ကွဲရတတ်၏
 ဟူသော ယူဆချက်များရှိခဲ့ကြ၏။ ဆလင်အဖို့ကား သမုဒ္ဒရာဝမ်းတထွဋ် မနားတမ်းကူးခတ်ရုန်းကန်
 နေရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဟို-အတွေးသည်အတွေး စိတ်လေးစရာများကို အဓိကထားရန် အချိန်ရှိသူ
 မဟုတ်ပေ။ ထမင်းအိုးအတွက် နံနက်နှင့်ည အချိန်စီဇနာမမျှအောင် ချွေးဖြင့်ရင်းရသူဖြစ်လေရာ
 လက်တွေ့မှ ကင်းလွတ်သော ထွေလေကေလာများ၌ မိန်းမူးနေရန်လည်း မဖြစ်ချေ။ နောင်ခါမှ
 ရောက်ရား လက်ရှိသည်သာ ဘဝတရားဟု တထစ်ချယူဆထားသူဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ နှစ်ကောင်တွဲ
 နေထိုင်တတ်သော ကြိုးကြာတို့တွင် အမတကောင်ကို ပစ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ကြင်ဖက်ကို မခွာရက်

သော အဖိုကိုပါ အဆစ်မိလိုက်သည်အား..... နှလုံးသားဖြင့် ဝေဖန်ရန်အကြောင်းမရှိသောကြောင့် “ရသည်” မှ “အထူးရသည်” ဟူသော ဝိသေသနကလေးမျှသာ သတ်မှတ်နိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ ချစ်သူနှင့် ကွဲတတ်သတ်ဟု ဆိုကတည်းက ကြီးကြားကိုမြင်လျှင် အဝေးကပင် ရှောင်ကြဉ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သဖြင့် ရင်ခုန်သံ မသိမသာညံ့၍သွားရသည့် ရှုခင်းတရပ်ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ရင်သည့်အထဲမှ..... ဆလင်က “ဆရာလေးအိမ်က ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ရေစပ်နားမှာဆို ဒီကြီးကြာ မွေးလို့ရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်က လက်ဆောင်ပေးမလို့ အစောကြီးခေါ်ပြတာ၊ ပြီးတော့မှ အေးအေးလူလူနေပြီး..... သေသွားတဲ့ ကြီးကြာအမရဲ့အသားနဲ့ ကျွန်တော်မဆလာများများ၊ ငြုတ်သီး စပ်စပ် ချက်ထားတဲ့ဟင်း မြီးအုံးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ပြန်သောအခါ၌မူ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ကြီးကြာဖိုကြီးကိုပင် အားတုံ့အားနာဖြစ်မိပါ၏။ သူ့ကိုဘေးထား၍ သူ့ကြင်ဖော်၏အသားကို အားပါးတရ စားသောက်ကြမည်ဟု ပြောရက်ကြသော လူသားတို့၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူလိပ်ပတ် လည်အောင် နားလည်ပါလျှင် အဘယ်မျှရင်နှင့်ရှာပေလိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် ငေးငိုင့်၍ နေသော ကြီးကြာကြီးကို တချက်မျှ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် “ရေချိုးအုံးမယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ကာ မော်တော်ပဲ့ပိုင်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ရွှေကြောင်ဖား မြီးဖျားလိုက်သကဲ့သို့ အကြောင်းတခုနှင့်တခု ကွင်းဆက်မပြတ် အကျိုးအရာထင်၍.....ထင်၍ လာသောအခါ.... ကျွန်တော့် အတွက် အစပျိုးပြီးရင်းပျိုး၍နေသော ဖြစ်စဉ်တို့သည် ကွေ့ကွေ့ဝန်းဝိုက် စာကလေးသိုက်ဖြစ်နေရာမှ ဘယ်သောအခါတွင် ကလနားသတ်ကြပေလိမ့်မည်နည်းဟု စိတ်မော့ပြီးရင်း မောလိုက်ရပါသည်။ ယခုပင်လျှင် ကြင်သူ၏အသံကိုခွဲ၍ ကွဲသူ၏အသားကိုစားဘို့ ကြံစည်သည့် လုဒ္ဒကတို့ဂိုဏ်းထဲ ရောက်လုလု ဖြစ်မိသေး၏။ ရသေ့ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘဝဟောင်းက သူ့သမီး၏အသံကို ခွဲသည့်သူဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု စွပ်စွဲဖြစ်တင်ခဲ့၏။ ဘဝဟောင်းကညီသည် ကြီးကြာမလေး ဖြစ်ခဲ့ဘူး သလား၊ ၎င်းကြောင့်ပင်ယခုဘဝ၌..... အများတကာထက် ထူးကဲသောအသံရှင် ဖြစ်ခဲ့လေသလား..... ခဲ့ဘူးလေသလား၊ အားမဲ့သောနှလုံးသားတို့မှ ထွက်တတ်သော ပြင်းထန်သည့်ကျိန်စာသည် ယနေ့ထိ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းဆဲလျက်ရှိသောကြောင့် တနွယ်ငင်တစင်ပါ ညီလည်းမသက်သာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရုန်းမထွက်နိုင်ပဲ မုန့်ဆီကျော်အလယ်အက် အချစ်တိုင်းပြည်ကြီး ဖျက်မဲသား ဖြစ်ခဲ့လေသလား..... ကျွန်တော်သည် စိတ်အင်အားကြီးတခုလုံးကို နွဲ့ပြောင်းစေသော အတိတ်မှ နိမိတ်ပုံတို့ကို အာရုံမှစွတ်ဖယ်ရှားပြီး ရေထဲတွင်ကူးခတ်ပျော်ပါးဆဲဖြစ်သော အဖော်တသိုက်နှင့် ရည်တူ ဖြစ်စေရန်အတွက် ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်ရပါ၏။

မြစ်ရေကား-အေးမယောင်နှင့် နွေး၍နေလေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေ အတက်ကြမ်းသောအခါ မင်းတြားကြီးအမိန့်အရ မြစ်ရေလျှောကျရန် ဦးပေါ်ဦးတို့ ကြိမ်စကြာဖြင့် အရိုက်ကောင်းသဖြင့် မြစ်ရေပိုအတိုး၌ မြစ်ကြီးမခံသာ၍ ဖူးယောင်လာသည်ဟု စကားပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ယခုလည်း ညကမိုးစက်မိုးပေါက်တို့ ကြမြောက်သွန်းချသည့်ဒဏ်ကို အလူး

အလဲခံရသော မြို့ဟောင်း၏မြစ်ရေသည်လည်း အံ့ကြွလာသည့်နှင့်အမျှ၊ ဒဏ်အကင်းမသေသေးသဖြင့် နွေးထွေး၍နေသေးတော့သည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေပါ၏။

ရေလည်းချိုးရင်း အဝတ်လည်းလျှော်ရင်းဟု တချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် အဝတ်မချွတ်ပဲ ရေကျူးကြသော ကျွန်တော်တို့တသိုက်ကား ထွေလာသည့်ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွဲငမန်းတို့ကဲ့သို့ ကြည့်လေ ရယ်ဖွယ် ရာကောင်းလေ ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည်လည်း လူသူနည်းပါးရာ နေရာဖြစ်လေ၍ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ကာနေကြ၏။ ထိုအထည်းတွင် ကျွန်တော်တယောက်သာ စိတ်အနေ ကျဉ်းကြပ်မြဲ ကျဉ်းကြပ်ကာ ကိုယ်သွားရာစိတ်မပါပဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်..... အဝတ်အစားများမှ ရွံ့စက်များ စင်သလောက်ရှိသောအခါ မော်တော်ပေါ်ပြန်တက်ကြပြီး ၎င်းအဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ရေညှစ်ကာ လေသလပ်ရန် လွှားလှန်းကြရာတွင် အချို့မလည်း ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် အချို့ကျ တော့လည်း အချင်းချင်းပဲဟူသောစိတ်ဖြင့် မွေးရာပါဝတ်စုံဖြင့် လူမြင်ကွယ်ရာ မော်တော်၏ စကြိုန် တဖက်တွင် စုရုံးကာ အဝတ်များသွေ့သယောင်းသည်အထိ စောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တယောက်သာ ဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် ထိုင်နေမိပါသည်။

“ဟေ့-ထွန်းနိုင် ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဒီတခါတော့ တယ်ရှက်တတ်နေပါကလား၊ အရင်တုန်းကဆို ချွတ်ဟေ့ဆို မင်းရှေ့ကမဟုတ်လား၊ ဒို့တသိုက်က မင်းကို “ငချွတ်ကြီး- ငချွတ်ကြီး” လို့တောင် နာမယ်ပေးထားကြတာ၊ ခုတော့ ဆန်းနေပါလား..... ရေစိုကြီးနဲ့ တော်တော်ကြာအအေးမိနေပါအုံးမယ် မောင်ရာ”

ဘောစံသာရွှေက အံ့ဩတကြီးဖြင့် မေးလာသောအခါ အကြောင်းမယ်မယ်ရရမရှိသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း တခုတ်တရမဖြေပဲ နေလိုက်ပါသည်။ သောကဟုလည်း မဆိုသာ၊ စိတ်လေပွေဟုလည်း ကင်ပွန်းမတပ်နိုင်သော စိတ်အဟုန် ထုန်ကျင်၍နေသောအခါ၌ မည်သူမဆို ကပိုကရိုနေတတ်မည်မှာ မဆန်းသော်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့မူကား- အစွန်းရောက်သော အပြုအမူကို ပြုမည့်သူ အလွန်ပင် နည်းပါးလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သာမန်လူတယောက်မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ဆိုလိုက် သည်နှင့် ကိုယ်ရည်သွေးခြင်းဟူ၍ မထင်မှတ်စေလိုပါ။ သာမန်မဟုတ်ဟုဆိုရာ၌ အများတကာထက် သာလွန်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ချေ။ အများနှင့်မတူခြင်းသည် အများထက်ပိုလျှံမှုနှင့် ယုတ်လျှော့မှု၊ တခုမရှိတခုရှိတတ်ကြခြင်း၌ သာဓကတည်ပါသည်။ အများနှင့်မတူသော ကိုယ်ကာယလည်းရှိ၊ မတူသော စိတ်အထာလည်းရှိသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကျွန်တော် တစထက်တစ သိရှိလာသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဤမြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ စုဝေးရောက်ရှိပြီး ပြဿနာ ပေါင်းစုံတို့ အထွတ်အထိပ်၌ပေါက်ကွဲကာ “အဖြေကျော်” ကြီးတခု တိတိကျကျ ရစေမည့် အခွင့် အလမ်းကြီးပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်ကကဲ့သို့ ဘဝရေစီးကို ဆန်တက်ကြန့်ခံ၍မနေတော့၊ ပျော့ချင်ပျော့ခွေချင်ခွေ တင်းချင်တင်း မာချင်မာ ဘယ်အရာကိုမှ ထိန်းချုပ်မထားတော့ပဲ ဇက်လွတ်ပေးကာ နေလိုက်ပါသည်။ ၎င်းကြောင့်

ကျွန်တော် ထင်သလိုနေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထင်သလိုနေခြင်း၌ အကြောင်းရင်းဟူ၍လည်း ပြစ်ရာ မရှိတတ်ပေ။ မရှိ၍ မဖြေသောအခါ မသိသူများအဖို့ သံသယကြက်တွန့် တက်စေတတ်သည်မှာလည်း ရှောင်လွှဲ၍မရသော အကြောင်းတရပ်ဖြစ်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဆွေဝင်းက “ကိုယ်တွင်းနာ ကိုယ်ပ ရောက်လာလို့များ အဝတ်မချွတ်ပဲနေသလား ဖိုးထွန်းနိုင်၊ လောကကြီးမှာ အကောင်းဆုံး ဆေးမြီးတို ဟာဘာလဲ- သိတယ်မဟုတ်လား၊ တပွဲတိုး- “အသံပီး” ဆေးဟာ အရက်အပြင်ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ၊ ရော့-သောက်လိုက်” ဟု ကဗျာဆရာအယူအဆနှင့် ဘရန်ဒီတခွက်ကို ရောမွှေပြီးပေးလာပါ၏။

“အေးဗျ-အဲဒါကမှ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ အဝတ်တွေ လှန်းမဲ့သာလှန်းထားရတယ်၊ နေကိုအားမကွီး နိုင်ပဲ လေသလပ်ကိုပဲ စောင့်နေရတော့ ရွှေမီးဖိုကလေး တကယ်လိုလာတော့တာပဲ- ကျွန်တော့်လဲ တခွက်ဗျာ.....”

ဓာတ်ပုံကိုတင်ဦးကလည်း ထောက်ခံကာ အမှုဆောင်တနေရာ ဝင်၍ယူသဖြင့် မောင်ဗမာတို့၏ ယမကာဝိုင်းကလေး ဖြစ်၍သွားကြ၏။ ဝိုင်းဟုဆိုပေသော်လည်း ကိုတင်ထွတ် စံသာရွှေနှင့် ကိုဇော်ဝေတို့က အရက်မသောက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုဆွေဝင်းနှင့် ကိုတင်ဦးတို့သာလျှင် ပုလင်း ကိုင် ခွက်ကိုင် ကုလားထိုင်ရမင်းတြားကလေးများ ဖြစ်၍နေကြ၏။ သူရာနားနီးသော်လည်း သူရာ ဖြစ်မလာသော ကျန်လူများကား ကျွန်တော်တို့အပါးတွင် ကြာရှည်မနေလိုတော့ရာ လောင်းကစား သန်သော ကိုတင်ထွတ်၏ ဆွယ်တရားဟောချက်အရ မော်တော်ဦးပိုင်းသို့ ပြောင်းသွားကြလေသည်။ ကိုတင်ဦးကား အချမ်းမပြေမိ၌မူ ကျွန်တော်တို့နှင့်အဖွဲ့ကျသေး၏။ အနွေးဓာတ်ကလေး အနည်းငယ် ရလာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသဖြင့် ကိုဆွေဝင်းက လူလို၍နေသောဖဲဝိုင်းသို့ အလိုက် သိစွာ တွန်းပို့ ပေးလိုက်ရ၏။ ကိုတင်ဦးမရှိသောကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်၍သွားလေသည်။ ဆလင်မှာလည်း မီးဖိုချောင်စီမံကိန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်၍ ကောင်းဆဲရှိ၏။ ကိုကြီးအောင်နှင့် ကိုစံရွှေမောင် တို့လည်း ရောက်လာကြခြင်းမရှိသေး၊ မိုးမရွာတော့သော်လည်း အအေးဓာတ်ကလေးက ထွေးပိုက်ဆဲမို့ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဆွေဝင်းလည်း အရက်ကလေးစွေးစွေးဖြင့် မေးကာနေလိုက်ကြပါသည်။

နေကိုမမြင်၊ တိမ်ပြင်ခဲခဲ၊ မိုးဖြူကြကြအောက်၌ အရက်သောက်ခြင်းမှာ အဆုံးအစမရှိသော လဟာပြင်ထဲ၌ တယောက်ထဲနှစ်ယောက်ထဲ ခရီးသွားရသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။ သာမန်အချိန်၌ သတ္တလောကသည် အရောင်အဆင်းစုံ၍နေသဖြင့် စိတ်အာရုံတွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ခံစားမှုရသ စုံလေ့ရှိ၏။ ရာသီဖောက်လွဲကာ အရောင်မှာလည်း တခုနှစ်ခုမျှသာ ကဲလွန်အုပ်စိုးနေသောအခါ၌မူ ခံစားမှုရသတွေမှာလည်း ဟာချင်တိုင်းဟာလာသည့်သဘောကို ဆောင်ပြန်ပေ၏။ ၎င်းကြောင့် မြစ်ကျဉ်းအတွင်း၌ လူးလာခေါက်တုံ့လျက်ရှိသော ရေပေါ်ပြေး လေတံစိုက်လေးများသည်သာ ပလီ ပလာ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်နှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆွတ်မိုင်းနေပေတော့သည်။

“မိုး- ဖြိုးစွပ် ဝေစီစီ-

နီ ဝါ ပြာ ရင့်နှော

မြကြော လေပြေချီ

ဝကွက် ရက်ဖြာ

ဧရာမှာ ဧပြောက်နည်း

ယောက်ထည်း ကြောက်သည်းဖို့

ဟိုသည် လွင့်ပါး

စိတ်ကစားပါလှသည်။

အတိတ်တံတားအို

ကပိုကရို လျှောက်ချင်ပြီ၊

လွန်သလား-ကွဲသွား

အစွန်နားမှာ တွေ့မည်၊

သဲစွန်သဲဖျား တွဲထားတာ

မေ့- ပန်းချီ၊

သည်မှာတခု ထိုတခု

နုအလှ နှုတ်ခမ်းနီ

ပန်းချင်း မင်းသက် ခင်းဆက်

လိမ့်မျော ရေနှင့်ရော၊

လေလွင့်သော ကြွေတောမပီ

မေနားအရောက်

ခြေဖျားထောက်

လျှောက်ခဲချင်စမ်းသည်

ဘယ်ကိုပင်ကြည့် ထိနမ်းမဝံ့

နှုတ်ခမ်းတွန့်ကလေး ကြည်ကြည်

လှိုင်းလွန်ပြေး သီကရီ။

ကူးတိုမှူး ပို့ဘူးသည် ခရီးအလည်

နီးမည်....နီးမည်.....”

ကိုဆွေဝင်းက သူ့ကဗျာဆန်းကို သူ့အလွတ်ရထားသည့်အတိုင်း တိုးတိုးကလေး ပြန်ရွတ်ပြကာ- “မှတ်မိသေးသလား- ဖိုးထွန်းနိုင်” ဟု မေးလေသည်။ မြို့ဟောင်းရောက်ခါမှ အတိတ်ကြမ်းကြားမှ ပါမွားကလေးများထိ ဖော်ယူမှတ်တမ်းတင်တတ်နေသော ကျွန်တော်က မှတ်မိကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

“မှတ်မိတာပေါ့၊ နေရာဒေသအလိုက် အကြောင်းအရာဆိုက်ခဲလို့ ကတိုက်ကရိုက်စပ်ခဲတဲ့ ကဗျာကလေးပဲ၊ လေးလုံးစပ်လဲမဟုတ်၊ သံချိုလဲမဟုတ်၊ ကာရံဆိုလို့ ချိတ်ရုံချိတ်ထားတာမို့ ခင်ဗျားဟာက သီချင်းသာသာပါပဲလို့တောင် ကျွန်တော်ပြောခဲဘူးသေးတာပဲ၊ စပ်တာကလဲ စပ်ဘုတ်ပေါ်မှာဆိုတော့ ခေတ်ရှေ့ပြေး ဖြစ်နေတာပေါ့လေ.....”

ကိုဆွေဝင်းကရယ်ကာ- “မမှတ်မိလဲ ဖိုးထွန်းနိုင်ကို ကိုယ်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ဒို့နှစ်ယောက် စာတန်းထဲမှာ ရှာကြည့်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်လို့ပြောမလို့ပါ၊ ကိုယ်တို့က ကဗျာသမားဆိုတော့- စကားပြေမှာမကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ဝါသနာကမရှိလှဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖိုးထွန်းနိုင်က (ဒို့နှစ်ယောက်) ရေးပေးပါဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ဖိုးထွန်းနိုင် တွဲခဲကြတုန်းက ရံဖန်ရံခါစပ်ခဲကြတဲ့ ကဗျာတွေကိုပဲ ပြန်စုပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲရတာပဲ၊ ဖိုးထွန်းနိုင်ဖတ်ရင်း အလှည့်ရောက်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်.....” ဟု ပြောလေ

သည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူ့ပြောစကားအဆုံးကိုပင် မစောင့်တော့ပဲ သူ့ကဗျာသားကို တေးသွားသွင်း၍ သီချင်းလုပ် ဆိုကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကိုဆွေဝင်းက “ခက်” ကနဲ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဖိုးထွန်းနိုင်က ကိုယ့်ကဗျာကို ကဗျာမပီသဘူးလို့ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေတာလား.....”

ကျွန်တော်က တေးညည်းရပ်လိုက်ကာ- “သီချင်းလုပ်ဆိုလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေပြ တာပါ” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ကဗျာဆိုတာသီချင်းဆိုလို့ရရင် ပြေချောတဲ့သဘောပေါ့၊ အဲကားရံကတော့ ရှိရမှာပေါ့လေ၊ ကာရံ ဆိုတာကလဲ လိုတာထက်မပိုဘို့ အရေးကြီးတာပဲလေ.....၊ ကာရံနောက် လိုက်လွန်းအားကြီးရင် ကဗျာ တွေဟာ အစာမကျေ ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကဗျာနဲ့ကာရံဟာ လူတယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အသံနှလုံးပါပဲ၊ ကဗျာကအသံနှလုံး၊ ဦးနှောက်ကကာရံပဲပေါ့၊ အသံနှလုံးကထွက်တဲ့ ကာရံကတော့ မှန်ကန်ချင်မှမှန်ကန်ပေမဲ့ ခံစားမှုကောင်းတယ်၊ ဦးနှောက်ကထွက်တဲ့ ကာရံကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူတယောက်ရဲ့ အချစ်ရေးဟာလဲ ဒီသဘောပဲပေါ့၊ ဟင်းဆိုတာ ဆားမပါပဲစားရင် ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဆားများသွားရင်တော့ လွင့်ပစ်ရတာပဲ၊ ဖိုးထွန်းနိုင်ရဲ့အသံနှလုံးမှာ ကာရံတွေ အင်အားကြီးကြီး ဖုံးလွှမ်းပြီးမထားနဲ့ပေါ့”

ကိုဆွေဝင်းက ကဗျာသမားတို့၏ ရာသက်ပန်ပဋိပက္ခ အကြောင်းအရာမှသည် လူသားတိုင်း၏ ရင်တွင်းပဋိပက္ခ အကြောင်းအရာသို့ ဇွတ်ပင်ကူးပြောင်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်မိပါ၏။ သို့သော် ယခုအချိန်ကျမှ ထွန်းနိုင်ဆိုသော ပုတ်သင်ညိုကြီးသည် ပြေးလေ-ဝေးလေ ကြသော အပျိုတွေမြင်အောင် ခေါင်းညိတ်တတ်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ ကျွန်တော်သည် အရက်ကို ကုန်စင်အောင်သောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်မှောက်၍ ချထားလိုက်ရ၏။ ၎င်းမှာ ဤမျှဖြင့် ယမကာ သွန်းလောင်းမှု အပြီးသတ်ပြီ-ဟု ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘဝ သက်တန်းနုနုတွင် အရွယ်ရောက်သော ယောက်ျားသားမှန်သမျှ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းသည် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ဟု ယူဆထား၏။ အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြရလေသော်..... ကျွန်တော်တို့၏ လူတန်းစားဟုဆိုလိုက်သည်မှာ ခေတ်ဆံသည်၊ ချမ်းသာသည်၊ အမြင်ကျယ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်ထားကြသော တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ အချို့သောလူတန်းစားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလူတန်းစားတို့နှင့် မတွေ့မနေရ ဆက်ဆံရသောအခါ တံငါနားနီးတံငါ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တွေ့ထိသည်ဆိုရုံမျှဖြစ်၍ ဘုရားမမြင်ရဟုဆိုကြသော အင်းလေလံပိုင်ရှင် အဆင့် အထိ မရောက်ခဲ့ပါ။ ပါပါနှင့်မာမာတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို လူ့ဂုဏ်မဖြစ်စေလို၍ အလိုက်အထိုက် သူ့စရိုက်ဟူသောဝါဒကို အခါအားလျော်စွာသာလျှင် ကျင့်သုံးစေသည်ချည်းဖြစ်၏။ ၎င်းသည့်အထဲမှ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း နေအိမ်သို့ မေမြို့မှပြန်ရောက်လာစက မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျွန်းဆွယ်တနေရာမှ လိုင်စင်မှောင်ခိုခေတ်ကျန် သူဌေးတဦး၏ သမီးတော် အချောအလှတို့က

မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်း၍လှမ်း၍ကြည့်ပြီး ဘာတွေမကျေနပ်သည်မသိ၊ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ကိုထွန်းနိုင်နှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ မတန်သေးဘူးရှင့်.....) ဟု ဝေဖန်စာပို့ရှာပေးသေး၏။ သူတို့တတွေကား ခေတ်ဆန်သည် ဆိုသောစကားနှင့် အနောက်တိုင်းဆန်သည်ဆိုသောစကားကို ခွဲခြားသိရာကြာသူများ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် ခေတ်ဆန်သူသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်ကို နေ့စဉ်သောက်သုံးအပ်သော ယမကာစာရင်းတွင် ထည့်သွင်းကာ သူ့မယားကိုယ့်မယား ဖလှယ်ဆဲရှိကြသေးသော မိန်းမယောကျာ်း မခွဲခြားပဲ တဏှာနားနီးတဏှာ ဖြစ်၍နေကြသေးသော၊ အနောက်တိုင်းဆန်ချင်ကြသော သူတို့လောက နှင့် ကြမ်းတပြေးတည်းနေခဲ့ရာတွင် သူတို့ထဲက သူတို့ “ပဲ” ဖြစ်သွားမည်ကိုစိုးသောကြောင့် သူတို့ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြတတ်ပေမယ့် ရောရီရောရော တွေ့ကရာပါတတ်ခြင်းမရှိအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလွန်ခင်က ထားတတ်သည့်အကျင့်ကိုမူ အလိုလိုရ၍လာခဲ့၏။ ထိုအကျင့်သည် ကျွန်တော်ဝမ်းသို့ မီးစာတွေဖြည့်တိုင်း အချင့်တပါးဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။ တဖန်- အရက်၏တန်ခိုးသတ္တိကား နှစ်ဆ တိုးခြင်း ဖြစ်လေရာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၌ဖြစ်စေ၊ ပူဆွေးခြင်း၌ဖြစ်စေ- မူရင်းထက်ပိုမိုလာစေသော သတ္တိထူး ရှိ၏။ လောလောလတ်လတ်၌- ကျွန်တော့်တွင် ရင်တွင်းငလျင်လှုပ်မှုတို့၌ နှစ်ဆတိုးလိုသောဆန္ဒ မရှိချေ။ ဝမ်းနှင့်ချင့်ကာ သတိနှင့်ထားရပေးမည်။

ကိုဆွေဝင်းက “ဖိုးထွန်းနိုင်ဖန်ခွက်မှောက်လိုက်တိုင်း ကိုယ်လန့်လန့်သွားတယ်.....” ဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော် သူပြောသောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရေလည်စွာသိပါ၏။

“မှတ်မိသေးလား” ကိုဆွေဝင်းက ရွှံ့သွေးဖြင့် ရောထွေးထွေးဖြစ်၍နေသောမြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။

“မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ မမေ့သင့်တဲ့ရင်နှင့်တေးတွေပဲ ကိုဆွေဝင်းရာ၊ မှတ်မိသလားလို့ မေးတာတောင် လွန်လှပြီထင်ပါတယ်”

“အင်းလေ- စကားစရာပြီး ပြောရတော့ “မှတ်မိသေးသလား” ဟာ အလိုလို နိဒါန်းဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ မိတ်ဆွေချင်းတွေ့တဲ့အခါမှာ.... ပိန်သွားတယ်နော်၊ ဝသွားတယ်နော်-လို့ တွေ့ကရာ ပြောကြသလိုပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကိုဆွေဝင်း၏ မရိုးဆန်းဥပမာကြောင့် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ရယ်သံသည် မြစ်ယံသို့ လူးလိမ့်၍ထွက်သွားလေရာ လတာပြင်တွင် အစာရှာ၍နေသော ဗျိုင်းတကောင်သည် အဝေးသို့ပျံမြေးသည်။ ရေမျက်နှာပြင်၌ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ထ၍ကျန်ခဲ့ပေသည်။ တခါတုန်းကလည်း ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ထသည်အထိ မြစ်ပြင် ကျယ်၌ အော်ဟစ်ရယ်မိဘူးပါသည်။ ၎င်းသည်မှာကား.....

x x x x

ဖိုးသဂိက သံလျင်သို့လိုက်မည်ဟု တောက်တံ့ကပ်တွယ်ကပ်နေသဖြင့်..... မတတ်သာ၍ ခေါ်ခဲဲ့ရ သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာမကျေနပ်နိုင်ပဲ ရင်ထဲ၌ ဒေါသပုန်ထမှု ပွားများ၍နေပါ၏။ ထို့ကြောင့်.... ကိုဆွေဝင်းတို့၏ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ဝင်မိ၏။ တွေ့၏။ ခေါ်ခဲဲ့၏။ သွားနေကျကလပ်တွင် ခရီးသွားဟန်လွဲ ယမကာပွဲပွဲခြီးကျင်းပခြင်း၌ ကလနားသတ်၍သွား၏။ ဤတွင် ကိုဆွေဝင်းတို့ကား- တနင်္ဂနွေရက်အား၌ ကဗျာသူကဗျာသားတို့အတွက် တကာတော်ရေမြေ့ရှင် မွေးဖွားသန့်စင်ပေသည် တကားဟု ဝမ်းသာအားရရှိကြစွာဖြင့် စကားဖောင်ဖွဲ့ ခွက်ငဲ့ခွက်လှည့်ခြင်းအမှုကို ပြုကြကုန်၏။ ဖိုးသဂိမှာလည်း..... ယဉ်ကျေးမှုအလိုငှာပါဝင်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတပါး၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွင် နှာခေါင်းတိုးအနံ့ခံလိုတတ်သော ဖိုးသဂိအား သောက်ခေါင်းကျူးသည့် မျောက် မောင်မှူး ဘဝရောက်မှ.... မှတ်ဉာဏ်တွေနည်းပါးကာ-ထွေးထွေးဝါးဝါး ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘော ရသဖြင့် အရက်ဖိတိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးသဂိမှာကား..... ကိုယ့်ရူးကိုယ်ပတ် ကိုယ်ခင်းသည့် ဇာတ်ကို အမျှင်မပြတ်စေရအောင် အရက်သံသရာ ဆက်၍နေရလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖိုးသဂိ မူးမော်ပျော်ပါး စကားတွေလေးသွားကာမှ သံလျင်ဖက်ခရီးဆက်မည်။ ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ ထွက်မည်ကိုစိုးလျှင် ဖိုးသဂိ နှုတ်ပိတ်ထားရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ယူဆချက်ကား တက်တက်စင်မှားယွင်း နေလေတော့သည်။ ဖိုးသဂိကား..... ကြက်တူရွေး ခွေးကိုက်ခံရသည်ထက် နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြစ်၍လာပါ၏။

ကိုဆွေဝင်းသည် သာမန်အချိန်၌ ဆိတ်ငြိမ်ကာ သူရာကလေးဝင်မှ.... နှုတ်စအာစရွှင်သူဖြစ်ပါသည်။ သိုရာတွင်- လူကလေးသေးသလောက် စကားကြီးစကားကျယ် ပြောတတ်သူမို့ အနှောင့်အသွား မလွတ်သည်က များလှလေရာ- နေရာတကာ၌ ရန်စင်ဖြိုးဟု ဟိုးဟိုးကျော်သူဖြစ်၏။ ဖိုးသဂိ မှာလည်း အပေါက်အစများလှပြီး အရာရာ၌ အစဆွဲထုတ်သူဖြစ်လေ၍ အရက်ဝိုင်းကလေး စိုပြေမည်မှ မရှိသေးခင်တွင်ပင် ကျွန်တော့်မှာ နင်တန်-နင်တန်-စကားများဖြင့် ဟန့်တားခြင်းများ ပြုလုပ်လာ ရ၏။ ပြောကြသော အကြောင်းအရာကား ဆန်းဆန်းပြားပြားလည်း မဟုတ်ချေ။

“ကဗျာလောကမှာ ခက်နေတာက နောင်တခတ်မှာ ဆရာဇော်ဂျီတို့ မင်းသုဝဏ်တို့လို ကဗျာခေါင် မှူးများ နေရာကိုရကြအောင်.... အပြေးပြိုင်နေကြတာက ခက်တာပျ.....”

ဖိုးသဂိသည် ကိုဆွေဝင်းတို့က ခေတ်ပြောင်းလာသော ကဗျာရေစီးကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူတမျိုး ငါတဖုံ ငြင်းခုံနေခိုက်တွင် ဗလာချီဝင်၍နှက်လိုက်၏။ ကိုဆွေဝင်းက ချက်ဆိုနားခွက်က ရဲကန်ဖြစ်၍ သွား၏။

“ဩ..... ကျုပ်တို့က ကဗျာရသကိုမကြည့်ပဲ နာမည်တလုံး ဟုန်းဟုန်းတောက်အောင်ပဲတင်ဖို့ ကျိုးစား နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား.....”

“မြင်ကြားရတာပြောတာပါ။ စာပေလောကထဲကို စတင်ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်သူတိုင်းဟာ ကဗျာက စလေ့ရှိကြတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဘူးတယ်။ အသစ်-အသစ်သော စာပေလုပ်သားထုကို ကဗျာ ဝန်းကျင်မှာ အမြဲတွေ့ရတယ်....။ ကဗျာသမားအင်အားဟာမသေးဘူး။ စာပေနယ်မှာ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ကျန်ချင်ရင်.... ကဗျာသမားတွေကို လူပျိုလှည့်ထားမှုလို့ ယူဆတဲ့သူ တော်တော်များများရှိတယ်။ ကိုယ်ပြောလိုရာ ဆိုလိုရာကို စာကြောင်းရေးများများနဲ့ လက်ညှောင်းအောင်ရေးရတဲ့နေရာမှာ ကဗျာ တပုဒ်ဟာ များစွာခရီးရောက်တယ်။ ကဗျာဟာ မှတ်ရလွယ်တယ်....။ သီချင်းလိုပဲဆိုဆို အတိတ် တဘောင်လိုပဲရွတ်ရွတ်၊ ကြွေးကြော်သံလိုပဲအော်အော်၊ ပြည်သူ့ရင်ခွင်ကြားကို အလွယ်တကူ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုကြတယ်.....။ ဒါကြောင့်မို့- ကဗျာသမားတို့ရဲ့ကဏ္ဍကို ရိပ်မိတဲ့ သူတွေက ကဗျာခေါင်မှူးများဖြစ်ရအောင် အလှအယက်ကြိုးပမ်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ....။ တချို့လူတွေမှာ ဘာကိုပဲကောင်းအောင်လုပ်လုပ် ပုဒ်ခွဲကြည့်ချင် ကြတဲ့ ဥာဉ် တော်တော်ရှိနေကြတာကော- ခင်ဗျားထည့်မပြောတော့ဘူးလား။ လူကိုလူလိုမြင်မယ် ဆိုပေမဲ့- လူတိုင်းဟာ အမှုအကျင့် တသဘောထဲရှိရမယ်ဆိုပြီး မနုဿဗေဒပတ်ကြီးနဲ့ နေရာတကာ တိုင်းကြည့်လို့ ဘယ်ရမလဲ..။ ဘာကလေးတခု လုပ်လိုက်လုပ်လိုက်၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့ ကိုဖိုးသိတွေ ဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ကိုယ့်သီဝရီနဲ့ကိုယ် ကောက်ချက်ချတာကတော့ ဘယ်မှန်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့လောက ထဲကို ခင်ဗျားဝင်ကြည့်ဘူးမှပြောရင် ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်ကဘောပွဲကြည့်ပရိသတ်ဗျာ၊ ဘောကန်သမားမဟုတ်ဘူး.....”

“ကျုပ်တို့ကလဲ ကဗျာသမားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခေတ်ရေစီးကြောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေတဲ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဝေဖန်ရေးသမားတွေလို အချင်းချင်းအနိုင်ရအောင် ကန်နေကြတဲ့သူမဟုတ်ဘူး.....”

“အကျိုးပြုဝေဖန်ရေးကို ခင်ဗျားတို့ကြိုဆိုရမှာပေါ့.....”

“အကျိုးပြု-အကျိုးပြုနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ စွပ်စွဲချက်မရောက်မချင်း မီးများမီးနိုင်၊ ရေများရေနိုင် ဦးသူပြောစတမ်းဆိုရင် လက်မခံနိုင်ဘူး.....”

ဤမျှနှင့်ပင် တင်းမာမှုအထွတ်အထိပ် ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် မဆီမဆိုင် ကဗျာမြိုင်တွင် တုတ်တပျက်စားတပျက် ဖြစ်ရတော့မည်ကို တားဆီးရန် ကျွန်တော်ကြိုးပမ်းရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ရှိနေသောအရက်ခွက်ကို ကုန်စင်အောင်သောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို အသံမြည်အောင် မှောက်ချ

လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ..... အားလုံးသည် အသံတိတ်ဆိတ်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

“အရက်သောက်နေရင် ခွက်မှောက်လိုက်တဲ့သူဟာ ကျန်လူတွေကို ချဲလင့်လုပ်တဲ့သဘောကို ပြသတဲ့ဗျ၊ ကဲ-ဘယ်သူတွေက ကျနေတဲ့ပြန်ချဲကြမလဲ”

ကျွန်တော်က မရယ်မမော မာကြောကြောဖြင့် ပြောလိုက်ရာ... ဖိုးသာဂိရော ကိုဆွေဝင်းပါ ကြောင်သွားကြလေသည်။ လူဖြောင့်စိတ်တို့ ကိုဆွေဝင်းကား သူ့ဗလသေးသေးနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်တောတော ပြန်ကြည့်လေသေးသည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဖိုးသာဂိမှာမူ စကားစစ်ထိုးခြင်း၌သာ သူရဲကောင်းဖြစ်ပြီး ဘယ်သောအခါကမှ လက်ရုံးအားကိုး ရှေ့တိုးဝံ့သူမဟုတ်ခဲ့သောကြောင့် ကြောင်စိစိကလေးဖြစ်၍ နေလေသည်။ ၎င်းသို့ဖြင့် သူတို့၏စိတ်ရင်းများကို ထင်းကန်မြင်လိုက်ပြီးဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ရပါ၏။ ပြီးမှ.... “ဆင်ဆိုသည်မှာ နံရံကြီးပါတကားလို့ ပြောသမျှ ကာလပတ်လုံး စစ်ပွဲတွေဖြစ်နေအုံးမှာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဗိုလ်ပေါ်ဗိုလ်မလုပ်ချင်ပဲနဲ့ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်ဖို့ ဝင်လုပ်ရရင်တော့ အဆိုးမဆိုနဲ့ပဲ ဟဲ-ဟဲ” ဟု ဆိုကာနေရာမှ ထလိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်တုန်းဗျ.....”

ကိုဆွေဝင်းကမေး၏။

“တညင်ကို.....”

“ကျွန်တော်လဲ လိုက်မယ်.....”

ကျွန်တော်သည် ဖိုးသာဂိကို ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ “မတဲအတူနေဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုလက်ခံရင်တော့ လိုက်ခဲ့ဗျာ” ဟု ပြောရပါ၏။ ဖိုးသာဂိကား- ရတုသဘင် ဆင်ရင်ကျင်းပနေ၏။ ရတုဆိုသည်မှာ... ကဗျာသမားကိုဆွေဝင်း ဖန်ဆင်းသော ဘန်းစကားဖြစ်၏။ ရယ်ရွှင်ခြင်း၌ အစစ်မဟုတ်အတု (ရယ်တု-ထိုမှ ကာလရွေ့လျော့သော်-ရတု) ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ လောကတွင် ကမ္ဘာဖျက်ပိုးမွှားများသည်ကား မိတ်ဆွေတုများ ဖြစ်ကြပါပေသည် မဟုတ်လား”

နေမွန်းတည့်လအခါ- လှိုင်းကြက်တွန်များအပေါ်တွင် ရွှေရည်ငြိစွဲ၍ ပြဒါးလေးတဆွေဝ ပြဒါးအလှ ဘဝသံသရာကြီး ခင်းကျင်း၍ထားဆဲတွင် စပိဘုတ်ဦးဖြင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းလှိုင်းခွဲကာ သံလျင်ဖက်သို့ မောင်းနှင်၍ လာခဲ့ကြရာတွင် ကျွန်တော့်ဘေး၌ ဖိုးသာဂိကထိုင်၍ ကိုဆွေဝင်းက နောက်တွင်ထိုင်ကာ

လိုက်ပါလာကြ၏။ ဖိုးသဂိကား- စကားတစ်ခွန်းမှ မဟမထုတ်ပဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်ပါလာကြ၏။ ကိုဆွေဝင်းကမူ အလှအပကို မြတ်နိုးတတ်သူပီပီ..... သဘာဝပန်းချီကားနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသမောဟတို့ပျောက်ကွယ်ကာ စိတ်အလျဉ် ညင်သာ၍နေသဖြင့်..... သီချင်းတအေးအေးဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း..... ကိုဆွေဝင်း၏ဓာတ်ကူးကာ ခပ်မြူးမြူးသီချင်းတပုဒ်ကို ဆိုကြည့်မိ၏။ “မင်းနန္ဒဟာ မြစ်ကြီးစီးလို့ မိကျောင်းကူးသတဲဟေ ကဲ..... မယ့်ချင်နေ” ဟူသော သီချင်းပြောင်ကို ရွေးဆိုမိရာ ကိုဆွေဝင်းက သီဆိုမှုရပ်သွားပြီး “ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ် ကိုထွန်းနိုင်...” ဟု ခပ်တည်တည်ဆိုလေ၏။

“ပြောဗျာ.....”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ဆီလာတိုင်း မြစ်ကြီးစီးလို့ မိကျောင်းကူးကူးသွားတာကို ကျွန်တော် သိထားတာကြာပြီ။ မသင်္ကာလို့ လိုက်ချောင်းကြည့်မိတယ်ဆိုပါတော့-အဲဒါ ဟို.....ဟို..... တကယ်ပဲ ရှင်မွေးလွန်းနဲ့ တွေ့နေလို့လား”

“ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ အတော် အချောင်းအမြောင်းဝါသနာပါတဲ့ သူတွေပဲဗျ။ ဟုတ်တယ်- မွေ့နှမ်းလား၊ မွေးလွန်းလားတော့ မသိဘူး၊ ကာရံသဘောနဲ့ ပြောရရင်တော့ မြေ့ကျွမ်းချစ်ခင် စုရစ်ဆင်ကလေးတယောက်တော့ ရှိသဗျ။ ကြာဆိုတော် တော်တောင်ကြာပါပြီ.....”

၎င်းသို့ပြောပြီး ဖိုးသဂိဖက်သို့ စဝိဘုတ်စတီယာရင်ကို ထိန်းကိုင်ရင်း..... စွေစောင်းကြည့်သော အခါ သူက ကျွန်တော့်ကိုခိုးအကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၍ သွားကြလေသည်။ ဖိုးသဂိက ပြုံး၍ပြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ရကာ “ညိုဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ ဆရာဖိုးသဂိ” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့-ကျွန်တော် ရိပ်မိပြီးသားပါ.....၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ကဖွင့်မပြောရင်.....”

“ဘာတုန်းဗျ-ခင်ဗျား ညို့ကို ပိုးပန်းမိမယ်ပေါ့- ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားတယောက်ဖြစ်လျက် ယောက်ျားနုလုံးသားမရှိပဲ အလစ်ဆွဲသည့် ချစ်သဲအားကိုး သည်လူဆိုးကို ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း မေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးသဂိကား ရှက်ဟန်ရွံ့ဟန် စိတ်ပျက်ဟန်လည်းမပြချေ။ ပြဒါးကွက်တို့ အက်ကြောင်းတွေ ဗလပွတင်၍နေသော မြစ်ပင်လယ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးမှ “ကျွန်တော်ညိုကိုတော့ ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုးမှ မထားမိပါဘူး” ဟု ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်လေ၏။ ဖိုးသဂိက လေသံတမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က မေးခွန်းများ ဆင့်ကဲကြချမည်အပြု၍ အပြင်းခုတ်မောင်းလာသော ရေတပ်သင်္ဘောတစင်း၏ သတိပေးဥဩသံ

ကြောင့် စတီယာရင်ကို လမ်းကြောင်းမှန်ရောက်အောင် ပြန်လည်ထိန်းပေးလိုက်ရသဖြင့် စကားစပြတ်၍သွားလေသည်။

တဖန်- ရေကြောင်းမှန်သွားသောအခါ၌ ကိုဆွေဝင်းက- “ညို-ဟုတ်လား ညိုတဲ့လား၊ နာမယ်ကတော့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့အသွင်အပြင်နဲ့ ဟပ်မိပါ့မလား.....” ဟု မေးလာပြန်သဖြင့် ချစ်ဖက်ကြင်ဖော်ရွေးရာ၌ အသွင်ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း.... ဟု စစ်တမ်းထုတ်ချင်လာပြန်သဖြင့် ဖိုးသာဂိကို ခေတ္တအနားပေးလိုက်ရပြီး ကိုဆွေဝင်းကို အပြန်အလှန်မေးခွန်းပုံစံများဖြင့် နှိပ်စက်ကလူပြုမိ၏။ ကောက်ချက်ကား မချဖြစ်ကြ။ ဘဝအသွင်အပြင်နှင့် နှလုံးသား အသွင်အပြင်တို့သည် ဘာတပြန်ကျားတပြန်ဖြင့်ပင် ရပ်တန်းကရပ်၍ သွားကြသည်မှာ ဆိပ်ကမ်းအထိဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ သံလျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိကာ ဆင်းလိုက်ကြပြီးနောက်..... စပိဘုတ်ကို အစောင့်လက်အပ်ကာ ကြိုးချည်၊ တာရပတ်အုပ်စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခိုက်တွင်ပင် သံလျင်ကူးတို့သည်လည်း နောက်မှ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ကူးတို့သင်္ဘော ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ချီကောက်သဘောအရ ခရီးသွားများ ပြည့်သိပ်လျက်ပါလာလေရာ ဥသြသံတစ်စီဖြင့် ကမ်းကပ်သည်ဆိုလျှင်ပင် ပဲကျားအိုးမှောက်သက်သို့ လူသူတို့လျှံကျလာလေရာ ကျွန်တော်တို့၏ စပိဘုတ်ကလေးမှာ လှလှပပဆေးခြယ်၍ထားသောကြောင့် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းတရပ် ပေါ်ထွန်း၍သွားလေသည်။ ယခင်အခါများက သံလျင်သို့ ကျွန်တော်လာလေ့ရှိခဲ့ရာတွင် လူမြင်သူမြင် ခံရမည်ကိုစိုးသဖြင့် အကာလအခါတွင်သာ အပြန်သွား ပြေးလွှားခဲ့ခြင်းရှိပါ၏။ ယခုသော် မသူတော်တပါး နောက်ပါးမှကပ်၍ ပါလာသောကြောင့် ရေကြောင်းတွင် ရှင်လောင်း လှည့်၍ လာသည့်အလား သူစိမ်းတရာတပါးတို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခွင့်ရ၍သွားပေသည်။ ကြာကြာဝါးမည့်သွားသည် ယခုပင်လျှင် အရိုးစူး၍နေသည်ဖြစ်ရာ တိုင်းအလုံး ပြည့်အနံ့ ကျေညာသတင်း မဖြန့်မီ ညိုနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ သံသရာခရီးကို ပြီးဆုံးခြင်းအခန်းသို့ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရောက်စေရမည်မှာကား..... မလွဲစကန်ဖြစ်ပေမည်။ ထွန်းနိုင်သည် သူများထက် ခေါင်းတလုံးပိုမြင့်သောသူဖြစ်လေရာ.....

“အကို....အကို.....”

ဆိုက်ကားသံ၊ မြင်းလှည်းသံနှင့် ကားဆရာတို့ အော်သံဟစ်သံများအကြားမှ ချိုမြသော အသံကလေးတခု လွင့်၍ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိ၏။ ညိုဖြစ်လေသည်။ ညိုသည် သူ့ဘာမျက်မမြင်ကိုတွဲကာ သင်္ဘောစီးများ၏နောက်ဆုံးမှ တံတားပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ညိုတို့သားအဖမှာ မိမိတို့သဘောအလျောက် တကြိမ်တခါမျှ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ခြင်းမရှိဘူးသောအဖြစ်ကို သိသောကြောင့် အံ့ဩစွာ ကြည့်၍နေမိပါသည်။ ဖိုးသာဂိကား- နွားငတ်ရေကျသဖွယ် ပါးစပ်ဖြိုကာ

အသံမထွက်ပဲ ဟဲ၍နေ၏။ ကိုဆွေဝင်းကမူ ကျွန်တော့်ကို မျက်စချီကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“ညိုတို့၊ ရန်ကုန်လာမယ်ဆိုရင်လဲ အကို့ကို အစောကြီးထဲက အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့.....”

ဝံပိုခြေလှမ်းများနှင့် ကျွန်တော်ညိုတို့နားလျှောက်သွားပြီး ၎င်းသို့ပြောလိုက်သောအခါ ညိုသည် မျက်နှာကလေးတချက် ပြက်သိကာဖြစ်သွားပြီးမှ မသိမသာ အိန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးလျှင်..... “ဘဘကို ဆရာဝန်က ဆေးစစ်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီလို့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တာနဲ့ အချိန်က သိပ်မရတော့ လို့.....” ဟု သံချိုအေးနှင့် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်လား- ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့လဲ- ရောဂါကကော.....”

ကျွန်တော်တို့သည်ခရီးသွားများ အနည်းငယ်စဲ၍သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် အားလုံးအတူတကွ ဆိပ်ခံတံတားမှ လျှောက်၍လာကြရာတွင် ကျွန်တော်က ရောဂါအခြေအနေကို မေးမြန်းလိုက်ရာ၌ ရုတ်တရက်တုန့်ကာ ခြေလှမ်းတန်လိုက်ပြီး ကြောင်တောင်ကန်းမျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မှန်း၍ကြည့်လေသည်။ ဘဘ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း တစုံတခုကိုပြောမည်ဟု အားယူ၍နေသည့်ဟန်ဖြင့် တရွရွ လှုပ်ရှား လာကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်ကန်းသူအိုကို မသိသားဆိုးဝါး ရောဂါအပြားမေးမိသည်ကို အားနာ လိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် “မျက်စိက မြော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်တဲ့လား၊ ကျကျနန စစ်ဆေးချင် ရင်တော့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးရမယ်ဆိုရင် ပေးပါရစေ-ဘဘ၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ အသိဆရာဝန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်” ဟု စကားဖာ၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။

ဘဘသည် အားယူ၍ပြောတော့မည် ဟန်ပြင်ခြင်းကို ပြန်၍ရုပ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက် ၏။ ပြီးမှ-“မလိုပါဘူး-မောင်ထွန်းနိုင်ရာ၊ ဒီမျက်စိကွယ်တာ ကြာလှပြီဆိုတော့ ဘဘအဖို့ နေသား ကျခဲပြီးသားပါ၊ ဘဘမှာက ဒီသမီးကလေးကြောင့်သာ ဆရာဝန်ဆီ သွားသွားနေရတာပါ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ညိုကား..... သူ့ဘဘကိုတလှည့် ကျွန်တော့်ကိုတလှည့်ကြည့်ကာ နေရသဖြင့် ရောဂါအကြောင်းမေးလာလျှင် ရင်နှင့်တတ်ကြသည်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်လည်း မိမိနှင့်အတူ ပါလာသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရ၏။

ညိုက ဖိုးသာဂိုကို- “သိပြီးသားပါရှင်.....” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး၊ ကိုဆွေဝင်းကိုမူ “ညို-ခင်တတ်ပါတယ်” နှင့် လက်ခံလေသည်။ ဘဘကမူ- ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ လုပ်၍ပြလေသည်။ ဖိုးသာဂိုက သူ့အကျင့်အတိုင်း ဟောင်ဘွာ-ဟောင်ဘွာဖြင့် (ညိုတို့ဆီ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ချင်တာ ကြာလှပြီ ခင်ဗျ.....) နှင့် စလာသေးသော်လည်း လူရှေ့သူရှေ့၌ အကျော်ခေးယျ ဖြစ်သထက်ဖြစ်မည် ဖိုးသော ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျိုက်ခေါက်သို့အမြန်ရောက်ရေး နှိုးဆော်လိုက်ကာ အငှားဂျစ်ကားတစင်း

ပေါ်သို့ အမြန်တက်စေရ၏။ သုတ်သီးသုတ်ပျာကြားမှပင် လဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က အပ်ထားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဖုံးသုတ်နေရင်းမှ ယူမယူလှမ်း၍လက်ပြသေးရာ မယူသေးကြောင်း မျက်စိမှိတ် ပြခဲ့ရပြန်သည်။ ၎င်းသည့်အဖြစ်ကို ဖိုးသာဂိက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပေးသေးသည်။

“ကိုထွန်းနိုင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတော့ လေကခံသေးသလားဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ လေကာနဲ့ ဆိုရင် ဆိုင်ကယ်ကို မထိန်းတတ်ဘူး..... ဒီဖက်လမ်းတွေကလဲ ချိုင့်ခွက်ကများဆိုလားပဲ.....”

ဖိုးသာဂိက..... စကားရောင်းစကားဝယ်လုပ်သော်လည်း ဇွတ်ပင်မကြားချင် ယောင်ဆောင် နေလိုက် ကာ.... “ကားဆရာကြီး ခင်ဗျားအရက်သောက်လာသလား ဗျ-နံ့တယ်” ဟု သွယ်ဝိုက်ကာ သတိပေး လိုက်မှ ငြိမ်၍သွားလေသည်။

ညိုကား..... ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားမပြော.....၊ ကိုဆွေဝင်းတို့ကိုလည်း ယဉ်ကျေးမှုသဘောအရ အမေးအစမ်းကလေးများမလုပ်ပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလိုက်၍လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခပ်မဆိပ်သာ နေလိုက်ရပေသည်။ သို့သော်- ကျိုက်ခေါက်ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ညိုကား ဖိုးသာဂိဖက်လှည့်၍ “ဆရာ အကိုထွန်းနိုင်နတ်ဆိုတာကို နတ်စင်တရာမှာ သွားကြည့်ချင်တယ်ဆို- ဒီကားနဲ့ဆက်သွားလို့ရတယ်” ဟု ကားပေါ်မှအဆင်း၌ ဖြုန်းကနဲခိုင်းကနဲ ဆိုင်းမဆင့်ပဲပြောလိုက် သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ရပြန်လေသည်။ ဖိုးသာဂိကား-ကျွန်တော်မသိပဲ ညိုနှင့်တွေ့သိခဲ့စဉ်က သမ္မရန်ပေါင်း သောင်းပြောင်းတွေ မည်မျှပြောခဲ့သည်မသိချေ။ ယခုမှစ၍ အထုပ်ကလေးတွေ အစီအရီ ဖြည့်ပြကြတော့မည်ထင်ပါ၏။

ဖိုးသာဂိမှာ ကားပေါ်မှဆင်းရတော့မလို တက်ရတော့မလို အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရာ၌ ကိုဆွေဝင်းက အခြေအနေကို ကယ်တင်သည့်အနေဖြင့်... သူပါနတ်စင်တရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုကြောင်း ပြောလိုက်မှ ကားဆရာလည်း ဒေဝဒတ်လောင်းလျာနုစိဦးအား..... ဝှီးကနဲ မောင်းနှင်သယ်ဆောင်သွားလေတော့ သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ညိုလည်း ဘဘကိုတွဲ၍ စောင်းတန်းတွင်ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။ ထိုင်နေကျ ကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် ဘဘအား နေရာချထားပြီးနောက် ညိုကား ထမင်းစားမလား မေးရာတွင်မရ၊ ဘဘက ခေါင်းခါပြ၏။ ညိုသည် မျက်နှာကလေးညို၍သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာတချက် လှန်ကြည့်ပြီး နောက် ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်ရာ အဖီကလေးအတွင်းသို့ ဝင်၍သွားလေသည်။ ဘဘကား- စိတ်မုန်တိုင်းတခုခု၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံစားနေရသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေပုံရသည် ဖြစ်သဖြင့် လူတခုပူမှုရယ်တဲဆယ်ကုဋေ ဆိုသည့်အတိုင်း ဧရာအိုတွင်လည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ သောကလှိုင်းတွေ ရှိပေမည်ဟု သဘောပိုက်ရပြီး၊ ကျွန်တော်ငြိမ်ဆိမ်စွာပင် ဘဘ၏နံ့ဘေးတွင် ထိုင်နေလိုက်ရပါ၏။

ဘဘသည် ပတ္တလားလက်ခတ်သံများကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ယူငင်လိုက်ပြီးနောက် မတီးပဲ လက်ခတ်ဘု ကလေးများကို စမ်း၍နေလိုက်၏။

“တီးပါအုံး- ဘဘ.....”

ဘဘသည် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည့်အသွင်ပင့်၍ထားကာ... ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြ၏။

“ဘဘရင်ထဲမှာ အမြဲပဲတီးဆိုနေတာပဲ မောင်ထွန်းနိုင်၊ ငါ့သားက ကြားချင်လို့လား.....”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော်နားထောင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့- ဘဘရင်ထဲက စကားတွေကိုတော့ ဘဘနှလုံးသားထဲက ကျွန်တော့်အတွက်ရယ်လို့ သက်သက်ထုတ်မပြစေချင်ပါဘူး”

ဘဘသည် “ဒီပါအေးမြ သပြေညာ” ဟု ပတ္တလားစမ်းလိုက်ပြီး လက်ခတ်ကို ပြန်ချလိုက်ပြန်၏။

“ဘဘထုတ်မပြလဲ တနေ့မှာတော့ မောင်ထွန်းနိုင် သိရကြားရမှာပါပဲ၊ နှုတ်ကပြောတဲ့စကားထက်.... မျက်လုံးကပြောတဲ့စကားဟာ ပိုပြီးထိရောက်တယ်ကွဲ့.....၊ မျက်လုံးကပြောတဲ့စကားထက် နှလုံးသည်းပွတ်က ပြောတဲ့စကားက ပိုပြီးထက်မြက်ပြန်ရောမဟုတ်လား၊ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ရင်ထဲက အလိုလိုထိသိလာတဲ့နေ့ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်လေ..၊ ဘဘဟာ ငါ့သားကိုအားကိုးပါတယ်။ ငါ့သားတကိုယ်လုံးမှာ ယောက်ျားပီသဆုံးဟာ နှလုံးသားဖြစ်ပါစေလို့- ဘဘဆုတောင်းနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ ကွယ်.....”

နှုတ်ခမ်းဆွဲဆွဲ လျှာလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တလုံးချင်းပြောသော ဘဘ၏စကားများသည်.... ကျွန်တော့် ဟဒယတွင် နိမိတ်ပုံကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ထင်ဟပ်လာစေပါ၏။ ကျွန်တော်ညိုထံသို့ ဗျတ္တပန်းဆက် ရက်မပျက်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ စကားရှည်ရှည် မြည်မြည်စစ ပြောခဲ့ဘူးခြင်းမရှိပေ။ နုပျိုသောချစ်ခြင်းသည် ချမ်းငြိမ်း၍နေသော သူတယောက်အဖို့ ပူရှိန်ငွေ့ငွေ့ ကလေး ပေးတတ်သောကြောင့် ဘဘမှာ ကျွန်တော်တို့နားမှ ဖယ်ရှောင်ကာနေသည်ကများ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ဘဘသည် “နေကောင်းရဲ့လား” နှင့် “ပြန်အုံးမယ်” တွင်သာ စကားသံသရာ လည်ခဲ့ရ၏။ တနေ့ကျမှ ဘဘသည် ရင်မှဖြစ်သော စကားပဒေသာတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ခင်းပြပါ သနည်း။ မျက်မမြင်ဘဝ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်က မတော်တဆ စကားစ မိသဖြင့် မျိုသိပ်ထားရသမျှ ဖွင့်ဟလာသည်လား မသိချေ။

“မိမိကိုယ်မှအပ- တပါးအသူအတွက် ကိုယ့်နှလုံးသွေးကို ပေးဆက်နိုင်တဲ့သူဟာ ယောက်ျားပီသ တယ်လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လားဘဘ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝအဆက်ဆက် ယောက်ျားပီသလာခဲ့တဲ့ လူပါ.....”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို လွှတ်ကနဲပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩသွားရပြန်ပါ၏။ ဘဝအဆက်ဆက်ဆိုသည့် စကားကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ ထည့်သွင်းပြောဆိုမိသည် မသိချေ။ ဘာဘဝပင်လျှင်... အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ပြောလိုက်သည်ကို ထူးဆန်းသွားသလိုဖြစ်ပုံရ၏။ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလေသည်။ ကလေး၊ သဘင်သည်၊ အရူးတို့၊ ပြောစကားတွေ မှန်တတ်သည်ဆိုပါက ကျွန်တော် မည်သည့်အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်ပါမည်နည်း။ ဘာဘကား စကားပြောစရာ ကုန်သွားပြီဟု ပြသည့် အလား..... ပတ္တလားကိုဆက်လက်၍ သံဆန်းကလေးတခု စမ်း၍နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာ အနားမှ အသာထကာ ညိုရှိရာ မီးဖိုချောင်ကလေးသို့ ဝင်ခဲ့မိ၏။

“ဟင်..... ညိုထမင်းလဲ မစားပါလား.....”

“ထမင်းပွဲရှေ့ချပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ငို၍နေသောညိုကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်မေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ညိုသည်- ကျွန်တော်မမြင်အောင် မျက်ရည်ကိုကွယ်၍သုတ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဖက်လှည့်ပြီး မတ်တတ်ထလိုက်လေသည်။ သို့သော်... ညိုပါးပေါ်မှ မျက်ရေစီးကြောင်းများကား- ထင်ရှားဆဲပင် ရှိလေသည်။

“ထမင်းပွဲရှေ့ချပြီး ဘာဖြစ်လို့ငိုနေသလဲဟင်.....”

ညိုသည် ကျွန်တော်အပြောမှ သူ့ပါးပြင်မှမျက်ရေစများကို သုတ်လိုက်ပြီး.... “အကို့ကိုထုတ်ပြောလို အကို့အတွက်လဲ အကြောင်းမထူး၊ ညိုတို့အတွက်လဲ အကျိုးမပွားတဲ့ကိစ္စပါ အကိုရယ်၊ မသိချင်ပါနဲ့၊ သိဖို့ကောင်းတဲ့နေ့ကျတော့ ညိုပြောပြပါမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“အကိုထင်တာက ညိုနဲ့ဘာတို့ဟာ အင်မတန်အေးငြိမ်းတဲ့ဘဝမှာ ချမ်းသာသုခပြည့်ပြည့်နဲ့ နေကြတယ်လို့ ယူဆထားတာ....၊ ညိုတို့မှာလဲ ကျိတ်ဆွေးစရာရှိနေပြီလား....”

ကျိတ်ဆွေးစရာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အကိုရယ်၊ လောကမှာ ဘယ်သူမပြုမိမိမှု ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေသာ ကျိတ်ဆွေးဖို့ လောင်စာဖြစ်တတ်တာပါ၊ ညိုတို့မှာ ကျိတ်ဆွေးစရာတွေ မရှိပါဘူး....”

“နို့-ဘာဖြစ်လို့ ကျိတ်ငိုတာလဲ....”

ညိုသည် ကျွန်တော်က ကလေးဆန်ဆန် ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သောအခါ မကျေမနပ်သော လေသံကို ကျက်မိသဖြင့် ပြုံးယောင်ပြုလိုက်ကာ.... “သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး တင်းတင်းလာတဲ့အခါတိုင်းမှာ အသဲက အရေကြည်ထွက်သတဲ့ အကိုရယ်၊ ဒါမျိုးကို အကိုကပိုသိမှာပါ။ လက်ရှိဘဝ အခြေအနေ

နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချပါ။ အကို့စိတ်မှာ အနှောင့်အရှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့ နော်” ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဒါဖြင့် အကို့စိတ်မကောင်းမဖြစ်ရအောင် ထမင်းစား”

“အင်း.....”

ကျွန်တော်က ညို့အား လက်မောင်းတဖက်မှဆွဲကိုင်ပြီး ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကလေး၌ အတင်းထိုင်စေသော အခိုက်မှာမူ ဆိုင်ရှေ့မှ ပန်းဝယ်သူ (ထင်၏)က လှမ်းအော်မေးလိုက်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ညို့လည်း ပျာယိပျာယာဖြင့် ထွက်သွား၏။ ကျနော့်မှာမူ မိမိပါနောက်ပါးမှ ထက်ချပ်လိုက်သွားလျှင် ညို့ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်မည်ကိုစိုးသဖြင့် မီးဖိုထဲတွင်ပင် နေရစ်ခဲ့ရပါ၏။ မီးဖိုမှာလည်း အမိုး တခြမ်းချ အဖိကလေးဖြစ်၍ ခေါင်းမလွတ်ကိုယ်မလွတ်ရှိလှသဖြင့် တောထဲမှ မျောက်ဝံ (ခြင်းလှောင်) ခံရသကဲ့သို့ အနေကြပ်၍နေပါသည်။ ညို့ကိုဘယ်သောအခါမှ ကျွန်တော်ဝင်ချင်ထွက်ချင်တိုင်း ချောင်ချိုသက်သာသော မီးဖိုအသစ်တခု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆောက်ပေးနိုင်မည် မသိပေ။ ကျွန်တော် မြင်ရသည့် စဖိုသုံးပစ္စည်းများကား သေးသေးကွေးကွေး ပီစီညက်ကလေးတွေသာ ဖြစ်၍နေ၏။ ထမင်းအိုးသေးသေး၊ ဟင်းအိုးသေးသေး၊ ငပိအိုးကပ်ကပ်၊ ဆန်တောင်းပြတ်ပြတ်ဖြင့် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စာတွင် ကျွန်တော်ပါပါဝင်လာပါက မီးဖိုချောင်တော်လှန်ရေးကြီး အကြီးအကျယ် ပြုလုပ် ရပေ လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်အတွေးနယ်ချဲ့လိုက်မိပါသည်။ မကြာမီ ညိုပြန်၍ဝင်လာ၏။

“ပန်းဝယ်သူ အောက်မေ့လို့အကို့ရယ်.....၊ လက်စသတ်တော့ တောက ဖောက်သယ်ကြီး ဖြစ်နေ တော့တယ်၊ ကြည့်စမ်းအကို၊ သူလက်ဆောင်ယူလာတာတွေလေ.....”

ညိုကပြမှ သင်းကနဲ့ မွေးထုံကြိုင်လှောက်သွားသော အင်ကြင်းပန်းခိုင်ကြီးများကို လက်ထဲ၌ တွေ့ရ ပါ၏။

“ဟောဒီ- အင်ကြင်းပန်းတွေဟာ ရာသီအလိုက်သာ ပွင့်ရိုးထုံးစံရှိတာ အကိုရဲ့၊ ရာသီကြို ရာသီလွန်ရယ်လို့ ပွင့်ခဲ့ဘိခြင်းပဲ၊ အကိုနဲ့တွေ့တိုင်း အင်ကြင်းပန်းတွေ ကြိဖန်ရတယ်နော်.....”

ပန်းအကြောင်း ကောငင်းကောင်းမသိသော ကျွန်တော်က မည်သို့မျှမှတ်ချက်မချမိပဲ၊ ညို့လက်ထဲမှ အင်ကြင်းပန်းတစ်ခိုင်ကို လှမ်းကိုင်ယူနမ်းမိလိုက်ပါ၏။ မီးဖိုခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်း၌ ယန့်ပြေး စရာ နယ်နိမိတ်ကန့်သတ်၍ ထားသောကြောင့် ကျွန်တော့်နာဝတွင် တလုံးတခဲမွှေနှောက်ခြင်းကို ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရရာ ရုတ်တရက် မူးနောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် ထုတ်တန်းသို့ လက်တဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ကာ အားပြုထားလိုက်ရလေသည်။

“အကို အနေကြပ်နေပြီထင်တယ်၊ လာလာ.....ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ပန်းအိုးထိုးကြစို့ရဲ့၊ ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ လေကောင်းလေသန့်လဲ ရှုရင်းပေါ့”

ညိုက ကြည်ရွှင်စွာဖြင့် တွဲခေါ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ ပြန်ပါ၏။ စောင်းတန်းတလျှောက်မှ ဆိုင်နားနီချင်း ပန်းသည်အပေါင်းတို့ကား- သိပြီးကျွမ်းကျင် ဖြစ်၍နေကြသဖြင့်- “အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းကြတာလဲ အခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဆုတောင်းမဲ့အတူတူ အခုပဲယူလိုက်ကြရင် ပြီးနေတဲ့ဟာ.....” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နောက်ပြောင်ကြပေသေး၏။

ညိုကလည်း ရယ်ရယ်မောမောပင် “ဒီဘဝအတွက် ဆုတောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်တို့ရေ၊ နောက်ဘဝအတွက်ရင့်” ဟု ပြန်ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားအလာ၌ သွေးကြောများရပ်ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ ရှိန်းကန်ဖြစ်၍သွားပြီး နေရာတွင် တန့်ရပ်နေလိုက်မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ-အကို၊ ညိုဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်မှုအရှိန်ကို မထိန်းနိုင်သေးသဖြင့် စက္ကန့်အတော်ကြာကြာမျှ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပဲဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ- “ညိုနဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခွဲရေး တွဲရေးကအစ ဘာမဆို ကြိုက်တာကိုပြောနိုင်တယ်-ညို၊ နောက်ဘဝဆိုတာတော့ ထည့်မပြော စေချင်ဘူး” ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်ရ၏။

ညိုက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ- “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြပါ၏။ နေ့လည်နေ့ခင်း နေပူရှိန်ပြင်းဆဲအခါမို့ ဘုရားဖူးသူများ ကင်းရှင်းကာ လူခြေအတိတ်ကြီးတိတ်ကာ ဆွဲလှဲသံများဖြင့်သာ သဘာဝတေးညိုညို လွင့်ပျံ့နေလေသည်။ ညိုသည် ကျွန်တော့်ကို ကလေးဆိုးကြီးတယောက်ကို ကျောင်းသို့ပို့ရာ၌ လမ်းခုလပ်တွင် ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် လက်ကိုမလွတ်တမ်းဖမ်းဆွဲထားသည့်အလား ဘုရားပန်းအိုး များ ရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားကာ ဘုရားပန်းထိုးစေလေသည်။

“ပေး-ညို၊ ပန်းအိုးတအိုးထဲမှာ ရအောင်ထိုး၊ ဒါမှနောက်ဘဝ.....”

ညိုသည် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ကမန်းကတန်း လိုက်ပိတ်၏။

“နောက်ဘဝဆိုတဲ့ စကားကို မပြောရဘူးဆို.....”

ညီသည် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်တော်သည်သာ အရှင်သခင်ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို ကွက်ကနဲ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ညွတ်နူးကြည်မွေ့လိုက်မိကာ ဘုရားရှေ့တွင်ပင် ပွေ့ဖက် လှနိုးနိုး တားမနိုင်ဆီးမရ ဖြစ်သွားပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ညိုဆိုသော မြန်မာမိတ် နိပ်လှသော မိန်းကလေးကို ငရဲမပေးလိုသဖြင့် ဘုရားပန်းများကိုသာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူ့ လက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ပန်းနှစ်ပွင့်သုံးပွင့်ကား မြေမှာသွားရသေး၏။ ညိုက ကောက်ယူ လိုက်ကာ.....

“ကဲ- အကို ဘုရားကန်တော့ပြီးတော့ ဟောဒီ-ပန်းကလေးတွေယူသွားပြီး ပဒေသရာဇာအုတ်ဂူဖက်မှာ သွားအပန်းဖြေနေပေတော့၊ အကိုသိတဲ့အတိုင်း ညိုကဘုရားရှိခိုးရင် သိပ်ကြာတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ပဒေသရာဇာဂူဖက်သို့ လျှောက်ရှိလာသောအခါ၌ကား..... ရုတ်ကနဲပင် ကောင်းကင် တခွင်၌ တိမ်မဲညိုတသုတ် အုပ်မိုး၍လာသဖြင့် နေရိပ်၍သွားလေရာ နေရောင်ခြည် လျော့ပါးသည် နှင့်အမျှ တောင်ပူစာအမြင့်၏ သုတ်ဖြူးလေသည် စိမ့်အေးသလို ဖြစ်၍လာလေ၏။ ဆည်းလည်းသံ ညညံစာစာ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတို့ လေအလာတွင် ပုတ်ရိုက်လှုပ်ရှားကာ ညိုးညံ့နေမှုများသည် စိတ်ဘဝကို လေးသိမ့်ဆိမ့်အိမ့်၍လာစေသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်ကြင်းပန်း နှစ်ပွင့်သုံးပွင့်ကို ဂူပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီးနောက် အရိပ်ရသော ဂူ၏နံဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြန်ထမည် ကြိုးစားကြည့်သေး၏။ မရတော့ပါ။ ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်အကြောအခြင်များ တုန်ဆိုင်းသွား၏။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခွံ အင်ကြင်းပန်းထက် အဆအရာ အထောင်မက သင်းပျံ့သောရနံ့တခုသည် သိုင်းခြုံမွှန်းထုံ၍လာ၏။ ကျွန်တော့်မျက်တောင်များလည်း တဖြည်းဖြည်း စင်းကာကျလာကြ၏။ ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်ပေဦး တော့မည် ဖြစ်၏။ နေ့လည်နေ့ခင်းကြီး အိပ်ပေဦးတော့မည်ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့သော ရနံ့ကြီးက ရှေ့ပြေး နိမိတ်ဖြင့် နှိုးဆွလာပါက မက်နေကျ ကြောက်စရာအိပ်မက်ကိုပင် မက်ပေတော့မည်မှာ သေချာ၍ နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ကြည့်၏။ မရချေ။ ငါအိပ်မက်မမက်ရဘူး- မမက်ရဘူး- ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်တင်းကြည့်၏။ မရချေ။ အလွန်တရာ မှောင်မဲနက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါး အတွင်းရှိ ဟင်းလင်းပြင်သို့ လွင့်စင်ကျရောက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မြင်ရသည်ကား ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် မဲမှောင်သောကောင်းကင်၌ အထီးတည်းသော တောင်ပူစာငယ်တလုံးဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်ကို နောက်မှနေပြီး လူမမြင်ရပဲ သန်မာသောလက်ကြီးများက တောင်ပူစာပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်ကြ၏။ တောင်ထိပ်တွင်ကား- မြင်မက်နေကျ အဖုံးဟထားသော မှန်ခေါင်းကို တဖန်-ပြန်တွေ့ရ၏။ ပွင့်ဟလျက်ရှိသောခေါင်းထဲ၌

မျက်နှာမှအပ တကိုယ်လုံး ပန်းပွင့်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော မိန်းမပျိုအလောင်းသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍လာ၏။ ဤသည်မှာလည်း မြင်မက်နေကျမို့ မဆန်းလှတော့။ သို့သော်.....

သည်တခါ မြင်မက်ပုံကား- သဲတုန်အူတုန် ရှိလှပေါပေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ခေါင်းအတွင်းမှ မိန်းမပျိုအလောင်း၏မျက်နှာကို မည်သူနည်းဟု မှတ်မိ သိရှိစေရန် သေချာစွာ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ပွင့်ဟလျက်ရှိသော မှန်ခေါင်းအဖုံးသည် တကိုကျိမြည်ကာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ကျရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိဦးခေါင်းကို မှန်ခေါင်းအပြင်ဖက်သို့ ထုတ်ရန်လှုပ်ရှားကြည့်ရာ မရတော့ပဲရှိ၏။ နောက်ပါးမှ လက်ကြီးများကလည်း အတင်းတွန်းထိုးနေကြ၏။ မှန်ခေါင်းဖုံးလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျလာနေ၏။ ကျွန်တော် ကြောက်လွန်လွန်း၍ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ကိုထွန်းနိုင်-ဗျို-ကိုထွန်းနိုင်-ခင်ဗျားနေ့ခင်းကြီး အိပ်မက်မက်နေတယ်ထင်တယ်...ဟုတ်လား၊ သတိ ထားပါဗျ”

ပလုံးပထွေးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သော စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိုရွှဲစွာဖြင့် အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာပါ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင်ကား စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့် ကို ငုံ့စီးကြည့်နေသော ကိုဆွေဝင်းကို တွေ့ရပါသည်။

“ဆောရီးဗျာ..... ခင်ဗျားလန့်သွားတယ် ထင်တယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်တော် နေရာမှထလိုက်သောအခါ မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားပြန်သောကြောင့် ကိုဆွေဝင်း ခမျာမှာ မနိုင်တနိုင်ဖြင့် တွဲပိုးရှာရသေး၏။

“ထိုင်နေအုံးဗျာ၊ ဒီနေရာမှာပဲထိုင်နေအုံး.....” ဟု ဆိုပါမှ ကျွန်တော်နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ ၎င်းသည့်ကျကာမှ ကိုဆွေဝင်းနှင့်အတူ ဖိုးသာဂီကိုမတွေ့ရသဖြင့် မေးရပြန်ပါသည်။

“ပြောရမှာကတော့ အရည်ကြီးပဲဗျာ.....”

ကိုဆွေဝင်းက မထင်ပဲနှင့် မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဗျာ.... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လမ်းမှာ ကားမှောက်ပြန်လို့လား၊ ဟုတ်လား”

သံလျင်ဖက်ရောက်လျှင် အရာရာနှင့်အကြောင်းကြောင်း တခါတုန်းကလည်း ကားမှောက်ကာ ဒဏ်ရာရ ဘူးကြသည့် အဖြစ်ကို ချက်ချင်းသတိရမိသဖြင့် ကျွန်တော်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး-ဟို-ဟို-ပြောရမှာကတော့ အားနားစရာပါပဲ...”

ကိုဆွေဝင်းက ထိုသို့ပြောပြီး ရင်ပြင်တော်အနံ့ မျက်လုံးဆန့်၍ကြည့်ပြန်ရာ.... ကျွန်တော်လည်း သူကြည့်ရာတို့သို့ လိုက်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ညိုကိုကား.... မတွေ့ရတော့ချေ။

“ညိုကောဟင်- ညိုကော...”

“ဆေးရုံကို သွားပါတယ်....”

“ဗျာ.....”

သည်တခါ၌ကား ယီးတိယိုင်တိုင်နှင့်ပင် ကျွန်တော်ထလိုက်မိပါ၏။

“နေပါအုံးဗျာ ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်၊ အောက်ကိုဆင်းလဲ ညိုတို့သားအဖကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်ရှင်းပြပါအုံးမယ်.....”

ကိုဆွေဝင်းက ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲကာ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ ကင်ပွန်းခြုံအား အပြေးအလွှား ပြောပြပါလေသည်။

“ဒီလိုကိုထွန်းနိုင်- ကျွန်တော်တို့ နတ်စင်တရာမှာ..... ခင်ဗျား နောက်ပြောင်ပြီး နာမယ်ပေးခဲ့တဲ့ ထွန်းနိုင်နတ်ကို ကြည့်ပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတာပဲ....၊ ဒါပေမဲ့-လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက် နေတာနဲ့ ကြာသွားတယ်၊ ကားဘီးပေါက်တာကို စောင့်ရတာပျင်းတော့ ဖိုးသာဂိနဲ့ကျွန်တော်ဟာ လမ်းဘေးက ထန်းရေတဲကလေးတခုမှာ သွားပြီး ထန်းရေသောက်ကြတယ်.....။ ကားဘီးဖာပြီး ဆက်မောင်းလာကြတော့ ရန်ကုန်ဖက်က သောက်လာကြတဲ့ အရှိန်အခံက ရှိနှင့်ပြီး လေကလဲ တိုက်နေလို့မို့ ပိုပြီးမူးလာကြတယ်။ အဲသလိုမူးလာကြပြီး အောက်ကစောင်းတန်းကို ပြန်ရောက် လာတော့- ဖိုးသာဂိဟာ ခင်ဗျားနဲ့ညိုကိုမေးတယ်။ အဖိုးကြီးက ဘုရားပေါ်တက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ ဖိုးသာဂိက အတော်ပဲဆိုပြီး သူနားထောင်ချင်လို့ ဒီပါအေးမြကို တီးခိုင်းတယ်။ တီးခိုင်းရင်း ဘယ်ကမူလဲ၊ ဘယ်မှာတက်သလဲ၊ အဖိုးကြီးရဲ့ သင်ဆရာကဘယ်သူလဲ စသည်ဖြင့် တွေ့ကရာရှစ်သောင်းတွေ မေးသေးတယ်။ အဖိုးကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေရှာပါတယ်။ သူ့ဆရာက

ပုဂံညောင်ဦးက ဖိုးရွှေပျောက်ဆိုလားဘာလား ပြန်ပြောသံကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ထန်းရေ တန်ခိုးကြောင့် ရေပြန်မိုးလွှတ်ဖို့ ချောင်ကျတဲ့နေရာကို ထွက်ခဲ့ရတော့ နောက်ထပ်ဘာတွေ ပြောကြဆိုကြတယ် ဆိုတာ မကြားရဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားတော့ စိတ်မကောင်းစရာတွေက ဖြစ်ပြီး နှင့် နေပြီ။ အဖိုးကြီးက စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဒေါသအဟုန်ကြောင့် ဖိုးသာဂိကို ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့ လိုက်တာမှာ ဖိုးသာဂိဟာ ဘုရားလှေကားထစ်မှာ ခြေချော်လဲတယ်။ အဖိုးကြီးက တအားစားနဲ့လဲ ပိုင်းရော ဖိုးသာဂိက စကားတခွန်း အော်ပြောသံကြောင့် အဖိုးကြီးဟာ လမ်းခုလပ်က တုန်တုန်ရီရီကြီး ဖြစ်နေတယ်.....။ ဖိုးသာဂိက သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ဘာတွေပြောလိုက်သလဲတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးသာဂိပြောစကားကြောင့် အဖိုးကြီးဟာ မခုတ်ဖြစ်တော့ပဲ ကြောင်နေရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ခုတ်လိုက်တာမှာ ကျွန်တော်အဆွဲမြန်လို့ လက်မောင်းကိုရှုပ်ထိသွားတယ်ဗျာ။ ပန်းသည်တွေလဲ အော်ကြဟစ်ကြဆိုကြည့်ကြနဲ့ ကမ္ဘာပျက်ကုန်ကြတော့တာပဲ။ ညိုခမ္ဘာမှာလဲ ဘုရားပေါ်က ပြေးဆင်းလာပြီး ဟိုဆွဲဒီဆွဲ လုပ်ရှာတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အခြေအနေကို ထိန်းရမဲ့လူမို့ ဖိုးသာဂိကို အသင့်ရှိတဲ့ကားနဲ့ တညင်ဆိပ်ကို ခပ်မြန်မြန်သွားစေတော့တယ်။ ဟိုကနေ ကြုံရာကူးတို့နဲ့ ရန်ကုန်ကို ကူးပေတော့ဗျာ။ ညိုမှာလဲ သူ့ဘာဘဒဏ်ရာကို ဆေးရုံမှာဆေးထည့်ဖို့ ကမန်းကတန်း အချိန်မဆိုင်းပဲ သွားမှာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားအိပ်နေတဲ့ အကြောင်းပြောပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ.....”

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်မက်နေခိုက် သွက်သွက်ကြီးဖြစ်ပွားသော ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာကြီးပင် ဖြစ်၍နေ၏။ သို့သော်- ကိုဆွေဝင်း၏ စကားများကား နောက်ပြောင်ခြင်းတစေ့မျှ မဟုတ်ပေရာ- “ကဲလာ-ဆေးရုံလိုက်သွားကြရအောင်” ဟု ကျွန်တော် အဖော်စပ်လိုက်ရပါသည်။

“နေအုံးဗျာ- ညိုက မန်းကတန်း ရေးပေးသွားတဲ့စာကို အရင်ဖတ်ကြည့်ပါအုံး.....”

ကိုဆွေဝင်းက လက်ဖြင့်တားလိုက်ပြီးလျှင် စာရွက်ခေါက်တခုကို အိတ်ထဲမှထုတ်ပေးပြန်သဖြင့် ဖောက်ယူဖတ်ကြည့်ရပြန်၏။

အကို.....

အကို့မိတ်ဆွေကတော့ အကို့ကို ဖြစ်ပျက်သမျှတွေ ပြောပြပြီး ဖြစ်မှာပါပဲ။ ညိုတို့ဆေးရုံကို အကိုမလိုက်လာပါနဲ့၊ ဘာဘဒဏ်ရာက မဖြစ်စလောက်မို့ မစိုးရိမ်ရပါ။ ညိုကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခင်တယ်ဆိုရင် အကြောင်းရင်းတွေကို ဖိုးသာဂိကိုသွားမမေးပါနဲ့၊ ဘာဘကိုလဲမမေးပါနဲ့၊ ညိုကိုလဲ မမေးပါနဲ့၊ ဒီအကြောင်းရင်းတွေကို ပြောပြရတဲ့တနေ့မှာ ညိုသေပါလိမ့်မယ် အကိုရယ်။

ဒီနေ့တော့- အကို စိတ်ချလက်ချပဲ ရန်ကုန်ဘက်ကိုပြန်ပါ။ နောက်နေ့တွေ အကိုလာတဲ့အခါမှာ.....
ညိုတိုဘဝဟာ အရင်ကလိုပဲ ပြန်ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

အကို့ရဲ့မိန်းကလေး.....

ညို.....

မည်သို့သော လျှို့ဝှက်တွေရှိပြန်နေသနည်း။

ဖိုးသာဂီကိုလည်းမမေးရ၊ ဘဘကိုလည်းမမေးရ၊ ညို့ကိုပင်မမေးရဟုဆို၏။ မျက်မမြင်အဖိုးအို၏
ဒေါသကို နှိုးဆွစေကာ သတ်ဖြတ်မှုကျူးလွန်လုနီးနီး ဖြစ်စေသော အကြောင်းရင်းခံကား အဘယ်ပါ
နည်း။ ကျွန်တော် မစူးမရဲဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် သက်ပြင်းတချက်ကို ဟင်းကနဲသာ ချလိုက်နိုင်ပါသည်။

ကိုဆွေဝင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှစာကို အားနာစိတ်ပင်ထား၍မနေနိုင်ပဲ ယူဖတ်လိုက်ပြီး “အေးပေါ့
ဗျာ.... သူပြောတဲ့အတိုင်း မမေးပဲနေလိုက်ပါတော့၊ ပြီးတာဟာပြီးပြီပဲ၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ပြန်ကြတာ
ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးနောက်တွေညစ်ကျူးစွာနှင့်ပင် ကျိုက်ခေါက်မှသည် သံလျင်သင်္ဘောဆိပ်၊ သံလျင်
သင်္ဘောဆိပ်မှသည် ရန်ကုန်သို့ ခရီးအဆင့်ဆင့်ကို မချင့်မရဲဖြင့်ပင် အမြန်ကျော်လွှားကာ ပြန်လာ
ခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုဆွေဝင်းကို သူ့မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ဝင်ချပေးခဲ့ပြီး ခေတ္တခဏမျှပင်
ဝင်မထိုင်တော့ပဲ ခပ်တိုတိုနှုတ်ဆက်ကာ မိမိအိမ်သို့မိမိ တောက်လျှောက် ပြန်မောင်းခဲ့ပါသည်။

လက်ဦး၌ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ သားရဲတွင်းရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားကာ စိတ်ရော
လူပါ အပန်းဖြေလိုက်မိမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော်- အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်၍ထားသော မာစီဒီး
ကားနက်ကြီးတစင်းကို မြင်ရသောအခါတွင် တကြိမ်တခါမျှ အိမ်သို့ လာရောက်ဘူးခြင်းမရှိသော
ကားမို့ သင်္ဘောမကင်းဖြစ်၍ သွားသောကြောင့် ထိုကားနောက်တွင် ကျနေခဲ့ပြိုင်ကားကို ထိုးရပ်
လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တံခါးမှပင် အိမ်တွင်းသို့ဝင်လိုက်မိပါသည်။

“ဟော- သားပြန်ရောက်ပြီ- မင်း မမနင်းကော့.....”

ဧည့်ခန်းတွင် ပါပါမာမာတို့နှင့်အတူ ရည်မွန်သောမိန်းမကြီး၊ ယောက်ျားကြီးတို့စုံတွဲ ထိုင်၍နေကြ၏။
ထိုသူတို့သည် မာစီဒီးကားနက်ကြီးပိုင်ရှင် ဖြစ်ပုံရပေသည်။ မာမာသည်ထိုသူများနှင့် တရင်းတနှီး
စကားစမြည်ပြောနေရာမှ ကျွန်တော်ဝင်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် လှမ်း၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မမနှင်းဆီသွားတာမဟုတ်ဘူးမာမာ၊ မမနှင်းကသူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဈေးသွားစရာရှိတယ် ဆိုလို၊ ကျွန်တော်လည်း အားတာနဲ့ တခြားလျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာတာပါ.....”

မာမာသည် ကျွန်တော့်ကိုချစ်ခင်သော အပြုံးနွေးနွေးပြုံး၍ ပြလိုက်ပြီးမှ.... “အေးအေး- ဒီလိုဆိုလဲ တော်တော်ကြကျောင်းဆောင်ကို သားပဲတခေါက် ပြန်ခေါ်ပေးအုံးပေါ့၊ ဟောဒါက- သားမမနှင်းရဲ့ မိဘတွေကွဲ့.” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က ကြောင်ကြည့်နေသောအခါ ပါပါက ရယ်လိုက်ကာ “တခါမှ မမြင်ဘူးလို့ အံ့ဩနေတယ် မှတ်တယ်၊ နောက်ကိုအမြဲမြင်ရတော့မှာပေါ့ကွာ.....၊ မင်းအန်ကယ် အန်တီတို့ဟာ မန္တလေးကနေ ကားနဲ့တောက်လျှောက် လာခဲ့ကြတာကွ၊ ဒီမှာ မင်းတို့မင်္ဂလာကိစ္စ စီမံတဲ့အခါမှာ ကားကောင်း ကောင်း ရှိစေချင်လို့ ကားကိုယူလာရင်းပေါ့” ဟု ပြောပြန်၏။

“မင်္ဂလာကိစ္စ..... ဟုတ်လား..... ပါပါ”

ကျွန်တော်က မယုံကြည်နိုင်လွန်း၍ မေးလိုက်သောအခါ ပါပါရော- မာမာပါ ပြိုင်တူရယ်လိုက် ကြပါသည်။

“သားနဲ့မမနှင်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ရက်သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်လေ- သားရဲ့”

ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်လက်၍ ဘာတခုမှမကြားတော့ပါ။ မည်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်တော့ပါ။ ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ အံ့ခဲတွေတွေငိုင်ပေပေသာ နေလိုက်မိပါသည်။ ကျနေတဲ့မြင်ကွင်းကား ..... မှိုင်းဝေ၍..... မှိုင်းဝေ၍ .....

x x x x

မှိုင်းဝေ၍နေသော မြို့ဟောင်း၏ မြစ်ကျဉ်းရှုခင်းကိုငေးကာ အတိတ်ကို အတွေးနယ်ချဲ့နေရာမှ ကားဟွန်းသံကြားလိုက်သဖြင့် ရပ်တန့်ပြီး ကျွန်တော် ဆိပ်ခံတံတားဖက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကိုစံရွှေမောင်၊ သာကျော်စေနှင့် ကိုကြီးအောင်တို့သည် ထမင်းချိုင့်အချို့ကို သယ်ဆောင်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍လာကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အနားတွင် ကိုဆွေဝင်းလည်း မရှိ တော့ပေ.....၊ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်တယောက်တည်းသပ်သပ် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့သော အခါ “ဟေ့-ညီလေး ထမင်းစားပြီးပလားကွ” ဟု လှမ်းအော်မေး၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြုရ ပေသည်။

ကိုကြီးအောင်တို့ မော်တော်တွင်း ဆင်း၍လာကြသောအခါ အဖွဲ့သားများက လက်ပြတ်သေဆုံးသွားသော ဒရိုင်ဘာ၏ အသုဘရှုအကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ကိုကြီးအောင်ကလည်း မည်သို့မည်ပုံ ကျန်ရစ်သူဆွေမျိုးများကို နှစ်သိမ့်ခဲပုံနှင့် မည်မျှငွေထည့်လျှင် ကောင်းမည်တို့ကိုပါ အကြံဉာဏ်ပြန်လည်တောင်း၏။ ထို့ပြင်- ဈာပနချပြီးမှပင် မြို့ဟောင်းမှပြန်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အကြံဉာဏ်ပေးသည်ကို ကြားရပြန်လေသည်။ ထိုနောက် အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ကျွန်တော်က နေရာမှထမည် ပြုသောအခါ ကိုကြီးအောင်တယောက်တည်း ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်၍ လာလေသည်။

“ညီလေး ဟိုကြီးကြာငှက်ကြီးက မင့်ကိုဆလင်ကပေးတာဆို....”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။

“လွတ်ပစ်လိုက်ပါ-ညီလေးရာ၊ သူ့ခမျာ နောက်ထပ်ချစ်သူကြင်ဖော်အသစ်ရှာဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါစေ....”

“ဆလင်က စိတ်ဆိုးနေပါအုံးမယ်- ကိုကြီးအောင်ရာ....”

“ကိုကြီးပြောခဲပါပြီကွ၊ မင့်သဘောပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင်ကို နောက်ထပ်ဘာတခုမှမပြောတော့ပဲ.... ကြီးကြာကြီးရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများကို ဖြည့်ပေးလိုက်၏။ ကြီးကြာကြီးက ထိုးခြင်း ဆိတ်ခြင်းများ မပြုလုပ်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ငိုငိုကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က ရူးကနဲ ချောက်လှန် လိုက်မှ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကြီးကြာကြီးပျံတက်သွားသော ကောင်းကင်သို့ မော်၍ကြည့်နေမိကြ၏။ ကြီးကြာကြီးသည် ဝေးဝေးသို့မပျံပဲ မော်တော်အထက်တွင်သာ ပတ်ချာလည်ပျံပဲနေလေသည်။ မော်တော်ဆလင်၏ မီးဖိုမှ ကြီးကြာအမ၏အသားကို ချက်၍နေသောဟင်းအိုးမှ မီးခိုးအူများကား- ကောင်းကင်သို့ တလူလူထိုးတက်လျက်ရှိလေသည်။ ကြီးကြာဖိုကြီးသည် ပတ်ချာလည်ပျံပဲနေရာမှ ထူးဆန်းသောအသံတမျိုးကို အော်မြည်လိုက်ပြီးနောက် အတောင်ကိုရုပ်ကာ ဦးခေါင်းအောက်စိုက်၍ မော်တော်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထိုးဆင်းလိုက်၏။ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျလာပြီးနောက်၌ကား ကြီးကြာကြီးမှာ သွေးရဲရဲသံရဲရဲဖြင့် ဇက်ကျိုးကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်သဖြင့် မျက်လုံးကိုတင်းကြပ်စွာ မှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်နားယံ၌ကား.....

“မောင်မောင်ရေး..... မောင်ရေး..... ကယ်လဲ့့့ပါအုံး” ဟူသောအသံများကို ကြား၍နေမိပြန်ပါ၏။

ကိုကြီးအောင်မှာ မိမိက ကရုဏာမိုးရွာသွန်းဖြိုးလိုက်ကာမှ ကောက်နှံတို့ ပျက်ကြွမြေခရသကဲ့သို့ မမြော်လင့်ပဲ ကြိုးကြာငှက်၏ မိမိအသက်မိမိ အဆုံးစီရင်ပုံကို ရင်တုန်ဖွယ်တမျှ ရှုမြင်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော့်ကို အားနာစွာ လှမ်း၍ကြည့်၏။ စောစောကထက်ပင် ပိုမိုမှိုင်းမှုန်လာသည်ဟု ထင်ရသော မြစ်ပြင်သို့ ငေးမောတွေဝေ၍နေခိုက်- “မောင်မောင်ရေး- မောင်မောင်- ကယ်လဲ့့့ပါအုံး” ဟူသော အသံများကို ကြားရသယောင် ထင်မှတ်မိရာမှ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်၍နေသော ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးအောင်က “အေးလေ..... ကြိုးကြာဖိုဟာ အချစ်နဲ့အသက်ကို အတူတူပဲထားတာကိုး၊ ဘဝပန်းကုံးတွေကို သီပေးနိုင်တဲ့မေတ္တာမျိုးကို သူနားမလည်နိုင်သေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့အတွက် ဘဝပေါင်းထိုထိုမှာ လိုအပ်မဲ့မေတ္တာကို ဒို့မေတ္တာပို့တဲ့ထဲ ထည့်ပို့ပေးရမှာပေါ့ကွာ” ဟု ဖေးဖေးမမ ပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ.....

“ငါ့ညီ ကိုကြီးပြောတာကို နားထောင်နေရဲ့လား.....” ဟု ဖြတ်ထိုးမေးခွန်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

“နားထောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့တခြားအသံတွေလဲ ကြားနေတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း မှန်ရာကို ဝန်ခံစကား ပြောလိုက်မိသည်။

ကိုကြီးအောင်က ကျနေတဲ့နဖူးကို လာ၍စမ်း၏။ ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးတိုးကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်- ကိုကြီးအောင် ”

ကျွန်တော်သည် မိမိကြားရသောအသံများကိုပါ ကိုကြီးအောင်သိရှိရန် ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်မိ၏။

ကိုကြီးအောင်က ခေါင်းခါကာ- “နေကောင်းပေမဲ့ သိပ်ပြီးအားနည်းနေတဲ့အခါမှာ လူဆိုတာ အသံဗလံတွေ ကြားရစမြဲပဲမဟုတ်လား၊ ငါ့ညီသင်ထားတဲ့ ပညာတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေ အများကြီးပါတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်သတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းစမ်းပါကွာ” ဟု ပြောလေသည်။ မှန်ပေသည်။ ကိုယ်အား စိတ်အား လျော့ပါးခွေပျောင်းသောအခါ၌ အမြင်အကြားတို့ ထွေပြားတတ် သည်ဟု မှတ်သားရဘူးပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး နှစ်ခုစလုံးကို တွန်းကန်ငြင်း

ဆန်ခြင်းမပြုပဲ ရေတွင်မျောသည့် ဒိုက်သရောက်သို့ ထားရှိနေသူဖြစ်လေရာ အနည်းငယ်ထိန်းကွပ် ပေးလိုက်သည်နှင့် ငါနှင့်ငါလွန်ဆွဲခြင်းသံသရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကာ ဘဝ၏ အဖြေကို ရှာမရပြန်ပဲ တပတ်ကျော့ ချာလည်ရမ်းသွားပြန်ရောမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိန်းစမ်းပါ အဲမလှုပ် နေလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခိုက် ဆလင်က ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထမင်းပြင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပေးလေသည်။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းမရွေ့နိုင် ဖြစ်ရပြန်၏။ ချစ်သူက အသက်ပင် ပေးသွားရှာသော ကြိုးကြာမ၏အသားကို ကျွန်တော်မည်ကဲ့သို့ စားသုံးနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့အခက် ကြုံ၍ နေသောအခါ ကိုကြီးအောင်ကပင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ထွန်းနိုင်က မိုးအေးအေးမှာ အရက်ပဲသောက်ချင်သတဲ့- ဆလင်ရာ”

“ဒါဖြင့်- ဟင်းမြီးမလား”

“အသားမမြီးတော့ဘူးလေ၊ ဟိုနေ့က ဇင်ပြုန်းသီးစပ်စပ်ကလေး.....”

“ရတယ်- ရတယ်- ကောင်းကောင်းချန်ထားတယ်”

”အော်-ဒီမှာ ဆလင်.....”

ဆလင်သည် မီးဖိုထဲပြန်ဝင်၍ ဇင်ပြုန်းသီးချဉ်စပ်ကလေးကို ယူရန်ဟန်ပြင်ရာ၌ ကိုကြီးအောင်က လှမ်းခေါ်ပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ထွန်းနိုင်က ဒီအတိုင်းနေရတာပျင်းလိုတဲ့ မြစ်ရိုးတလျှောက် လှည့်စတဲ့ချရင်း ထမင်းစားကြပေါ့၊ ကျွန်တော်အခုပဲ မောင်းလိုက်မယ်၊ မောင်းကြရရင်မကောင်းဘူးလားလို့ အကြံပေးနေတယ်”

“ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်လေ- ဒီကနေ နဲ့ဆန်တက်သွားရင် မြစ်လက်တက်ကလေးတခုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျောက်ဆောင်ကလေးတွေ ရေထဲထွက်နေပြီး ရေအိုင်လိုဖြစ်နေတဲ့နေရာရှိတယ်၊ တော်တော်သာယာ တဲ့ နေရာကလေးပဲ၊ အဲဒီမှာစတဲ့ချရင်း ထမင်းစားကြပေါ့၊ ကျွန်တော်အခုပဲ မောင်းလိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ဆလင်သည် တပည့်များနှင့် စက်ခုတ်ခြင်း၊ ကြိုးဖြုတ်ခြင်းများ စတင်လုပ်လေ၏။ အဖွဲ့သားများက အကျိုးအကြောင်းမေးသောအခါ၌ ပျော်ပွဲစားထွက်မည်ဟု ကိုကြီးအောင်ကဖြေရာ ဆူညံပီတိကျ၍သွားကာ ထမင်းပွဲကိုမေ့၍သွားပြန်ပြီး ဖဲဆက်ဆွဲကာ ပျော်ပွဲခွဲလိုက်ကြပြန်လေသည်။ မော်တော်သည် ကမ်းကွာသည်နှင့် မြစ်ကျောက် တအိအိဆန်တက်၏။ ကိုကြီးအောင်က နောက်ထပ် အရက်ယူလာကာ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်လာချပြီး- “သောက်ဖော်တော့ မရှိဘူး၊ ကိုကြီး ဘေးက

ထိုင်ပေးမယ်။ ဟိုလူတွေအားလုံးက ဟီးလေးဟားလေးနေရမှ ကြိုက်တာဆိုတော့၊ ငါ့ညီနားမှာ တယ်ပြီးနေချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု ပြောပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့်လုံးဝမတူပဲ ပျော်စရာကို ကုပ်ကပ်ကာဖွေရှာတတ်သော ထိုသူ တသိုက်အား လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ ထိုသူတွေထက်ပျော်တတ်သော ဦးသောင်းတင် ပါ၍ မလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုကြီးအောင်က အရိပ်အခြည်ကိုနားလည်သူပီပီ- “ဦးသောင်းတင် ဆေးရုံကအပြန်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ်ကွ၊ သူသွားစရာရှိလို့တဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ဆေးရုံတုန်းက ဘာတွေမြင်ခဲ့ကြာခဲ့သလဲ- ကိုကြီး၊ အားလုံးရသေ့ကြီးကို ဒေါသဖြစ်နေကြ မှာပဲထင်ရဲ့”

ကျွန်တော်က ဆေးရုံစကားပါလာ၍ ဆက်စပ်ရာကိုမေးလိုက်မိ၏။

“ရသေ့ကြီးအကြောင်းကိုတော့ တလုံးတပါဒမှမဟဘူး၊ မျက်နှာအမူအရာမှာလဲ အဲဒီရသေ့ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ဆိုးဟန်မပြကြဘူးကွ၊ ဒီရသေ့အပေါ်မှာ သူတို့ဟာ အထင်ကြီးခြင်း မရှိကြဘူး ပဲထား၊ ပျက်ရယ်ပြုတို့ ခိုက်ရန်ထိပါးဘို့တော့ ကြံစည်ချင်စိတ်မရှိကြဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကိုကြီး ရိပ်မိတယ်၊ ဦးသောင်းတင်က ရသေ့ကြီး ဘယ်နေရာဘယ်ဂူမှာ အောင်းနေတတ်သလဲလို့ မေးတာ တောင် တချို့သိတဲ့လူက ဟုတ္တိပတ္တိပြောချင်ကြပုံမရဘူး”

ထိုသို့ ကိုကြီးအောင်က ပြောလိုက်၍ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အကြည်ဓာတ်သည် ဖျပ်ကနဲပွင့်သွားသည်။

“ဦးသောင်းတင်နေရစ်ခဲ့တာဟာ ဘယ်နေရာကိုသွားချင်လို့ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ ကိုကြီး.....”

“ကိုကြီးတော့- မထင်တတ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်တော့ တတ်အပ်ပြောနိုင်တယ်၊ သူဟာ ရသေ့ကြီးရှိရာဂူကို စုံစမ်းပြီးသွားတာဖြစ်ရမယ်”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်ပေးလိုက်သော ထင်မြင်ချက်ကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်းမရှိပဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်လေသည်။

“ဦးသောင်းတင်က ကိုကြီးကိုတော့ ရသေ့ကြီးဂူကိုသွားမယ်ရယ်လို့ အတိအကျပြောမသွားဘူး၊ ညီလေးတွေေးသလို သွားရင်လဲသွားမှာပဲ၊ သူက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပညာရပ်တွေမှာ ဝါသနာ

ပါတယ်လို့ ဝန်ခံသွားတယ်မဟုတ်လား..... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးတို့သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သူကတဆင့် ဖောက်သယ်ချနိုင်ရင်လဲ ပြီးတာပဲ.....”

ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင်၏ ထင်မြင်ချက်ကို လက်မခံနိုင်ဖြစ်၍သွားပါသည်။

တဆင့်စကားတဆင့်နားဆိုတာ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ကိုကြီးအောင်၊ အထူးသဖြင့် ဒီလို ဆန်းပြားတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရမြင်ရတာတောင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ ဇေဝေဝေ ဖြစ်တတ်သေးတာ”

ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော့်ကို အရက်ခွက်လှမ်းပေးပြန်ရင်းက..... “ပဏာမ ရှေ့တော်ပြေး သဘောပဲလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ၊ ညီလေးနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လဲ ညီလေးကိုယ်တိုင် ထိတွေ့ရမဲ့အပိုင်းက ရောက်လာမှပေါ့၊ ဘဝကအထုံအဆက်ဆိုတာ ရှောင်ပြေးလို့ရတာမှမဟုတ်ပဲ၊ အဲဒါကို..... လာမဲ့ဘေးလို့တော့ မခေါ်စေချင်ဘူး၊ မိမိအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တိုင်းကို ဘေးအန္တရာယ်လို့ ယူဆရင်မှားမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်- လာမဲ့ဘေးကိုပြေးမတွေ့ပဲ သည်းခံစိတ်ရှည်ရပေလိမ့်မယ်” ဟုပြောလေ၏။ အဘိဓမ္မာကျ၍နေသောကြောင့် ကျွန်တော် အတွန့်မတက်နိုင်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပြန်လေသည်။

သွင်သွင်စီးရန်ဝေလာဝေး၊ စေးထန်းပျဉ်းတဲ့နေ့၍ တရွေ့ရွေ့သာလျှင် မျောနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ရေအလျဉ်တည်ငြိမ်သော မြစ်ကျဉ်းတလျှောက် ဖြေးလေးစွာ ဆန်တက်လာကြရာ၌ ဝဲယာရှုင်းမှာ မှိုင်းဖြောသည်ထက် မှိုင်းဖြောလာ၏။ မိုးဥတုအခါပေမို့ အရာရာသည် စိမ်းသစ်စိုလန်းနေသင့်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း မြောက်ဦးမြေကား- နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်စွာ စွန့်ပစ်ခြင်း၏ ပေယျာလက်တွင် မြုပ်နှံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ နုပျိုခြင်းကို မိမိရရဖမ်းယူနိုင်ခြင်း အာနိသင် ကုန်းခမ်းနေသကဲ့သို့ မြေဆီမြေနှစ် ကင်းမဲ့နေရကား- လောင်းသည့်ခဏ စိုစေ့ဖြစ်သည်မှအပ သဘာဝသည် ဆွေးမြေ့ခြင်းအသွင်သဏ္ဍာန်က အရာရာတွင်ဆောင်၍ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဆူးရစ်ခြုံတို့ ပိတ်ဆီးပေါက်ရောက်နေသော စိမ်းတဝက်..... ညိုတခြမ်းကမ်းစပ်မှ ခင်တန်းတို့ကို ကျော်၍ကြည့်လိုက်ပါလျှင် တောတန်းတောင်ကုန်း တောင်ကတုံးတို့မှာ ပျဉ်းမငုတ်တို ဘုရားပြိုတို့ဖြင့်သာ တွေ့မြဲ တွေ့နေရလေသည်။ တခါတရံ ကျယ်ပြောထူထပ်သော ဓနိတောကြီးများကိုလည်း တွေ့ ရ၏။

သို့သော်- ဓနိတော၏ ရေစပ်စပ် အခြေ၌ကား- လောင်းပျက်၊ လှေပျက်တို့ မှောက်ခုန်ပက်လက်ကွဲအက်ရိဆွေးနေသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ဘုတ်ငှက်နှင့် အောင်လောင်တို့ ကူးချည်သန်းချည် ပျံချည်နားချည်ဖြင့် မြစ်ကျဉ်းတလျှောက် မင်းမူနေသည်မှာလည်း..... သူတို့၏အဆင်အသွေးကြောင့်..... ရှုငေးစရာ အလှအပအဆင်တန်ဆာဖြစ်မလာပဲ ညိုမှန်မြညိုမှန်၍ နေပေတော့သည်။ ရေငွေ့တွေ သိပ်သည်းကာ အထက်လည်းမတက်၊ အောက်သို့လည်းမကျပဲ မြေအပြင်နှင့်နိမ့်စွာ ဝဲလှည့်၍နေသော

တိမ်ချောဖြာမှာလည်း လွင့်ပျက်ခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ဆေးအိုဆေးဟောင်းတို့ဖြင့် အောက်ခံရောင်မျှသာ တင်၍ထားသော ပန်းချီကားသဖွယ် မြင်ကွင်းနယ်မှာ ဖွယ်တယ်တယ်ဖြစ်ဆဲပင် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ခဏခြင်း၌ မိမိကိုယ်မိမိ အရောင်အဆင်းမဲ့သော ဟင်းလင်းပြင်၌..... အမိုးနိမ့်နိမ့်တခု အုပ်ဆောင်းထားဘိသကဲ့သို့ အနေရအထိုင်ရ ကြပ်လာမိသဖြင့် တိမ်ခေါင်မိုးကိုပင် ဖောက်ထွက်ပျံသန်းချင်သလိုလို၊ အတွန့်မရှိအမွှာမရှိ တင်းအိ၍နေသော ရေပြင်ကိုခွဲ၍ သဲတိုင်ထိပင် ငုပ်လျှိုးလိုက်ရတော့မလိုလို၊ ညောင်ဦးဖီးတို့ခေတ်ကကဲ့သို့ ကမ်းပါးကို ဝါးလုံးထောက် ခုန်ပြီးလျှင် ကျဉ်းကြပ်သောအတွေ့အထိကို ပေး၍နေသော လက်ရှိရှုခင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးရ တော့မလိုဖြစ်သည့် စိတ်များပေါ်ပေါက်၍ လာမိပြန်လေသည်။ ဇာတ်ပွဲများ၌ မိုးလင်းကာနီးလေလေ- ဇာတ်ရိုက်တက်၍ လာလေလေဖြစ်ပြီး၊ စကားတိုတိုအမူသွက်သွက်ဖြင့် ဇာတ်ကွက်လည်စေရန် တက်သုတ်နှင့်ရသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်သပွတ်အူ အယူမဖြောင့်ခဲသော နောက်ကြောင်းပြန် အထုပုတ္တို ဆန်းမှာလည်း ကလေးသပ်ကာနီးဖြစ်၍လာသဖြင့် တစထက်တစ ရန်ခုန်သံမြန်၍ လာသလား မသိချေ။

“ဒုတ်” ကနဲ အသံကြီးတချက် ကြားလိုက်ရပြီး..... မော်တော်သည် အရှိန်တန်၍သွားကာ ရေလယ်တွင် စက်ရပ်၍သွား၏။ ကိုကြီးအောင်နှင့် ကျွန်တော်သာမက ဖဲဝိုင်းမှသူကောင့်သားများပါ ထိုင်ရာမှထပြီး စူးစမ်းကြည့်ရာတွင် ဆလင်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် “ရေယက်ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိဘူးဗျာ- အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး.....” ဟု ပြောလေသည်။ မော်တော်တို့မည်သည်မှာ ရေယက်နှင့်တက်ကို အားကိုးသွားလာကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်းအရေးထဲ အရာပေါ်ရန်ကောဟု စိတ်မောသွားကြရ၏။

“ဒါဖြင့်-ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြန်လှည့်ပြီး စက်မပါပဲ မြစ်ကိုမျှောဆင်းမလား”

ဆလင်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ ”မလွယ်ဘူးဗျာ-မြစ်ကကျဉ်းတော့ ခက်တယ်၊ ပြီးတော့စက်အား မရှိတော့ တက်တခုထဲနဲ့ လမ်းကြောင်းမှန်အောင် ထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သောင်ငုတ်ပေါ် ထိုးချင် ထိုးသွားနိုင်တယ်၊ ရေအောက်က အတားအဆီးတခုခုနဲ့ ဆောင့်မိရင်လဲ မသက်သာဘူး” ဟု ခပ်လေး လေးပြော၏။

“ဒါဖြင့်.....”

“ဒီနားမှာပဲ ဖြစ်သလိုကမ်းကပ်နေပြီးတော့ အထက်ကလာတဲ့လှေဖြစ်ဖြစ် မော်တော်ဖြစ်ဖြစ် တခုခုကို တားပြီး မြို့ဟောင်းကို တယောက်ယောက်ကပြန်ပြီး စက်ပြင်ကိုခေါ်ရမှာပဲ၊ ဒါတောင်-ဆွဲမော်တော် လိုမလား မပြောတတ်ဘူး”

အပျက်အပျက်ဖြင့် မလွယ်ခက်ကြီး ဖြစ်၍လာသော အခြေအနေကြောင့် ဘယ်နှစ်ရက် ဘယ်နှစ်ည လူသူပြတ်လပ်သောနေရာ၌..... သောင်တင်နေမည်မသိသည့် ကံတရားအတွက် အားလုံးမှာ စိတ်မော လူမော ဖြစ်သွားကြရပေသည်။ ရပ်ကြည့်လျှင်အမြတ်မရှိဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိပေရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ သည်မှာဘက်ခရီးများ၌ ပါတတ်သောထိုးဝါးများကို တယောက်တလက် ယူငင်ကာ ရေတိမ်ရာတို့သို့ ထိုးထောက် ကန်ကျောက်ပေးကြခြင်းဖြင့် မော်တော်ကို ကမ်းကပ်မိရန် ကြိုးစား ကြရ၏။

“အရှေ့ဖက်ကမ်းကိုကပ်ဗျို့- အရှေ့ဖက်ကမ်းကိုကပ်”

သာကျော်ဝေက သတိပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မော်တော်သည် မျောနေရာမှ မရအရ အရှေ့ဖက်ကမ်းကပ်မိရန် အားသွန်ကြရလေသည်။ ကံကောင်းသည်မှာကား မြစ်ကျဉ်း၏ ရေစီးအား နည်းချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ တအိအိမျောပါလာသော်လည်း အရှိန်မရှိသဖြင့် မော်တော်သည် ဘေးမသီ ရန်မခပ်..... ကမ်းကပ်ကာ ကြိုးချည်ထားလိုက်နိုင်ပေသည်။

ထိုအခါကျမှ မောမောပန်းပန်းဖြင့် ဝမ်းဟာလာကြရာ ကြိုးကြာသားရော ဘာသားရော ရှောင်လွဲ မနေတော့ပဲ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတထွာအတွက် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ပင် အသက်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော် တယောက်တည်းသာ ဇင်ပြွန်းသီးဟင်းဖြင့် တင်းတိမ်လိုက်ရပေသည်။ လူသဘာဝကား ရယ်ဘွယ် လည်းကောင်း၏ သနားစရာလည်းဖြစ်လှသည်။ ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလာလျှင် ငါ့ဝမ်းပူဆာ ဝမ်းသံသရာအတွက် သက်သက်ကိုသာ စဉ်းစားတတ်ကြသည်။ လူသူကင်းဝေးသော မြစ်ကမ်းပါး တနေရာ၌ သောင်တင်နေခိုက် အစားအသောက် လောက်လောက်ငင ရှိပုံမလားဟူသော ပူပန်မှုတို့ သည် မတိုင်ပင်ကြရပဲနှင့် အဖွဲ့သားတိုင်း၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ဇိုးဇိုးဇေဇေ တဖျပ်ဖျပ် တုန်ခါလျက် ရှိကြပေရာ ပထမဦးစွာ ထုတ်ဖော်စူးစမ်းကြသော မေးခွန်းများမှာ ရိက္ခာမည်မျှ ရှိသနည်းဟူသော တညီတညွတ်တည်း မေးခွန်းများဖြစ်ပေသည်။ ဆလင်က ကျွန်တော်တို့ တဖွဲ့သားလုံးအတွက်ဆိုလျှင် နှစ်ရက်နှင့် တညခန့်မျှသာ လောက်ငလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ဖြေကြားသောအခါမှ တဒဂံအားဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားကြသော်လည်း မြို့ခံနယ်ခံများဖြစ်ကြသော ကိုစံရွှေမောင်နှင့် သာကျော်ဝေ တို့မှာမူ..... ပူပန်မှု အကင်းမသေနိုင်ပဲ လက်လှမ်းမှီရာ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ရိက္ခာရှာထွက်ရန် စိုင်းပြင်း လာကြ၏။

“ခြေလျင်သွားရမဲ့ လမ်းတွေဆိုတော့ တနာရီ- နှစ်နာရီနဲ့ ခရီးပေါက်နိုင်တဲ့ နီးနားမှာ ရွာတွေ ရှိလို့လားဗျ.....”

ကိုကြီးအောင်က အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပီပီ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးမြန်းရာ ကိုစံရွှေမောင်က မိမိတို့မှာ မြစ်ညာသို့ ခရီးပေါက်မှု အတန်ငယ်နည်းပေးသေးရာ လူသူကင်းဝေးသော မြစ်ကြောင်းတွင် ရောက်ရှိ

နေခြင်းမဟုတ်ရကား- သွားပါများ ခရီးရောက်ပါလိမ့်မည်ဟု နှစ်သိမ့်စကားဆိုလေသည်။ ဤတွင် ခေတ်ကာလ၏ ပေါ်ထွန်းသောစံနစ်အရ... ကျွန်တော်တို့ချင်း အဖွဲ့ငယ်ကလေးများ ဖွဲ့စည်း လုပ်ဆောင်ကြရန်အကြောင်းသည် ပေါ်ပေါက်၍လာ၏။ ကိုစံရွှေမောင်နှင့် ဘောစံသာရွှေတို့က ဟင်းလျာဝယ်ခြမ်းရန် လယ်ပြင်ရွာစပ် လူတို့ရပ်သို့ လှည့်လည်ရန်ဖြစ်ပြီး သာကျော်ဝေနှင့် ကိုတင်ထွတ်က အလေ့ကျပေါက်ရောက်သော စားပင်သီးပင်တို့ကို လိုက်လံခူးဆွတ်ရန်ဖြစ်ကာ ကျန် အဖွဲ့ဝင်တို့မှာမူ မော်တော်လုံခြုံရေးနှင့် ပုဇွန်ဖမ်းငါးရှာအလုပ်ကို လုပ်ကြရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ၎င်းသည့်အထဲ၌ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်ယူ၍ မယ်မယ်ရရပါရှိ၍မလာသဖြင့်- “ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုကြီးအောင်ရ” ဟု မေးလိုက်မိရာတွင် ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် အသီးသီးအသက- အသက စတင်လုပ်ဆောင်ကြရန် မော်တော်ပေါ်မှာ ဆင်းစပြုနေကြသော သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ- ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ကိုထွန်းနိုင်ဟာ အသန်မာဆုံး၊ အဖျတ်လပ်ဆုံးပဲ ခရီးကြမ်းလဲ သွားနိုင်ပုံရတယ်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ လိုက်ခဲချင်ရင် လိုက်ခဲပါလား။”

သာကျော်ဝေက မဆိုင်းမတွ အကြံပေးစကားပြောလေသည်။ ကိုကြီးအောင်ကား မိန်းမလှကျွန်းသို့ မျောခုတ်သွားသော ကံဆိုးသူမောင်ရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်စိုးဘိသည့်အလား ကျွန်တော့်ကို ချီတုံချတုံ စိတ်ဖြင့် အတန်ကြာကြည့်၍ နေလေသေး၏။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပြီးပြီးပြလေမှ သက်မချ လိုက်ကာ “အေးလေ လိုက်သွားချင်လဲလိုက်သွားပေါ့၊ ထွန်းနိုင်တခါတလေကျရင် ကလေးလို အဆော့ လွန်တတ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကိုသာကျော်ဝေကို ပြောထားရအုံးမဗျ” ဟု သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် သတိစကား ပြောလိုက်ပြီးမှ ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင်စိတ်မပြောင်းမီ မော်တော်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းကာ ကိုသာကျော်ဝေတို့အုပ်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

ဒုက္ခတည်းမှ သုခရာတတ်ရမည်ဟူသကဲ့သို့ နေတတ်လျှင်..... နတ်တွေကပင် စောင်မကြည့်ရှုတတ် သေးသည် ဟူသောစကားအရ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသွားသွားလာလာ ပြုလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်အာရုံများမှာလည်း..... မိုင်းမှုန်ခြင်းမှကင်းစင်၍သွားကာ ရွှင်ကြည်လန်းဆန်း လာကြပေသည်။ မော်တော်ပေါ်တွင် တအိအိခုတ်မောင်းသွားလာနေစဉ်က တိမ်ဖြူတိမ်ကြဲရာသီစပ်ဖြူ၏ အောက်တွင် နေရထိုင်ရသည်ကို ညစ်ကျူငြီးငွေ့ဘွယ်ရာဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အပြောကျယ်သော မြေအပြင်တွင် ခြေတင်ကာ သွားလာရသောအခါ၌ကား ထိုသို့တိမ်ကမ္ဘာအုပ်မိုးမှုကိုပင် ထီးတရာ ဆောင်း၍ပေးထားသည်ကဲ့သို့ ချွေးမကူအေးလူနေသည်ဟု ထင်မှတ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းပါးမှ အတန်ငယ်ဝေး၍လာသော်လည်း ကမ်းနှင့်ယှဉ်၍သွားကြသဖြင့် မြစ်အပြင်မှ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်နိုင်၏။ မကြာမကြာလည်း ရေစပ်သို့ဆင်းကာ ဇရစ်ချီးကြရလေသည်။ တဝမ်း တခါးအတွက် မိမိ၏ဦးနှောက်ထက် လက်ရုံးကိုအသုံးချခြင်းက ပိုမို၍အရသာရှိသယောင် ထင်မှတ်ရ

လေရာ အလွယ်တကူ တွေ့ရှိရူးယူရသော စားရွက်စားသီးတို့နှင့် အားမရချင်ပဲ ကမ်းပါးမှကွာလှမ်းသော ကုန်းငှုတောတန်းများသို့ ချဉ်းနင်းသွားရောက်ကာ တောပျော်ကြီးများအဖြစ် ဘဝပြောင်းကြည့်ချင်လာသဖြင့် ခပ်ရေးရေးမြင်ရသော တောအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “ဒီဘက်တွေသွားရင် ဘယ်ရောက်မလဲဗျ ကိုသာကျော်ဝေ၊ မြောက်ဦးနဲ့ တော်တော်ဝေးပြီလား” ဟု ပဏာမပျိုးကာ မေးကြည့်မိပါသည်။

ကိုသာကျော်ဝေက “မြောက်ဦးနဲ့ ဘယ်ဝေးအုံးမလဲ ကိုထွန်းနိုင်.....၊ ဒါ..... မြို့ဟောင်း နယ်နိမိတ်ထဲမှာပဲရှိသေးတယ်၊ မြစ်ကြောင်းကတွေ့ကောက် သွားနေတာဗျ၊ တနည်းအားဖြင့် မြောက်ဦးရဲ့ အထက်ဖက်ကို ကွေ့ပတ်ရောက်နေတယ်လို့ ခေါ်ရမယ်၊ အပင်ပန်းသာခံနိုင်ရင် ကုန်းလမ်းကလဲ မြို့ဟောင်းကို ပြန်ရောက်အောင်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ တောအုပ်ကုန်းမြင့်တွေဟာ.... ရှေးကမြောက်ဦးရဲ့ အပြင်ကျုံးကို ပတ်ထားတဲ့မြို့ရိုးကျောတွေလို့ ခေါ်နိုင်သဗျ” ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသောအခါ သမိုင်းဆရာကိုတင်ထွတ်မှာ စိတ်ပါဝင်စားသွားသဖြင့် “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆန်တက်ခဲတဲ့မြစ်ဟာ ရှေးတုန်းက မြောက်ဦးကိုဖြတ်လို့တမျိုး၊ ပတ်ပတ်လည်တမျိုး ဖြတ်သန်းပိုက်ဆင်းခဲ့တဲ့ ရေကြောရေရွာတွေထဲက တခုဖြစ်နိုင်တာပေါ့” ဟု ထပ်ဆင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့.....”

“အေးဗျာ ဒီမြစ်ကြောင်းတွေထဲမှာ ခေတ်ဟောင်းကပုံပြင်တွေ ဘယ်လောက် နစ်မြုပ်ခဲ့ကြတယ် မသိဘူး.....”

ကိုတင်ထွတ်က ခေတ်ကာလစာသမားတို့၏ သဘောတရားကလေးများ စိုးမိုးမှုအရ ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ.... “ဟောဗျို့ ဟိုမှာ..... ဟိုမှာ....” ဟု လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ မြစ်ကျဉ်းအထက်ဆီမှ လှေကြီးတစင်း စုန်ဆင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကမ်းပါးသို့ပြေးသွားကာ လက်ပြအော်ဟစ်ခေါ်ငင် ကြရပြန်ပေသည်။ လှေကမ်းကပ်လာသောအခါ ကိုသာကျော်ဝေက ရခိုင်စကားဖြင့် မော်တော်ပျက်၍ သောင်တင်နေကြရကြောင်း အကူအညီပေးရန်မှာကြားလေရာ လှေသားများမှာ လိုလိုချင်ချင်မရှိလှပဲ အင်တင်တင်ဖြစ်၍ နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ လက်ဦး၌ စာနုကူညီစိတ် နည်းပါးရန်ကောဟု ကျွန်တော်တို့မှာ ဒေါသဖြစ်လိုက်မိကြသော်လည်း လှေခေါင်းဆောင်က (မိမိတို့မှာ မော်တော်ပျက်ချင်ဟန်ဆောင်၍ ဓမြတိုက်ခြင်းများကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရဘူးသဖြင့် မယုံနိုင်ပါ) ဟူသော သဘောမျိုးကို ဖွင့်ပြောမှ အရေလည်၍ သွားကြလေရကား-ထိုသူတို့၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုရရန် သက်သေပြဖို့ အရေးလာကြီးလေသည်။

“ကဲဗျာ- ခင်ဗျားတို့ကလဲ စကားစပ်မိတိုင်း ခြေဦးခူးလှည့်ချင်တဲ့လူတွေဆိုတော့ ခရီးက တော်တော် နဲ့ဆုံးဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး။ ဒီတော့ကျွန်တော့်မှာ အပင်ပန်းမခံနိုင်မဲ့အတူတူ သူတို့လဲ သံသယ မဖြစ် ကြရအောင် အဖော်အဖြစ် သက်သေပြု လိုက်သွားလိုက်မယ် ဘယ့်နဲ့လဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်က ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်တော်တို့၏ သဘောတူညီချက်ကိုပင် မစောင့်တော့ပဲ လှေသူကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လှေပေါ်သို့ခုန်ကူးကာ တက်၍သွားလေသည်။

“သွားပေတော့ဗျို့.....”

ကျွန်တော်တို့ကလည်း တားမရသည့်အတူတူ နောက်ပြောင်ခြင်းဖြင့်ကလိရ နဲလားဟူသော သဘော နှင့် လှမ်းအော်ပြောရာ ကိုတင်ထွတ်ကလည်း အားကျမခံပင်..... “သူတလမ်း ကိုယ်တလမ်း သွားတဲ့ သူချင်းအတူတူ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲကျုပ်က မိုးချုပ်လို့မှ ပြန်မရောက်ရင်တော့ ရှာပန်းတည်ဆက်ဖို့ အသင့်စောင့်နေတော့မယ်လို့ပြောမဗျား” ဟုဆိုလိုက်ကာ အောက်ပြည်စုန် ခရီးသည်ကြီးအဖြစ် ကမ်းကစွာပါလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာကျော်ဝေလည်း တယောက်ကိုတယောက် ကြည့်မိကြကာ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိကြပြီး ဝေးလံမှိုင်းမိုသော တောတန်းတောင်ညိုတို့ တက်သုတ်နှင့်ခဲမိ ကြပါ၏။

အမြင်နီးသော်လည်း ခရီးဝေးသည့် တောင်ချည်းသာဖြစ်ရာ နေရောင်မထိုး၊ နေစွယ်ညှိုးနေ၍သာ တော်ပေတော့သည်။ အစောစောဖွယ်ရာ ကန္တာရကြမ်းကလေး ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်၍နေသည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာခန့်က ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များဖြင့် စိုပြေလန်းဆန်းခဲ့သော ဒေသမှာ ယခုအခါ၌ ချောင်းကောမြောင်းကောတွေကြောင့် မပြေမညီ ချိုင့်ခွက်အစီအရီဖြင့် ကူးကျော်ဖြတ်သန်းရခက်သော လမ်းကြမ်းဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တူရုသို့မှန်းပြီး တည့်မတ်ရန်သွားဖို့အရေးကိုမနည်း သတိထားနေရပေသည်။ နေသွားလမ်းကို ကြည့်ရန်ကလည်း တိမ်ပုဝါကာဆီးထားသဖြင့် နေရောင် ခြည်မှာ ခေါင်းအထက်မှ ညီညာစွာဖြာကျနေသောကြောင့် မှန်းဆရမလွယ်ဖြစ်၍နေ၏။ ၎င်းသည့် အထဲတွင် ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကလည်း မမြော်လင့်သည့် နေရာတွေကျမှ ဘွားကနဲ- ဘွားကနဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပေရာ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်လှချေ။

“ကိုထွန်းနိုင်ဟာ လူသူကင်းဝေးရာကို တော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်”

သာကျော်ဝေက ကျွန်တော့်ကိုသွားလာရင်း ဝေဖန်လေသည်။

“လူဟာ လူချင်းတွေ့ရင် မာန်ချင်းပြိုင်ရစမြဲမဟုတ်လားဗျ။ အဲသလိုမာန်ချင်းပြိုင်ရတာဟာ တောထဲ တောင်ထဲမှာ တယောက်ထဲ ပြေးရလွှားရတာထက် ပိုပြီးပင်ပန်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ကထင်တယ်.....”

လူတွေကြားထဲမှာ စိတ်ကူးရတာဟာလဲ လူ့အရိပ်အငွေ့ကြောင့် အားနည်းမှုန်ရီတတ်တယ်- ဒါကြောင့်ပါ”

သာကျော်ဝေသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပဲ၊ တသွင်သွင်စီး၍နေသော စမ်းချောင်းငယ်တခုသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း စမ်းရေသောက်ကာ စမ်းချောင်းဘေးတွင် အမောဖြေကြရန် အကြံပေးမိလေသည်။

ဖန်ပြာခွက်အစား လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ သောက်သုံးရသည် ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်စက်ကျရေကဲ့သို့ပင် အမောပြေစေသော ရေအေးကလေးဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်အားရပါးရ သောက်သုံးပြီးနောက် မျက်နှာလည်ပင်းနှင့် ခြေလက်တို့ကို ရေဖြန်းသန့်စင်ပေးရင်း ဒူးဆစ်ခန့်ရှိသည့် ချောင်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်၏။ ထိုအခါခပ်ပြင်းပြင်းကလေးတွေ့၍ တိုက်လိုက်သော မိုးသက်လေကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်၍ သွားပေသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှလိုက်လာသော သာကျော်ဝေက ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ကာ “အနောက်တောင်ဆီက နီနေတယ်ဗျ၊ မိုးတွေလေတွေ လာအုံးမလားမသိဘူး” ဟိုဆို၏။ အမှတ်မထင် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် စမ်းချောင်းအတက်ဆီသို့ ရောက်၍သွားကြရာ စိမ်းကြည်သော ရေတို့မှာ ညိုရောင်နေသော နောက်ကျိုလိမ့်ဆင်းလာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ချောင်းဖျားမှာလဲ မိုးတွေရွာနေပြီဗျ”

ကျွန်တော်က ထောက်ခံသောအားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ မိုးတွေလေတွေကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ခံလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နောက်ကြောင်းပြန်မလား၊ ရှေ့တိုးမလား- ကိုထွန်းနိုင်”

ကျွန်တော်သည် လာခဲသောလွင်ပြင်ကြမ်းကို ပြန်လှည့်ကာ မျှော်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ မြစ်ကျဉ်း၏ ကမ်းပါးကိုပင် မမြင်ရတော့ပဲ၊ စကားတပြောပြောဖြင့် အတန်ပင် ခရီးပေါက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တဖန်-မျက်နှာမူရာသို့ အကဲခတ်ရပြန်သော်.... မနိမ့်လွန်းမမြင့်လွန်းသော တောင်ကတုံးကျောကြီးသည် နီးနီးကပ်ကပ် တန့်ဆီးရပ်တည်နေသကဲ့သို့ မြင်ရလေသည်။

“မိုးမိမဲအတူတူတော့ တောင်ကျောမှာ ဝင်ခိုတာကမှ ကောင်းလိမ့်အုံးမယ် ထင်တယ်ဗျ၊ မိုးလေကွယ်တဲ့ မြောင်ကြားချောင်ကြားတွေတွေ့ရင် သက်သာမှာ....”

သာကျော်ဝေကလည်း ကျွန်တော့်စကားကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျလေ၍ နှစ်ယောက်သား မပြေးရုံတမယ်၊ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းခဲကြပေတော့သည်။ ထိုအခါ အရင်လိုမှ အနေတွေ့ဘိသည်အလား

တောပါးပါးကလေးဖြစ်စေကာမူ အောက်ခြေမရှင်းပဲ လမ်းစပျောက်၍ ပျောက်၍နေသဖြင့် ခရီးမှာ တွင်သင့်သလောက် မတွင်ပဲဖြစ်၍နေပြန်သည်။ ၎င်းသည့်ပြင် တောရိပ်တောင်ရိပ် နီး၍လာသဖြင့် သီးပင်စားပင်တို့ကို တွေ့ရှိခြင်း ပိုမို၍များလာသောကြောင့် အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ခြင်းအမှု ပြုရ ပြန်သေးရာ လူကရှေ့ကပြေး မိုးကနောက်ကလိုက်ဖြင့် စိန်ခေါ်တမ်းကစားသကဲ့သို့ မှီလှမှီကာ ရှိ၍ နေလေသည်။ လေကလည်း ကြမ်း၍ကြမ်း၍လာလေရာ သစ်ပင်သစ်နွယ်အပေါင်းမှာ တယိမ်းယိမ်း တရမ်းရမ်းဖြင့် ရှိ၍နေရာတွင် အညွန့်အခက် အတက်ကလေးများတို့ပင် ရံဖန်ရံခါ ပြတ်သတ်၍ လေထဲလွင့်မျောသွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ပြုံးကနဲ ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များသည် တုံ့ရပ်၍သွားကြ၏။ ကျွန်တော့်နည်းတူ သာကျော်ဝေသည်လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်လိုက် လေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ မြေပြင်ကိုနင်း၍လာကြသူများ ဖြစ်လေရာ ခြေထောက်အတွေ့၌ တင်းမာအေးစိမ့်သွားသောအခါ စိတ်က အလိုလိုထင်သွား၍ တန့်ရပ်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်အောက် ကိုယ်ငုံ့ကြည့်မိကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နင်းမိကြသောနေရာကား မြေမှုန့်မြေမွှားတို့ ကင်းစင်သည့် ကျောက်ဖြာကျောက်ကြီး၏အစ ဖြစ်နေလေသည်။ ရုတ်တရက်အားဖြင့်ဆိုပါမူ .... တောထဲ တောင်ထဲ၌ မည်သူတွေလာရောက်၍ အင်္ဂတေလမ်းခင်း၍ထားပါလိမ့်ဟု တွေးစရာပင် ဖြစ်လောက် အောင် ညီညာပြေလျောသော လူသွားလမ်းကျယ်ကြီးတခုအသွင် အထင်မှားစရာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အင်္ဂတေထက်အေးမြသော အတွေ့က ကျောက်သားအစစ် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ နေသည့်အပြင် အဝန်းအားဖြင့်လည်း များစွာကျယ်ဝန်းလှကာ ခြုံနွယ်မြက်ဖုတ်ကလေးများ ကြီးကြား လွှမ်းမိုးနေသည့်တိုင်.... တမြော်တခေါ်ကြီး ရှည်လျားလျက်ရှိသည်မှာ ရှေ့တူရှုရှိ တောင်ပူစာမြင့်အထိ တောင်တက်ပျောက်ကွယ်၍ နေပေတော့သည်။

“ဆန်းတယ်ဗျ..... ကျွန်တော်လဲ တောင်တက်တောင်ဆင်း သစ်ရိပ်သစ်ခြေတွေ ခဏခဏနင်းခဲ့တာပဲ၊ ဒီလို လူထုတွင်းထားသလို ကျောက်လမ်းကြီး မတွေ့ခဲ့ဘူး-ဘူး”

တဖိုးဖိုး- တဟဲဟဲ-အော်မြည်လွင့်တိုက်နေသော မိုးသက်လေများ အကြားမှ ကျွန်တော်ကြားလောက် အောင် သာကျော်ဝေက မနည်းအော်၍ပြောရ၏။

“သဘာဝဆိုတာ ဆန်းကြယ်သားပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိုးလေတိုက်စားလို့ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ.....”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း တိုက်စားခြင်းဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“သုတေသနလုပ်မလား၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် ဟင်းရွက်ခူးတာ အသာဘေးဖယ်ထားပြီး၊ ဒီကျောက်လမ်းကြီး အတိုင်း တောင်ထိပ်အရောက် တက်ကြရလိမ့်မယ်”

“အေးဗျာ..... နောင်ကိုဒီနေရာမျိုး ရောက်ချင်မှရောက်ဖြစ်မှာ.....၊ ဒီဖက်မှာမွေးလာပြီး ဒီနေရာကို ဒီတသက်မှာ ခုမှရောက်ဘူးမြင်ဘူးတာပဲ ကြည့်တော့.....”

၎င်းသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်နှင့် သာကျော်ဝေလည်း ကျောက်ကပ်နွယ်ပင် နွယ်မြက်တို့အပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ ရှေးဟောင်းကျောက်လမ်းကြီးအတိုင်း အပြေးတက်၍လာခဲ့မိကြပါ၏။ တဝေ့ဝေ့ တပိုက်ပိုက် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေကြမ်းမှာလည်း ထိုအခါကျမှ မိုးစက်မိုးပေါက်များကို သယ်ဆောင်ဖြန့်ချိလိုက်လေရာ မိုးပါးပါးကလေးဖြစ်ပေသော်လည်း ဟင်းလင်းပြင်တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် ခဏချင်းပင် နှစ်ယောက်သား စိုစိုရွာသွားကြပေ၏။ ထွက်လာကတည်းက နေပူပူ- မိုးရွာရွာ ခြေစကြော်ဖြန့်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်၍ လေကြမ်းမောင်၏ လှောင်ပြောင်မှုကို ပုလဲပန်းများဖြင့် ဆုပ်ကာ-ဆုပ်ကာ ကြိုလိုက်သည့်အလား..... အမှုမထားပဲ နေနိုင်ပေသော်လည်း ကျောက်သားအတိ ဖြင့်ပြီးသည့် တောင်တက်လမ်းမကြီးတွင် အမြင့်ဖက်မှ စီးကျလာသော မိုးရေတို့သည် ကျောက်သား ပြင်ပေါ်တွင် ရေတံခွန်ပါးပါး လွှားလိုက်သကဲ့သို့ ဆင်းလာလေရာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခြေမချော်မိစေ ရန် သတိကြီးစွာထားရပေသည်။ စမိမှတော့ နောက်မဆုတ်တမ်းပေ၊ ဟူသော စိတ်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် သာကျော်ဝေတို့လည်း တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသော ကျောက်လမ်းကြီးအတိုင်း တယောက်ကိုတယောက် လက်တွဲကာ ခြေကုပ်ရနိုင်သမျှ ရအောင်ယူပြီး တက်ခဲ့ကြရ၏။ မိုးတို့မှာ လည်း ပါးရာမှထူ၊ ထူရာမှသိပ်၊ သိပ်ရာမှ ရှေ့မြင်ကွင်းပိတ်ဆီးသည့်အထိ တိုးသထက်တိုးကာ ရွာချပြန်၏။ လေမှာလည်း ဆထမ်းပိုးတိုးကာ ပြင်းထန်လာ၏။ တခါတရံ လျှပ်စီးရေမိုးကြိုးပါ ရောယှက်တိုက်ပွဲဆင်သမှုလည်း ပြုကြလေသည်။ လမ်းမှာလည်း ခန့်မှန်းသည်ထက်ပိုမို၍ မြင့်စောက် လာသယောင် ထင်မှတ်ရပြန်၏။ တောင်ထိပ်မှရေဆင်းကျမှုကား..... အမြင့်သို့ရောက်လေလေ... ပိုမို အားကောင်းလာလေလေ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ခြေကုပ်မြဲရန် ကိုယ်ကိုမတ်မတ် မရပ်နိုင်တော့ပဲ လေးဘက်တွား၍ တက်ရလေတော့သည်။ ၎င်းသည့်တိုင် ကျောက်ကျောက်လမ်းမ ကြီး၏အဆုံး တောင်ထိပ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းကားမရှိကြချေ။ မျက်နှာပေါ်အဆက်မပြတ်စီးကျသော မိုးရေ များကြောင့် မမြင်မကန်းဖြစ်နေသည့်ကများသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ မည်သည့်နေရာ ရောက်နေသည် ကိုပင် မှန်းဆရခက်၍နေပေသည်။

“ဗျာ..... ကိုထွန်းနိုင် ခင်ဗျားဘာတွေအော်ပြောနေတာလဲ”

ရှေ့သို့တိုးကာ ကုပ်တက်နေရာမှ သာကျော်ဝေက မိုးထဲလေထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေး လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩလိုက်ရပါ၏။ ကျွန်တော့်နှုတ်က မည်သည့်စကားကိုမှ ပြောထွက်ရန်

အချိန်ရှိလိုက်သည်မဟုတ်ပဲနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားသံမျိုး ပေါ်ထွက်ကြားနာရသည် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ဘာမှမပြောပေါင်ဗျာ၊ ရေစီးနဲ့ မျောပါမသွားအောင် ထိန်းနေရတာနဲ့ပဲ တကိုယ်လုံး မအားပေါင်ဗျာ.....”

“သိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နားထဲတော့ ခေါ်သံအော်သံတွေလိုလို ကြားနေရလို့။”

သာကျော်ဝေက ထိုသို့ပြန်ပြောပြီး မတ်စောက်နေသော ကျောက်နံရံကို ကုပ်ကပ်တွယ်တက်လိုက်၏။ ထိုသို့ တွယ်တက်ရာတွင် ကျောက်စွန်းငယ်တစ်ခုကို နင်း၍ထားသော သာကျော်ဝေ၏ ခြေတဖက် ချော်ကျသဖြင့် ကျွန်တော်ကအောက်မှ ဖမ်းပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင် နှစ်ယောက်စလုံး အကျဉ်း အကြပ် ကျ၍သွားကြ၏။ တောင်ထိပ်မှ ကျလာနေသောရေဆင်းကား ရေလုံးရေပြား ကြီးမားသထက် ကြီးမားနေသည်ဖြစ်ရာ လူတကိုယ်လုံးကို ရိုက်ခတ်တိုက်စား သွားနိုင်လောက်အောင်ပင် ပြင်းထန်နေ သည်ဖြစ်၏။ နေရာမှာလည်း အဖုအထစ်တို့ ကင်းရှင်းကာ.... ပြေပြေချောချောကြီး ဖြစ်နေပေသေး၏။ ကျွန်တော်က တချက်အားလျော့လိုက်လျှင် သာကျော်ဝေ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ပဲ ကျလာမည့်နည်းတူပင် ကြွားရှည် အောက်မှနေပြီး တွန်းတင်ထားခြင်းမှာ လက်အံသေလာပါက နှစ်ယောက်စလုံး ပြုတ်ကျ မည်မှာ သေချာသလောက်ရှိနေလေသည်။

“အပေါ်ဆက်မတက်နဲ့ ဒီဖက်ကိုလာ.....”

သည်တခါ၌ကား..... ထိုသို့အော်ပြောလိုက်သံကို ကျွန်တော်ပါ အတိုင်းသားကြားရ၏။

“ဒီဖက်ကိုလာခဲ..... ဒီဖက်ကိုလာခဲ.....”

မိုးရွာထဲ၌ပင် အောင်အောင်မြင်မြင် အောဟစ်ပြောဆိုလိုက်သော စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသံလာရာ ဝဲဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရ၏။ အသံလာရာနေရာမှာ ကျောက်နံရံ၏တဖက်စွန်း သစ်ပင်ကြီး များဖြင့် ငေါထွက်နေသော နေရာဖြစ်လေရာ ထိုနေရာ၌ ရေတံခွန်ကြီးသဖွယ်ပင် ရေလုံးရေရွာများ အလိပ်လိုက်ကျဆင်းနေ၏။ လူသူမြင်ရရန်ဝေးစွာ သတ္တဝါခိုအောင်းနိုင်ဖွယ်ရာပင် မရှိသောနေရာ ဖြစ်ပေသည်။ အစိုးရိမ်လွန်ကဲသောအခါ၌ ကြားချင်ရာကြား၍လာတတ်သော လူ့သဘာဝကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်သည် ကျောက်နံရံကိုသာ တက်လှမ်းရန် ကြံစည်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် “ဟဲ့-လူမိုက်တွေ ဒီဖက်ကိုလာပါလို့ဆိုနေ၊ နင်တို့ကံကြမ္မာက နင်တို့ဇီဝိန်ကို ချမ်းသာ ပေးပေမဲ့ နင်တို့ရုပ်ခန္ဓာကိုတော့ နှိပ်စက်နိုင်တယ်တဲ့၊ လာကြလို့ဆိုနေ.....” ဟူသော အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် သာကျော်ဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်

စလုံး လှည့်ကြည့်ကြရပြန်လေသည်။ မြင်ရသည်ကား..... ရေတံခွန်များ ဖြာကျနေသည့် စောစောက နေရာဖြစ်၏။ သို့သော်.....

ကန့်လန့်ကာတချပ်ကို စက်ကြိုးများဖြင့် ဟိုဖက်-သည်ဖက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေလုံးကြီးများသည် အလယ်မှပွင့်ဟသွားကာ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိ ရှေ့တွင် ဂူပေါက်ကြီးတခုမှာ ပေါ်ပေါက်၍လာလေသည်။ ၎င်းဂူပေါက်တည့်တည့်၏ အလယ်ဗဟို တွင်ကား..... မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေသော ရသေ့ကြီးတပါးကို တွေ့ရ လေသည်။

“လာကြလို့ဆိုနေ.... အမိုက်ကလေးတွေ....”

ရသေ့ကြီး၏အော်ခေါ်သံသည် ပိုမိုကျယ်ဟိန်းစွာ ထွက်၍လာပြန်၏။ သည်တကြိမ်၌ ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ထဲ၌ ရသေ့ကြီးခေါ်သည်ကို နာခံကာဝင်လိုက်မသွားလျှင်ဖြင့် ရေတံခါး ပြန်ပိတ်ထားလိမ့်မည်ဟု ရုတ်ခြည်းတွေးတောလိုက်မိကြကာ စိတ်ကဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုမီပင် ခြေလှမ်းများက ဘေးတိုက် သွားနေ မိကြပေတော့သည်။ သို့ကျကာမှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်နံရံကို ကန့်လန့်ဖြတ်နေသော လူသွားလမ်းအထစ်ကလေးပေါ်တွင် ရပ်နေမိကြကြောင်း တွေ့သိရ၏။ ၎င်းလူသွားလမ်းကလေးသည် ရေများ စီးဆင်းဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်သာ မျက်စိမှောက်၍ ကွယ်ပျောက်နေခြင်း ဖြစ်ကာ ခြောက်သွေ့၍နေသောအခါ၌ ဂူပေါက်ဝနှင့် တန်းမတ်လျက်ရှိမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စပါးကြီးညှို့မိသည့် ယုန်သူငယ်များအလား ကျောက်နံရံကိုဖေးကိုင်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဘေးကိုသွားလိုက်ကြပေသည်။ သို့ဖြင့်ရသေ့ကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်ပင် ရေတံခါးကြီး ပြန်ပိတ်သွားသည့်အလား- ဂူပေါက်ဝတွင် ရေများပိတ်လျှံ ဖြာကျသွားပြန်၏။ အမိုက်အတန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဂူအောင်းသတ္တဝါဆန်းများဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားရ ပေတော့သည်။

“လာကြ.....”

ရသေ့ကြီးသည် ထိုသို့သံပြတ်ပြောလိုက်ပြီးနောက် နေရာမှ ချာကနဲလှည့်ကာ ဂူတွင်းသို့ဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်၏အတွင်းစိတ်က မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို နှိုးဆွပေးလိုက်သဖြင့် သာကျော်ဝေအား ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်ရာ သာကျော်ဝေက အံ့ကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်လှသော ရသေ့ကြီးဖြစ်မှန်း ထင်းကနဲသိ၍သွားရပေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်ကနဲ မမြော်လင့်သည့်နေရာတွင် လာရောက်တွေ့ဆုံနေရပြီး..... ထိုသို့ တွေ့ဆုံရာ၌လည်း မိမိကဒုက္ခသည်၊ ရသေ့ကကယ်တင်ရှင်ဟူ၍ မမျှသော အခြေအနေဖန်တီးချက်ဖြင့် စေတသိက်တို့ အားပျော့နေသည့် အခါနှင့် ကြုံနေရကား..... ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိပဲ ကြောင်အ၍သွားပေသည်။ သာကျော်ဝေ

ကား လူငယ်စိတ်အပြည့်ရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် ရသေ့သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိလိုက်သောအခါ၌ ကျောင်းတော်ကရန်စကို ပြန်လည်သတိရကာ ဒေါသခိုးလူလာသဖြင့် အကြိတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျနော်အဖို့ ရာ၌မူ မိမိကိုမမြင်ခင်ကပင် ကျိန်စာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆဲရေး မြည်တွန် ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ရသေ့နှင့်ပတ်သက်၍ ပူပူနွေးနွေး ကားမှောက်သေရသည့် ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးပင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသော်လည်း ဒေါသစိတ်ထက် သိချင်စိတ်က ပိုမိုနေသူဖြစ်သောကြောင့်..... ရင်ထဲတွင် အောင့်၍ထားကြရသော အကြောင်းအရာဆန်းတို့ကို အစပြည်ပေးမည့် လမ်းစပေါ်ပြီ..... ဟု မိမိလိုလားမြော်မှန်းခဲရသော ဆန္ဒစုစု ဆုပ်ချေမှုကြောင့် နှလုံးသားတို့ သွေးပြည့်တင်းလာ သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပေသည်။ ကျားနှင့်ဆင် တဂူထံဆုံမိကြပေသည်တကား.....။

ရသေ့ကား ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရင်းက ကျွန်တော်တို့ မလိုက်သေးပဲ ရပ်ကြည့်နေသည်ကို ရိပ်မိသည့်အလား ဒေါင့်ချိုးကွေ့တခုအရောက်၌ တန့်ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လေသည်။

“လာကြလေ..... မင်းတို့ကိုရန်မူမဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ကသာ ငါ့ကိုရန်မူမယ်လို့ ကြံစည် ရင်းရှိခဲ့ကြတာ..... လာပါ.....”

သာကျော်ဝေကဒေါသဖြင့် တစုံတရာ ပြန်ပြောမည်ပြုသောအခါ သူ့ပါးစပ်ကို ကျွန်တော်က ကမန်း ကတန်း လှမ်းပိတ်လိုက်ရသည်။ ရသေ့က ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို တချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါင့်ချိုးအကွေ့တွင် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားတော့လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရသေ့ကြောင့်ရသေ့ပျက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရာတွင် မိမိအထင်နှင့်အမြင် လွဲမှားနေလောက် အောင် ခက်ထန်တင်းမာသောရုပ်သွင်ကို မြင်ရသည်ကြောင့် သို့လော-သို့လော-မတွေးတောတတ် အောင် ဖြစ်၍နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ခရီးဆုံးသို့ မရောက်သေးသောကြောင့် တဖွတ်ထိုး စိတ်ကို ဇွတ်ပင် ရှေ့တန်းတင်လိုက်ရကာ ရသေ့သွားရာနောက်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ လိုက်ရပြန်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသောဂူကား ဂူ-ဟူသော အနေအထားထက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ဟူသော အနေအထားဖက်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ အချိုးအကွေ့ အလိမ်ကလေးတွေ အတော်များများ ဖြတ်ကျော်သွားရပြီးမှ အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်သားနံရံအတိတ်ဖြင့်ပြီး သည့် ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုအခန်းတွင်း၌ ခြေချမိလိုက် ကြသောအခါ၌ကား- ကျွန်တော်တို့ထက် အရင်ရောက်ရှိနေသော ရသေ့သည် ခန်းမအလယ် ကျယ် ဝန်းသော ကျောက်ခွက်ကြီးအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေရယူကာ တင်ပြင်ခွေထိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရသေ့၏ဘေးတွင် မြေအိုးမြေခွက် မြေပန်းကန်ပြား ဗြဟ္မစဗြဟ္မနောင်း စုပုံလျက်ရှိကြလေသည်။ ရသေ့ကြီးထိုင်နေရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင်မှ သစ်မြစ်သစ်ဆုံတို့ဖြင့်ပြီးသည့် ထင်းပုံကြီးတခုတည်ရှိကာ မီးကျည်းခဲရဲဖြင့် အရိန်ကံစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း

အမှတ်မထင်ပင် ဂူခန်း၏ မျက်နှာကျက်ကို မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်နှာကျက်သည်ကား အလယ်ဗဟို တည့်တည့်တွင် ဧရာမစက်ဝိုင်းကြီးသဏ္ဍာန် အပေါက်ကြီးပေါက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရသေ့က ကျွန်တော်မော်ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် “မိုးရေမဝင်အောင် ကျောက်ဖျာနဲ့ ပိတ်ထားလိုက်ပြီးပြီ၊ ကဲ-ထိုင်ကြ-ထိုင်ကြ” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြကာ ကျွန်တော်တို့အား နေရာယူစေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရသေ့ကြီးညွှန်ပြရာနေရာ၌ ခူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ မီးဖိုမှ မီးတောက်မီးလျှံတို့ကား..... တရိန်ရိန်တဟုန်ဟုန် ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာနှင့် လွန်စွာနီးကပ်လှသောကြောင့် ပူလောင်မှုအငွေ့ဟပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် မိုးရေများ နစ်နစ်ကြီးရွဲခဲ့သည်ကြောင့် စိုစွတ်၍နေသော ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အထည်များက အပူရှိန်ကို ကာကွယ်ပေးပေးသောကြောင့် နေတောင့်နေသာကား ရှိလှ၏။

ကျွန်တော်သည် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်..... “ကျွန်တော် ရသေ့ကြီးကို တွေ့ချင်တာ ကြာလှပြီ၊ ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ရတာ အံ့လဲဩတယ်၊ ဝမ်းလဲသာတယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ရှိဘဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ သာမန်စိတ်အင်အားနဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ရသေ့ကြီးက တော်တော်ဖော်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။

“မင်းဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါကြိုတင်သိမြင်ပြီးသားပဲ”

“သိရင်လဲ မိုးတွေမိလို့ ဒုက္ခမဖြစ်ခင်ကပဲ ခေါ်လိုက်ပါတော့လားဗျ၊ ဒါကဘာသဘောလဲ.....”

သာကျော်ဝေကား- ရသေ့၏အကျင့်သိက္ခာကိုမည်သို့မှ ယုံကြည်နိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် စကားနစ်နစ်ဖြင့် စစ်ထိုးလိုက်လေသည်။ ရသေ့ကြီးကား မမာမကြမ်း မပြုံးမရယ် ရှိနေရာက..... “သဘာဝက ဖန်တီးပေးတဲ့ အချိန်ကိုက်-အခါကိုက် ဖြစ်ရမဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မနုဿတယောက်က အလိုလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း မပြုအပ်ဘူး။ ဒီမျက်လုံးစိမ်းနဲ့သူငယ်ဟာ လွန်လေပြီး ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက မြောက်ဦးမြို့ကြီး စည်ကားစည်ပင် ရှိနေတုန်းက ဒီနေရာကစပြီး မြောက်ဦးမြေကို ခြေချင်းခံ့ဘူးတဲ့ သာဓကရှိတယ်၊ အခုလဲ ထိုနည်းနှင့်ပင် ရောက်လာရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကြည့်နေလိုက်တာ” ဟု တလုံးချင်း ဖြေးဖြေးသာသာ ပြန်ပြောပြလေသည်။

လွန်လေပြီး ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက- ဟူသောစကားသည် မိုးရေကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန် အေးတလှည့် မီးငွေ့ကြောင့် တလျှပ်လျှပ် ပူတလှည့်ဖြင့် ခံစားနေရသော ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးကို သွေးကြောများ ရပ်ဆိုင်းသွားစေလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေပါသည်။ သာကျော်ဝေကား- မုန်းတီးစိတ်ပြင်းပြင်းဖြင့် အယုံအကြည်ကင်း၍ နေသူဖြစ်လေရာ- “ခင်ဗျားအသက်က ဘယ်လောက်ကြီးသေးလို့ လွန်လေပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ထည့်ပြောနေရတာလဲ.....” ဟု ချဉ်ချဉ်သီးသီး ရန်စကားကြီး ဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့်

သာကျော်ဝေကို ကြည့်လိုက်ကာ “မင်းဟာ ငါအလိုမရှိပဲနဲ့. ငါ့ဆီကို နောက်ထပ်ရောက်လာတာ၊ ဒီသူငယ်ကြောင့် ငါတားချင်ရက်ကနဲ့. မတားဘူး။ မင်းနဲ့မပတ်သက်ရင် စကားကိုဝင်မပြောစေချင်ဘူး” ဟု မာထန်စွာ ပြောလိုက်၏။ သာကျော်ဝေလည်း စိတ်တိုတတ်သူပီပီ ရသေ့အားရန်ပြုရန် နေရာမှ ဝုန်းကနဲထလိုက်ရာ ကျွန်တော်လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရ၏။ သို့တိုင်အောင်- သာကျော်ဝေမှာ ဒေါသ မပြေနိုင်သေးပဲ အံတခဲခဲရှိရင်းက “နောက်တခါလာရင် ခင်ဗျားအသက်နဲ့. ခန္ဓာကိုယ် အိုးသားကွဲ လိမ့်မယ်လို့. ကျုပ်ပြောခဲ့ဘူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးနှောက်တွေမမှန်ပဲ ထင်ရာလျှောက်ပြောပြီးတော့. သူတပါးပစ္စည်းတွေကို ခွင့်မပေးပဲနဲ့. ယူလိုယူ၊ မသိနားမလည်သူတွေကိုလန့်အောင် ကျိန်စာလိုလို ဘာလိုလိုတွေနဲ့. ချောက်လှန့်. လိုချောက်လှန့်. လုပ်နေပြီး၊ တရားလွန်လာတဲ့. ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်း ထားလို့. မဖြစ်တော့ဘူးနဲ့. တူတယ်၊ သတ္တိရှိရင် ခင်ဗျား ကျုပ်လာတွေ့တဲ့. အရင်ဂူမှာပဲ ဆက်နေ ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့. ဒီအထိ ထွက်ပြေးလာရတာလဲ” ဟု ကလေးငယ်ကဲ့သို့. တတွတ်တွတ် ရန်တွေ့ လိုက်လေ၏။

“ရသေ့ပျက်လို့ဆိုဆို၊ ရသေ့ပျံလို့ပြောပြော မင်းလို သာမန်လူတယောက်ရဲ့စကားကို ငါဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး၊ ဒီသူငယ်ကို မင်းကသာ ခေါ်လာနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့. အနာဂါတကို မြင်ထားလို့. ငါလက်ခံတယ်မှတ်ပါ.....”

ရသေ့ကြီးသည်လည်း..... ဆံကေရိပ်လှီး ဦးပြည်းရဟန်းတို့၏ သာသနာပရ ဝုဏ်တွင်းသို့. ရောက်ရှိ သေးသူမဟုတ်ရကား..... လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ အတတ်ပညာဆန်းတို့၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် ဒေါသမာန်မာနတို့ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ပဲ စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြန်ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မှန်သည်မှားသည် အပထား၊ ယုတ္တိယုတ္တကင်းမကင်းကို လောလောလပ်လပ်၌ ချန်လှပ်ထားပြီး လျှင်..... သူပြောလို့. သာပြောပေမှ ကိုယ်သိလိုရာသိပေမည်ဟု..... နှလုံးပိုက်သူဖြစ်ရာ သာကျော်ဝေကို နောက်ထပ်စကား အတွန့်မတက်တော့ရန် မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလိုက်ရလေတော့သည်။ ရသေ့ကြီး ကလည်း သာကျော်ဝေနှင့် ပြောစရာစကားကုန်ပြီဟူသော အမူအရာဖြင့် သာကျော်ဝေထံမှ မျက်လုံးများ လွှဲဖယ်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တယောက်တည်းကိုသာလျှင် စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်၍ စေ့စပ်သေချာစွာ ရသေ့ကြီးကို အကဲခပ်လိုက်မိပေသည်။

ဒေါက်ချာဆောင်း ရသေ့သူတော်ကောင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဘူးခဲ.ခြင်းမရှိသောကြောင့် ဤသူသည် မွန်မြတ်သောအကျင့်ရှိသူ ဖြစ်မဖြစ် ပိုင်းခြားဝေဖန်ရန် မသင့်သော်လည်း သားရေကြမ်း သဖွယ် တွန့်ခြောက်ကာ အပွေးထလျက်ရှိသော အရောင်အဆင်း မွဲလှသည့်အသားအရေ၊ မည်မျှပင် ခက်ထန်သော်လည်း တုန်ရင်ကွဲအပ်လျက်ရှိသော စကားသံ၊ လေးကန်သောဟန်ပန်နှင့် တို့ဆိုင်းသော လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် သူ့သက်တမ်းမက ကြာညောင်းလှသော လောကဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် ကိုယ်ခန္ဓာရှင်ဟူ၍ကား- ယုံကြည်စိတ်ချမိပေသည်။ ထို့ပြင် မျက်နှာတည် မျက်နှာထား မျက်နှာကြည်တို့မှာ..... ရသေ့ပျက်ရသေ့ကြောင်ဟု အပြောရခက်လောက်အောင်

ပြင်းပျံ့ညွှံ့ငြိမ်သူ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ မိမိကိုလူမမြင်ခင်ကပင် မုန်းတီးစိတ်အဝင်ကြီးဝင်ကာ သူ့အယူအဆနှင့် သူ့စိတ်လှိုင်းအဖုံဖုံဖြင့် ရန်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပေသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသောအခါ၌ ရသေ့ကြီးအပေါ်၌ မုန်းမာန်မဝင်နိုင်ပဲဖြစ်၍ နေသည်မှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဆန်း၍နေပြန်ပါ၏။ ရသေ့ကြီးကား စိတ်ကိုစေစားခြင်းအင်အား ကြီးမားပုံ ရလေသည်။ မသိမသာ တချက်ပြုံးလိုက်ကာ “မျက်လုံးစိမ်းနဲ့သူငယ် ဒီကိုရောက်တဲ့နေ့အထိ ကျုပ်လဲ စောင့်နေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟောပါတော့ဟုတိုက်တွန်းမှ ဟောမည့်သူဖြစ်လေသလား၊ သို့မဟုတ်ကလည်း ပြောသင့်ပြောထိုက် တာမှန်သမျှကို ပြောပြရန် တမင်စောင့်၍နေလေသလား၊ ခွဲခြားရန်ခက်လှတော့သည်။ အသွားရှိမှ အလာရှိသည့် ထုံးစံရှိပေရာ ကိုယ်ကပင်စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရ၏။

“ရသေ့ကြီးဟာ သူတော်စင်ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဘုရားသားတော် ရဟန်းတပါးလိုလဲ ကျွန်တော်မဆက်ဆံနိုင်ဘူး....၊ သာမန်အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတယောက် အနေနဲ့တော့ ကျွန်တော် အရိုအသေပေးပါတယ်၊ လူကောင်းလားသူရူးလား မသိပေမဲ့ ကျနေတဲ့ထက် ဗဟုသုတကြွယ်ဝတယ်လို့ ယုံမှတ်ပြီးသားလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်.....”

“သိချင်တာတွေ အတိုးချပြီး မေးတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား....”

ရသေ့ကြီးက ဖြတ်၍ပြောသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

“ပြောဖို့စောင့်နေတဲ့လူပဲ မမေးပဲပြောရမှာပဲ....”

ထိုသို့စကားစလိုက်သည်နှင့် ဂူအတွင်း မည်သည့်နေရာမှန်းမှဟူ၍ ခန့်မှန်းရန်ခက်ခဲသည့် ကြေးစည် သံ လွင်လွင်တခုသည် သာယာချိုအေးစွာ ထွက်ပေါ်၍လာ၏။ ရသေ့ကြီးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ မော့၍ နားစွင့်လိုက်ကာ သက်ပြင်းကို ပြင်းပြင်းချလိုက်လေသည်။ ကြေးစည်သံကား.... ဂူခန်းကြီး တခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ မြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း အသံရှိန်သေကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ တိမ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် သက်ပြင်းကို အတန်တန် ချလိုက်ပြန် ပြီးလျှင်..... “အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနှောင်းပြီလို့ ဆိုရတော့မလား မသိဘူး.....၊ ကျုပ်အတွက် အချိန်ကျပြီ ဆိုတာကတော့ ဆိုင်ရာက သတိပေးနေပြီ” ဟု ခပ်လေးလေးပြောပြန်၏။ ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်သောအခါ သာကျော်မေမှာလည်း ဒေါသခိုးတွေကင်းစင်နေပြီ၊ ရသေ့ကြီး၏ မူဟန်ကို ကြည့်ကာ လွန်စွာမှ စိတ်ပါဝင်စားနေကြောင်း ပြလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရသေ့ကြီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးပုံကိုတလှည့်၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တလှည့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ.... “အကြားထက် အမြင်က ပိုပြီးတော့ ခရီးရောက် လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အချိန်ကလဲသိပ်မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့.....” စကားတပိုင်းတစကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်ပြီးနောက် သူ၏နံဘေးတွင်ရှိသော အဖုံးပိတ်ဖြင့် မြေအိုးတလုံးကို ယူငင်လိုက်ကာ မီးပုံနားသို့ တိုး၍ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းကဲ့သို့ပင် မီးပုံနား တိုးထိုင်ရန် မျက်ရိပ်ပြု၏။ ပြီးနောက် မြေအိုးကလေး၏အဖုံးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှတစ်စုံတရာကို လက်ဖြင့်နှိုက်ထုတ် ယူငင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရသေ့ကြီး၏ လက်တည်းတွင် ပါလာသည် မှာကား..... စိမ်းပြာပြာအရောင်အဆင်းရှိသော ဆေးမှုန့်များဖြစ်၍နေပါ၏။

“ကိုင်း- မျက်လုံးစိမ်းနဲ့သူငယ်လေး ကျုပ်တတ်သမျှနဲ့တော့ ပသာဒမြင်ကွင်းတွေ ခင်းပြမယ်၊ ရှုကြည့် ဆက်စပ်ပြီးတော့သာ တွေးယူပေတော့။”

ထိုသို့ပြော၍ပြီးလျှင်ပြီးချင်း လက်ထည်းမှ ဆေးမှုန့်အချို့ကို မီးပုံတွင်းသို့ ဖြူးပက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ- မီးကျည်မီးပန်းတို့ကို မီးရှို့လိုက်သည့်အလား စိမ်းနီပြာဝါ ကြယ်ပွင့်ကလေးများ တလက်လက်ဖြာသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြို့ဟောင်းဧည့်ဂေဟာ၌ မိုးသောက်တန်နက်က ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ကောင်းကင်တွင် ဤကဲ့သို့အရိပ်သဏ္ဍာန်များ မြင်ခဲ့ဘူးသည်ကို ချက်ချင်းပင် အမှတ်ရမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သာကျော်ဝေအား လှည့်ကြည့်မိပြန်လေသည်။ သာကျော်ဝေ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတကြီးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ မီးပုံတွင်းမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများ တလက်လက်ဖြာမှု ငြိမ်းသေသွားသောအခါ..... မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှပင် ပြာလဲလဲမီးခိုးများ လွန်ထွက်ကာ ဝေပျံလာလေရာ ထိုမီးခိုးများနှင့်တပြိုင်တည်း ချိုပြင်းစူးရှလှသော မွှေးရနံ့ကြီးသည် ဂူခန်းကြီးတခုလုံးကို လွှမ်းခြုံ၍သွားပါသည်။ ထိုမွှေးရနံ့ကား- မကြာခဏ ကျွန်တော်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ဆန်းထဲမှရနံ့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူ၍နေ၏။ သည်တခါ၌ကား- အိပ်မက်ထက်ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့မြင်ရတော့မည်ဟု အလိုလိုသိထားပြီး ဖြစ်ရကား- ကျွန်တော့်တွင် ကြောက်လန့်စိတ်များ ကင်းစင်၍နေကာ မီးပုံတွင်းသို့သာ သဲသဲမဲမဲ စူးစိုက်ကြည့်နေ မိပါတော့သည်။

ရသေ့ကြီးကား- ဆေးမှုန့်များလက်ထဲတွင် ကုန်စင်သွားသည်အထိ မီးပုံတွင်းသို့ ဖြူးပက်ပေး၍နေ၏။ ကြယ်ပွင့်ကလေးများမှာလည်း ဆက်ကာ-ဆက်ကာ ဖြာ၍နေကြ၏။ မွှေးရနံ့ကြီးမှာလည်း တိုး၍- တိုး၍သာလျှင် ထုံရစ်လာပေတော့သည်။ ကျွန်တော့်နှာဝတွင် ရနံ့များ တင်းကြပ်ပိတ်ဆို့လာသည်နှင့် အမျှ ဂူခန်းတခုလုံးမှာလည်း မီးခိုးများဖြင့် ပိန်းပိတ်မှောင်ဝေ၍သွား၏။ သာကျော်ဝေထံမှ အသက်ရှု ကြပ်သည့်နှယ် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော် မကြာမီပင် ချောင်းဆိုးသံမှာ တဖြည်းဖြည်းတိမ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား..... မီးပုံအတွင်းသို့သာ မျက်လုံးများ စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိပေရာ မီးခိုးများဖြင့် ရစ်သိုင်းကာဆီးနေမှုများ ပြန်လည်ပျက်ပြယ်သွားသော

အခါ၌ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှသော မြင်ကွင်းများကို မီးပုံအတွင်းရှိ မီးညွန့်များအလယ်၌ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရပါလေ၏။

ကျွန်တော်သည် စုန်းကဝေတစ္ဆေ အောက်လမ်းပညာစသော အယူသည်းအတွေးခေါင်သော ပညာရပ် အယူအဆများကို.... စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသူဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ စိတ္တဗေဒကို အရင်းခံ၍ ထားသော်ငြား လည်း (Fears) ဟုခေါ်ရမည်ဖြစ်သော အရွံ့စိတ်အကြောက်စိတ်များဖြင့် မနုဿတဦးနှင့် တဦးကို လွှမ်းခြုံနှိမ်နင်းတတ်လေ့ရှိသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ နာမ်ဓာတ်၏ တန်ခိုးကြီးမားပုံကို အလွဲ သုံးစားလုပ်ကာ စေပိုင်အာဏာအဖြစ် သုံးစွဲတတ်ကြသော စိတ္တဗေဒမှောင်ခိုသမားများဟုပင် ဝိသေသန တပ်ကာ.... သတ်မှတ်ထားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ရသေ့ကြီး၏ လုပ်ဆောင်ပြုမူပုံတို့မှာ နိမ့်ကျသော ပညာပေးလား၊ အထက်တန်းကျ၍ ကျွန်တော်တို့လိုက်မမီသေး၊ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးသော ပညာဆန်း ပေးလားဟူ၍ကား မခွဲခြားနိုင်ပါ။ သူလုပ်သမျှကိုကြည့်၊ သူပြောသမျှကို နားတောင်နေရသည်မှာပင် သူ့အရှိန်အပါကွန်ယက်၌ ချက်ကနဲမိသွားပြီဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်အရာရာတွင် သတိကို မြဲမြန်စွာထားတတ်ပါက အမှားမတွေ့နိုင်ဟူသော ဆုံးမစကားကို ပြန်လည်သတိရကာ ကြည့်မြင်နားဆင်၍ နေရသည်များကို ခိုင်ကျည်သောစိတ်ဖြင့် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမည် ဟူ၍သာ နှလုံးပိုက်ထားလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော့် စက္ခူသောတနှင့် မနေအာရုံတို့ကား မည်မျှပင်ကျားကန်တင်းမတ် ထားစေကာမူ မီးလျှံ မီးညွန့်များအလယ်သို့ စုဝေးရောက်ရှိသွားကြပါ၏။ ထိုအခါ ဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းများသည် လည်း အရိပ်ပြပွဲကဲ့သို့ တခုပြီးတခု ပေါ်လာနေပေသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှ ပြန်လည်ဖော်ပြ ရလေသော်.....

မီးပုံကြီးအလယ်မှ မီးလျှံမီးစွယ်တို့မှာ တယိမ်းတယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ ရှိနေရာမှ အလိုလိုမှေးမိန် ပျောက်ကွယ် သွား၏။ ပျောက်ကွယ်သွားသည် ဆိုရာ၌ ငြိမ်းသေသွားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရုပ်ရှင်ကားများ ပြသကဲ့သို့ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်များ ရုတ်ချည်း အစားထိုးဝင်လာခြင်းကြောင့် မီးလျှံများ ပျောက်ကွယ်ရသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြင်ရသော ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်များကား..... အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လှပါလေတော့သည်။

လှိုင်းတံပိုးကြီးများ တလိပ်လိပ်တက်ကြွကာ.... မုန်တိုင်းပြင်းထန်မှုကြောင့် ကြောက်ခမမ်းလိလိ လှုပ်ရှားထကြွလျက်ရှိသော ပင်လယ်ပြင်-

ခတ်တက်ရေရွက်ဆင့်ကြီးများပါ အစုံအလင်တပ်ဆင်ထားသည့် လှေကြီးတစင်းသည် ပင်လယ်ပြင်၌ လူးကာလိုမ့်ကာ ရွက်ဖွင့်၍လာ၏။ ထိုလှေကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်း နောက်နားဆီမှ ထိုလှေအမျိုးအစားပင်

ဖြစ်သော်လည်း ထို့ထက်အဆမတန်ကြီးမားသော လှေကြီးများ အပြင်းလိုက်၍လာကြ၏။ လှေတိုင်း လှေတိုင်း၌ ချပ်မိန့်ညိုတန်ဆာပလာ ပြည့်စုံစွာဝတ်၍ထားသော စစ်သားများ အပြည့်ပါလာသည် ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ရှေ့မှရွက်လှေတွင်ကား လူငယ်တယောက်နှင့် လူကြီးတယောက်တို့သာ ပါရှိ၏။ လူကြီးကပဲ့ကိုင်ကာ လူရွယ်က ရွက်များအလျော့အတင်း အပိတ်အဖွင့်တွေ မြန်ဆန်စွာ ပြုလုပ်ပေးနေရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူ-ထိုသူတို့၏ ဝတ်စားတန်ဆာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မဇ္ဈိမတိုင်းသားများ ဖြစ်ပုံရပေသည်။ အဖြစ်အပျက်ကား- လွန်ခဲ့သောအနှစ် (၈၀၀) (၁၀၀၀)ခန့်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ဖြင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကို ရွက်ဖွင့်ဖြတ်ကျော်နေသော လူနှစ်ယောက် အား စစ်သားများက နောက်မှဒလကြမ်းလိုက်၍နေသော အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ မကြာခဏ ကြွတက်ဖုံးလွှမ်းတတ်သော လှိုင်းလုံးကြီးများကြောင့် ရွက်လှေပေါ်မှ လူသဏ္ဍာန်တို့ကိုကား- မျက်နှာ အနေအထား ကွဲကွဲပြားပြားမြင်ရခြင်း မရှိသော်လည်း ရှေ့မှလှေသည် ပဲ့ကိုင်သူနှင့် ရွက်လှေသူ နှစ်ဦးတည်းရှိလျက်က ကျွမ်းကျင်လှသော စွမ်းရည်ကြောင့် အပြေးမြန်လှရာ၌ လူအပြည့် လက်နက် အပြည့်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြသော နောက်မှလှေတို့မှာ မည်မျှကြိုးစားကြစေကာမူ ရုတ်တရက် မမှီနိုင်ပဲ ဖြစ်နေပုံကိုကား- ကျကျနနတွေ့ရလေသည်။ ၎င်းသည့်အခိုက်တွင်ပင် အနောက်တောင်ဆီမှ တဂူးဝှေ့ အော်မြည်သော ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် လေနီကြမ်းကြီးဆင်၍လာသည်ဖြစ်ရကား လှိုင်းလေတို့မှာ တိုး၍သာလျှင် ကြမ်းတမ်းလှုပ်ရှားလာလေသည်။ မကြာမီပင် လျှပ်စီးတဝင်းဝင်း၊ မိုးကြိုးခွင်းသံ တညံ့ညံ့ဖြင့် ကမ္ဘာဖျက်မိုးပမာ မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ ပြင်းထန်စွာသွန်ချလိုက်သံကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းမှ လှေအချို့တို့သည် အဆမတန်ကြီးမားပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံးများ အောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ အချို့လှေများမှာလည်း လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ရှေ့မှပြေးနေရာသော လှေငယ်မှာမူ အလူးအလိုမ့် အခုန်အဆောင့်တွေ ကြားထဲ၌ သံပုရာခွင်ယပ်မာ ချာလည်မျော၍ နေပေသော်လည်း လုံးဝစုံးစုံးမြုပ်ကာ နစ်သွားခြင်း မရှိပေ.....။ သို့ပင်လယ်တွင်း ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်း ဆင်နေရာတွင် ကျွန်တော်မြင်ရသည်ကား ဟိုမှ သည်မှ ပျံသန်းပြေးလွှားနေကြသော ရဲရဲနီနေသည့် မီးစုန်းအလုံးကြီးများဖြစ်ပေသည်။ ထိုးမီးစုန်း အလုံးကြီးများသည် လေနီကြမ်းနှင့်အတူ လွင့်ပျံလာကြပြီး စစ်သားတင်လှေကြီးများ၏ ရွက်တိုင် ရွက်ကြိုးများနှင့် ထိမှန်ကာ မီးလောင်ကျွမ်းစေမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ရှေ့မှလှေငယ်ကိုမူ- ထိမှန်ခြင်းမရှိပဲ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းရုံမျှ ပျံသန်းသွားကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်းမှ စစ်တွေမေယုရိပ်သာ၌ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်နေသော အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ပျံသန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်ဟု အဖွဲ့သားများက ပြောကြသော မီးစုန်းအလုံးကြီးမျိုးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူလေသလားဟု စိတ်ကကြံဖန်ကာ တွေးတောမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အတွေးကို ကောက်ချက်ချမည်မှ ကြံကာရှိရာ၌ ဖြုန်းကနဲ ပြောင်းသွားသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်ရ သောအခါ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩမှုဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်၍သွားပြန်ပါ၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်း ကင်းစင်၍သွားပြီးနောက် လိုက်လာသောရန်သူများသည် ပင်လယ်ထဲတွင် နစ်မြုပ် ပျက်စီးကုန်ကြကာ မိမိတို့လှေတစင်းထဲကျန်ပါမှ စောစောက အားမာန်ဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရ

သည်များကို ဖြေလျော့ချလိုက်ကာ အနားယူသည့်သဘောဖြင့် လှေဝမ်းထဲပစ်လှဲချလိုက်သော လူရွယ်၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော်အနီးကပ် ရှုမြင်ခွင့်ရလိုက်၏။ ထိုလူရွယ်ကား ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်၍နေပါ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အရပ်အမောင်း၊ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မျက်နှာနေမျက်နှာကျတို့ ချွတ်စွပ်တူလိုက်လှသည့်အပြင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် စိမ်းလဲသောမျက်လုံးများ ရှိသည်ဖြစ်ရာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်၍ မြင်နေရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါသည်။ တခုသာကွာခြား၏။ ထိုသူ၏ အဝတ်အစားများကား ရှေးခတ်ကုလားများ ဝတ်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ၎င်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကားကဲ့သို့ ပြန်၍ကြည့်နေရသည့်အလား ထူးဆန်းလှရာတွင် ထိုမြင်ကွင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက် နောက်ထပ်ပေါ်လာသည့် မြင်ကွင်းကား- ပင်လယ်ကမ်းခြေတနေရာ ဖြစ်ပြန်လေ၏။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်တွင် လှိုင်းပုတ်သဖြင့် တင်ကျန်ရစ်သော လှေပျက်အနီးမှ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့် လူရွယ် (ယခုမှစပြီး ကျွန်တော်ဟုသာ ခေါ်ငင်သုံးစွဲလိုပါ၏) နှင့် သန်မာသော လူကြီးတို့သည် မေ့မြောလဲကျနေရာမှ လူးလဲထလာကြကာ ကုန်းမြင့်ပိုင်းသို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ကမ်းခြေမှ သဲသောင်ပြင်စပ်သို့ ရောက်သော်- ကျောက်တောင်ကြီးတခု ကာဆီးထားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ကျောက်တောင်၏ အောက်ခြေတနေရာကား ကျွန်တော်နှင့် သာကျော်ဝေတို့ စောစောက အမှတ်မထင် ခြေနှင့်နှင်းမိရာက တွေ့ရသည့် ကျောက်လမ်းမကြီး၏အစပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ လူရွယ်နှင့်လူကြီးသည် ထိုကျောက်လမ်းမကြီးမှနေ၍ အားအင်ချိနဲ့စွာ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာကြ၏။ သို့သော်- လမ်းခုလပ်တွင် အားပြတ်ကာ မေ့လဲခွေကျသွားလေသည်။

မီးခိုးများဖုံးလွှမ်းသွား၏။

ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်လာသော် လူရွယ်နှင့်လူကြီးတို့သည် လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်တို့တွင် သံကြိုးကြေးကြိုးကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံရရင်းမှ မြန်မာမကျ ကုလားလည်း မဆိုသာသော ဝတ်စားဆင်ရင်မှုများရှိသော လူအုပ်ကြီးအလယ်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြရသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီးသည် စုလစ်မျှန်းချွန်း တန်ဆောင်းပြသဒ်တို့ဖြင့် ပိုင်းရဲလျက်ရှိသော မြေညီကွက်လပ်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ တရားစီရင်ဟန်တူသော စင်မြင့်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး နောက်- တစုံတရာကို စောင့်မျှော်ရှုကြည့်နေကြလေသည်။ ရွှေရောင်ငွေရောင်များဖြင့် ပြီးပြက်လှပကာ ကနုတ်နွယ်ပန်းခက်များဖြင့် ထွင်းထုတပ်ဆင်တည်ဆောက်ထားသော နန်းတော်သဏ္ဍာန် အဆောက်အဦတို့မှာ ရခိုင်ဘုရင်တို့၏ မြောက်ဦးမြို့၏ ရှုခင်းကို ဆောင်၍နေရမည်ဟု ကျွန်တော်ရိပ်မိ နားလည်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရှုမြင်နေရသည်မှာ မြောက်ဦးမြို့ကြီး စည်ကားစဉ်က ရှုခင်းပင်ဖြစ်ပေမည်။ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော့်အား အစစ်အမှန်များကို မြင်စေသည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ်- သူ့စိတ်ကူးပေါက်ရာအတိုင်း စိတ်တန်ခိုးဖြင့် ဖန်တီးပြသလေသလား၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူလိုက်လှသောသူတယောက်နှင့် စပ်ဆိုသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို တစစီ မြင်တွေ့သိရှိသည်မှာကား မငြင်းသာသောအဖြစ် ဖြစ်ပေသောကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးရှိစေသော

အတွေ့အကြုံထူးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါ၏။ စစ်မှန်သည် မမှန်သည်မှာ ပဓာနမဟုတ်၊ ၎င်းကလက် တွေ့မြင်ခွင့်ရသမျှ တွေ့မြင်သိရှိရန်သာ အရေးကြီးပေသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

လူရွယ် (ကျွန်တော်) နှင့် လူကြီးသည် အထက်နန်းပြဿဒ် လေသာပြတင်းမှ တစ်တစ်ဦးက မိန့်ကြား သည်ကို ခူးတုပ်နားထောင်ရပုံအား ကျွန်တော်ဆက်၍ တွေ့မြင်ရ၏။ မိန့်ကြားချက်ပေးသူကိုကား ကျွန်တော်မမြင်ရချေ။

မီးခိုးများဖုံးလွှမ်းသွားကာ ရှုခင်းတခု နောက်ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

များပြားလှသော ဆင်ကောင်ရေများအကြား၌ ဆင်ဦးစီး ဆင်ရံဆင်ထိန်း စသည်တို့သည် ဆင်များကို အစာကျွေးခြင်း ရေမိုးသန့်စင်ပေးခြင်း၊ အပြေး၊ အဝပ်၊ အတန်၊ အလျှောက်စသည်တို့ကို လေ့ကျင့် သင်ကြားခြင်းများ ဆိုင်ရာ-ဆိုင်ရာအလိုက် ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် လူကြီးတို့သည်လည်း ဆင်များဖြင့် ဒွေးရောယှက်တင် နေထိုင်နေ ကြရလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခရာသံရှည်ကြီးတချက် ပေါ်ထွက်လာလေရာ ဆင်ထိန်းတို့မှာ လုပ်လက်စ အလုပ်များကိုတန်ဖိုးရှိပြီး မိမိတို့အကြား၌လူများ သွားလာနိုင်စေဖို့ လမ်းဖြစ်ပေါ်ရန် အတွက် ရှုပေးကြသည့်ခဏ၌ မင်းချင်းလုလင် ရဲမက်စစ်သည်တို့ ရှေ့မှထားကာ အပျိုတော်များ ပိုင်းရဲပြီးလျှင် နက်ကျက်မဲမှောင်လျက်ရှိသော လူသန်ကြီးလေးယောက်က ထမ်းပိုးလာသည့် တော်သုံး ဝေါယာဉ်တခုသည် ရွှေအတိတ်ဖြင့်ပြီးသောအမိုး၊ ပါးလွှာသော တင်းတိမ်အကာအရံတို့ဖြင့် ရောက်ရှိ လာကာ ဆင်များအလယ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ လူသန်ကြီးများက ပုခုံးထက်မှဝေါကို မြေသို့ ချလိုက်သောအခါ တင်းတိမ်အတွင်းမှ ဖြူဖွေးနုမွတ်သော လက်ကလေးတဖက် ထွက်၍လာကာ တစ်ခုတရာကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအရာသည် မြေမာမဟုတ်ပဲ သဲမြေပေါ်ကျသွားသည့်တိုင် ချွင်းကန်မြည်၍သွား၏။ အကြောင်းမှာမူ ပထမတခုပစ်ချပြီးနောက် ဆက်တိုက်ပင် တင်းတိမ်အတွင်းမှ နောက်ထပ်လက်တဖက်ကိုထုတ်၍ နောက်တခုပစ်ချလိုက်ရာမှ အရာဝတ္ထုတခုနှင့်တခု ထိခတ်လိုက် သောကြောင့် ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသော ဆင်ထိန်း ၏ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားချက်အရ ထိုမြေကြီးပေါ်သို့ချလိုက်သော အရာဝတ္ထုများအား ကောက်ယူလိုက် သည်ကို ကျွန်တော်က မြင်လိုက်ရပါသည်။ အရာဝတ္ထုများကား- ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော့်လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဘော်ငွေလတ်ပတ်များ ဖြစ်၍နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲတွင်ထိတ်ကနဲ ခုန်၍သွားသောကြောင့် ရသေ့ကြီးရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ရသေ့ကြီးကိုကားမမြင်ရ။ မီးခိုးများဖြင့် မှုန်ဝါးလျက်ရှိကာ သူ့အိုတစ်ဦး၏ တုန်ရီသောအသံဖြင့် စကား ပြောလိုက်သည်ကိုသာ ပီသစွာကြားလိုက်ရသည်။

“မမေးနဲ့ သူငယ်၊ မင်းဒီကိုရောက်လာပြီး ဒါတွေပြန်မြင်နေစေတာကိုက ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ မမေးပဲရှင်းနေပါတယ် ဆက်သာကြည့်ပါ”

ရသေ့ကြီးက ဆက်ကြည့်ဆို၍ ကျွန်တော်ဆက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုဝေါ နောက်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်ကို လက်တဖက်စီတွင်ဝတ်ဆင်ကာ လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ နောက်တွင်ကား ကြီးမားခန့်ထည်လှသော ဆင်ကြီးတကောင်သည် ကကြီးတန်ဆာပလာ စုံလင်စွာဖြင့် ပြေးညှင်းစွာ လှမ်း၍သွားသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

မြင်ကွင်းတို့ဝါး၍သွားကြကာ နောက်ထပ်မြင်ကွင်းတခု ထင်ရှားလာပြန်လေသည်။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော ခရောင်းမြေချိုင့်ဝှမ်းကြီးတခုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးနှင့် ကပ်လျက်ကား ကျောက်မိုင်းကြီးသဖွယ် တူးဖြိုထားသော ကျောက်နံရံများတည်ရှိနေလေကာ ယောက်ျားရော မိန်းမများပါ ကျောက်တူး၊ ကျောက်ထု၊ ကျောက်သယ်၊ ချွေးပင်လယ်ဝေအောင် မနားတမ်း ပြုလုပ် နေသူများကို တွေ့ရ၏။ ယောက်ျားများမှာ အပေါ်ပိုင်းကိုယ်ချွတ် ကျောမွဲများဖြင့် ဖြစ်နေကြကာ မိန်းမများကား ရင်လျားထမီများကိုသာ ဆင်မြန်းထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူများ၏ အသားအရေကား လူသာမန်ကဲ့သို့ ပြေညီချောမွေ့ခြင်းမရှိပဲ ဖုထစ်ကြမ်းထော်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ များပြားလှစွာသော ထိုယောက်ျားမိန်းမများသည် အစုအဖွဲ့ကလေးများခွဲကာ..... တစုနှင့်တစု မတူသောတာဝန်များကို ခွဲဝေဆောင်ရွက်ကြသည်အား တွေ့ရပြန်သည်။ အချို့က ကျောက်နံရံသားကြီးမှ ကျောက်ချပ်များကို အတုံးလိုက်တူးဖြိုကြ၏။ အချို့က အရွယ်တော် ကျောက်တုံးကျောက်ချပ်များကို ချောမွတ်စေရန် စစ်ရွှေကြ၏။ အချို့ကား လေးလံသော ကျောပိုးအိတ် ကြီးများဖြင့်၎င်း၊ ခြင်းတောင်းကြီးများ၊ ဒယ်ကြီးများဖြင့်၎င်း..... နိုင်သမျှသယ်ပိုးကာ ကျောက်လှည်း ကြီးများပေါ်သို့ တင်ပေးခြင်းများကို ပင်ပန်းတကြီး ပြုလုပ်ပေးကြရလေသည်။ ပူပြင်းသောနေအောက် တွင် ပူပြင်းသောမြေကို ဖိနပ်မပါပဲနင်းကျော်ကာ အလုပ်လုပ်ကြရသည်မှာ ရင်နှင့်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်၏။ ကလေးသူငယ်ကအစ လူငယ်လူရွယ်ပါမကျန် အဖိုးအိုအမယ်အိုအထိ.... ပါဝင်လုပ်ဆောင်ကြရခြင်း ဖြစ်ပေရာ မည်ကဲ့သို့သော အလုပ်ဖြစ်လေသနည်းဟု တွေးတောဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၍နေပေသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေခိုက်တွင် ကျောက်ကမ်းပါးယံမှ အရှိန်သွက်သွက်ကလေး ဆင်းပြေးလာသော မိန်းမပျိုတယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမိန်းမပျိုသည် တိရစ္ဆာန်သားရေတခုခုဖြင့် ချုပ်ထားသော အိတ်ကြီးတခုကို လွယ်ပိုးလာကာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေသူများထံသို့ လျှောက်၍လာရာ၌ အလုပ် သမားတသိုက်ထဲမှ အဖိုးကြီးတဦးသည် ချိနဲ့စွာထွက်လာပြီး မိန်းမပျိုထံမှ သားရေအိတ်ကို ယူငင်ကာ ဗူးဆို့ဖွင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် မိန်းမပျိုသယ်ဆောင်လာသော သားရေအိတ်မှာ ရေအိတ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် အဖိုးကြီးကိုသာမက အခြား နီးစပ်ရာလူအများကိုပါ ရေကြည်ရေအေး တိုက်ကျွေးပြီးလျှင် တဖက်သို့လျှောက်သွား၏။ နေရာကား- ကျောက်စွန်းအကွက် ဖြစ်လေပြီး၊ စောင့်နေသူကား ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်နေပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမပျိုကလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ စကားတိုးတိုး မှာကြား၍နေ၏။ မိန်းမပျိုကလေးသည်.... ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး မျက်နှာဖြင့် တူရူသို့ လျှောက်၍လာ၏။

“ညို-ညို-ညိုပါလား.....”

မီးပုံတွင်းတွင်ထင်ဟပ်လာသော မြင်ကွင်းဆန်းများ ဖြစ်ပေသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ထိုမိန်းမကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ နှုတ်မှအာမေဠိတံများ ယောင်ရမ်းကာ..... လွတ်ကျသွားမိပါသည်။ ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်၏ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်နှင့် ချွတ်စွပ်တူသော မဇ္ဈိမတိုင်းသား လူရွယ်တယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုတဖန် ရှေးခတ်ရခိုင်ပြည်ကြီး၏ ပြည်သူတို့၏ ဝတ်စားတန်ဆာဖြင့် ညိုကို တွေ့နေပြန်ပါသည်။ အတိတ်ကိုဆောင်၍ ပြသော အကြောင်းအရာဆိုပါက ကျွန်တော်သည်၎င်း၊ ညိုသည်၎င်း မြောက်ဦးသမိုင်းစ အစက ဘဝတမျိုးတွင် ကျင်လည်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝအစစ်အမှန်ကို ပြန်လည်ထင်ရှားပြသနေသလား။

ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို သိသည်ထင်၊ ရသေ့ကြီး၏ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သံသည် လှိုက်သံပေါက်လောက်အောင် သောသောဆူညံ၍သွားလေ၏။ မီးပုံမှထွက်သော မီးခိုးများမှာ မြူနှင်းများကဲ့သို့ လေးလံကာဆီးနေသဖြင့် ရသေ့ကြီးကိုလည်းမမြင်ရ၊ သာကျော်ဝေကိုလည်းမတွေ့ရ၊ မိမိကိုယ်၌ကလည်း ဒူးထောက်ကာ ထိုင်နေသည့်နေရာတွင် သံမယ်နု၊ သံစိုကြိုးများဖြင့် အသေရိုက်ထားဘိသကဲ့သို့ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် ဖြစ်၍နေကာ.... သည်ကိုစောင်း၍ မျက်လုံးကြောင်းပြောင်းရန်ပင် မစွမ်းနိုင်ဖြစ်နေပါပေသည်။ မီးပုံအတွင်းမှ အရိပ်များကား... ဇာတ်လမ်းပမာ တခုပြီးတခု ပြောင်းလဲထင်ဟပ်၍နေ၏။

မြင်ကွင်းသည် မှုန်ဝါးသွား၏။ ပြန်လည်ကြည့်လင်လာသော်နဲ့.

စိမ်းလန်းစိုပြေသော ဥယျာဉ်တော်ကြီးတခု ပေါ်၍လာ၏။ ဖြူနီပြာဝါရောင်စုံ ဖြာ၍နေသော အပွင့်အဖူးများဖြင့် တင့်မောသာယာလျက်ရှိသည်သာမက ပင်ပြတ်ပင်စောက်တို့၏ အုပ်မိုးနေမှုကြောင့် ချမ်းမြေ့စိမ့်အေးသောရသာကို ပေး၍ထား၏။ ဥယျာဉ်မူလသဘာဝအရ လှပတင့်တယ် ရှုချင့်စဖွယ် ဖြစ်၍နေသည်ကားမဟုတ်၊ လူတို့ပြုပြင်ပျိုးထောင်ထားသဖြင့်သာ အရာရာတွင် သပ်ယပ်ကွပ်ရွပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ရေအိုင်ငယ်တခုကို မျက်လုံးရောက်သွားရာ ဆင်ထိန်းဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့် စွယ်စုံဆင်ကြီးကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ဆင်ကြီးအား ရေအိုင်အတွင်းမှ ရေများဖြင့် ဆေးကျောသုတ်သင်ပေး၍နေရာတွင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့ ခြံရံကာ- ရွှေစင်ခက်ဝေါယာဉ်သည် လူသန်ကြီးလေးဦးထမ်းကာဖြင့် ကျွန်တော်၏အနီးသို့

ရောက်ရှိကာ ရပ်နားလိုက်လေသည်။ ဝေါပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါလာသူကား ပါးလွှာသော တင်းတိမ် အကာအရံအတွင်း၌ ရှိ၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်သံကွဲစွာမမြင်ရပေ။ သို့ရာတွင် ဖြူနုဝင်းမွတ်သော လက်ကလေးတဖက်ကား- အကာအရံကြားမှ ထွက်၍လာပြန်ပြီး၊ အိတ်ရှုံ့ကလေးတခုကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်ထမ်းစင်သမားများကို အထိမ်းအမှတ်ပြလိုက်သည်၌ ရှေ့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြပြန်ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ဆင်ကြီးကို ဆေးကျောသုတ်သင်ပေးရာမှ ထိုဝေါယာဉ်ရောက်ရှိလာသောအခါ လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်ဆိုင်းပြီး ရှိသေကျိုးနွဲ့စွာ ခူးထောက် ခစားမှုကို ပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် အိတ်ရှုံ့ကလေး မိမိရှေ့သို့ကျလာပြီး၊ ဝေါယာဉ်ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသောအခါ၌မူ ရုတ်တရက်ကောက်မယူပဲ အံကြိတ်ကာ ငိုငိုနေလေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတချက်ချကာ ကောက်ယူဖွင့်ကြည့်ရာတွင် အသပြာဟုယူဆရသော ရွှေတိုငွေစများကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအသပြာစများကို ရေအိုင်အတွင်းသို့ ပစ်ပေါက်ကြံချလိုက်သည်ကို တွေ့ရပါ၏။

မြင်ကွင်းပြောင်း၍ သွားပြန်လေသည်။

ယခုအခါ၌မူ- ကျွန်တော်မြင်ရသောမြင်ကွင်းကား- ငှက်တို့၏အမြင်မျိုးဖြင့် အပေါ်မှ... စီးကြည့်ရသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်လေသည်။ မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ကြီးနစ်ခုအကြားရှိ ကြမ်းတမ်းသော လျှိုမြောင်လမ်းတခုတွင် ကျွန်တော်နှင့်ညိုတို့သည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြင့် ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလွန်တရာမောပန်းလာကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်နှင့်ညိုတို့သည် ကြီးမားသော ပင်စည်ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်၌ အမောဖြေအနားယူကြပေသည်။ ညို၏ ခြေဖဝါးများကား ခရီးကြမ်းကြောင့် သွေးဥနီနီများဖြင့် ဖူးယောင်အက်ကွဲမတတ် ရှိ၍နေပေရာ- ကျွန်တော်သည် မတ်စောက်လှသော တောင်ကမ်းပါးယံသို့ တွယ်တက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ၎င်းမှာ ဆေးဥဆေးမြစ်များ ရှာဖွေရန်ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်နောက်ထပ်မြင်ရသော ရှုခင်းက သက်သေခံလေသည်။ ကျွန်တော်မြင်ရပြန်သည်ကား- ကျွန်တော်သည်ပင် အရွက်ဖားလျားဖြင့် ပေါက်ရောက်ရှင် သန်လျက်ရှိသော ဂမုန်းပင်တပင်ကို တူးယူကာ အမြစ်များကို ဖြတ်လှီးနေသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခိုက် ဘုရင်အကြီးအကဲတို့၏ စစ်သားများဟု ယူဆရသော ဓားလှဲလက်နက်များကို နိုင်ဆောင်သော သန်မာထွားကျိုင်းသည့် ယောက်ျားအများသည် ကျွန်တော်အနီးသို့ ပိုင်းရုံရောက်ရှိလာကာ ဓားတို့ဖြင့်မိုးပြီး ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်ကြပေ၏။ ထို့နောက် အသင့်ယူဆောင်လာကြသော မြင်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်ကာ ခေါ်ယူပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်တွင် တယောက်တည်းစောင့်၍နေသော ညိုကား နေညိုသည်အထိ ကျွန်တော်ပေါ်မလာသောအခါ အနောက်စူးစူးသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ ပျောက်၍သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံထဲ၌အရိပ်များပမာ- ပေါ်တင်နေသော ရှုခင်းဖြစ်ပေသော်လည်း အကယ်တွေ့သိ ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လာကာ..... တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာ ပျောက်ကွယ်သွားသော ညိုကို လှမ်းအော် တားမြစ်ရန် လက်ကိုဆန့်တန်းလိုက်မိရာ မီးပူရှိန်ဟပ်သဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ရုပ်လိုက်ရပါ၏။

ဤသည်ကား ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်အပိုင်းအစများဟု ထင်စေ မြင်စေသော အကြောင်းရပ်များပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ စိတ်တန်ခိုးကြီးမားသူတို့သည် အခြားသူ၏ စိတ်ကို စိုးမိုးချယ်လှယ်ကာ မိမိ၏ အယူအဆဩဝါဒတို့ကို သွတ်သွင်းပေးတတ်သည်မှအစ မိမိထက် နုနယ်သူ၏ အာရုံတွင်လည်း နိမိတ်ပုံအသွင်အမျိုးမျိုး ထင်စေမြင်စေနိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ယခုအထိကျွန်တော် မြင်ရတွေ့ရသည်မှာကား..... လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရာထောင်ခန့် အချိန် ကာလက အဖြစ်အပျက်တွင် ကျွန်တော်နှင့်ညိုတို့ ဘဝဟောင်းကလူသားများအဖြစ် ပါဝင်ကပြ နေရသည်များ ဖြစ်ပုံရပေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် ဇာတ်လမ်းဖန်တီးမှုကောင်းသော မှော်အတတ် ပညာကို တတ်ကျွမ်းသူဟု ခေါ်ဆိုရမည်လား.....။ တပိုင်းစီတစစီ ဆက်စပ်ယူပါက အဓိပ္ပာယ် ရှာရသလို ၎င်းမြင်ကွင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့ကျင်လည်ခဲ့ရသော တကယ့်ဘဝအဖြစ်မှန် ဖြစ်ခဲ့လေ သလား။ အထောက်အထားကား ရှာရပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်မီးပုံမှ ထင်းတုံးကြီးများကို လေဝင်နိုင်စေရန် ပို၍ချပေးလိုက်၏။ သို့ချပေးလိုက်ကာမှ ထင်းတုံးများပေါ်တွင် ကပ်ငြိတင်ရှိကာ ကျန်၍နေသေးသော ရသေ့ကြီး၏ဆေးမှုန့်ပြာများသည် ယခုမှထပ်မံ၍ မီးစွဲလောင်ကြသည့်အလား..... တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံပြုကာ လက်ကနဲလက်ကနဲ ဖြာ၍သွားကြလေသည်။ မြင်ကွင်းများကို စူးစိုက် ကြည့်၍နေမိသည်ကြောင့် အမှတ်မထင် ပျောက်ကွယ်၍နေသော သင်းပျံ့ချိုအီနေသည့် ရနံ့ကြီး သည်လည်း တဖန်ပျံလွင့်ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်နှာဝမှ နှာရင်းထိတိုင်သို့ပင် စူးရှတိုးဝင်ကြပြန် လေတော့သည်။ ထိုအခါ၌ မီးပုံမှမီးရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍မှိန်၍သွားကာ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်း၍သွား၏။ ဂူခန်းကြီးတခုလုံးမှာလည်း ကမ္မလာအနက်ထက်ပင် ပို၍မဲမှောင်မည်ဟု ထင် ရသော အမှောင်ထုကြီး ဖုံးလွှမ်း၍သွားလေ၏။

What is happening

ကျွန်တော်သည် သာကျော်ဝေကို၎င်း၊ ရသေ့ကြီးကို၎င်း တမ်းတကာ တကျော်ကျော်အော်ခေါ် ကြည့်မိ၏။ ဂူခုံရံများမှ စီစီညံအောင် ပဲ့တင်ပြန်၍လာသော ကျွန်တော်၏ အော်ခေါ်သံများသည် ပြန်လာကြလေသည်။ သာကျော်ဝေ၏ထူးသံကို၎င်း၊ ရသေ့ကြီး၏ရယ်မောသံကို၎င်း သဲသဲမျှပင် မကြားရတော့ချေ။ ကျွန်တော်၏နားယံတွင်လည်း ဆူဆေးမှအမြဲပုံထွက်သကဲ့သို့ တစီစီမြည်သံများ ညံ့၍နေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှမထနိုင်၊ မရွေ့နိုင်သော်လည်း လှုပ်ရမ်းနိုင်သော လက်များကို ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ ဆန့်တန်းဖိစမ်းကြည့်မိ၏။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့မထိရပဲ အေးစက်သော ရေငွေ့ ရိုက်ခတ်ခြင်းကိုသာ ခံလိုက်ရလေသည်။ ချိုအီထုံရစ်သော ရနံ့ကြီးကား တသင်းသင်းရှိရာမှ တအီအီပြန့်ကာ မွှေးသည်ထက်မွှေးလာရာတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် မဲနက်၍နေသောအမှောင်ထု

ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ရွေ့လျားနေကြသော မီးပွင့်မီးစများ သီထားသကဲ့သို့ မီးတန်းကလေးတခု စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော် ၁၆-နှစ်သား လူပျိုပေါက်မှစ၍ အကြိမ်ကြိမ်အတန်တန် မက်လာခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည်ကား စေ့စေ့စပ်စပ် ကျကျနနကြီးပင် ကျွန်တော့်ရှေ့မြင်ကွင်း၌ ရုပ်လုံးကြွအရိပ်များအသွင် ထင်မြင်၍လာပါတော့၏။

သည်အခါ၌မူကား အရိပ်အသွင်များ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မိမိကကြည့်နေရသကဲ့သို့ မခံစားရတော့ပဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပါ တကယ်ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရသည်ဟူသော အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

စောစောက ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသော မီးပွင့်အတန်းကား သေချာစွာ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ.....

လွန်လေပြီးသောအခါ ရှေးအတီတေကာလက ရခိုင်ဘုရင်တို့စိုးစံခဲ့သော မြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးကို အနောက်နိုင်ငံသား ခရီးသွားမှတ်တမ်းများက၎င်း၊ မြန်မာရာဇဝင်အစောင်စောင်များမှ၎င်း၊ တဆင့်စကား တဆင့်နားကြားရသော ပါးစပ်ရာဇဝင်များမှသော်၎င်း ကျွန်တော်ဖတ်မှတ်လေ့လာခဲ့ကာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စိတ်ကူးယဉ်ခဲဘူးပေရာ ယခုတွေ့လိုက်ရသော မြို့သည်လည်း ထိုမြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ကျွန်တော်မြင်ရသည့် အဆောက်အဦးတို့ကား- အုတ်ကျောက်များကို လိုသလိုဆစ်ရွေကာ ပုံစံသွင်းပြီးလျှင် ထူးထူးပြားပြား ပုံသဏ္ဍာန်အဆန်းဆန်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ခြေအဆောက်အဦးကြီးများ ဖြစ်ပေသည်။ လေသာတံခါးခေါင်များ အကာအရံကလေးတို့၌သာလျှင် ရှေးမြန်မာခြူးပန်း၊ ခြူးခက်၊ ကနုတ်နွယ်များ အကွက်ဖော်ထားပြီး ရွှေပြားကပ်၍ထားသည်ကြောင့် တဝိုင်းဝိုင်းတဝင်းဝင်း ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအဆောက်အဦးကြီးများသည် ရေထဲမှထိုးထွက်နေကြသကဲ့သို့ ရေပတ်လည်ဝိုင်း၍ နေကြသည်ကများပေသည်။ အဆောက်အဦးတံခါးများမှ ဆင်းသက်လာသော လှေကားထစ်တို့သည်လည်း ရေစပ်များ၌သာ အဆုံးသတ်၍နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ပမာပုံဆောင်ရသော် လူသူအများသည် ယက္ကန်းယုက်သကဲ့သို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သွယ်ယုက်လျက်ရှိသော ချောင်းမြောင်းများအတွင်း လစ်လပ်လျက်ရှိသော မြေကွက်များ၌ ခြေချစရာမရှိအောင် အိမ်ခြေများစေ့ပြည့်စွာဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်ကြသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် လူသွားမြေလမ်းဟူ၍ နည်းပါး၍နေကာ လှေကြီးလှေငယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ၃၃ဟိုသွားလာရသော လူသွားရေလမ်းများဖြင့်သာပြီးသည့် မြောက်ဦးမြို့တော်ဟု ခေါ်ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြို့တော်၏တဝက်ခြမ်းမှာမူကား ကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင်တည်ရှိရာ ရေပြန်ရေငွေ့များမကင်းသဖြင့် အခါမလပ် စိုပြေစိမ်းလန်းသောအသွင်ကို ဆောင်ထားပြန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုကုန်းမြင့်ပိုင်း၌ ဘုံဆောင်ဘုံခန်း နန်းပြာသာဒ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ရှုမငြီးဖွယ်ရာ ခမ်းနားထယ်ဝါလှသော အဆောက်အဦးကြီးများ တည်ရှိလေရာ နိုင်ငံအားလုံး သိမ်းကြိုးအုပ်ချုပ်သည့် သက်ဦးဆံပင် ဘုရင်မင်းမြတ်စံမြန်းနေထိုင်သော နန်းတော်ရာ၏ တည်ရာဌာနပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် မြို့တော်၏

မြေနိမ့်ပိုင်း ရေလွှမ်းရာမြို့ကွက်များကို၎င်း၊ မြေမြင့်ပိုင်းမှ ခမ်းနားထယ်ဝါလှသော သူကောင်းမျိုးတို့၊ စိုးစံရာနေရာများကို၎င်း၊ အခိုင်တခန့် ရံကာထားသော ကြေးပွတ်တိုင်ကြီးများအကြားမှ မျှော်ငေးကြည့်နေရသူအဖြစ်သို့ ရောက်၍နေလေရာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းမှပင် မီးတုတ်များ ကိုယ်စီကိုင်၍ထားသော လူတန်းကြီး ကျွန်တော်ရှိရာ အကျဉ်းစခန်းသို့ တန်းစီလမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ၎င်းတို့နီးလာသော်- အစောင့်စစ်သားများ ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းစခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော်..... ခြေဆောင့်ကာ ညီတူညာတူ ရပ်လိုက်ကြလေရာတွင် တိတ်ဆိတ်သော အကာလ၌ ခြေဆောင့်သံများ ပဲ့တင်ဟိန်း၍ သွားလေသေးသည်။ အကြီးအကဲ ဖြစ်ဟန်တူသော သူတယောက်ကမူ ကျွန်တော်ရပ်၍ ငေးမျှော်နေသော ကြေးသွန်းတံခါးဝကြီးသို့ လာရောက်ရပ်ကာ ခလုတ်များလှည့်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အသာတကြည် ထွက်လာရန် မျက်ရိပ်ပြလေရာ- ကျွန်တော်လည်း မည်သို့မျှ မငြင်းဆန်တော့ပဲ ထိုသူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရ၏။ ကျွန်တော့်ကို.... မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော အစောင့်စစ်သားလေးဆယ်ခန့်က ဘေးတဖက်တချက်မှ ခြံရံကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပေသည်။ အစပထမ၌ ကျွန်တော်လျှောက်သွားရသော လမ်းကြိုလမ်းကြားတို့သည် လူသူအရိပ်အရောင် ဟူ၍ ဖြူဖြူမျှပင်မတွေ့ရပဲ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်၍နေပါသည်။ သို့သော် -ဟိုဟို-သည်သည် မကြာခဏချိုးတွေ့ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ လမ်းကျယ်ကြီးများအတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြရာ၌ကား လမ်းဘေးတဖက်တချက်တို့တွင် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေသူ လူအုပ်များ တစထက်တစ များပြားလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရှေ့သို့တိုး၍လျှောက်လာလေလေ စောင့်ကြည့်သူလူအုပ်များ ပို၍များပြားလေလေဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် နေရာမလပ် ပြည့်ကြပ်၍နေသောကြောင့် ကလေးသူငယ် မိန်းမနှင့် အဖိုးအိုများက အိမ်ခြေအဆောက်အဦများ၏ ပြတင်းဝများမှ မီးတုတ်များကိုယ်စီ ကိုင်မြှောက်လျက် စောင့်ကြည့်နေသည်ကိုပါ တွေ့ရပါ၏။ ထူးဆန်းသည်ကား ကျွန်တော့်ကို ဆောင်ကြဉ်းလာသော အစောင့်များကလည်း စကားမပြော၊ လမ်းဘေးတွင်အပ်ချစရာမရှိလောက်အောင် ပြည့်ကြပ်နေသော ပရိသတ်များကလည်း..... ဘာတခွန်းမျှ အသံမထွက်ပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေထောက်များ ညောင်းညာခွေယိုင်လှသည်အထိ ခရီးပြင်းကိုမြို့တွင်း၌ တလမ်းဝင်တလမ်းထွက် လျှောက်ခဲ့ရသည့်၌ လမ်းတိုင်းစေ့ အိမ်တိုင်းစေ့ မှာလည်း အထက်ကကဲ့သို့ပင် ထွက်ကြည့်ကြသည်ကို မြင်ရပါ၏။

ရုတ်တရက် တဒေါင်ဒေါင်တဒင်ဒင် ကြေးခေါင်းလောင်းသံကို အဆက်မပြတ် ကြားရလေ၏။ အသံမှာ တုန်ခါမှုအရှိန် ပြင်းထန်လှပြီး ကျယ်လောင်လှလေရာ အလွန်တရာကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ ကျွန်တော်ယူဆသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အံ့ချိုးကြည်ညိုဖွယ်ရာ စေတီတော်မြတ်ကြီးတဆူ ဘေးမှ..... ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြရ၏။ ထိုစေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ ကုန်းမြင့်တခုပေါ်၌ တည်ရှိ၍နေကာ ရွှေပိန်းများချ၍ထားသော ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးများ အခြေခံပြီးလျှင် လှပနုညက်သော ကနုတ်နွယ် ကနုတ်ပန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော အမိုးအောက်တွင်ထားရှိသည့် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး ဖြစ်သဖြင့် စေတီတော်နှင့် ပဏ္ဏာတင့်၍နေ၏။ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးသည် ကုန်းတော်အစွန်၏

ကမူပေါ်တွင် တည်ရှိနေလေရာ ပြန့်လွင့်လာသည့် လေလှိုင်းသံများကို ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးမည့် အရံအတားများ ဖြစ်ကြသော သစ်ပင်များ၊ အဆောက်အဦများဖြင့် ကင်းဝေးသောကြောင့် ထိုးလိုက် ရာမှ ထွက်ပေါ်သောအသံတို့မှာ လေလှိုင်းချက်အဆက်မပြတ် ကြာမြင့်စွာ ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းနိုင်လှ ပေ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာတွင်မူ အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ ခေါင်းလောင်းကြီးမှ ထိုးခတ်သံ တချက် ကြားလေတိုင်း.... ကြားလေတိုင်း.... ရင်ဝတွင် တင်းပုတ်ကြီးများနှင့် ထုနှက်လိုက်သည်ကဲ့သို့ နှင့်ကနဲ.... နှင့်ကနဲ ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရပါသည်။

ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး၏အနီးမှ ဖြတ်သွားကြပြီးလျှင် များမကြာမီပင် လူသူပရိသတ်များ ပြည့်ကြပ် လျက်ရှိသော မြေညီကွက်လပ်တခုတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အစောင့်စစ်သား များက တစ်နေရာတွင် ပြေးကန်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်....နောက်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ဒူးတုတ်ရပ်လဲကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်အားယူ၍ မော်ကြည့်လိုက်သော အခါ၌မူကား ကျောက်ခြင်္သေ့များ ရံ၍ထားသည့် ဗိုလ်ရှင် နန်းပြသာဒ် အဆောင်တော်ဝကို တွေ့မြင် လိုက်ရပါ၏။ ဟူးရားဖြူ၊ ဟူးရားညို၊ မင်းဆရာ၊ ပုဏ္ဏားတို့မှအစ ဝန်မင်း များမတ် ရံရွှေတို့ပါ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြကာ အလယ်ဗဟို သီဟာပျံစင်မြင့်၌ကား- တည်ငြိမ်သောရာဇိန္ဒြေဖြင့် စံနေ တော်မူသော မြောက်ဦးဘုရင်ဧကရာဇ်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ဤကဲ့သို့ အတိအကျ ဖော်ပြ၍နေသည်မှာ ဤသူကား မှူး၊ ဤသူကား မတ်၊ ဤသူကား ဘုရင်၊ ဤသူကား မိဖုရား စသည်ဖြင့် ဇာတ်ပွဲများ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲများတွင် ဝတ်စားဆင်ရင်ပုံများကို ကျက်မိထားသဖြင့် ဒက်ကနဲ၊ ပြောနိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါ.....။ ကျွန်တော်တွေ့မြင်ရသည့် ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ များမတ်တို့၏ အဆင် တန်ဆာတို့မှာ မြန်မာ့ထီးနန်းဝတ်စား တန်ဆာတို့နှင့်လည်းမတူ၊ မဇ္ဈိတိုင်းလည်းမတူ၊ ကန္တာလရာဇ်ဟု လည်း မခေါ်နိုင်ပဲ တမူကွဲသောအဆင်အပြင်များ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အနေအထား၊ အရောင် အသွေးတို့ ကွဲပြားခြားနားမှုကြောင့်၎င်း၊ ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကြောင့်၎င်း၊ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မည်သူကမှူး၊ မည်သူကမတ်၊ မည်သူကဘုရင်ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် မှာမူ မြန်မာဘုရင်များနှင့်မခြား.... မကိုဋ်သရဖူကို ဆောင်း၍ထားကာ လက်တွင်လည်း သံလျက် ကိုင်၍ ထားလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဗိုလ်ရှင်လှေကားထစ်များမှ တလှမ်းချင်း ဆင်းသက်လာပြီးလျှင် ဒူးတုပ်ခစား၍ နေရသောကျွန်တော့်ထံ ပြေးလေးစွာ လျှောက်၍လာ၏။ ပြီးနောက်- ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်သို့ သံလျက်ကိုတင်လိုက်ပြီး၊ ကွဲအက်ဆွေးမြေ့သောအသံဖြင့် သည်းအူတုန်လှဖွယ်ရာ အမိန့်တော်ကို ချမှတ်ပါ၏။

“အသင် မဂိုလုလင်ရှာမာ၊ အသင်သည် မဇ္ဈိမတိုင်းမှ အသက်ဘေးကြောင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကို စွန့်စွန့်စားစား ဖြတ်ကျော်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းတော်ရိပ်သို့ ဝင်ရောက် ခိုလှုံ ခဲ့ရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား သနားကြင်နာအပ်သော စိတ်အဟုန်ဖြင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ

ရစေကာ- ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းဖြစ်သော ဇီဝဇိုးအမည်ရှိဆင်တော်ကို ထိန်းရသည့် ဆင်ထိန်းကလေး အဖြစ် ချီးမြှောက်ခဲ့သည်။

သို့သော်.....သင်ကား အသနားတော်ခံ တိုင်းတပါးသားဘဝတွင် ပြုပ်ဝပ်စွာမနေပဲ ကိလေသာ အမိုက် မှောင်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါကာ ငါဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ အဆွေအသားအားလုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ရက်စက်သည့် ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီကား မိမိဘဝ၏နိဂုံးမှတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အဆုံးသတ်စီရင်၍သွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်နိုးလှ စွာသော သမီးတော်ကလေး တမလွန်မကူးမီ မှာကြားသွားသော ဆန္ဒမွန်များကို ဖြည့်စွမ်းရမည့် ဝတ္တရား ရှိ၍နေပေသေးသည်။ သင်မဂိုလုလင်ရှာမာ- သင်သည် သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီ၏ ဆန္ဒအရ သမီးတော်ကူးပြောင်းရာ တမလွန်သို့ မလွဲမသွေ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သည်။ နုနယ်ပျိုမြစ် ချစ်ချင့်စဖွယ် သမီးငယ်၏ နှလုံးသားကို သင်သည်ရက်စက်စွာ ဖျက်ခွေသွားသည်ဖြစ်လေရာ နောက်လာလတ္တံ့သော ဘဝဆက်တိုင်း၌ ယခုကဲ့သို့ဇာတ်သိမ်းမျိုး အမြဲအစဉ် ကြုံရပါစေသားဟု ရင်ကွဲနာကျရင်းက ကျိန်ဆိုသွားသည့် သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီ၏ ကျိန်စာကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်ကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဆင့်လောင်း ကျိန်ဆိုလိုက်ပါသည်။

အများပြည်သူများ နှလုံးသားကင်းမဲ့သူ လူတယောက်၏ အဆုံးစွန်သော ဘဝနိဂုံးကို ရှုကြလော့- အသင်မဂိုလုလင်၊ သင်၏ဘဝဆက်တိုင်း တွေ့ကြုံရမည့် ဘဝနိဂုံးဆန်းကို ယခုမှစတင်၍ ရှုမြင်ခံစား ပေလော့.....”

အောင်မြင်ပီသစွာ အမိန့်တော်မြတ်ချမှတ် ပြီးလျှင်ပြီးချင်းပင် အစောင့်စစ်သားများသည် ကျွန်တော့်ကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှနေ၍ ဆွဲထူလိုက်ကာ..... ကျောခိုင်းရာဖက်သို့ ပြန်လှည့် မျက်နှာမူစေလိုက်လေ၏။

ယခုကျွန်တော်မျက်နှာမူရာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်တွင်ကား နက်မှောင်သော ကျောက်သားများဖြင့် ပြီးသည့် လူလုပ် တောင်ပူစာတခုသည် ထီးထီးကြီးတည်ရှိ၍ နေလေသည်။ အလည်တည့်တည့်တွင် တောင်ပူစာပေါ်သို့ တက်ရာလမ်း၌ကား..... ကျောက်ဖြူသား လှေကားထစ်များသည် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီး ပေါ်လွင်၍နေသည်။ အစောင့်စစ်သားများက ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်များကို ပြိုင်တူပင် ဖြေလွှတ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်ကား..... မှိုင်းမိမိန်းမောနေသော သူတယောက်ကဲ့သို့ တောင်ပူစာခြေရင်းရှိ လှေကားထစ်များထံသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားနေမိပါ၏။ ထိုအခိုက် တွင်- “ရှာမာ..... ရှာမာ..... ငါ့တူလေးမသေရဘူး၊ မတရားတဲ့နည်းနဲ့မသေရဘူး၊ ကျိန်စာဆိုတာ မယုံရဘူး၊ ဘဝကူးခါနီးမှာ ဒါတွေကိုမြန်မြန်ဖျောက်ပစ်၊ ဦးနှောက်ထဲက မြန်မြန်ဖျောက်ပစ်လိုက် စမ်းပါ” ဟု ဆိုနှစ်သောအသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝဲယာကိုလှည့်၍ မျက်လုံးကစားကြည့်မိ၏။ အခြေပျက် အနေပျက်လောက်အောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှု များ တစ်စုံတရာမျှမတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင်- ထိုသို့အော်၍ပြောလိုက်သံမှာ ကျွန်တော်၏ အသံနှလုံး

တွင်းသို့ သံပုရေလောင်း၍ ထည့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းပြင်းပြော့ ဝင်၍သွားပြီဖြစ်ရကား-
ဤကျောက်လှေကားမှနေ၍ တောင်ပူစာပေါ်သို့ တက်မိလျှင် ကျိန်စာ၏ကျေးကျွန်အဖြစ် သံသရာ
တလျှောက်လုံး မျောပေလိမ့်ဦးမည်ဟူသော အသိတမျိုး ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်၍လာလေရာ...
လှေကားထစ်မှတက်သေးပဲ ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်ရင်းက..... ငိုငင်တွေ့စွာ နေလိုက်မိပါသည်။
သို့သော်.....

ကျွန်တော့်နောက်မှ မဲနက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသန်ကြီးလေးဦးသည် တဖက်လျှင် နှစ်ယောက်စီ
ဝင်ရောက်၍ ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြကာ- ကျောက်လှေကားထစ်များမှ တောင်ပူစာပေါ်သို့
တထစ်ချင်း ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းတင်ပေးကြပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အင်အားချင်းမမျှသောကြောင့်
မည်သို့မျှ ရုန်းကန်နိုင်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ပဲ တောင်ပူစာ၏ထိပ်ပေါ်သို့ ခဏချင်းရောက်၍
သွားရပါသည်။

တောင်ပူစာထိပ်၌ကား- စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညာသော မြေပြင်ကွက်လပ်တခုရှိ၍ နေပေသည်။
ကွက်လပ်ဗဟိုအလယ်တွင် ကျောက်သားစင်မြင့်တခုကို တွေ့ရသည်။ စင်မြင့်ပေါ်၌မူကား..... ဧရာမ
ကြီးမားလှသော ထွင်းဖောက်မြင်ရသည့် ဖလံကျောက်တမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လူသေခေါင်း
တခုသည် အဖုံးတဝက်ပွင့်ဟကာ- ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြို၍နေပေသည်။

“မပြေးနဲ့တော့ရှာမာ- ကံကြမ္မာဆိုတာ ပြေးလို့လဲ လွတ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝကူးငြင်သာချင်ရင်
မင့်စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ခေါင်းနားကို တိုးကပ်သွားပေတော့ရှာမာ.....”

လူမဲကြီးများက.... ကျွန်တော့်ကို ဖြေလွတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဖျောင်းဖျစ်ကားပြောကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ညှို့ကွင်းမိ၍နေသည့် ချေသူငယ်ကဲ့သို့ ခေါင်းတင်ထားရာစင်မြင့်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း တိုးကပ်သွားမိပါ၏။

ကျွန်တော့်လက်ရှိဘဝတွင် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှစ၍ အဖန်ဖန်အခါခါ မက်ခဲလေသော အိပ်မက်သည်
ယခုတွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် အံဝင်တကျ တူညီလိုက်လှပေတော့သည်။

စလင်းကျောက်ကို ထွင်းဖောက်ထုလုပ်ထားသော အတွင်းအပြင် ဒိုးယိုပေါက်မြင်ရသည့် ခေါင်းသည်
အဖုံးတဝက် ပွင့်ဟလျက်ရှိရာတွင် ခေါင်းအတွင်း၌ သန္တာသွေးကဲ့သို့ နီရဲတောက်ပလှသည့်
ကမ္မလာကြီး ခင်း၍ထားလေကာ ထိုကမ္မလာပေါ်တွင် လူသေလောင်းတလောင်းသည် ငြင်သာစွာ
လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ အလောင်းတခုလုံးမှာ ပွင့်ဖက်တထပ်တည်းသာရှိသော ပန်းပွင့်များဖြင့်....
ဖုံးလွှမ်းထားရာ၌ မျက်နှာတကွက်တည်းကိုသာ ဖော်ပြ၍ထားပေသည်။ လူသေအလောင်းသည်

ကျယ်ဝန်းလှသော ခေါင်းအတွင်း၌ တဖက်နံရံတွင်ကပ်၍ တည်ရှိနေသောကြောင့်..... ကျွန်တော်ရှိရာ ဖက်၌ လူတယောက်စာ လစ်လပ်၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းနားသို့ တိုးကပ်သွားလေလေ- မွှေးရနံ့တို့မှာ သင်းပျံ့စူးရှလာလေလေ..... ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ခြေဖူးအစုံတို့ ခေါင်းနှင့် ထိတွေ့မိသောအခါ၌ကား- ရနံ့တို့မှာ မူးဝေထိုးမှိုင်းလာလောက်အောင်ပင် ပြင်းထန်လာ၏။ လစ်လပ် လျက်ရှိသော နေရာသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါ၏။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပေပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီနှင့် ယှဉ်တွဲကာ ကျွန်တော့်ကို အရှင်လတ်လတ် သေပွဲဝင် စေလိုခြင်းပင် ဖြစ်လေမည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လူမဲကြီး လေးယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် လွတ်လမ်း ကား..... အမွှန်စိုးသည့် မိုးသိကြားပင်လျှင် ဆင်းသက်ဖန်တီးပေးနိုင်ဖွယ်ရာ လမ်းမမြင်တော့ချေ။ တဒေါင်ဒေါင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြီးသည်လည်း..... မြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးတခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ မြည်ဟည်း၍လာပါ၏။

“တမလွန်ကို အတူကူးကြပေရော့” ဟူ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ချကာ..... ကျွန်တော်၏ သက်ဇီဝိန်ကို ဖြုတ်ချွေပယ်ရှင်းရာ၌ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်း၍သတ်ခြင်းသည် အသဲနုလုံး ကြေပြုန်းကွဲအက်ခဲ့ရသော မိန်းမတယောက်၏ဆန္ဒကြောင့်ဟု ဆိုပါ၏။ အကြင်ယောက်ျား တယောက်၏ အချစ်မေတ္တာကို ရယူရန်လမ်းစ မမြင်သောအခါ၌ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ဘဝကို စွန့်လွှတ်သွား၏။ သို့သော်..... အရှုံးကို အမုန်းအမြဲတေအဖြစ် ဖွားသန်စင်ခဲ့လေရကား..... သူ့နည်းတူ သည်းအူပြတ်စေရော့ဟု စီမံဇယားချ၍ သွားခဲ့သည်မှာမူ.... ရင်နာဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လှပါ လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည်..... တောင်ပူစာအောက်ခြေမှ မြို့သူမြို့သားများကို၎င်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် များမတ် ဆွေသားများကို၎င်း၊ လူမဲကြီးလေးဦးကို၎င်း၊ နောက်ဆုံးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိမိကို သေရွာသို့ပင် မပါပါအောင် ခေါ်သွားရက်သောမိန်းမကို တဝကြီးကြည့်လိုက်မည်ဟူသော စိတ်ဖြင့် ခေါင်းဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

မမနှင့်.....

မမမေဂျာ.....

မမမေဂျာ.....

မမနှင့်.....

မြောက်ဦးခေတ်ဆင်ရင်ထုံးဖွဲ့မှုနှင့် ဖြစ်ပေသော်လည်း လူသေခေါင်းအတွင်းမှ ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီ၏ မျက်နှာကား..... မမနှင့်နှင့် တဖုံတည်းတူ၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အံ့ဩလွန်းလှ၍ ကြက်သေသေဖြစ်၍ နေမိပါသည်။ သို့သော်..... ကျွန်တော်အံ့ဩစိတ်သည် ကြောက်စိတ်သို့ တမဟုတ်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- ငေးကြောင်၍နေသော ကျွန်တော့်ကို နောက်မှ လူမဲကြီးလေးယောက်က ဗြန်းကနဲချုပ်ကိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် ခေါင်းအတွင်း သို့ အတင်းထိုးထည့်ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် မနုဿတို့၏ သေမင်းကို ကြောက်လန့် သည့် သဘာဝစိတ်အရ တွန်းထိုးရုန်းကန်မိပါသေး၏။ သို့ရာတွင် အားချင်းမမျှပေရကား ခေါင်းအတွင်းသို့ လဲလျောင်းရက်သား ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုအခါတွင် ခေါင်းအဖုံးသည်လည်း တအိအိ ကျလာကာ ရှာထိုးအများနှင့် ဝှင်ကျမြဲမြဲစွာ ပိတ်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အရှင် လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းပြီးသားအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ခေါင်းအဖုံးခေါင်းနံရံများကို ထုရိုက်ကန်ကြောက်ကာ လွတ်လမ်းရှာရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော်- ကျွန်တော်၏အကြော အခြင်တို့မှာ မွှေးပျံ့ချိုအီလွန်းလှသော ထူးဆန်းသည့် ပန်းရနံ့များကြောင့် ဆိုင်းတွ၍နေကြတော့ပြီး၊ ကိုယ်လက်များ လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရတော့လောက်အောင် သေ၍နေကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မမနှင့်နှင့် တသွေမတိမ်းတူလှသော ဘုရင့်သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီ၏ အလောင်းနံ့ဘေးတွင် အားအင် ချိနဲ့စွာ လဲလျောင်းနေလိုက်ရပါသည်။ တဒေါင်ဒေါင်မြည်လျက်ရှိသော ကြေးခေါင်းလောင်းသံကြီး ကား- လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။ ခေါင်းအတွင်းမှ အပြင်ဖက်သို့ ဖောက်ထွင်းမြင်၍နေလေရာ ညအခါမို့ အရပ်ရပ်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးရှူးမီးတိုင်တို့ ခေါင်းလောင်းသံနည်းတူပင်..... တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းသေသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်များ လုံးဝငြိမ်းသွားသောအခါတွင် မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်ပဲ ခေါင်းအတွင်း၌ ပက်လက်လှန်၍နေရသော ကျွန်တော်သည်..... မိုးကောင်းကင်မှ တလက်လက်ဖြာ၍နေသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အချိန်မှတ် ရေတွက်ကာ နေလိုက်မိပါသည်။ သို့သော်..... အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်းပင် မြင်ကွင်းမှန်သမျှကို ဝါးမျိုသွားတော့ကာ- ကျွန်တော့်မှာလည်း..... အသက်ရှူကြပ်သထက် ကြပ်၍လာပြီးသည့်နောက် ကမ္ဘာလောကကြီးကို မေ့၍သွားခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်ပြန်၍ သတိရလာ၏။

သို့သော်- ကျွန်တော်ကား ခေါင်းထဲတွင်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် မဂိုလုလင်ကလေး ရှာမာလည်း မဟုတ်တော့ချေ။ ကျွန်တော်ကား..... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်ထွန်းနိုင်ဘဝတွင် ပြန်၍ ရောက်နေကာ မိမိရှေ့တည့်တည့်တွင်ရှိသော မီးပုံကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် တဒင်္ဂတွင် ပြန်၍ သမ္မတတည်နေ၏။ ၎င်းသည်အခါကျမှ ကျွန်တော်မြင်ကြားရ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ ခံစား ရသည်များမှာ ရသေ့ကြီးဖန်ဆင်း၍ပြသည့် အကြောင်းအရာများဖြစ်နေသည်ကို နားလည်လာရ၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှမီးပုံကား မှန်မှန်ပင်တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်နာဝတွင်လည်း ထင်းစမှ ထွက်သည့် မီးခိုးနံ့မှလွဲ၍ အခြားမွှေးရနံ့များမရှိတော့ပဲ ကင်းစင်၍နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း မြူခိုးများဆိုင်၍ မနေတော့ပဲ နက်ပက်အတိုင်း ရှိ၍နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးပုံထဲရှိ မီးလျှံများအတွင်းသို့ နောက်ထပ်မည်ကဲ့သို့သော အရိပ်သဏ္ဍာန်များ ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်နည်းဟု စောင့်ဆိုင်းကြည့်မိသေး၏။ သို့သော်..... သဘာဝမီးလျှံများမှအပ မည်သို့သော ပသာဒကိုမှ မတွေ့ရချေ။ အလိုလိုကျောထဲမှ စိမ့်ကနဲတက်လာဘိသကဲ့သို့ သင်္ကာမကင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ရသေ့ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ ထိုမှတဖန် သာကျော်ဝေထိုင်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ သာကျော်ဝေကား လိုဏ်ဂူ၏မြေမွေ့ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် သာကျော်ဝေကို ကမန်းကတန်း လှုပ်ရမ်းကာနှိုးလိုက်ရ၏။

“ထစမ်းပါအုံးဗျ ကိုသာကျော်ဝေ၊ ရသေ့ကြီးခင်ဗျားကိုဘာပြောသွားသလဲ ဘယ်ထွက်သွားသလဲ.....”

သာကျော်ဝေက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မူးမပြေတပြေဖြင့်ကြည့်ကာ “မသိဘူးဗျ၊ မီးပုံထဲ ရသေ့က ဆေးမှုန့်တွေဖျန်းတော့ ထွက်လာတဲ့အနံ့က မူးသလိုမော်သလိုဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပဲ၊ ခုမှ ခင်ဗျားအတင်းနှိုးလို့ ကျွန်တော်နိုးလာတာ....” အကယ်ပင်မသိသည့် အမူအရာဖြင့် ဖြေလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာတချိန်လုံး သာကျော်ဝေ အိပ်မောကျနေသည်ဆို၍ မီးပုံထဲမှ မိမိမြင်ရတွေ့ရသော ရှေးနှစ်ပေါင်းတထောင်နီးပါးက အဖြစ်အပျက်များအကြောင်းကို သာကျော်ဝေအား ပြန်လည်ပြောပြရန် ခဲယဉ်းသွားပေသည်။ တဖန်- ထိုအဖြစ်အပျက်များ၌ ကျွန်တော်သည်၎င်း၊ ညိုသည်၎င်း၊ မမနင်းသည်၎င်း ပါဝင်ကပြခဲ့ကြသည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ထည့်သွင်းပြောရမည်ဖြစ်ရာ လက်ရှိ ဘဝနှင့် ဆက်စပ်၍ စိတ်ကူးပေါက်သမျှရောနှောကာ မြင်မမြင်ရာထင်မိထင်ရာ ထင်သည်ဟု သာကျော်ဝေက အထင်လွဲမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် အတိတ်၏ တိုင်းပြည်သို့..... ထူးဆန်းစွာ အလည်ရောက်၍သွားရပုံကို စိုးစဉ်းမျှမဟတော့ပဲ မိမိတို့ကို ဤဂူတွင်းသို့ ရောက်ရှိ လာစေရန် ဖန်တီးခေါ်ငင်ခဲ့ပြီး သူ့အပြောသူ့မနောတို့တွင် နစ်မြောလွင့်ပါစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သော ရသေ့ကြီးအားသာ ရှာဖွေရန် နေရာမှထလိုက်ရပါသည်။

သာကျော်ဝေလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်၍ထကာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေကြသော ဂူအနုအထားကို လှေလာသုံးသပ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဥမင်လိုဏ်ဂူကြီးတခု၏ အလယ်ဗဟို ခန်းမကြီးထဲ၌ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်များ များပြားသောနေရာ ဖြစ်ပေရာ မည်သည့်အပေါက်မှထွက်လျှင် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်လေမည်ကို ရုတ်တရက်မဝေခွဲ နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေ၏။ လတ်တလော၌ကား ထွက်ပေါက်ရှာသည်ထက် ပျောက်ချက်သားကောင်း၍ သွားသည့် ရသေ့ကြီး၏ ခိုအောင်းရာနေရာကို ရှာရန်မှာ ပို၍အရေးကြီးနေလေရာ “ရသေ့ကြီး

ပျောက်သွားတယ်ဗျ။ သူ့အရင်ရှာရအောင်.. လာ” ဟု အဖော်စပ်လိုက်ရ၏။ သာကျော်ဝေကား ရသေ့ကြီးအပေါ်တွင် အခဲမကျေနိုင်ဘူး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအကြံကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံ သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုမှမီးတောက်လောင်လျက်ရှိသော ထင်းစတချောင်းစီကို ယူငင်ကာ လိုဏ်ဂူခန်းမနှင့် ဆက်သွယ်၍ထားသော ဝင်လမ်းထွက်လမ်းများကို မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် စူးစမ်း လေ့လာကြရပါသည်။ များသောအားဖြင့် ထိုဝင်လမ်းထွက်လမ်းများမှာ လမ်းခုလတ်တွင် ကျောက်နံရံ ကြီး ပိတ်ဆီး၍နေကြသောကြောင့်၎င်း၊ ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲများ ပြိုကျ၍နေသောကြောင့်၎င်း၊ ရှေ့တိုးမသွားနိုင်ပဲ ပြန်လှည့်ခဲရသည်ကများ၏။ နှစ်ယောက်သားမှာ လိုဏ်ဂူခန်းမအလယ်သို့သာ မကြာခဏ ပြန်လှည့်လာကြလေသဖြင့် လက်လျှော့ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေစဉ်တွင် ဂူကြမ်းပြင် ပေါ်၌ အသီးသီး ပက်လက်လန်မိကြသောအခါ၌ မီးပုံကြီးတည့်တည့် အထက်ဖက်ဆီမှ စက်ဝိုင်း သဏ္ဍာန် ကျောက်ဖျာကြီးနှင့် ပိတ်၍ထားသော အပေါက်ကြီးသို့ မျက်လုံးများရောက်၍ သွားကြ လေသည်။

“အဲဒီအပေါက်ကြီးကို ခလုတ်နဲ့ပိတ်ထားတယ်လို့ မီးပုံထဲဆေးမှုန့်တွေဖြူးတုန်းက ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုပြောပြတယ်.....”

ကျွန်တော်သတိရ၍ ပြောပြလိုက်သောအခါ သာကျော်ဝေသည် ဆတ်ကန်ထထိုင်ပြီး တောင်မြောက် လေးပါးကို စူးစမ်းကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ မီးပုံမှအလင်းရောင်ကြောင့် ကျောက်နံရံများမှ ထွင်းထု ထားခြင်းမှန်သမျှ အရာဝတ္ထုများကို သေချာစွာမြင်လာရပေသည်။ နံရံတခုတွင် အတွင်းဖက်သို့ လိုက်စား၍နေသော ကျောက်ခန်းငယ်ကလေးတခု ဖြစ်ပေါ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကျောက်ခန်း ငယ်ကလေး၏ အောက်ခြေကား- တစက်စက်ကျလာသော ကျောက်စက်ကျရေများကြောင့် စမ်းအိုင်ငယ် ကလေးတခု ပေါ်ထွန်း၍နေသည်။ သို့သော်- ထိုစမ်းအိုင်ငယ်ကလေး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်မူ- အသောကမင်းကြီး အထိမ်းအမှတ် စကြာဘီးသဏ္ဍာန် ကျောက်ပြားဝိုင်းကြီးတခု ထိုးထောင်လျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်တန်ရာဟု တွက်မိကာ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ထိုစကြာဘီးငယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ၎င်းသည်တွင် ကျွန်တော်က လှည့်ပေးသည်နှင့်အမျှ ဂူမိုးကအပေါက်ကြီးမှ ကျောက်ဖျာသည် တဖြည်းဖြည်း ဘေးသို့ ကွဲထွက်ပွင့်ဟ လာလေသည်။ ကျွန်တော်က တိုး၍လှည့်၏။ အမိုးပေါက်လည်း တိုး၍ပွင့်၏ သို့သော်.....

လူတကိုယ်စာမျှ ပွင့်ဟလာသောအခါ၌ အထက်မှ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတခုသည် မီးပုံထဲသို့ ထိုးကျလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြေးသွားကြည့်သောအခါ ရသေ့ကြီး၏ အသက်မရှိသောကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်၍နေ၏။ အသားအရေနည်းပါးလှပြီး အရိုးစုသာသာမျှသာရှိသော ရသေ့ကြီး၏ရုပ်ကလာပ်သည်

မည်သည့်အချိန်က သက်ဝိညာဉ်ကုန်ဆုံးနေသည်မသိ၊ တောင့်တင်းခြောက်သွေ့လျက်ရှိရာတွင် မီးပုံထဲသို့ ကျလာသောအခါ ချက်ချင်းပင် မီးစွဲလောင်လေသောကြောင့် သာကျော်ဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဆွဲထုတ်ယူငင်ရန် အချိန်မရလိုက်ပဲ ရှိ၍သွားပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သင်းချိုင်းကုန်းများ၌ လူသေအလောင်းများ ဖုတ်ကျည်းသင်းဂါလ်သည်ကို မကြာခဏတွေ့ဘူး၏။ ရိဆွေးပုပ်ပွလျက်ရှိသော အလောင်းဖြစ်စေကာမူ ရုတ်တရက်မီးလောင်ကျွမ်းရန်မှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ချေ။ ရသေ့ကြီး၏ ရုပ်ကြွင်းမှာမူကား- နှစ်ကြာ၍နေသော သစ်ဆွေးတုံးကို မီးရှို့လိုက်သည့်အလား- လွယ်ကူစွာပင် ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ကာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြာဘဝသို့ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ လူသေမီးရှို့သည့် အနံ့အသက်သည်ကား အဆိုးရွားဆုံးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီး၏အလောင်းကို ဝင်ရောက်ဆွဲယူလျှင် မိမိကိုပါ မီးလောင်ကျွမ်းမည်ကြောင့် လက်လျှော့ကာ ကြည့်နေကြရာတွင် ထိုညော်နံ့သည် မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ထိုးထွက်၍လာလေရာ- ရသေ့ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ် ပြာလုံးလုံးမဖြစ်မီတွင်ပင် နီးရာဂူပေါက်မှ နောက်ဆုတ်ကာထွက်ခဲ့ကြရသည်။ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် ဝင်လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်မိသည်ကြောင့် ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် အပြင်သို့ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်မတော်တစသ မီးသင်းဂါလ်ခြင်း ပြုလိုက်သည့်အလား မီးလောင်ကျွမ်းသွားရသည့် ရသေ့ကြီး၏မီးပုံမှ မီးခိုးများသည် ဂူပေါက်ဝထိပင် လိုက်၍လာပြီး အူထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း နှာခေါင်းများကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြင့်လာခဲ့ကြရာ အေးမြသောလေအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရမှပင် ဂူအပြင်ဖက်သို့ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။ သာကျော်ဝေကမူ- ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာသည်အထိ မိုးခိုးမွန်၍ နေသောကြောင့် ဂူပေါက်ဝ၏ အပေါ်ဖက်တွင် ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတုံးကို ဂူတွင်ပိတ်ဆို့ခြင်းဖြင့် မီးခိုးထွက်သက်သာစေလိုသော သဘောနှင့် ရှေ့တွန်းကာ ပိတ်ဆို့မည်ပြု၏။ ကျောက်တုံးကြီးမှာ လူတရပ်စာမက ကြီးမားလေးလံလှရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင်ပင် တွန်းရွေ့ရပါ၏။ ကျောက်တုံးကြီး ရွေ့၍ သွားသည်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံအော်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၍ ကျွန်တော်နှင့် သာကျော်ဝေသည် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ပြီး နီးရာကျောက်နံရံဘေးတွင် ဝပ်ချလိုက်ကြရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကား အထက်ဖက်မှဆင့်စီ၍နေသော အခြားကျောက်တုံးများ ဟန်ချက်မညီတော့သဖြင့် အောက်သို့ တတုံးပြီးတတုံး လိမ့်ကျလာကြသည့် အသံဗလံများဖြစ်လေသည်။ ကျောက်တုံးများသည် မိနစ်အတန်ကြာမျှပင် မြေငလျင်တုန်ဟည်းတမျှ သွန်ကျလာကြပြီးနောက် ပုံမှန်များ တထောင်းထောင်းဖြင့် ရပ်တန့်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ ထကြည့်သောအခါ၌ကား ဂူပေါက်ဝ၌ ကျောက်တုံးကြီးများ စီထပ်ကြပ်ပြည့်ကာ ပိတ်ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေ၏။

သာကျော်ဝေနှင့် ကျွန်တော်သည် နေရာမှထပြီး ဖုတ်ဖက်ခါရင်းမှ မိမိတို့ ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို စူးစမ်းကြည့်ရပြန်သည်။

အချိန်မှာ နောင်ရီသရောသို့ပင် ရောက်၍နေပြီဖြစ်သည်။ မိုးရွာမှု ကုန်ဆုံးသွားသည်လားမပြောတတ်၊ အရာရာသည် ခြောက်သွေ့စွာပင်ရှိလေသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား- ရေငွေ့ ရေစက်တို့ဖြင့် စိုစွတ်နေမှု

ကို မည်သည့်နေရာမှာမှ မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အပူရှိန်လွန်ကဲသော အရပ်ဖြစ်လေ၍ တော်ရုံတန်ရုံ ရွာသွန်းသောမိုးတို့မှာ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းပျောက်ကွယ်၍ ခြောက်သွေ့သွားရသည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်တန်းကြီး၏အလယ် ကျောက်လမ်းမကြီး၏ မတ်စောက်သော ခရီးဆုံးခရောက်တရောက် လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ပြန်၍ရောက်နေကြ၏။

“တွေ့ရကြုံရတာကတော့ တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ ထားတော့ဗျာ...၊ ရသေ့လဲသေပြီ၊ မကျေနပ်တဲ့လူတွေလာတူးကြည့်လဲ ပြာပဲတွေ့ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ချင်တဲ့ ကျောက်လမ်းမကြီး အဆုံးသတ်တောင်ထိပ်ကို ရောက်အောင်တော့ ဆက်လက်ကြည့်ရအောင်လား၊ မိုးလဲရွာမှ မရွာတော့ပဲ.....”

သာကျော်ဝေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှပေါ်တွင် အံ့ဩတကြီးဖြင့် တွေ့ဝေ၍မနေပဲ ခေတ်လူငယ်ပီပီ လက်ငင်း ဖြစ်ရပ်အပေါ်တွင်သာ နီဂုံးရှာလေရာ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ မိုးရေများကျဆင်း နေခြင်း မရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ထိပ်သို့အလွယ်တကူပင် တက်နိုင်ခဲ့ကြ လေသည်။ တောင်ထိပ်ဟုဆိုပေသော်လည်း အခြားတောင်ကြောကြီးများနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသော မြေပြင်မှ တဆင့်မြင့်သောနေရာသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော ရေကန်ကြီးတခုကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့တက်လာသော ကျောက်လမ်းကြီး သည် ထိုရေကန်၏ ကန်ဘောင်ရိုးတွင် သွားရောက်အဆုံးသတ်လေသည်။ ကန်ဘောင်ရိုးသည်ကား လေးဒေါင့်စပ် ကျောက်တုံးကြီးများ စီတန်းပိတ်ဆို့ ချထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စောစောက မိုးကြီး သည်းထန်စွာရွာစဉ်က ရေကန်ကလျှံကျပြီး ရေလုံးကြီးများ ဒလဟောဆင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။ တစ်ခုတယောက်က ကန်ဘောင်ကိုသာ ဖြိုချလိုက်ပါကမူ ကျောက်လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြင်းထန်သောရေလုံးများ သွန်ကျသွားမည်ဖြစ်၍ မည်သည့်သက်ရှိ သတ္တဝါမဆို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပဲ ရေတွင်မျောပါကာ အသက်ဆုံးရမည်ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်- မြို့ဟောင်းမွေး မြို့ဟောင်းကြီးပဲ ကိုထွန်းနိုင်၊ ဒီဖက်မှာ ဒါတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဘူးခဲဘူးဘူး၊ ဒါတွေဟာ သဘာဝအလျောက် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ နေရာ တွေတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ.....’

ကျွန်တော်သည် သာကျော်ဝေ၏စကားတွင် တစုံတရာဝင်၍ ထင်မြင်ချက် မပေးတော့ပဲ ရှည်လျား ကျယ်ဝန်းလှသော ရေကန်ကြီး၏ ရေစူးအနက် မည်မျှရှိလိမ့်မည်နည်းဆိုသည့် အချက်ကိုသာ စဉ်းစား နေလိုက်ပါ၏။

မော်တော်ပျက်၍ မြစ်လယ်တွင်ရပ်၏။

ကမ်းကပ်ကာနားစဉ်၌ ကျွန်တော်နှင့်သာကျော်ဝေတို့ ဟင်းရွက်ခူးထွက်ကြ၏။ နယ်ကျွံကာဤဖက်သို့ ရောက်၍လာ၏။ မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာသောအခါ ထူးဆန်းစွာတွေ့ရသော ကျောက်ကြောလမ်းမကြီးမှ တောင်ကုန်းမြင့်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ရေကျမှုများ၍ အခက်အခဲတွေ့နေရစဉ် ကျွန်တော် အလွန်တွေ့ချင်သော ရသေ့ကြီးက ဂူပေါက်ဝမှခေါ်ငင်၍ အတွင်းသို့လိုက်ပါသွားကြ၏။ ရသေ့ကြီးက မီးပုံအတွင်းသို့ ဆေးမှုန့်များဖြူးကာ ရှေးနှစ်ပေါင်တထောင်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် အဖြစ်အပျက် အရိပ်သဏ္ဍာန်များကို ထင်မြင်စေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် သရုပ်ဖော်ပန်းချီကားများကို တချပ်စီ တချပ်စီ ဖော်ထုတ်ပြတိသကဲ့သို့ ရှိလေရာ စေ့စေ့စပ်စပ် အကျိုးအကြောင်းစုံလင်သော ဇာတ်ကြောင်း အဖြစ်ကားမတွေ့ရ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏လက်တွင် ယခုထက်ထိချွတ်မရ၍ ဝတ်ထားရသော ဘော်ငွေလက်ပတ်၏ပိုင်ရှင်... မဂိုလုလင်ရှာမာသည် ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်၍နေကြောင်းကိုကား တွေ့ရ၏။ ဘော်ငွေလက်ပတ်တွင် စာတန်းထိုးထားသကဲ့သို့ပင် မြောက်ဦးပြည့်ရှင်၏ သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီက ဇီဝဓိုးဟူသောဆင်တော်ကို ထိန်းရသည့် မဂိုလုလင်ရှာမာကို ပေးသနားခြင်းမှာလည်း သမိုင်းကြောင်းနှင့် တိကျမှန်ကန်၍နေ၏။ လွန်စွာဆန်းကြယ်လှသည်မှာကား- ရှေးရခိုင်ပြည်ကြီးမှ ကျောက်ထု အလုပ်သမားမလေးအဖြစ် တွေ့ရသော ညို၏သွင်ဟန်ဖြစ်ပါသည်။ ညိုသည် ယခုဘဝ၌ ကျွန်တော်နှင့် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေသကဲ့သို့ပင် လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာကလည်း ချစ်ကျွမ်းရည်ငံ ခဲသည်မှာ အကြောင်းရပ်ချင်း တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါပေသည်။ ထို့ပြင်- ကျွန်တော်ကြိမ်ဖန်များစွာ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်....

မည်သည့်အခါကမှ အိပ်မက်ထဲရှိ မှန်ခေါင်းတွင်းမှ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြည့်မြင်ခွင့် မရခဲ့သည်မှာ ယခုမှပင်ရှင်းလင်းရပါ၏။

ရသေ့ကြီးပြညွှန်သကဲ့သို့ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် လွန်လေပြီးသော အခါက အသက်ကုန်ဆုံးနှင့် သော ဘုရင့်သမီးတော်နှင့်အတူ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းတွင်းအသတ်ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင့် သမီးတော်၏မျက်နှာကား မမနင်းမှ မမနင်း.....

ထိုအဖြစ်အပျက် အချင်းအရာတို့ကို အားလုံးမြင်စေပြီးနောက် ရသေ့ကြီးသည် မီးပုံထဲ၌ လောင်ကျွမ်း သေဆုံးသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စဉ်က (အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး.....) ဟု ပြောဆိုသည်မှာ သေနိမိတ်ကို မြင်ခဲ့ပြီးသောကြောင့် ပေလား.....

ရသေ့ကြီးသည် တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်မှန်တွေ့ကို ပြသသွားလေသလား၊ ကျွန်တော်အိပ်မက်သည် ကျွန်တော်ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်ကို မသိစိတ်တမျိုးဖြင့် သတိရနေစေရန် အမြဲနှိုးဆော်နေခြင်း ဖြစ်လေသလား၊ ဤအချင်းအရာ အားလုံးသည် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပဲ ရသေ့ရှူးက စိတ်ကူး ပေါက်သမျှ အတန်အသင့် ရရှိထားသောစိတ်တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းပြသွားလေသလား.....။

လားပေါင်းများစွာဖြင့် မောဟိုက်ပူပန်လာမိပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရေကန်မှရေကို ငုံ့သောက်ကာ မျက်နှာကို အထပ်ထပ် ဆေးကြောသုတ်သင်ပစ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါတကိုယ်လုံးတုန်ကာ အချမ်းတက် သလို ဖြစ်၍သွားပါ၏။

“ကိုထွန်းနိုင် ခင်ဗျားမျက်နှာတွေ နီအမ်းနေတယ်၊ ဖျားနေသလား.....”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း.....၊ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြတယ် ထင်တယ်”

သာကျော်ဝေက လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် တောင်ခြေဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မှောင်တရီရှိ၍ လာပြီဖြစ်သဖြင့် မြေနိမ့်ပိုင်းကွင်းပြင်တွင် မီးတုတ်များကိုင်ကာ လာနေကြသော လူတစ်စုတွေ့ရ၏။ မော်တော်မှ ကိုကြီးအောင်တို့လူစု ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင်တို့ ပင်ပန်းနေမည်ကိုစိုးသောကြောင့် လက်ဝါးနှစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းတွင်စု ၍ တောင်တွင်းသားတယောက်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ကာ အချက်ပေးလိုက်မိပါသည်။

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်တော်သတိလုံးလုံးကင်း၍ စင်းစင်းလဲကျ မေ့မော့ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်မျှပင် ကြာမြင့်ခဲ့သည် ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်သည် နေပူလိုက် မိုးစိုလိုက် မီးလှုံလိုက်ဖြင့် တနေ့တည်း အပူအအေး ပြောင်းလဲမှုများဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ရသောအခါ အပူမိငန်းဖမ်းကာ အပြင်းဖျားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တောင်ပူစာထိပ်ပေါ်မှ ကျွန်တော်အော်ဟစ်ရင်း မေ့လဲသွားသည်ကို မှန်ပြောင်းပါလာသော ကိုကြီးအောင်က လှမ်း၍မြင်သဖြင့် အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိကာ မော်တော်သို့ ပြန်လည်ပွေ့ယူ သယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်တုံးကြီးများပြိုကျကာ ဂူပေါက်ပိတ်နေသော နေရာကို ဖယ်ရှား ကြည့်ကြရန်ပင် အားထုတ်ကြသေးသည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် အချိန်မှာ ညဉ့်ဦးပိုင်းသို့ပင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ အပြန်ခရီးကလည်း ရှိသေးသောကြောင့် ရသေ့ကြီးနှင့်ပတ်သက်သော သုတေသနများ မပြုလုပ် နိုင်ကြတော့ပဲ- လက်လျှော့ကာ ကျွန်တော့်အတွက်ထမ်းစင်ကို ရရာသစ်ကိုင်းနွယ်ပင်များနှင့် ခုတ်ထွင် ပြုလုပ်ကြပြီး ကျွန်တော့်ကိုတင်၍ မြစ်ကမ်းပါးဖက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်ဆိုပါ၏။

အစိုးရမော်တော်တစင်းနှင့်တွေ့၍ လိုအပ်သောအကူအညီများ အလုံးစုံရရှိသောကြောင့် ညတွင်းချင်းပင် မြို့ဟောင်းသို့ ပြန်လည်စုံဆင်းကြရန် စီစဉ်ကြရာ၌ ကျွန်တော်တို့ ခရီးလွန်သထက်လွန်မည်စိုး၍ ကိုစံရွှေမောင် ခေါင်းဆောင်စေကာ ခြေရာကောက်လိုက်လံရှာဖွေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မော်တော်ကိုညတွင်းချင်းပင် မြို့ဟောင်းရောက်အောင် အမှောင်ထဲ၌ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်မောင်းခဲရသည် ကိုလည်း မသိခဲ။ မြို့ဟောင်းရောက်သောအခါ၌ အဖျားသွေးမြင့်လွန်း၍ ဧည့်ဂေဟာသို့ တိုက်ရိုက် မသွားပဲ ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားပြီးမှ ဆရာဝန်၏ ပြုစုညွှန်ကြားမှုကို ရယူကာ- ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်ကြ သည်ကိုလည်း မသိခဲပဲ နာရီ ပေါင်း၄၀-နီးပါးမျှ မေ့မျောနေခဲ့မိပါသည်။

ပြန်လည်နိုးကြားလာမှပင်- ဤမျှကြာကြာ မေ့မျောခဲ့လေသည်....ဟု သိရှိရပါ၏။

ကျွန်တော်ပြန်လည် သတိရလာသောနေ့တွင်လည်း လက်ပြတ်သောဒဏ်ရာကြောင့် သွေးလွန်ကာ သေဆုံးသွားသော ကားဒရိုင်ဘာ၏ အသုဘချသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားအားလုံး ကိုတင်ထွတ် မှအပ အသုဘလိုက်ပို့ကြချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်လည်လာခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်တော်က ရေတောင်းသောအခါ ကိုတင်ထွတ်သည် အနီးရှိချိုင့်မှရေကို ကပျာကယာ ယူငင်ပေးရင်းမှ- “ကိုကြီးအောင်က ကိုရင်နိုးလာလာချင်း ဟောဒါကလေး ပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ်” ဟု ပြောကာ- လက်ထဲမှ စာအိတ်ငယ်ကလေးတခုကို လှမ်း၍ပေးလေ၏။ ကျွန်တော်သည် စာအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို အားအင်ချိနဲ့၍နေရင်းမှ- တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ညီလေး....

ဆရာဝန်က ဒီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြန်သတိရမယ်လို့ ခန့်မှန်းသွားတော့ ကိုကြီးမှာလည်း ကိစ္စနဲ့ ညီလေးအနားက ခဏသွားရမှာမို့ ညီလေး သတိရလာလာချင်း စကားနဲ့အားပေးရမဲ့အစား စာကလေးနဲ့ပဲ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။

ညီလေးအတွက်ရော- ကိုကြီးတို့အတွက်ပါ ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်များနဲ့ တခုပြီးတခု ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ညီလေးအသိဆုံးပဲ....။

ကိုကြီးရော- ညီလေးရော- အဖွဲ့သားအားလုံးဟာ သိမ်ဖျင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေကို လက်ခံကြတာမဟုတ်ဘူး၊ စုန်းရူးနတ်ရူးတွေရယ်လို့ တယောက်မှမပါဘူး၊ အဲ.... စိတ္တဗေဒရဲ့ ထွေပြားပုံတွေကိုတော့ လေ့လာချင်တဲ့ဆန္ဒရှိကြတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေနဲ့ ဖော်ပြပြီး ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာ ထားတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်များကိုလဲ အတော်ပဲလေ့လာကြပါရဲ့.....။

ဒါပေမဲ့- လူတို့ရဲ့ စိတ္တဇကုထုံးနဲ့ စိတ္တဗေဒအမြင်များကိုတော့ ကိုကြီးတို့က ဘုရားဗျာဒိတ်ပေးသလို လှေခါးထစ်လက်မခံဘူး၊ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမမှာ စိတ်ကိုစိပ်ဖြာပုံတွေဟာ.... အနေကံနိုင်ငံနဲ့ ကွာခြားတာ တွေ အများကြီးပဲ....။

ညီလေးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတဦးပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ကြိမ်ရိုက်ပေး စေချင်တယ်.....။

ကျောက်တောင်ပေါ်က ကျောက်ဂူထဲမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို သာကျော်ဝေက ပြောပြတော့ ကိုကြီးဟာ.... ကာယကံရှင် ညီလေးရဲ့ စိတ်အင်အားကို တွက်ဆမိပြီးသူမို့ အတော် ပူပန်သွားတယ်....။ ပြီးတော့မှ (အတိအကျသိချင်တယ်- သိချင်တယ်) လို့ ညီလေးကယောင်ကတန်း ပြောမှ ညီလေးရဲ့စွဲလန်းမှုအမြင်ဟာ- ခိုင်ခန့်တုန်းမို့ သာမန်ပမာဒလေခခြင်းပဲလို့ စိတ်သက်သာရာ ရရတယ်။ ညီလေးသတိပြန်လည်ရလာတဲ့ အခါမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ပုံကို ချက်ချင်းပြန် မစဉ်းစား ဖြစ်အောင် တခုခုလုပ်ပါ။ ကိုကြီးပြန်လာမှ ကိုကြီးကမေးမှပြောပါ။

ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒိရောက်မှုဟာ ..... အတိုင်းအတာရှိတယ် ညီလေး.....။

ကိုကြီးအောင်

ကိုကြီးအောင်က စိတ္တဗေဒအရင်းခံသော ဖြောင်းဖျူမှုကို ပေး၍ထား၏။ သူ့စိတ္တဗေဒကား- အရှေ့တိုင်း သားတို့၏ ကျင့်စဉ်တွင် အခြေခံ၍နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင် မှာကြားသည့်အတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်ကို ရှောင်ပြေးရန် လမ်းစရာရမည်ဖြစ်ပေရာ.....

ကိုကြီးအောင် အမြဲညွှန်ပြသွန်သင်လေ့ရှိသော ဆောင်ပုဒ်ကို ပြန်လည်နှုတ်ငုံ အာဂုံဆောင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရပါ၏။ ကြိုးပမ်းသည်ဟု အဘယ်ကြောင့်ဆိုရသနည်းဟုမူ ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာလန်းရွှင်မှု အားအင်တို့မှာ အဆုတ်ယုတ်ကြီး ဆုတ်ယုတ်နေပေရကား- မှတ်ဉာဏ်စွမ်းပကားမှာလည်း..... လျော့ပါးဝေသီ၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဖိုးထွန်းနိုင် ဘာလိုချင်လို့လဲပြောလေ ”

ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှလူးလွန်းထကာ ဟိုဟိုသည်သည် လက်ဖြင့်စမ်းသပ်သောအခါတွင် ကိုတင်ထွတ် က မေးသဖြင့် “ဟိုဗျာ-ဒို့နှစ်ယောက်ဖိုင်တွဲရယ် ဘယ်မှာများ သိမ်းထားမိလို့လဲဆိုပြီး.....” ဟု ပြောလိုက်မိပါ၏။ ကိုတင်ထွတ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေရစ်ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားနဲ့နဲ့ ပြောချင်တာရှိလို့ပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် ခပ်ဆဆပြောလိုက်ပြီးနောက် စကားကိုရပ်ထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်လည်း..... အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလိုစိတ်မရှိသဖြင့် ကိုတင်ထွတ်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာသာ နေလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်အနေကို အတော်ကြီးလေ့လာခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုစိတ္တဇဆရာကြီးတွေ အင်္ဂလိပ် စာလုံးအမျိုးမျိုးနဲ့ ပုဒ်ခွဲပြတ်၊ ဝိသေသနတွေနဲ့လဲ ယှဉ်ကြည့်ဖူးတယ်။ လူတယောက် စိတ်ကမောက် ကမ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အမေသူ့ကိုမချစ်ပဲ နောက်အဖေတယောက် အိမ်ပေါ်တင် လာလို့..... တို့ငယ်တုန်းက လန့်စရာတွေလို့.....တို့ စသဖြင့် ရေလဲသုံးဆင်ခြေတွေကိုတောင် ကြုံ လာတိုင်း ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ကြဘူးသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထွန်းနိုင်ကို မြင်တဲ့အမြင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမက ဖြာထွက်တဲ့စိတ်ပညာနဲ့မှ ယထာဘူတကျတဲ့ အမြင်မျိုးရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲ- ကျွန်တော်တို့ဘာသာရေးရဲ့ စိတ်ပညာအဝှန်းကလဲ ကျယ်ဝန်းလှလေတော့ ကျွန်တော့် လို ပါမ္မားက ကျေညက်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့.....။ သို့ပေမဲ့- အရှေ့တိုင်းကမူ စိတ်ပညာမှာ ပိုနက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲကိုတော့ မပျောက်နိုင်တာအမှန်ပဲ။ ဖိုးထွန်းနိုင်ဟာ စိတ္တဇသားကောင် ဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်တော်ယူဆနေတာကြာပြီ။ လူတဦးစီမှာ အတွေးကိုယ်စီရှိတာ ဘာမှမဆန်းကြယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့- အမြင်ထူးခြား ကွဲပြားတာကတော့ ဆန်းကြယ်တယ်။ အမြင်လိုပြောလိုက်တာက မဲသ စက္ခုမှာ တပါးသူနဲ့မတူတဲ့ အသွင်မျိုးကို ကိုယ်ကမှ မြင်တွေ့ရတဲ့သဘောကို ပြောတာပါ.....။ ဖိုးထွန်းနိုင် မြင်ရတွေ့ရတာတွေကို သိပ်သိချင်တာပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်သည်..... သမိုင်းလိုက်စားသူပီပီ အခြေခံဇစ်မြစ်ကို စူးစမ်းလို၍ ကျွန်တော့်ကို အားနာ ပါးနာဖြင့်ပင် သိချင်စိတ်ကို ဖွင့်ပြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ထွတ် သိလိုသော အကြောင်း အရာများကို မဆိုင်းမတွင် ပြောပြလိုက်နိုင်ပါသည်။ လတ်တလောပူပူ နွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ရသော အဖြစ် အပျက်များပေမဲ့၊ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စဉ်းစားနေရန်လည်း မလိုပါ။ သို့သော်.....

“ညီလေး သတိပြန်လည်ရလာတဲ့အခါမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ပုံကို ချက်ချင်း ပြန်မစဉ်းစားဖြစ်အောင် တခုခုလုပ်ပါ။ ကိုကြီးပြန်လာမှ ကိုကြီးကမေးမှပြောပါ။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်မှုဟာ အတိုင်းအတာရှိတယ် ညီလေး.....” ဟု စာရေး၍ မှာကြားသွားသော ကိုကြီးအောင်စကားကြောင့် ဥပါဒါန်၏သဘောကို မစောကြောနိုင်သေးသဖြင့်- “ကိုကြီးအောင်လာမှပဲ ပြောပြပါရစေတော့ဗျာ.....။ စိတ္တဇသားကောင်လို့ ထင်နေရာက အရှူးလို့ထင်မှာ စိုးရိမ်သေးတယ်.....” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“ဒါလဲဟုတ်ပါတယ်လေ..... ဒါပေမဲ့..... ဒို့နှစ်ယောက်ကိုဖတ်လို့ကော ဦးနှောက်ရှင်းမတဲ့လား.....”

ကိုတင်ထွတ်၏ ပြောစကားမှာလည်း..... မှန်ကန်၍နေပြန်ပါသည်။ မည်မျှပင် မှန်ကန်နေစေကာမူ တခုတည်းသော ရေလွှဲတံခါးမှာ (အတိတ်ဆေး)သည် အတိတ်ဆေးသာဖြစ်လေရာ “ဦးနှောက်ရှင်းဖို့မှ

မဟုတ်ပဲ ကိုတင်ထွတ်ရယ်၊ စိတ်ကိုပစ္စုပ္ပန်ကနေ တခြားရောက်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲဟာ” ဟု ဆင်ခြေပေးရပြန်ပါသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါဗျာ.....”

“ခင်ဗျား သတိမေ့နေတဲ့အခါတုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ ဒို့နှစ်ယောက်ဖိုင်တွဲကို ကျွန်တော်ယူဖတ်ကြည့်တယ်၊ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာအထိ ဆိုပါတော့..”

“အော်-အော်-ဒါလား..... ဒါဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲဗျာ၊ ကိုတင်ထွတ်တို့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသထက်သိတော့ကော ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးယုတ်မှာမှ မဟုတ်ပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်က ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ကာ “သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံနဲ့ ခိုးဖတ်ရတာကို ဝန်ခံရတာပါပဲဗျာ” ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော်-မသိစေချင်တဲ့ အကြောင်းတွေမှမဟုတ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ သိတဲ့လူတယောက်တိုးလာရင် မနုဿတဦးရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံကို နှစ်ယောက်ချင်း နှီးနှောဖလှယ်လို့တောင် ရသေးတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ဘူးလား.....”

ကျွန်တော်က ရယ်စရာစကား ဆိုရပြန်သည်။ ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော့်ရယ်စရာစကား၌ စိတ်ဝင်စားသော အတည်ယူဆချက် သန္ဓေတည်လိုက်သည်ထင့်၊ စိတ်အားထက်သန်၍လာကာ “ဒီလိုဆို အတော်ပဲဗျာ၊ ဒို့နှစ်ယောက်စာတန်းတွေကို ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ ခင်ဗျားဖတ်နေရင်..... ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတုန်းမှာ..... အားနည်းမှုပိုလာအုံးမယ်- ကျွန်တော်က ဖတ်ပြီးသားဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း မသိတာမေး ဆွေးနွေးကြရရင် စိတ်အပြောင်းအလွဲလဲဖြစ်၊ အပျင်းလဲ ပြေနိုင်တယ်ဗျာ၊ ကဲ-ပြော ဖိုးထွန်းနိုင်၊ ဘယ်နေရာကစပြီး ပြန်ဖတ်ချင်သလဲ သိချင်သလဲဆိုတာပြော” ဟု အဖော်ညှိလာလေ၏။

“ဘယ်နေရာကစ သိချင်ပါသနည်း.....”

စင်စစ်၌ ကျွန်တော့်ဘဝပင့်ကူအိမ်ကို ဘယ်နေရာမှ တိတိ-ကျကျ စခဲသည်ကိုပင် ကျွန်တော်သိရန် ခဲယဉ်း၍နေပြီဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်နေရာတွင် ဆုံးလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုမူ..... အတွေးဝက်ပါ တံခါးတွင်

ဖွင့်ဝံ့ခြင်းမရှိသေးပါ။ တရစ်ပြီးတရစ်၊ တထစ်ပြီးတထစ် ပေါက်ဖွားတည်ဆောက်၍ လာခဲ့သော ပင်လယ်ရေအောက်မှ သန္တာကြမ်းသဖွယ် လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ် အသွယ်သွယ်ရှိ၍နေခဲ့၏။ ကျွန်တော့် ဘဝ လူမမယ်မှာ စလယ်ဆုံးဟူ၍..... ပြောရခက်လောက်အောင်ပင် လုံးခြာလိုက်၍ နေခဲ့ပါသည်။ တကန့်စီတခြားစီ မျဉ်းသားကာ နေသင့်ပါလျက် အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်တို့..... အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရောယှက်ဖန်များ၍ လာသောအခါ မရောသောအနာဂါတ်နှင့် ဆုံစည်းရတတ်သည်ဟု အဆိုရှိကြ ပေသည်။ မွေးဖွားခြင်းသည် အနာဂါတ်ဟုဆိုပါကမူ..... အခုချက်ချင်းပင် အသက်ဇီဝိန်ဆုံးပါး၍ သေလွန်ပြီးမှပင် ကျွန်တော်တဖန် ပြန်ရှင်ချင်လှပါ၏။ ယခုသော်ကား- နုပျိုခြင်းနှင့် အိုမင်းခြင်းတို့ ဘာတပြန်ကျားတပြန် နပန်းလုံးကြရပေလိမ့်ဦးမည်။ အိုမင်းခြင်းသည်ကား အတိတ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“အေးဗျာ- ဒီပြင်ဟာတွေတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ကိုကြီးအောင်ရဲ့ လက်စွဲဆုံးမစာ ကလေးကိုတော့ ဖတ်လိုက်ချင်သေးတယ်”

ကိုတင်ထွတ်လည်း နားလည်မှုဖြင့်..... ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ သူ့ဝှက်၍ထားသော ဒိုန့စ်ယောက် ဖိုင်တွဲကို ယူလာ၍ပေး၏။ ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးအောင်၏ ဒိုန့စ်ယောက်စာတမ်းအစ စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်ရပေသည်။

“ပူပြင်းသွေ့အိုက်သော နွေလယ်ညဉ့်၌ ယော်ရွက်ဝါတို့ သည်မြေသို့ ကျွေကျကြစမြဲဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ တလင်းပြင်တို့သည် ရွက်ခြောက်တို့ဖြင့် မွမ္မထ၍နေကာ ညှိုးညံ့သောအသံကိုပြုကြ၏။ ဤသည်ကား ‘လူ’ ဟူသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဝင်ပါမာယာတော၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပင်ဖြစ်၏။ လေပွေလေဝဲတို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဝှေ့ရမ်းလာသောအခါ ရွက်ခြောက်တို့ လွင့်ပြေးကြပြန်၏။ တလင်းမြေသည်လည်း ဝင်းပြေသန့်စင်လာရ၏။ ရွက်ကျင်တို့ကြွေကျ၏။ ဤကား-သံသရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းပမာတပါး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်လျှင် သင်ယုံကြည်ပါမည်လား၊ ယုံကြည်ကသင့်အတွက် စိတ်ဖြေဆေးတစ်ခွက် အမြဲသောက်သုံးနေရလိမ့်မည်မှတ်.....”

ကိုကြီးအောင်၏ ဒိုန့စ်ယောက်စာတန်း ပထမမျက်နှာတွင်..... ဤကဲ့သို့သော ထူးဆန်းသည့် ဩဝါဒကို ကျွန်တော်စတင်ဖတ်ရသည်။ ထိုဩဝါဒကား..... ကိုကြီးအောင်နှင့် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စတင်တွေ့ဆုံရစဉ်ကပင် တွေ့ထိရသော ဆုံးမချက်တမျိုးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ရှင်းပြဖို့လို၍လာပြီဖြစ်ပါသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အကျွမ်းဆုံး ကျွန်တော့် အကြောင်းကို အူသေး-အူမွှားမကျန် အသိဆုံး၊ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အကိုကြီး တယောက်က ညီငယ် တယောက်ပမာ ချစ်ခင်သော မေတ္တာမျိုးဖြင့် ချစ်ခင်သူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အစစအရာရာတွင် ကိုကြီးအောင်ကိုသာလျှင် အားကိုးအားထားပြု၍ အလေးစားဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်၏ စာရှည်ကြီး ရေးစကပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ပါလျက်- ကျွန်တော်၏ အတုပုတ္တိတွင်

ကိုကြီးအောင်သည် နောက်ဆုံးကဏ္ဍမှ ပါဝင်၍လာသယောင် ဖြစ်နေလေသည်။ အဖြစ်မှန်ကား ဤသို့မဟုတ်ချေ။ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်မေမြို့တွင် ကျောင်းနေစဉ်ကပင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ၌ ကျောင်းတက်၍နေသော မြန်မာစာကျောင်းသားကြီးတဦးဖြစ်၏။ စာသမားပေသမား ဖြစ်ပေသော် လည်း ကိုကြီးအောင်၏ ဝါသနာကား..... ဘောပွဲကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မန္တလေးဗထူးကွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ မေမြို့အသင်းနှင့် ဘောဆင်းကန်ရာ၌ လိုက်ပါလာသော အခါများ၌ ကိုကြီးအောင်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တဦးအဖြစ် အစဉ်သဖြင့် ရှိ၍နေခဲ့ပေသည်။ ကိုကြီးအောင် ဘောပွဲကြည့်ဖြစ် နေရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပြန်ပေသည်။ ၎င်းသည်ကား ကိုကြီးအောင်သည် ဘောပွဲကြိုက် ဦးပဉ္စင်းများ၏ တပည့်ကြီးလည်းဖြစ်၊ ပွဲထိန်းလည်းဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုကြီးအောင် သည် လက်ဦးက မန္တလေးမြို့အင်းကန်တိုက်မှ ဦးပဉ္စင်းတပါးဖြစ်ခဲ့ရာ- တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အလွတ်ဝင်ဖြေဆိုပြီးသည်၏နောက်တွင် လူဝတ်လဲကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝသို့ ကူးပြောင်း သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဘောပွဲကြည့်ရဟန်းသံဃာ ဦးရေမှာလည်း မနည်းလှပေရာ ဘောပွဲများ ဖြစ်မြောက်တိုင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့နှင့် ရဟန်းစာသင်သားတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြ၏။ ဘော်လုံး ကန်ခြင်းကို ဝေဖန်ရာ၌လည်း ရံဖန်ရံခါပင် အမြင်ချင်းမတူပဲ သဘောကွဲမှုများ ရှိခဲ့ကြပြန်၏။ သို့သော်လည်း ရဟန်းဝတ်နှင့်တပြစ်လဲ ကိုကြီးအောင်ကား-ချစ်ကြည်ရေးသံတမန် ဖြစ်၍နေပေရာ၊ ဘောပွဲများ၌ ဖြစ်တတ်သော ပွဲကြည့်ချင်းသဘောကွဲလွဲမှုများမှာ လုံးဝကင်းစင်၍နေလေသည်။ တကြိမ်က ကျွန်တော်ဘောလုံးကန်ရာတွင် ကျွန်တော့်ကျောကို အုတ်ခဲကျိုးတခုမှန်ဘူးရာ၌ ပရိသတ်၏ ဒေါသကိုသာမက ကျွန်တော့်ဒေါသကိုပါ ကိုကြီးအောင်သည် ဖြေပြေနိုင်စွမ်းရှိခဲ့၏။ ၎င်းသည့် အချိန်မှစ၍ ကိုကြီးအောင်သည်လည်း ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေရင်းများ အကိုကြီးအဖရာသဖွယ် ခင်တွယ်သူတယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကျောင်းကို ပြောင်း၍လာရ၏။ ကိုကြီးအောင်ကား မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဝေးကွာခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပြတ်ရှုခက်ကြမ်းသော ထောင့်ချိုးအကွေ့ကြီးနှင့် ဘွားကနဲ ကြုံရသောအခါကျမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကိုကြီးအောင်သည် တရားဓမ္မကို ငယ်နုချိန်၌ပင် နှလုံးငြိမ်ဆေးအဖြစ် မှီဝဲတတ်ပြီဖြစ်လေသည်။

ကိုတင်ထွတ်သည် ကိုကြီးအောင်၏ ဒို့နှစ်ယောက်စာတန်းပဏာမကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်- ဝိုင်တွေ့၍ သွားသည်ကို အကဲခတ်မိသဖြင့် “ဖိုးထွန်းနိုင်ဟာ ကိုကြီးအောင်ရဲ့စကားကို နားအထောင်ဆုံးပဲနော်၊ ဖိုးထွန်းနိုင်ရဲ့ဘဝမှာ ကိုကြီးအောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး အရေးပါတဲ့နေရာက ပါဝင်ခဲ့ရမှာပဲ ထင်တယ်” ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြရပါသည်။

“ကျွန်တော်ဖတ်ရသလောက်ဆိုရင် ကိုကြီးအောင်ဟာ ခင်ဗျားစိတ်မထွှင်ကြီး ယိုင်လဲလှအခါတိုင်းမှာ ထိန်းကိုင်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ၊ အဲ-ဒါပေမဲ့-ကျွန်တော်မရှင်းတာကလေး တခုတော့ ရှိနေတယ်.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် စကားကိုမဆက်သေးပဲ ရပ်၍ထားလိုက်၏။

“ဘာမရှင်းတာလဲ- ကိုတင်ထွတ်.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော့်ကို အားနာပြုံးပြုံး၍ ကြည့်ပြန်လေသည်။

“ကိုကြီးအောင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့မမနင်းကို လူကြီးတွေက..... အတင်းအဓမ္မ ဖြန်းစားမြင်းစားကြီး နေရာချတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်လေတော့ ကိုကြီးအောင် ကျွန်တော်နဲ့သူ ခင်မင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုလဲ အဲဒီအချိန်လောက်ကပဲ စရေးထားတာပဲ၊ သူမသိတဲ့ အပိုင်းတွေတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့မပေါ့ဗျာ.....”

ကျွန်တော်က စကားခင်း၍ ပေးသောအခါ၌လည်း ကိုတင်ထွတ်သည် နှုတ်ဆွံ့၍နေပြန်ကာ.... အားတုံ့ အားနာ အမူအရာကို မဖျောက်နိုင်ပဲ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ကြာသော်- ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော့် အပါးမှ ထသွားကာ ပြတင်းဝမှနေ၍ အပြင်သို့မျှော်ကြည့်ကာ နေလိုက်လေသည်။ အပြင်ဖက် တွင်ကား မိုးဥတုကုန်ဆုံးသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာဟူ၍ အသန်းအဖြတ် မရှိလှသေးသော်လည်း တသွင်သွင်ဖြိုးစွတ်မှု ရပ်ဆိုင်း၍သွားကာ နေကလေးကြည်စင်စပြု၍ နေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် နေ့လည်နေ့ခင်း၏ အင်္ဂါရပ်များဖြစ်လေလေ လူသံ-သူသံ-ဆူညံမှုများမှာ မရှိသလောက် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ရွေးတကောင်ကြောင်တခြား၏ ညည်းသံဟောင်သံမျှပင် မကြားရပဲ ငြိမ်သက် လွန်းလှသည်မှာကား- ဆန်းကြယ်သယောင်ပင်ဖြစ်လှ၏။ မိုးငွေ့စင်စပြုသော လေချိုကား လိုလို ချင်ချင် ညင်ညင်ကလေး ပြေး၍နေရကား- ပြတင်းမှမြင်ရသော သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့မှာ တခါတရံ၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ တရှုံ့ဖြစ်သွားသည်များ တွေ့ရ၏။ ဘဝနှင့်ဥတုဟူသည်မှာ ကျောချင်းကပ် ခြပ်စင် တမျိုးပင် ဖြစ်ပုံရပါပေသည်။

“လူတွေဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကလွဲလို့ တပါးသူရဲ့အကြောင်းမှာ ကြာရှည်ကြာများ စိတ်ပါဝင်စား ဖို့ဟာ မလွယ်လှတဲ့ကိစ္စပဲ..... ကိုယ်မှအပ တခြားသူတစ်ဦးတယောက်ရဲ့ ရင်ခွန်သံဆိုတာဟာလဲ တချိန်လုံးချည်းတော့ သာယာနာပျော်ဘွယ် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့..... တချို့လူများကျတော့ သူ့ဘဝသူ့နှလုံးသားကို သူခံစားရတာထက် အများပြည်သူက ခံစားရတာက ပိုမိုပြင်းထန်ရလောက် အောင် ပါရမီထူးရှိတတ်ကြတယ်၊ သူပြုံးသလို သူများကလိုက်ပြုံးရတယ်၊ သူငိုသလို သူများက လိုက်ငိုရတယ် ဆိုတာကထားတော့၊ သူ့ထက်သူများက ခံစားမှုပိုရတယ် ဆိုတာကျတော့ လောက သမိုင်းတလျှောက်မှာ အတော်ရှားပါးပေတာပဲ..... ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလွန်းတဲ့သူတွေ ထူးချွန်အောင် မြင်တဲ့သူတွေ၊ ဘုရင်တွေ၊ အာဏာရှင်တွေ စသဖြင့်တို့ဟာ ဒီပါရမီ ပိုင်ဆိုင်တတ်ကြတာများတယ်၊ ဖိုးထွန်းနိုင်မှာလဲ ဒီကုသိုလ်အဆက်မျိုး ပါလာတယ်ထင်တာပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်က လေပြေထိုး ပဏာမချီသောစကားမှာ.... ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝင်မြင့်ရမလို၊ စိတ်ကြီးဝင်ရမလိုဖြင့် ထင့်စရာကလေးဖြစ်နေ၍ “ကျွန်တော်က ရောမဘုရင် ဂျူးလိယက်ဆီဇာ ဖြစ်နေလို့လားဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့.” ဟု ခပ်ယံ့ယံ့ပြောရ၏။

“အမျိုးအစားအားဖြင့်တော့ ဒီသဘောပဲပေါ့၊ ဖိုးထွန်းနိုင်မှာလဲ ဒီလိုပဲ..... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ခတ် နိုင်တဲ့..... နှလုံးသားထုတ်လွှင့်မှု စွမ်းပကားရှိတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်လေ၊ ဥပမာတခုပြောမယ်- ရေဒီယိုကအသံလွှင့်တဲ့ လေလှိုင်းမီတာဆိုတာကို သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား၊ ထုတ်လွှင့်မှု အင်အားအလိုက် အဝေးအနီး၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အကြီးအသေးဆိုတဲ့ အသံရဲ့ရိုက်ခတ်ရာ နယ်ပယ်တွေ ပေါ်လာတယ်၊ ဒါကိုမီတာလိုခေါ်တယ်၊ လှိုင်းတိုလှိုင်းရှည် ဆိုတာတွေပေါ့၊ ဖိုးထွန်းနိုင်နှလုံးသားက ထုတ်လွှင့်တဲ့ အင်အားအရှိန်ကြီးမားလှတယ်၊ ခေတ်နဲ့ချီပြောလာကြမယ်ဆိုရင် ဒီလိုလူစားမျိုးတွေဟာ ရာဇဝင်တွင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြတော့တာပဲ၊ ဖိုးထွန်းနိုင်လဲ ရာဇဝင်တွင်သင့်သလောက် တွင်မှာပဲပေါ့.....”

ကိုတင်ထွတ်က.... သာမန်စကားဦးချီခြင်းမဟုတ်တော့ပဲ အမြင်တမျိုးကို ခင်းကျင်းပြလာခြင်း ဖြစ်လေ၍ ကျွန်တော်လည်း ငြိမ်ကာသာ နေလိုက်ရပေသည်။

ကိုတင်ထွတ်သည် သူသိချင်သော အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော်ကငြိမ်နေကာမှ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်၏။ “ဒီမှာဖိုးထွန်းနိုင်..... ညိုတိုသားအဖရဲ့စစ်မြစ်ကို သိတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မမေ့မဂျာဟာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဒါ-တခုကိုတော့ ကျွန်တော်မရှင်းဘူး.....”

“ချက်” ကိုမှ..... ‘လက်’ ကနဲသိချင်ပေသော ကိုတင်ထွတ်၏အထာကား သမိုင်းသုတေသီ ပီသ လှပါ၏။ ခေတ်စကားနှင့်ဆိုပါလျှင် ပြတ်နေသောကွင်းဆက်ကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်း မည်ပါပေသည်။ ကိုတင်ထွတ်က ဤအချက်ကို ကိုကြီးအောင်သည် တမင်ပင် ကွက်ပကာ ချန်လှုပ်ထားလေသလော ဟုလည်း သံသယမကင်းဖြစ်ပုံ ရပေသည်။ အမှန်စင်စစ်ကား ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော် သေတပန်သက်တဆုံး မြို့သိပ်ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်၍ထားသော ဖြစ်ရပ်ကို မည်သို့မှမသိနိုင်၍ ချန်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါကို-သိချင်တာလား”

ကျွန်တော်က ပြေးလေးစွာမေးသောအခါ ကိုတင်ထွတ်သည် ပြတင်းမှလှည့်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးလျှင် “သိချင်တာကို သိချင်တယ်လို့ပဲပြောပြတာနော်” ဟုဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်မည်သို့ ပြန်ပြောရပါမည်နည်း။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း ဆန်းကြယ်သည်မှာကားထင်းရှား၏။ လူသာမန်တို့ တွေ့ရကြုံရခဲ့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေဖြင့် ဝိုင်းရံ၍နေသူကို ‘ထွန်းနိုင်’ ဟုခေါ်သည်ဟူသော စာပင်ချိုးနိုင်လောက် ပါသည်။ သို့သော်- တသက်ပတ်လုံး လျှို့ဝှက်ထားရမည့် ဗဟုကိစ္စောတို့ ဆိုသည်မှာလည်း ဘဝမျက်ပွင့်များ ဖြစ်ကြတတ်ပေရာ ဖွင့်အန်ရှင်းလင်းပစ်ရန်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပေ။

“ဒီမှာကိုတင်ထွတ်- ကိုကြီးအောင်ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲက စိတ်ဝင်စားစရာမှန်သမျှကို ပြောကြဆိုကြရင်းနဲ့ ရှင်းလင်းရရင်ပိုကောင်းမယ်.....။ အဲဒီတော့ လိုချင်တဲ့အဖြေဆိုတာ..... ရချင်လဲ ရလာနိုင်တာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့လဲ စိတ်ဖြေဆေးတခွက်လိုပဲ မှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ လတ်တလော ကြုံတွေ့ရတာနဲ့ အတိတ်နဲ့ဟာက ရေမှာမျဉ်းသားရသလို ကြာလေခတ်လေပဲဆိုတော့ ပုံပြင်ကြောင်း တခုကို လူနှစ်ယောက်ဖတ်ပြီး ဝေဖန်ကြသလိုလုပ်ရင်- နှလုံးသားကိစ္စ နည်းနိုင်သမျှ နည်းသွား လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မမနင်းနဲ့ကျွန်တော့်ကို ပေးစားတော့မယ်လို့ လူကြီးတွေလဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရော ကျွန်တော်ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲဆိုတာကစပြီး ခင်ဗျားသိချင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆ တယ်၊ ဘယ်နဲ့လဲ.....”

ကျွန်တော်ကထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ကိုတင်ထွတ်သည် အားနာမှုအရိပ်အရောင်များ ပျောက်ကွယ် သွားတော့ကာ ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေးသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ- “ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

အော်..... ပြန်လှန်တွေး၍ ရေးရေးမက ပြုပြင်ထင်ကြီး မြင်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

လှလှပပ ဖြစ်မဖြစ်ကား.....

ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ထွတ်နှင့် စကားအချီအချ ဘဝသံသရာကို စတင်ကောက်ကြောင်း ဝင်လိုက်ရ ပါ၏။

“ကိုတင်ထွတ် အားလုံးကိုပဲ ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုဆွေဝင်းနဲ့ကျွန်တော် သံလျင်ဖက် ကူးခဲ့တာက အစပြန်ချီရမှာပေါ့လေ၊ ကိုတင်ထွတ်သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က မလိုက်စေချင်ပေမဲ့ ကျောင်းဆရာ ဖိုးသာဂိဟာ သံလျင်ကို အတင်းဇွတ်လိုက်လာတယ်။ ဟိုကျတော့ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပြီး နေ့ခင်းအိပ်မက်မက်နေတုန်းမှာ ညဉ့်ဘာနဲ့ ဖိုးသာဂိတို့ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွားကြပြီး မျက်မမြင်ကြီးက ဖိုးသာဂိကို ဓားနှင့်ခုတ်မတတ်၊ မီးပွားတောက် ခဲ့တယ်.....၊ ဖိုးသာဂိလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ရန်ကုန်ဖက်ပြန်ပြေးသွားတယ်၊ ညဉ့်ဘာဟာလဲ ဆေးရုံမှာ ထိခိုက်မှုဒဏ်ရာ အနည်းငယ်ကို ဆေးသွားထဲ့နေရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ညိုရေးပေးတဲ့စာထဲမှာ (ဘာကြောင့်ဒီလို ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာ မသိချင်ပါနဲ့တဲ့.....၊ သူ့ကိုချစ်ရင် မမေးပါနဲ့တဲ့) ဆိုပြီး

တောင်းပန်ထားတော့ ညိုတို့ဆေးရုံသွားရာကို မလိုက်သာပဲ ကျွန်တော်အိမ်ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ ဒီပြဿနာကို မတွေးပဲမနေနိုင်ဖြစ်နေမိလို့ စိတ်ထဲမှာတန့်နဲ့ပဲပေါ့။ အိမ်ဝင်ရောက်ရော မမြော်လင့်တဲ့ အကြောင်းအရာကြီးတခုနဲ့ ဘွားကနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့တာပဲ။ အဲဒါကတော့ မန္တလေးက မမနှင်းရဲ့မိဖုရား ရောက်နေကြပြီး ကျွန်တော်နဲ့မမနှင်းကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးစားကြ မလို့ ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ဟာ ချာချာကိုလည်သွားတော့တယ် ကိုတင်ထွတ်၊ ကျွန်တော်တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တနေ့တည်းမှာ လူတယောက်အဖို့ ပြည့်သိပ် ဖိကြပ်လွန်းနေတယ်....။ ပြီးတော့- အဲဒီခံစားမှုတွေဟာလဲ အသံနဲ့လုံးနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ၊ ကျွန်တော်လေ ပါပါနဲ့၊မာမာကိုရော မမနှင်းနဲ့မိဖုရားကိုရော- ယဉ်ကျေးမှုအရ စကားပြန် တောင် မပြောနိုင်ပဲ ကြောင်ကြည့်နေမိရာက ချာကနဲလှည့်ထွက်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်လို့ အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်ခဲမိပါတယ်။ မောင်းလို့သာမောင်းခဲရတယ် ကျွန်တော့်မှာ ဦးတည့်ချက်မရှိတဲ့ ပန်းတိုင် မရေမရာနဲ့ လမ်းတကာလမ်း လျှောက်မောင်းနေမိလိုက်တာပါပဲ။ နှုတ်ကလဲ ကားမောင်းရင်းမှနေပြီး (မမနှင်းနဲ့ယူရတော့မတဲ့၊ မမနှင်းနဲ့ယူရတော့မတဲ့) လို့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိတော့တယ်။ ကိုတင်ထွတ်တို့သိတဲ့အတိုင်း မမနှင်းကိုကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခဲတာမှ မဟုတ်ပဲကလား၊ မမနှင်းဟာ-ဘယ်ကလောက်လဲလှနေလှနေ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ပဲ ညိုချက်ပြင်းလို့ ညွတ်ကွင်းအပြည့် ရှိနေရှိနေ၊ ကျွန်တော့်နဲ့လုံးသားက မမနှင်းအပေါ်မှာ နုဖတ်ရော့ရဲ- မေတ္တာရေယိုတွဲကျခြင်းရှိဖို့က ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပဲလေ။ ကျွန်တော်ဟာ မမနှင်းလို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ပြင်းထန်တဲ့ မိန်းမ တယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မလိုလားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့သူ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်တာချည်းပဲ ကိုတင်ထွတ်ရဲ့။ ဒါဟာ ဘဝသံသရာအကြောမှာ လူရယ်လို့ လောက်လန်း တွယ်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ဗီဇအဖြစ် တည်စေလို့ သဘာဝမိခင်က မျိုးစေ့ထဲပေးလိုက် လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေးဘဝဟောင်းက သူတပါးရဲ့ အခိုင်းခံအစေခံ ငွေဝယ်ကျွန်ဖြစ်ခဲလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ အင်း (ရှေးဘဝဟောင်းက)ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တော့ ကိုတင်ထွတ်အဖို့ နားထွေးသွားပေလိမ့်မယ်။ လမ်းစပျောက်ပြီး ဂုထဲရောက်သွားတုန်းက ရသေ့ကြီးက မီးပုံထဲဆေးမှုန့်တွေဖြူးပြီး ကျွန်တော့်ဘဟောင်းကို ကျွန်တော်ပြန်မြင်စေတယ်ခင်ဗျ...။ ဘဝဟောင်းက ကျွန်တော်ဟာ အနှိပ်စက်ခံ ကျေးကျွန်တယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ရသေ့ကြီးက ပြောပြတာမဟုတ်ပဲ မြင်စေတာဆိုတော့ စစ်မှန်သည်မမှန်သည်အပထား....။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစသည်တစ ပြချင်တာပြလိုက်လို့ မြင်ရတဲ့သူမှ ဇာတ်ကြောင်းအစုံကို ငုံ့မိခြင်း တော့မဟုတ်ဘူး ကိုတင်ထွတ်။ ယခုအခါ အရိပ်ပြပွဲလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားများ ပြသရာမှာ နောက်ထပ်ပြသမဲ့ ဇာတ်ကားများက ကောင်းနိုးရာရာကလေးတွေ ရွေးချယ်ပြီး အမြီးသဘောမျိုး ခပ်တိုတိုကလေး ပြသတာကို နမူနာလို့ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား.....။ ကျွန်တော့်အတွက် ရသေ့ကြီး ပြသလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလဲ အဲဒီနမူနာလိုပါပဲ။ သိတော့သိရဲ့ မတိမပြည့်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲ-ကျွန်တော်နားလည်တာကတော့ (ဘဝဟောင်းတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အိန္ဒိယတိုင်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ မဂိုလုလင်ရှာမာ ရခိုင်ဘုရင်တို့ရဲ့မြောက်ဦးမြို့ကို ခိုလှုံလာတော့ ဆင်ထိန်းရာထူးကို ရတယ်။ ဆင်ထိန်းအဖြစ်ကနေပြီး အုတ်သယ်တဲ့ အညကြမိန်းကလေးတယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်

တယ်..... အဲဒီမိန်းကလေးကလဲ (ညို) ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေတဲ့ သူတယောက်လဲ ရှိသေးတယ်။ ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီတဲ။ နောက်တော့ကျွန်တော် အဖမ်းခံရ တယ်.....။ သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီရဲ့အသံနှလုံးကို ခွဲချေသူဆိုပြီး မြောက်ဦးဘုရင်က သမီးတော်ရဲ့ အလောင်းနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကို အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းသတ်ခဲ့တာပဲ) အဲဒီနောက်တော့ ဘဝပေါင်း ဘယ်လောက်ကူးခဲ့သလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီဘဝကျမှ အကြောင်းအကျိုးတွေ ပြန်ဆက်စပ်မိလာတော့တာပဲ..... ဆက်စပ်မိတယ်ဆိုတာကလဲ ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းသတ်ခံရတုန်းက အတူတူခေါင်းထဲမှာ သေလွန်နေသူဟာ မမနှင့်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရေပူကာရှင် ဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော် ခေတ်ပညာတတ်တယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ တွက်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကြိမ်အချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ ကမ္ဘာပဝေသဏီကစခဲ့ပြီး ယခုထိ အဖြေမပေါ် ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်သေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့။ ဘဝဟောင်းကဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို ခေတ်နဲ့ မလျော်ညီတော့ဘူးလို့တော့- လှေခံးထစ် မပြောသင့်ဘူးပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတိုင်းဟာ (တဘဝက တဘဝကိုကူးကြရတယ်) ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ခံထားကြပြီးသားပဲ။ ဘဝဟောင်းက ဥပါဒါန်အမျှင်တန်းပြီး ပရမ်းပတာမဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲကိုတင်ထွတ်ရယ်.....။ အေးလေ-ဒါကလဲ ကျွန်တော်တယောက်ထဲရဲ့ အယူအဆလိုပဲမှတ်ပါ.....။ ကျွန်တော့်အယူအဆကို ကျွန်တော်က လူအများ လိုက်စားအောင် ဖြန့်ဝေပို့ချဖို့လဲ စိတ်မကူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုတောင် ကျွန်တော် သွေးဆောင်လို့မှ မရသေးပဲဗျာ.....။

ထားတော့လေ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကတော့ ရသေ့ကြီးပြသသွားတဲ့ ဟိုတစ်သည်တစ် ဇာတ်လမ်းတို ကလေးရဲ့ ကောက်ချက်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သေလွန်ဘဝကူးခဲ့ရတာတောင်မှ သူတပါးရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းကို ပြုကျင့်ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့သူ။ အသံနှလုံးကို မျှဝေမပေးနိုင်ရန်ကောလို့ တဖက် စောင်းနင်း တရားစီရင်ခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်ကြီးခဲ့ရတဲ့သူ ဆိုလေတော့ကာ ကိုယ့်ပေါ်မှာ ဖြစ်သလို အနိုင်ယူခဲ့သူ မှန်သမျှကို တစက်ကလေးမှ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ အတိတ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကပြန်လည် ဖမ်းယူမှသာလျှင် ကိုယ့်ဆီကို ခဏပြန်လာတတ်တာပါ ကိုတင်ထွတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကသာလျှင် ကိုယ်ကပြေးမထွက်နိုင်တဲ့ ဝင်္ကံပါတမျိုးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မမနှင့်ရဲ့ဝင်္ကံပါတ လွတ်မြောက်ချင်တယ်လေ..... စိတ်ဆိုတာကလဲ ကျောက်သားကျောက်စိုင်တွေ စုဝေးထားတာမဟုတ်ပဲ သွေးကြောသွေးမျှင်တို့ဖြင့် တံခါးဆင်ပြတင်းပြင်ထားတာ ဖြစ်လေတော့ အဖွင့်အဟတွေ တယ်များပေပဲကိုးဗျာ.....။ အဲဒီအဖွင့်အဟတွေကြားကပဲ ကျွန်တော့်စိတ်သဏ္ဍာန် လွတ်လွတ်ပြေးခဲ့ရတာ များပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ သိပ်များလေးပင်သွားသလား.....”

ကိုတင်ထွတ်က ရယ်လေသည်။

“စိတ်အကြောင်းကို စိတ်နဲ့ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောရတယ်ဆိုတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိမပေါ့ဗျာ။ ဒါဟာ- ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ အဖြေကိုရအောင်ရှာဖို့သာ ပြဿနာပါ.....”

ကိုတင်ထွတ်၏ ပြောစကားသည် ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်မှုသက်သက် ပေးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါ၏။ ယနေ့ခေတ် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များ၏ တိုးတက်ချက်ကား တွေးခေါ် မြော်မြင်ခြင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ်အဆက်ဆက် တဦးပြီးတဦး တယောက်ပြီး တယောက်၊ ပေါ်ပေါက်လာကြသော တွေးခေါ်ပညာရှင်များ၏ သီဝရီများကို ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ခွင့် များစွာရကြပေရာ....။ ပင်ကိုယ်စိတ်ထားနှင့် ရောမွေကာ ထူးဆန်းသော အမြင်အတွေး အယူအဆ များပင် အချိန်ယူ ပဋိသန္ဓေပြုနိုင်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူငယ်များ၏ ကြီးမားသော ချို့ယွင်းချက်များကား ထိုအတွေးအခေါ်များကို ပို့ဆောင်ပေးသည့် ယာဉ်သဖွယ် ဖြစ်သော (စာ)ကို မကျေမညက် မနူးမနပ် ကျွမ်းကျင်စွာမတတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်- ကျွန်တော်တို့ ပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာတို့သည် မထင်မရှားဝိုးတိုးဝါးတားချည်း ဖြစ်ရသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ သည်အထဲ၌ နှလုံးသားကပါ စင်ကြယ်ခြင်းမရှိသောအခါ၊ ကျွန်တော်တို့၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုများသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောကြရလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ..... လူကိုလူဟူသော အမြင်ဖြင့် ကိုတင်ထွတ်နှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့တသိုက် မြင်ခဲ့ကြ သည်မှာ အတော်ကလေး အနေကြာ၍လာပြီဖြစ်ရာ ကောင်းတာရော မကောင်းတာပါ စုဝေးရုပ်ဆောင်မှ အပုပ်ကောင် ဖြစ်ရသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ စကားများ သည် ရင့်သည်ချင်လည်း ရင့်သည်၍နေ၏။ နူးညံ့သောအခါ၌လည်း ထိရတွေ့ရ ခက်လောက် အောင်ပင် နူးညံ့နေပေတော့သည်။ ကိုတင်ထွတ်ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပင် ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့်ခိုင်း နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အဖြေကိုရအောင်ရှာဖို့ဟာ ပြဿနာလား။ ပြဿနာရှာဖို့ဟာ အဖြေလား ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့..... မြို့ဟောင်းမှာ ဖြစ်ပျက်လာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ဆက်စပ် ကောက်ချက်ချမယ် ဆိုရင်တော့၊ နိဂုံးအဆုံးသတ်ခဲ့တာဟာ မဝေးတော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က.... ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်သောအခါ..... ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော့်ကို တချက်မျှ အကဲခပ်လိုက်ပြီးမှ “ဟိုကထဲက- ဇာတ်လမ်းက အဆုံးသတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား” ဟု မေးလေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ ကိုတင်ထွတ်ရေ.... မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ.....”

၎င်းသို့သော- (မဟုတ်သေးဘူး)ဟူသော စကားဖြင့်ပင် ကျွန်တော်လည်း..... ကိုကြီးအောင် ရေးပေး ခဲ့သော ဒို.နှစ်ယောက်စာတန်းမှ ဖြစ်စဉ်များကို နှုတ်ဖြင့် ဆက်လက်ဖွင့်အန်ရပြန်ပါ၏။

“ကျွန်တော်အိမ်ကနေ ကမူးရှူးထိုး ကားမောင်းထွက်လာတော့ နေရောင်ရှိသေးတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်း လမ်းတကာမကျန်အောင် မောင်းလဲပြီးရော ကျွန်တော့်ဒေါသမောဟ မှောင်နဲ့အတူ လောကဓာတ် မှောင်ကြီး ကျလာတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့..... ကျွန်တော့်ကိုယ်စောင့်နတ်က ကျွန်တော့်ကို နှိုးဆော်လေ

သလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာကားကို မြို့ပြင်ဖက်ပဲပြန်မောင်းခဲ့တယ်။ ဒါကလဲ တခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်တွေဟာ ပုံမှန်မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တွေဆိုရင်..... ကွေးကောက်ပျော့ရွေနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဖြတ်သန်းမောင်းသွားတဲ့ ကားတွေဆိုလဲ သံတွေခဲတွေရယ်လို့ မထင်ရဘူး။ ကျောက်ကျောက်တုံးကြီးတွေ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ လူးလိုမ့်ရွှေ့လျားနေသလိုမြင်ရတယ်။ လူတွေမှာလဲ ခေါင်းမှာ အဖုတွေအထစ်တွေ ချိုတွေနဲ့လို့ပဲ။ အဲသလို နီစိမ်းပြာဝါ၊ ရောင်စုံလျှပ်လန်းဆန်းသမျှတွေနဲ့ ရောယှက်မြင်ရတာကြာလာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကြီးကို ရယ်ချင်လာမိပြီး လူသူဝေးရာကို ထွက်ခွာမိခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဗျာပါဒလှိုင်းကလဲ ကြီးပေသကိုးဗျာ။ အချစ်ရောဂါ ဂန်ဂျာဆေးကို ကလေးသူငယ် လူမမယ်တယောက် မှီဝဲမိသလိုရှိတော့တာကလား။ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်ထွတ်ရာ- လောကကြီးမှာ လူဟူသမျှမမြင်ရသော တန်ခိုးအာနိသင်တခုက အကြောင်းအချက် မခိုင်လုံပဲနဲ့ အဆုံးစွန်ပျက်စီးစေရခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ မြို့ပြင်ကိုကားမောင်းလာပြီးတဲ့နောက် ကျိုက်ကလို့ဘုရားရှေ့မှာ ကားဓာတ်ဆီကုန်သွားတယ်။ ကားပေါ်က ကျွန်တော်ဆင်းဆင်းချင်း မြင်လိုက်တာကတော့ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ အေးငြိမ်းရှင်စောမြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့အထိမ်းအမှတ် စေတီမြတ်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘုရားပေါ်တက်သွားတယ်။ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်က အေးစပြုနေတဲ့ ကျောက်ပြားအခင်းပေါ်မှာ ကြုံ့ကြုံ့ထိုင်ပြီး စေတီမြတ်ကို လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးမိပါတယ်။ “ရှိခိုးကော်ရော်၊ ပူဇော်အကျွန် ပန်ခဲတုံ၏။ ခိုက်ကြုံဝိပါတ် သံသာစက်၌” ဟု ဆိုသလို မြတ်စွာဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်၌ လူသားတို့ကျတဲမျက်ရေဟာ မျက်လုံးနှစ်လုံးရှိစေကာမူ စီးကျသောမျက်ရည်ကျတော့ တဖက်ပူတဖက်အေး ပုလဲကလေးရွဲကလေးများ ဖြစ်၍နေကြတာကို ကျွန်တော်လက်တွေ့ ခံစားလိုက်ရပါတယ်.....။ ဒါလောက်တောင် လူကောင်ကြီးထွားကျိုင်းပြီး တွေ့မရှောင်တဖွတ်ထိုး ခပ်ဆိုးဆိုးနေခဲ့တဲ့သူဟာ နှလုံးသားကိစ္စမှာ..... အရှုံးပေးရတော့မယ်လို့လဲဆိုရော ဘုရားရှင်ရှေ့မှာ မျက်ရေအသွယ်သွယ်နဲ့ ဖြစ်ရတာဟာ အံ့ဩစရာပဲ ကိုတင်ထွတ်-နော်ဗျာ”

ကျွန်တော်-မမနှင်းကို မယူချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ယူရတော့မယ်။

ကျွန်တော်ညို့ကို ယူချင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့စွန့်ပစ်ရတော့မယ်။

၀ မရှိပဲနဲ့ပိရောမိချင်တဲ့ ကျွန်တော်ပေပဲကိုး။

ကျွန်တော်ဟာ ကျိုက်ကလို့ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ စေတီမြတ်ကို မျက်ရေအသွယ်သွယ်နဲ့ ဦးချတိုင်တည့်ပြီးတဲ့နောက် အတော်ကြာကြာကလေး ထိုင်နေမိသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ကားဓာတ်ဆီကုန်ခဲလို့ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရတာနဲ့ ကုန်းတော်ပေါ်က ပြန်ဆင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးရတာနဲ့ ထိုင်ရာမှလဲထလိုက်ရော နောက်ကနေ တစုံတယောက်က ပန်းကိုင်လိုက်လို့ လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။

“တခါတုန်းက ညီလေးရဲ့ဒေါသကို ပြေငြိမ်းစေဘို့ ကိုကြီးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ အခုကော ညီလေးရဲ့ သောကကို ကိုကြီးဘယ်လိုပြေငြိမ်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော်မြင်ရတာက ကိုကြီးအောင်ပါပဲ။ ကိုကြီးအောင်ဟာ ကျိုက်ကလို့ဘုရားပေါ်မှာ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ဖို့ ရောက်နေတုန်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်လို့ လာပြီးတွေ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ နှစ်အတော်ကြာ ကွဲကွာနေတဲ့ ကိုကြီးအောင်ကို ဘာကြောင့်ရန်ကုန်ရောက်လာသလဲဆိုတဲ့ မေးမြန်း စုံစမ်းသမူများတောင် မပြုနိုင်ပဲ ကျွန်တော့်သောကတွေကို မဆိုင်းမတွ အထုပ်ဖြေပြမိပါတယ်။ ကိုကြီးဟာ သူပုတီးစိပ်တဲ့ဇရပ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဇရပ်ပေါ်မှာတော့ ကိုကြီးနဲ့အတူ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ် တချို့ကိုတွေ့ရတယ်....။ ကိုကြီးအောင်ဟာ ဘာသာရေးကို ဝါသနာစွဲတခုလိုလို ကျင့်သုံး နေတာပဲ။ ဝါသနာစွဲလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောရသလဲဆိုရင် ကိုကြီးအောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်တခါ ပြန် ဝတ်ကြောင်ကိုလွှတ်အောင် ရုန်းမဲ့လူမဟုတ်လို့ပါပဲ။ ကိုကြီးအောင်ဟာ လောကီသား တယောက်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လောကုတ္တရာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်သုံးမယ်လို့ ယူဆထားပုံရပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ကိုကြီးအောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ရင်ငြိမ်းဆေးအမျိုးမျိုး..... သောကကင်းဝေး တရားအေးအေးကလေးတွေ တိုက်ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ပူတယ်လေဆယ်နေကဲ-ကကို မရောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့.....

“ဒီမှာညီလေး၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာကိုလုပ်ရလို့ စိတ်ဆင်းရဲမှု လူတိုင်းကြုံရတတ် တာပါပဲ။ လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရတာဟာလဲ ခမ္မတာတခုပါပဲ။ ဒီဖြစ်မြဲခမ္မတာတွေကို မျှတရောမွှေ တတ်ရင် စိတ်ချမ်းသာသကဲ့။”

ကိုကြီးက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ဟာတော့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေတဲ့ ဦးနှောက်အမျှင်တွေကြားထဲကို စူးရှပြင်းထန်တဲ့ အလင်းရောင်လွန်ပူသွားတခု ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လိုက်သလို ခံစားရပေတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တဖက်စွန်းကို လုံးလုံးရောက်သွားတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်.....။ အဲ...ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှမလုပ်ဆောင်ဘူးတဲ့ အလုပ်တခုကို လုပ်ဖြစ်အောင် တန်ခိုးကြီးမားတဲ့ စိတ်အင်အားတခုကိုလဲ ရလိုက်ပါတယ်။

ကိုကြီးအောင်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်များ ဖြစ်လိုက်ပုံက မမနှင်းရဲ့မိဖများနဲ့ အဖော်ရအောင် ကားကြိုစီးလိုက်ခဲ့တာတဲ့။ ပြီးရင် ပြန်မယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းမှာ ဆက်တက်မယ်ပေါ့....။ ကိုကြီးအောင်ရဲ့ တခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ သိဖို့လဲမကျိုးစားဘူးလေ။ ကျွန်တော့်မှာကလဲ ကျွန်တော့်အဖုနဲ့ ကျွန်တော်ပေပဲ ကိုးဗျာ။ မမနှင်းရဲ့မိဖများနဲ့ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို သိကျွမ်းခင်မင်ကြတာပါလိမ့်- ဆိုတာလောက် တော့ ထောက်စမ်းကြည့်မိပါတယ်။ ကိုကြီးအောင်ပြောစကားအရဆိုရင် သူဦးပဉ္စင်းဘဝက မမနှင်း မိဖများရဲ့ အလှူအတန်းတိုင်းမှာ ပါဝင်ခဲ့ဘူးကြောင်း၊ နောင်သောအခါတွင်လည်း ဘာသာရေး

ပွဲလမ်းလုပ်တိုင်း..... ကိုကြီးအောင်ကပင် ကမကထလုပ်ပေးခဲ့ရကြောင်း သိရပါတယ်။ ကိုကြီးအောင်မှာလဲ မြစ်လက်တက် မြစ်သွယ်ကလေးများ နောက်ဆုံးတော့ ဧရာဝတီထဲ စုပေါင်းစီးဆင်းကြရသလိုပဲ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းထဲကို နောက်ဆုံးတော့ မရောက်မနေရ စပ်ဆိုင်ယွက်သွယ်ပြီး ရောက်လာပုံကို တအံ့တဩများတောင် ဖြစ်နေမိသေးတယ်။

နောင်ခါများ- ဒီထက်အံ့ဩစရာတွေ တွေ့ရလိမ့်အုံးမယ်လို့တော့ ကိုကြီးအောင်မထင်မိခဲ့ရှာဘူးပေါ့ကိုတင်ထွတ်။

အဲဒီညက ကိုကြီးအောင်ရဲ့အကူအညီနဲ့ သူတို့စီးလာတဲ့ကားကဓာတ်ဆီကို ပြောင်းငဲ့ယူပြီး ကျွန်တော်အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အထာကို သိပြီးဖြစ်တဲ့ ပါပါနဲ့မာမာတို့ဟာ ဘာမှမဖြစ်သလို မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်ကြတာကို တွေ့ရတယ်....။ လွယ်မယောင်နဲ့ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့နက်တဲ့ အကြောင်းချင်းကလေးတခု ဖြစ်လေတော့ သုံးသပ်ကိုင်တွယ်မှု ညင်သာရမှာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး ယောက်ျားမိန်းမကလေးများရဲ့ ပြဿနာနဲ့ ကြုံလာရင် ဆုံးဖြတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကလေးတခုကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်ဗျာ။

ငယ်စဉ်က ဩကာသနဲ့ စခဲ့ဘူးသူမှန်သမျှ ဘဝနိဂုံးအဆုံး သုဿန်တစသို့ ရောက်သည်အထိ (ဆရာသမား မိဖုရားကျေးဇူး) ဆိုတဲ့စကားလုံးကို အမြဲဦးထိပ်တင်ပန်ဆင်ကာ သုံးခဲ့ဘူးသည်ချည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်.....။ အမှတ်မဲ့နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီစကားလုံးဟာ..... ဆီသည်မလက်သုတ်ဖတ်လို့ နေ့စဉ်တိုင်း ကြားသူတွေ ပြုံးစရာလောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှတ်တိုင် အဆုံးအဖြတ် အကန့်အသတ်တွေကို ရောက်တိုင်းရောက်တိုင်း မြန်မာမိန်းကလေး မြန်မာယောက်ျားလေးများဟာ ဒီစကားလုံးရဲ့တန်ဖိုးကို များသောအားဖြင့် အလေးအနက်ထားကြရတယ်ဆိုတာ တွေ့ကြရပါတယ်။ မိဖုရားကျေးဇူးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဆုံးရှုံးခံဝံ့တဲ့ လူတွေပဲများပါတယ်....။ မိဖုရားမျက်ရေတစက်ကြောင့် ကွဲအက်တဲ့အသံဟာ ချစ်သူကြောင့် ကွဲအက်တဲ့အသံလို အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်ဖို့ လွယ်တော့တာမှမဟုတ်ပဲ ကိုတင်ထွတ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကျတော့လေ- မာမာဖြစ်စေချင်တာတွေကို မာမာမျက်ရေတစက် မြေမကျခင်မှာပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်မိပါတော့တယ်.....။ အကြောင်းကလဲရှိပေသကဲ့သို့ပျံ အကြံအစည်ကလဲ သေးမှမသေးပဲကိုး။

ရယ်စရာစကားပြောရရင် ရက်တိုတိုနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ရောက်မရောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အချိန်တိုတိုနဲ့ တိမ်မဟိုကြားမှာ တိမ်နတ်သားဖြစ်ပြီး “နတ်သမီးလေးတွေ တဖက်လေးငါးရာ အပျိုတွေခြံရံကာ” ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင် သူ့ဇာရုပ်ရှင်ကားထဲက သီချင်းလိုပဲ၊ လူယောက်ျားတယောက်

အနေနဲ့ အလှည့်အခွင့်သင့်လွန်းတဲ့ အမြင့်နန်းကို အဆန်းတကြယ်ရောက်ခဲ့ရတယ်လို့ ကဗျာဆံဆံ ဆိုလိုက်ချင်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တခုခုကို သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးဖြစ်ရင် စိတ်တွေညစ်ကျမှု အလိုလို ပျောက်ပြီး ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လာလေ့ရှိတယ်။ လူတယောက်ပါပဲ ကိုတင်ထွတ်ရေး၊ ယောက်ျားသားတို့ မည်သည်မှာ စိတ်ကလေးတွေလာလျှင် အရက်ကလေးပါထွေချင်တတ်ကြပြီး ထွေရာစိတ်ကူး ဖိုးရူး ဖြစ်တတ်ကြလေတော့ တဆိတ်ကလေးရှိ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရက်သွေးနဲ့ ညှိတတ်ကြသော်လည်း သည်အချိန်သည်အခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အရက်ကို ပေယျာလကံပြုထားလိုက်ပါတယ်။ သဘာဝကို သဘာဝစစ်စစ်အနေနဲ့ မြင်တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အရက်ခိုးအရက်ငွေ ကင်းစင်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား၊ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ပေါ့တဲ့၊ အရက်သမားစကားကျတော့ မငိုမရယ်လဲ ပေါ့ပြီး သားမို့ တစ်တခုကို အလေးအနက်ပြုတော့မယ်ဆိုရင်- အရက်ကို ခေတ္တခဏဘေးဖယ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်သားရဲတွင်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ် အပန်းဖြေနေတော့ အရက်တွေမူးပြီး မထူနိုင်အောင် လဲနေတယ်ထင်လို့ ပါပါက ခြေဖျားထောက်ပြီး လာကြည့်ရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသာမန်ပကတိလို အေးအေးလူလူ လဲလျောင်း နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့- “သား၊ မငိုမာမာနဲ့တွေ့ဖို့ လိုအုံးမယ်ထင်တယ်” လို့ စကား ငြင်သာစွာ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ “မာမာ့ကိုလာတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ပြုန်းစားကြီးစီမံရသလဲဆိုတာတော့ သားသိချင်တယ်ပါပဲ” လို့ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပါပါဟာ အတော်ကလေး အဖြေရခက်သွားပုံရတယ် ကိုတင်ထွတ်၊ သူသိထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဖော်ထုတ်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဒေါသစိတ်တွေ အုံကြွဆူဝေ လာပြီး တွေ့ရာမြင်ထင်ရာစိုင်းနဲ့ အမြင်ရိုင်းမင်းသားကလေး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ဟန်တူတယ်။ သို့သော်လဲ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်မေးနေတာဟာ ပါပါနဲ့မာမာတို့ရဲ့ စီမံမှုကို အာခံကန္တကောစ လုပ်ဖို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူးပါပါ.....၊ စီမံရာနာခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ အဲသလို ဆုံးဖြတ်ပြီးမှပဲ အကြောင်းရင်းကိုမေးရင်း ရင်ထဲကဝေဒနာတွေ သက်သာမယ်ထင်လို့ပါ” လို့ ဆိုလိုက်တော့ ပါပါ မျက်နှာဟာ ရွှင်လန်းတက်ကြွသွားပြီး မိဖုရားကျေးဇူးကို သိတတ်ပေတဲ့သား ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရှာပေတော့တယ်။

“ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သားဟာ- ပါပါတို့ရဲ့စီမံရာကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး နာခံပါတော့မယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်မှတော့ ယောက်ျားတဦးကတဦးကို ပြောတဲ့စကားမျိုးနဲ့ ပါပါပြောရတော့မှာပေါ့ကွာ.....”

အဲသလိုပဏာမချီပြီး ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့်..... နေ့ချင်းညချင်း မင်္ဂလာသတို့သားဘဝ ရောက်စေ ချင်ကြသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဖွင့်အံ့ပြောပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမမုန်းသမား မဟုတ် ဘူး ကိုတင်ထွတ်၊ တကောင်ထဲဖော်ကွဲတဲ့ ငှက်ငယ်ဆိုတာ မွေးဇာတာကြောင့် မဟုတ်တတ်ကြ ပါဘူး.....၊ သတ္တဝါဆိုတာ ဖိုသတ်သတ်မသတ်သတ် တသီးတခြားတကွဲတပြား နေထိုင်ကြဖို့ မွေးဖွား လာကြတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ ‘ဒီယံသုခံ’ ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားကို မုန်းတီးဖယ်ရှားနေရင် ရင်မောရုံသာ ရှိတော့မပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာလဲ ရင်မောချင်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်တန်ပဟ

ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျချင်တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ မမနှင်းနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ မမနှင်းနဲ့ အုံးစက်ရာ ယှဉ်တွဲဖို့ဆိုတာက..... ကျွန်တော့်အတွက် မီးစကြာပိုင်းရံခံရသလို ပူလောင်သောဒုက္ခမျိုးပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီမီးစကြာကာလ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဝေပိုင်ပိုင်ပျံသန်းနေတာက ခက်ပေသကဲ့သို့ ဗျာ၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ ပန်းစကြာယာဉ်ရထားလို့ ထင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ “ကျောက်ဖျာထက်ပေါ် စက်တော်ခေါ် ထတော်မူပါ့အရှင့်သား” လို့ဆိုပြီး ခစားဆိုက်ရောက်နေတဲ့ ဖုတ်သွင်းရထား ကျနေတာပဲ.....။ အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင် နေလို့တောင်မှ မရတော့ဘူး ကိုတင်ထွတ်ရေး.....”

“ပါပါပြောသမျှ သိရတာကတော့- မမနှင်းဟာ လိုက်ပါရစေရွှေနှယ်ရိုး မိန်းမကခိုးဆိုတဲ့စကားကို ပြောင်းပြန်ပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်းကြာကြာလွှတ်ထားရင် ပေါက်လွှတ်ပဲစား ဆူးပင်ကြို ဆူးပင်ကြားက မိန်းမပဲစားကလေးများ ညားသွားနိုင်လေရဲ့။ အမြန်သိမ်းပိုက်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ နားပူနားဆာ လုပ်သတဲ့ဗျာ၊ သူ့ဆိုလိုတဲ့ ဆူးကြိုဆူးကြားက မိန်းမပဲစားကလေးဆိုတာကလဲ ညို့အပြင်ဘယ်သူရှိပါ့မလဲလေ.....။ ဒီနေရာမှာ မြုပ်ကွက်ကလေးတခု ရှိနေတာက ကျွန်တော်ဟာ မမနှင်းကို တနေ့ကျယူပါ့မယ်လို့ အတိအလင်း ကတိပေးအာမခံထားပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်ဒါလောက် သောကမအေးနိုင်ပဲ ဇက်ရဲလက်ရဲ ဖြစ်နေရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ.....။ ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဘာကြောင့် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သွားရသလဲ ဆိုတာဟာ ချန်ထားတဲ့ကတ္တားတခု ဖြစ်လို့နေတယ် ကိုတင်ထွတ်.....။ အဒီတုန်းကတော့ ဒီမြုပ်ကွက်ကိုကျွန်တော် သတိမထားနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ပြည်ပန်းညိုချိုမယ်လို့ ပြင်ကာရိုသေးတယ်။ ဆားဝန်သမီးက ဆားတောင်းကြီး ဖြူချနေပါပကောလို့ ဒေါသဗလပွနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမရ ဖြစ်နေမိလို့ပါပဲ.....။ ထိန်းမရဘူးဆိုတာကလဲ ဒီလိုပါ သူ့အပေါ်မှာ နောက်ထပ်ငြိုငြင်စိတ် မဝင်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလျက်က အမုန်းရေတကာကြီး ကျိုးလုလုဖြစ်ရတာကို ဇွတ်အတင်းဖိရသိပ်ရတော့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရလွန်းလို့ပါဗျာ။ ကာလပြောင်းပြန် နောက်ပိုင်းသန်လှတဲ့ မိန်းမလှမမနှင်းဟာ သူ့ထက်ကဲပြီး ရွှေပြည်ကြီးကိုပါ မကဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုပါ စိုးပိုင်ချင်လာပြီလေ။ အညှာကိုလှုပ်ချော့မှတော့ သုတ်လေမနှောရပဲ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ လေလွင့်ရွက်ဝါဟာ မမနှင်းရဲ့ လက်ဖဝါးပြင်အလယ်ကို သက်ဆင်းထိနမ်းရတော့ မပေါ့.....။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာသမား မိဖုရားကျေးဇူးကို အထူးသိတတ်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသားကလေး တယောက် ဖြစ်ပေတာကိုး။

ပြီးတော့လဲ.....

“အင်း-ဒါကတော့ အရှုံးထဲက အမြတ်ထုတ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ဉာဏ်ကြောင့်လို့ ဆိုပါတော့၊ ကိုတင်ထွတ် ဖတ်ပြီးသားပဲ။ သိပြီးဖြစ်မှာပေါ့.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် နှမ်းလျော့ခွေယိုင်နေရာမှ ကျွန်တော် ကရားမှရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ် ပြောနိုင်မှုကို အံ့ဩသလို ငေး၍ကြည့်နေရာမှ “သိတာကတော့ ကိုကြီးအောင်ရဲ့ အမြင်ဖက်က

သိတာလေ၊ အမြင်ဆိုတာက အဖြစ်အပျက်ရိုးရိုးကို ရှုဒေါင့်တနေရာက မြင်တာတွေ့တာကို ဝှင်ချပြ တာပဲဖြစ်တယ်။ အခုလိုဖိုးထွန်းနိုင်က ခံစားချက်ပါထဲပြောတော့ မူတမျိုးဖြစ်သွားတာပေါ့..... ဆိုပါစို့..... ကိုကြီးအောင်က သူ့စာတမ်းထဲမှာ ဖိုးထွန်းနိုင်ဟာ မမနှင်းနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ပွဲမှာ ကိုကြီးအောင်က မင်္ဂလာပိုဒ်စုံရတု ဝင်ဖတ်တော့ အံ့ဩတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ရေးထားတယ်။ သူကတော့ သူ့ဖက်ကအတွေ့အကြုံကို ရေးပြတာပဲ။ ဖိုးထွန်းနိုင်ဟာ မင်္ဂလာပိုဒ်စုံရတုရဲ့ “နေလ နှစ်ဆူ၊ လက်တွင်ယူ၍၊ ဒါဂူလည်ဆွဲ၊ ဆင်ရင်နွံကြ.....” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ရောက်တော့ မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ဟာ ကျောထဲကစိမ့်သွားလောက်အောင်ကို စူးရှလှကြောင်းကို သူခံစားလိုက်ရတဲ့အတိုင်း ရေးထားတယ်လေ...။ ဖိုးထွန်းနိုင်က ဘယ်လိုသဘောနဲ့ကြည့်တယ် ဆိုတာ ကိုတော့ ဖိုးထွန်းကပြောမှသိရမှာ။ အဲဒါမှပဲ ပြောသူရေးသူနဲ့ ကြားနာသူ သုံးဖက်မြင်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်တာပဲ။ အဲသလိုအသိမျိုးစုံတာကိုပဲ ကြိုက်ပါတယ်.....” ဟု ရှင်းပြပါ၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖြစ်စဉ်တို့၌ ကျွန်တော်၏ခံစားမှုသည်သာ တရားဝင်ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ခံစားမှု၏ အဆုံးအဖြတ်သည်သာလျှင် ကလနားသတ်မှုပီပြင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ထွတ်ကပြောမှပင် မမနှင်းနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ကျင်းပစဉ်က ကိုကြီးအောင် လာရောက်၍ မင်္ဂလာရတုဖတ်ကြားသည့် အခမ်းအနားကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။ ကိုတင်ထွတ် ပြောသကဲ့သို့ပင်..... (နေလနှစ်ဆူ-လက်တွင်ယူ၍-ဒါဂူလည်ဆွဲ-ဆင်ရင်နွံကြ) ဆိုသည့်အပိုဒ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးအောင်ကို ဖျပ်ကနဲမော်ကြည့်လိုက်မိသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ပင်ကိုယ်ကပင် စိမ်းလွန်းသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် စိတ်အင်အား စုပေါင်းထားမိသည့်တဒင်္ဂ၌ ပိုမို၍စိမ်းသစ်လာကာ မီးလျှံစိမ်းပမာ ဖြစ်သွားသည်မှာလည်း..... ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုခဏ၌ ကြားလိုက်ရသော စာသားအဖွဲ့အနွဲ့သည် ကျွန်တော်၏ရင်ထဲမှာ မည်သူမှမသိ အောင် တိတ်တိတ်ချမှတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒက်ကနဲသတိရစေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းပြရပေဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် ပါပါက အဘယ့်ကြောင့်..... မမနှင်းနှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း လက်ထပ်ပေးစားကြရန် စီစဉ်ကြသည်အား အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ ပြီးသည်နောက် ငေါက်ကနဲထလိုက်ပြီး မာမာရှိမည် ထင်ရသော ဘုရားခန်းသို့တက်ခဲ့၏။ မာမာအား အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။ မာမာက..... ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ဖြောင်းဖျသော စကားများပြောမည်ပြုသေး၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို မမနှင်းက မထင် မရှား ဘုရားဈေးမှ ပန်းသည်မကလေးနှင့် စိတ်မချနိုင်လွန်း၍ အပူကပ်သည်ကို ကျွန်တော်သိကြောင်း၊ ရှေးဦးမဆွကပင် မာမာတို့စီစဉ်ခဲ့သည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ ယခုလည်းမငြင်းလိုပါကြောင်း၊ ကြိုက်နှစ်သက် သည့်အချိန်တွင် ကြိုက်နှစ်သက်သလိုပင် မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်နိုင်ပါကြောင်း ဦးနှင့်အောင် ပြောပြလိုက် သောအခါ မာမာမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်၍သွားပြီးနောက်- ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရေများ လည်လာရှာ၏။ “မာမာမျက်ရေမကျနဲ့နော်၊ မာမာမျက်ရေကျအောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မာမာ

ဝမ်းသာချမ်းမြေ့အောင် ပြောတာ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောပါမှ မာမာသည် ကျလုလု မျက်ရေများကို သိမ်းကာ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်ထားရှာပေတော့သည်။ မာမာကား ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကို မသိရှာ၊ မာမာသာမက သတို့သမီးလောင်း မမနှင်းနှင့် အပေါင်းပါတို့လည်း သိနိုင်စွမ်းမရှိကြချေ။

ကျွန်တော်သည် မာမာအား ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မမြင်စေလို၍ ကျွန်တော့်သားရဲတွင်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးစာပွဲ သို့ သွားကာ စာရှည်ကြီးတစောင်ကို တထိုင်တည်း မနားတမ်းအပြီးသတ် ရေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်မနားပါ....! အဘယ့်ကြောင့် မနားသနည်းဆိုသော်- မာမာ့ကို ခေါင်းညိတ်ကတိပေးပြီး ကတည်းက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ၌ စကားလုံးများ ရေးစီထားပြီးရှိ၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမှာ ညိုထဲလိပ်မူ၍ ပေးသောစာဖြစ်ပါသည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ မည်သည့်ယောက်ျားမှ မပြုမူဘူးသေးသော ယရာဝါသ အကြံအစည်တူးကို ဖော်ညွှန်းလိုက်သော မေတ္တာစာဖြစ်ပေရာ ချစ်သမိုင်းမှတ်တိုင် တတိုင်အဖြစ် တွင်ရစ်စေသင့်သည်ဟုပင် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ မိပါသေး၏။

မင်္ဂလာမရောက်မချင်း ကျွန်တော်မည်သူနှင့်မှ အတွေ့မခံပါ။ သံလျင်သို့လည်း မသွားပါ။ ဖိတ်စာများဝေငှ၍ အံ့ဩဝမ်းသာကြသော မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်ထံ လှမ်း၍တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဝမ်းသာစကား ပြောကြားကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်မပြန်ကြားပါ။ ကျွန်တော်သည် လူသူမတွေ့ အောင် ရှောင်၍နေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်နေ့တစ်နေ့တစ်နေ့ လုပ်ငန်းစဉ်များကား နံနက်အစောကြီးထ၍ ပြိုင်ကားမောင်း၊ နေ့လည်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းများရေး (ယခင်က မရေးဘူးပါ။ ယခုသော် ဘဝထောင့်ချိုးသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ အမှတ်တရ ဖြစ်လိုလှ၍ မှတ်တမ်းရေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။) ညနေတွင် ရွက်လှေစီးကျင့်၊ ညအမှောင်ရောက်မှ အိမ်ပြန်၊ စသဖြင့် မှန်ကန်ပုံစံဖြစ်၍ နေပါ၏။ ကျွန်တော့်လက်စွဲ ရီကော်တာကလေးသည်ကား တစ္ဆေညည်း၊ ဒီပါအေးမြနှင့် (မမေမဂျာ ရေနစ်နေလို့ ကယ်တော်မူပါ) ဟူသော အသံများကိုသာ အဖန်တလဲလဲ အော်မြည်ပေးနေရှာပေ၏။

သို့နှင့်ပင် မင်္ဂလာပွဲထိုင်နေသို့ ရောက်၍လာ၏။

ကျွန်တော်မျက်နှာလွဲ၍ထားသော မိတ်ဆွေအများကိုလည်း ထိုအခါကျမှပင် စုံစုံညီညီတွေ့ရပါ၏။ ကိုကြီးအောင်သည်လည်း မင်္ဂလာရတုဩဘာစာဖတ်ကြားသော ခေတ်သစ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ပုဏ္ဏားညိုကား ဖိုးသာဂိဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဖိုးသာဂိသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်လာသည်ကိုကား ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ပေ။ သံလျက်ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းတွင် ညိုဘာစားချက်မှ သေပြေးရှင်ပြေးပြေးရပြီးနောက် သူ့ပြစ်ချက်နှင့်သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲ မဆက်သွယ်ရဲပဲ ပျောက်ကွယ်၍နေရာမှ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာပွဲသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တက်လာသည်မှာ ကျွန်တော်က ဖိတ်ကြားခြင်းမပြုသော်လည်း မမနှင်းကဖိတ်ကြား၍ ဖြစ်ကောင်း

ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်၏။ သို့ဆိုလျှင် မမနှင်းသည် ဖိုးသာဂိကို စေသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားပမာ စေလိုရာခိုင်းလိုရာ ‘သော့ရုပ်’ တရုပ်အဖြစ် ထားရှိခဲ့သည်လား မပြောတတ်ပါ.....။ သာဂိသည် မာတလီ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော်- ကျွန်တော်ကား ယခုကျကာမှ မူပြစရာ မလိုတော့ပါ။ သမုဒယ တဏှာဇာတ်လမ်း စနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြန်မာ့မင်္ဂလာပွဲတခု၏ အခမ်းအနား အဆင်အရင်တို့ဖြင့် အစီအစဉ်တွေ များပြားစွာဖြင့် မင်္ဂလာပွဲကြီး (ခြီးကျင်းပရာတွင် တက်ရောက် အားပေးသူတို့အဖို့ မပြောတတ်သော် လည်း သတို့သားအဖြစ် သတို့သမီးဘေးတွင် ပုံ့ပုံ့ထိုင်ကာ ဆုံးမဩဝါဒတွေ ရွံ့ရွံ့ကလေးငဲ့ကာ နားထောင်နေရခြင်းကို၎င်း၊ အခမ်းအနားပြီးစီးသောအခါ လူစုံတက်စေ လာရောက်လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် ကာ ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုသောအခါ၌ ပြန်လည်ပြုံးပြကာ ဝမ်းထဲကမပါသော ပဋိသန္ဓေရစကားများ ဆိုရသည်ကို၎င်း၊ စိတ်ညောင်းလှညောင်း တကိုယ်လုံးညောင်းတမျှ ခံစားရပါ၏။ မမနှင်းအဖို့ရာကား လေးကျွန်းဇေဗျူ စိုးပိုင်ယူသည့် သရဖူကိုဆောင်းရသည့် ဘုရင်မတပါးသဖွယ် ရွှင်ရယ်ထယ်ဝါ၍ နေလေတော့သည်။ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တလုံးတစည်းတည်း ပြည့်ဝသူများအဖို့ အပြုံးပန်းကုံး ဝေသီနေတတ်သည်မှာ မဆန်းဟုဆိုနိုင်သော်လည်း မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် လွဲလွန်းလှသောသူ ကျွန်တော့်အဖို့ အပြုံးမျက်နှာဖုံးကို စွပ်၍ထားရသည်မှာမူ လူကလူကို လှည့်ဖြားခြင်းဟူသော ကျမ်းတစောင်တဖွဲ့ ရေးရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ၎င်းသည့်အထဲမှာပင် ရုတ်တရက်ချက်ကနဲ ပြက်လိုက်သော ကိုကြီးအောင်၏ရတုမှ စာစုကြောင့် မျက်လုံးစိမ်းများ တလက်လက်ဖြာလိုက်မိပေ သေးသည်။ တနေ့လုံး ဇွဲပေပေဖြင့် အောင့်အည်းသည်းခံ နေခဲ့ရပြီးနောက်ကား အကြင်ယောက်ျားနှင့် အကြင်မိန်းမတို့ ပုဆိုးတန်းတင် လင်မယားဘဝ ရောက်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကျေညာမောင်း ကောင်း ကောင်း ခတ်ပြီးသည့်အဖြစ်သို့ ကောင်းစွာရောက်ရှိသွားပါ၏။ အခန်းအုပ်ရွှေကြိုးတား ငွေကြိုးတား များ တဟားဟားတဟီးဟီးနှင့် ပျော်ပွဲကြီးဆင်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော့်မှာ သည်းညည်းခံကာသာ နေရလေ၏။

“အလိုက်သိကြမှဟေ့- အလိုက်သိကြမှဟေ့။”

အလိုက်သိချင်ကြတော့လည်း..... အလွယ်တကူပင် အလိုက်သိတတ်ကြသော မင်္ဂလာဆောင် ပွဲထိန်း များ၏ ကြီးစွာသော မဟာကရုဏာကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မမနှင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ၌ကား ယောက်ျားတန်မဲ့ အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံလိုက်ရသော ကျွန်တော့် ဒေါသစိတ် တို့သည် ဘွားကနဲကြွတက်လာကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ထိုဒေါသများသည် ရယ်ချင်စိတ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြ၏။ အကြောင်းမှာ သဗ္ဗခန်းထက်သို့ ရောက်လျှင် ပြုံးတုံ့ပြုံးလှယ် သူငယ်နှုပ်စား မိန်းမသားကလေးဘဝသို့ လိပ်ပြာမကူးပဲ ရောက်သွားတတ်ကြသော အပျိုကြီးမမ တို့၏ ဉာဉ်လှလှကလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တော်ပါသေး၏။ ကုတင်တိုင်နားတွင် မခိုတရီ ရပ်၍နေသော မမနှင်းကို ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ (အို-အကိုကလဲ) ဟု လက်ညှိုး

ကလေးကိုကံကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်က တော်ပါသေး၏။ အမှန်ဆိုသော်ကား မမနှင်းသည် တကယ် တော်သော မိန်းမတယောက်ဖြစ်ပါပေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အကြည့်သည် မခိုးတရို့၊ မူဟန်လည်းမပါ၊ ဗျာပါလည်းမပြ၊ မာနတခွန်ထူခြင်းလည်းမရှိပဲ (မမနှင်း မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်ပြီကွယ်၊ မင်းကျေနပ်တယ်ထင်ပါရဲ့) ဟူသော အကြည့်မျိုးသာဖြစ်ပေသည်။ မမနှင်းကား.... အချိန်ကာလကိုလိုက်၍ ထိုက်သင့်သောအမှုအရာကို ဆောင်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ မမနှင်းကြည့်လိုက် သော အကြည့်ကား ကျွန်တော့်စိတ်အဟုန်များကို မည်သည့်အမျိုးအစားတွင် ဖြစ်စေကာမူ လမ်းခု လတ်၌ တန့်ရပ်စေသော အကြည့်ဖြစ်လေသည်။ သာမန်ယောက်ျားတဦးသာဖြစ်ကမူ ‘မဒွေးအသား ခါးလှမယ် မထင်ပါဘူး’ ဟု ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပစ်လိုက်မည်မှာ သေချာလှသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်ချင်စိတ်များသာ ရင်ထဲမှ အလိပ်လိုက်တက်ကြွလာသဖြင့် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ရတော့က.....

“ကျွန်တော် သွားစရာရှိတယ်မမနှင်း.....၊ ညဦးပိုင်းကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ပြောရင် ယုံမလား” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ မမနှင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

လူပျိုည စားသောက်ပွဲဆိုတာ မမနှင်းနားလည်ပါတယ်”

မမနှင်းက သမရိုးကျ သဘာဝကျသောသူ့အထင်ကို နှုတ်မုဖွင့်ဟလေသည်။ ကျွန်တော် ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရယ်မိအောင် မနည်းကြီး သတိထားလိုက်ပြီးနောက် အခန်းပေါက်ဝမှ ပြေးထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် လှေကားမှလည်း အပြေးဆင်း၏။ ပြိုင်ကားကလေးပေါ်သို့လည်း အပြေးတက်ကာ မောင်းနှင်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ပြန်သော်- စပိဘုတ်ကလေးပေါ်သို့ အပြေးတက်ကာ စက်နှိုးထွက်ခွာပြန်၏။ သံလျှင်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ပြီး အဆင်သင့်ထောင်၍ထားသော မော်တော် ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်စက်နှိုးကာ စီးနင်းထွက်ခွာလာခဲ့သော အခါ၌ကား လူအများ တဟား ဟား ရယ်မောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရယ်ကြပေမပေ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရင်ဖုံးတိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးတောင်ရှည်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တက်၍ စီးသူ မည်သူရှိခဲ့ဘူးသေးသောကြောင့်နည်း။

အမှန်စင်စစ်၌ကား ခေါင်းပေါင်းစတလူလူလွင့်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး၍ လာသူအား တွေ့မြင် ခဲ့ရသူ မည်သူမဆို ဟားတိုက်ရယ်မောဘွယ်ရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပေ။ ရယ်စရာဟာသရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်နေသလား.....၊ လူပြောင်လူနောက်တဦးက ဆန်းထူးထွေလာ ပဒေသာလုပ်ပြသလားဟု ထင်ကြမည်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကား ရယ်စရာကဏ္ဍတခု မဟုတ်ပေ၊ ကျွန်တော်သည် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းအထိ မရပ်မနား မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးခဲ့ကာ ရွှေရောင်ငွေရောင်စက္ကူတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ထားသော မဏ္ဍာပုံတခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက် ပါသည်။ မဏ္ဍာပုံတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသော ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဧည့်ပရိသတ်များကား ကျွန်တော့်ကို

အံ့၊ သြတကြီး ငေးကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍သွားကာ မိမိအတွက် သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မင်္ဂလာမဏ္ဍာပ်အတွင်း၌ မင်္ဂလာဆောင်တခုကို ကျွန်တော်နောက်ထပ် ကျင်းပရပြန်သည်ဖြစ်သည်။

မည်သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်မည်နည်းဟူမူ- ကျွန်တော်မောင်ထွန်းနိုင်နှင့် ပန်းသည်မကလေးညိုတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အေးဗျာ..... ကိုကြီးအောင်ရေးထားတဲ့စာတန်း ဖတ်ရတော့မှ ကျွန်တော်တို့ပြည်မှာ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိတဲ့ စွန့်စားခန်းတခုကို ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရတော့တယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တနေ့ထဲ တချိန်ထဲ တပြိုင်ထဲ ယူဝံ့တဲ့ သတ္တိက နဲ့တဲ့ သတ္တိမှမဟုတ်ပဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော်၏အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြရင်းမှ ဤသို့ မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် နည်းလမ်းကလဲ ဒါပဲရှိတော့တာကို ကိုတင်ထွတ်ရာ၊ မိဖစကား နားထောင်ရမဲ့ တာဝန်က တဖက်ကရှိတယ်။ ကိုယ့်ထက်အဆင့်နိမ့်ကျရှာတဲ့ ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာမပျက်ဖို့ ဝတ္တရားကလဲ ရှိပြန်သေးတယ်ဆိုတော့က သည်နည်းလမ်းကိုပဲ ရွေးရတော့တာပေါ့။ အများနဲ့မတူချင်တဲ့ လူဟာ အများနဲ့မတူတဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကပြရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟင်း-ဟင်း.....”

ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်သံကလေးစွက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ ခေတ္တမျှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ စကားဝိုင်း ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ဧည့်ဂေဟာတခုလုံးမှာလည်း အပ်ကျသံမျှပင် မကြားရပဲ တိတ်ချက်သားကောင်း၍နေရာ “ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုတင်ထွတ်ရ.....၊ မြို့ဟောင်းတမြို့လုံး အခြားသောစကြာဝဠာက ပြိုလဲသားတွေလာလို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင် နေကြပြီထင်ပါရဲ့” ဟု ရယ်စရာစကားကို ကြံဖန်၍ ပြောလိုက်ရလေသည်။

“မြို့ဟောင်းဟာ- ရှေးရခိုင်ယဉ်ကျေးမှု အပြည့်အဝရှိတဲ့ မြို့လို၊ ပြောတယ်တဲ့ဗျာ၊ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား၊ ဝိုင်းသွားဝိုင်းကူ လူတန်းစားမရွေး အမှုကိစ္စသေးသေးကြီးကြီး တစုတဝေးထဲ ဆောင်ရွက်တတ်လေ့ ရှိကြတယ်တဲ့၊ ဧကန္တ ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ အသုဘမှာ ရောက်နေကြတာပဲဖြစ်ရမယ်.....”

ကိုတင်ထွတ်က မှတ်ချက်ပေးလေသည်။

မြို့ဟောင်း....

ရခိုင်ဘုရင်တို့စိုးစံခဲ့ရာ မြောက်ဦးခေါ်မြို့ဟောင်း.....။

သည်မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ရခြင်း အကြောင်းရင်းကား အဘယ်ကစ၍ မြစ်ဖျားခံခဲ့ သနည်းဟူမူ- မရှောင်သာတဲ့ လမ်းမြှောင်ကြားတွင် မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးနှင့် တပြိုင်တည်း ငြားခဲ့ မိသည့် အဖြစ်ဆန်းတွင် စိမ့်ထွက်စေ့အိုင်ခဲသောကြောင့် ဖြစ်ပါပေသည်။ ယခုသော်ကား..... သောက ပင်လယ်ကြီးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းကာ ကျွန်တော့်မှာ.... လက်ပမ်းကျတော့မတတ် ကူးခတ်မဆုံး ဖြစ်၍နေပေပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်မှထွက်ပြေးချင်၍ ကျွန်တော်မြို့ဟောင်းသို့လာခဲ့၏။ ထူးဆန်းသောဖြစ်စဉ် များ၏ အဆုံးသတ်တွင် ရသေ့ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်သည် ဘဝဟောင်းက မည်သို့မည်ပုံ အထိုအဆက် ရှိခဲ့သည်များကို ပြသသွားခဲ့၏။ ၎င်းဘဝတုန်းကလည်း ကျွန်တော်ရော ညိုရော မမနှင်းရော သုံးဦးစလုံးအထဲတွင် ကြွေပြုန်းခဲ့ကြရဘူးသည်ဆို၏။ အခြေအမြစ် ရှိမရှိ ကိုကား..... ကျွန်တော်တွင် ပြောနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ အသက်ဇီဝိန် ချုပ်ငြိမ်းကာ ဘဝတပါးပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သော ရသေ့ကြီးကို သက်သေထားရန်လည်း မဖြစ်ချေ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ကြေးမုံပြင်တွင်ကား ရသေ့ကြီး၏ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ကာလ၌ ကျွန်တော်လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှသည် နှစ်ပေါင်းရာထောင်က အဖြစ်အပျက်များနှင့် တသဘောတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေသည်မှာလည်း မငြင်းသာနိုင်ပြန်ချေ။ ယခုပင်လျှင် ရှုမြင်သုံးသပ်ကြည့်ပြန်သော်....

ကျွန်တော် မမနှင်းကိုရော ညိုကိုရော မိသားဖသားပီပီ တနေ့တည်းတပြိုင်တည်း လက်ထပ်ထိမ်းမြား ယူခဲ့၏။ မယားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများ၍သေရသည့် တစ္ဆေဖြစ်မဖြစ်ကား မပြောတတ်၊ နောက် ဆက်တွဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အကြောင်းအရာများမှာမူ လူတို့၏နှလုံးသား ဇာတ်ကြောင်းများထဲ၌ ကား- အဆန်းကြယ်ဆုံးဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ဖိုးထွန်းနိုင် တညင်က မင်္ဂလာဆောင်လိုပြန်လာလာချင်း မမမေဂျာသိတာပဲလား.....”

ကိုတင်ထွတ်က အစပြန်ကောက် မေးပြန်ပေသည်။

“ချက်ချင်းလက်ငင်းတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ သိစရာအကြောင်းကလဲ ဘာမှမရှိပဲကိုး၊ ကျွန်တော့်ပြုမှု လုပ်ဆောင်ပုံတွေကို မမနှင်းမသိသလိုပဲ- ညိုလဲမသိပါဘူး.....၊ ရေလယ်အောင် ရှင်းပြရရင်တော့ ကျွန်တော်မမနှင်းကို မယားအဖြစ်လက်ထပ်ယူတယ်၊ ဒီအကြောင်းကိုညိုမသိဘူး၊ ညိုကိုလဲဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်ယူတယ်၊ မမနှင်းလုံးဝမသိဘူး.....၊ မာမာ့ကိုမမနှင်းနဲ့ ယူပါတော့မယ်လို့ ကတိပေးတဲ့ ညက ညိုဆီရေးလိုက်တဲ့ စာရှည်ကြီးဟာ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ စီစဉ်ဖို့ညွှန်ကြားတဲ့ စာရှည်ကြီးပဲ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်အဲသလောက် အကြံကြီးတတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ နာကျည်းသူများက ဘဝပြောင်းသွားကြတဲ့အထိ ငါးဖမ်းပိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ.....၊ ငါးနှစ်ကောင်ကို တပြိုင်တည်း ဖမ်းမိတာကပဲ ခက်ပါတယ်.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော့်ဘန်းစကားကြောင့် ပြုံး၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်ဆက်လက်၍ စကားကြောရည်ရပြန်၏။

“ကျွန်တော် ညိုနဲ့လက်ထပ်ပြီး ညသန်းကောင်ကျမှ သံလျင်ကနေရန်ကုန်ကို ပြန်ကူးခဲ့တယ်။ မမနှင်းဟာ မအိပ်သေးပဲထိုင်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က အရက်မမူးပဲ အကောင်းပကတိ ပြန်လာတော့ တော်တော်လဲ အံ့ဩသွားပုံရတယ်.....။ လူပျိုများ လက်ထပ်တဲ့နေ့ညမှာ ရဲဆေးကလေး တင်လေ့ရှိကြတာကို ကြားဘူးထားလေတော့ ကျွန်တော့်ကို မသံကာသလို ကြည့်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့လဲ အေးလေ- အိမ်ထောင်ဦးအတွေ့အကြုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တည်ငြိမ်နေပုံကို သူနားမလည် သလိုပဲ။ နှစ်ထပ်ကွမ်း “စွဲ” ခဲ့တဲ့နောက်တော့ (ဂမူးရှူးထိုး) ဆိုတဲ့စကားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်မှာ အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ လူငယ်ဘဝ ပျော်ကြပါးကြ တုန်းကဆိုရင် တထိုင်ထဲမှာ ကွမ်းနှစ်ယာသုံးယာဆက်ပြီး ဝါးချင်လဲဝါးခဲ့ကြဘူးသပေ။ ဒါဟာ မဆန်းတဲ့အကြောင်းတရားတခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ်နည်းနဲ့ တနေ့ထဲဆက်တိုက် နှစ်ပါးသွားအကကို ဆက်တိုက်ကဲခဲတာကတော့ ထူးထွေသည့်အံ့ရာသော်လို့ ခေါ်ရမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို နှစ်ပါးသွားအကကို နှစ်လီနှစ်ပွဲကဲရာမှာ ဘယ်နှစ်ပါးသွားက “သစ္စာထားကပြီး” ဘယ်နှစ်ပါးသွားက “မြိုင်ထ” သက်သက်ပဲ ဆိုတာကိုတော့ ကိုတင်ထွတ်သိလောက်ပါပြီ။

ကျွန်တော်ပြောတာ ရိုင်းရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ.....။ မေတ္တာနဲ့ရာဂကို စိတ်ပြောင်းကိုယ်ခွာ လုပ်နိုင်ကြ ကြောင်း ကျွန်တော်သက်သေတည်ချင်လို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ မမနှင်းနဲ့ကျွန်တော် အကြင်လင်မယားဖြစ်ပြီ ဆိုတော့ ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ နမူနာယူပြီး မမနှင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လို့ လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာက ဒီခေတ်မှာ များစွာခေတ်စားနေတဲ့ ကျောင်းသားလင်မယား ဖြစ်လို့ နေတော့တယ်။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်ကတော့ နေနဲ့လရွှေနဲ့မြ ပဏာအထူးရပေတယ်လို့ ထောပနာ ပြုကြတာပေါ့.....။ နေနဲ့လဆိုလို့ ကိုကြီးအောင်ရဲ့ ရတုပိုဒ်စုံထဲက နေလနှစ်ဆူဆိုတဲ့ စကားကို သွားသတိရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ- မမနှင်းကို နေ-နေရာမှာထားပြီး ညိုကို လ-နေရာမှာ ထားလိုက် တယ်လေ။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အပူအအေးပြဒါးချိန်ဖို့ဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သံလျင်ကိုလဲ ရက်ခြားမှန်မှန် ကူးသွားပါတယ်။ ညတော့မအိပ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရတာဟာ နေ့မှညဉာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်ထွတ်ရယ်။ နှစ်ယောက်ထဲဆိုရင် ဆဟာရသံကန္တာပြင်ဟာလဲ ချစ်နိဗ္ဗာန်ဖြစ်နိုင်ရမယ်မဟုတ်လား။ မမနှင်းကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာတခုမှ မချုပ်ချယ်ရဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ခြံစည်းရိုးခြားထားလိုက်ပါတယ်။ မမနှင်းဟာ တော်တော်ကလေးထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတ ယောက်ပါပဲ ကိုတင်ထွတ်။ မရှိတောင့်တ ရှိကြောင့်ကြဆိုတဲ့ စကားဟာ မိန်းမတွေရဲ့ လင်သားအပေါ် ကျင့်ကြံတဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ များစွာမှသက်ဆိုင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ (လင်) တယောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ရလာတယ်ပဲဆိုရင် မိန်းမတယောက်အဖို့ တသက်လုံး မှီခို အားထားရာ ရွှေတောင်ကြီးပမာ တင်စားပြီး တပါးသောအပျိုမကလေးတွေ လေချိုကလေး သွေးလိုက် ရုံနဲ့ ရွှေတောင်ကြီးရွှေလျားသွားမှာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုတွေ တလေ့ကြီး ရင်ဝယ်ပိုက်နေရတော့

တယ်။ ရွှေတောင်ကြီးတွေကလဲ တအိအိပြိုကြတတ်ပေသကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မမနှင့်ကျတော့ ကျွန်တော့်ကို သူပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကြောင့်ကြမှု ကင်းလွန်းလှတယ်..... ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့ မျက်လုံး စိမ်းနဲ့ သတ္တဝါဆန်းကို သူ့လက်ထဲကနေပြီး ဘယ်သူမှ နောက်ထပ်ကျော့ကွင်းပစ်ပြီး ဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ သူ-ယူဆနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်နေသဘောထား မူရင်းကိုကြည့်ပြန်ရင်လဲ မိန်းမတယောက်ကို ကနေ့ရပြီး နောက်တနေ့မှာ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူစိတ်ချထားလို့ ရပေတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကလဲ မမနှင့်နဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ယောက်ျား တယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ မချို့ယွင်းရအောင် အထူးကြံဆောင်လေ့ကျင့်ပြီး နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီပြင်ဝတ္တရားတွေ ထားလိုက်တော့ အိမ်ထောင်မှုသုခဆိုတဲ့ အရေးကြီးဆုံး တာဝန်မှာလဲ ကျွန်တော် ဟာ မချစ်ပေမဲ့ အောင့်ကာနမ်းမှု ကျင်လည်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်ထွတ်စဉ်းစားကြည့်ပါလေ။ မမနှင့်ကို ကျွန်တော်မချစ်နိုင်ပေမဲ့ သူနဲ့အတူအိပ်ဖို့ကတော့ ဝန်လေးတယ်လို့မရှိပါဘူး..... လူယောက်ျား တယောက်အဖို့ လူမိန်းမတယောက်... ရထားတဲ့သဘော ထားနိုင်ရင် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမှုဟာ ရာခိုင်နှုန်းများများ အောင်မြင်နိုင်တာပဲ။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို နှလုံးသားနည်းလွန်းတဲ့ ယောက်ျားတယောက်လို့ ပြောကြမလားမသိဘူး။ တကယ်တမ်းကျရင် ယောက်ျားတယောက်ဟာ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ အညီအမျှ နှလုံးသား ခွဲဝေပေးနိုင်ခြင်းရှိလို့လဲဗျာ။ ဖိုချစ်မချစ် ဆိုတာ ဟာလဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကလွဲလို့ အရပ်ရှစ်မျက်နှာနဲ့ နှလုံးသားဖလှယ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လောကအဝှန်းမှာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ညားကြတာ ဒုနဲ့ဒေးရှိပေမဲ့- နှလုံးသားချင်း မဆက်သွယ်နိုင်ကြပဲ ပိုင်ချင်ရာပိုင် ဆိုင်ချင်ရာဆိုင်ကြတာတွေကလဲ သိန်းသောင်းရာထောင် မကပါ ဘူးလို့ ဆိုကြတာပါပဲ။ မမနှင့်ဟာ ကျွန်တော့်လုပ်ဆောင်ပြုမူချက်များကို အကြွင်းမဲ့ လက်နက်ချ ခြင်းလို့ ယူဆနေပုံရတယ်။ သူ့မှာစိတ်ချလက်ချ ပျော်နေရှာလေရဲ့။ သူ့စိတ်ချလက်ချ ပျော်လေလေ။ ကျွန်တော်ကလဲ တဖက်မှာ စိတ်ချလက်ချ မော်လေလေပါပဲ အကြောင်းသိတဲ့သူ တယောက်ကတော့ ဘေးကနေ ရင်တမမ ဖြစ်နေရှာတယ်။ အဲဒီသူကတော့ ကိုကြီးအောင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်.....။

ကိုကြီးအောင်ဟာ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရတုဩဘာစာ ဖတ်ကြားပေးရပြီးတဲ့နောက် တက္ကသိုလ် ချင်း ပြောင်းရတဲ့ကိစ္စနဲ့ အလုပ်များနေတော့ ကျွန်တော့်ဆီမရောက်ဖူး၊ ပြီးတော့လဲ ညားကာစ လင်မယားတို့ရဲ့ သုခဝေဒနာတွေ ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့ကာလမှာ အနှောက်အယှက်မပေးချင်လို့ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ရင်ပြင်တော်မှာပဲ ကိုတင်ထွတ်ရေ၊ ကိုကြီးအောင်နဲ့တွေ့လိုက်မှဖြင့် ရှင်တော် ဘုရားရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာချည်းပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ညိုကို မိသားဖသားပီပီ အထင်ကရလက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညိုဘဝကိုတော့ ပြောင်းလဲပြုပြင်ပေးခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ညိုကလဲ သူ့ဘဝထဲကို ကျွန်တော်ရောက်လာတာကိုပဲ ကျေကျေ နပ်နပ် လက်ခံယူတယ်။ သူတို့ရဲ့ဘုရားဈေးမှာ ပန်းသည်ကလေးဘဝကို စွန့်လွှတ်ချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ မရှိရှာဘူး။ ညိုဘာကျလဲ သဘောမတူဘူး။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး ရက်ခြားပြန်ပြန်လာတဲ့ ညိုယောက်ျားလို့ပဲ မှတ်ယူထားခဲ့ကြတယ်။ ညိုဘာ

ကိုယ်တိုင်ကလဲ “ငါသားဟာ မေတ္တာနှလုံးသား အစစ်အမှန်ပေးထားပြီးပြီပဲ.....။ ဘာဘတို့၊ တခြားဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဘာဘတို့ဘဝမှာ လာနေဖို့လဲ မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဘာဘတို့ကတော့ ဒီနေရာက ခွာလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါသားဟာ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းလို့ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားပြီပဲ၊ အချိန် တန်ရင် ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ လာပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အနာဂတ်မပီမပြင်.... အသွင်ထွေးဝါးတဲ့ ပန်းချီကား..... တချပ်ကိုပဲ ဆက်လက် ရင်ဝယ်ပိုက် နေရတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့.. ကျွန်တော်ပျော်ပါတယ်၊ ရေမြေတောတောင်ကိုလိုက်ပြီး အရောင်ပြောင်းတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုလိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ ညိုနဲ့ကျတော့လဲ ပန်းသည်မလင်အဖြစ်နဲ့ ကယုကရင် နေထိုင်ပေတာပဲ.....။ ရွယ်နချိန် ယွင်းမှားခဲရှာရ ဗညားနဲ့ကုမ္မာ-လို့ ဆိုရအောင်ကလဲ ကျွန်တော်ဟာ သူမတူအောင် ထွေးကျိုင်းသန်မာတဲ့ အရွယ်ရောက် ယောကျ်ားတယောက်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူမပြု ထွန်းနိုင်မှုလို့သာ မှတ်ရပေမပေါ့လေ။

ထွေးကျိုင်းသန်မာတဲ့ ယောကျ်ားတယောက်ဖြစ်လို့မို့လဲ ကျွန်တော်ဟာ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော် ကြီးရဲ့ ငှက်မြက်နားမှာ သိန်းငှက်တကောင် ဝင်တိုက်မိပြီး သံပန်းတွေကြားထဲ ညပ်နေတာကို ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း တက်ဖြုတ်ပေးရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးရတယ်၊ အဲဒီနေ့ဟာ လေပြင်းကျပြီး မိုးတွေမှဲမှောင် နေတဲ့ နေ့တနေ့ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါတယ်၊ စေတီတော်တွေမှာ အလုပ်ကြမ်း သမားတွေ ရှိစမြဲပါပဲ၊ မိုးတွေလေတွေကျတော့မဲ့ အရိပ်အယောင်ပြနေတော့ မူလကရှိနှင့်ပြီးသား စေတီတက်သမားတွေဟာ မတက်ဝံ့ပဲအင်နေကြတယ်၊ သိန်းငှက်ကတော့သေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သွေးတွေ ယိုစီးကျနေတာက မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေတော့ ဘုရားလူကြီးတချို့က အမြန်ဖယ်ရှားချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ သူတို့ပေးတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ပဲ စေတီတော်ကြီး ငှက်မြက်နားအထိ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတက်ခဲရတော့တယ်၊ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ကြီးဟာ ကုန်းတော် ပေါ်မှာ တည်ရှိနေတာဖြစ်လေတော့ စေတီတော်ရဲ့ ကြာမှောက်ကြာလန်ကိုကျော်ပြီး တက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ အလွန်မြင့်တဲ့နေရာကို ရောက်နေတဲ့ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရတယ်၊ ကောင်းကင်မှာ တလွင့်လွင့် ပြေးနေတဲ့ တိမ်မဲညိုအဆုပ်လိုက်ကိုတောင် ဖမ်းယူနိုင်သလိုလို စိတ်ထဲမှာထင်မိတယ်၊ ထိုအခိုက်မှာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများဟာ ရန်ကုန်မြစ်ဝ ပင်လယ်ဖက်ဆီကို ရောက်သွားတယ်၊ ပင်လယ်ကိုမြင်ရင် ကျွန်တော် သိပ်လွမ်းတာပဲ၊ အပြောကျယ်လှတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို မှုန်မှုန်ဝါးဝါး မြင်လိုက်ရပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ လှိုင်းတံပိုးတွေမြူးကြွနေတဲ့ ပင်လယ်ပြာကြီးကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လိုက်ရသလို ကျွန်တော်ခံစားရပါတယ်၊ အဲသလိုခံစားရတာဟာ ရသေ့ကြီးက ဘဝဟောင်းကဆိုတဲ့ အရိပ်များ ဖန်ဆင်းပြတာနဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေသလိုပဲ ကိုတင်ထွတ်၊ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော်လဲ လုံးချာလိုက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် အတိတ်က အရိပ်တွေ အမြဲထိုးနေသလို ခံစားနေရတဲ့ အကြောင်းကိုပါ၊ စိတ်အားငယ်တဲ့ ဝေဒနာက ပေါက်ဖွား လာတဲ့ (ထင်ယောင်မြင်ယောင်)များလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သပေါ့ဗျာ၊ အဲသလို ပင်လယ်ဖက်ငေးနေမိရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်ကို သိန်းငှက်ကသွေးတွေ တစက်စက် ဆင်းသက်ကျလာတော့..... ကျွန်တော်လဲ

လန်သွားပြီး ကိုင်တွယ်ထားတဲ့ အရာဝတ္ထုများကို လွတ်လိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်ကနေ (ညီလေးသတိထား)လို့ အော်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ မူမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရင်ပြင်တော်ကို ငဲ့ကြည့်တော့ ကိုကြီးအောင်နဲ့အဖော်တစ်ယောက်တွေ့ရတယ်..... ကျွန်တော်လဲ သိန်းငှက်သေကို ဖြုတ်ယူပြီး အောက်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့ပါတယ်။

အောက်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုကြီးအောင်ကို ပြေးသွားနှုတ်ဆက်မလိုပဲ.... ဒါပေမဲ့ - “မောင်ထွန်းနိုင် မြန်မြန်လာပါဟဲ့၊ မင့်မိန်းမမေ့နေလို့ လာနိုင်လှည့်စမ်းပါအုံး” လို့ ပန်းသည်အဒေါ်ကြီးတယောက်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော့်မှာထူပူသွားပြီး တဖက်ကလူစုနေရာကို ပြေးသွားရပါတယ်..... အကြောင်းကတော့ အခြားမဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ ညိုဟာ ကျွန်တော်ဘုရားပေါ် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တက်နေတယ်ကြားလို့ ပန်းရောင်းနေရင်းက အပြေးတက်လာကြည့်တယ်။ ရုတ်တရက်လွတ်ကျမလိုဖြစ်တော့ (သေပါပြီ) ဆိုပြီး မေ့လဲတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ညီအမြန်သိရအောင် ပွေ့ထူပြီး၊ “ညို-ညို.... အကိုဒီမှာလေ- ဒီမှာ” လို့ လှုပ်နှိုးပြောမိပါတယ်။ ညိုသတိရလာတော့ ကျွန်တော့်ကိုဖက်ထားပြီး နောက်တခါဒီလို စွန့်စွန့်စားစားမလုပ်ဖို့ မျက်ရည်လည်လည်နဲ့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ချစ်စခင်စကြင်နာစ ဇနီးမောင်နှံတို့ရဲ့ ချစ်စဖွယ် သံယောဇဉ်တွယ်ပုံကလေးမို့ ဘယ်သူမှရယ်ပွဲမဖွဲ့နိုင်ကြပဲ ငေးကြည့်နေကြရာမှာ ကိုကြီးအောင်တို့ အသိုက်လဲပါသပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်လဲ နေကောင်းသွားပြီဖြစ်တဲ့ ညိုကို ပန်းသည်အဒေါ်ကြီးတွေလက် အပ်ကာ စောင်းတန်းအောက် ဆင်းစေလိုက်ပြီး ကိုကြီးအောင်တို့ဖက် ပြန်ရောက်သွားရပါတယ်။ ကိုကြီးအောင်က ဘုရားစုံဖူးဖို့ အောက်ပြည်စုန်လာတဲ့ ကျောင်းထိုင်တပါးကို လိုက်လံပို့ဆောင်ရင်း အတူတကွ ပါလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကိုကြီးအောင်တို့ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ညိုကို အကြင်လင်မယားဆိုတာ မမေးပဲနဲ့သိကြပြီပေါ့။ ကျွန်တော်တခါတရံမှ မမြင်ဘူးတဲ့သူစိမ်းတွေဖြစ်လို့ မထောင်းသာလှပေမဲ့၊ ကိုကြီးအောင်အဖို့တော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံတွေ့နေရသလို အံ့ဩငေးမောစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေတာကို ကျွန်တော်ကျက်မိပါတယ်။ ကိုကြီးအောင်ကလဲ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသူပီပီ သူ့အသိုက်အဝန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သာမာန်မိတ်ဆွေတယောက်အနေနဲ့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်..... ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး “အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ သူငယ်ပဲ” လို့ မိန့်ဆိုသွားပေတယ်။ နောက်မှသိရတာက ဆရာတော်က အင်္ဂုဏ်အတတ်မှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုပဲ ကိုတင်ထွတ်။

တပါးသူရဲ့စိတ်အထာကို သိတတ်သူတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ကိုဒီလိုပဲ နိမိတ်ဖတ်ကြမှာပါပဲ။

ကိုကြီးအောင်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို “ငါ့ညီဟာ အစွဲအလန်းကြီးလွန်းတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့ညီနဲ့ နှလုံးသားချင်းနီးစပ်တဲ့ သူတွေအဖို့မှာ ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ တနေ့မကြုံတနေ့ကြုံလိမ့်မယ် ထင်တယ်” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသေးတယ်။ မထူးတော့ပြီဖြစ်လို့မို့ ကိုကြီးအောင်တယောက်တော့- ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေ သိထားနှင့်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရပြီး၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းကျရင်တော့ ကိုကြီးအောင် ရှိတတ်မဲ့နေရာကို လာခဲပါမယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ရတယ်.....။

ကျွန်တော်ညိုကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့တော့ နေတောင်အတော်ညိုနေပြီ၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းလဲရောက်ရော အမှောင်လဲရောက်ကရော...၊ ခါတိုင်းပြန်ချိန်ထက် နဲ့နဲ့နောက်ကျသွားလို့ ကျွန်တော်ဝင်ချင်တဲ့ ကဗျာ ဆရာ ကိုဆွေဝင်းတို့ဖက်တောင် မရောက်နိုင်တော့ပဲ အိမ်ကိုပဲ တောက်လျှောက်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ် ရောက်တော့ မမနှင်းကို အင်းလျားဆောင်က မိတ်ဆွေမတွေက ကျောင်းဆောင်ထမင်းစားပွဲကိုတက်ဖို့ အတင်းလာခေါ်သွားတယ်ဆိုလို့ မရှိကြောင်းသိရတယ်။ မမနှင်းမရှိရင် ကျွန်တော်ဟာ ခြံထဲက ကျွန်တော့်သားရဲတွင်းထဲကို ဆင်းစမြဲမို့ အရက်ကလေးတခွက်မှ သောက်ရလိုသောက်ရငြား ဆင်းခဲ တာချည်းပဲ ဆိုတော့ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သားရဲတွင်းဖက်ကို လျှောက်ခဲမိပါတယ်....။

မမနှင်းနဲ့ရတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကြီးပေါ်မှာပြန်နေခဲ့ပါတယ်.....။ ကျွန်တော့် (Den) ခေါ် သားရဲတွင်းကိုတော့ မမနှင်း အနားတောင်မသီစေခဲ့ရဘူး၊ ကျွန်တော့်လူပျိုဘဝ သတိရစရာ အမှတ် အသား လက္ခဏာတို့ကို ဒီနေရာမှာ မပျောက်မပျက်ရအောင် သိမ်းဆည်းထားမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတော့ မမနှင်းရဲ့ စိုးမိုးမှုအောက်ကနေပြီး တသီးတခြား တည်ရှိစေရမယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမမဝင်ရဘူးလို့ဆိုပြီး တားမြစ်ချက်ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဲသလိုထူးဆန်းတဲ့ အမူ အကျင့်ကလေးတွေရှိကြောင်း မမနှင်းတို့က သိနေကြတော့ သူတို့အတွက်လဲ ဘာတခုမှထိခိုက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လို့ ကျွန်တော့်အလိုနဲ့ မဆန့်ကျင်ပဲ ခွင့်လွှတ်ထားကြပါတယ်...။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာမှလဲ ကျွန်တော်ခိုအောင်းရာ သားရဲတွင်းဆိုတဲ့ အဆောက်အဦငယ်ကလေးထဲ ပြန်ရောက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ လူလွတ်ဘဝကို ပြန်ရလိုက်သလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားမိတာပါပဲ.....။ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တစုံတခု ပြောင်းလဲထူးခြားနေကြောင်းကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငန်းမြေအရေခွံကြီးကို သားရေခွာရုပ်လုံးသွင်းလုပ်ပြီး တကယ့်မြေအရှင်လို အလှပြ ထည့်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာကြီးရှိရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ သွားရောက်ကြည့်လိုက်မိပါတော့တယ်။ မှန်သေတ္တာထဲကိုလဲ ကြည့်လိုက်ရော ကျွန်တော့်ရင်ဟာ ထိတ်ကနဲခုန်သလို ဖြစ်သွားမိတော့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် ငန်းမြေရေရဲ့ အရောင်အဆင်းသဏ္ဍာန်ဟာ အတန်အတန်အကြားအကြား ရှိရပေ လိမ့်မယ်။ ခုတော့ မြေရေတခုလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးနေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။ သားရေခွာ ရုပ်လုံးသွင်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ စိန်၊ ပြဒါး စသည်ဖြင့် ချုပ်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြရာမှာ အသုံးပြုပုံ မကောင်းရင် ကြာရှည်မခံပဲ အရောင်ပြောင်းလဲတတ်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် ဘော်ငွေရောင်လို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလောက်အောင် ပြောင်းလဲမှုဟာဖြင့် လွန်ကဲတယ်လို့ ခေါ်ရပေမယ် ဗျာ.....”

“ကျွန်တော်တို့ စစ်တွေရှင်မ ကျောက်တုံးကြီးရှိတဲ့နေရာကို သွားကြတော့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြေဖြူကြီး လိုလား.....”

ကိုတင်ထွတ်က ကျွန်တော့်စကားစ ဤမေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအရောင်အဆင်းအတိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ မြို့ဟောင်းရောက်တဲ့အထိ တောက် လျှောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပြောရမှာ ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေ တော့တာပေါ့.....”

ကျွန်တော်ကလည်း..... အကြောင်းအရာ တခုနှင့်တခု ကွင်းဆက်များ မှတ်မိလာအောင် ပြန်လည်ဖော်ထုတ် ပြရပြန်ပါသည်။ ယခုမှတော့ ဒွိဟသံသယ မတင်မကျ ဇဝေဇဝါများကို ခေတ္တ ဖျောက်ပယ်ထားပြီးလျှင် ဖြစ်စဉ်တို့ကို တခုပြီးတခု ပြန်လည်သုံးသပ်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။ တယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍ စိတ်၏ချောက်လှန်မှုကို တွန်းလှန်နေခြင်းသည်ကား- အကယ်တန်တု စစ်ကြည့်သော်- စိတ်တခု ယုတ်ကိုးဆယ်သမားများအဖို့ ကောင်းသောအလားအလာ မဟုတ်ပေ.....! ကိုကြီးအောင်ကား- စိတ်တခုယုတ်ကိုးဆယ်သမား သက်သက်ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟသည် နှင့် သဲဝတွင် အနာပေါက်နှင့်နေလေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိ၍နေလေသည်။ ထိုအနာကား- ကု၍မရသော အနာပုပ်ခေါ် ကင်ဆာကဲ့သို့ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုကြီးအောင်မသိရှာပေ။ ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သမျှ တရားချဆုံးမရှာသေး၏။ ကျွန်တော်က “နို့ကိုကြီးအောင်က လောကကြီး မှာ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာကိုလုပ်ရလို့ စိတ်ဆင်းရဲမှု လူတိုင်းကြုံရတတ်တာပါပဲ၊ လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရ တာဟာလဲ မဓမ္မတာနှစ်ခုကို မျှတရောမွေတတ်ရင် စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်ဆို....” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်လည်စောဒကတက်သောအခါ ကိုကြီးအောင်မှာ သက်ပြင်းခါခါချကာ ကျွန်တော့်ကိုသာ ငေးကြည့် နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်သားရဲတွင်း၌ ရုပ်လုံးသွင်းမြွေရေသည် အကျားမှအဖြူရောင်သို့ ပြောင်း နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကြီးစွားသောပြောင်းလဲမှု တခုခုတော့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟု မိမိဖာသာမိမိ အတိတ်နိမိတ် ကောက်ယူပြီးသည်ဖြစ်ရာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို၍ အရက်ကလေးထွေထွေ သောက်လိုက်ပြီးမှ ကိုကြီးအောင်နှင့် ချိန်းဆိုထားရာ နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ သည်။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကိုကြီးအောင်က ရင်ပတ်စည်တီး အံ့ဩတကြီးစကားကို ဆိုသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ကိုကြီးအောင်က ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အပြစ်တင်၏။ ကျွန်တော်က ကိုကြီးအောင်၏စကားဖြင့်ပင် ပြန်လည်စောဒကတက်၏။ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ အကြောင်းခြင်းရာဖြစ်လေ၍ လောလောဆယ်ဆယ်၌ မည်သို့မျှ ဝေဖန်ချက် ချရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေရကား ကိုကြီးအောင်မှာ- “နောက်ဆိုရင်တော့ အရာရာ ကိုကြီးကိုတိုင်ပင်ပါ ငါ့ညီရာ” ဟူ၍သာ အခါခါပြောရင်း ထိုညတွေ့ဆုံနီးနှောပွဲ နိဂုံးချုပ်ရရှာလေသည်။ ကိုကြီးအောင်အဖို့

ကား တပါးသူအတွက်သက်သက် ရတက်မအေးသမျှကို နှုတ်မှဖွင့်အန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ဆင်နွှဲရသည့် ကာယကံရှင်ကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ခံစားရခြင်း ရှိနိုင်မည် မထင်ပေ။ သို့သော်လည်း စိတ်ထင်၍နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်အဖို့မှာမူ- အနာဂါတ်ကို ကြိုတင် တွက်ချက်ထားမိသော မိမိကိုယ်မိမိ အဖြစ်မှန်မြင်၍လာသဖြင့် စိတ်အနေပေါ့ပါးကြည်လင်မှု ရော့ရဲရဲဖြစ်၍ လာမိပါသည်။ စိတ်အနေရော့ရဲသောအခါ၌ လွဲမှားသောအပြုအမူမျိုးကို ပြုမိတတ်ကြ သည်ဆို၏။ ကျွန်တော်ပြုမိသောအမှားကား သံသရာတလျှောက်လုံး ပြင်၍မရတော့လောက်အောင် အမှားကြီးမှား၍ သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကိုကြီးအောင်ထံမှ ပြန်၍လာသောအခါ ညဉ့်လယ်သန်းကောင် ရောက်လုနီး ဖြစ်နေ၍ အိပ်ရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်ကာ လှဲအိပ်လိုက်မိပါသည်။ တအိမ်လုံးမှာ အိပ်မောကျနှင့်ပြီး ရှိ၍ နေသည်။ မမနှင်းမှာလည်း အင်းလျားကျောင်းဆောင်မှ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိသေးရကား-ကျွန်တော် စိတ်ရောလူရော ပစ်လွဲအနားယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်..... မျောက်မြည်းပျော်မည်မှ ကြိုကာ ရှိသေးရာတွင် “မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ ကယ်တော်မူကြပါရှင်- ကယ်တော်မူကြပါရှင်.....” ဟူသော အော်သံကို သံသ့ကြားရရာ..... ရုတ်တရက်တွင် မွန်ထူသွားမိပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ထကာ ပြေးသွား ကြည့်မိသည်။ အင်းလျားကန်စပ် (၀၁) ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ရေစပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ကျွန်တော်၏ရွက်လှေပေါ်မှ ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည်ဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အချက်ပြနေသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့ရ၏။ (မမမေဂျာရေနစ်နေလို့ ကယ်တော်မူကြပါရှင်) သည် ထပ်ကာထပ်ကာ မြည်၍ နေသည်။ ၎င်းသည့်အခါကျမှပင် ကျွန်တော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားတော့ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ရေစပ်ရှိ ရွက်လှေပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပြသကား..... မမနှင်း ဖြစ်လေသည်။ မမနှင်းသည် လှေဦးတွင်ထိုင်နေရင်းမှ ကျွန်တော်လန်နီးလာစေရန် ကျွန်တော့် ရီကော်တာမှအသံဖြင့်ပင် ပြန်၍ ကျွန်တော့်ကိုလှန်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမနှင်း ခုနကပဲပြန်ရောက်တယ် မောင်ထွန်းနိုင်၊ အိပ်လို့မရလို့ ညကြီးမင်းကြီး ရွက်လှေစီးကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့.....”

“ကျွန်တော့်ကို နှိုးတယ်ဆိုပါတော့.....”

မမနှင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အခွင့်အရေးယူရန်ကော.....ဟု ဒေါသထောင်းကနဲ ထွက်လိုက်မိပေသည်။ သို့ရာတွင် တဦးနှင့်တဦး အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်၍နေပြီဖြစ်ရကား- သည်းခံလက်လျှော့ရမည့် ဝတ္တရားကရှိနေသောကြောင့် ရွက်လှေပေါ် လှမ်းခုန်တက်ကာ ရွက်ကြိုးကို ပြင်ဆင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် လေအဟုန်မှန်ကန်မှု မရှိခြင်းကြောင့် အပြေးမြန်လွန်း၍သွားပေရကား ရေလယ်တွင် လှေမှောက်လုနီးမျှ အလူးအလိုမှ များပြားသွားရပေသည်။

မမနှင်းက “ရေနစ်ပြီးတော့ မသေပါရစေနဲ့အုံး မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်၊ မမနှင်းတို့က မသေချင်ပဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မသေရပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ ကိုယ့်အတွက် သေရမဲ့နည်းလမ်းကို ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ် သတ်မှတ်ပြီးသားပါကွယ်” ဟု ရယ်သံကလေးစွက်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း..... “စိတ်ချပါမမနှင်းရဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ အသက်တချောင်း မဆုံးရှုံးစေရ ပါဘူး၊ မမနှင်းကကျွန်တော့်မိန်းမပဲဟာ.....၊ အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်ရအုံးမယ်” ဟု အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက်၌ကား- လရောင်ကိုအဖော်ပြု၍ အင်းလျားရေပြင် တဝိုက်တွင် ရွက်တိုက်သွားလာလျက် ရှိရာတွင် နှစ်ဦးစလုံး စကားမပြောမိကြပဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်မိကြပါသည်။ လေတစို့တိုး၍ ရွက်ကြိုးနှင့် ရွက်တိုင်ရှိက်သံ၊ လှိုင်းကြက်ဖ ခေါင်းဖြူတို့ပေါ်၌ ဦးမော့ကျော်လွှားလွှားသည့်အခါ လှေဝမ်းနှင့်ရေမျက်နှာပြင်တို့ ထိခတ်သံတို့ သည်သာ အကာလကိုစိုးမိုး၍နေကြ၏။ ကျွန်တော်ကား ..... မမနှင်းက ပြန်ပါတော့ဟု မပြောမချင်း ရွက်လွင့်ရမည့်သူဖြစ်ရာ၊ ရှားပါးလှသော လေလမ်းကြောင်းများကို ရှာဖွေရင်း အလုပ်များ နေလိုက်မိ ပါသည်။ အတန်ကြာမှ.....

“မောင်ထွန်းနိုင် မမနှင်းအပေါ် စိတ်ဆိုးနေလား.....”

“ခင်ဗျာ.....”

“မမနှင်းအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးနေသလားလို့ မေးနေတာပါ”

“လက်ထပ်သည့်နေ့ကစပြီး သည်နေ့အထိ မမနှင်းနဲ့ကျွန်တော် စကားများဘူးတာမှမရှိပဲ.....”

“စကားမများဘူးပဲနဲ့ တယောက်ကိုတယောက် အတွင်းကျိတ်စိတ်ဆိုးနေတာတွေလဲ ရှိတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား.....”

“မရှိပါဘူးဗျာ.....၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းနေကြလဲ....”

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဟူသောစကားလုံးကို ရှောင်တခင်သုံးလိုက်မိပြီးမှ..... ကျွန်တော့်မှာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်၊ ဖြစ်၍သွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လရောင်ဖြင့် မထင်မရှားမြင်ရသော မမနှင်း၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မြင်ရလိုမြင်ရငြားဟု အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိပေသေးသည်။ သို့သော်..... အမူအရာတို့မှာ ထူးခြားမှုမရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စကားကိုရှေ့ဆက်မပြောတော့ပဲ၊ ငြိမ်သက်ကာနေလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ်မမနှင်းသည် (ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်) ဟူသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မေးခွန်း ထုတ်ခြင်း မရှိခဲ့သနည်း မသိချေ။

“အေးဗျ- မိန်းမတို့ရဲ့သဘောဟာ အခက်သား၊ အဲဒီတုန်းကထဲက သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ဖွင့်အန်လိုက်ရင်.... ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်ချင်မှဖြစ်လာမှာဗျ.....”

ကိုတင်ထွတ်က မှတ်ချက်ချလေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုသို့မထင်ပေ။ မမနှင်းက စောစော ဖွင့်အန်သည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျမှပင် ဖွင့်အန်သည်ဖြစ်စေ- “တဦးကား- ရေကူးနေပြီဖြစ်ပါ၏။ ဆေးကု၍ရစရာ” အကြောင်းမမြင်တော့ပါပေ။

“မမနှင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်ပြီးဘာတခုမှ ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ့ရှိတာမဟုတ်ဘူး ကိုတင်ထွတ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးပဲ ကြံစည်အားထုတ်မှ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးမြောက်ပြည့်စုံတယ် လို့ ယူဆနေပုံရတယ်။ အင်းလေ တကယ်တော့ အတူတူနဲ့အနုပညာပဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ် လုပ်ချင်တာကို ဘယ်သူမှ မသိစေရပဲ တဖွတ်ထိုးလုပ်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား....”

ကျွန်တော်ကလည်း မိမိဖက်မှ ချို့ယွင်းချက် မကွယ်ဝှက်ပဲ ရှင်းလင်းဖြည့်စွက်ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မမနှင်းက နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်း သံချိုင့်တွင်းသို့ သက်ဆင်းမိ စေရန် ကြံစည်မှုအား အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တွန်းလှန်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်သောအခါ အရှုံးပေး ခဲ့၏။ သို့သော်- တဖက်မှအနိုင်တဝက်ကို ရသည့်နည်းဖြင့် ပြန်၍ယူခဲ့သည်မှာကား....။ မွေးရာပါဗီဇ သတ္တိကြောင့် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ အနိုင်ယူမှုဖြစ်သော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တဦးနှင့်တဦး အသိမပေးပဲ တပြိုင်တည်း လက်ထပ်ယူရသည့် အကြောင်းတွင် အဖြေကလည်းရှိ၏။ နောင်အခါ ရယ်ဖွယ်စကားဆိုကြလေသော်.... (မယားကြီးမယားငယ်) ဟူသောပြဿနာ မပေါ်ပေါက်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ချစ်သောညိုကို အရှုပ်အရှင်းဖြစ်လာသောတနေ့၌ မယားငယ်....ဟူသော ဘွဲ့ထူးအပေးမခံနိုင်ပါ။

ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော်၏ပြောစကားကို အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနားထောင်နေရာမှ....

“နို့- ကိုကြီးအောင်ရဲ့ စာတန်းထဲမှာတော့ မမမေဂျာဟာ အဲဒီညကပဲ ဖိုးထွန်းနိုင် သူနဲ့ တနေ့တည်း တချိန်တည်း ညို့ကိုလက်ထပ်ပုံ သိခဲ့တယ်ဆို....” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူသိသွားတယ်၊ သူသိကြောင်း သူ့နှုတ်ကထုတ်ပြောချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ညကြီး မင်းကြီး ရွက်လှေစီးချင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက မမနှင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာတခွန်းမှမပြောခဲ့ပဲ၊ ရေငုံနေလိုက်ပြန်တယ်၊ ဇာတ်လမ်းအထွတ်အထိပ်ကို မရောက်ချင်သေးတဲ့ သဘောထင်ပါရဲ့။”

“သူ့ကို ဘယ်သူတွေက သွားအသိပေးတာလဲဗျ၊ ကိုကြီးအောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး....”

ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ထွတ်က အစဆွဲထုတ်မှပင် တရားခံကို ပြေးမြင်လိုက်မိသဖြင့် ရယ်ချင်လာသောကြောင့် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်ကား..... ကုတင်ပေါ်တွင် အားနည်းခွေလျော့စွာဖြင့် လူမမာတဦးပမာ လဲလျောင်းနေရသူဖြစ်ပါသည်။ မြို့ဟောင်းရောက်ခါမှ အတိတ်ကို အလည်သွားလိုက်- ပစ္စုပ္ပန်တွင်ခိုနားလိုက်ဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ရော-လူရော ပင်ပန်းခဲ-ရာ ရသေ့ကြီးထံ အရောက်.... 'မိုးမိ-မီးလှ' ဖြင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် အားအင်ကုန်ခမ်းကာ သတိလစ်ဟင်းသည်အထိဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရောလူပါ အနားယူရန် တိုက်တွန်းထား၏။ ကျွန်တော်ကား..... အတိတ်ခရီးသည် ဖြစ်မြဲဖြစ်၍နေတော့သည်။ ရသေ့ကြီးနှင့် ပက်သတ်သမျှကို မစဉ်းစားချင်၍ ဒို့နှစ်ယောက်ပြန်လှန်မည်ပြု၏။ ကိုတင်ထွတ်က သူဖတ်ပြီးပါပြီ 'မရှင်းတာကလေးတွေပဲ ဆွေးနွေးကြစို့' ဟု ပြော၏။ 'မရှင်းတာတွေ' များလွန်းလှသည်တကား။

“ပြောစမ်းပါဗျ- မမမေဂျာသိအောင် ဘယ်သူသွားပြောသလဲ”

မေးသူကတော့ မေးပေပြီ။

သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်လွန်း၍ အခန်းကူးအခန်းပြောင်းများကိုပင် မစောင့်နိုင်ပဲ ဇာတ်သိမ်းပြည်ဖုံးကားချသည်အထိ ဇာတ်ကျော့ရှုံ့လိုသည့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကဲ့သို့ ကိုတင်ထွတ်က မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင် မေးပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာကား သပွတ်အူဝင်ပါ ကရွတ်ကင်းရှောက်ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ရာဇဝင်ဇာတ်ဆန်းကြီးကို ပြီးစီးအစသိမ်းလိုခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ပါသည်။ 'ကိုကြီးနတ်ထွက်ပြီး၏' ဟုပင် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်လိုသူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်.... ကြံမဖြစ်-မကြံဖြစ်ဟူသော မတလုံးအထားမှားခဲရသည့် ဘဝကံကတ္တား၏ မဆန်းသောတရားကြောင့် ဤမျှဖြစ်စဉ်တွေ ရှည်လျားထွေပြားခဲရသည်ဖြစ်ရာ.... ယခုမှ ပြည်ဖုံးကားအတွက် ဆေးရေးပန်းချီ ကိရိယာရှာတုန်းဖွေတုန်းဟုပင် တင်စားကာ ဆိုရတော့မည်ဖြစ်ပါတော့သည်။

“မမနှင်းကို ဘယ်သူသွားပြောသလဲဆိုတာ....”

ကျွန်တော်သည် တရားခံကို ဖော်ထုတ်ရမည့်အခါရောက်ကာမှ ရုတ်တရက်ပြောမထွက်ပဲ တစ်ဆိုနေလိုက်မိပြန်ပါသည်။

လူတို့၏ ဘဝပေါင်းများစွာသည် ကြိုတင်စီမံကြံဆထားသော စီမံကိန်းများအရ တပါးသူက အချိန်ယူကာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးစေလို၍ ပြုလုပ်မှသာလျှင် ပျက်စီးခြင်းငါးပါးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြခြင်းမဟုတ်ကြပေ။ မဆိုင်သူတို့ ပြီးကပစ်မဖြစ်ညစ်ကျယ် ပျော်ဟယ်ပါးဟယ်ဖြင့် နှုတ်စအစလွယ်မှုကြောင့် မထင်သောထောင့်က အမှောင့်ပယောဂဝင်ကာ သံဃာစင် မှောက်ကြရသည်ကများလှပါ၏။ ခရီးသွားရင်းဟန်လွှဲ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်တတ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးများကြောင့်

မဆိုသည့် စာဖူးတောင်းသိုက်တို့ ပြုတ်ကျကြရသည့် သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပျော်စေပျက်စေ ကလက်စေကြောင့် အသဲကွဲကြရသူတွေ အနန္တ၊ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကျေညာမောင်းခတ်တတ် ကြသူများ ကြောင့် ဘဝလမ်းအချိုးအကွေ့တွေ တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲကုန်ကြရသည်မှာလည်း ဒုနဲ့ဒေး၊ စေတနာကောင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့ချင်သူများကြောင့် ဘဝနှင့်အစီစီကြားတွင် ကန့်လန့် သွားနေရသူများ၏ အရေအတွက်မှာလည်း မသေးလှပေရာ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းတွင် အပျော်တမ်း ခလောက်ဆန်သူတယောက်မှာလည်း..... သဘာဝတရားအရ မရှောင်နိုင်မရှားနိုင်ပဲ ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ ရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုသူကား ဖိုးသာဂိပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဖိုးသာဂိအကြောင်းကို..... ကျွန်တော်ရုတ်တရက် ပြောမထွက်သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။ ဖိုးသာဂိသည် ကျွန်တော့်ချစ်ဗိမာန် နန်းပြာသဒိကြီးကို မီးလောင်ကျွမ်းစေသည့် အမှိုက်ကလေး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ပုတ္တောဝါဒ ဟဒယကျေပျက်မည့်အရေး၌ကား- ဆေးတခွက်ဖြစ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေရာ ရာဇဝင်လူဆိုးပမာ လက်ညှိုးထိုးရန် ခက်ခဲနေပါ၏။ ကြမ္မာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ရသည်က.... ကောင်းပေလိမ့်မည်လား မပြောတတ်ပါပေ။ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း၏ မြုပ်ကွက်များကား တခုပြီးမှတခု ကွင်းဆက်သဖွယ် ပေါ်လာကြခြင်းမဟုတ်ပဲ ထပ်ပိုးဆင့်ကဲ ရေဆိုင်ဝဲကို ရှင်း၍မနိုင် လောက်အောင် ရစ်ပတ်ရှုပ်ထွေးလာခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်ပေါင်းသောအခါရောက်လျှင်သာ ကျွန်တော်သည် ဘုရားတွင် ဆုတောင်းရပါတော့မည်။

ဘုရားတရားကို သတိရခါမှပင် အပြင်ဖက်မှ ကြေးစည်သံတလွင်လွင်ကို ကြားရ၏။

ကိုတင်ထွတ်သည် ပြတင်းပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး- “ကားဆရာရဲ့အသုဘက ပြန်လာတဲ့ ကြေးစည်သမားတွေလားမသိဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

လူသံ-သူသံတို့ကိုလည်း သဲသဲကြားရလေရာ ဟုတ်လောက်ပေ၏ဟု မှတ်ရသည်။

ကိုတင်ထွတ်က “ဒါပေမဲ့ ဟိုလူတသိုက်တော့ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ကားဒရိုင်ဘာရဲ့အိမ်ကို အသုဘအပြီးမှာဝင်ကြပြီး အလ္လာပသလ္လာပပြောရင်း ကူငွေပေးကြအုံး မလိုတဲ” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အဖို့ ဆွေးနွေးချိန် ဆန့်နိုင်ပေးကြောင်း သိရလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်းကပြန်ကြရုံပေါ့”

ကိုတင်ထွတ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ-

“ဒီသဘောပဲပေါ့- ဖိုးထွန်းနိုင်ပြန်ချင်ပလား”

ကျွန်တော်အဖြေရှာမတွေ့ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

မြို့ဟောင်းကို လာချင်လှသည်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်၏။ မြို့ဟောင်းမှ မြန်မြန်ခွာချင်သည်မှာလည်း ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်၏။ လာစဉ်က ပစ္စုပ္ပန်မှထွက်ပြေးလိုသော အကြောင်းကို အရင်းခံခဲ့၏။ ရောက်၍လာသောအခါ၌မူ အတိတ်တိုင်းပြည်၌ ကျင်လည်၍နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တွင် ဘဝဟောင်းက ဟူသော သံလွန်စအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့သိရှိလာရရာ- ကျွန်တော်သည် အခြားသာမန် လူတယောက်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပဲ ပရိပုဂ္ဂိုလ်များပေးခဲ့သည့် ကျိန်စာဆန်းကြောင့် ဤဘဝ၌ ဤသို့ ဖြစ်နေရသည်ဟူသော အသိတမျိုးကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ရရှိလာသောအခါကျမှ မြို့ဟောင်းမှ ဖဲခွာရတော့မည်ကဲ့သို့ ကြုံကြိုက်ရသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရာ၌ မတက်သာမသက်သာ ဖြစ်၍ နေရပေတော့သည်။

“နေလဲ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးလေ”

ကိုတင်ထွတ်က ကျွန်တော့်အစား ကောက်ချက်ချလိုက်ရာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နေရာမှနေ၍ ပြန်မေးရ၏။

ကိုတင်ထွတ်သည် ပြုံးလိုက်ကာ- “မေးခွန်းတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ထားတော့လေ- ဖိုးထွန်းနိုင်အဖို့ ဒီမှာဆက်နေလဲ နောက်ထပ်ထူးခြားစရာတွေ တွေ့တော့တာမှ မဟုတ်ပဲဟာ” ဟု ပြော၏။

ကိုတင်ထွတ်က မည်သို့သောအသိဖြင့် ပြောသည်ကိုကားမသိ၊ ကျွန်တော့်အတွေး၌ကား မီးလောင်ကျွမ်း၍ ပြာဖြစ်သွားသည့် တခုတည်းသော အတိတ်၏သံလွန်စ ရသေ့ကြီးကို ပြန်သတိရသဖြင့် မှန်သယောင်ယောင် စိတ်ထဲမှဝန်ခံမိရပါ၏။ မှန်ပေသည်။ ရသေ့ကြီး ပြာအဖြစ် ရောက်သွားပြီးသည့်နောက် မှန်သည်ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ သူပြညွှန်သွားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ အထုပုတို့တို့မှာ ပြာနှင့်အတူ မျောလေပြီဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ.... နေလဲအကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်- သိချင်တာတွေကို ပြောပြညွှန်းပြပေးမဲ့လူမှ မရှိတော့ပဲ”

ကိုတင်ထွတ်သည် ကျွန်တော်ဆိုလိုချက်ကို ရှင်းလင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ- ခင်ဗျား- ဒီခရီးကို ဒါလောက်အထိ လာခဲ့တာဟာ အသိစိတ်က နှိုးဆော်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိစိတ်က နှိုးဆော်လို့ပဲထားထား၊ ရောက်အောင်လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတရားတော့ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ အကျိုးတခုရယ်လို့ ဝီပီပြင်ပြင် မထင်လိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ မကျေနပ်စရာ ပဲဗျာ....”

ကိုတင်ထွတ်က အထွန့်တက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်ကိုတင်ထွတ်- ကျွန်တော်လဲ ဒါပဲစဉ်းစားမိလို့ ပြန်ရုံထင်ပါရဲ့လို့ ပြောမိတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အဖြေမရှိပဲ ပုစ္ဆာတခုကို ကျောက်တံကျိုးနဲ့ သင်ပုန်းကွဲမှာ ဖိတွက်နေတဲ့ ကလေးတယောက်လို ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကံအကျိုးပေးဟာ တကြိမ်မှာ ကမ္ဘာပျက်သလို ပွက်ကနဲ ထမဲ့ဟန်မျိုး..... ဖြစ်နေသလားမသိဘူး.....”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ အခုထက်ထိ ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်သေးဘူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့- ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပါ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိလို့မေးတယ်မထင်ပါနဲ့၊ ဒါလောက် အရှိန်တက်လာပြီး အမျိုးမျိုး စိတ်ဝေဒနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာတောင် မဆုံးသေးဘူးဆိုတော့ ဆန်းနေ သလားလို့ပါ.....”

အဆန်းတကြယ် ဖြစ်၍နေသည့် ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းတွင်..... ဆန်းနေသည်ဟု ထင်နေသူကို ကျွန်တော် စိတ်ကွက်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။ ‘ကျွန်တော်-မမနှင့်-ညို’ တို့၏ တြိဂံအချစ်ဇာတ် လမ်းသည် ကိုကြီးအောင်၏မှတ်တမ်း၌ အတော်ကလေးပြည့်စုံစွာ ပါရှိခဲ့၏။ သာမန်စာဖတ်သမား တယောက်အဖို့..... ဝတ္ထုကြောင်းတခု၏ အထွတ်အထိပ်မှန်သမျှ စုံစေ့ပါပေသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပါ၏။ လျှို့ဝှက်သဖိုဇာတ်လမ်းဖြစ်စေ၊ အသံကွဲဇာတ်လမ်းဖြစ်စေ- ကိုကြီးအောင်နှင့် ကျွန်တော် တို့ ဆုံတွေ့ဆက်ဆံကာ တဦး၏ဘဝနှင့်တဦး ယှက်နွယ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရင်ခံသံများမှာ ဘဝနိဂုံးရောက်သံ၏ မြန်ရှိန်နှုန်းနှင့် မခြားပါပေဟု ထပ်ဆင့်အတည်ပြုလိုက်ချင် ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် မမနှင့်အပေါ်တွင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခြင်း မည်သည့်အခါကမှမရှိခဲ့၊ ၎င်းသည့်တိုင် မမနှင့်သည် ကျွန်တော်၏ဘဝ၌ ခွေးတကောင်၏ အမွေးအဖွားအတွင်း၌ ခိုအောင်း နေသော ခွေးလေးကဲ့သို့ လှုပ်ခါ၍ချမရအောင်ပင် စိုးမိုးစီးနင်း၍နေခဲ့၏။ နှလုံးသား၏ ဆန္ဒအရ ညိုနှင့် တွေ့ကြုံချစ်ကျမ်းဝင်ခဲ့သောအခါ ကျပြန်တော့လည်း မမနှင့်သည် ကျွန်တော်၏ အသံမျဉ်းပြိုင် ဖြစ်၍လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလည်း မည်သည့်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် မှန်းမသိ၊ မမနှင့်၏အာဏာစက်မှ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပဲ တပဲလည်လည် ဖြစ်နေပြန်

သောအခါ..... ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားသားတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော အပြုအမူတစ်ခုကို ဇွတ်မိတ်ပြုလုပ်ခဲ့ပါ၏။ မယားနှစ်ယောက်ကို တနေ့တည်းတပြိုင်တည်း လက်ထပ်ယူဝံ့သော ဇာနည်ဘွားဖြစ်၍ လာခဲ့၏။ ၎င်းသည့်နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော့်သံသရာသည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲရှုပ်ထွေး၍ လာခဲ့ပြန်ပေသည်။ သို့သော်... ကျွန်တော့်ဘဝ၏ နိဂုံးကား- အဆုံးသတ်သို့ ရောက်၍မလာသေးပေ။ မိမိဝမ်းနာသည်ကို မိမိအပြင်မသိနိုင်ပေ-ဟု ဆိုရလေသော် ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ပြီးဆုံးခြင်း မရှိသေး.....ဟု ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်က အလိုလိုသိပြီးဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးမချနိုင်သေးပဲ နောက်ဆုံးကောက်ရိုးတမျှင်အဖြစ် ရခိုင်ပြည်သို့ လွမ်းခရီးထွက်ဖူးရင်း ကျွန်တော့် အတိတ်လိပ်ဥများလည်းတူးရင်း လွန်လေပြီးသော အတိတ်တိုင်းပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဟု ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းသည့်အခါ၌မူကား ကျွန်တော့်သရုပ်သကန်တို့မှာ ကိုယ်ရုပ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတော့ပဲ နာမ်ဓာတ်ဖြင့်သာ ပတ်သက်နေသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ထပ်ဆင့်ဝန်ခံရပါမည်။

ကျွန်တော့်အယူအဆတစ်ခုရှိ၏။ မံသစက္ခုနှင့်ရှုမြင်နိုင်သော အကြောင်းအရာတို့ကို ပရမာနုမြူတို့ဖြင့် သံသရာရှည်ခဲ့သော ဖြစ်စဉ်တို့က လောလောလတ်လတ်၌ ဆင်ခြေပေး၍အနိုင်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မြင်မိ၏။

အဆုပ်အကိုင် အထိအတွေ့ဖြင့် လက်တွေ့ပြသနိုင်မှုမရှိသမျှ နာမ်သဘာဝ မပီမပြင်ဖြစ်တတ်ပေရာ..... ပစ္စုပ္ပန်မှအပ မည်သည့်အကြောင်းအရာမှ ရေရာခြင်းရှိမည် မထင်ပေ.....။

အဖြေ.....

ရေရာခြင်းမရှိသော အခါကာလ၌ အဖြေရှာခြင်းသည် သဘာဝတရားနှင့် ဆန့်ကျင်သည်မည်ပါ၏။ သဘာဝ၏ အဆုံးအမသည်လည်း ထိုသို့သော အခါမျိုးများ၌ ပြင်းထန်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိသမျှ “တဘဝ”၏ အမျှင်ပြတ်ထွက်နိုင်ခြင်းမရှိနိုင်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ရာ စွဲလန်းမှုအမျှင်အတန်းစွာဖြင့် ဤမျှခရီးဆန်းခဲ့မိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ တနေ့ခေတ်တွင် လူသာမန်တို့ လက်ခံနိုင်ဘွယ်ရာမရှိသော အဖြစ်ဆန်းများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြန်၏။

ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကား ကိုကြီးအောင်၏ မှတ်တမ်းနှင့်ပင် ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ဆိုလိုကဆိုလိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော်....

ထိုသို့သောကြောင့်ပင် ကိုတင်ထွတ်က (ဒီလောက်အရှိန်တက်လာပြီး အမျိုးမျိုး စိတ်ဝေဒနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာတောင် ဖိုးထွန်းနိုင်ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူးဆို တော့..... ဆန်းနေသလားလို့ပါ.....)ဟု ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ဟမေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုတင်ထွတ်က ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းဟာ ရန်ကုန်မှာတင် အပြီးသတ်ခဲ့ပြီလို့ ထင်လို့လား.....”

ကိုတင်ထွတ်က ပြုံးလေသည်။

“မပြီးသေးပါဘူး- ကိုတင်ထွတ်ရာ....”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သိချင်တာကို ဖြေပါလားဗျာ.....”

“ဘာကိုတုန်း ကိုတင်ထွတ်.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် လမ်းမဖက်သို့ နားစွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ကြေးစည်သံကား ဝေးရာသို့ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ သတ္တလောက တွင် ပြောသူနှင့်နားထောင်သူ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားရပြန်၏။

“မမမေ့ရာကို ခင်ဗျားညှိနဲ့ တနေ့ထဲ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူက သွားပြော သလဲ.....”

ကိုတင်ထွတ်သည် သမိုင်းသုတေသီပီပီ အစပြန်ကောက်၍ မေးပြန်လေသည်။

“ဖိုးသာဂိပါဗျာ.....”

“ဖိုးသာဂိ ဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖိုးသာဂိပါ ပြန်ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့....”

“အဲဒီအရှည်ကြီးကိုပဲ ကျွန်တော်နားထောင်ချင်တယ် ဆိုရင်ကော.....”

ဖိုးသာဂိကို ၎င်းသို့ တရားခံတင်လိုက်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ရှေ့နောက်ဝဲယာမှ တိုက်ခတ်ခဲ့ သော မုတ်သုန်လေတို့၏ အကြောင်းအရာတို့ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ချန်ခဲ့သည့်နေရာမှ ပြန်ကောက်ရမည်ဆိုပြန်သော်....

ညဉ့်နက်သန်ကောင်တွင် အမှောင်တွင်း၌ ရွက်ဖွင့်ရွက်တိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ရသည့်ညက ကျွန်တော်သည် မမနှင်းက ဘာကိုများ မေးလေမည်နည်းဟု သည်းခံကာ နားစွင့်ခဲ့ရ၏။ မမနှင်းကား- မိန်းမပါး တဦးဖြစ်လေ၍ တိုက်ရိုက်တည့်တိုး မေးမြန်းခြင်းမပြုပေ....။ သို့သော်.....

“မောင်ထွန်းနိုင်..... မမနှင်းကိုချစ်ရဲ့လားလို့တော့ ၁၆-နှစ်အရွယ် လုံမငယ်ကလေးလို တီတီတာတာ မေးချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိဘူး၊ အဲသလိုမေးရင်လဲ မောင်ထွန်းနိုင်က ရယ်မှာပဲဆိုတာ မမနှင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမနှင်းကို တနေ့ကျပစ်သွားမှာလား ဆိုတဲ့အမေးကိုတော့ မေးချင်တယ်”

မမနှင်းသည် အိမ်ဖက်သို့ကျွန်တော် လှေဦးလှည့်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲတွင် ကြာကြာ ကြီး မြိုသိပ်ထားရန် မစွမ်းတော့သဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ရင်တွင်လည်း ဒိတ်ကနဲခုန်၍ သွားရပေတော့သည်။

“အချိန်မတော်ရင် ပေတရာလမ်းက တစမ်းပါအုံးတဲ့ မမြရင်ရေ- ဇွတ်အော်ကာ လူသူနိုးအောင် အလွန်းဆိုးဝါးတဲ့ ချစ်သူမောင်ရော ရေလည်အောင်ပြော သဘောရှိမောင်ရေ- မြရင်မပြောဘူး ထင်သလိုနေ” ဟူသော ငယ်ငယ်ကသီချင်းတပုဒ်ကို ကျွန်တော်ပြေးသတိရလိုက်မိပါသည်။ အချိန် မတော်တွင် ကျွန်တော့်ကိုနိုးကာ ကာလပြောင်းပြန် မမနှင်းကရွက်လှေစီးခိုင်းပြီး၊ ရုတ်တရက် အဖြေရ ခက်သော မေးခွန်းကိုထုတ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း (ကျွန်တော်မပြောချင်ဘူး...၊ မမနှင်းထင်သလို နေနိုင်တယ်) ဟု ပြန်ပြောရလေမည်လား.....။

ကျွန်တော်သည် ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာသော အိမ်ထောင်ရေးလမ်းသစ်တခုကို တိတိတဆိတ် တီထွင်ထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရှဉ့်ကပျားအုံကို ခါချသည့်အဖြစ်မျိုးကို မလိုလားနိုင်ပါ။ မမနှင်းအဖို့ ပျားသလက်ကြွေခြင်းမရှိပဲ၊ မယားသက်ရှည်ကြာလိုက ရှည်ကြာနိုင်သည့်အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပေးထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမတယောက်ကို ကြင်ဖက်ဇနီးအဖြစ် လက်ခံခဲ့ပြီးမှ ထိုမိန်းမတွင် လက်ညှိုးထိုးပြစရာ အပြစ်မရှိသရွေ့ ကျွန်တော်က စတင်ပစ်ခွာခြင်းပြုရန်လည်း ကျွန်တော်မရည်ရွယ်ပါ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည်လည်း ထိုမျှအထိ မာကျောခြင်းမရှိဟု ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်- “ကျွန်တော်ကစပြီးတော့- ပစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူးမမနှင်း၊ အဲဒါတော့စိတ်ချ...” ဟု ပြောလိုက်ရပါ၏။

မမနှင်းကလည်း မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်ကာ “မမနှင်းကစပြီးတော့လဲ ဘယ်လိုလုပ် ပစ်သွား နိုင်ပါ့မလဲ မောင်ထွန်းနိုင်ရယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ စလယ်ဝင်ဖင်မမဲခင်က ကွဲမလား-ဘာလား ဆိုတာတွေကို ထည့်စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ ပေါ့.....”

ကျွန်တော်ကစိတ်မရှည်သဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်၏။ မမနှင့်ကား စိတ်ဆိုးဟန်မပြပေ။ နောက်ထပ်လည်း စကားမပြောတော့ပဲ ခပ်မဆိတ်သာ နေလိုက်၏။ ညဉ့်လယ်တွင် လေလမ်းတိုမှာ မှန်ကန်ခြင်းလဲမရှိ၊ အားအင်လည်းနည်းပါးလွန်းသဖြင့် တအိအိဖြင့်သာ အိမ်ဖက်သို့ ရွက်ကြိုးဆင်ကာ လွင့်လာခဲ့ရ၏။ ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်သော်.... နံနက်နှစ်နာရီထိုးလှ ဖြစ်၍နေသည်ကို ကန်စပ်မှ မာကြူရီမီးသီးအလင်းရောင်ဖြင့် လက်ပက်နာရီကို ငဲ့ကြည့်မိရာမှ သိရ၏။ မမနှင့်က လက်ထဲမှ ကျွန်တော့်ရီကော်တာကလေးကို ပြန်ပေးကာ.... “မမနှင့် တော်တော်နဲ့ ရေနစ်အုံးမှာ မဟုတ်သေး ပါဘူးနော်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါပြောပြောလေသည်။ ကျွန်တော် ဘာတခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ပဲ မမနှင့်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့မိပါ၏။

မိန်းမနှင့်ယောက်ျား အိမ်ထောင်ကျ၍လာကြသောအခါ၌ အဆုံးစွန်သောစစ်ပြေငြိမ်းမှုသည် ဖဲမွေ့ရာ ပေါ်၌ အဆုံးသတ်ကြရစမြဲဟု ဆိုပါ၏။ အချစ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ တနေ့တာ၏ နိဂုံးညဉ့်အမှောင် ဖုံးလွှမ်းလာသောအခါ၌ ကာမေငါးကျင်း ဆားငံတွင်းသည် ကျွန်တော်-ကျွန်မတို့၏ ခြေဆေးရာစမ်းရေအိုင်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်ဟု စေ့ငမိကြသူတွေ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်မျှ ရှိခဲ့ကြသည် ဟုလည်း ပမာပြုကြလေသည်။ “အိပ်-စား-ကာမ” မနုဿတို့၏သဘာဝကို မည်သူသည် လွန်ကဲ တော်လှန်နိုင်ပါသနည်း။ အတွေ့ကိုရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။ နီးစပ်မှုသည် အန္တရာယ်စက်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသားတို့ ဘာပြန်ကျားတပြန် ဖြစ်တတ်ကြသော်လည်း ကိလေသာမူကား- သရဖူ ဆောင်းတတ်သည်-စသဖြင့် ရှောင်ရန်ဆောင်ရန်များ အညွှန်းပြုကြသည်မှာလည်း အကယ်တန္တူ သတ္တုချ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ (လူ)ဟူသောသဘာဝကို တော်လှန်နိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့် သတိပေးနှိုးဆော်စာတွေ ဖြန့်ဝေသကဲ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူသည်ကား-ဘုရားခန်း၌ ဘုရားဝတ်ပြုတတ်သည်နှင့်အမျှ ကားစင်ကုန်းရောက်သော်.... လက်မရွံ့ဖြစ်ရန်ဝန်မလေးပဲ၊ ကြာခြည် ယံ ကျပြန်တော့လည်း “ဗိုလ်တထောင်တင်နိုင်သောလေးကို ဆယ်ကြိမ်မက တင်နိုင်ပေသေး၏” ဟု အစွမ်းပြလိုသူများ ဖြစ်တတ်ကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း လူဆန်သောလူတယောက်ဟု ဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပါပေ.....။

ကျွန်တော်မမနှင့်ကို ခင်ပွန်းလင်အဖြစ်နှင့် အမြဲတာဝန်ကျေခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်နှင့် အုံးစက်ရာယှဉ်တွဲ၍ နေပြီဖြစ်သော မိန်းမတယောက်ကို အနုဆယ်ပါး တပါးအပါအဝင် မဖြစ်သမျှ ချစ်ရေစင်ပက်ဖြန်းနိုင်ရပါမည်။ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန် ဆိုသည်မှာ သည်နေရာ၌ကား ထည့်တွက်ရန်မလိုလှဟု ထင်ပါ၏။ သဘာဝကတောင်းဆိုသော တာဝန်ဝတ္တရားဟူသည်မှာ

လူယောက်ျားတို့အဖို့ မချစ်ပေမင့် အောင့်ကာနမ်းနိုင်သည့် အမှုကိစ္စမျိုးချည်းပင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ယခုအခါ အသက်ဖြောင့်ဖြောင့် ရှူတတ်နေပါပြီ။

မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်၌ ဝိသာခါဆုမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ်တောင်းတတ်ပေရာ.... ထိုညကလည်း (ကျောင်းအမကြီး ဖြစ်ပါရစေ)ကို သူတိုးတိုးကလေး ညည်းရှာပေးသေး၏။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ၌မူ- ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းသွား အတူတူ မြင်သူ အပေါင်း စိတ်အယဉ်နွဲ့ပျောင်းစေသည့် လင်မယားလှလှကလေးတွေ ဖြစ်မြဲဖြစ်နေကြပြန်၏။ ကျွန်တော်သည်မမနှင်းကို ကျောင်းသို့ပို့ပြီးသောအခါ၌ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည့်နောက် မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိ၏။ စံသာရွှေတို့နှင့်၎င်း၊ ကိုတင်ထွတ်တို့နှင့်၎င်း၊ ကိုဇော်ဝေတို့နှင့်၎င်း သူတို့ရှိလေ့ရှိသော နေရာများ၌ တွေ့ဆုံကာ- ရယ်လားမောလား စကားစမြည် ပြောခဲ့မိ၏။ သူတို့တတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို တညီတညွတ်တည်း ပြောကြသည့် စကားမှာကား.... “နောက်ဆုံးတော့ ဒို့တတွေဆုတောင်းပြည့်တာပါပဲ ထွန်းနိုင်ရာ၊ မောင်ရင်နဲ့ မမမေဂျာတို့ ယူဖြစ်ကြတာပါပဲ မဟုတ်လား...” ဟူသော စကားဖြစ်ပါ၏။

“အေးပါဗျာ.....၊ မရှောင်သာတဲ့ လမ်းမြောင်ကြား အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့မိပတာကိုး.....”

ကျွန်တော်ကလည်း စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်ကြောင်း ကြွားလို၍ စာသံ ပေသံဖြင့် ပြန်ပြောရ၏။

“အော်-အေး- အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက်သွားတယ်ဆိုလို့ ဖိုးထွန်းနိုင် အခုကော လမ်းလျှောက် သွားသေးလား၊ ဟိုတခါတုန်းက ဖိုးသာဂိဆိုတာ တကယ့်သရဲအောက်မေ့လို့ ဖုန်းနဲ့တင်ပါး တသားထဲကျအောင်ကို ပြေးတော့တာပဲ”

ကိုတင်ထွတ်သည် ဖိုးသာဂိနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင် ဇာတ်ကြောင်းလှန်လိုက်၏။ အခြားသူ များမှာလည်း ဖိုးသာဂိကြောင့် သံလျင်ဖက်၌ စိတ်ကွက်စရာများ ကြုံခဲ့ကြရသည်ကို လုံးဝမသိကြ သဖြင့် ဖိုးသာဂိစပ်စုတတ်ပုံမျိုး ဝေဖန်သမူပြုကြလေတော့သည်။ ကိုဆွေဝင်းသည်သာ နှုတ်ဆိတ်ကာ ပြုံးနေလေသည်။ ကိုဆွေဝင်းသည် ညှို့ဘာဘက ဖိုးသာဂိကို ဓားနှင့်ခုတ်မည်အထိ ရန်မီးပွားခဲ့ပုံကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့်ပင်.....။

“အခုတော့ အိပ်မက်ထဲ လမ်းမလျှောက်မိတာ အတော်ကြာနေပြီဗျ”

ကျွန်တော်သည် အဖြေကို ရိုးရိုးပင်ပေးလိုက်မိပြီးမှ..... ဖိုးသားဂိုပျောက်ကွယ်နေသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရသဖြင့်- “နေပါအုံး၊ ဒီကျောင်းဆရာကို ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ တခါထဲတွေ့လိုက်ရပြီး မတွေ့တာအတော်ကြာနေပြီ....၊ ဘယ်မှာသွားပြီး ကြောင်ဆရာ ဖြစ်နေပြန်ပြီတုန်း.....” ဟု မေးလိုက်မိပါသည်။

“ပုတီးစိပ်နေလေရဲ့.....”

“ဗျာ..... ပုတီးစိပ်နေတယ်.....”

မြန်စာဂုဏ်ကိုဇော်ဝေက သတင်းစုံရသူပီပီ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩရလေသည်။ ဖိုးသားဂိုသည် ခူးနေရာခူး၊ တော်နေရာတော်မနေပဲ နေရာတကာတွင် နှာခေါင်းတို့အနံ့ခံတတ်သည်မှာ အများပြည်သူ သိတော်မူကြသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်..... စိတ်ကလေးကသောက်သက်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားလာတတ်သူတယောက်က ဤသို့ပုတီးဂိုဏ်းထံ ရောက်၍သွားသည် ဆိုသည်မှာမူ- မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်ရသနည်း။

မည်သို့ဖြစ်ရသနည်းဆိုသော်- ကိုကြီးအောင်ကြောင့်ပင်ဟု ကိုဇော်ဝေက ဆက်လက်၍ပြောပြ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် မန်းတက္ကသိုလ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက်- များစွာမကြာမီပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံဝေယျာဝစ္စတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရာ.....၊ ဖိုးသားဂိုနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဖိုးသားဂိုသည် လူစည်ကားရာ အရပ်တခုဖြစ်သော ဓမ္မာရုံထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တဦးဖြစ်သည်။ ယောဂီရောင်တဘက်ကလေးများ လောပတ်ထိုး၍ ဓမ္မာရုံတွင် ဘုရားဝတ်ပြုရန်လာကြသော ကျောင်းသူကလေးများကို စောင့်ရှောက်ရခြင်းအလုပ်၌ ပျော်မွေ့နေရှာသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်... တနေ့သောအခါ၌ အပျော်အမွေ့လွန်ပြီး သဒ္ဓါကျွန်ဖြစ်၍လာခဲ့၏။ သိက္ခာမရှိရန်ကောဟု မိန်းကလေးက ဖိုးသားဂိုကို စိတ်နာဘိ၏။ ဖိုးသားဂိုမျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်ကာ အသဲဆတ်ဆတ် ဖျတ်ဖျတ်လူးလေတော့သည်။ ကိုကြီးအောင်က ထိုအခါကျမှ ဖိုးသားဂိုကိုသစ်တပင်အောက် မရောက်နိုင်လင့်ကစား စိပ်ပုတီးဖြင့် ကျိတ်ပြီးဖြေပြရာရှာရန် သွန်သင်ဆုံးမ၏။ ဖိုးသားဂိုလွယ်လွယ်နှင့်ပင် ပုတီးသမား ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖိုးသားဂို ပုတီးသမားဖြစ်သွားသည် ဆိုသောအခါ လက်ဦး၌ အံ့ဩကာရယ်မောမိ၏။ ပြီးမှ- တစုံတခုကို သတိရမိသဖြင့် “နို့-သူက ဘယ်နေရာမှာ ပုတီးသွားစိပ်တုန်းဗျ” ဟု မေးလိုက်မိ၏။

“ပုတီးသမားတွေ ရောက်ရောက်နေတဲ့ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှာပဲပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် နေရာမှငေါက်ကနဲထပြီး ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှလည်း ကိုဆွေဝင်း ပြေးဆင်းလိုက်လာခဲ့လေသည်။ ကိုဆွေဝင်းသည် မော်တော်ကားနားအရောက်၌ ကျွန်တော့်ကို မှီလာသောအခါ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲပြီးလျှင်..... “ဒါလောက်ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ရာ- သူ့ခမျာကတော့ သူ့ဖက်ကနေ ကောင်းမှုကုသိုလ်တခု လုပ်တယ်အထင်နဲ့ လုပ်မိရာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကိုပျက်စီးစေလိုတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု အမောတကော ပြောလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ မိမိတွေးမိသည့် သင်္ကာယနမကင်းသော အကြောင်းအရာတွင် မထင်ပဲ သဲလွန်စတုရဘွားကနဲ ပေါ်လာသောကြောင့် “ကဲဗျာ-ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါအုံး” ဟု ကိုဆွေဝင်းကို ကားပေါ်၌ တပါတည်းခေါ်တင်လာခဲ့မိ၏။ ပြီးမှ..... “ကျွန်တော့်ကို ပျက်စီးစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့မဟုတ်ပဲ..... သူ့ဖက်ကနေ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တခု လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာက မရှင်းပါဘူးဗျာ..... သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါအုံး” ဟု စကားနှိုက်လိုက်ရပါ၏။

ကိုဆွေဝင်းက ပြောပြမှပင် လက်သည်တရားခံကို ပြုပြရှင်းရှင်းလင်းလင်းကနဲ မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။ အော်-ဖိုးသဂိုကား ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ကြောက်စရာသတ္တဝါဆန်း ဖြစ်ပေသည်တကား.....။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ပဲသိပါတယ် ကိုထွန်းနိုင်၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားတွေတော့ မသိကြသေးပါဘူး”

ကိုဆွေဝင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖြေသိပ်ရန်ကြိုးစားသေး၏။

“ပြောမှာသာပြောဗျာ.....”

ကျွန်တော်မသိသေးသည်ကို သူမသိ၊ သူသိထားပြီးသည်ကိုသာ ကျွန်တော်ကသိချင်၍ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သောကြောင့် အမြန်မေးရခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားညိုနဲ့လက်ထပ်ထားတယ် ဆိုတာကို ဖိုးသဂိုသိသွားတယ်....”

“ကိုကြီးအောင်ဆီက ကြားမှာပေါ့....”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုကြီးအောင်ဆီကမဟုတ်ဘူး.....”

“ဖိုးသဂိုက အကြားအမြင်ပေါက်နေပြန်လို့လားဗျာ.....”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ.... စိတ်အေးအေးနဲ့ နားထောင်ပါအုံး- ကိုထွန်းနိုင်ရာ.....၊ လောမကြီးစမ်းပါနဲ့.....၊ လောဘနဲ့ဒေါသဟာ ..... နံရံတချပ်ပဲခြားတာ မဟုတ်လား....”

“ပြောဗျာ.....၊ ပြောဗျာ...၊ ကံတရားက ဘယ်လောက်တောင်များ ကလီကမာလုပ်သတဲ့လဲ.....”

ကိုဆွေဝင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။ ကျွန်တော်ကား လူရှင်းသော ဦးဝိစာရ လမ်းမကြီးတွင် မောင်းနှင်နေရသည့်တိုင် စိတ်ကမရှင်းသောကြောင့်ပေးလားမသိ၊ အသွားအလာများကို ရှောင်ရတိမ်းရ ခက်နေကဲ့သို့ ခံစားနေရကား ရင်ထဲတွင် ကြပ်၍နေလေသည်။

“အေး-ခင်ဗျားပြောတာဟုတ်တယ်၊ ကံတရားကို ကလီကမာလုပ်တာပါပဲ။ ကိုကြီးအောင်တို့ ဆရာတော်တပါးနဲ့ သံလျင်ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ပေါ် ရောက်ကြတုန်းက ခင်ဗျားညိုနဲ့ ရနေကြပြီဆိုတာ သိခဲ့တာမှန်တယ်၊ ကိုကြီးအောင်ကတော့ ဘယ်လိုမှနှုတ်ဟခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးအောင်ရဲ့ ဧည့်သည်များကလဲ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ- သိတာကတော့ ကိုကြီးအောင်တို့ စီနင်းလာကြတဲ့ကားကို မောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဒီလူဟာ တညင်မှာ ရန်ကုန်မြစ်ရိုးတလျှောက် စပိဘုတ်မောင်းပေးရတဲ့လူဗျ၊ အဲဒီတုန်းကလဲ ဖိုးသာဂိညွန်လိုက်လို့ လိုက်ရှာကြတာပဲ မဟုတ်လား.....၊ ဖိုးသာဂိဟာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို ကျောင်းတော်ကရန်စ ရှိခဲ့ဘူးတာမို့ မလိုက်ပဲနဲ့ သူ့ကားဆရာကို ခေါ်ချင်ခေါ်သွားဖို့ထဲလိုက်တယ်၊ ကားဆရာက ကိုထွန်းနိုင်ညိုနဲ့ အကြင်လင်မယားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ခဲ့သိခဲ့တယ်၊ ဖိုးသာဂိကို ပြန်ပြောပြတယ်၊ ဖိုးသာဂိက.....”

“ဖိုးသာဂိက မမနှင်းကိုသွားပြောလိုက်ရောဆိုပါတော့-ဟုတ်လား.....”

ကျွန်တော်က ကားမောင်းရင်းမှပင်- ကိုဆွေဝင်း၏ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိရာ ကိုဆွေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကောင်းပေါ့ဗျာ....”

ကျွန်တော်ထိုမျှသာ ပြောလိုက်နိုင်ပြီး မချင့်မရဲနှင့်တက်တချက် ခေါက်လိုက်မိပါ၏။

ညကမမနှင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ရွက်လှေပေါ်၌ (မမနှင်းကိုမောင်ထွန်းနိုင် တနေ့ကျ ပစ်သွား မှာလား) ဟူသောစကားမျိုး ပြောခဲ့၏။ ၎င်းမှာ ဖိုးသာဂိထံမှ ကြားနာခဲ့ပြီးဖြစ်သော အကြောင်း အရာများကြောင့် မမနှင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်ရည်ခံထိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့မဟုတ် ပါကလည်း မည်သည့်နေ့တွင် ချိန်ခွင်လျှာအစွန်းထွက်လေမတ်ဟု ထောက်စမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မမနှင်းသည်လည်း.. အင်းလျားဆောင်မှ... သူ့သူငယ်ချင်းမများ၏ ညစာစားပြဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာ တိုင်းပြည်ပျက်တော့မည့်ပုံပမာ ထိုနေ့အထိ အပြေးအလွှား သတင်းပေးတတ်ရှာသော ဖိုးသာဂိ၏ မဟာကရုဏာကို ကျွန်တော်အံ့ဩရပါ၏။ ဒေါသလည်းဖြစ်မိသည်။

“ခင်ဗျားဟာ- ဖိုးသာဂိဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကြားတော့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ မသိုးမသန်ဖြစ်ပြီး မေးစမ်းကြည့်ဖို့ ထွက်လာတာမဟုတ်လား ကိုထွန်းနိုင်”

‘ကျွန်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မသင်္ကာမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကျွန်တော်မဖိတ်ပဲနဲ့ ရောက်လာတာရယ်- ကိုကြီးအောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်နေတာရယ်၊ မမနှင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာရယ်ကို ပေါင်စပ်ပြီး သူ့ကိုတော့ စစ်စစ်ဆေးဆေးလုပ်မှပဲလို့ သဘောပေါက်မိလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မဆိုင်တဲ့သူတွေက ဝင်ရောက်စွတ်ဖက်တာကို အမုန်းဆုံးပဲ၊ သူတို့ကတော့ လူမှုရေးကြောင့်တို့ မေတ္တာစေတနာတို့ကြောင့်တို့ ဆင်ခြေပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ရှိနေကြလျက်က သူများဒုက္ခအတွက် ပူပန်ပေးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်မယုံနိုင်ဘူး ကိုဆွေဝင်း၊ လူတခုပူမှဆယ်ကုဋေထဲမှာ သူများအတွက် ဘယ်သူကများ ကျိုးကျိုးစားစား ငဲ့ကွက်နေမှာလဲဗျာ.....”

ကျွန်တော်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ကားအရှိန်ကို လျှော့လိုက်ပြီး တောင်ဖက်မုဒ် ဓာတ်လှေကားရှိရာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။ နေ့လည်နေ့ခင်းဖြစ်လေ၍ ဓာတ်လှေကား၌ လူရှင်း၍နေရာ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဆွေဝင်းသာလျှင် တခေါက်သတ်သတ် အခြားသူ မပါပဲ ကုန်းတော်ပေါ်တက်ခွင့်ရ၏။ ဓာတ်လှေကားအတွင်း၌ ကိုဆွေဝင်းက “နေပါအုံးကိုထွန်းနိုင်- ခင်ဗျားရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ အစိုင်အခဲမှာ ဘယ်လိုခံပြင်းချက်တွေ ပါနေသေးသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သိချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားဖိုးသာဂိနဲ့ သွားတွေ့မလို့လုပ်ရာမှာ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာတွေပေါက်ကွဲမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားမှ ဖြစ်မယ်” ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း..... “ဘာတုန်းကိုဆွေဝင်း၊ ဖိုးသာဂိဟာ ကျွန်တော့်လက်တဆုပ်စာကလေးမို့ လုပ်လိုက်ရင် မသက်သာဘူးလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဟန့်တားသင့်ရင် ဟန့်တားမလို့လား၊ မရဘူး- ကျွန်တော့်ကိုမဖျောင်းဖျနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ် ကျွန်တော်မမနှင်းကို ဖြန်းစားမြင်းစားကြီး လက်ထပ်ယူလိုက်ရတာလဲ သူ့ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ထင်တယ်၊ အေးလေ- မကြာခင်သိရမှာပါပဲ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာကိုဦးတည်သလဲဆိုတာ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပါ၏။ ကိုဆွေဝင်း လည်း လက်လျှော့သည့်အလား နောက်ထပ်စကားမဟော့ချေ။

“ကိုကြီးအောင်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ပုတီးစိပ်ကြလေ့ရှိလဲ”

“နောင်တော်ကြီး ဘုရားဖက်မှာလို့ ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ခြေချမိသောအခါ ရွှေတိဂုံပုံစံအငယ်ဖြစ်သော နောင်တော်ကြီး စေတီမြတ်တည်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကြဖြင့် လာခဲ့မိပါသည်။ ကိုကြီးအောင်တို့ကိုကား မတွေ့ရချေ။ ထိုမှတဖန် စရပ်ကြိုစရပ်ကြား စရပ်အများကို တခုမကျန် လိုက်လံကြည့်ရှုမိ၏။ မတွေ့ရပြန်ချေ။ ပန်းသည်ကလေးများသည် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်၌ တပတ်ပြီးတပတ် လျှောက်၍နေသော ကျွန်တော်နှင့်ကိုဆွေဝင်းကို လှမ်း၍ကြည့်ကြကာ- “ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ကုသိုလ်ယူသွားကြပါလားရှင်” ဟု လှမ်း၍ပန်းရောင်းကြပါ၏။ ပန်းသည်တို့သဘာဝ ပြောကြသော စကားဖြစ်ပေသော်လည်း (ရှင်တို့တော့ အကုသိုလ်များတော့မဲ့လူတွေပဲ၊ တရားနဲ့ဖြေကြစမ်းပါအုံး ဖြေကြစမ်းပါအုံး) ဟု စောင်းရိပ်ပြောသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါသည်။ တဖန်- ရေချမ်းသည်တို့ကလည်း ရေအကျိုးဆယ်ပါး ပြည့်ပုံကို ကျက်မှတ်ထားသမျှ ရွတ်ပြကြ၏။ ကျွန်တော်ကား- မိမိအတွက် ဆုတောင်းသူသည် ကျင့်စဉ်မပြည့်သူဖြစ်ပြီး တပါးသူအတွက် ဆုတောင်းသူသည်ကား စိတ်ငြိမ်ဆေးရှာသူဟု ခေတ် လူငယ်တို့၏ အယူအဆရှိထားသူ ဖြစ်သောကြောင့်.... “ဖိုးသာဂီအတွက်သာ ခလုတ်မထိဆူးမငြိလို ဆုတောင်းပေးကြပေါ့” ဟု စိတ်ထဲမှ လှမ်းပြောနေမိပါ၏။

စေတီတော်ကြီးအား လက်ဝဲလက်ျာ အတော်များများ ပတ်မိသောအခါ ကိုဆွေဝင်းက ကျွန်တော်ကို ခေတ္တမျှဝင်၍ ဘုရားဖူးရန်တိုက်တွန်း၏။ ဘုရားပေါ်ရောက်ပြီး ဦးမချဖြစ်မည်ကို ကိုဆွေဝင်းက စိုးရိမ်ပူပန်လေသည်။

“ဒါဖြင့်လာလေ အပေါ်ပစ္စယံက တဝဂ္ဂမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားဖူးကြတာပေါ့...”

တဝဂ္ဂဘုရားသို့ တက်ရမည့်လှေကားမှာ ဗုဒ္ဓဟူးဒေါင့်တွင် ရှိနေလေရာ တောင်ဖက်သို့ပင် ပြန်၍ လာခဲ့ကြရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်နှာဝသို့ သင်းပျံ့သောရနံ့တခု စူးဝင်၍လာသဖြင့် ရနံ့လာရာသို့.... ဦးခေါင်းငဲ့ကာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အင်ကြင်းပန်းများ.....

ကျွန်တော်ဘဝတွင် တစုံတခု ဖြစ်တော့မည်ဆိုလေတိုင်း အင်ကြင်းပန်းတို့နှင့် ဆုံစည်းရလေ့ ရှိသည်ဟုပင် ဆိုရပါတော့မည်။ အဆုပ်လိုက်အခိုင်လိုက်ဖြင့် မြင်သူ လိုချင်မက်မောဖွယ်ရာ အင်ကြင်းပန်းခက်များမှာ အပင်မှချိုင်ကာစတိုင်းပင် ရှိသေး၍ပန်းစည်းဘဝ မရောက်မီပင် အလှအယက်ဝယ်ယူနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘုရားပန်းအိုးထိုးရန် လက်တွင်း တွင် ကိုင်နိုင်သမျှကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ပစ္စယံပေါ်တက်ခဲ့ပါ၏။ ပန်းသည်ကလေးက..... “အကိုတို့ ခုနက ပန်းမဝယ်တာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ ဒီပန်းတွေက ခုမှရောက်လာတာ....” ဟု ပြောပေးသေး၏။ ကျွန်တော်သည် အင်ကြင်းပန်းများ၏ ရနံ့ကြောင့် ရင်ထဲ၌လွှမ်းသလို ဆွေးသလို ကပိုကရို ကြီးများပင် ဖြစ်လာမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စယံပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ နေ့လည်နေ့ခင်းကြီး

ဖြစ်စေကာမူ..... အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ တရားဒေသနာတော် ဆင်ခြင်သူများ အရေအတွက် မသေးလှသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် တင်ပြင်ခွေထိုင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဘုရားအာရုံပြုနေကြရာ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဆွေဝင်းမှာ အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေလိုသဖြင့် အသံမပြုပဲခြေကို ဖော့နိုင်သမျှ ဖော့ပြီး တဝဂူဘုရားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲကြပါသည်။

ဘုရားမြတ်ထံပါးရောက်တိုင်း..... ကျွန်တော်၏ ဘဝလှေကားထစ်သို့ ပုံစံအသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းတတ်ပြန်သည်တကား.....

ကျိုက်ခေါက်.....

ကျိုက်ကလို့.....

ယခုလေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ....

အစုံသောဇာတ်လမ်းသည် ဤကုန်းမြေတွင် လာရောက်အဆုံးသတ်ပေပြီလား။

ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ခြေလှမ်းတုံ့စေလိုက်ပြီး.....၊ နေရာမှ ရွေးစေ့နံ့မျှပင် မရွှေ့နိုင်လောက်အောင် အဖမ်းစားကြီး ဖမ်းစားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မြင်ရသည်ကား..... ကိုကြီးအောင်၊ ဖိုးသာဂိနှင့် အခြားပိတ်ဖြူဝတ် သုံးလေးဦးဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံးသည် ဘုရားရှေ့တွင်ထိုင်ကာ၊ အာရုံပြုကာ ပုတီးစိပ်၍နေကြ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် သာမန်လူဝတ်လူစားဖြင့် ဖြစ်သော်လည်း..... ဖိုးသာဂိကား ဖိုးသူတော်ယောင်ယောင်၊ ဆေးဆရာယောင်ယောင် ပိတ်ဖြူဝတ်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ အခြားအချိန်၊ အခြားနေရာတွင်တွေ့ရပါက ကျွန်တော် အော်ဟစ်ရယ်မောမိမည်ဖြစ်သော်လည်း တဝဂူရုပ်ဖွားတော်ရှေ့တွင်၌ကား..... ဗုဒ္ဓအရှင်၏ အရိပ်တော် ထိုး၍နေသောကြောင့်ပေလားမသိ၊ ဖိုးသာဂိကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ သည်လူကို မြင်လျှင်တော့ ဒေါသအိုးကွဲ ဆယ်နေတက်ကပေလိမ့်မည်ဟု မာန်တင်းထားသမျှမှာလည်း မတွေးနိုင်.....မအန်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

အခန့်သင့်ပင်- ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို သိကြသည့်အလား၊ သူတို့အားလုံးသည် အာရုံပြုမှုရပ်ဆိုင်းကာ တပြိုင်တည်းလိုလိုပင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကြလေသည်။ ၎င်းသည်မှာ ကျွန်တော်၏ လက်ထဲမှ အင်ကြင်းပန်းရနံ့များကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ အပြုံးနွေးနွေးဖြင့် ကြိုဆိုလေသည်။ ဖိုးသာဂိကမူ မအပ်စပ်သောနေရာကို မမြော်လင့်သောသူ ရောက်လာသကဲ့သို့ မျက်လုံးပြုံး၍ကြည့်ပြီးမှ ကြောက်ပြုံးပြုံး၍ပြလေသည်။ လာစဉ်ကထားရှိခဲ့သော ဒေါသစေတသိတ်တို့မှာ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အရှိန်လျော့၍လာခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ ယခုကဲ့သို့ မမြော်လင့်ပဲ ပက်ပင်းပါ ဆုံတွေ့လိုက်သောအခါ၌လည်း စေတီတော်၏အရိပ်ကြောင့် လက်တွန့်သွားခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လူသူတော်ဖြစ်၍နေကာ ဗီသေန္ဓမ္မာမူ- လူထဲကလူပင်ဖြစ်သော ဖိုးသာဂိ၏မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့ ရင်ဆိုင်မိကြသောအခါ၌မူ သင်လဲလေမနုဿပေပဲ။ သင်ဘယ်ပြေးမလဲ...ဟု မာန်ခဲချင်သောစိတ်ရိုင်းတို့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင်း၌ လှိုင်းကြွလာပါ၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်း ကျိတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော်လက်ထဲမှ ဘုရားတင်မည့်ပန်းများကို အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ပန်းခိုင်ကြီးကိုင်၍ ရန်ပွဲဆင်ရမည့်ကိစ္စမှာ မလျော်ကန်လှဟု ထင်မြင်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့်- အင်ကြင်းပန်းများကို ဘုရားအိုး၌ထိုးပြီး၊ ခေတ္တဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ရ၏။ ဝတ်ပြုပြီးနောက်- နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၌မူ..... ပိတ်ဖြူဝတ်ဖိုးသာဂိကို မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဘယ်ထွက်ပြေးပလဲ- ကိုကြီးအောင်၊ သူ့ကိုကျွန်တော် တွေ့ချင်နေတာ”

ကျွန်တော်က အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်ပဲ ကသောကမျော မေးလိုက်မိ၏။

ကိုကြီးအောင်ကပြုံးကာ- “ငါ့ညီငရဲမကြီးစေချင်လို့ ငရဲပေးမဲသူကို ရှောင်ခိုင်းလိုက်တယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်၌..... မလောက်မလား သတ်ပုတ်တမ်း ကစားရမည်မှာ သူမှားမှား၊ ကိုယ်မှန်မှန်၊ လျော်ကန်သော အမှုမဟုတ်ပေ။ ဗဟုဝှစ်ကိန်းအားဖြင့်လည်း ငရဲသားကို ပွားများဖွယ်သာဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကြောင့်ပင် ကိုကြီးအောင်ကဖိုးသာဂိကို ရှောင်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ရှောင်ခိုင်းလိုက်ရသည် ဆိုကတည်းက ဖိုးသာဂိ၏ လက်ရာခြေရာတို့မှာ ကျွန်တော်သိထားသည်ထက် ပို၍များနေပြီ ဖြစ်ရပါမည်။

“ကျွန်တော်ငရဲမကြီးစေချင်တာက ဘုရားရှေ့မှာ အခြေအတင်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေတခုထဲပဲလား ကိုကြီးအောင်”

ကိုကြီးအောင်က “ကိုကြီးကို သူ့အကုန်ဖွင့်ပြောပြထားလို့ ကိုကြီးသိထားတယ်၊ ဒီဆင်ခြေတခုထဲ ကြောင့်ပဲ ညီလေး၊ မရှင်းတာရှိရင်တော့ မေးနိုင်အောင် ကိုကြီးစောင့်နေတာပါပဲ” ဟု သာယာညည်းပျောင်းစွာ ဖြေပါ၏။

“ကျွန်တော်မမနှင်းကို မယူမနေရ ယူလိုက်ရအောင် လှုံ့ဆော်တာ၊ သူ-မဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်ပါတယ်.....”

“ညိုဘဘက ဓားခုတ်မယ်လုပ်လို့ အညှိုးနဲ့ ဒီအကွက်ကိုထွင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး.....”

ကျွန်တော် ကိုကြီးအောင်ကို ကျွန်တော့်မျက်လုံးစိမ်းများထက် ပို၍စိမ်းသော စိမ်းစိမ်းကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီလူရဲ့အမူအကျင့်ကို ကိုကြီးအကဲခပ်တန်သလောက် အကဲခပ်ပြီးပါပြီ၊ သူဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကိုကြီးသေသေချာချာသိတယ်”

ကိုကြီးအောင်က ပြောတော့လည်း ကျွန်တော်ယုံကြည်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

“နို့... ဘာအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ သူကဝင်စွက်ရတာတဲ့လဲ.....၊ နောက်ပြီး မမနှင်းနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထပ်သလို ညိုကိုလဲတပြိုင်တည်း လက်ထပ်ထားတာကို သိရတော့လဲ ဘာဖြစ်လို့ မမနှင်းကို ဒရောသောပါး သွားပြောရတာလဲ၊ ဒီလူကျွန်တော့်ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးချင်နေရတာလဲ ကိုကြီး”

ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ်တယောက်လိုပင် မေးခွန်းတွေစီရရီပြုကာ အလှအယက် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်မိ၏။

“စေတနာအရင်းခံတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူပြောတယ်.....၊ အကြောင်းရင်းကိုတော့ လိုအပ်လာမှ ပြောပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံတာပဲ၊ သူပြောတာလဲ ဟုတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်ညီလေး.....”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်မေးရင်..... သူပြောမယ်ထင်သလား.....”

“ညီလေးဒေါသကို ညီလေးထိန်းနိုင်ရင် ပြဿနာကြီးကြီးဟာ သေးသေးဖြစ်နိုင်မှာပဲပေါ့....”

ကျွန်တော်သည် လူတကာတက်ခွင့်မရှိသော ပစ္စယံပေါ်မှ.... ချာကနဲလှည့်ကာ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ သည်တခါ၌..... ကိုဆွေဝင်းလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ ဒရောသောပါး လိုက်လာခဲ့ခြင်းမရှိတော့ပေ။

ဆီးတားမနိုင် ဆိုနိုင်ခဲ့သောအဆင့်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်၍ တမင်ချန်နေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကား ဖိုးသာဂိမည်သည့်နေရာတွင်ရှိရှိ အမိအရဖမ်းပြီး လည်စိညှစ်၍မေးရန် ရည်ရွယ်ထားသောကြောင့် ဘုရားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးသာဂိမည်သည့်နေရာတွင် ပုန်းရှောင်နေမည်ကို သိ၍ကား.....မဟုတ်ပါ။ မြေလှန်၍ရှာတော့မည် ဟူသောဇောဖြင့်သာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်..... ကံတရားကား သည်တကြိမ်၌ ကျွန်တော့်ဖက်သို့ မဲတင်းပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်လှေကားမှ တက်လာခဲ့သူပီပီ ဓာတ်လှေကားမှပင် ပြန်ဆင်းသင့်ပါလျက် မေ့ပြီးစောင်းတန်းလှေကားမှ ဆင်း၍လာခဲ့မိ၏။ ၎င်းသို့ ပြေးဆင်းလာခြင်း သည်ပင်လျှင် အရင်လိုလမ်းအိုလိုက်ဟူသော စကားပုံကဲ့သို့ ဖိုးသာဂိကို အမိဖမ်းလိုက်နိုင်သည့် ကံအလှည့်သို့ စွင့်ကနဲရောက်သွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မှန်ယိုသောဆင်တို့မည်သည်မှာ ကွေ့ကောက်သော လမ်းတို့ကို နားမလည်၊ ရှေ့တူရူသို့သာလျှင် သဲမဲတတ်သည့်အကျင့်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း..... ထိုနည်းသဘောပင် နီးရာမျက်နှာမူမိသည့်စောင်းတန်းမှ ဆင်းခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။

ကံကောင်းထောက်မချင်တော့ ဖိုးသာဂိနားနေရာ စောင်းတန်းအဆင်းတနေရာမှ ဆိုင်တဆိုင်သို့ ဦးတည်ရောက်ရှိသွားမိ၏။ ဖိုးသာဂိကား မထင်ပဲ လှေကားထစ်များခုန်ကျော်ပြေးဆင်းလာသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေသည်။ ဖိုးသာဂိသည် ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်လှေကားမှဆင်း၍ ပြန်လောက်ပြီဆိုပါမှ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိပုံ ရပေသည်။

“ကျွန်တော်-ကျွန်တော်-ရှင်းပြပါရစေအုံး ကိုထွန်းနိုင်”

ခက်ထန်သော ကျွန်တော့် မျက်နှာထားကို မြင်သောအခါ သန်မာထွားကျိုင်းသော ကျွန်တော့် အဟန့်ကြောင့် ဖိုးသာဂိမှာ..... တုန်တုန်-ရီရီများပင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ရှင်းစမ်းပါ- ရှင်းစမ်းပါ.... ခင်ဗျားဆီက စကားတွေ ကြားချင်လို့ လာတာပါပဲ.....”

ကျွန်တော်သည် အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ ဆိုင်ရှင်နေရာမပေးရသေးမီပင် ဖိုးသာဂိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဝုန်းကနဲမြည်အောင်ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဆိုင်ရှင်ကား ဇရာအိုပိုင်း ရောက်၍ နေသော အမယ်ကြီးတယောက် ဖြစ်လေရာ တသက်တခါ မြင်ရခဲ့လှသော မျက်လုံးစိမ်းရှင် ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ နောင်သောအခါမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ သံလျှင်ကျောက်တန်း ကားလမ်းရှိ နတ်စင်တရာတွင် ထွန်းနိုင်နတ်ဟု ကျွန်တော်မြောင်နောက်၍ အမည်ပေးခဲ့သော နတ်ရုပ်ကို ထိုအမယ်ကြီးက ထုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည် ဆိုပါ၏။ ဤမျှပင် တိုက်ဆိုင်မှုတို့ ဆင့်ကဲနေမိလေသည်။

“ပြောလေ-ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဒါလောက်တောင် ညှိနဲ့ကွဲကွာစေချင်တဲ့လူ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် လိုက်ပြီး ခလောက်ဆန်နေရသလဲ ဆိုတာပြောပါ”

ဖိုးသာဂိမှာ တံတွေးတနင်္ဂနွေဖြင့် တုန်တုန်ချိချိဖြစ်နေရာ ကျွန်တော့်မှာ ပိုမို၍ စိတ်အဟုန် ပြင်းထန် လာရတော့ကာ သွားကြားထဲမှ ထွက်သောလေသံဖြင့် လောဆော်လိုက်ရပါသည်။ ဖိုးသာဂိသည် တံတွေးကိုကွတ်ကနဲ မြို့ချလိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ခင်ဗျား- ခင်ဗျားဟာ- ညှိနဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနီးစပ်သင့်ဘူး၊ နီးစပ်လို့လဲမဖြစ်ဖူး၊ ခင်ဗျား လူဖြစ်မရှုံးစေချင်ဘူး.....”

ဖိုးသာဂိသည် ထိုစကားမျှသာပြောပြီး ရှေ့မဆက်ပဲ ကြောင်အအ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့်- “ရှေးရှေးက မင်းညီမင်းသားတွေတောင် ပန်းသယ်နဲ့ မေတ္တာမျှပုံတွေ တပုံကြီးဗျာ၊ မွေမနိပ် ဘယ်သွားထားမလဲ၊ ဗညားနွဲ့ဟာ ယုံတမ်းစကားလား၊ ဒီခေတ်မှာ မတူဘူးမတန်ဘူးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ထားပါလေ့ ဒါတွေရှိတယ်ပဲ ထားပါ.....။ ခင်ဗျားက မဆီမဆိုင် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ကြောင့်ကြ နေရတာလဲ၊ ပန်းသယ်ကို ယူတာနဲ့ပဲ လူဖြစ်ရှုံးရရောလား၊ ကျုပ်လူဖြစ်ရှုံးတော့ကော ကျုပ်ရှုံးတာပဲ....။ ခင်ဗျား ဘာပူစရာလို့လဲ” ဟု ဒေါသဖြင့် ဖိပြောလိုက်ပါသည်။

ဖိုးသာဂိကား.... ရုတ်တရက် စကားအတွန့်မတက်နိုင်ပဲ ငိုငိုတွေ့၍နေလေသည်။

“ပြောလေဗျာ ကျုပ်မေးနေတာကို”

ဖိုးသာဂိကား ကြက်ကြီးလည်လိမ် ထားသကဲ့သို့ပင် အဖြေမပေးနိုင်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီမှာ-ဦးဖိုးသာဂိ-ကျုပ် စိကာစဉ်ကာပဲ မေးပါမယ်၊ တစ်-ခင်ဗျားဟာ ညှိကို တွေ့တွေ့ချင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကမခေါ်ပဲနဲ့ အတင်းလိုက်လာတယ်၊ ကျုပ်နောက်ကွယ်မှာ မျက်မမြင် အဖိုးအိုနဲ့ ဒုတ်တပြတ် ဓားတပြတ် ဖြစ်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ဘာသဘောကြောင့်လဲ ဖြေပါ.....”

ဖိုးသာဂိသည် မဖြေနိုင်ပဲ ပေခံနေလေသည်။

“နှစ်-မမနှင်းကို ဒီအတိုင်းတော့ ထွန်းနိုင်ကို လွှတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး.....၊ အမြန်သိမ်းပိုက်မှ ကောင်းမယ်လို့ သံတော်ဦးတင်တာကကော ဘာကြောင့်လဲ”

ဖိုးသာဂိကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။

“သုံး- ကျုပ်ဟာညိုကို အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေတာကိုပဲ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန် ထားသလို မျက်ကလဲဆန်ပြာနဲ့ မမနှင်းနား ပေါက်ကြားအောင် ရွှေနားတော်သွင်းတာကကော ဘယ်လို ခိုင်မာတဲ့ဆင်ခြေတွေ ရှိနေလို့လဲ၊ ကျုပ်ဆောက်တည်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို အနုမြူလက်နက်နဲ့ ဖြိုဖျက်မလို့ ကြံစည်တာလဲ ပြောစမ်းပါအုံးဗျ.....”

ကျွန်တော့်အသံသည် ပြောရင်းပြောရင်းမှ ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းသွားရာ စောင်းတန်းတလျှောက် ဆိုင်နီးနားချင်းတို့က တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်ကြသည်အထိ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ ဖိုးသာဂိ မှာလည်း မျက်နှာရဲကနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ အိန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးမှအသံကို အနိမ့်ဆုံးထားကာ “ညိုတို့ဇာတိဟာ သံလျင်မဟုတ်ဘူး ကိုထွန်းနိုင်၊ ပုဂံညောင်ဦးက ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ဇစ်မြစ်ကို အားလုံးသိတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ပုဂံညောင်ဦးဆိုတော့ ဘုရားကျွန်ကျောင်းကျွန်တို့အပိုင်းက ထွက်ပြေးလာပြီး သံလျင်မှာ လူကောင်း အသွင် လာနေကြတာလို့ ပြောမလို့လား.....၊ ဒါတွေဖြစ်လဲ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဘာမှ လူဖြစ်ရှုံးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသော ဖိုးသာဂိ၏ဆင်ခြေများကို ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်လာသောကြောင့် ပါတောပိတ် ပြောလိုက်ရပြန်ပါသည်။ ဖိုးသာဂိသည် ခေါင်းကို ဖြေညှင်းစွာခါလိုက်ကာ “မဟုတ်သေးဘူး..... မဟုတ်သေးဘူး.....” ဟုပြောလေသည်။

“မဟုတ်သေးရင်လဲ ဟုတ်တာကိုပြောပါလို့ ဆိုနေတာကို ခင်ဗျားဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်-ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်းပါအုံးဗျ.....”

ယခုအချိန်အထိ မထိတထိလုပ်၍နေသော ဖိုးသာဂိ၏ အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘုရား ခြေတော်ရင်းတွင် ဟူသောအသံကို မေ့လျော့သွားမိကာ ဖိုးသာဂိအား လည်ပင်းအတင်းညှစ်၍ မေးလိုက်မိပါ၏။ ဖိုးသာဂိကား နကိုက လူဗလံကလေး ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ဒေါသကြောင့်.... နှစ်ဆတင်း၍နေသော ကျွန်တော့်အားမာန်၌ မရုန်းမကန်နိုင်ရှာပဲ အည်းအည်းအဲအဲဖြစ်၍နေလေသည်။ ဤတွင် ကူပြီးဖျဉ်ပေးကြပါအုံး၊ သေပါတော့မယ်တော်” ဟု အော်လေတော့သည်။ ကျားကုပ်ကျားခဲ အသံအမဲကြီးတတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ရာကား..... ပိုမို၍ သွေးများဆူဝေလာတော့သဖြင့် အမယ်ကြီး အော်လေမှ ထပ်တိုး၍ပင် ဖိုးသာဂိ၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားမိပါ၏။

“ညီလေးသတိထား- ညီလေးသတိထား.....”

ကိုကြီးအောင်၏ အော်သံကြားရပြီး လူနစ်ယောက်သုံးယောက်က ဝိုင်းဝန်းဆွဲဖယ်ကြမပင် ကျွန်တော်လည်း ဖိုးသာဂိကို လွှတ်လိုက်နိုင်၏။ ဖိုးသာဂိကား သေးကွေးသော်လည်း အသက်ပြင်းလေသည်။ လဲပြီမေ့မျောသွားခြင်း မရှိချေ။ သူ့လည်ပင်းကိုသူ မချီတရိနှိပ်ရင်းက “ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါကျွန်တော့်အပြစ်မို့ ဖြစ်ရတာပါ.....။ ကိုထွန်းနိုင်ကို တောင်းပန်စရာရှိရင် ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာပါ” ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းကို ဟင်းကန်ချလိုက်ရပြီး နီးရာကွပ်ပျစ်တွင် အားလျော့ထိုင်ချလိုက်ရပါ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ကား- ကိုကြီးအောင်ရော ကိုဆွေဝင်းရော ပိတ်ဖြူဝတ်များရော၊ ဈေးသည်များပါ ဝိုင်းအုံ့လျက်ရှိရာ ဖိုးသာဂိက ထိုအဖြစ်ကို မော်ကြည့်ပြီး ပိုမိုရှက်သွားတော့သည့်အလား- “မိတ်ဆွေချင်း စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်ကြတာပါဗျာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ထပ်ဆင့်တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ ဆိုင်နီးနားချင်းတို့လည်း အရည်လည်သွားတော့ကာ..... ကိုယ်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြ၏။ ကိုကြီးအောင်ကမူ..... တဖြစ်တောက်တောက်ဖြင့် မိမိစိတ်ကိုမိမိ ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းသင့်ကြောင်း ဆုံးမဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝတခုလုံး ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်တာမျိုးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့သိမ်းလို့မရ ဖြစ်မိတယ် ကိုကြီးအောင်၊ ခုထက်ထိ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အဖြေမရတာကိုက မခံချီစရာပါဗျာ.....”

ကျွန်တော်လည်း ဘေးဘီကိုပင် မရှက်နိုင်တော့ပဲ၊ အံ့ခဲထားရင်းက ဆိုနှစ်နှစ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိပါသည်။

ထိုအခါ တချိန်လုံး ဘေးကနားထောင်နေပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှ အော်ဟစ်ရှာသော ဆိုင်ရှင်အမယ်ကြီးက “ဒေါ်ဒေါ်မသိလို့ မေးပါရစေ့တူရယ်၊ ခုနက မောင်ရင်တို့ပြောနေကြတဲ့ ညိုဆိုတာက ကျိုက်ခေါက်ဘုရားက ပန်းသည်မလေး မိညိုလား.....” ဟု ကြားဝင်မေးလိုက်လေသည်။

ဖိုးသာဂိက အချိန်မှီဝင်၍ ဟန့်တားရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော်- ကျွန်တော်က (ဟုတ်ပါတယ်) ကိုဖြေနှင့်ပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“အော်-အော်-မိညိုကိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်က ငါ့တူအကြောင်း ကြားကြားနေတာ တော်တော်ကြာပါပြီ၊ ခုမှ လူကိုယ်တိုင် မြင်ဘူးတာပဲကွယ်.....။ နတ်စင်တရာမှာ ဒေါ်ဒေါ်လှူထားတဲ့ နတ်ရုပ်ဟာ မောင်ရင်နဲ့ သိပ်တူကြောင်း မိညိုတို့ပြောပြောနေတာ ဒေါ်ဒေါ်ကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုနကထဲက ဒေါ်ဒေါ်သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတာ၊ နေပါအုံး-ငါ့တူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဒေါ်ဒေါ်ရောက်ပါတယ်ကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို မဖိတ်လို့တောင် စကားနာထိုးခဲ့ရသေးတယ်.....။ မိညိုဟာ ဘဝကံမကောင်းတာကလွဲလို့ စိတ်ထားမွန်မြတ်ရှာတဲ့ ကလေးမပါကွယ်၊ သူ့အတွက် ဒါလောက်ထိ မိတ်ဆွေချင်း ခိုက်ရန်ဒေါသမဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်ကို သူတို့သားအဖ လာပြီး.....”

ဆိုင်ရှင်အမယ်ကြီးကား..... အရေးထဲအရာပေါ် ဆွေမျိုးစပ်ကာ စကားဖွာ၍နေလေရာ တစထက်တစ လူသိများလာပြီး တရုတ်မှနှစ်ရှက် ဖြစ်လာမည့် အရေးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်ပဲ နေရာမှထထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စောင်းတန်းဘေးဖြတ်လမ်းမှ ဖြတ်ကာ ဓာတ်လှေကားခြေရင်းရှိ ကျွန်တော်ကားထားရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဗြဲနန်းကန် ရှေ့မှ တစုံတယောက်က လှမ်းတား၍ ရပ်လိုက်ပြန်၏။

မမနှင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မမနှင်းသည် အချိန်ကျ၍ ကျောင်းသင်ခန်းသို့ ကျွန်တော်လာကြိုခြင်း မပြုသောအခါတွင် ကျွန်တော်သွားလာတတ်သည့် နေရာများကို လိုက်လံမေးမြန်းရင်း ဖိုးသာဂိကို ရန်သတ္တရပြုရန် ထွက်သွားကြောင်း ကိုဇော်ဝေတို့ထံမှ သိုးသိုးသန်သန် ကြားရသည်နှင့် ကြုံရာကားဖြင့် အမှီ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမနှင်း၏လက်ကို ပုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်ကပဲ စဖွင့်ပြောတော့မယ်-မမနှင်း၊ မမနှင်းမမေးပဲ အယောင်ဆောင်နေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခက ကင်းဝေးအောင် ကျွန်တော်ကပဲ ဖွင့်ပြောတော့မယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်မည်ကဲ့သို့ ညှို့ကိုလက်ထပ်ယူခဲ့ကာ သံလျှင်ဖက်ကူးပြီး မင်းနန္ဒာဇာတ်ခင်းခဲပုံ အလုံးစုံကို ဗလုံးဗထွေးဖြင့်ပင် ပြောပြလိုက်ပါ၏။ မမနှင်းသည် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများကို သွေးစို့လောက်အောင်ပင် ကိုက်ထားရင်းမှ ကျွန်တော့် အထုပွတ္တို့ကို နားထောင်ရှာ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒါလောက်ပဲ ပြောပြနိုင်တယ်၊ ဒီထက်ဒီ သိချင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့- ဟောဟိုကဆိုင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဖိုးသာဂိကို မေးပေတော့၊ မမနှင်းရဲ့ လူယုံတော်ကို မေးပေတော့.....”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မမနှင်းရှေ့မှ ကွေ့ရှောင်ထွက်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါ၏။ စက်နှိုးမည်အပြည့် ကိုကြီးအောင်တို့သည် အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလာကြကာ..... သူတို့ပါ လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး ကားပေါ်အတင်းတက်ကြလေသည်။ စိတ်မုန်တိုင်းကြီး တဟည်းဟည်းတိုက်ခတ် လာလျှင် ထင်ရာလုပ်တတ်သော ကျွန်တော့်ဥာဉ်ကို သိသဖြင့် ဘေးမှကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းရန် လိုက်ပါ လာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း..... ကားကိုတဟုန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို လက်ထပ်ယူရစဉ်အခါက အရက်ဆေးမတင်ပဲ မင်္ဂလာပွဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်သတိသမ္မာဇဉ်မှာ လျှို့ဝှက်သောစီမံကိန်းက ထိန်းချုပ်ထားခြင်း ခံရသောကြောင့် ခိုင်ကျည် နေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုမူကား- ထိုသို့မဟုတ်တော့ပေ၊ ကျွန်တော့် လုပ်ဆောင်ချက်များကား- တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်တမျှ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သော လေထဲမှ ချစ်နိဗ္ဗာန်ကြီးသည်လည်း တယ်မ်းယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ ပဲ့ကျတော့မည် ဟန်ပြင်၍နေပေပြီ.....။ လူက

ချောင်ပိတ်ရိုက်ခံရသော ခွေးငယ်သည် ကျားဖြစ်လာသည်....ဟုဆို၏။ ကံတရား၏ ချောင်ပိတ် ရိုက်ခြင်းခံရသော ကျွန်တော်ကား.....

ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်ကျသော တရုတ်ဟော်တယ်တခု၌ ကျွန်တော် မူးယစ်ရမ်းကားခဲပုံမှာ- ယမကာလုလင်တို့ လောက၌ သရဖူဆောင်းနိုင်လောက် ပါပေသည်ဟု ဆိုကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အများတကာထက် သန်မာထွားကျိုင်းသော သူတယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် အားအင်လည်း သန်စွမ်းသူ ဖြစ်၏။ စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်သောအခါ၌ ထိုအားမှာ နှစ်ဆတိုးလာ၏။ သေရည်တန်ခိုးဖြင့် နှိုးဆွသော အခါ၌ကား- ကျားမနိုင်မင်းသား ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တရုတ်ဟော်တယ်မှ ကုလားထိုင်များကို ရိုက်ချိုးပစ်၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကိုလည်း ရိုက်ခွဲပစ်၏။ သောက်လိုက် စားလိုက် ရမ်းလိုက်ဖြင့် ကျွန်တော်အချိန်မဲ့ကာလ ပြုလုပ်ကာနေ၏။ ကိုကြီးအောင်နှင့် ကိုဆွေဝင်း တို့က ဘေးမှထိုင်စောင့်ကြလေသည်။ တရုတ်ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်ကား ကျွန်တော့်ပါပါနှင့် ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည့်အပြင်- ကျနော့်ကိုလည်း သဋ္ဌေးသားတယောက်အဖြစ် မဆွကပင် သိကျွမ်းထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် သည်းခံရယ်မော၍သာ နေလေသည်။ အချိန်တန်လျှင် နောက်ပိုင်းက လိုက်လာပြီး ငွေထုပ်ငွေကြေးချမ်းသာသူ နှလုံးသားတိုက်ပွဲဖြစ်သောအခါ၌ ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးတတ်ကြသည်မှာကား- ပစ္စကွလောကထဲမှ... မညီမျှသော အကြောင်းတရား တခုပင်ဟု ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။ ငွေမျက်နှာ ကြည့်သူများကား အတွက်အချက် တော်လှပါပေသည်။

အချိန်တန်သောအခါ မာမာသည် ငွေအိတ်ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်၍လာ၏။

မာမာက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လိုက်ခဲရန် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်..... ခေါ်လေသည်။

မိမိဘဝကိုတပါးသူက ဖျက်ဆီး၏။ ၎င်းမှာ အတိတ်ကံဟု ဆိုကြ၏။ အတိတ်ကံကို အံမတုနိုင် သောအခါ ပြုသူအသစ် ဟူသောသဘောကို အလွဲသုံးစားလုပ်ကာ မြင်မြင်ကရာကို ကျွန်တော်ကတဖန် ဖျက်ဆီး၏။ သက်မဲ့ပစ္စည်းများအတွက်ကား..... မာမာသည် ငွေဖြင့်လျော်ကြေးပေးရှာလေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ကွဲအက်နေသော အသံနှလုံးသားအတွက်ကိုမူ မာမာက မသိကျိုးကြည့်ပြုသည်ဟု ထင်မိ၏။

“မာမာကျွန်တော့်ကို တခုပဲအလိုလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ တခုထဲပဲ အလိုလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်တသက်မှာ ဒီတခါပဲ မာမာ့အလိုကို ဆန့်ကျင်စမ်းပါရစေ.....၊ ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့မာမာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ နေနေရသူပါ။ မာမာ့မျက်နှာတခုထဲနဲ့ ဒီအချည်အနှောင်ကို ခံခဲ့တဲ့သူပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်ထွက်သွားပြီလေ၊ သမုဒယ သံယောဇဉ်နယ်က လွတ်ထွက်သွားပြီလေ...၊ ကျွန်တော့်အသံနှလုံးတွေဟာ အနိုင်ကျင့်တာ ခံရဖန်

များတော့ ကျေနပ်ပြီ၊ ပျက်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အသဲနှလုံးနဲ့ပတ်သက်လို့ လျော်ကြေးပေးကြမှ ကျွန်တော်ပြန်လာပါရစေတော့ မာမာရယ်.....”

ကျွန်တော်သည် မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ဤသို့ အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်ခြင်းဖြင့် စိတ်နှလုံးညှိုးခြိုးအောင် လုပ်ခဲ့မိပါသည်။

မာမာသည် ချော့မော့ခေါ်မရသောအခါ မျက်ရေစက်လက်ဖြင့် ပြန်ရရှာလေသည်။

သားဆိုးသားညစ်၊ လူပုံဘယ်သောအခါမှ- မသစ်နိုင်သည့် သူ့ဘဝသို့ ကျွန်တော် ရောက်တော့မည့် ဘေးမှ ကာကွယ်သူကား-ဖိုးသားဂိပင် ဖြစ်ပြန်ပါပေသည်။

ဖိုးသားဂိသည် ကျွန်တော်ထံသို့ မကြောက်မရွံ့ လာဝံ့သည်မှာပင် ကမ္ဘာအံ့ခြီးဖွယ်ရာတပါး ဖြစ်ပါသည်။ လျော်ကြေးဆိုသည်မှာလည်း ဖျက်ဆီးသူကိုယ်တိုင်ကပေးမှ သဘာဝကျသည် မည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်- ဖိုးသားဂိကိုယ်တိုင် ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်- ကိုထွန်းနိုင်သိချင်တာတွေ အကုန်ဖွင့်ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“အကုန်လုံးသိတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် လည်ပင်းညှစ်သတ်မှာ မပူဘူးလား.....”

ဖိုးသားဂိသည် ဖြေးညှင်းစွာ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မပူပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်မုန်တိုင်း စဲတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီပဲ.....၊ ကျွန်တော်ပြောတာကိုသာ အဆုံးထိ စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်ပါလို့ တောင်းပန်ချင်တာပဲ”

သူကခေါင်းခါအပြီးတွင် ကျွန်တော်ကခေါင်းညိတ်ရလေသည်။

ကိုကြီးအောင်နှင့် ကိုဆွေဝင်းတို့လည်း အလိုက်သိစွာပင် နေရာမှ ထွက်ပေးကြ၏။ ၎င်းသည့်အခါ ကျမှ ဖိုးသားဂိသည် ကျွန်တော်တယောက်တည်းသာ သိသင့်သော အကြောင်းအရာများကို စီကာ ပတ်ကုံး ပြောပြရှာပေသည်။

‘ကကြီး’မှ ‘အ’အထိ သူပြောသွားသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သေသေချာချာ နားထောင်ပါသည်။

အော်.....

သည်‘အော်’ကို ကျွန်တော် ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် မ‘အော်’နိုင်ပါ။

ကြားရကြားရ၊ နားဝမှာမချမ်းသာဘူး မောင်မင်း-ဟူ၍ ပွဲထဲတွင် ဇာတ်မင်းသားများ ငိုချင်းချကာနိုး၌ အလွမ်းပျိုးသည့်စကား ပြောသည်ကို ကျွန်တော်ကြားဘူးပါ၏။ ကျွန်တော်အဖို့ရာမှ- ဦးရော ဆံဖျားမှ သည် ခြေဖျား၊ ခြေမအထိ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာအတိကို သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် တကိုယ်လုံး ထုန်ဟုန်၍ သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကြားရ...၊ သိရသည်များကား.....၊ ဖိုးသာဂိ လုပ်ကြံပြောဆိုသော အကြောင်းအရာများ မဟုတ်ကြပါ။ ဤမျှအဆုံးစွန် ရောက်စေသည်အထိလည်း.....၊ နှလုံးသားရှိသော လူတယောက်သည် စိတ်ကူးယဉ်စွာ ပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဖိုးသာဂိ၏ ပြောစကားများ ရာခိုင်နှုန်းမှန်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် မကြာခင်ပင် သိရပါ၏။ ထိုသို့သိရသော အခါ၌ကား ကျွန်တော့် ဘဝသည် မကိုင်တတ်၊ မတွယ်တတ်သော ကလေးငယ်၏လက်ထဲမှ ရုတ်ကနဲကြွေကျသွားသော ဆတ်သဖူးမုံ ကဲ့သို့ အဖတ်ဆည်မရအောင် ကြီးစွာသောဆုံးရှုံးခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“အေးဗျ- ဒီနေရာမှာ ဖိုးသာဂိက ဘာတွေပြောသွားတယ် ဆိုတာရယ်.....၊ မမမေဂျာဘာကြောင့် လက်ရှိဖြစ်စဉ်တွေကို လက်မြောက်အနှုံးပေးလိုက်တယ် ဆိုတာတွေကို ကိုကြီးအောင်က သူ့မှတ်တမ်း ထဲမှာ ထည့်မရေးတော့- ကျွန်တော့်မှာ လိပ်ပတ်မလည်ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် လက်ဦးက ခရေစေ့ တွင်းကျ ပြန်ပြောပြဖို့ တောင်းပန်ရတာပဲ.....”

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ်ကို ပြန်လည်တွေးကာ ဖြေးဖြေးချင်း ပြောပြနေမိရာတွင် ကိုတင်ထွတ်က ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဘဝ၏ အမြင့်ဆုံးခံစားမှု အပိုင်းများ ကို ပြန်လည်တွေးတော နေရသဖြင့် မြို့ဟောင်းရှိဇည့်ဂေဟာတွင် ရောက်ရှိနေကာ ကိုကြီးအောင် ရေးပေးသည့် စာတန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စမြို့ပြန် ဆွေးနွေးနေကြကြောင်းကိုပင် အခိုက်အတန့်၌ မေ့လျော့နေမိသည်ကို သတိရ လိုက်ပါတော့သည်။

“အေးလေ-ကိုကြီးအောင်ကမှ မသိခဲ့ပဲကိုးဗျ၊ ဒီအကြောင်းရင်းကို ကိုကြီးအောင်ကိုလဲ ပြောမပြဘူး၊ ဖိုးသာဂိရော- ကျွန်တော်ရော အသက်ရှင်ထင်ရှား ရှိနေဆဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတော့- ဖြစ်စဉ်နဲ့ အကြောင်းရင်း ဒီနေရာမှာ ဟချက်ကလေး လာထောက်နေတာပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြသောအခါ ကိုတင်ထွတ်သည် သက်ပြင်းခါခါ ချလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ- “ခင်ဗျားရဲ့ဘဝမှာ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး အချိန်တွေဖြစ်ကြောင်း၊ ခင်ဗျား ပြန်ပြောနေတုန်း မျက်ရေတွေ လည်လာတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်၊ အစတုန်းကတော့ ခင်ဗျားကို အကုန်လုံး

ဖွင့်ပြောပါလို့ အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းမလို့ပါပဲ။ အခုတော့လဲ စိတ်မကောင်းစရာတွေမို့ ပြောချင်မှ ပြောပါလို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပဲဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။ ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှပါ၏။

သို့သော်.....

ဆိုစများလား၊ ထားပချေမိ၊ ငါ့ဝန်ရှိခဲ၊ ဟူသောစကားက ရှိပါသေးသည်။

“ဖိုးသာဂိနဲ့ ဟော်တယ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ဆုံစကားပြောပြီးတဲ့နောက်၊ ကိုထွန်းနိုင် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးကို တခါထဲ လိုက်သွားတယ်ဆို”

ကိုတင်ထွတ်က သိချင်တာကလေးကို မခြီးမခြေနိုင်သေးသဖြင့်..... ခပ်ဖေးဖေး မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖိုးသာဂိကိုယ်၌ကလဲ ကျွန်တော်ဆေးရုံကို မသွားမဖြစ်ဘူးဆိုပြီး၊ သူထိန်ချန်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို လာပြောတာပါပဲ။ ပြောပြီးတော့ ဖိုးသာဂိက ကျွန်တော့်ကို (ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့ ကိုထွန်းနိုင်မှာ တိုးလို့သာစိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်ရောမဟုတ်လားဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာကလဲ မဖွင့်မအန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ သိချင်တာမသိရရင် ခင်ဗျားဟာ အိမ်ပြန် လာတော့မဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမာမာ သွေးတိုးပြင်းထန်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စကားကြေး လျော်ကြေးပေးပြီးရင် ခင်ဗျားမာမာဆီ အပါခေါ်ခဲဖို့ ခင်ဗျားပါပါက မှာလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားဆေးရုံကို လိုက်ခဲစေချင်တယ်ဗျာ) လို့ ပြောတော့တာပဲ။ ဘာပဲပြောပြော၊ မိဖစောဟာ ပြင်းထန်တက်ကြွလာတာမို့-ဆေးရုံကို ကမန်းကတန်း လိုက်သွားမိပါတယ် ကိုတင်ထွတ်၊ ဆေးရုံရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ မာမာရဲ့ အသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင် လိုက်နိုင်တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံတွင်မာမာကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ၌ သပ္ပာယ်အူလိုက်ခဲပြန်သည့် အဖြစ် အပျက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင် လိုက်မိပါသည်။ သည်အခါ၌ကား ကျွန်တော်သည် ပြန်လည် တွေးတောမိသည်များကို ကိုတင်ထွတ်အား ပြန်မပြောတော့ချေ။ မိမိစိတ်တွင်း ကြေးမုံပြင်၌သာလျှင် မိမိတယောက်တည်း မြင်စေရန် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့ လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်များသည် ဝေလယ်သွားကြပြန်၏။

ညှင်းဆိုးပေရေ၊ လူတေကြီး ဖြစ်နေသော အခြေအနေဖြင့် မြင်ရသော်လည်း မိဖထံမှောက်သို့ ပြန်ရောက်ပေသည်တကားဟု မာမာသည် ဝမ်းသာပီတိ အဖြစ်ကြီးဖြစ်ရှာ၏။ မာမာ၏ရောဂါမှာလည်း ပိန်းကြာဖက်၌တင်သော ရေစက်တို့လျှောသက်သက်သို့ ပျောက်ပျက်လွင့်စင်သွားသည် ဆိုပါ၏။

ပါပါက ဘဝတွင် ‘ကျ’ရာကို လွယ်လွယ်နှင့် ခံယူနိုင်စွမ်း ရှိမှာသာလျှင် ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ပေသည်ဟူသော ဆုံးမစကားမျိုးကို ရိုးတာလှသော စကားလုံးများ တမင်ရွေးချယ်ကာပြောပေ၏။ ခေါင်းပြတ်ခြေပြတ်တို့ နာသည်ထက် သည်းအူးပြတ်ခြင်း နာသည်ကပို၏။ ထို့ထက် သံယောဇဉ် ပြတ်သောအခါ၌ကား ပြောစရာပင်မလိုတော့ပေ။ ကျွန်တော်သည် သံပြဒါး၊ ကြေးကြုပ်သားတို့ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ဝေဒနာခံစားနိုင်သည့် နာစ်ကြောမျှင်များ ရှိပါသည်။ ၎င်းကြောင့်ပင် ဝဋ်နာကံနာတည်းဟူသော အသံဝေဒနာကို ထိသိနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိကဲ့သို့ မိဖနှစ်ပါး ကြီးတောင့်ကြီးမားရောက်ကာမှ အသံဝေဒနာ မခံစား စေလိုတော့သောကြောင့် ပါပါပြောပြသည်များကို လက်ခံပါသည်ဟု အာမာန္တခံလိုက်ရပြန်ပါ၏။ သို့- အာမာန္တလိုက်ကာမှပင် ကျွန်တော်သည်ကား လူလွတ်တဦး မဟုတ်သေးဟူသည်ကို အမှတ်ရလိုက်ပါသည်။ ကျရာဘဝတွင် အဆင်သင့်အောင် ချင်ကျင့်၍ နေလေတော့ဟု ဆိုပေ သော်လည်း အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့၌ (အတူတကွ) ဟူသော အချက်သည် ချန်လှပ်ထား၍ မရပါချေ။ ထို့ကြောင့် မမနှင်းကို အခန့်တွင်း၌ ရှာဖွေကြည့်မိ၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်းမမနှင်းကို ဆေးရုံခန်းအတွင်း မည်သည့်နေရာမှမှ မတွေ့ရပေ။ အမှန်စင်စစ်၌ ပါပါမာမာတို့နှင့် လူနာကုတင်ဘေးနား၌ မမနှင်းက ဂရုမမ္မ စိုက်တတ်သည်ဖြစ်ပေရာ မာမာ၏ လူနာကုတင်ဘေးနား၌ အချိန်ပြည့် ရောက်ရှိနေဖို့ ကောင်းသည်။ ယခုသော်ကား- မမနှင်းမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်၍နေ၏။ ကျွန်တော်က မျက်လုံး ကစား၍ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မပြန်သေးပဲ အနီးတွင်ရှိသော ဖိုးသဂါမှာ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သယောင် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သို့သော် ဖိုးသဂါ၏ မျက်နှာသည် ပြန်လည်ကြည်လင် လန်းဆန်းသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-ထိုတဒဂံကလေး၌ ပင်လျှင် ဆေးရုံခန်းအပေါက်ဝမှ မမနှင်း သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် ဝင်၍လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မမနှင်းကား ဝတ်စားဆင်ရင်မှု ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်မူပဲ ကပိုကရို အမူပိုနေသယောင်ပင် ထင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်က အရင်ရောက်နှင့်ပြီး- သူကနောက်ကျမှ ရောက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်ကြောင့် ရှိုးတိုးရှုန်းတန် ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သို့သော်-မှင်မောင်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း “မောင်ထွန်းနိုင်ကားနဲ့ပဲ နှင်းပြန်တော့မယ်ဆရာ၊ နှင်းယူလာတဲ့ကားနဲ့ ဆရာပြန်ချင် ပြန်နိုင်ပါတယ်.....” ဟု ဖိုးသဂါဖက်လှည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဖိုးသဂါမှာ မိမိကပြသည့်အခန်းပြီးသော အရံဇာတ်ဝင်တဦးကဲ့သို့ ရိုကြိုစွာပင် နေရာမှထကာ မမနှင်းနှင့် တကွ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အခန်းထည်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွန်တော် သံဝေဂတခု ကောင်းကောင်းရလိုက်ပါ၏။ “ဥစ္စာရနီး၊ ဘဏ္ဍာစိုးတို့၊ တိမ်ခိုး ရောင်ဆင်၊ အာသာ မျှင်နယ်၊ ထင်တိုင်းလွယ်လိမ့်” ဟူသော ကိုရနီးတို့အတွက် ခေတ်သစ်ဆုံးမစာကိုလည်း ပြေး၍ သတိရလိုက်မိပါသေးသည်။ ဖိုးသဂါကား အလှ၏ကျေးကျွန် ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော် တမုဟုတ်ချင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၏။

မမနှင်းရောက်လာသောအခါတွင် ပါပါသည် ဘဝသံသရာ၌ ကျရာကြမ္မာကိုသာ မျှခံယူရမည်..... ဟူသော ဆုံးမချက်ကို နောက်တဖန်ပြန်လည် မိန့်ကြားပြန်လေသည်။

မာမာ၏ သွေးတိုးပုံစံ လုံးဝစိတ်ချရသည့် အခြေအထိ မှန်ကန်လာသည်ဟု သိရသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တညတာအတွက် အိပ်စက်နားနေအိမ်ပြန်ရန် ပြင်ကြရလေသည်။ ပါပါကား လူမမာစောင့်၍ အိပ်မည်ဟု ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်တော်က ကားကိုမောင်းကာ မမနှင်းက ဘေးမှငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လာသည်။ တဦးကိုတဦး စကားမပြောမိကြချေ၊ ပြောစရာစကားကိုလည်း ရုတ်တရက်ရှာမတွေ့ကြချေ၊ မှန်တိုင်း ခဲသောအခါ၌ ရပ်ရစ်ခွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သဘောပင်ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော် ဤသို့ပင်ထင်၏။ ဤသို့ထင်၍ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ပြုမြဲအမှု ဖြစ်သော သံလျင်သို့ကူးရန်အတွက် ရေမိုးသန့်စင်ကာ အဝတ်အစားသစ်များ လဲလှယ်ဝတ်ဆင် မိပါသည်။ သို့သော်အခြေအနေကား ကျွန်တော်ထင်သကဲ့သို့ အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားသည် မဟုတ် ပါချေ၊ ကမ္ဘာပျက်ပြီး ဖြစ်၍နေသည်ကို ကျွန်တော်မသိလိုက်ပါချေ.....။

“မောင်ထွန်းနိုင် တညင်ကူးအုံးမလိုလား.....”

မမနှင်းသည် ကျွန်တော်အဝတ်အစား လဲနေသည်ကို တချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ အိပ်ခန်းမှ ထွက်မည်အပြုတွင် လှမ်း၍မေးလိုက်၏။ ထူးခြားသောလေသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခြေလှမ်း တုန်ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ပြီးမှ-“ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ မမနှင်း” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ ပါသည်။

“မောင်ထွန်းနိုင် သွားဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်.....”

“မမနှင်းရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ် ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြရင်..... ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ.....”

မမနှင်းသည် ဟွန်နဲရယ်လိုက်ကာ..... “ရှင်းပြရင်တော့ အရှေ့ကြီးပဲ မောင်ထွန်းနိုင် သည်းခံပြီး နားထောင်နိုင်ပါ့မလား.....” ဟု ဆိုလေသည်။

မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ- ကျွန်တော့်အမူအရာကို အကဲခတ်ရင်း ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားသဖြင့် “ပြောပါ” ဟု ခပ်မာမာ ပြန်ပြော လိုက်ရသည်။

မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်တော့ပဲ မျက်လွှာချလိုက်ပြန်ကာ.... “ဆရာဖိုးသာဂိပြောတဲ့ စကားနဲ့ပဲ မမနှင်း နိဒါန်းပျိုးရမှာပဲ မောင်ထွန်းနိုင်၊ လူဖြစ်မရှုံးချင်ရင်တော့ ညိုဆိုတဲ့မိန်းကလေးဆီကို မသွားပါတော့နဲ့လို့ မမနှင်းပြောရလိမ့်မယ်၊ ယောက်ျားတယောက်အနေနဲ့ မိန်းမတယောက်ကို တော်တော်လေး ပေါင်းသင်းဘူးပြီပဲမဟုတ်လား၊ ဒါလောက်နဲ့ ကျေနပ်သင့်ပြီ ထင်တာပဲ” ဟု မထိတထိ ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မျိုသိပ်ဖိနှိပ်ထားရသည့် ကြားထဲမှပင် ဒေါသများ အလိပ်လိုက် တက်လာရပြန်၏။

“ခင်ဗျား ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ လမ်းခေါ်ဗျော်မှည့် လူမြင်တိုင်းနဲ့တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ချစ်လို့ ကျွန်တော်ယူထားတာ၊ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားနဲ့ တပြိုင်တည်း ယူတဲ့ပုံစံကိုပဲ ချင့်ကြည့်တော့၊ တနာရီနှစ်နာရီ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ တလနှစ်လ ညားပြလိုက်ရပြီးရင် ကျေနပ်ရောပေါ့လို့ ဆိုလိုတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီစကားကို ဒီတခါပဲပြောစေချင်တယ် မမနှင်း.....”

မမနှင်းသည် ထူးဆန်းအံ့ဩလောက်အောင်ပင် တည်ငြိမ်နေရာမှ “လောကကြီးမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့လူစားမျိုးဟာ မောင်ထွန်းနိုင်လို့ပဲဆိုရင် ခုလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပါလို့ ပြောမလို့ ပါပဲ....” ဟု စကားအထွန့် တက်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဒီမှာမမနှင်း- အချစ်ဆိုတာကို ထည့်တွက်ပြောဖို့ မေ့သွားပြီထင်တယ်၊ တဖွန်းနှစ်ဖွန်းသောက်ရုံနဲ့ အချစ်ဆေးဟာ လူမမာအတွက် ကုလို့ပျောက်ရောတဲ့လား၊ အိုဗျာ- အစက ကျွန်တော် မယား နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်တပြိုင်တည်း ယူထားတယ်၊ အခုမြောင်ယူထားတယ်၊ ဒါပဲကွာမယ်၊ ဒီအခြေအနေကို ခုမှလက်မခံနိုင်ရင် မရဘူးဆိုတာ ပါပါမာမာတို့ကအစ အားလုံးသိနေကြပြီပဲ..... မမနှင်းက ဘာဖြစ်လို့ဆားခပ်ချင်ရပြန်တာလဲ....”

“မမနှင်းရင်းပြပါမယ်လေ-မောင်ထွန်းနိုင်၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ နားထောင်ပါတော့....”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ပြောမှာသာပြောပါ၊ ပြောကြ နားထောင်ကြလို့ပြီးရင် တညင်ဖက်ကူးမှာကတော့ ကူးမှာပါပဲ....”

မမနှင်းသည် မချီတရီပြီးလိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာငေး၍ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ....

“ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဆရာဖိုးသာဂိနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီးထွက်အလာမှာ သိချင်တာရှိရင်..... ဖိုးသာဂိကိုမေးလို့ မောင်ထွန်းနိုင်ဒေါသနဲ့ မှာသွားတယ် မဟုတ်လား.....”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖိုးသက်ဟာ ဘာတွေပြောပြလိုက်လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်တုန်းက၊ ကျွန်တော်နဲ့ညိုနဲ့ ရကြတဲ့အကြောင်းကလွဲလို့ တခြားအကြောင်းတွေ သူ့ဘာမှ မပြောပါဘူးလို့ ထပ်ခါတလဲလဲ ဝန်ခံခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်သူ့ကို ယုံတယ်၊ မမနှင်းလိမ်ညာပြီးတော့ မပြောချင်နဲ့။”

ကျွန်တော်သည် ညိုတို့၏အဖြစ်သနစ်နှင့် ပတ်သက်၍ အစွန်ဆုံးသော အကြောင်းအရာများအထိ ကျွန်တော်ကလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြဘူးသေးပါဟု ဖိုးသက်က ကျိန်တွယ်ပြောပြသွားသည်ကို အမှတ်ရလိုက်မိသဖြင့် မမနှင်း၏စကားကို လမ်းခုလပ်မှ ဖမ်းတားလိုက်ရသည်။ သည်တခါ၌ မမနှင်းသည် မကြည့်စဖူး ဒေါသခိုးထွက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော်ရုတ်ခြည်း ပြန်လည်မင်သတ်လိုက်ကာ “ဆရာဖိုးသက်ဆီက သိချင်တာတွေ သိရတာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဆိုးအောင် နားထောင်စမ်းပါအုံး.....” ဟု ပြောလေသည်။

“ပြောပါ-ပြောပါ....”

၎င်းသို့ ပြောပါဟု ဆိုလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်၍ထားသော စုံနဲ့သာမြိုင်ရှာပုံတော် သရုပ်ဖော်ပန်းချီကားကြီးနားသို့ သွားရောက်ကာ ကြည့်နေလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မမနှင်းကို ကျောခိုင်းထားလိုက်ပါသည်။ ထိုပန်းချီကားသည်ကား ကျွန်တော်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲတွင် တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းက စုံနဲ့သာမြိုင်ကပွဲအမှတ်တရ ပေးအပ်ကြသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားအလယ်မှ စုံနဲ့သာမြိုင် မင်းသမီးကလေးကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိ၏။ မမနှင်းနှင့် တူနိုင်သမျှတူစေရန် ရည်သန်ရေးဆွဲထားသည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ကျွန်တော့်အမြင်၌ကား သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသော ညို၏အသွင်သာလျှင် ထင်ဟပ်ပြီးရင်း ထပ်ဟပ်၍ နေပါတော့သည်။ မမနှင်းကလည်း ကျွန်တော့်စကားပသာဒနှင့် အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ နေသည့် ညိုအကြောင်းကိုသာ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောလိုက်ပါ၏။

‘မောင်ထွန်းနိုင်ညွှန်ပြတဲ့ စောင်းတန်းကဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဆရာဖိုးသက် မရှိတော့ဘူး၊ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် လူရှေ့သူရှေ့မှာ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် တကဲကဲအထိ ဖြစ်ကြရလေတော့.... သူ့ခမျာလဲ ရှက်ပြီး မြန်မြန်ရှောင်ပြေးသွားတာနဲ့ တူပါတယ်၊ မမနှင်းကို ဆိုင်ရှင်အဖွားကြီးကပဲ ဧည့်ခံစကားပြောတယ်၊ မမနှင်းကို မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ အမအရင်းလို ထင်ပြီး မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ ညိုတို့ရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့သိသမျှ အကုန်ဖွင့်ပြောတော့တာပဲ.....၊ တညင်ဖက်ကို မောင်ထွန်းနိုင် ဘယ်လို ကူးသွားပုံကနေပြီး ဘယ်လိုမင်္ဂလာဆောင်ကြပုံ အထိကတော့ ဆရာဖိုးသက် ပြောပြပြီး ဖြစ်လို့မို့ မမနှင်းမှာ မဆန်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညိုတို့သားအဖ ရန်ကုန်ကို မကြာခန လာကြရပြီး အဲဒီဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး ဆိုင်ကနေတဆင့် ဆေးရုံတရုံကို သွားကြရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကတော့..... မမနှင်းအတွက် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားတယ်.....”

“တော်တော့မမနှင်း၊ တော်တော့.....”

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားဖက်ကို မျက်နှာမူထားရာမှ ချာကနဲလှည့်၍ မမနှင်းကို အော်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“အစရှိရင်တော့ အဆုံးရှိရတယ် မောင်ထွန်းနိုင်၊ မမနှင်းစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းသတ္တိရှိတယ်ဆို....”

မမနှင်းသည် နင်းမိမှတော့ အိုးကင်းပူသဲမြေပြင် ဖြစ်စေကာမူ- ဆက်လျှောက်တော့မည့်ထုံးကို နှလုံးမူလိုက်သည့်အလား.....၊ ကျွန်တော့်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်လာပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သတ္တိရှိတယ်.....”

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်လှိုင်းတံပိုးတို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့် ကြားမှပင် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ အရာရာကိုလဲ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆို....”

“ရင်ဆိုင်ရဲတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရင်ဆိုင်တာ တခြားသူကို ကြွေးကြော်နေရမလား.....”

“မမနှင်းဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး မောင်ထွန်းနိုင် မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ မယားဆိုတာလဲ သတိထားပါအုံး.....”

“ညိုဟာလဲ ကျွန်တော့်မယားဆိုတာ မမနှင်းသိပြီပဲဟာ....”

“လူချင်းမတူဘူး မောင်ထွန်းနိုင်....”

“စိတ်ချင်းလဲ မတူပါဘူး.....”

စိတ်ချင်းမတူဘူးဟူသော စကား၌ မမနှင်းသည် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသကဲ့သို့ ဒေါသအရောင်ဖြင့် ပြောင်ဝင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ- “စိတ်ချင်း မတူတာဟာ အဆိပ်သင့်တတ်တယ်လို့ မကြားဘူးဘူး မောင်ထွန်းနိုင်၊ အဲ-လူတောမတိုးတဲ့ လူချင်းမတူမှုသာ” ဟု ပြောလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သူမည်သည့်အချက်ကို ထောက်ကွက်လုပ်တော့မည်ကို ရိပ်မိ

လာသဖြင့်..... “ခင်ဗျား-ဒါကိုမပြောပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ” ဟု လမ်းခုလပ်က လေသံ မာမာဖြင့် ငေါက်ပစ်လိုက်ရပြန်သည်။

“အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့ သတ္တိရှိရင် မကြားချင်ပေမဲ့ ကြားစေရလိမ့်မယ် မောင်ထွန်းနိုင်ရော ညိုတို့သားအဖဟာ ရန်ကုန်ကိုလာတိုင်း ဆေးရုံတရုံကို အမြဲသွားကြတယ်ဆိုလို့ မမနှင်း နောက်က လိုက်ပြီး အဲဒီဆေးရုံမှာ ဘာကြောင့် အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်တယ်”

“တော်တော့လို့ဆိုနေဗျာ....”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ အမှန်တရားကို သိနေတယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်ကွယ်ပြုနေလို့ အပိုပါပဲ၊ ဆေးကုရရင်တော့ အဟုတ်သားပေါ့၊ အဲ-ညို့ဘာဟာတော့ ဆေးကုလို့မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေပြီလို့ သိရတယ်”

ကျွန်တော်သည် အံ့ကို ကျိုကျိုပါအောင် ဖိကြိတ်ထားလိုက်ရင်းမှ မွေးရာပါစိတ်ကြမ်းကို ပရမ်းပတာ ဖြစ်၍မသွားစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ချွန်းအုပ်နေရ၏။ တကိုယ်လုံးကား တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍နေပါသည်။ မမနှင်းကား မျက်စေ့ကန်း တစ္ဆေမကြောက် စကားလုံးပေါက်ရောက်သမျှ တောက်ရှောက် ပြောလိုက် ပြန်ပါသည်။

“အဲသလိုသိရရော၊ မမနှင်းမှာ ထိပ်မြွေပေါက်တာထက် အခံရခက်လောက်အောင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရတော့တယ် မောင်ထွန်းနိုင်၊ ဒီအချိန်မှာတော့ မင်းဟာ ရှစ်မိုင်ဟော်တယ်တခုမှာ အရက်မူးရမ်းနေတယ်လို့ မမနှင်းသိကြားရပါတယ်၊ အေး..... မမနှင်းမင်းကို လက်ထပ်ယူတာဟာ ချစ်တာလဲပါတယ်၊ မမနှင်းရဲ့ အစောင့်အရှောက်မျိုးနဲ့မှ မင်းအတွက် သင့်တော်မယ်လို့ဆိုပြီး၊ သူနာပြုစိတ်တမျိုးနဲ့ ယူတာလဲဖြစ်တယ်”

“သူနာပြုစိတ်နဲ့ယူရအောင်က ဘယ်သူက သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ထားတော့လေ၊ တနေ့ကျ ဒီအကြောင်းဟာ ရှင်းလာပါလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်ဆယ် ပြဿနာဟာ ညိုတို့ပြဿနာပဲ၊ ညို့ကိုမမနှင်းနဲ့ တချိန်ထဲတပြိုင်ထဲ လက်ထပ်ယူပြီးပြီလို့ သိရတုန်းက လွန်ပြီးတဲ့ အမှုမို့လို့ တားလို့လဲအပိုပဲ၊ သူတပါးချစ်ခြင်းကို ဒီလောက်ထိလိုက်ခွင်းရင် မကောင်းဘူး၊ အစကောင်းသလို အနှောင်းမသေချာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ရင်ပြီးပြီ၊ အို..... ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြန်မာ ယောက်ျားတယောက်အနေနဲ့ ကျွေးနိုင်သမျှ မိန်းမအရေအတွက် ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗနာက်ထပ်ယူနိုင်တယ်၊ ယူလိုက်တယ် ဆိုတာတောင်မှ ကိုယ့်ကိုမပစ်ရင်တော်ပြီလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒီလိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်တယ်ဆိုရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ဒါလောက် ရှေ့ရေဝေးဝေး ပြောနေသလဲဗျာ၊ တော်-တန်-တိတ်၊ ပါးစပ်ပိတ်မှပေါ့..”

ကျွန်တော်က ချောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံဖြင့် ထွေလိုက်ရာ....၊ မမနှင်းသည် ရူးရှားရှား ဖြစ်၍ လာတော့သည်။ “ခုမှသိရတဲ့ အဖြစ်ကတော့ လစ်လျူရှုလို့ရနိုင်မဲ၊ အဖြစ်မျိုးမှမဟုတ်ပဲ မောင်ထွန်းနိုင်” ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်ပြောလေသည်။

“ပြင်လို့မရတော့ပဲဗျာ၊ ဒီအတိုင်းလက်သင့်မခံရင် မျက်ရေပိုက်ခေါင်း ဖွင့်ထားလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါပဲရှိတော့ တာပဲ.....”

“မရဘူး မောင်ထွန်းနိုင်၊ ဒီတခါတော့-မမနှင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး အချိန်မီ ဟန့်တား ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်ပြီးပြီ”

“အိုဗျာ.... မယားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူယူထားပါတယ် ဆိုနေမှ ဘယ်သူ့လက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ပြန်ကယ်တင် နေရအုံးမှာတုန်း၊ ကဲ-ရှေ့တယ်ဗျာ၊ ပေါက်ကရတွေ နောက်ထပ် ရှောက်ပြော မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်သွားစရာရှိတာ သွားတော့မယ်၊ အချိန်တန်ရင် မမနှင်းဆီကို ပြန်ရောက် အောင် လာခဲ့မယ် ဒါပဲ”

ဆက်လက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေလျှင် လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည့် အရေးကြောင့် စကား ကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကာ- မမချင်းထံပါးမှ ကျွန်တော်ချာကန် လှည့်ထွက် ခဲ့မိပါ၏။

“မသွားရဘူးမောင်ထွန်းနိုင်-မသွားရဘူး ”

စူးစူးရှရှ အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတုန်ကာ ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို..... ဘယ်တုန်းကမှ တားလို့မရဘူးဆိုတာ.... မမနှင်း မသိဘူးလားဗျာ.....”

ပေါက်ကွဲအံ့ဆဲဆဲ ဒေါသအမြို့အခဲကို မနဲကျိတ်မှိတ်မြိုချရင်း ပြောရ၏။

“တားမရပေမဲ့ ဒီတခါတော့ ဇွတ်တားရမှာပဲ..... မင်းဒီမိန်းမကို ရှောင်သင့်ပြီဟေ့.....”

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို လှည့်မကြည့်ပဲ ကျောပေးရင်းက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်း နေသော အမြူတေစကားများကို ဖွင့်အန်လိုက်မိတော့သည်။

“ဒီမှမမနှင်း- ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ဘူး၊ ခုလဲမချစ်ဘူး၊ နောင်လဲမချစ်ဘူး၊ ညိုကြတော့ အခုလဲချစ်မယ်၊ နောင်လဲချစ်မယ်၊ ခင်ဗျားကညိုကို စွန့်လွှတ်ပါလို့ပြောတယ်၊ ညိုကြတော့ ခင်ဗျားကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဘူးဘူး၊ ပြောလိမ့်မယ်လဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလမ်းကို ခင်ဗျားရွေးပေတော့၊ ဒီအတိုင်းပဲနေမလား ညောင်ညိုပင်က လမ်းခွဲကြ မလားဆိုတာ”

မမနှင်းသည် တရှိုက်ငင်ငင် ဖြစ်လာဟန်တူသည်။ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် မှုတ်ထုတ်သော သက်ပြင်းရှည် များကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား ကြားရပါသည်။ သို့သော်..... မမနှင်းကား ခေါင်းမာလှပါပေသည်။

“မင်းရူးနေသလားမောင်ထွန်းနိုင် မင်းဦးနှောက်မရှိဘူးလား...၊ မမနှင်းကို ကွာပစ်မယ်ပဲ ထားပါတော့- သူ့ကိုယူရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ သူတို့သားအဖဟာ ပုဂံညောင်ဦးကနေ ပန်းရောင်းနေရင်းက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးလာကြတယ်၊ လူတောထဲ ဘာဖြစ်လို့ မတိုးရဲကြတယ် ဆိုတာကို သိသလား”

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းရှိရာသို့ ချာကနဲလှည့်ကာ ပြေးသွားပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါလိုက်ပြီးလျှင် “ခင်ဗျား-ခင်ဗျား..... ဒါကိုမပြောပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ ဟင်...” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်မိပါသည်။

မမနှင်းကား-ဘီလူးသဘက် စီးနေသည့်ပမာ ရဲတင်းသန်မာ၍နေ၏။

“ပြောရမယ် မောင်ထွန်းနိုင် ပြောရမယ်၊ သူတို့သားအဖဟာ ရှေးခတ်က ယဉ်ကျေးတဲ့စကားနဲ့ဆိုရင် ဝဋ်နာကံနာ စွဲနေတဲ့သူတွေ ခုခေတ်ယဉ်ကျေးတဲ့ စကားနဲ့ဆိုရင် အနာကြီးရောဂါသည်တွေ၊ မောင်ထွန်းနိုင်တို့လို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့သူတွေကို ရှင်းပြရမဲ့ စကားနဲ့ဆိုရင် အနူတွေဟေ့ အနူတွေ- သိပလား၊ လူသိမခံဝံ့တဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းအနူတွေ”

“ဖျန်း.....”

မမနှင်း၏ပါးပြင်ကို ကျွန်တော်လက်ဝါးကြမ်းဖြင့် အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သံသည် တခန်းလုံး ပဲ့တင်သံ မစဲအောင် မြည်ဟည်းသွားသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရပါ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အားခွန်ဗလ ကြီးသူ တဦး၏ဒဏ်ကို တော်ရုံယောက်ျားသားပင် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်းမရှိပေရာ နေရာတွင်ပင် မမနှင်းမှာ ပုံလဲကျသွားလေ၏။ မမနှင်း၏ပါးစောင်မှ သွေးများလည်း ယိုစီးကျလာလေ၏။ ကျွန်တော်ကား..... ဒေါသအခဲ မကျေနိုင်သေးပဲ “ခင်ဗျား နောက်ထပ်ပြောရဲသေးလားဟင်” ဟု မာန်အပြည့်နှင့် မေးလိုက်

မိသေး၏။ မမနှင်းကား နာကျင်ဟန်လည်းမပြု၊ မျက်ရေလည်းမကျပဲ ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းသတ်ပစ်လို့ မမနှင်းသေသွားတာတောင်မှ ဒီအနှုမကိုတော့ မယူပါနဲ့လို့ မှာသွားအုံးမှာပဲ၊ မင်းဘဝနစ်မြွန်းသွားတာကို လက်ရှိဘဝကမပြောနဲ့- တမလွန်ဘဝ ရောက်တာတောင် မကြည့်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

စီးကျလာသော သွေးများကို လက်ဖမိုးဖြင့်သုတ်ရင်းမှ မမနှင်းက အရှုံးမပေးပဲ ပြောလေသေး၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဒေါသအလျောက် ဆက်ရိုက်နှက်ရပါလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ ကြိုးစင်သို့ပို့သည်နှင့်သာ တူတော့မည်....ဟု သတိတရားရလိုက်သဖြင့် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ရကာ- “နားထောင်မမနှင်း၊ နေ့လည်ကပဲ ကျွန်တော်အရက်မူးတဲ့နေရာကို ဖိုးသာဂိလာပြီးတော့ ဒီအကြောင်းကို အားလုံးပြောပြသွားပြီ၊ ညိုဘာဘဟာ မျက်မမြင်ဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ နှုနာရောဂါ စွဲကပ်နေရာတယ်တဲ့၊ ညိုဟာလဲ ဒီရောဂါရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်....တဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဆက်ပေါင်းသင်းနေရင် ကျွန်တော်ပါ ဆက်ပြီး- နစ်မြွန်းတော့မှာမို့ ဖိုးသာဂိက အချိန်မီ သတိပေးတာပဲဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့မမနှင်းရယ် ထွက်ပြီးတဲ့ ဆင်စွယ် ပြန်ပြီးဝင်ရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး၊ ဘဝကုသိုလ်ကံမကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီအကြောင်းကြောင့် အခုမှပစ်ပယ်ဖို့ဟာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အနာသိရင်ဆေးရှိတဲ့၊ စကားပုံကိုမသိဘူးလားဗျာ၊ ကိုယ့်ကြင်ယာဇနီးဖြစ်မှတော့ နည်းလမ်းဖွေရာ ကုသပေးရုံသာရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်” ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းက မလိုက်လျောနိုင်လျှင်သော်၎င်း၊ ပါပါမာမာတို့က ခွင့်မပြုနိုင်လျှင်သော်၎င်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးက ထောက်ခံမှု မပေးနိုင်လျှင်သော်၎င်း၊ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ ညို-ဟုဆိုသော ဒုက္ခိတပန်းသည်မကလေးကို ချစ်မိသည့် ဝန်တာကြောင့် ဘဝတာဝန်ကြွေးတွေ ဖိပိုးတင်ရှိမည်ဆိုပါက.... သံသရာတလျှောက်လုံး ဆပ်သွားပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မမနှင်းထံပါးမှ ထွက်ခွာရန်ပြင်ရတော့သည်။ သို့ရာတွင် မမနှင်း၏ တည်ငြိမ်သောစကားသံတို့ကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်သောအခါ၌မူ နေရာတွင်ပင် ကြက်သေသေ သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လိုက်ရပါ၏။

“သွားလဲအပိုပါပဲ-မောင်ထွန်းနိုင်၊ ညိုဟာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားခြေတော်ရင်းက ပန်းဆိုင်ကလေးမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ မမနှင်းညနေကပဲ သူတို့ဆီက ပြန်လာခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော်သည် တထစ်ပြီးတထစ် ရစ်ပတ်ရှုတ်ထွေးလာသော အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် မမနှင်းကို စိတ်မောလူမော ငေးမောကြည့်လိုက်မိကာ “ညိုတို့့မရှိတော့ဘူးလားဟင်... ညိုတို့့မရှိကြတော့ဘူး တဲ့လား” ဟု ရင်နှင့်နှင်ဖြင့် မေးလိုက်မိပါ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မရှိကြတော့ဘူး၊ သူတို့့ရဲ့စစ်မြစ်ကို သေသေချာချာ သိရတော့၊ မမနှင်းသူတို့့ဆီကို လိုက်သွားတယ်..... မင်းကြံစည်ပြုလုပ်ထားတဲ့ သုံးပါးသွားအိမ်ထောင်ရေး လမ်းစဉ်ကိုလဲ ပြောပြ လိုက်တယ်၊ သူတို့့ အနုတွေဖြစ်မှန်း သိကြောင်းကိုလဲ ပြောခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာတင် ဟောဒီစာ အရည်ကြီးကို မင်းရဲ့ချစ်မယားကလေး အညိုက ရေးပြီး ပေးလိုက်တော့တာပါပဲ.....”

မမနှင်းသည် အိပ်ရာကုတ်ထက် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားရှိသော အညိုရောင် စာအိတ်ရှည် တလုံးကိုယူ၍ ကျွန်တော့်အား ပေး၏။

“ပြီးတော့ အကိုလိုက်မလာနဲ့၊ လိုက်လာရင်လဲ သူတို့့ကိုတွေ့တော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး မမနှင်းကို မှာလိုက်တယ်”

ယခုမှပင် မြော်လင့်ချက်တောင်ကြီး တအိအိပြိုကျသွားတော့သည်တကား.....။

ဖြစ်စဉ်တို့့ကား နေ့ချင်းညချင်း လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မည်သည့် အကြောင်းတရားများကြောင့်ပါနည်း။ ကျွန်တော်သည် ညိုရေးပေးခဲ့သည်ဆိုသော စာအိတ်ရှည်ကြီးကို ကြည့်ကာ ငိုငင်တွေ့၍ နေလိုက်မိပါသည်။ ညိုဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဤစာဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ဖိုးသာဂိ ပြောသည်ထက် စုံလင်စွာ သိရမည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်အသံကို ပါးလွှာသော ဓားသွားဖြင့် မွန်းသကဲ့သို့ ရေးစီခဲ့သော စာလုံးလေးများကို ကျွန်တော်အဘယ်ကဲ့သို့ ဖတ်ရ မည်နည်း၊ စာအိတ်တွင်ကား- ‘ချစ်သောအကိုသို့’ ဟု လိပ်စာကမ္မည်းထိုးထားရှာ၏။ ကျွန်တော် ရှုတ်တရက် မဖတ်နိုင်သေးပဲ ငိုငင်၍နေလိုက်မိရာတွင်...

မမနှင်းသည် နေရာမှထကာ တံခါးသို့ လျှောက်၍သွားလေသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲဗျာ....၊ ခင်ဗျားမှာ သတ္တိရှိတယ်ဆို- ညိုဘာတွေရေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို နားမထောင်ရဲတော့ဘူးလား.....”

ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်သောအခါ မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ပဲ ကျောပေး ထားလိုက်ကာ “ဒီနေရာမှာ သတ္တိဆိုတာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး မောင်ထွန်းနိုင်၊ ကရုဏာကို ထည့်တွက်ရပါလိမ့်မယ်.....၊ ညိုရဲ့စာကို မောင်ထွန်းနိုင် ဖတ်နေတုန်းမှာ ခံစားရတဲ့စိတ်ဝေဒနာဟာ

မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ပေါ်နေမှာပဲ။ အဲဒါကို မမနင်းမကြည့်ရက်ဘူး။ မောင်ထွန်းနိုင်ကို မမနင်းနိုင်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ပိုင်ချင်တာပဲရှိတယ်။ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ ပျော့ညံ့မှုကို မြင်လို့ရနိုင်မယ် ဆိုရင် ဘယ်သူမှမမြင်စေချင်ဘူး။ မမနင်းလဲ မမြင်ချင်ဘူးဆိုတာကို ယုံပါကွယ်” ဟု ပြောလိုက်ကာ တံခါးဝမှထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တထစ်ချင်း ဆင်း၍သွားပါ၏။

မမနင်းသည် ကျွန်တော့်ကို တဒင်္ဂ၌ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အပိုင်စားပေးသွားခြင်း ဖြစ်ပါပေသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ကျွန်တော့်အား မည်သို့သော စိတ်လှိုင်းပန်းချီကို ပြီသအောင် ဆင်ရင် ရေးချယ် ပြပေလိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်သို့ သွားရောက်ထိုင်လိုက်ကာ ညို့စာကိုစတင်ဖတ်ရှုခြင်းအမှုကို ပြုလိုက်ရပါ၏။

ညိုချစ်ရပါတဲ့အကို.....

ဘုရားဈေးမှာ- “ဝယ်ပါရှင်-ယူပါရှင်၊ ကုသိုလ်ယူသွားကြပါရှင်.....၊ ဟောဒီဘုရားမှာ ပန်းဆီမီးကပ်လှူပြီး လိုရာဆုကို တောင်းသွားကြပါလားရှင်” လို့ တစစာပြောတတ်တဲ့ ပန်းသည်မကလေးတယောက်ဖြစ်တဲ့ ညိုဟာ အကို့ကျတော့မှ လိုရာဆုတောင်းပါလားလို့ မပြောနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ အကိုရယ်။

ညိုဟာ စာလှလှမရေးတတ်ပါဘူး အကိုရယ်၊ ညို့ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ကုန်စင်အောင် ထုတ်ပြတတ်လေ့ မရှိကြောင်းကို အကိုသိပါတယ်လေ၊ ညိုဟာ ရုပ်သေးထဲက မင်းသမီး ကလေးလိုပါပဲ။ တခုကွားခြားတာက ရုပ်သေးထဲမှာ မဒီကိုင်ဆိုတာက အဆိုအငို အကိုင် ကောင်းတဲ့သူမှ ဖြစ်တာ၊ ညို့ကျတော့ ကြမ္မာဆိုကြီးက သူလိုရာကြီးကို မညှာမတာ ဆွဲဆွဲပြီး ကခိုင်းလွန်းတော့ ပင်ပန်းလှပါတယ်အကိုရယ်၊ အဆိုကောင်းမှ အငိုကောင်း သတဲ့၊ အကကောင်းမှ အပြကောင်းသတဲ့၊ အသောပိုင်မှ အလွမ်းနိုင်တယ် ဆိုသမှုတ်လား အကိုရယ်၊ ညို့မှာက မဒီကိုင် အကိုင်ကြမ်းလွန်းတော့ အလွမ်းဘယ်ပိုင်ပါတော့မလဲ၊ မူရင်းဘဝမှာကထဲက အသောမှမနိုင်ခဲ့ပဲကိုး။

အကိုရေ.... ညိုဒီစာကိုရေးတာဟာ ညို့ကိုသနားအောင်၊ ကြင်နာအောင် မြတ်နိုးအောင် ရေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ တကယ်တော့ အကိုဟာညို့ကို တွေ့တွေ့ကထဲက သနား ပြီးသား.....၊ ကြင်နာပြီးသား...၊ မြတ်နိုးပြီးသားမဟုတ်လား.....၊ ညိုသေသွားလို့ အရိုးပြာ ကျသွားလဲ အကိုဟာ ညို့အပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း သဘောထားလိမ့်မယ် ဆိုတာ ညိုသိပါတယ်.....၊ အဲ-ဒါဖြင့်ရင် အကိုအသံတွေကွဲကျပြီး ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ သောက

တွေ ရင်ဝယ်ပိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် ရေးခဲ့တာလားလို့ မေးရင်လဲ ညိုဖြေပျံ့မယ်ရှင်.....၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ညို အကို့တယောက်ထဲကိုသာ ချစ်ဘူးတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ညိုချစ်ဦးသူဟာ အကို့ပဲအကို့ရယ်။

အကို့အသဲကို ခွဲဖို့ဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ ညိုဘဝသံသရာမှာ ကံဇာတာပါလာတယ် လို့ကို မထင်ပါနဲ့အကို့.....၊ ဒါဖြင့်ရင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီစာကိုရေးရသတဲ့ လဲ.....။

ညိုလေ..... အကို့တယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကို့မှာ အထီးကျန် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကို့ဘဝမှာ ခဏသာတင်တဲ့ မြူမှုကလေး လွင့်ကင်း သွားတာပဲဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သိစေချင်လို့ ဒီစာအရည်ကြီးကို ညို တပင်တပန်း ရေးခဲ့တာပါအကို့..... တပင်တပန်းလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတယ်ထင်သလဲ၊ ညိုကသူများလို့ ရိုးရိုးမှင်နဲ့ ရေးတာမှမဟုတ်ပဲ အကို့ရယ်၊ မျက်ရေနဲ့ရေးတာကိုး။

အညိုဘဝဟာ စစချင်းတော့ မျက်ရေနဲ့မဟုတ်ဘူး အကို့ရေ.....၊ ညိုမိခင်ရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက် က ကျွတ်လာတုန်းကများဆိုရင် အူပဲလို့တောင် မငိုတတ်ဖူးတဲ့ အကို့ရယ်၊ မငိုတဲ့ ကလေးကို မွေးလာတဲ့အတွက်ကြောင့် ညိုမမဟာ ညိုအတွက် မျက်ရည်လည်ခဲ့ရသတဲ့၊ အသေကလေးများလားလို့တဲ့၊ အလျဉ်းသင့်လို့ ပြောရအုံးမယ်အကို့၊ ညိုဟာ ဖေဖေကိုဘာ၊ မေမေကို မမလို့ခေါ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ပါ၊ ယုတ်သူလင် ယောက်ျားကိုကျတော့ အကို့လို့ပဲ ရိုးရိုးခေါ်တတ်ပါတယ်နော်.....။

ညိုဘဝကတော့ ရိုးရိုးကိုလျှောက်ခဲ့ရတယ် မရှိပါဘူးအကို့ရယ်.....။

ပုဂံညောင်ဦးလို့ လူတွေကပူးတွဲခေါ်နေကြတဲ့အထဲက ပေါက်ရွာမမှာ ညိုဟာမွေးခဲ့ပါတယ်၊ ညိုဘာဘနဲ့မမဟာ ပုဂံက သဗ္ဗညုဘုရားမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကထဲက ပန်းဆီမီးတွေ ဆိုင်ခင်းပြီးရောင်းချခဲ့တဲ့ အမျိုးအနွယ်မှာ “တထင်တရှား” လို့ ခေါ်ရပါတယ်၊ ညိုဘာဘ ကတော့ ပုဂံတင်မက ညောင်ဦးအထိပါ နာမည်ကျော်ကြား သတင်းထင်ရှားခဲ့တဲ့ သူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ထင်ရှားမှာပေါ့ အကို့ရယ်.....၊ ဘာဘဟာ အနေစုတ်ပေမဲ့ ရွှေထုပ်တဲ့မြပုဝါဆိုသလို ညအခါမှာ ထံကျာတော့ကျောနဲ့ ပုဂံလေကြားမှာ ဂီတသံစဉ်တွေ လွင့်လွင့်မျောအောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူတယောက် ဖြစ်ခဲ့တာမှာ ဟော်လေးတကျိုး ဟိုးလေး တကျော်လို့ ရယ်စရာစကားတောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဘာဘဟာ ဂီတပိသောဓနီကို ပီပီပြင်ပြင်ကျင်ကျင်လည်လည် တတ်ကျွမ်းခဲ့သူ တယောက်ပါ၊ ဂီတဆိုတာ တတ်ကျွမ်းတာကတခြား၊ သုတိသာယာတာက တခြားလို့

ဆိုနိုင်တဲ့ကြားထဲက ညို့ဘာဟာ လူအများနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါရေစေအကို....။

တနေ့လုံး ပန်းရောင်းလို့အပြီးမှာ ညအခါလသာသာ သဗ္ဗညုဘုရား ပရဝဏ်က လွင့်ပျံ ထွက်လာတဲ့ တေးသံတွေဟာ ဘာဘနဲ့မမတို့ရဲ့ အပန်းဖြေ လင်္ကာတွေလို့ ကဗျာဆံဆံ ခေါ်နိုင်ပါတယ်အကို၊ ဘုရားပျက် ကျောင်းပျက်တွေ ညအမှောင်ကောင်းကင်မှာ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် မဲမဲမှောင်မှောင်နဲ့ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ချောက်သွေ့လှပါကလား.....၊ ငြီးငွေ့စရာပါတကား.....၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းဆိုတာဟာ အကျည်းတန်လှပါကလားလို့ ညည်းညူတတ်ကြတဲ့ သူတွေအဖို့ ဘာဘနဲ့မမတို့ရဲ့ ဂီတမိတ်ဆက်ကိုကြားရရင် အဟောင်းဆိုတာ လွမ်းမြေ့စရာဆိုပေမဲ့ မိုးပေါ်ကြယ်ကို လက်နဲ့လှမ်းဆွတ်ရင် ရနိုင် မပေါ့ဆိုတဲ့ ကြည်နူးမှုမျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ အာနိသင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိကြရတာ ချည်းပါပဲ။

ညိုဟာလဲ ဘာဘက ပတ္တလားတီး မမကစီးနဲ့ဂျပ်ကိုကိုင်ပြီး သီချင်းညည်းတဲ့ အချိန်တိုင်း ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာ သနပ်ခါးပဲကြားလူးထားပြီး၊ လေအေးခံနေရင်းက ပဲကြားတမြုံမြုံဝါးပြီး တေးယဉ်ခဲ့တဲ့လေးခင် ဖြစ်မှန်းမသိ ပုလုကလေးဘဝကထဲက ဖြစ်ခဲ့မိပေသပေါ့။

အလှဆိုတာ အမြဲတမ်းတည်တာချည်းပဲ....၊ လူတွေကသာ စိတ်ထားပြောင်းလွဲသွားရင် သွား...မသာလို့ ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်မှာပါပဲအကိုရယ်၊ နေ့အခါပန်းရောင်း၊ ညကျတော့ အဲသလို ဘာဘရယ်၊ မမရယ်၊ ညိုရယ် (ဆိုတီးစားနေ) အဖွဲ့ကလေး ဖွဲ့နေတာဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တဲ့ အလှမျိုးထင်ပါရဲ့၊ ညိုက ပဲကြားလှော်နဲ့ ထန်းလျက်ဖြူဆုပ် ကိုင်စားရင်း ငိုက်ငိုက်သွားတဲ့အခါ၊ (ဟဲ့ ....မိငိုထစမ်း-ထစမ်း၊ မိုးပေါ်မှာ ကြယ်တလုံး တိမ်ဖုံးပါလို့ လမသာ) ဆိုတဲ့ ပေါက်ကရတေးနဲ့ ညို့ကိုနွိုးတတ်ကြတာမျိုးကို ခုနေခါ ဘယ်ရနိုင်ပါတော့မလဲ၊ မိငိုလို့-ဆိုလိုက်လို့ အကိုအံ့ဩနေသလားဟင်၊ ညိုပြောခဲ့ ပါပြီကော အကိုရယ်၊ ညိုငယ်ငယ်တုန်းက မငိုတတ်ဘူးအကိုရဲ့၊ မငိုတတ်လို့ ကက်ကင်း ဓာတ် ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး မမက မိငိုလို့ခေါ်တယ်၊ ကာလရွေ့လျော့တော့ မိညိုဖြစ်လာရော အကိုရေ....

ငိုငိုယိုယိုဖြစ်အောင် မိငိုလို့ခေါ်ကာမှ တငိုထဲငိုရတဲ့ မိညိုဖြစ်လာတာကတော့ ကံဆန်း တလှည့် ထင်ပါရဲ့။

စီးကြက်တောင် ယောင်ပေစူးနဲ့ ညောင်ဦးကမ်းပါးမှာ ရေဆင်းချိုးသွားတိုင်း ဘာဘဟာ ညို့နောက်ကလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်တတ်တယ်၊ မျက်မမြင်ဆိုပေမဲ့ကာ နားအာရုံပါးလွန်း

နေလို့။ ခွေးကလေးတကောင် သဲသောင်ပြင်မှာ ခြေဖွပြေးတာတောင် ဘာဟာ အရှေ့
 စူးစူးကွဲ့.....။ အနောက်စူးစူးကွဲ့-လို့ ပြောနိုင်တဲ့သူပါ။ ဘာဟာ မမတို့ညိုတို့ စိတ်လက်
 မကြည့်သာ ဖြစ်နေတာကိုတောင် သိနိုင်စွမ်းရှိလောက်အောင် အကင်းပါးလို့ နေခဲ့ပါတယ်။
 ဘာဘနဲ့ မမဟာလဲ တဦးကိုတဦး အင်မတန်မှ ကြင်နာကြတယ်။ မွေးကထဲက မျက်မမြင်
 ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘာကို မမက ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်သင့်ခံတော့
 ပုဂံသူပုဂံသားတွေက ပုဂံရာဇဝင်မှာပါတဲ့ ဘုန်းကြီးတူမ သမ္ဘူလနဲ့ နှိုင်းကြတယ်။

အဲဒါတောင် မမဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ ခုန်ချပြီး သေဖြစ်အောင် သေလိုက်သေးတယ်
 အကိုရယ်။ မမဟာ သေကာမှ နာမည်ပျက်ရရှာတယ်.....။ ဘာဟာလဲ မျက်မမြင်ကြီးအဖြစ်
 တသက်လုံး အနေဖြောင့်ခဲ့တာ မမကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေကာမှ လူတောထဲ မတိုး
 ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားတယ်..။ မမရဲ့အလောင်းကို ဧရာဝတီ သောင်စွန်းတနေရာမှာ တွေ့ကြလို့
 မြေမြုပ်သဂိုလ်ဖို့ သယ်လဲယူလာကြရော။ မမရဲ့တသက်လုံးဖုံးသမ္ဘာဟာ ရေမှာမဆုံးပဲ
 ကုန်းပေါ်တဝက် ရောက်ကာမှ ဘွားကနဲ ပေါ်တော့တာပါပဲ။ ပြောရစေတော့ အကိုရယ်။
 မမဟာ ကုဋ္ဌနူနာ ဝေဒနာသည်ဖြစ်လို့နေကြောင်းကို မမသေကာမှ သိကြရတော့တယ်။
 လူတွေက သေသွားတဲ့မမကို ဘယ်လိုစွပ်စွဲကြသလဲဆိုတော့ သူ့အနုမုန်းမသိနိုင်တဲ့
 မျက်မမြင်ကိုမှ ရွေးပြီး လင်လုပ်တယ်လို့ပဲပေါ့။ ညိုတို့နေထိုင်တဲ့မြို့ကများ ဆိုတာက
 သတင်းတခု ဖြစ်လိုက်ရင် တယောက်ကစတင်ရာ မသိချင်မမြင်ချင်မှ အဆုံးဖြစ်တတ်
 ကြတာမို့။ ဘာမှာ မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုကာမှ ထပ်ပြီးခေါင်းမဖော်ရဲလောက်အောင် အရက်
 ရရပါတော့တယ်။ ညိုကတော့..... ကလေးအရွယ် လူမမယ်မို့လို့ သေပြီးမှ.....
 နာမည်ပျက်ခြင်း ဆိုတာကို သိပ်ပြီးမခံစားတတ်ဖူးပေါ့။ တညမှာဘာက သူ့ထုံးစံအတိုင်း
 လသာသာထွက်ထိုင်ကြရင်း ‘ပုဂံမှာဖြင့် နေကြလို့မဖြစ်တော့ပေဘူး၊ ပုဂံကဝေးရာကို
 ပြေးကြမယ်လို့.....’ ပြောတော့မှ ပရိဒေဝဆိုတာဒါပဲလို့ သိလိုက်ရတော့တယ်.....။
 မိမိကိုမွေးသော မိခင်နဲ့ မိမိချက်မြုပ်ရာနေရာ အတူတူပါကလားလို့ သဘောပေါက်မိပြီး
 ငိုမစဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နောင်အခါမှာ သိရတာကတော့ ပုဂံကနေပြေးလာခဲ့ရခြင်း
 အကြောင်းရင်းဟာ ညိုအတွက်ကွက်မှု သက်သက်ကြောင့်ပဲဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ-
 အကိုရယ်။ ဘာဟာ မမကသူ့ကို လိမ်ညာပြီးယူတယ်လို့ မထင်ရက်ရှာဘူး၊ မထင်တဲ့
 အပြင် အခုလို နူနာစွဲကပ်လာတာဟာ မကြာသေးဘူး။ တယောက်ထဲ ကျိတ်မိတ်ဝေဒနာ
 ခံစားရင်း ကြာရင် လူမြင်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးစီရင်
 သွားတာပဲလို့ ယုံမှတ်လို့နေတယ်။ ဘာဘရဲ့ယူဆချက်ပဲ မှန်သလား.....။ လူတွေရဲ့
 စွပ်စွဲချက်ပဲ မှန်သလားဆိုတာတော့ ဘုရားမှသိပါလိမ့်မယ်အကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့အနုက
 မွေးမှတော့ အနုကလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ တဖက်သတ်အမြင်မျိုးကို ပယ်လှန်
 ရှောင်တိမ်းဖို့ဟာ ဆိုတာကတော့ မလွယ်လှဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်ပဲ ပေဝသဏီကတဲက
 ဘုရားဖူးလာရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ အောက်ပြည်က ဘုရားလူကြီးတယောက်ဆီကို

အကူအညီတောင်းပြီးတော့ ပုဂံကနေ ခြေရာဖျောက် ပြောင်းပြေးလာခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ ဟိုမှာဆိုရင် အပျိုလေးအရွယ်လေးဘဝ ရောက်လာတဲ့အခါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မုန်တိုင်း အောက်မှာ ညိုဘယ်လိုနေရမှန်း တွေးတတ်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဟာ သူ့ရော ညိုရော မမရဲ့ရောကိ ကူးစက်မှုရှိမရှိ စိတ်ချရတဲ့ ဆရာဝန်တယောက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု ခိုင်းသေးတယ်။ သူ့အတွက်သူတော့ သေချာတယ် မသေချာဘူးဆိုတာ မပြောပေမဲ့။ ညိုမှာဖြင့်..... ရောဂါလုံးဝ ကင်းစင်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြလို့..... သိခဲ့ရတယ်.....။

ဒါပေမဲ့အကိုရော.....။

လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းမနာတော့ပဲ ကိုယ့်အပြင် ဘယ်သူသိမှာလိုက်လို့လဲ။

ဒါနဲ့ပဲ ညိုတို့ ပုဂံနဲ့ဝေးရာ သံလျင်က ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းကို ရောက်ခဲ့ကြ တော့တာပေါ့။ ကေသာစုစည်း ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်ကနေ အခြေစိုက်နေလိုက်ကြတာ ယနေ့ထိတိုင်ပါလေရော။ ယနေ့အထိလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရသလဲဆိုရင် ယနေ့မှစ၍ ဒီနေရာကနေ အဝေးကို လေနှင့်ရော.....၊ တိမ်ကျော့မှတဆင့် ပျံပါလေရဦးမှာကိုး အကိုရယ်။

လောကကြီးမှာ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ဘာအဖို့ညို၊ ညိုအဖို့ ဘာအဖြစ်နဲ့ ဘဝ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ကွပ်ကွပ်ရွပ်ရွပ် နေခဲ့ကြရင်းက အတိတ်က သောကမြူတိမ်ကို အရှိန်သေကင်းစင်သွားပြီလို့ ထင်မှတ်ပြီး စိတ်ဒုံးဒုံးချကြတော့မယ်ဆိုကာမှ အကိုဟာ ညိုတို့ဘဝထဲကို ဗြုန်းကနဲရောက်ရှိလာပါတယ်။ ညိုလေသံမှာ အကိုဟာ နတ်ဆိုးတပါးလို့ ဘွားကနဲပေါ်လာတယ်လို့ အပြစ်တင်တဲ့လေသံများ ပါသွားသလားဟင်။ ညိုဆိုလိုတာက အကိုနဲ့မအပ်စပ်တဲ့ ဘဝထဲကို အကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်မှရောက်တတ် ပလေခြင်းလို့ ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့- တကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟာ အကို့အတွက် တံခါးသစ် ထွင်ပေးထားပါပဲလေ....။ အကိုက ချစ်တယ် ပြောတော့ ညိုကလဲ ချစ်ပါကြောင်းကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ခေါင်းညိတ်ပြမိတာကို အကိုမှတ်မိ မှာပေါ့.....။ လူသားတဦးက လူသားတဦးကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာဟာ အပြစ်မရှိသလို သဘောကျလို့ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ခေါင်းညိတ်ပြတာဟာလဲ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ညိုထင်ပါတယ်။ ညိုက အကို့အချစ်ကို လက်ခံရုံလက်ခံတာပဲ။ အကို့ကို ပိုင်ဆိုင်လိုတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒီနေရာမှာ ညိုဥပမာတခု ပေးပါရစေ အကို့.....။

ဆိုပါစို့အကိုရယ်။ အိမ်ကြီးရှင်တို့ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်တွေအစုံအလင်တွေနဲ့ စားသုံး နေကြတာကို ဘေးကနေ ယပ်ခပ်ပေးနေရတဲ့ အိမ်စေမကလေးဟာ ကိုယ်နဲ့မအပ်စပ်တဲ့

စားသောက်ဖွယ်ရာအမျိုးမျိုး ဘယ့်ကလောက်ပဲ ဩဇာရသရှိနေစေကာမူ မှီဝဲလိုခြင်းဆိုတဲ့ အာသာဆန္ဒရှိမလာပဲ အေးအေးလူလူ ယပ်ခပ်မြဲတိုင်း ခပ်ပေးနိုင်သလို ညိုတိုမှာလဲ မူလကထဲက မတန်မရာမို့ စိတ်ကူးမထည့်မိ၊ မမှန်းမိပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောကို စိတ်ရှင်းရှင်း ထားခဲ့နိုင်ပါတယ်။ တချို့များကျတော့ ဒီလိုအချစ်မျိုးကို အချစ်စစ်မမည်ဘူးတဲ့ အကိုရယ်....၊ ချစ်သူဆီက ဘာတခုမှ မမျှော်လင့်တာဟာ-စစ်သမ္မာ သိတ်စစ်တဲ့ အချစ်မျိုး ပါလို့ပဲ။ ညိုတော့- စောဒကတက်လိုက်ချင်တယ်။ ညိုအကို့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် အကိုအသိဆုံးပါ။ တကယ်တော့လဲ အကို့အပြင် ဘယ်သူမှ သိဖို့မလိုဘူးလို့လဲ ထင်ပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်ချစ်ကြတာကို တခြားသူတွေသိမှ အသိအမှတ်ပြုမှ ဆိုရင်တော့ ဘာလုပ်မလဲ အကိုရယ်။

အကို့အချစ်ကို ညိုလက်ခံလိုက်တော့ ဘာဘာက အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးကို ဘာတခုမှ ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပါဘူး။ အကို့ကိုလဲ ဘာတခွန်းမှ မဝေဖန်ရှာပါဘူး။ အကို့ရုပ်လက္ခဏာကို မမြင်ရပေမဲ့ အကို့စိတ်အနေကိုတော့ သူ့မြင်ရပါတယ်တဲ့။ အကို့ဟာ ကျည်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မျှတတဲ့နှလုံးသား ထားရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာပြောလိုက်တဲ့ စကားတခွန်းဟာဖြင့် ညိုအဖို့ ယနေ့ထက်ထိ မမေ့နိုင်သေးပါဘူးအကို။ ဘာဘာက “သမီးရယ်.... တဦးမေတ္တာတဦးမှာဆိုတာက ခိုင်မြဲစေချင်ရင် သစ္စာတရားဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုကြသကဲ့။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာခိုင်ကြည်ဖို့ ဆိုတာကလဲ ပစ္စုပ္ပန်ကံထက် အတိတ်ကံက အရေးကြီးပြန်ရောကွယ်။ ကြံစည်ပေမဲ့မချစ်ရ၊ မကြံစည်ပေမဲ့ ချစ်ရလို့ပုံမှန်ကွယ်” လို့ စိန္တိတံဘိနဲ့ယှဉ်ပြီး ပြောသွားခဲ့ပုံဟာ ညိုအသံမှာ သံမှိုခွဲထားသလိုပါပဲ။ အကို့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတွေဟာ ညိုကို ညိုနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ် အကို့.....။

ဒါကြောင့်လဲ “ညိုကိုစိတ်နဲ့ပဲချစ်ပါ အကိုရယ်။ ကိုယ်ချင်းရင်းနှီးအောင်တော့ မကြိုးစားပါနဲ့....။ မပိုင်ကြသေးတဲ့ဘဝမှာ အကို့က ညိုဆီက တခုခုတောင်းရင် ညိုမငြင်းပယ်ပဲ ပေးမိမှာသေချာတယ်။ အကို့နှုတ်ဖျားက ဟတာမှန်သမျှ ညိုလိုက်လုပ်မိမှာမို့ပါ.....” လို့ ပြောခဲ့တာကို အကို့မှတ်မိမှာပေါ့.....။

ဘုရားစောင်းတန်းမှာ.... ပန်းရောင်းရတဲ့ ပန်းသည်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ ဇာတ်သမားတွေလိုပါပဲ အကို့။ အခြေတကျရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိပ်ပြီး ယူဆထားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုနယ်သည်နယ် ပြောင်းကြတယ် ဆိုတာလဲ ပန်းသည်တို့ဘဝမှာ များစွာရှိကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ စုစုဝေးဝေးကလေး နေရတဲ့အခိုက်မှာ တဆိုင်နဲ့တဆိုင်၊ တအိမ်ထောင်နဲ့ တအိမ်ထောင် ခွဲခွဲခြားခြားမရှိလှပဲ ရင်းနှီးပွင့်လင်းတတ်ကြရာမှာ အကို့ကိုလဲ ညိုတို့ အသိုင်းအဝန်းက လက်ဦးပထမမှာတော့ အာဂန္တုပဲလို့ထင်မှတ်ပြီး ညိုကို သတိပေးစကား

ပြောကြတယ်။ အကိုက ရန်ကုန်မှာ ရုံးတရုံးက ဘော်လုံးသမားအဖြစ် ပြောထားလေတော့၊ အကို့ဖစ်မြစ်ကို မစူးစမ်းကြတော့ပဲ စေတနာနဲ့ သတိပေးကြတာပဲပေါ့ရှင်၊ သို့သော်လဲ ညှိသိက္ခာကို အားလုံးက ချစ်ခင်စာနာကြလေတော့၊ စိုးရိမ်မှုကို လွန်လွန်ကဲကဲတော့ မပြကြပါဘူး၊ အကိုဟာ ထွားကျိုင်းသန်မှာသည်နှင့် အမျှ- ဥပမိရုပ်ကလဲ တည်ကြည်တော့ ထွေလာကေလာတွေ မထင်ဝံ့ကြဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှားရှားပါးပါး လူရည်သန်၊ တယောက် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတာကိုတော့ မသိလိုက်မသိဖာသာ သဘောကျ လက်ခံထားကြတယ်၊ အကို့နောက်ကွယ်မှာဆိုရင် (ရွှေလူဝံ-ရွှေလူဝံ) နဲ့ ချစ်စနိုးတောင် ခေါ်ကြသေးတယ်။

အကို ဒီပါအေးမြကို မငြီးတန်း နားထောင်တတ်တာတွေ၊ ဘကို မှန်စီရွှေချ ပတ္တလား လက်ဆောင်ပေးတာတွေ၊ ညှိဆီကိုလာတိုင်း သမီးရည်းစားရယ်လို့ ဟောဟောရမ်းရမ်း မနေပဲ ဘုရားသွားကျောင်းတက် အတူတူလုပ်တာ တွေ့ရတော့လဲ အကိုဟာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်စေထွက်စေသင့်တဲ့ ဧည့်သည်လို့ပဲ အားလုံးက သဘောထားလိုက်ကြတာပါပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ညှိသဘောကိုလဲပြောရရင် ညှိနှလုံးသားသည်အိမ်မှာ အကိုဟာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်တဲ့ ဧည့်သည်လို့ပဲ မှတ်ထားခဲ့ပါတယ် အကို.....။

အကိုလာတော့လဲ ပျော်တယ်အကို.....။

အကိုမလာပြန်တော့လဲ တခါထဲမလာပဲနေလိုက်ရင်..... အကို့ဘဝအတွက် ကောင်းရာ မွန်ရာ ပြန်ရောက်သွားတဲ့ သဘောလဲပေါ်လို့ ပျော်မိပါတယ် အကိုရယ်-ယုံပါ.....။

အကိုကလဲ ညှိဆီမရောက်တောင်မှ ညှိအသံကလေးတွေ ကြားနေရရင်ပဲ ပျော်နေတတ်တဲ့ သူမဟုတ်လား၊ တနေ့အကို အပျော်လွန်ရာကနေ စလာခဲ့တဲ့ မီးပွားကလေးဟာ ခုတော့ ငြိမ်းလို့သတ်လို့ မနိုင်အောင် လောင်ကျွမ်းခဲ့ပါပြီ အကိုရယ်.....၊ အကို့အတွက် ညှိဆိုပေး ခဲ့တဲ့ ဒီပါအေးမြဟာ အခုထက်ထိ အေးမြနေပါရဲ့လားဟင်၊ အကိုကညှိ့ကို (ကယ်တော်မူ ကြပါရှင်- မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ပါ) ဆိုတဲ့ အော်သံကိုအော်ခိုင်းပြီး အသံသွင်းစက်နဲ့ သွင်းယူခဲ့တုန်းက ညှိမှာ ကျောင်းကပွဲအတွက် အောက်မေ့ပြီး ကြိုးစားပန်းစား အော်ပေးခဲ့ ရတာဟာ နိမိတ်ပေးသလိုများ ဖြစ်ရတယ်အကိုရယ်.....၊ အဲဒီမမမေဂျာကတော့ ရေမနစ်ဖူး ပေါ့လေ.....၊ ညှိတို့ဘဝတွေသာ နဒီကျောမှာမျောတဲ့ ဒိုက်သရောတွေလို ဖြစ်သွားတော့ တာပါပဲ။

ညှိ့စိတ်ထဲတော့ ထင့်သလိုဖြစ်ခဲ့သား.....။

စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ နောက်ခံတေး ဆိုပေးရတာရယ်။ အဲဒီမမ မေ့လဲလို့ ကိုယ်စားဝင်ခဲ့ရတာရယ်။ ညို့ဆီကို မရအရရောက်အောင် လိုက်လာကြတော့ အကိုဉာဏ်ဆင်မှုကြောင့် လွဲဖယ်ကုန်ကြတာတွေရယ်ကို ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ရလဒ်ကတော့ ညို့ဟာ တတိယလူ နေရာမှာ ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အသိပါပဲအကို။ မိန်းမတို့ရဲ့ အသိစိတ်ဟာ သေးမျှင်မျှင်ကလေး ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ထက်မြက်စူးရှတတ်ပါတယ် အကိုရယ်....။ ယောက်ျားတွေက နှုတ်နဲ့ဗေဒင်ဟောတတ်ပေမဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ မျက်လုံးနဲ့ ဗေဒင်ဟောတတ်ပါတယ်....။ မြင်တာနဲ့ သိတဲ့စိတ်မျိုးဟာ သောကကို အမြဲရင်ဝယ်ပိုက်စေတတ်တာပဲနော်။

ညိုကတော့ အကိုကကောင်းရင် ကောင်းမယ်။ အကိုက မကောင်းရင်လဲ လိုက်မကောင်းမှာပဲ။ အကိုဖြူရင်ဖွေးရော၊ အကိုက နက်ရင်ကျူတ်ကျူတ်မှောင်ရော-ဆိုတဲ့ ခံယူချက်က ရှိနေတော့ အကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် အကိုမသိစေချင်တဲ့အတိုင်း မသိသလို နေလိုက်ပါတယ်။ တနေ့ကျရင် အကိုနဲ့လွဲရမယ်ချည်း အမြဲနလုံးသွင်းထားတဲ့သူ ဆိုတော့လဲ စိတ်ထဲမှာ ကမ္မသကာဟာ နင်ဆင်း၊ နင်တက် ဖြစ်နေပါတယ် အကိုရေ....

ဒါပေမဲ့ အကိုရဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲဟာ ဓားကျိုးလိုလှုံ့ခွေ ပုဂံပြည်ကသူရဲကောင်းတွေတောင် လက်မှိုင်ချရမဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာတွေ များလွန်းလှတော့ နယ်ရပ်ကလေးဖြစ်တဲ့ ညို့အဖို့မှာ အကိုရွှေ့ရာ ဆုတ်ရာမှာ လှုပ်ရှားရပြန်တာပဲ။ အကိုက မြန်းစားမြင်းစားကြီး ညို့ကို လက်ထပ်ယူမယ်ဆိုပြီး ဘာကိုခွင့်တောင်း၊ ကျိုက်ခေါက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျေညာမောင်းခတ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကြီး ဝဲချီးကျင်းပလိုက်တော့ ညို့ဟာ အကိုကိုချစ်လို့ ညို့ထုံစံအတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ်...။ အကိုလုပ်ဆောင်သမျှဟာ ညို့အဖို့မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းသုခတပါးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆထားပြီးသားမို့ အလွယ်တကူ အကိုကိုလိုက်လျောမိတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ရက်စက်ပါကလားအကိုရယ်။ ရက်စက်ပါကလားဆိုတဲ့ စကားကိုသုံးလိုက်လို့ အကိုရင်နင့်မယ်ဆိုတာကို ညိုသိပေမဲ့ မသုံးမဖြစ်လို့ သုံးလိုက်ပါတယ်။ အကို ညို့ကို ရက်စက်တာမှ မဟုတ်ပဲလေ.....။

အကိုရက်စက်တာက မမမေဂျာပဲကိုး။

ဟိုတုန်းကတော့ ညိုဘယ်လိုမှ မရိပ်မိပါဘူးအကို။

တကယ်တော့ ညိုတို့အကိုတို့ဟာ.... တယောက်ဘဝကိုတယောက် ကျေကျေညက်ညက် မသိပဲနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လားရှင်.....။

နှလုံးသားကိုသာ တန်ဖိုးထားပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လျစ်လျူရှုတတ်တဲ့ သူတွေအဖို့မှာ ရှေ့နောက်ရာဇဝင် အကြောင်းတွေကို ဆင်ခြင်နေဖို့ အချိန်မရှိကြဘူးလေ။ အချိန်ပေးနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ ရာဇဝင်နောက်ပြန် မလှည့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့.....။

မယားနှစ်ယောက် တပြိုင်တည်း.... ဘာဖြစ်လို့များ ယူရတာလဲ အကိုရယ်။

မမမေဂျာကို အကိုဒဏ်ပေးတော့ကော ဘယ်လောက်များအကိုမှာ ပီတိထူရသွားမှလဲ အကိုရယ်။

အခုမှသိရလို့ အကို့ကိုအခုမှပဲ မေးခွန်းတွေ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီမေးခွန်းတွေဟာ အဖြေလိုချင်လို့တော့ မေးတယ်မထင်ပါနဲ့ အကိုရယ်။ အဖြေကို သိရက်သားနဲ့ မိန်းမစိတ်ကြောင့် မချင့်မရဲမေးတာပါရင်၊ သိရက်နဲ့ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို မဖြေမချင်း မေးတတ်ကြတာလဲ မိန်းမပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညှိမှာတော့ မိန်းမဖြစ်ရက်သားနဲ့ အဲဒီအဖြေတွေကို နားမထောင်တော့ပါဘူး၊ နားထောင်ဖို့ အခွင့်အရေးကလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ အကိုနဲ့နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေလတွေကို (အဖြူး)ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ ရေလဲသုံး တံဆိပ်ခတ်ချင်ပါတယ်။ ညှိအတွင်းစိတ် သဏ္ဍာန်မှာတော့ (အရူး)မီးဝိုင်း ဖြစ်နေပေမဲ့ ကာ- အကိုနဲ့ယှဉ်တွဲနေရတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို အလင်းပိုင်းမှာ ရှိစေချင်ပါတယ် အကိုရယ်။ အဲဒီတော့ ညှိအကို့ဆီက ဖြေရှင်းချက်ဆိုတာကို မရပဲနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ဆိုပြီး ဒီလမ်းခရီးကိုရွေးပြီး ဇွတ်ကွေ့ချိုးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို ဆိုလိုက်တော့ အကိုက အကို့ဥာဉ်အတိုင်း ဒေါသတကြီးနဲ့ ညှိကိုလိုက်ရှာပြီး ပန်းနှစ်ဖက်ခါလို အတင်းအဓမ္မ မေးချင်မေးလိုက်မယ်.....။ အကိုနဲ့ညှိတို့ဘဝဟာ ဝေးပါပြီ အကိုရယ်- ဝေးပါပြီ။ မမမေဂျာညှိဆီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်လာပြီး..... အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြတဲ့နေ့ကစပြီး ဝေးကြပါပြီ....

ချစ်သူဆိုတာမျိုးဟာ ချစ်သူချင်း ပွင့်လင်းရမယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒါက ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အကို့.....။

လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ချွတ်ယွင်းချက်ကို ကိုယ်ကသာလျှင် ကိုယ့်ချစ်သူကို ဖွင့်ပြောချင်တဲ့ ထုံးစံရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူက သူ့နည်းနဲ့သူ သိတာကို မလိုလားကြပါဘူး။ ယုပ်စွအဆုံး မင်္ဂလာလက်ဆောင် ပေးတာတောင်မှ ကိုယ်ကပေးမှ အံ့အားသင့်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးလေ.....။ အခုဟာကတော့ မင်္ဂလာလက်ဆောင် ဖြစ်နေတယ်အကို။ ညှိကမပေးပဲ ကံတရားက

အကို့ကို အသိပေးသွားပြီလေ။ နောက်မှရှင်းလဲ အသဲမှာ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်ဖို့ဟာ မလွယ်တော့ပါဘူးရှင်၊ ညိုတို့ဟာ အနုမျိုးတွေဆိုတာကို အကိုသိသွားပြီလေ။ ညိုမှာဖြင့် ဖုံးလိုက်ဖိလိုက်ရတာ၊ ဘာမှာလဲ သူ့တသက်တာအဖို့ အကိုမသိပါစေနဲ့လို့ တဖွဖွ မှာလိုက်ရတာ.....။

ခုတော့ ဘာဘရဲ့ဆန္ဒလဲမပြည့်၊ ညိုဆန္ဒလဲမပြည့်၊ အကို့ဆန္ဒလဲမပြည့် ဖြစ်ရတော့တာပဲ...။

စုံနဲ့သာမြိုင်ကထဲက နိမိတ်ပေးခဲ့တာက ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးခဲ့တဲ့ ညိုဟာ သတိမမူမိ ခဲ့ဘူးအကို၊ အကို့မိတ်ဆွေ ဖိုးသာဂိဟာ ညောင်ဦးက ဆရာဝန်ကြီးတယောက်ရဲ့ သားပါ အကို၊ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးကလဲ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ညိုမမ(ညိုမိခင်)ရဲ့ အလောင်းကို စစ်ဆေးရတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးပါရှင်၊ ဒါလောက်ဆိုရင် အကိုသိလောက်ပါပြီ၊ သူ့သားဆရာ ဖိုးသာဂိဟာ ညိုတို့အကြောင်းကို တစွန်းတစကြားထားတဲ့လူ ဖြစ်လေတော့ကွာ၊ ညိုကို စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ မြင်မြင်ချင်း မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးတော့ ညိုနောက်ကို လိုက်လာတယ် အကို.....၊ ညိုတို့ဟာ သူ့အဖေရှာနေတဲ့ သားအဖဆိုတာကို သူသိသွားတယ်၊ သူ့အဖေက ရှာနေတယ်ဆိုတာကလဲ ဒီလိုပါ၊ ညိုဘာဟာ ညိုရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂီတဖက်မှာ ရွက်ပုန်းသီး တတ်သိကျွမ်းကျင်ခဲ့သူတယောက်၊ အဲဒီဆရာဆရာဝန်ကြီးဟာ ဂီတဖက်မှာ ဝါသနာဘာဂီ ဆက်တိုင်းမို့ခဲ့တဲ့ သူတယောက်ပါပဲ၊ ညိုတို့ပုဂံရဲ့ ပျင်းရိဘွယ်ညများမှာ ဂီတနဲ့ အိပ်သူကိုနိုး၊ နိုးသူကိုအိပ်စေတဲ့ အခါကာလကထဲက ဂီတမိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူတယောက်မို့ ညိုဘာရဲ့ မနုဿဓရီးစဉ်ကို အမြဲစုံစမ်းမေးမြန်းနေတဲ့ သူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်.....၊ သူ့သားဖိုးသာဂိဟာလဲ ဘမျိုးဘိုးတူဖြစ်တော့ စပ်စပ်စုစု စေ့ငုတတ်တဲ့ အကျင့်က ပါလာတော့တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ တနေ့မှာ အကိုနဲ့ မဖြစ်မနေဖိုးသာဂိ ကပ်လိုက်လာပြီး ညိုတို့ရဲ့ဇစ်မြစ်ကို စုံစမ်းတာ.... အကိုမှတ်မိသေး သလားဟင်....”

ဘာဟာ ဖိုးသာဂိရဲ့ အားမနာပါးမနာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်တာကော အကိုသတိရရဲ့လား၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဟာ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေပါပြီ အကိုရယ်၊ ဘာဟာ မမဆီက ကူးစက်လာခဲ့တဲ့ နူနာရောဂါကို ကူးစက်စ ပြုလာပါပြီ...၊ ညိုဟာ ညနေတိုင်း ဘာကို ရေစည်ဘေးမှာ ရေလောင်းချိုးပေးတဲ့ အကျင့် ရှိတယ်အကို၊ တနေ့မှာ ဘာဘရဲ့ကျောက ခပ်ညိုညို အကွက်ကလေးကို မြင်လိုက်တယ်၊ မြင်လိုက်တဲ့ နေ့ကစပြီး ညိုတို့ဟာ ရန်ကုန်ဖက်ကို တပတ်ကို တခါနှစ်ခါ ကူးခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ သဘောကတော့ အနာကြီးရောဂါကု ဆေးရုံကို ဘာရဲ့ ရောဂါဝေဒနာ သွားသွားပြီး ပြရတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ တခါတုန်းက အကိုတို့ တညင်အလာနဲ့ ညိုတို့ ရန်ကုန်ကအပြန် ဆုံမိသေးတယ်လေ၊ အကိုမှတ်မိသေးလားဟင်၊

အညိုရောဘာဘရော အကိုတို့ကိုမြင်တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက် သွားမိပါတယ်အကို၊ ဘာဘဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့တော့- သားအဖနှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ အချိန်မှာ ညို့ကိုဘယ်လို ပြောသလဲဆိုရင် “သမီးရယ် ဘာဘကို အနုရုံကိုသာ ပို့ပါတော့ ကွယ်၊ ကြာရင်သမီးပါ နှစ်မွန်းပါလိမ့်မယ်၊ သမီးမှာကလဲ ချစ်သူတယောက်က ရှိနေတာ” လို့တောင် ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ပြောရှာတယ်၊ ခေတ်သစ်ဆေးပညာတွေ အလိုအရ အနုနဲ့ နေတဲ့လူတိုင်း အနုမဖြစ်ပါဘူးဆိုတာကို ညှိကသိထားတော့ ဘာဘကို နှစ်သိမ့်စကား ပြောရင်း ဘဝရဲကအတိတ်ကိုမေ့၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုကြည့်နူး၊ အနာဂတ်ကို မြော်မှန်းပြီး ကြည်လင် သောမနောကို ဆက်ပြီး ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ် အကိုရယ်။

ဘဝနိဂုံး ဆိုတာမျိုးဟာ အချိန်အခါ ကန့်သတ်ချက်ရယ်လို့ မရှိကြောင်း ညှိမှမသိပဲအကို၊ ခုတော့ လွန်မှဝန်ချရအောင် ဆိုရအောင်ကလဲ ညှိကိုစွပ်စွဲမဲ့ တရားလိုက ကံဇာတ်ဆရာ အပြင် ဘယ်သူမှရှိတာ မဟုတ်ပဲ၊ မင့်အပြစ်မင်းခံ၊ လောကဓံဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲကိုး။

မမမေဂျာ ညို့ဆီကိုလာတယ်အကို။

မမမေဂျာဟာ သူပြောချင်တာတွေ အကုန်ပြောသွားတယ်။

အကို ရင်ကွဲရတယ်ဆိုတာကို ညှိခုမှသိရတယ်အကိုရယ်။

ညှိရင်ကွဲရတယ်ဆိုတာကိုတော့ အကိုသိရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အကိုနဲ့ မမမေဂျာတို့ လွန်ဆွဲတဲ့ပွဲမှာ အလယ်ခေါင်က ရှာပန်းထည်ဟာ ညှိပါပဲ အကိုရယ်၊ ညှိဘာဘရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကြီးဟာ ညှိကိုကူးစက်မယ် မကူးစက်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး အကိုရယ်၊ တကယ်လို့ ညှိမှာဒီရောဂါ စတင်ကပ်ငြိနေတယ် ဆိုရင်လဲ အကိုအချစ်ကို ညှိနုကိုမူလကထဲက လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတော့-

အဲလေ ခုတော့- ညှိကံကြမ္မာဟာလဲ ညှိမမလို တသွေမတိမ်း ပုံဖော်မိလျက်သား ဖြစ်လာ ပါတော့တယ်

ညှိလေ-အကိုဟာ ညှိကိုရော၊ မမမေဂျာကိုရော တပြိုင်တည်း လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး အကို၊ အကိုနဲ့ ရန်ပွဲတွေဆင်ပြီး ညှိနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်စုံစမ်းရာက ပန်းဆိုင်ရှေ့မှာ “ညီမရေ..... မမကို လာတွေ့ခွင့်ပြုပါကွယ်၊ မမတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကံတူအကျိုးပေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ မောင်ထွန်းနိုင်နှင့် ဇနီးများ

ဆိုပါတော့ကွယ်” လို့ မမမေဂျာက ပြုံးပြုံးကလေး လာလဲပြောလိုက်ရော၊ ညို့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ ညို့စိတ်ထဲမှာ လက်ဦးကထဲက မမမေဂျာကို စိတ်ဓာတ် ပြင်းပျက်မြက်တဲ။ မိန်းမတယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခပ်မိပါတယ်။ မယားကြီး မယားငယ် လင်လုဖက်အနေနဲ့ ကက်ကက်လန် ရန်လာတွေ့မဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလဲ ညိုနားလည်ပါတယ်။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လာသလဲ။

အဲဒီ ဘာဖြစ်လို့ လာသလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းဟာ ညို့ဦးနောက်ထဲ အပြေးအလွှားလဲဝင်ရော- ညို့ဘဝကတော့ ဒီနေရာတင် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ရောက်ပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ပါ တော့တယ် အကိုရယ်။

မမမေဂျာဟာ ညိုတို့နဲ့ အတိတ်က အမဲစက်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကုဋ္ဌနုနာ ရာဇဝင်ကြီးကို သူ့အမှတ်မထင် သိခဲ့ရကြောင်း ဖွင့်ပြောတယ်။ ရုတ်တရက်မှာတော့ ဆရာဖိုးသာဂိပဲ တရားခံဖြစ်ပေမှာပဲလို့ ညိုစိတ်ထဲက စွပ်စွဲမိပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာ ညိုတို့ရဲ့ဇစ်မြစ်ကို သိပေမဲ့လဲ လူသားချင်း ကြင်နာစိတ်ကို မမေ့ရှာပဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်နေသား၊ ဝီဝေါသနာကြောင့် သိချင်မှတ်ချင် စပ်စုချင်တဲ့စိတ်ရှိပေမဲ့ သူ့မှာလူဆန်တဲ့ နှလုံးသားရှိပါတယ်။ အခုဟာက ဆိုးဝါးတဲ့ ကံအကြောင်းတရားကြောင့်လို့ပဲ ဆိုရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတဲ့ အခါကျတော့ မမမေဂျာဟာ ရွှေတိဂုံခြေတော် ရင်းက ညိုတို့အသိ အဒေါ်ကြီးဆီ ရောက်သွားရတယ်။ အဲဒီကတဆင့် ရန်ကုန်က ဆေးရုံ တရုံကို ညိုတို့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် သွားကြတယ်ဆိုတော့ မမမေဂျာရဲ့ သိချင်စိတ်ကို နှိုးဆွ သလို ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့တဲ့.....။

ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်အကိုရယ် မမမေဂျာပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်.....။

ညိုတို့အိမ်ထောင်စုကလေးထဲမှာ ဘယ်သူပဲနဲ့နဲ့ “အနူတို့ရွာ” ဆိုတာကတော့ အမည် တပ်လို့ ရပြီပေါ့။ ဒီအဖြစ်တွေကို တနေ့မသိ- တနေ့သိကြတော့မယ်ပေါ့။ ရောဂါသိရင် ဆေးရှိရမယ်။ ကုရင်ပျောက်ရမယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ကား- လူတို့ရဲ့အစွဲကို ကုနိုင်တဲ့ဆေး ကတော့ မပေါ်သေးဘူးမဟုတ်လား၊ မမမေဂျာဟာ လိမ္မာစွာနဲ့ဆိုဆို၊ ပညာရှိပီသစွာပဲ ပြောပြော၊ မယားကြီး- မယားငယ် ပြဿနာထက်ကို အရက်နဲ့လူလုပ်ကြရတဲ့ ပြဿနာကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး တင်ပြသွားပါတယ်။

ငါ့ညီမသာမကယ်ရင် တသက်လုံး အရှိန်အဝါမပျက် နေထိုင်မှုမြင့်မြင့်နဲ့ ပွဲလယ်တင့်ခဲတဲ့ အကိုတို့၊ မမမေဂျာတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးတွေ ပျက်စီးကုန်တော့မယ်ပေါ့။

ငါ့ညီမလို အနူးသမီး (နောင်ကို နှုရင်လဲနုသွားနိုင်တဲ့) မိန်းကလေးမျိုးကို ပေါင်းသင်း နေထိုင်တဲ့သူ အဖို့မှာလဲ မေတ္တာကတခြား- ရောဂါဝေဒနာက တခြားမို့၊ ဘဝဆုံးရှုံးမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင်- အချစ်စစ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်ပေါ့။

ညို့မမ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ ခုန်ချသေဆုံးသွားတုန်းက ညို့မသိနားမလည်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ခုမှပဲ ရှင်းသွားပါတော့တယ် အကို....၊ ဘဝမှာ တင်ရှိနေတဲ့ အကြွေးထက် နှလုံးသားမှာ တင်ရှိနေတဲ့အကြွေးက ပူရှိန်ပြင်းလွန်းလှပါတယ်.....၊ အဲသလို ကြွေးမျိုးတွေ ပူလာတော့ လူတွေဟာ သက်ဝိညာဉ်နဲ့ ဆပ်ရရှာတာပေါ့ကလား။

ညို့ဟာ အကို့ဆီက အဝေးကို ပြေးမှဖြစ်တော့မယ် အကိုရယ်၊ ညို့ဘဝ နိဂုံးကိုတောင် ညို့အဆုံးသတ်ပစ်လို့ရရင် သတ်ပစ်လိုက်ပါရဲ့.....၊ ခုတော့ မျက်မမြင်လဲဖြစ်ပြန်၊ နှုနာရောဂါလဲ ကပ်ညီနေပြန်၊ အထီးကျန် အဖိုးအိုလဲ ဖြစ်ပြန်တဲ့ ဘဘကို မရဏပြည် မလှမ်းမီအထိတော့ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးရမဲ့ ဝတ္တရားက ရှိနေသေးလို့ အကို ရှာမတွေ့ နိုင်မဲ့ နေရာကို ပြေးပြီး ဘဝသစ်ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ညို့ကိုလိုက်မရှာပါနဲ့တော့ အကိုရေ.....။

ညို့ကို လိုက်ရှာမနေပါနဲ့တော့.....။

ညို့ ဒီစာကို ရေးပြီးပြီးချင်း..... မမမေဂျာရဲ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးပြီး ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းကခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ အကိုလာလဲ ညို့ကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ-အကို့နှလုံးသား ငြိမ်းအေးစေပါတော့လို့ ရည်စူးပြီး ညို့ ဘုရားမှာ ထိုးထားခဲ့တဲ့ အင်ကြင်းပန်းတွေကို တွေ့ရင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ရင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကိုတောင် “တပည့်တော်မရဲ့ ပန်းနဲ့ ပန်းအိုးတွေကို ညှိုးလျော် သွေ့ခြောက် တဲ့အထိ စွန့်ပစ်ခြင်းမပြုပါနဲ့ဘုရား” လို့ လျှောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

အကိုကတော့ ဇွဲနပဲကြီးတတ်တဲ့သူမို့လို့.....။

“ဘဝကိုဘာဖြစ်လို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမှာပဲ” လို့ ဒေါသတကြီး ဖြစ်မှာပါပဲ။

ညိုဟာ ဘဝကိုအရှုံးပေးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး အကိုရယ်၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာကြတဲ့အခါ သဘာဝတရားက တယောက်ချင်း တမျိုးတဖုံ စီစဉ်ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

တကယ်တမ်း ညို့ကို မြေလှန်ရှာရင်လဲ အကိုမတွေ့ပဲနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ တွေ့မှာပါပဲ...၊ အဲဒီတွေ့တဲ့နေ့ဟာ ညို့အဖို့ လူ့လောကကြီးက စွန့်ခွာရမဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုတဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို မပေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ် အကိုရယ်။

ညိုသွားပြီ အကို....။

ညို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့.....။

အကို့ စုံနဲ့သာမြိုင်မင်းသမီးကလေး-

ညို

ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းတို့သည် တမုဟုတ်ခြင်းပင် ဝေသီမှုန်ဝါး၍ သွားပါ၏။

မျက်လုံးစိမ်းနုနှင့် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးကို ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ ရှင်လျက်နှင့် သေပေရော့ဟု ယဉ်ကျေးသော ပန်းသည်မကလေးက တရားစီရင်ချက် ချသွားပါသည်။ စောဒကတက်ရန်သော်၎င်း၊ အယူခံဝင်ရန်သော်၎င်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်အောင် ပြည့်စုံရည်ပွန်လှသော စီရင်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

စီရင်ချက်ကြောင့် မျက်ရည်ကျလေသလား.....။

ဆုံးရှုံးမှုကြောင့် မျက်ရည်ကျလေသလား.....။

ကျွန်တော့်မျက်ရေတို့သည် ညို၏စာရွက်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။ ညိုကသူ့စာကို မှင်ဖြင့်မရေး...၊ မျက်ရည်ဖြင့် ရေးသည်ဟုဆိုပါ၏။ မျက်ရည်နှင့် မျက်ရည်တို့ ရောသောအခါ

ကျွန်တော်၏ ပူပင်လယ်ဗွေ လှိုင်းဘောင်ဘင်ဝေတက်လာရာမှာ စဉ်းအိုးကြီးလောက်ကြီးတယ်၊ ဒယ်အိုးကြီးလောက် ကြီးတယ်ဟူ၍ နှိုင်းရမည့်သောကလှိုင်းတို့ တားမနိုင်ဆီးမရ ကြွထလာပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှိသမျှမျက်ရည်တို့ကို ရှိသမျှအင်အားတို့ဖြင့် ညှစ်ထုတ်ကာ ကုန်စင်အောင် ကြိုးစား ကြည့်မိပါသည်။ သို့သော်-မဲဇာတောင်ခြေ စီးထွေထွေတည့်ဟု ဆိုစကားထက် နှစ်ဆသာ၍ နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နေရာမှ ထလိုက်၏။

မြင်ကွင်းတို့မှာ အရာရာမှန်ဝါး၍ နေသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထွေးခံကို ခလုတ်တိုက်မိ၏။ ကုလားထိုင်ကို တိုက်မိ၏။ ကုတင်တိုင်နှင့်ပွတ်မိ၏။ ကျွန်တော်မနာလိုပါ။ အသံ၌ ဒဏ်ရာရသော သူသည် ဤကဲ့သို့သော ဖြစ်မှုများ၌ မထီပါ။ သို့သော်-ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးမှာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် တလုပ်လုပ် တုန်ရီနေသည်က ခက်ပါသည်။ မမြင်ရသော ပိုးမွှားကလေးများသည် ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးအနှံ့ ပြေးလွှားနေကြသည်ဟု ထင်မြင်လာပါသည်။ ၎င်းသည့်တိုင် ကျွန်တော် သည် စုံနဲ့သာမြိုင်ပန်းချီကားကြီး ချိတ်ဆွဲထားရာ နံရံအထိကိုမူ ရောက်အောင်ပင် သွားလိုက်သေး၏။ ပန်းချီကားကိုကား ကြည်ကြည်လင်လင်မမြင်ရ၊ မှုန်ဝါးဝါးရေးတေးတေး ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်သဏ္ဍာန်၌မူ- ပန်းချီကားအလယ်မှ စုံနဲ့သာမြိုင်မင်းသမီးကလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရလေသည်။ မူလပန်းချီကား၌ မင်းသမီးကလေးသည် ကြည့်သူဖက်မျက်နှာလည်ကာ လက်များကို ဆန့်တန်းထားသော်လည်း ယခုမူ- ကျောပေးကာ အဝေးသို့ ပြေးနေသယောင် မြင်ရပေသည်။

အဝေးသို့ ပြေးလေသောညို၊...

ဝေးသထက်ဝေးသော နေရာသို့ ပြေးလေသောအညို၊.....

ကျွန်တော်ညို့ကို လိုက်ဖမ်းမိပါသည်။ ထိုအခါပန်းချီကားသည် နံရံမှ ပြုတ်ကျသွား၏။ ရှေ့လောတကြီးနှင့် ကောက်ယူမည်အပြု၌ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များက ပန်းချီကားကို တက်နင်း ချေဖျက်ပြီး ဖြစ်၍နေပါတော့သည်။ ဤတွင်ကျွန်တော့်စေတသိတ်တို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ဖြစ်ရ ပါလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားကိုကောက်ယူပြီး ကုတင်တိုင်တွင် အဖန်ဖန်အခါခါ ရိုက်ချိုးပစ်မိ၏။ အိပ်ခန်းတွင်းရှိသမျှ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း ပစ်ပေါက်ဖျက်ဆီးမိ၏။ ထို့ပြင်အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ကာ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာရာဝယ် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးဆိုင်းပန်းဆိုင်းများကို လက်လှမ်းမှီသမျှ ဖျက်ဆီးပစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မည်ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသောင်းကျန်းခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မှတ်မိခြင်း မရှိတော့ပါပေ။

“ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့-ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့.....”

ဤသို့လည်း သံကုန်ဟစ်သည်ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး မှတ်မိသည်ကား ဧည့်ခန်းအလယ်၌ မမနှင်းကို လည်ပင်းညှစ်မိနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အိမ်စေ့များအားလုံး ဝိုင်းဝန်းဆွဲမှပင် မမနှင်း၏ လည်ပင်းမှ ကျွန်တော့်လက်များ လွတ်သည်ဆိုပါသည်။ သို့သော်- ကျွန်တော့်တွင်ကား လူစိတ် မရှိတော့ပါ။

မမနှင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ခွေကျပြီး မသေရုံတမယ် မျော့မျော့ကလေး ရှိသောအခါ၌ ကျွန်တော် အောက်ပါစကားများကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒီမှာမမနှင်း ခင်ဗျားဖက်က ဘယ်လိုပဲဆင်ခြေတွေပေးပေး ညိုကဘယ်လိုပဲ တရားချချ၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းတာကတော့ ချစ်သူနဲ့ကွေကွင်းတာပါပဲဗျ- နားလည်လား၊ ကျွန်တော်ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ....၊ ခင်ဗျားကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ- ကျွန်တော်ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ညို့ကိုကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ဆုံး ဆိုတာ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်ပုံဟာ ကျွန်တော့်ကို လို၍မရသောဆင်းရဲနဲ့ တာဘဝလုံး အကြင်လင်မယား ဖြစ်စေတော့လို့ ကျိန်စာတိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်- ဟုတ်ပါတယ်၊ ညို့ကို ကျွန်တော်ဘဝထဲ ပြန်ရောက်အောင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအတွက် မှားတယ် မမနှင်း၊ ခင်ဗျားသိပ်ပြီးတော့ အတွက်မှားပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ညို့ကို သေကွဲမကွဲရပဲ ရှင်ကွဲကွဲအောင် လုပ်လိုက်တယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဟာ လင်မယားတော့ဖြစ်ပါရဲ့၊ လင်မယားလို မနေကြတဲ့ လင်မယားပဲ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မြဲမြဲကြီး မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ကိုဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ခင်ဗျားတင်းတိမ်နေတဲ့ ကာမကိုလဲမရတော့ဘူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုလဲ မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ထွန်းနိုင်ရဲ့မယားဆိုတဲ့ နာမယ်ပဲရမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်နားက ကျွန်တော် မပေါင်းသင်းတော့တဲ့ မယား....၊ ညို့က ကျွန်တော့်အနားမှာ မရှိတော့ပဲ ကျွန်တော် မပေါင်းသင်းရပေမဲ့ ကျွန်တော်မယားပဲ ဖြစ်နေသေးတဲ့ မယား၊ အဲသလို ဇယချေလိုက်ကြစို့ဗျာ ဟုတ်လား- အဲသလိုဇယချေလိုက်ကြစို့၊ ၊ ဟား ဟား ဟား.....”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မမနှင်းနှင့်တကွ တအိမ်လုံးမှာ ကျောက်ရုပ်များပမာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားပါ၏။

ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း ကျွန်တော့်စကားနှင့်အညီ ထိုနေ့မှစ၍ အဆိတ်သုဉ်းကြီး ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပါ လေတော့သည်။

သည်မျှနှင့်ဘဝ တဇာတ်သိမ်းပြီးလား မသိပါချေ။

“ကျွန်တော် လက်ကိုင်ပုဝါပေးချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမျက်ရေကျတာကို သုတ်ပစ်ပါလား....”

ကိုတင်ထွတ်က ၎င်းသို့ စကားခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်တော်၏ ရှည်လျားလှသော စဉ်းစားခန်းဝင်ခြင်းသည် အဆုံးသတ်သွားကာ ကျွန်တော့် သတိသမ္ဗုဒ္ဓိတို့မှာလည်း ရခိုင်မြို့ဟောင်း၏ ဧည့်ဂေဟာအတွင်း အိပ်ခန်းသို့ပြန်လည် ရောက်လာတည်ရှိလာပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ထွတ်စိတ်ကျေနပ်စေရန် ကျွန်တော့်မျက်ရေများကို သူကမ်းပေလာသော လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ယူသုတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ခေါင်းထဲမှာ မူးသလိုလို ဖြစ်နေသေးလား”

ကိုတင်ထွတ်က မေး၏။

“ဟင့်အင်း-မမူးတော့ပါဘူး၊ စိတ်ပန်းလို့ ကိုယ်ပန်းတာပဲရှိတာပါပဲ၊ အခုစိတ်ကြီးတင်းခဲ့သမျှတွေ တော်တော်ရောသွားပြီလေ၊ ဧည့်ဂေဟာပေါ်တင် ဟိုနားသည်နား အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် ကြည့်မလားလို့။”

ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ပြောသည့်အတိုင်း ခြေညောင်းလက်ဆန့် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ဧည့်ဂေဟာကား ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ထွတ်မှအပ မည်သူမှမရှိကြသဖြင့် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိလေသည်။ အတိတ်ကို အပြည့်အစုံ ပြန်လည်တွေးတောပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲ၌ ကြပ်ခဲမှုများ ပြေသယောင်ရှိပြီး အမောပြေသွားသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။ သို့သော်..... ကျွန်တော့်မှာ အမောပြေကာမှ ရေဆာ၍နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းမှထွက်ကာ ဧည့်ခန်းနှင့် ဆက်၍နေသော ထမင်းစားခန်းရှိ ရေအိုးရှိရာသို့ လာခဲ့ရာ၌ ဦးသောင်းတင်အမျိုးပြုသော စာရင်းစစ်တို့ တည်းခိုရာအိပ်ခန်းသို့ တစေ့တစောင်း ကြည့်မိသေး၏။ ဦးသောင်းတင်တို့လည်း မရှိကြပဲ သော့ခလောက်ခတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေအိုးမှရေကို ဖန်ခွက်ဖြင့် ယူငင်ခပ်သောက်သောအခါ မိုးငွေ့များ ပါသထက် ပါလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်စပြုလာပြီဖြစ်သော မြောက်ဦးမြေ၏ ကောင်းကင်ပြင်ကို အမှတ်မထင် မော်ကြည့်လိုက်မိပေသည်။ မကြာသေးသော ညတညက မြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းကိုမတွေ့ရပါချေ.....။ ကျွန်တော့်ကို ချောက်လှန့်လျက်ရှိသော အစွဲအလန်းတို့သည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေလေသည်။ ရသေ့ကြီးကားမရှိပြီ၊ ရသေ့ကြီးမရှိသောအခါ၌ ကျိန်စာဟူသမျှတို့သည် ရသေ့ကြီးနှင့် ပါသွားလေပြီလား မပြောတတ်ပေ၊ သို့မဟုတ်ကလည်း ရှေးဟောင်းက အကြောင်းအရာများကို လက်ရှိဘဝတွင် အကျိုးထင်စေရန် လှုံ့ဆော်ပေးမည့်သူ မရှိတော့၍ မီးခဲတွင် ပြာတဖန် ဖုံးလွှမ်း

သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ- ကျွန်တော့်အဖို့ရာကား- နာလံထူစ စိတ်ဝေဒနာသည်မှာ လောကကြီးသည် အနည်းငယ် သာယာလာလေပြီဟူသော အတွေ့ကို ထိသိနေရပေသည်။

ကျွန်တော် ရေရွက်ကို ရေအိုးဖုံးပေါ်သို့ ချလိုက်သောအခါတွင် ဧည့်ဂေဟာရှေ့မှ ကိုကြီးအောင်တို့ ပြန်လာသံကို ဆူဆူညံညံကြားရလေသည်။ သူတမျိုးငါတဖုံ ပြောချင်ရာပြော ဆိုချင်ရာဆိုနေကြသော သူများသည် လှေကားမှ တက်လာပြီး ဝင်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်ကို မတ်မတ်ရပ်လျက်သားတွေ့ရသည်၌ ကြောင်၍ကြည့်နေကြသေး၏။ ပြီးမှဝမ်းသာစကားဆိုကြကာ- “ဖိုးထွန်းနိုင်က ကိုယ်ခံကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ မကျန်းမာလဲခနပ်ပော့.... ဝမ်းသာသကွာ” ဟူသော စကားကို ပြောမဆုံးပြုကြလေ၏။

ကျွန်တော်က အသုဘကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မေးသောအခါ ကိုကြီးအောင်က “အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် ညီလေး၊ ကိုကြီးအောင်တို့လဲ တတ်အားသမျှ ငွေအားလူအား ကူညီလိုက်ကြတယ်၊ ကိုသာကျော်ဝေရဲ့ အဖေကလဲ ကိုကြီးတို့အတွက် အားပေးကူညီမှုတွေ အများကြီးပြုပါတယ်၊ သူ့ခမျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာက....” ဟု ပြောပြီးမှ စကားလမ်းခုလတ်တွင် ရပ်၍သွားကာ ကျွန်တော့်ကို အားနာကြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အော်-သူဆည်းကပ်တဲ့ ရသေ့ကြီး ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးသွားတာကို ပြောတာလား၊ ဒါပေါ့ ကိုကြီးအောင်ရာ..... ကိုယ်ရင့်နတူ ဖြစ်ခဲ့သူဆုံးပါးရင်.. ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြစမြဲပဲဟာ....”

ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သောအခါ ကိုကြီးအောင်လည်း လူကြီးပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကိုကြီးရေးခဲ့တဲ့စာ ရသလား....”

ကိုကြီးအောင်က ကျွန်တော့်စိတ်ကြည်လင်မှု အပြည့်အဝရမရ ထောက်စမ်း၏။

“ရပါတယ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်-ရသေ့ကြီးအကြောင်းကို ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး မတွေးပါဘူး၊ အဲ-ရန်ကုန်က အကြောင်းလေးတွေပဲ ကိုတင်ထွတ် မရင်းတာကလေးတွေရှိလို့ ပြန်စမြဲပြန်ရင်း ပြောမိကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီး မထိခိုက်တော့ပါဘူး....၊ အဲဒီနေရာမှာ ရသေ့ကြီးအကြောင်းကိုတောင် သိုးကာလီကာ ပြောမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကြည်ပါတယ်-ကိုကြီးအောင်”

“ဟေ-ဒီလိုဆို ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပုံကလေး ဇာတ်စုံခင်းပါလားကွာ”

ဘောစံသာရွှေသည် နံဘေးမှ တချိန်လုံး ရပ်နားထောင်နေရာမှ သူသိချင်သော ကိစ္စကို ဝိတ္တာရချဲ့၍ လာ၏။

ကိုကြီးအောင်က ဟန့်တားမည်အပြု၍ ကိုတင်ဦး၊ ကိုဇော်ဝေ၊ ကိုဆွေဝင်းတို့တတွေပါ တယောက် တခွန်း ဝင်၍ သိချင်ကြောင်း ဖော်ပြကြလေသည်။ ကိုစံရွှေမောင်ကား မည်သို့မှဝင်မပြောပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်၍နေလေရာတွင် ဂျစ်ကားဆိုက်သံကြား၍ အိမ်ရှေ့ဖက်သို့ ထွက်၍ သွားလေ သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုကြီးအောင်၏ တားမြစ်ချက်ကရှိနေသေး၍ နှုတ်မဟသာရှိ၍နေ၏။ ကိုကြီးအောင်မှာ ခွင့်လည်းမပေးချင်၊ ကန့်ကွက်ရန်လည်း မသင့်ဟန်ဖြင့် အကျဉ်းအကျပ်တွေ့နေရာ ခြင်းတွေတောင်းတွေ ထမ်း၍ပြန်ဝင်လာသော သာကျော်ဝေနှင့် ကိုစံရွှေမောင်တို့ကြောင့် စကားလမ်း ပြောင်းခွင့် ရသွားလေသည်။

‘အော်- ကိုစံရွှေမောင်တို့ရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုကြိုတင်တင် ဒုက္ခရှာရတာလဲဗျာ၊ ဒီဖက်ကထွက်တဲ့ ဒညင်းသီးစေးစေးကလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုလို့ မေးမိတာနဲ့ ဒါလောက်များများ လက်ဆောင် ပေးရသလားဗျာ၊ အားနာစရာ’

ကိုကြီးအောင်က ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ကိုစံရွှေမောင်က မိမိတို့ ဤမျှပြုရတာ လက်ဆောင်ကလေး ပေးလိုက်ရသည်ကိုပင် အားမရပါကြောင်း ရခိုင်ပီပီ ရိုးရိုးစင်းစင်း ပြောလိုက်၏။ သာကျော်ဝေကမူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး “ကြာကြာနေရင်တော့ တခြားဟာတွေလဲ ရှာဝယ်ပေးနိုင်သေးတာပေါ့” ဟု ပွင့်ထွက်လာလေသည်။

“ကြာကြာနေရင်၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က နားမလည်သဖြင့် မေးသောအခါ အားလုံးမှာ တယောက်ကို တယောက် ကြောင်စီစီ ကြည့်၍နေကြပြန်လေသည်။ ပြီးမှ ကိုကြီးအောင်ကပင် ဖြေရှင်းခြင်းအမှုကို ပြုပြန်လေသည်။

“ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီပြင်အကြောင်းတွေပြောနေလို့ လိုရင်းမေ့သွားတယ် ငါ့ညီ၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကိုကြီးတို့စီးလာတဲ့ မော်တော်က ဒီနေ့စစ်တွေကို ပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ပုဏ္ဏားကျွန်းနဲ့ စစ်တွေကိုဆွဲဖို့ ကန်ထရိုက်ရက်စေ့နေ့ ဆိုလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညီလေး နေချင်သေးသပ ဆိုရင်တော့ မော်တော်ချည်း ပြန်လွှတ်ပြီး ခရီးသည်တင်သင်္ဘောနဲ့ ပြန်တဲ့အထိ စောင့်ပြီး ပြန်လိုက် ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ကြတာပေါ့ ကိုကြီးအောင်”

အများကမျှော်လင့်ချက်မထားသော မေးခွန်းမို့ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩသကဲ့သို့ ကြည့်ကြသေး၏။ ကျွန်တော်က “ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြန်ဖို့အချိန်တန်ပြီလို့ ယူဆနေတာပါ” ဟု ပြောပါမှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြစ်၍ လာကြကာ အထုပ်ပြင်သူကပြင်၊ အခန်းရှင်းသူကရှင်း ပြုလုပ်ကြရန် လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း မိမိအိပ်ရာလိပ်များကို မိမိသိမ်းဆည်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ စံသောရွှေကမိမိတာဝန်ခံလုပ်ပေးမည်၊ သက်သက်သာသာနေပါ ဆို၍ ကျွန်တော်လည်း ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ယောင်ချာချာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ပျင်းနေမည်ကို စိုးသည်ထင့်။ သာကျော်ဝေက ဓနိရေအိုးတလုံးကို ယူလာကာ ကျွန်တော်ရှေ့တွင် လာချလေသည်။

ပြီးနောက် “ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်းကခွာခါနီးမှာ အမှတ်တရဖြစ်အောင်လို့ပါဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

“အမှတ်တရဖြစ်အောင်လို့ဆိုရင် ဒီပြင်ဟာတွေ အများကြီးရှိပါလိမ့်အုံးမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားမှာ များစွာမှပင် ယထာဘူတကျသည်ဟု ထင်ပါ၏။ မြို့ဟောင်းတွင် ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့နိုင်စရာတွေ များစွာမှ ရှိလှပါလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သူ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်မှ မဟုတ်ပဲ ရခိုင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာ မြောက်ဦးခေါ် မြို့ဟောင်းသို့ အရောက်လာခဲ့၏။ ရောက်ပြီးသည့်နောက် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များဖြင့် များစွာပင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မီးမောင်းထိုးခြင်းဟုလည်း ခေါ်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ထုထယ်ကြီးမဟုတ်၊ ပါးလျားခြင်းမဟုတ်ပဲ စိတ်တန်ခိုးရှိသူ မှန်သမျှ ဖောက်ထွင်းသိမြင်နိုင်သည့် (အလင်း)ရှိ၍ နေခဲ့ပေရာ မည်သည့် အတိတ်၏စိုးမိုးမှု ဖြစ်စေကာမူ တွန်းလှန်ရန် စိတ်ကူးမဝံ့သည့် ပျော့ညံ့မှုတွင် အခြေတည်၍နေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ပေါက်ရောက်မြင်ထင်သူတို့နှင့် အမြင်ခြင်းဖလှယ်ရပါလျှင် ကျွန်တော့်ရာဇဝင်က အလေးသာလွန်း၍ ချိန်ခွင်လျှာသည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့် မျဉ်းတပြေးတည်း ရှိ၍နေသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန် မျဉ်းတပြေးတည်း ရှိသောအခါ ကာလသည်လည်း စေတသိတ်တို့ အထွေပြားဆုံး ကာလဟု ဆိုရပါမည်။ လောကတွင် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်တို့သည် တခုနှင့်တခု ညီမျှခြင်း မရှိစကောင်းပါပေ။ မရှိ၍လည်း မနုဿ၏ဦးနှောက်တွင် ကြည်လင်ချောင်လည်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယခုသော်ကား ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို စိုးမိုးမည့်သူမရှိတော့ပေရာ ကျွန်တော့်အတွက် သည်မျှနှင့် အမှတ်တရဖြစ်ဖွယ်ရာ ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု သံသယရှိ၍ ထိုစကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သာကျော်ဝေကား မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည်မသိ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဂူထဲမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံရသမျှတွေကို အားလုံးဖောက်သယ်ချပြီးပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့က ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားတုန်း ခင်ဗျားနဲ့ရသေ့ကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ၊ ဘာတွေ ပြောကြဆိုကြသလဲ ဆိုတာကို သိပ်သိချင်နေကြတယ်”

သာကျော်ဝေသည် သူပေးသောခနီရေကို သူ့ဖာသာသူ စတင်သောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုး ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့နည်းတူ ယူငင်သောက်လိုက်ရင်းက- “ဘာမှမထူးခြားပေါင်ဗျာ၊ မီးခိုးတွေ ဖုံးလာတော့ သူပျောက်သွားပြီး ကျွန်တော်ပါ အိပ်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတာပါပဲ.....” ဟု ကောက်ကာ ငင်ကာ မုသားစကား ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သာကျော်ဝေသိလျှင် သာကျော်ဝေ၏ဖခင်လည်း အလိုအလျောက်သိရှိမည် ဖြစ်ရာ၊ ရသေ့ကြီး၏အန္တေဝါသိက ဖြစ်သူ၏ ကောက်ချက်ချမှုများ ကျွန်တော် မြို့ဟောင်းက ပြန်ခဲ့သည်တိုင်အောင် တမြို့လုံး ပျံ့နှံ့ကျန်ရစ် ခဲ့တော့မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် “ဘဝဟောင်းကအကြောင်း” တွေကို လူအများ စိတ်ဝင်စားစေလိုသော ဆန္ဒမရှိပါ။ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းအောင်မေ့ခြင်းသည် လက်ရှိဘဝကို မေ့လျော့စေခြင်းပင် မည်ပါသည်။

သာကျော်ဝေကား မည်သို့မျှမပြောတော့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ခနီရေသာ တွင်တွင်ငဲ့ပေး၏။

များမကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများလည်း ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်မှု ပြီးစီးသွားကြသဖြင့် သာကျော်ဝေ နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အရေကလပ်ဝိုင်းသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ သည်တခါ၌မူ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ များသည် ကျွန်တော့်ကို မြို့ဟောင်းချင့်ပတ်သက်၍ စမြို့ပြန်ဘွယ်ရာများ တခွန်းတပါဒမျှ မဟာကြ တော့ချေ။

ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အခြေအနေကို မေးမြန်းပြန်သဖြင့် ဖြေကြား နှုတ်ဆက် နေရသောအခါတွင်လည်း လူမှုရေးနှင့် အကြီးဝင်သော ခင်မင်မှုဖလှယ်သော စကားများသာ ဖြစ်လေ၍ မြောက်ဦးခေါ်မြို့ဟောင်းကို ခွဲရမှာသဲမြညာဟူသော ခံစားမှုကို ရှောင်နိုင် တိမ်းနိုင် ခဲ့ပေသည်။

နံနက်စာကို နေ့လည်စာအဖြစ် မော်တော်ပေါ်တွင်ပင် စားကြမည်ဖြစ်ရာ၊ သာကျော်ဝေ၏ ခနီရေအိုး ကုန်သည်နှင့် မြစ်ဆိပ်ဆင်းရန် ပြင်ကြရ၏။ ဧည့်ဂေဟာစောင့်က အခန်းတံခါးများကို သော့ခလောက် တခုစီဖြင့် လိုက်လံပိတ်ကာမှ ယခုထိမဖွင့်ပဲ သော့ခတ်ထားဆဲဖြစ်သော ဦးသောင်းတင်တို့၏ အိပ်ခန်းသို့ ကျွန်တော့်မျက်လုံး ရောက်သွားမိပါသည်။

“ဟင်.... ဦးသောင်းတင်တို့ကော-ဘယ်မှာလဲ၊ ခုမှပျောက်နေမှန်းသိရတယ်၊ သူတို့ကိုလဲ နှုတ်ဆက် သွားမှ ပေါ့ဗျာ....”

ကျွန်တော်က ထိုသို့အပြောတွင် ကိုကြီးအောင်က- “သူတို့ကအရင် ကိုကြီးတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပြီကွ၊ မနက်ကပဲ စစ်တွေက အမြန်ပြန်ကြသို၊ အမှာစာရောက်လို့ဆိုလားပဲ၊ ငါ့ညီ အိပ်မောကျနေတုန်းမို့၊ သူလဲမနိုးတော့ဘူး” ဟုပြောလေသည်။ ကျွန်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်လိုက်မိ ပေသည်။

ဦးသောင်းတင်သည် ရသေ့ကြီးချင့်ပတ်သက်၍ စူးစမ်းလိုသူဖြစ်၏။ သူ့ရှိလျှင် အနည်းဆုံး ကျွန်တော် နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုဆွေးနွေးကာ အဖြေရှာနိုင်ကြမည်-ဟု ယူဆ၏။ ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားရသော ဘော်ငွေလက်ပတ်မှ သင်္သကရိုဠ် စာတန်းကိုပင် ဦးသောင်းတင် ဘာသာပြန်ပေး၍ သိရသည်မဟုတ်ပါလော....။

ဘော်ငွေလက်ပတ်အကြောင်းသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်ပါမှ ကျွန်တော်သည် လက်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ် ကို မြှောက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သော့ခလောက်နှင့် လက်ပတ်တို့ကို ထိခတ်သဖြင့် ချွင်ကနဲ မြည်သွားလေသည်။ ၎င်းသည်တွင် စိတ်ကူးတမျိုး ရလာသဖြင့် “ကိုစံရွှေမောင်- ဒီလက်ကောက်ကို ကျွန်တော် မြို့ဟောင်းကပြတိုက်မှာ လှူပစ်ခဲ့ချင်တယ်ဗျာ” ဟု ကိုစံရွှေမောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြော လိုက်မိပါသည်။

ကိုစံရွှေမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက်အဖြေမပေးသေးပဲ ခပ်ထွေထွေ စဉ်းစားသယောင် ပြုလိုက်၏။ ပြီးမှ- “ပြတိုက်အတွက် အဖိုးတန်တာမှန်ပါတယ်..... ကိုထွန်းနိုင်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ပစ္စည်းတခုကို ခင်ဗျားလက်မှာ ထားနိုင်သလောက် ထားဦးပေါ့ဗျာ၊ အချိန်မရွေး ပြတိုက်ကိုပို့လို့လဲ ရသားပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ကိုကြီးအောင်နှင့် အပေါင်းပါတို့ကလည်း ရန်ကုန်မှ စိတ်ပါဝင်စားသူ သုတေသီတို့လည်း ရှိပေဦးမည် ဖြစ်ရာ၊ ခေတ္တခဏတော့ ဝတ်ဆင်ကာ ယူဆောင်လာသင့်ကြောင်း အကြံပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း “အေးဗျာ-ကျွန်တော့်လက်မှာ ပတ်ထားသရွေ့တော့ မပျောက်ပျက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်များ သေသွားရင်သာ ပြတိုက်ပို့သို၊ တာဝန်ယူကြပါနော်” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက် ရပေသည်။ ကိုကြီးအောင် မျက်နှာတချက် ပျက်သွားသည်ကိုကား..... တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလာတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် နှစ်သုတ်ခွဲကာ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် မြို့ဟောင်း၏မြစ်ဆိပ်၌ လူပရိသတ် အတော်ကလေး စည်ကား၍နေလေသည်။ မျက်လုံးစိမ်းနှင့် ထွားကျိုင်းကျိုင်းလူတယောက် ဘော်ငွေလက်ပတ်ပတ်ပြီး မြို့ဟောင်းမှ ပြန်သွားသည်ကို မြင်ချင်သူတို့ ရိုကောင်းရိုပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ခဏတဖြုတ် အလည်အပတ်ရောက်လာသူ၏ လေဆင်နှာမောင်းဆံလှသော ဖြစ်စဉ်တို့ကို စိတ်ဝင်စားသူတို့ပင် အတော်များများရှိကြသည် ဆိုပေသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့၏ ချစ်စရာ ဗဟုသုတ ရှာမှီးခြင်းတမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆလင်ကား ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ဆိပ်သို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူ့စက်ကိုသူ နှိုး၍ထားပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း “ဆရာလေးကြိုက်တတ်တဲ့ ဇင်မြန်းသီးနဲ့ဖားသားကို ငရုတ်သီးစပ်စပ် ချက်ထားတယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား-မြစ်ဆိပ်တွင် ကြာကြာမနေကြပေ။ အချိန်တိုကလေးအတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရခဲ့သော မြို့ခံလူငယ်များဖြစ်ကြသည့် ကိုစံရွှေမောင်တို့၊ သာကျော်ဝေတို့၊ လူစုကို ခွဲခွာရမည်မှာ တသက်လုံးတွဲ၍ လာကြသည့်သူများကို ခွဲရမည်ကဲ့သို့ ခံစားရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆိပ်ကမ်း၌ အလွမ်းဇာတ်ရှည်ကြာလိုခြင်း မရှိကြပေ။ ကျွန်တော်တယောက်တည်း အနေအားဖြင့်လည်း မြို့ဟောင်းကို ချစ်၍ရောက်လာခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်၍ မခွာမနေရ၊ ခွာရမည်ဆိုသော အခါ၌မှ..... ထိုသံယောဇဉ်ကို ဖြတ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ဝမ်းမနည်းတတ်သူ ဝမ်းနည်းသောအခါ၌ လွမ်းမြေ့မှု ရှည်ကြာတတ်သည် ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် သည်းအူကျမ်းလောင်စေသော သောကမီးမှန်သမျှကို မြန်မြန်ငြိမ်းသက် နေချင်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုစံရွှေမောင်တို့၊ သာကျော်ဝေတို့ကား-မော်တော်ထွက်ခွာလာသောအခါတွင် မျက်စိတဆုံး လက်ပြ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ အကွေ့အကောက်တွေများသော မြစ်ကျဉ်းဖြစ်သောကြောင့် မကြာမီပင် မြို့ဟောင်း ဆိပ်ကမ်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်၍သွားပါ၏။

နေရစ်တော့.....မြို့ဟောင်း.....

အဟောင်းသည် ငြိမ်းအေးခြင်းတရားကို ဆောင်းကာ တည်ငြိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်၊ ကမ်းပါးစောက် ကမ်းပါးပြိုတို့အပေါ်တွင် ဘုရားအိုစေတီပျက်တို့ကား မော်တော်ဝေးလျှင် ဝေးလာသလိုပင် မြင့်မတ်ရပ်တန့်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို စီးရှုကြည့်နေသယောင် ထင်မှတ်ရလေရာ၊ ကျွန်တော်သည် ထိုထိုသော စေတီပုထိုးတို့ကို လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးလိုက်မိပါသည်။

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ရောက်၍လာကာ- “ညီလေးကို ကိုကြီးအောင် အကဲခပ်ကြည့်နေတယ်၊ စိတ်တွေ တော်တော်ကြည်နေတယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့-ကိုကြီးအောင်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ကျေညက်အောင် စဉ်းစားဆင်ခြင် ကြည့်ပါတယ်- ကိုကြီးအောင်၊ ပျက်ပြီးတာတွေကို ဖြစ်အောင်လုပ်လို့မှမရပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာတွေကလဲ ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် ဉာဏ်ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မသိတာတွေ အများကြီးသိခဲ့ရတာကိုး ကိုကြီးအောင်....”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာထားကို အတန်ကြာမျှ အကဲခပ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“အေး-ကိုကြီးလဲ ဒါပြောမလို့ပါပဲ၊ ငါ့ညီသိထားတဲ့ ရသေ့ကြီးနဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုကြီးအောင် တို့ကို ပြောပြနိုင်ပြီလို့ ထင်တယ်လေ....”

“ဘာဖြစ်လို့ အခုမှပြောပြခိုင်းတာလဲ ကိုကြီးအောင်”

ကိုကြီးအောင်သည် ဦးပိုင်း၌ အလာတုန်းကကဲ့သို့ပင်- ကြွေအံကစားကြ၊ ဖဲကစားကြဖြင့် သောသော ညံ့၍ နေကြသောလူစုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် မော်တော်နောက်မြီးပိုင်းတွင်ရှိသော ကျွန်တော် တို့ကို ဂရုမထားအားသည်ကိုတွေ့၍ သူ့ကိုယ်နောက်တွင် အဆင်သင့်ဝှက်၍ ယူလာသော အထုပ် တထုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်တွင်းသို့ ထည့်လေ၏။

အထုပ်မှာ ရှည်မျောမျောနှင့် လေးလံလှပြီး ဟောင်းနွမ်းသော အနီရောင် အဝတ်စတုရဖြင့် သေသပ်စွာ ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အထုပ်မှ စူးရှသော အမွှေးအကြိုင်ရနံ့များ တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ စူးရှသော ရနံ့များရတိုင်း ကျွန်တော့်တွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ဖြာတတ်စမြဲ ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်၍သွားသည်ကို မနည်းအိန္ဒြေ ဆည်လိုက်ရပြီးမှ ကိုကြီးအောင်ကို မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီအထုပ်ဟာ ဦးသောင်းတင် ရသေ့ကြီးဆီက ရခဲ့တာတဲ့.....”

“ခင်ဗျာ....”

ကျွန်တော်က မယုံကြည်ချင်သဖြင့် ခင်ဗျာလိုက်ရာတွင် ကိုကြီးအောင်က “ညီလေး မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုကြီးနားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုကွာ- ကိုကြီးတို့၊ မြစ်ကျဉ်းကို ဆန်တက်ကြတုန်းက မော်တော်ပေါ်မှာ ဦးသောင်းတင် ပါမလာလို့တောင် ညီလေးကမေးသေးတယ်- မဟုတ်လား၊ ကိုကြီးက ဦးသောင်းတင် ရသေ့ကြီး ဘယ်ဂူမှာအောင်းတတ်သလဲ၊ တချို့လူတွေကို မေးတာကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတော့ ဦးသောင်းတင်ဟာ အဲဒီဂူရှိရာကို စုံစမ်းပြီး သွားခဲ့တယ်တဲ့” ဟု ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ဂူဟာ အဝေးကြီးပဲ၊ မြို့ဟောင်းကနေ ခြေလျင်လာဖို့က ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒါပေါ့-ညီလေး၊ ဦးသောင်းတင်ပြောတဲ့ဂူက ညီလေးတို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ဂူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ဟောင်းပတ်ဝန်းကျင် တောင်ကုန်းတကုန်းက ဂူပဲဖြစ်ပါတယ်.....၊ ရသေ့ကြီးဟာ တနေရာပဲ နေမှာမဟုတ်ပဲ၊ ညီလေး ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဒါတော့လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်.....”

“အေး-ရသေ့ကြီးဟာ ဦးသောင်းတင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ဂူပြောင်းသွားတယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဦးသောင်းတင် ရောက်သွားတော့ ရသေ့ကြီးဟာ ဦးသောင်းတင်ကို နှင်လွှတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးသောင်းတင်ရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုကြောင့် လက်ခံစကားပြောတယ်၊ ဦးသောင်းတင်ကို တချို့ အကြောင်းအရာတွေ တော်တော်ပြောပြလိုက်သတဲ့၊ ဦးသောင်းတင်က ရသေ့ကြီးရဲ့အလစ်မှာ ဒီအထုပ်ကိုခိုးပြီး ပြေးလာတယ်တဲ့၊ ရသေ့ကြီးကတော့ အော်ဟစ်ကြိမ်ဆဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပေါ့၊ ဦးသောင်းတင်ဟာ ဒီအထုပ်ထဲက ကြေးပုရပိုက်အထုပ်လိုက်မှာ ရေးစီထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖတ်ပြီး အတော်ကို အံ့သြသွားတယ်၊ ကိုထွန်းနိုင်သိသင့်တယ်၊ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ စပ်ဆိုင်နေတယ်ဆိုပြီး ကိုကြီးအောင်ကို လာပေးတာပါပဲ၊ ဦးသောင်းတင်ဟာ တနေ့တော့ ညီလေးနဲ့လာတွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ မှာသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကြီးတို့ အသုဘအသွားမှာ ညီလေးအိပ်ရာက မနိုးသေးတော့ ရသေ့ကြီးအကြောင်း တောင်တောင်အိအိ ပြန်မစဉ်းစားပါနဲ့လို့ ကိုကြီးမှာလိုက်တာပါ။

ညီလေး ဟိုလူတွေကို ညီလေးကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောမပြခင်မှာ ဒီပုရပိုက်ထဲက စာတွေကို ဖတ်သင့်တယ်လို့ထင်တယ်.....၊ ဒါမှ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး စစ်မှန်တဲ့ ကောက်ချက်ချလို့ ရမယ်မဟုတ်လား”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုအကဲခပ်ကာ၊ လေ့လာကာဖြင့် ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း..... ကိုကြီးအောင်က ရှင်းပြမှပင် အရေလည်ရပါသည်။ မြို့ဟောင်းမြို့၏ ဧည့်ဧဟာတွင် ဤပုရပိုက်ထုပ်ကို မပေးအပ်ပဲ မြို့ဟောင်းမှ ဝေး၍လာကာမှ ကျွန်တော့်လက်သို့ ပြောင်းပေးခြင်းသည်လည်း ကိုကြီးအောင်၏ တင်ကြိုစိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မေးပါများစကားရ-ဟုဆို၏။ ဖတ်ပါများတော့လည်း တရားရနိုင်ကောင်းပါသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

“ဖတ်ရမှာပေါ့- ကိုကြီးအောင်ရာ၊ ကျွန်တော်သိချင်တာတွေ အကုန်သိနိုင်မှာပေါ့.....”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် မော်တော်ဝမ်းရှိ ကျွန်တော့်အိပ်ရာ ဖြန့်ခင်းထားရာသို့ လျှောက်ခဲကာ အလာတုန်းကကဲ့သို့ပင် လဲလျောင်းကာ ပုရပိုက်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်ရပါ၏။

မွှေးပျံ့သော ရနံ့များဖြင့် ကြာရှည်ကြာများခံစေရန် စီမံထားဟန်တူသော အဝတ်စများကို ဖြေလိုက် ပြီးနောက် မြင်ရသည်ကား ကြေးဝါချပ်များဖြင့် အထပ်လိုက် စီရင်ရေးသားထားသော ပုရပိုက်မူ တခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြေးဝါပေါ်တွင် စာလုံးများထွင်းထုထားသဖြင့် ပွန်းပျက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ ယနေ့ထက်ထိ သစ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရသေ့ကြီးက ရံဖန်ရံခါ ထုတ်ယူပွက်တိုက် ပေးသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ စာလုံးများကား-ရခိုင်စာပီ-ဟုခေါ်ရမည့် ရခိုင်တို့၏ စာလုံးအသုံး အနှုန်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ရခိုင်စကားကို ကျေလည်စွာနားလည်လျှင် ရခိုင်စာကိုလည်း အတော်အသင့် နားလည်နိုင်သည်ဖြစ်၏။ ဦးသောင်းတင်ကား ဘာသာစကားတို့ကို များစွာ ကျွမ်းကျင်သဖြင့် စေ့စေ့ငုငုပင် ဖတ်ရှုသွားနိုင်ပုံပေသည်။ ၎င်းသို့ ဦးသောင်းတင်ပင် ဖတ်နိုင်သေးလျှင် ကျွန်တော့် အဖို့ရာမူ ရခိုင်စကားကို နားလည်သူပီပီ ပိုမို၍ကျေညက်စွာ သိနားလည် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နိုင်ပေ လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပုရပိုက်ချပ်တို့ကို တခုပြီးတခု ဆောလျှင်စွာ ဖတ်လိုက်မိ ပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်နားလည်သမျှကို အောက်ပါအတိုင်း ဘာသာပြန်ဆို ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

x x x x

ဤမှတ်စုစာတန်းကို ကြေးဝါချပ်များတွင် ရေးထိုးသူသူကား..... အာဇီ(စ်) ဖြစ်သတည်း။

ကျွန်ုပ်အာဇီ(စ်)သည် ဤမှတ်တမ်းကို အက္ခရာရေးသွင်းရာ၌ နှလုံးသည်းပွတ်များ ကျေပြုန်းရင်းမှ နာကျည်းလွန်း၍ မဖြစ်မနေ ရေးစီခဲခြင်း ဖြစ်သတည်း။

ရေပူစမ်းမှ စိမ့်ထွက်အပ်သော ရေများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရေပူတို့သည် ကျွန်ုပ် ဘဝတပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသော်မှ ခမ်းချောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေတကား။

ဤမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုမိသူ မှန်သမျှသည်လည်း လူသားတဦးက လူသားတဦးကို နှိင့်ထက်စီးနင်း ပြုမူခဲပုံများ.....၊ မိန်းမတို့၏ ကမ္ဘာတည်အောင် စိတ်သဏ္ဍာန်ခိုင်ကြည် နာကျည်းတတ်ပုံများ၊ ကံကြမ္မာဆိုသည်ကား လူသားတို့အား အစဉ်တစိုက် လိုက်လံချောက်လှန့်နေသည့် အရိပ်ပမာ ဖြစ်ပုံများကို သိရှိနှလုံးသွင်းကာ ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာပို့ကြ စေနိုင်ပါသတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ တူကလေး ရှာမာကန်အတွက်လည်း အချစ်ကြီးသောသူတယောက်၏ ကျိန်စာမှ လွတ်မြောက်ရန် တောင်းဆိုပေးကြစေတည်း။

ကျွန်ုပ်အာဇီ(စ်)သည်ကား- ဗေဗာတည်တည်ထောင်ခဲ့သော မဂိုနိုင်ငံတော်တွင် မင်းဆက်တဆက် ဖြစ်သည့် အော်ရန်ဇစ်ဧကရာဇ်၏ ဆင်တော်ကို ထိန်းကျောင်းပေးရသူဖြစ်၏။ အော်ရန်ဇစ်ဧကရာဇ်သည် စိတ်ထားခက်ထန်ကြမ်းတမ်း၍ တဖက်သတ် တယူသန် မင်းတပါး ဖြစ်သည့်အလျောက် အမှုတော်ထမ်းတို့မှာ အမြဲအစဉ် ဓားဂုတ်ပေါ်မှာဝဲ၍ နေသကဲ့သို့ ခံစားရပေ၏။ မဂိုဘုရင်တို့သည် စီးတော်ဆင် ရတနာတို့ကို အမြတ်တနိုးထားရှိကြ၍ ဦးကင်တန်ဆာ ကိုယ်ရုံလွှာ ကကြီးအဖြာဖြာတို့တွင် အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်လှသော ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဆင်တော်ထိမ်းများအဖို့မှာ ဆင်တော်၏နေရေးထိုင်ရေး- ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးကို စောင့်ကြည့်ရာသည့် ဒုက္ခ၊ ရတနာများ၏လုံခြုံမှုကို ကြပ်မတ်ရသည့်ဒုက္ခဖြင့် ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ရှိလွန်း၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တခုလုံး မင်းဧကရာဇ်ထံ အသက်ပေးထားကြသူများ ဖြစ်လေ၍ ခြေမမကောင်းလျှင်သော်မှ ခြေမပယ်ခွင့်မရှိပဲ တကိုယ်လုံးစတေးခံရသည့် အစဉ်အလာကြီး ရှိ၍နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အာဇီ(စ်)၏ တူသားနောင်မယ်တို့မှာ အာဇီ(စ်)သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်၍ ပြုမိခြင်းမရှိရန် ဂရုဓမ္မစိုက်ကြရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အာဇီ(စ်)မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးများကို တပြန်တင်းကြပ် ကြည့်ရှု၍နေခဲ့ရ၏။ ဤမျှအာဏာစက်ပြင်းသော ဘုန်းတော်ရိပ်မှ ထွက်ခွာလိုလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တွင် ပြေးစရာမြေမရှိသည့်သဖွယ်- သတ္တိဂုဏ်ရည် နည်းပါးမှုကြီး ရှိခဲ့လေရာ..... ကျီးလန်စာစားဘဝတွင် ဖြစ်သလို ပျော်ပိုက်အောင် နေခဲ့ရပေ၏။

သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာနတ်ဆိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဆွေမျိုးသိုက်အားလုံးကို မထင်သောတနေ့ဤ အစွယ်ငေါငေါဖြင့် ဝါးမြိုဖျက်ဆီးပစ်ပါလေတော့သည်။ မည်သူမပြုမိမိမှုဟု ဆိုရချေသော်ကား ကျွန်ုပ်၏ တူကလေး ‘ရှာမာ’ ၏ အတွက်ကြောင့်ပင်- ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ နှမငယ် ဂုရ်ရှန်သည် အလွန်တရာ ရုပ်ရည်ချောမွေ့သူဖြစ်၏။

သို့သော် နှမငယ်ကား အပျိုဖော်ဝင်စ ငယ်စဉ်ဘဝက လွန်စွာမှမားယွင်းသော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်အခါက ဧကရာဇ်ဘုရင်သည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့ကို ဖိနှိပ်ခြင်းပြုခဲ့လေရာ- ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့နှင့် အဆက်အဆံရှိသူမှန်သမျှမှာ ဘုရင်၏ မုန်းတီးကွပ်မျက်ခြင်းကို ခံရလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှမငယ် ဂုရ်ရှန် သည်လည်း ဘုရင်ဧကရာဇ်မုန်းတီးသော ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တဦးနှင့်မှ တိတ်တဆိတ် မှားယွင်းခဲ့လေ၏။ ဂုရ်ရှန်သည် တစ်ဆယ်နှင့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကပင် ဟိန္ဒူအမျိုးသားငယ်တဦးနှင့် မှားယွင်းရာမှ သားငယ်တယောက်ကို ဖွားမြင်ခဲ့ရာ- ထိုသားငယ်ကား- နောင်အခါတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ ဘဝစကြာတွင် ချားရဟတ်ပမာ လည်ပတ်ခဲ့ရသူ ရှာမာ ဖြစ်၍လာပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်

နှမငယ်ဂူရ်ရှန်နှင့် မှားယွင်းသော ဟိန္ဒူအမျိုးသားငယ်ကို ချင်ထုတ်၍ မွေးဖွားသော သားငယ်အား ကျွန်ုပ်က မွေးသောကလေး ဂူရ်ရှန်၏ တူကလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေကာ-ကြီးပြင်းစေခဲ့၏။ ကလေးငယ်၏ အမည်နာမကိုလည်း မဂိုတိုမှည့်လေ့မှည့်ထရှိသည့် ဆမတ်(စ်)ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် စကားမပီကလာပီကလာ အရွယ်ကပင် ဆမတ်(စ်)ကလေးသည် မိမိကိုယ်မိမိ ရှာမတ်ဟု ခေါ်တက်လာလေရာတွင် အများကပြောင်နောက်ကာ- “ရှာမာ” ဟု ခေါ်တွင်သည့် အမည်နာမကြီးကို ရရှိလာပါလေတော့သည်။ ဤသည်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြီးစွာသော မှားယွင်းမှုတရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

ရှာမာဟူသောအမည်မှာ အကယ်တန္တူ စေ့ငုကြည့်လေသော်- ဟိန္ဒူအမည်ဖြစ်၍နေ၏။ သို့သော်- ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကလေးငယ်အား အမည်ရင်းမခေါ်မိပဲ ရှာမာဟူ၍သာ နှုတ်ကျိုး၍နေခဲ့၏။ ရှာမာ ကလေးကား- တစထက်တစ ကြီးပြင်း၍လာသောအခါတွင် မြင်သူတိုင်းချစ်ခင်နှစ်သက်သည့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို ပြည့်စုံစွာရရှိခဲ့ပါတော့သည်။ ရှာမာ၏ လှပတင့်တယ်သော ရုပ်သွင်ကြန်အင်တို့၌ အထူးခြားဆုံးကား- စိမ်းလဲသော မျက်လုံးအစုံ ရှိခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းမှာလည်း ၎င်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဟိန္ဒူအမျိုးသားထံမှ ရရှိသော တခုတည်းသော အမွေဖြစ်ပါပေသည်။ ကျန်သော ရုပ်ရေ ရူပကာမှာ မိခင်၏အမွေများ ဖြစ်ကြပါပေသည်။ အများကမူကား- ရှာမာကို ကျွန်ုပ်၏သားဟု ထင်မှတ်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်ကား ရှာမာအရွယ်ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင်ပင် မိမိ၏ မူလ ဇစ်မြစ်ကို သိသင့်သည်ဟု ယူဆမိသည့်အတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဖွင့်၍ပြောပြခဲ့၏။ ရှာမာသည် ဖခင်အရင်းကို မြင်ဘူးသူမဟုတ်ရာပေရာ- ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဖခင်အဖြစ် ဆက်လက်တွယ်တာ၍နေ၏။ ၎င်း၏ဖခင်မှာလည်း နောင်အခါတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က ဟိန္ဒူအမျိုးသားများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ရာ၌ မထင်မရှား ပါ၍သွားရာပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏နှမငယ် ဂူရ်ရှန်ကား အရွယ်နှင့်မမျှ လှပခြင်းသရဖူကို ဆောင်း၍ထားလေရာ ရှာမာ လူပျိုဘော်ဝင်စ အရွယ်၌ပင် အပျိုစင်ကလေးသဖွယ် တင့်တယ်စိုပြေလျက် ရှိနေပေ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ဥယျာဉ်တော်တွင် ဆင်ရေးပြသောတနေ့၌ ဘုရင်ဇကရာဇ်သည် ဂူရ်ရှန်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိသွားရာမှ မိဖုရားငယ်အဖြစ် ကောက်ယူသည်အထိ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်၍ သွားပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ဆွေတော်မျိုးတော်စာရင်းတွင် နေ့ချင်းညချင်း ပါဝင်ခြင်း ခံရသောကြောင့် မိုးမြင်လေမမြင် ဖြစ်ဘိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆင်ထိန်းဘဝမှ ဘုရင့်သက်တော်စောင့်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကာ ရှာမာသည်လည်း ဆင်ချေးကြီးမြင်းချေးကြီးဘဝမှ ကျွန်ုပ်ထမ်းရွက်ခဲ့သော ဆင်ထိန်းရာထူးကို ဆက်ခံခွင့် ရရှိခဲ့လေတော့သည်။

လှပချောမွေ့ခြင်းဟူသည်မှာ အဆင်တန်ဆာဖြစ်သည်မှန်၏။

သို့သော်....

ထိုအဆင်းတန်ဆာသည် မိမိအတွက် သေမင်းလက်နက်များအဖြစ် အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်း ကိုကား မည်သူမှ သိရှိခြင်းမရှိကြချေ။

ကျွန်ုပ်၏တူကလေး ဂျာမာသည် ရုပ်ရည်ချောမွေ့သည်နှင့်အမျှ ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့ထွားကြံ့ခိုင်သည် မှာလည်း ပြစ်ချက်ဟု ထောက်ပြစရာ မရှိလောက်အောင်ပင် ပြေပြစ်လှပလှပေ၏။

လူအများဖြင့် အဟပ်ကွာလွန်းလှသော သူတယောက်မှာ လူအများ၏ မုန်းတီးခြင်း ခံရရှာလေ၏။ ထို့ထက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်မှာ မိန်းမရွယ်တို့၏ ရန်ရှာမှုကို ခံရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ မိန်းမငယ်တို့သည် ဂျာမာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်စုံမက်ကြသူများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဂျာမာ၏အရေးထားခြင်း မခံရသောအခါ၌ကား ဂျာမာ၏ရန်သူများ ဖြစ်ကြပေတော့သည်။ သူတို့သည် ဂျာမာ၏အချစ်ကို မရလျှင် ဂျာမာကို သေကြောင်းကြံစည်လိုလာကြ၏။ ရမက်ဆန္ဒတို့သည် ကား- ဤမျှပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။

ဘုရားသခင်က ဂျာမာကို ဤမျှချောမွေ့လှပသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပေးလိုက်ခြင်းသည် ဂျာမာကို ကျိန်စာ ကျွေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

ဂျာမာကို အရူးအမူး ချစ်ခင်စုံမက်သူ တဦးသည်ကား- မင်းဧကရာဇ်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ..... ၎င်းကဲ့သို့ ကြံကြီးစည်ရာ ဖြစ်ပုံဆန်းကြောင့် ဂျာမာကို မင်းနေပြည်နှင့် ဝေးရာသို့ စေလွှတ်ရန်စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော်- ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးနှင့် အကြံအစည် တို့ကား အချည်းနှီးဖြစ်ရပါ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဂျာမာကို ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်မှူးကလေးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တဖက်မှလည်း မိဖုရားငယ်ဖြစ်၍နေသော ကျွန်ုပ်၏နမငယ်ကြောင့် မည်သို့မှမပြောသာပဲ လက်ပိုက်၍ကြည့်နေခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတတ်စွမ်းသော အဝန်းအတာ အတွင်းမှပင် ဂျာမာကို ချွန်းအုပ်သည်ကဲ့သို့ မကြာမကြာ သတိပေးခဲ့ရပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏အထင်၌မူ- မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဧကရာဇ်ဘုရင်က မိမိကို ချစ်ခင်ယုယမှု လျော့ပါး လာသောအခါတွင် ကလဲ့စားချေလိုသော စိတ်ဆန္ဒကြောင့်.... ဂျာမာကို ခုတ်းလုပ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ဂျာမာကား ကျွန်ုပ်၏စကားကို တသွေမတိမ်းနားထောင်သူ ဖြစ်ပေရာ လူပျိုကလေး၏ စိတ်မုန်တိုင်းကို ချိုးနှိမ်နိုင်သည့်အလျောက် ကာမဂုဏ်ပိုက်ကွန်တွင်းမှ အခါမလပ် ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေ၏။ သို့သော်- ဂျာမာကား- ရာဇဝတ်ဘေးမှ ပြေးမလွတ်ရှာပါပေ။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဂျာမာသည် မိမိ၏ကာမဂုဏ်ညွတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေသောအခါ သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍လာခဲ့၏။ ဂျာမာ၏အသွားအလာကို လေ့လာဆင်ခြင်၍ လာ၏။ ဂျာမာသည်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏နမဖြစ်သူ ၎င်း၏မိခင် ဂူရ်ရုန်ထံသို့သာလျှင်

အဝင်အထွက်ရှိသူဖြစ်၏။ ဤတွင် ရှက်ဖွယ်ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အထင်အမြင်မှားမှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာရပေတော့သည်။ ရှာမာကို မိခင်ရင်းဂူရ်ရှန်နှင့် ရည်ငံနေသည်ဟု ထင်ဘိ၏။ ဘဝ ဆိုသည်မှာ ဤမျှပင် ရင်သပ်အံ့၊ဩဖွယ် ကောင်းလှပေသည်တကား။

ကျွန်ုပ်၏စစ်မြစ်ကို မသိသူအဖို့ကား ဤသို့သောရိုးစွပ်မှုမှာ ဆန်းကြယ်သည်ဟု မဆိုသာပေ.....၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ဖြေရှင်းရခက်သော ပြဿနာဖြစ်၍ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေမိကြပါ၏။

“အာဇီ(စ်)၊ သင်၏သားငယ်သည် ဧကရာဇ်မင်းဘုရင်၏ဘဏ္ဍာတော်ကို ကျူးကျော်စော်ကားသကဲ့သို့ ရှိ၍နေဘိ၏။ ဤအမှုကိစ္စမှ ကင်းလွတ်ရန် ရှာမာအား ကျွန်ုပ်ကိုအပ်မည်လော၊ သို့မဟုတ်- သင်ကိုယ်တိုင် ဂူရ်ရှန်နှင့်ရှာမာ ဝေးကွာရန်ဆောင်ရွက်မည်လော.....”

တနေ့သောအခါ၌ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရာဇသံသည် ကျွန်ုပ်ထံရောက်ရှိ၍လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ကြမ်းသမား ဆင်ထိန်းဘဝမှ လာသူဖြစ်ပေရာ ပင်ကိုယ်မူလကပင် ရဲစွမ်းသတ္တိ ကြမ်းတမ်း ခက်မာမှု မီးခဲပြာဖုံးဖြစ်နေမှုမှာ တမုဟုတ်ချင်း လွင့်စင်သွားပေတော့သည်။

မဖွယ်မရာ ရှက်ရွံ့စဖွယ်ကောင်းလှသော စွပ်စွဲချက်ကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျည်းလှ ပေရကား- ဤပြဿနာကို မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးမရှိ- ဓားမရှိ ဝင်စေထွက်စေနိုင်သော မိမိ၏အခွင့်ထူးကို အလွဲသုံးစားလုပ်ကာ- မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အဆောင်သို့ ဒေါသမာန်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား- ဤမျှနုနယ်ငယ်ရွယ်သော ယောက်ျားပျိုကလေးကို မိဖုရားဟူသော အဆောင်အယောင်ဂုဏ်ပုဒ်ကိုမှ မထောက်ပံ့ ချောက်လှန့် သွေးဆောင်ခြင်းကို သည်းခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း ဧကရာဇ်မင်းမြတ် အလုံးစုံ သိရှိရန် လျှောက်ထားရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလိုက်၏။ သို့သော်ကား မိဖုရား၏လက်ချက်ကား- ဦး၍သွားပြီဖြစ်ပေ၏။ မိဖုရားသည် ဧကရာဇ်ကောက်ယူထားသော ကျွန်ုပ်၏နမငယ် ဂူရ်ရှန်သည် တချိန်တုန်းက ဟိန္ဒူအမျိုးသားတဦးနှင့် မှားယွင်းခဲ့ပြီးကာမှ မိမိကိုယ်မိမိ အပျိုစင်ဟုလိမ့်ညာကာ ဘုရင်ကြီးကောက်ယူခြင်းကို ခံယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဟိန္ဒူတဦး၏ ပန်းဦးပန်ပြီးဖြစ်သော မိန်းမဟူ၍ သိရှိရပါက ကျွန်ုပ်တို့၏ တဆွေလုံးတမျိုးလုံး မည်ကဲ့သို့သော ကံကြမ္မာနှင့် ဆုံတွေ့ရမည် ထင်သနည်းဟု တန်ပြန်ကြိမ်းဝါး ပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား ဤမျှအထိ ဒီရေတက်၍လာပြီ ဖြစ်သော အဖြစ်သနစ်ကို သည်းခံနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့သဖြင့် “အသင်မိဖုရားကြီး၊ ဥင်ချစ်ခင် စုံမက်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏သားငယ်ကား-ဂူရ်ရှန်နှင့် ထိုဟိန္ဒူအမျိုးသားတို့ ရရှိခဲ့သော ကပြား ဗန္ဓုတ်ကလေးတဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ရှာမာဟူသော အမည်ကပင်လျှင် အကယ်စင်စစ် ဟိန္ဒူအမည် ဖြစ်၍နေသည်ကို သင်မသိလေသလော၊ မဂိုလ်တဝက် ဟိန္ဒူတဝက် သွေးချင်းဆက်၍နေသော ရှာမာကိုမှ စုံမက်ခြင်းကား..... ရှက်ဖွယ်ရာမကောင်းပေလော” ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုမိပါ၏။ ထိုအခါ

မိဖုရားသည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား အဆောင်ခန်းမှ နှင်ထုတ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တူသားကလေးဖြစ်သော ရှာမာတို့၏ ဘေးဒုက္ခ အသွယ်သွယ်တို့မှာ ဤအချိန်မှ စတင်ခဲ့ပါလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်မိဖုရားဆောင်မှ ပြန်၍လာလျှင်လာချင်း ဆင်ထိန်းများအဆောင်သို့ အမြန်ပြေးသွားကာ ရှာမာအား ပြောကြားမည်ပြုသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏တူကလေးသည် စမ်းရေတံခွန်ဦး၌ ဆင်ရေချိုး ထွက်၍သွားသည်ကို သိရသဖြင့် မြန်စွာထပ်မံလိုက်သွားရပြန်၏။ ထိုနေရာမှာ မြို့တော်နှင့် ယူဇနာ အတန်ကွာသော နေရာဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မြင်းတစီးကိုငှား၍ ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲရလေသည်။ ရှာမာကိုကားတွေ့ရပါ၏။ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကိုလည်း ပြောပြနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော်- ကျွန်ုပ်တို့ကား နေရင်းဌာနေသို့ ပြန်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏လူယုံတော်တဦးဖြစ်သူသည် နောက်ထပ် မြင်းတစီးကိုစီး၍ တကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်ရှိလာကာ ရှာမာ၏မိခင်၊ ကျွန်ုပ်၏နှမငယ် ဂူရ်ရှန်သည် အော်ရန်ဇစ်ဧကရာဇ်၏ ကွပ်မျက်ခြင်းကို ခံကြရပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ရှာမာတို့မှာ ရုတ်တရက် မမြော်လင့်သော အမင်္ဂလာ သတင်းကြီးကို ကြားရသဖြင့် နှလုံးလေ့ရှိကာ-မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း မိဖုရားခေါင်ကြီး ၏ စနက်မီးသည် ဤမျှနှင့် ပြီးပြတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်တည်း အတွေးပေါက် လိုက်မိကြ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ကြောင်းကို ပြန်မလှည့်တော့ပဲ ဆင်ကြီးကို ထူးခပ်၍ထားခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်စီးနင်းလာသော မြင်းတကောင်ကို နှစ်ယောက်သားအတူ စီးနင်းပြီးလျှင် အရှေ့စူးစူးသို့ ကဆုန်စိုင်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြပါ၏။

ထိုသို့ အသက်ဘေးကိုလှ၍ ပြေးခဲ့ရသည့် ကဏ္ဍအပိုင်းကား- ပြန်လှန်တွေးလျှင် ကြက်သီးထ ဘွယ်ရာအချိန် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့စီးနင်းလာသော မြင်းကြီးသည် ဘုံးဘုံး လဲကျကာ သေဆုံး၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိမိတို့၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါများကို တတ်နိုင်သမျှ မျက်ဖုံးပြီးလျှင် ခြေလျင်ခရီးကို ဆက်နှင့်ခဲ့ကြရ၏။ မြစ်များချောင်းများကိုငှင်း၊ ကန္တာရခရီးကြမ်းများကိုငှင်း၊ ကျေးရွာ မြို့ရွာများကိုငှင်း၊ ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့်ဖြင့် အတန်တန် ကျော်နှင့်ဖြတ်သန်း ခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သာမန်ခရီးသွားသူတောင်းစားများသဖွယ် ကျင့်ကြံကာ ပြေးလွှားပုန်းရှောင်ခဲ့သော်လည်း ကျယ်ပြန့်လှသော ဘုရင့်အာဏာစက်ကြောင့် ခိုနားစရာမရှိလောက်အောင် အခက်ကြုံ၍ နေပေ တော့ရကား- မရပ်မနား တပြေးတည်းပြေးခဲ့ရာ၌ ရက်လများစွာ ကြာလတ်သောအခါ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေတခုသို့ ရောက်ရှိ၍လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့တူအရီးသည် သာမန်တံငါသည်များသဖွယ် ဟန်ဆောင်ကာအတန်ကြာမျှ နေထိုင်ခွင့်ရကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ရှာမာ၏ မျက်လုံးစိမ်းများကြောင့် မကြာမထင် ဘေးဒုက္ခတွေ ဝင်လာကြပြန်လေ၏။ ဘုရင့်တပ်သားများသည် ဤလူငယ်နှင့် ဤအဖိုးအို ၏ သတင်းအစအနကို မြန်စွာရရှိသွားကြလေရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ်းခြေရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိ လာကြ ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြေးစရာမမြေမရှိတော့ပဲ သမုဒ္ဒရာပင်လယ် ရေပြင်ကြီးသာ ရှိ၍နေပေရာ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဘုရင်၏လက်၌ သေရမည်ထက် သမုဒ္ဒရာပြင်တွင်

သေရသည်ကို ပို၍လိုလားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြကာ မည်သူမှမပြုဝံ့မပြုရသော စွန့်စားမှုတခုကို ပြုကြရပြန်၏။ ၎င်းသည်ကား ရွက်တပ်လှေငယ်တစင်းနှင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးသို့ ဖြတ်ကျော် ပြေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဆန်စားရဲမှ ဟူဘိသကဲ့သို့ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိလှသော ဘုရင့်စစ်သည်တော်များမှာလည်း ဘုရင့်လှေကြီး လှေငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် ရွက်လွင့်ပြေးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်သို့ လှော်တက်အားကိုး၊ ရွက်အားကိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား အဆုံးစီရင်သတ်ဖြတ်ရန် အားသွန်လိုက်ကြ ပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏လှေငယ်ကား.... ခနော်နီခနော်နဲ့ အားအင်ချိနဲ့သော တူအရီးနှစ်ယောက်ထဲ ရွက်လွင့်နေ ကြရသည်ဖြစ်ရာ၊ မကြာမီပင် စစ်သည်တင်လှေကြီးများ နောက်ပါးမှ မှီလုမှီခင် ဖြစ်၍ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤတကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘဝအဆုံးသို့ ရောက်ရှိတန်လေပြီ....ဟု အောက်မေ့ကာ ဘုရား ကိုသာ တရပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကုသိုလ်ကံပင်ဖြစ်လေသလား၊ အကုသိုလ်ကံပင် ဖြစ်လေသလော-မသိ၊ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရ ပြန်ပေသည်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထကြွလာကြ၏။ အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသက်လေပြင်းသည်လည်း တစထက်တစ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။ ကောင်းကင်အလုံး၌လည်း ထစ်ချုန်းရွာချတော့မည့်အသွင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ စစ်ဆင်၍ လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သောလေကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပေါ့ပါးသော လှေကလေးမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်၌ အလွန်လျင်မြန်စွာ ရုပ်တိုက်ပြေးလေတော့သည်။ အော်ရန်စစ်၏ လှေတပ်သားများသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏မြန်နှုန်းကို အမှီလိုက်နိုင်ရန်ဟူ၍ လှေတက် သမားများကို ကြိမ်ရိုက်၍လှော်ခိုင်းကာ မှီလုမှီခင်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကြီး တဟည်းဟည်း ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏တသက်သာတွင် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းဟူ၍ ဤတကြိမ်သာမြင်ဘူးရကား တူအရီးနှစ်ယောက် စလုံးအဖို့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်မှာ ပြောဘွယ်ရာပင် မရှိတော့ချေ။ ပထမဦးစွာ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာလိုက်၏။ မတ်မတ်ရပ်နေရန်၎င်း၊ ထိုင်နေရန်၎င်း၊ မတတ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သောလေပြင်းကြီး ကျရောက်လာတော့၏။ လှိုင်းတံပိုးတို့မှာကား.... ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အမြဲပင် ကျော်ဖြတ်လျက် ရှိပေတော့သည်။ ထူးဆန်းသော မီးလုံးကြီးများမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်လယ်ဝန်းကျင်ထက်၌ မြည်ဟည်းပျံသန်းလျက်ရှိကာ ပင်လယ်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်မစဲ

ရှိလေသည်။ ထိုမီးလုံးကြီးများသည် နောက်မှလိုက်၍လာသော စစ်သားတင်လှေကြီးများပေါ်သို့ ကျသည်ကကျ၊ ရွက်ကြိုးရွက်တိုင်များကို ထိမှန်သည်က ထိမှန်သဖြင့် အပြောကျယ်သော သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်တွင် မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ လေဘေး၊ ဟူသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် သုံးတန် တပြိုင်တည်း ကျရောက်ခြင်းခံရကာ၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံး နစ်မြုပ်သွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြရ ပေ၏။ ရှာမာသည်၎င်း၊ ကျွန်ုပ် အာဇီ(စ်) သည်၎င်း၊ ဆုမွန်ကောင်းများကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုရင်းမှ လှေနှံကိုဖက်ကိုင်ကာ မှန်တိုင်းသယ်ပို့ရာသို့ လွင့်မျောပါသွားကြရ၏။ ကြာလတ်သော် ရေလွှဲတံခါးခလုတ်များ တပ်ဆင်ထားလေရာ၊ ကမ်းခြေဖက်မှ ရန်သူများတက်လာပါက ထိုခလုတ် များကို ဖြုတ်မလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရေများ ဒလဟောစီးဆင်းကာ ရန်သူများ သေကြေပျက်စီးစေရန် ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ပင်လျှင် အထင်အမြင်မှားသူ အစောင့်တဦးကြောင့် ကံကောင်းထောက်မ၍ သေဘေးမှသိသိကလေး လွတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုသော်ကား.... သက်ဇိုးရှည်ခဲ့ရသည်ဟု ခေါ်ရပေတော့မည်။

မြောက်ဦးမြို့သူမြို့သားများသည် ကျောက်တောင်ကြီးတခုမှ ကျောက်တုံးကျောက်ပြားများကို ဆစ်ရွေ ၍ယူကာ ဘုရားပုထိုးတည်ရာတွင် အသုံးချကြလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ကျောက်ဆစ်ရာ၌ ကျောက်ခွဲ ကျောက်သယ် ပြုရသူများကား- လူတို့ဆက်ဆံမှုမပြုပဲ ဖဲကြဉ်ထားသော ကုဋ္ဌနူနာသည်များ ဖြစ်ကြ ပေသည်။ ပန်းတင်း၊ ပန်းရံ၊ ပန်းပု၊ ပန်းချီ စသော ပညာသည်များသည်သာ လူကောင်း သူကောင်းတို့ ပြုလုပ်ထမ်းရွက်သည့် အပိုင်းတွင်ရှိပေသည်။ တနေရာနှင့်တနေရာ ရောနှောကြခြင်းလည်းမရှိ။ ကျွန်ုပ်၏တူငယ် ရှာမာသည်သာလျှင် ဟိုမှသည် သည်မှဟိုသို့ ကူးလူးဆက်ဆံနိုင်ခွင့် ရ၍နေသည်။

ပန်းရံဋ္ဌာနတွင် အုတ်သယ်သော ပန်းမြဖြူဟူသည့် အမျိုးသမီးငယ်နှင့် ရှာမာတို့ ချစ်ကြိုက်မိသည် ဆိုပေသည့် ပန်းမြဖြူကား ဆင်းရဲသူမ အနိမ့်စားထဲကဖြစ်သော်လည်း အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ချောမွေ့ပြေပြစ်သော နှစ်လိုဘွယ်အဆင်းအင်္ဂါရှိသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရှာမာက မေတ္တာသက်ဝင်သည် ဟုဆိုလျှင် ကန့်ကွက်ဘွယ်ရာအကြောင်း မရှိသဖြင့် ထိုမိန်းကလေး၏ မျိုးရိုးဗီဇ ဇစ်မြစ်ကိုပင် စုံစမ်းခြင်းမရှိတော့ပဲ မသိလိုက်မသိဖာသာနေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် လာသောကြောင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိ၍လာပြီဖြစ်သော တူငယ်ကို လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ခွင့် ပေးထား ခြင်းလည်း မည်ပါသည်။ သို့သော်ကား ရှာမာ၏ကံကြမ္မာသည် နဒီကွေ့များဖြင့် ဖြမ်းလျက်ရှိပေ၏။

စန္ဒာဒေဝီ.....

ဤအမည်ကိုကြားရလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ယခုထက်တိုင်..... သည်းအူနလုံးမှာ နာကျည်းမဆုံး ဖြစ်နေရ ပါသည်။ စန္ဒာဒေဝီကား..... မြောက်ဦးဘုရင်မင်းမြတ်၏ မောင်းမမိဿ များစွာရှိသည့်အနက်က နန်းလျာများ မွေးဖွားခဲ့ရာတွင် သားရတနာများကြားထဲ၌ တဦးတည်းသော သမီးတော်တပါး

ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်မင်းတရား၏ မြတ်နိုးယုယမှုကို အခံရဆုံးဖြစ်လေသည်။ စန္ဒာဒေဝီကား တုမမှီသော ရုပ်ရှေ့ပူကာ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟုဆို၏။

တဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် ဘုရင်မင်းတရား၏ စီးတော်ဆင်ဖြင့် မြို့တော် တခွင်လုံး ကျင်းပသည့် ပွဲလမ်းသဘင်များကို လှည့်လည်ရှုစားတော်မူခွင့် ရရှိပေရာ၊ ရှာမာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ မဂိုလုလင်ဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် ဆင်ထိန်းအဖြစ် လိုက်ပါရလေသည်။ မဂိုလုလင် အဝတ် အစားမှာ အရောင်အသွေး စုံလင်လှပသည်နှင့်အမျှ ပူရိသတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာလှပထွားကျိုင်းမှုကို အစွမ်းကုန် ပေါ်လွင်စေသည်ဖြစ်ရာ၊ မြို့သားအားလုံးမှာ စန္ဒာဒေဝီမင်းသမီးကလေးကို ငေးမောရသည် ထက်- ရှာမာကို ကြည့်မြင်လို၍ ကျိတ်ကျိတ်တိုး ဖြစ်ကြရသည်က ပိုမို၍နေသည်။ အစပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ပွဲလမ်းသဘင်၌ မိမိကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ပါးစေရန် ဖန်တီးသူဟူ၍ ရှာမာ၏ အပေါ်တွင် စန္ဒာဒေဝီက ငြိုငြင်စိတ်ထားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖျော်ပွဲပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ရာ ကွင်းပြင်ရှေ့မဏ္ဍပ်၌ စီးတော်ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ရှုစားသောအခါတွင် မင်းသမီးကလေး၏ ခြေထောက်များကို ရှာမာက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ခံပေးပြီး မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်တော်မူစေသောအခါ၌မူ စန္ဒာဒေဝီက ရှာမာအားကြည့်မြင်လိုက်သော အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်၏စိုးရိမ်မှုတို့ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်၍ သွားစေသည်။ မမြော်လင့်ပဲနှင့် ရှာမာကား- ကိလေသာအန္တရယ်စက်ကွင်းမှ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပဲ ငြိတွယ်သွားသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပါ၏။

စန္ဒာဒေဝီကား ရှာမာအပေါ်တွင် မေတ္တာစိတ်ယိုဖိတ်သွားသည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိမြင်သကဲ့သို့ ပင် ရှာမာ၏ချစ်သူ ဆင်းရဲသူမလေး ပန်းမြဖြူကလည်း ရိပ်မိသိရှိသွားရှာပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်ကား ထိုနေ့က ဖျော်ပွဲပြိုင်ပွဲကွင်းပြင်တွင် ကျင်ကိုင်ပွဲဟူသော နပမ်းပွဲကိုကြည့်ရှုရန် စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည့် လူသူပရိသတ်ထဲတွင် ပန်းမြဖြူလည်း ပါဝင်၍နေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ရှာမာကား- စန္ဒာဒေဝီမင်းသမီးကလေး၏ ပွဲကြည့်စင်ဘေးတွင် တချိန်လုံး ဆင်တော်ကိုထိန်းရင်း မတ်တပ်ရပ်၍နေခဲ့ရာ၊ သန်မာထွားကျိုင်းသော မြောက်ဦးသားတို့ ယောက်ျားဂုဏ်ရည်ပြ အစွမ်းသတ္တိ ပြိုင်သည့် ကျင်ကိုင်ပွဲ၌ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ဘုရင့်သမီးတော်ထံ ၎င်းပါဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် တောင်းပေးရန် ကျွန်ုပ်အား တပူပူတစာစာ လုပ်၍နေသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်လေ၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်၍နေရသောကြောင့် မိမိကစ၍ ဘာတခွန်းမျှမဟာသင့်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောခိုက်တွင် ပွဲကြည့်စင်ပေါ်မှ စန္ဒာဒေဝီသည် တခွန်းတစ ကြားလိုက်ရကား ရှေ့တော်သို့ခေါ်၍မေးလေသည်။ ထိုအခါတွင် ရှာမာကလည်း ရဲရဲဝံ့ ဖြေကြား ပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား မြောက်ဦးသားတို့၏ စကားကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

စန္ဒာဒေဝီမှာ ရှာမာ၏အပေါ်တွင် တိမ်းညွတ်ပြီးဖြစ်၍နေရာ၊ မြောက်ဦးတွင်နေလျှင် မြောက်ဦးသားပင် ဖြစ်သည်။ ကျင်ကိုင်ပွဲ၌ နွဲ့လိုကနွဲ့ခွင့်ပြုသည်ဟု ခွင့်ပြုချက်ကို လျှော့လျှော့ရှုရှုနှင့်ပေးလိုက်သည်။

ခါးတောင်းကျိုက်သော နံငယ်ပိုင်းမှအပ ကိုယ်ချွတ်ဗလာဖြင့် နပမ်းပွဲစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ရှာမာဝင်၍ သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ မဂိုသွေးကြောင့် မြောက်ဦးသားတို့နှင့် ခြားနားသော အသားအရောင်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာပြေပြစ်မှုတို့မှာ ထင်းကနဲပေါ်လွင်၍ လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤကမ္ဘာလောကတွင် ကျွန်ုပ်၏ တူကလေးသည်ကား ချောလည်းချော၊ လှလည်းလှ၊ ကျက်သရေလည်း ရှိလှပြီးလျှင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားထူး၊ ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်ပေသည်တကား.... ဟု ကျွန်ုပ် အဖို့ ပီတိအကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်လိုက်မိပါသည်။ ၎င်းကိုချစ်ခင်စုံမက်သော မိန်းမငယ်များအဖို့တွင်ကား ပြောစရာပင် ရှိတော့မည်မထင်ပေ။

ရှာမာကား မိမိမကျွမ်းကျင်ပါပဲလျက် ဖျတ်လတ်သွက်လတ်၍ အကင်းပါးမှုကို အခြေတည်ကာ တဖက် လူကို အနိုင်ယူလိုက်၏။ မြောက်ဦးသားတို့မှာလည်း တခဲနက်မျှ ကောင်းခြီးဩဘာ ပေးကြလေသည်။ မြောက်ဦးသားတို့၏ ကြည်ဖြူမှုကို ရရှိသည်အား မြင်တော်မူသောအခါ စန္ဒာဒေဝီက အပါးသို့ ခညွတ်စေကာ ရှာမာ၏ပေါင်းထုတ်တွင် စကြာဝိုင်းတံဆိပ်ဖြစ်သော အောင်ဆုကို တပ်ဆင်ပေး လိုက်၏။ တဖျပ်ဖျပ်လက်လျက်ရှိသော စန္ဒာဒေဝီ၏မျက်လုံးများကား ရှာမာကိုပင် မျက်လွှာချသွား စေလောက်အောင် မေတ္တာရိပ်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်း၍နေလေ၏။ ဤအဖြစ်ကို နီးကပ်စွာတွေ့ရှိခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်မဆိုထားဘိ၊ အဝေးမှအကဲခပ်၍နေသော ပန်းမြဖြူပင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက် မိကြောင်း နောင်အခါတွင် ကောင်းစွာသိရပါသည်။

၎င်းသည့်အဖြစ်အပျက်များ နောက်ပိုင်းတွင်ကား.... ရှာမာအဖို့တွင်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်အဖို့တွင်၎င်း၊ စိတ်အစဉ်တို့ အေးငြိမ်းမှု လျော့ပါးသည့်ထက် လျော့ပါးလာကာ သောကမီးတို့ စွဲငြိစပြု၍ လာပါ လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒာဒေဝီ၏ တိမ်းညွတ်မှုကို ရှာမာအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြ ဆွေးနွေးပါ၏။ ရှာမာသည်လည်း လူငယ်ပီပီ ကျွန်ုပ်ထက် တင်ကြိုသိမြင်၍နေရကား တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကွင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်ကြောင်းကို ဝန်ခံလေသည်။ သို့ရာတွင် သက်ဦးဆံပိုင်နယ်ပယ်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ကြခြင်း မရှိကြသည့်ဘဝတွင် ရောက်ရှိနေကြသည့် အဖြစ် ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲ၌ ခဲများဆွဲထားဘိသကဲ့သို့ လေးလံ၍နေပါတော့သည်။ ဤကိစ္စကို ပန်းမြဖြူ သိရှိနားလည်စေရန် ရှာမာက ဖွင့်ပြောပြထားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကပင် အကြံပေးရလေသည်။

ပန်းမြဖြူနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပြန်လာသောအခါ၌မူ ရှာမာမှာ စိတ်နှလုံးညှိုးချိုးသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်၍ နေလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာမူကား.....

ရှာမာသည် ပန်းမြဖြူထံသို့ တွေ့နေကျ၊ သွားနေကျနေရာတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ လူကိုမမြင်ရပဲ ရိပ်ကန်ဖြတ်ပြေးသွားသည့် နောက်ကျောပိုင်းကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် သင်္ကာမကင်းရှိသဖြင့် နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်၍ စုံစမ်းသောအခါ ကုဋ္ဌနူနာသည်များ ကျောက်ထုရာနေရာသို့ ဆိတ်ရေဖြင့်ချုပ်၍ထားသော ရေသယံအိတ်ကိုကိုင်ဆောင်၍ ရှေ့ရှုသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုနေရာ တွင် ပန်းမြဖြူသည် ခါးကိုင်းချိနဲ့နေသော ကုဋ္ဌနူနာသည် အဖိုးအိုတဦးကို လူမြင်ကွယ်ရာနေရာ၌ ရေစင်အေးတိုက်ကျွေးနေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပန်းမြဖြူပြန်လာသော လမ်းမှဆီး၍ ရှာမာက စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ ထိုအဖိုးအိုမှာ ပန်းမြဖြူနှင့် တကွတပြားစီ နေရရှာ သော ရောဂါသည်၏ သမီးတယောက်ဖြစ်၍နေသည်ကို သိသောအခါ၌ မိမိကို ချစ်ခင်ကြင်နာမှု ရုပ်ဆိုင်းလိုက ရုပ်ဆိုင်းနိုင်ပါကြောင်း..... မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောဆိုသောအခါ ရှာမာမှာ မိမိအချစ်သည် ကမ္ဘာတည်နေမည့် အချစ်မျိုးဖြစ်ပါကြောင်း နှစ်သိမ့်ခဲရ၏။

ဤကား-ရှာမာ ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သိရသော အချက်အလက်များ ဖြစ်ပေသည်။ ရှာမာ မျက်စေ့မလှ မျက်နှာမလှ ဖြစ်နေရသည့် အကြောင်းကား ပန်းမြဖြူ ကုဋ္ဌနူနာသည် လောကနှင့် မကင်းသောကြောင့် ရွံရှာသည့်စိတ်ဖြင့် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ရှာမာ ပူပန်သည့် ပူပန်မှုမျိုးကား ကျွန်ုပ်လည်း လတ်တလော ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မင်းခယောက်ျား လူတန်းစားတွင် အကြီးဝင်၍နေသော နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်၍ ထိန်းအုပ်သူတို့၏ အမြဲတစေ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်းကိုလည်း ခံရ၏။ ထို့ပြင် တစထက်တစ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိနားလည်ခဲရသည့် အချက်တရပ်မှာလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းသည်ကား (ရှာမာ)ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့၏တူတော်မောင် မဂိုလုလင်ကလေးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာပင်ဖြစ်လေသည်။ ရှာမာသည် မနုဿလူသားဖြစ်သည်ကား-မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဆန်းပြားသော အင်္ဂါရုပ်ဖြင့် တင့်တယ် ချောမောသူတယောက် ဖြစ်ပေရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ စီးတော်ဆင် ဇီဝဓိးကဲ့သို့ပင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတဦးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသကဲ့သို့ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံရသည်။ ရှာမာ၏စိတ်နှင့် ရှာမာ၏ ကိုယ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်သာ စေစားနိုင်သည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၏။ ယခုအခါ လူအများနှင့်ဖွဲ့ကြည့်ပြီး တသီးတခြားထားသော ကုဋ္ဌနူနာသည်တို့နှင့်မှ ရှာမာဆက်ဆံမိသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ စိုးရိမ် လျက် ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တူအရီးနှစ်ယောက်မှာ အမြဲအစဉ် စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းမှု မရှိတော့ပဲ၊ တနေ့မတွေ့ တနေ့တွေ့ရမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကို မည်သို့ကွင်းရှောင် ရပါမည် နည်း.....ဟု တွေးတောကြံဆလျက်သာ နေကြရလေ၏။

တပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်သည့် ကိစ္စရပ်မှာလည်း တဖက်ကရှိပေသေး၏။ ၎င်းသည်ကား.....

ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဇီဝဓိုးဆင်တော်ကို ရေမိုးသန့်စင်၍ပေးနေခိုက်တွင် ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီသည် ရှာမာအား ဘောဠေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်တွင် သေ့ခတ်၍ဆင်မြန်းရသည့် လက်ပတ်များကို တကူးတက လာရောက်ပေးသနားသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုလက်ကောက်ဝတ်တော်ငွေပတ်တို့တွင်လည်း ဘုရင့်သမီးတော်က ပေးသနားသည်ဟူသော စာတန်းများထွင်း၍ထားလေသည်။ ရှာမာကား လက်ဦး၌ ဝတ်ဆင်ခြင်းမပြုပဲ သိမ်းဆည်း၍ထားသော်လည်း ဘုရင့်သမီးတော်၏ အမိန့်အရ အမြဲတစေ ဝတ်ဆင်ထားရမည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရှာမာ၏ လက်ကောက်ဝတ်များ၌ တပ်ဆင်ပေးပြီးလျှင် ကျွတ်မကျရန် သေ့ခလောက်များ ခတ်ပေးရလေသည်။ ဤသည်ကား- နက်နဲစွာတွေးကြည့်ပါကမူ- စန္ဒာဒေဝီ၏ ကိုယ်ပိုင်ကျေးကျွန်ဘဝသို့ နောက်တဆင့် ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ကျေညာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဤဘော်ငွေလက်ပတ်များသည်ကား- ပြုလုပ်ဆိုးကြမ္မာမွေ့လာသော လက်ပတ်များပင်ဖြစ်ကြပါသည်။

မြောက်ဦးမြို့တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာကာ ချောင်းမြောင်းများအတွင်းသို့ တောင်ကျရေများ ဒလဟော ဆင်းကာ လူနေအိမ်ခြေအချို့ ရေနစ်မြုပ်သည့်ကာလဆိုးဖြင့် ကြုံရသောတနေ့တွင် မြို့သူမြို့သားတို့မှာ ကျောက်လှေကားများ ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်း၊ တာတမံဖို့ခြင်းများတို့၌ များစွာမှ အလုပ်များကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ဆင်များထားရာနေရာကို ရွှေ့ရပြောင်းရဖြင့် အလုပ်များကြရ၏။ ရှာမာသည်ကား..... ငယ်စဉ်က မဂိုတိုင်းပြည်တွင် ရေကြီးသောအခါ၌ လှေတစင်းနှင့် ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာရသည်ကို သတိရသည်ဆိုကာ လောင်းရေတစင်းကိုယူ၍ မြစ်ချောင်းတို့တွင် လှည့်လည်လှော်ခတ်နေ၏။ ထိုအခါတွင် သတိမမူမိပဲ ဘုရင့်မင်းမြတ် အလှမွေးမြူထားသည့် ကြိုးကြာကြီးများကို လေးဖြင့်ပစ်မိလေတော့သည်။ ထိုကြိုးကြာကြီးများကား ဥယျာဉ်တော်တွင် မွေးထားရာမှ လေမိုးအကျ၌ လွတ်ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ လတာပြင်တခု၌ နားခိုနေကြသည်ကို တွေ့သောအခါ၌ အရိုင်းထင်မှတ်၍ ပစ်ခတ်မိခြင်းဖြစ်လေ၏။

အပျက်ပျက်နှင့် ရှာမာသည် ရာဇဝတ်သင့်မည့်အရေးနှင့် ကြုံကြိုက်ရလေတော့သည်။

ဘုရင့်မင်းမြတ်သည်ကား မိမိ၏ကြိုးကြာများကို ပစ်သတ်စားသူအား ဒေါသစိတ်ဖြင့် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားရန်အမိန့်ကို မဆိုင်းမတွ ချမှတ်လိုက်လေရာ၊ ရှာမာသည် အကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့ခြင်းခံရ၏။ ထိုအကျဉ်းစခန်းကို အုပ်ချုပ်ရသူကား ရှာမာကို ကျင်ကိုင်ပွဲ၌ အရူးပေးလိုက်ရသော စစ်ဗိုလ်မှူးကလေး ဖြစ်၍နေပေတော့သည်။

ရာဇဝတ်သားတို့မည်သည်မှာ ထောင်မှူးတို့၏လက်ထဲတွင် ရှိကြရာ လွန်ပြီးကာမှ မင်းဧကရာဇ်သိကလည်း ထောင်မှူးတို့အဖို့ ခွင့်လွှတ်ခံရတတ်သည်များဖြစ်ကြောင်း နန်းတွင်းသား တယောက်

လုပ်ခဲ့ဘူးသော ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာသိရှိလေရာ၊ ရန်ငြိုးရှိသူ၏ ဖျောက်ဖျက်မှုကို ရှာမာ ခံရမည် စိုးသောကြောင့် ကြံရာမရဖြစ်ကာ၊ ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီ၏ထံမှောက်သို့ ပြေးခဲ့ရပါ၏။

စန္ဒာဒေဝီကား..... ဖခမည်းတော်ထံ အမြန်လျှောက်ကြားကာ ရှာမာအား အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေလိုက်၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စန္ဒာဒေဝီကလျှောက်တင်လျှင် လျှောက်တင်ခြင်း အလျှင်အမြန် လွတ်ရသနည်း.....။

“ဖခမည်းတော်ဘုရား..... ဤမဂိုလုလင် ရှာမာသည် သမီးတော်နှင့် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သမီးတော်၏နုလုံးသားသည် တိုင်းတပါးမှ မင်းသားများအပေါ်၌လည်းမရှိ၊ တိုင်းပြည် အတွင်းမှ မင်းညီမင်းသားများအပေါ်တွင်လည်း တိမ်းမိခြင်းမရှိပဲ၊ ဤမဂိုလုလင်အပေါ်တွင်သာ စုလည်ယိမ်းအိလျက် ရှိနေပါသည်။ ရှာမာကို သမီးတော်နှင့်လက်ဆက်ပေးရန်ပင် လျှောက်ထားခွင့် တောင်းရန် စိတ်ရင်းရှိ၍ထားခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ.....။ သမီးတော်၏ ကြင်ဘက်လောင်းကို သနားကြင်နာသောအားဖြင့် အမြန်လွှတ်တော်မူပါဘုရား.....” ဟူသော မျက်ရေအသွယ်သွယ်ဖြင့် တောင်းပန် လျှောက်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

စန္ဒာဒေဝီသည် ရှာမာအပေါ်၌ ချစ်ခင်စုံမက်လွန်း၍ မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ရည်ကိုပင် မင်းကွက်နိုင်တော့ပဲ၊ မျက်ရေလည်ရွဲဖြင့် လျှောက်တင်ခဲ့ရာတွင် ရှာမာသည်လည်း စိုင့်ကော်၍ ခြံ့ပေါ်ရောက်ခြင်းသာဖြစ်၍ လက်ခံကြည်နူးပေလိမ့်မည်တကား.....ဟု တဖက်သက်စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သေအတူရှင်မကွဲ သားအရင်းပမာ သမုဒ္ဒရာကိုပင် ကျော်ဖြတ်ကာ ထွက်ပြေးလာကြသူ ရှာမာအတွက် ကြံမိကြံရာ ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ပြုမူချက်မှာ ရှာမာအတွက် ဆေးအတွက်လေးသက်သို့ ဖြစ်လာသည်ကို သိမြင်သောအခါ၌..... စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရ၏။

ရှာမာကား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားရာမှ လွတ်၏။ ဘုရင်မင်းတရား ရှေ့တော်မှောက်သွင်း၍ စန္ဒာဒေဝီနှင့် မေတ္တာမျှခြင်းဟုတ်မဟုတ် မေးမြန်းခြင်းကိုခံရ၏။ ၎င်းကျမှ ရှာမာမှာ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မနေသာတော့ပဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ မဂိုစကားဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ရှင်းပြပြီး ခေါင်းညိတ်ပါရန် နားချရ၏။ ရှာမာခမာကား အခြားရွေးချယ်ရန် လမ်းမရှိတော့သဖြင့် မျက်ရည် တွေတွေကျရင်းက အားမသာနွေခံရှာပေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကား သမီးတော်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆင်ထိန်းကလေးရှာမာနှင့် သမီးတော်ကို ထိမ်းမြားပေးပြီးလျှင် နယ်စားပယ်စားပြုရန် အစီအစဉ်များ ချမှတ်လေတော့သည်။ ရှာမာကား အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မေတ္တာနုလုံးသားဖြင့် ထိုအသက်ရှင်ခြင်းကို အလဲ

အလှယ် လုပ်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ကြီးဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က ပေါ့စေလို၍ ကြောင်ရုပ် ထိုးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အသက်တမျှ ချစ်လှစွာသော တူသားကလေး၏ သောကမီး ညီးညီးလောင်မှုကို မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် တွေ့၍နေရသောအခါ၌မူ ရှာမာ၏ဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်လိုက် ပြုလုပ်ပါတော့ဟု ခွင့်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ရှာမာ၏အကြံကား-ချစ်သူပန်းမြဖြူကို ခေါ်ဆောင်ကာ ရိုးမတောင်ကျောကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် ရာမညတိုင်းသို့ ပြေးဝင်ပုန်းရှောင်ရန်ဖြစ်ပေသည်။ သည်တကြိမ်၌ကား- ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ရှာမာနှင့်အတူတူ လိုက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေရကား တသက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ခွဲခွာရပေတော့မည်.....ဟု ဝမ်းနည်းပူဆွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဇရာအိုသေလူဖြစ်ပြီး ရှာမာအဖို့ ရှေ့ခရီးတွင် သက်တန်းပြည့်နေထိုင်သွားရန် များစွာအချိန်ကာလများ ကျန်ရှိနေပေရာ ရှာမာ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာလျှင် ငဲ့ကွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှာမာ၏သဘောကိုသာလျှင် လိုက်လျော လိုက်ပါ၏။

ရှာမာသည် နောင်သေဆုံးကြသည်အထိ ပြန်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်စေရန် ဘော်ငွေလက်ပတ်များကို ချွတ်၍ပေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်မသေဆုံးမီ ရှာမာနှင့် ပုံစံတူသော ကြေးရုပ်တုတခုထုကာ ထိုလက်ပတ်များကို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ထားပေသည်။

ရှာမာနှင့်ပန်းမြဖြူကား -စန္ဒာဒေဝီနှင့်ရှာမာတို့၏ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ တရက်အလိုတွင် မြောက်ဦးမှနေ၍ အရှေ့စူးစူးသို့ လျှိုမြောင်များအကြားမှ ထွက်ပြေးကြ၏။ ခမာများမှာ ခြေလျင်ခရီးဖြင့် သွားကြရခြင်း ဖြစ်ရာ မိန်းမသားပါရှိနေ၍ များစွာခရီးမတွင်လှဟုဆိုပေ၏။ တနေရာတွင် ပန်းမြဖြူ၏ခြေဖဝါးမှ သွေးများယိုစီးကျလာလေရာ ဖူးပွင့်ဝေဆာလျက်ရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီးတပင်၏အောက်တွင် ခေတ္တ နားကြပြီးနောက် အနာပျောက်စေသည့် ဆေးမြစ်ဆေးရွက်များကို ရှာမာက အရှာထွက်၏။ ထိုအခါ နောက်ပါးမှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသော မြောက်ဦးရှင်ဘုရင်၏ တပ်သားများဖြင့် ပက်ပင်းတိုးပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရ၏။ ရှာမာကို သူတို့သည် မင်းနေပြည်တော်သို့ အမြန်ပြည်လည် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ ကြ၏။ တောကြီးမျက်မဲထဲတွင် တယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ပန်းမြဖြူ၏ ကံကြမ္မာကိုကား ကျွန်ုပ်မသိရတော့ချေ။ တကိုယ်တည်းပင် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားလေသလော.....၊ တောတွင်း သားကောင်များဖြစ်သည့် သစ်ကျားတို့၏ အစာပင်ဖြစ်ခဲ့လေသလော.....။ မည်သူမျှ မသိရတော့ချေ။

သို့ရာတွင် ရှာမာ ဤသို့ ‘အနူသား’ ၏သမီးနှင့် ထွက်ပြေးသည်ဆိုသောအခါ၌ စန္ဒာဒေဝီသည် ကြီးစွာသော ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ မိမိကို အရှက်ခွဲရက်လေခြင်းဟု ရှာမာအပေါ်၌ တဖက်သတ်နာကျည်းမှုတို့ ပြင်းထန်လှဘိ၏။ တဖန် မိမိတို့က အယုတ်ဆုံးအတန်းအစားတွင် ထားသည့် အနူအမျိုးအနွယ် မိန်းကလေးကိုမှ ရွေးချယ်သွားခြင်းမှာလည်း မခံချိဖွယ်၊ စက်ဆုပ်

ရွံ့ရွာဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မြောက်ဦးတမြို့လုံးကား စန္ဒာဒေဝီကို တသောသော ရယ်မော ပြောင်လှောင်ကြပေတော့သည်။

စန္ဒာဒေဝီသည် မိမိကအသက်တမျှချစ်ပါလျက် မိမိကိုအရှက်ခွဲကာ နာကျည်းစေရန်ပြုလုပ်သွားသော ရှာမာကို လက်ရဖမ်းဆီးစေရန် ခမည်းတော်ကို လျှောက်ကြားပြီးလျှင်ပြီးခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံး စီရင်၍ သွားပေသည်။ စန္ဒာဒေဝီကား ကျွန်ုပ်နှင့်ရှာမာ မြောက်ဦးသို့ လှေပျက်နှင့် မျောပါလာသော အခါက ပထမဦးဆုံးတွေ့ရသည့် ကျောက်လမ်းမကြီး၏ထိပ်ဖျား တောင်ကျောက်ကြီး အလည်ရှိ ရေကန်ကြီးအတွင်းသို့ ခုန်ချသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လူအများသည် ကြည်လင်သောရေပြင်၌ လှပစွာသေဆုံးနေသော စန္ဒာဒေဝီကို တွေ့ရသောအခါ၌ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု ဖြစ်ကြရပြန်ပေသည်။

“ဖခမည်းတော်ဘုရား၊ သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီသည် လို၍မရသော ဆင်းရဲခြင်းကို ခံနိုင်ရမည် မရှိတော့ သောကြောင့် ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ရှာကြံမိပါပြီ။ သမီးတော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သမီးတော်၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကိုလည်း ဖခမည်းတော်သည် ဖြည့်ဆည်းပေးလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ရ ပါ၏။ သမီးတော်၏ မေတ္တာကို အလွဲသုံးစား လုပ်သွားရက်သော ရှာမာကို ကွပ်မျက်သောအခါ၌ သမီးတော်၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲမြုပ်နှံတော်မူပါဘုရား၊ ရှာမာသည် ယခုဘဝတွင် သမီးတော်ထံပါးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ခဲ့ပါသော်လည်း နောင်ဘဝ ဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း၌ ရှောင်ကွင်းမရသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပါစေသား.....ဟု သမီးတော်အဖန်ဖန် ကျိန်ဆိုခဲ့သည့်နည်းတူ ဖခမည်းတော်ကလည်း စီရင်တော်မူပါဘုရား.....”

ချစ်ရာမှမုန်းသော မိန်းမတဦး၏ မှာကြားခဲ့သော ပြင်းပျသည့်ဆန္ဒကား ဤကဲ့သို့ပင် ကျိန်စာ အဖြစ် ကူးပြောင်းသတည်း။

မြောက်ဦးဘုရင်မင်းမြတ်ကား-မဖြစ်သင့်မဖြစ်အပ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်ပွား၍သွားသဖြင့် သမီးတော်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ နာကျည်းမဆုံး ဖြစ်၍နေရကား- ထူးဆန်းသော ကလဲစားချေမှုကြီး တခုကို ဖန်တီးလိုက်၏။

၎င်းမှာကား မြင်ရတွေ့ရသူအပေါင်း သည်းတုန်အူတုန်ရှိလှစေသော စီရင်ကွပ်မျက်မှုကြီးပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

မြောက်ဦးဘုရင်သည် မင်းရင်ပြင်၌ ကျောက်တုံးများကို တောင်ပူစာသဖွယ် စီထားပြီး ထိုတောင်ပူစာ ၏ အထက်ကွက်လပ်၌ သမီးတော်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို တင်ထား၏။ ရုပ်ကလာပ်ထည့်သွင်းရန် ခေါင်းကား ဆန်းပြားလှစွာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် လွန်စွာမှရှားပါးလှပြီးလျှင် လူအပေါင်းတို့ မြင်ရ ခဲသော ကျောက်သလင်းအကြည်ကို ထွင်းထုကာ အဖုံးပတ္တာဆက်ဖြင့် ပြုလုပ်စီရင်ထားသော

ခေါင်းဖြစ်ပေရကား အတွင်းသို့ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်ပေ၏။ ထိုခေါင်းသည် များစွာကျယ်ဝန်းလှ၏။ စန္ဒာဒေဝီ၏ရုပ်ကလာပ်ကိုကား ဆေးစီရင်ထားသော ပန်းပေါင်းအဖူးအပွင့်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပြီး မျက်နှာတစ်ခုကိုသာ ဖော်ပြထား၏။ ဤခလေ့ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ မဇ္ဈိမတိုင်းမှ ထုံးစလေ့တို့၏ အဆက်အနွယ် ဖြစ်ပုံရပေသည်။

လူသူအများသည်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်သည်၎င်း၊ ရှာမာကို ကြေးတိုက်အတွင်း အကျဉ်းချ ထားသည် ဆိုကတည်းက အသက်ဆုံးအောင် ကွပ်မျက်စီရင်မည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့သော နည်းဖြင့် ကွပ်မျက်မည်ကိုမူ -မသိရှိကြချေ။

ညတညနဲ့

ကျွန်ုပ်၏တသက်တာတွင် မမေ့နိုင်သောည.....။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မင်းရင်ပြင်သို့ မြို့သူမြို့သားများကို စုဝေးရောက်ရှိစေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိရှေ့တွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် လှပစွာစီ၍ထားသော တောင်ပူစာငယ်တလုံးသည် ထင်းထင်းကြီး ရှိ၍နေ၏။ ထိုတောင်ပူစာတွင် စန္ဒာဒေဝီ၏ ကျောက်သလင်းခေါင်းကြီး တည်ရှိနေသည်ကိုကား လူအများသိရှိပြီးဖြစ်ပေသည်။ တောင်ပူစာနှင့် မျက်နှာမူအရပ်တွင်ကား ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဗိုလ်ရှစ်မဏ္ဍပ်သည် မီးရှူးမီးတိုင်များထွန်းညှိကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာတည်ရှိ၍နေ၏။

အဝေးမှ စေတီတော်ကြီးရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကိုကား အဆက်မပြတ် ထိုးချက်စေ လေရာ- တမြို့လုံးမှာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာသို့သော ခံစားမှုဖြင့် ကြုံနေရပေသည်။

မကြာမီ စစ်သားများသည် ရှာမာကို ဘုရင်မင်းမြတ်၏ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ ရှာမာကို မြို့လုံးတစ်ခု လှည့်လည်ပြသပြီးမှ ဗိုလ်ရှစ်ပြာသဒ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သားအရင်းနှင့်မခြားသော တူကလေးရှာမာ၊ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တို့၏ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကျင့်သော ဘေးမှ ကင်းဝေးစေရန် တောတောင်အထပ်ထပ်၊ မြို့ရပ်အသွယ်သွယ် ကိုသာမက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ကြီးကိုပါ အန်တုကာ ပြေးလာခဲ့ကြသည့် တူဝရီးနစ်ယောက်ကား ယခုမှပင် သေကွဲကွဲရတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။ ရှာမာ၏ ကံကြမ္မာကား အကျွေးအကောက်များဖြင့် ရှည်လျားလာခဲ့ ပေသောလည်း တခုတည်းသော အဆုံးသတ်ကိုသာလျှင် ရောက်ခဲ့ရပေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရှာမာကို ခူးထောက်ခစားစေကာ မင်းမြတ်က အမိန့်ပြန်တမ်းပေး၏။

“အသင်မဂိုလုလင်ရှာမာ၊ ဥင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းတော်ရိပ်သို့၊ ခိုလှုံဝင်ရောက်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းတပါးသားဖြစ်သော်ငြားလည်း သင့်အား သနားဂရုဏာစိတ်ဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း နှင့်တကွ အမှုတော်ထမ်းဆောင်စေခြင်းကိုပါ ခွင့်ပေးခဲ့၏။ သင်သည်လည်း ကျိုးနွံသောစိတ်ဓာတ်၊ ထူးချွန်သောစွမ်းပကားတို့ဖြင့် အမှုတော်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စီးတော်ဆင် ဇီဝဇိုးကို စောင့်ထိန်းရသည့်ရာထူးကိုပင် တိုးမြှင့်ပေးသနားခြင်းခံရသည်ကို ပြည်သူ့ ပြည်သားအများ သိရှိပြီးဖြစ်ကြပေသည်။

သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းတော်ရိပ်တွင်ခိုလှုံရင်း- ကျွန်ုပ်၏သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီနှင့် ယဉ်ပါးခဲ့သည့် တိုင်အောင် သင်၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရေဂူပကာစွမ်းအင်တို့ကြောင့် ဘုရင်တို့၏ ဆွေချင်း ထပ်မှ မြတ်သောအကျင့်ကိုပင် ပယ်ရှားကာ သင့်အား သမီးတော်နှင့် ထိမ်းမြားစေရန် ခွင့်ပေးခဲ့၏။

မဂိုလုလင်ရှာမာ...

သင်ကား- ဥပမိရုပ်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်သော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် စိတ်နှလုံးရှိစွတကား.....။

သင်သည် သင်၏ ရက်စက်သောစိတ်ထားဖြင့် မဟာဆီမဟာသွေးတို့၏ ဂုဏ်သရေကို ညှိုးနွမ်းစေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သမီးတော်၏ နူးညံ့သောနှလုံးသားကို ကွဲအက်ကြေပြုန်းစေဘိ၏။ သင်၏ လှည့်ဖြားတတ်သော ဝက်နွဲ့ဉာဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည်ပွတ်ပမာဖြစ်သော သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီသည် အသက်ကို စတေး၍သွားခဲ့၏။ သမီးတော်ကား လို၍မရသောဆင်းရဲကြောင့် ဘဝကူး၍သွားပြီဖြစ်၏။ သမီးတော်၏လိုအင်ဆန္ဒကို နောက်ဆုံးအဖြစ် ဖြည့်ဆည်းရန်သာ ကျွန်ုပ်၏တာဝန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သင်သည်လည်း မုချ သေရွာလမ်းသို့ မြန်းရမည်ဖြစ်၏။ မည်သို့မြန်းရမည်နည်း။

အို-မြောက်ဦးသူ မြောက်ဦးသား အပေါင်းတို့.....

ရှုကြလော့..... ဆင်ခြင်ကြလော့.....။

နှလုံးသားကင်းမဲ့သူ လူတယောက်၏ အဆုံးစွန်သော ဘဝနိဂုံးကို ရှုကြလော့.....။

သင်-မဂိုလုလင်ရှာမာသည်လည်း သင်၏ဘဝဆက်တိုင်း တွေ့ကြုံရမည့် နိဂုံးဆန်းကို ယခုမှစတင်၍ ရှုမြင်ခံစားပေလော့.....။

နုနယ်ပျိုမြစ် ချစ်ချင့်စဖွယ်သမီးငယ်၏ နှလုံးသားကို သင်သည် ရက်စက်စွာ ဖျက်ချေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ- နောင်လာလတ်သော ဘဝသံသရာဆက်တို့၌ ယခုကဲ့သို့ ဇာတ်သိမ်းမျိုး အမြဲအစဉ်ကြုံရပါစေသားဟု

ကျိန်ဆိုသွားသူမှာ ရင်ကွဲနာကျသွားရှာသော ကျွန်ုပ်၏သမီးတော်ဖြစ်၏။ ၎င်းသို့သော- သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီ၏ ကျိန်စာကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်ကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဆင့်လောင်းကျိန်ဆိုလိုက်ပါသည်။ သင်သည် ဘဝဆက်လေရာ၌ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုး နိဂုံးမျိုးဖြင့် အမြဲအစဉ်ကြုံတွေ့ရပါစေသား.....”

ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်မှတ်ပြီးသည်နှင့် အစောင့်စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏ရှာမာကို ခူးထောက်ရာမှ ထစေပြီးလျှင် တောင်ပူစာဖက် မျက်နှာမူစေလိုက်၏။ တောင်ပူစာ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ကျောက်လှေကားထစ်များ တည်ရှိပေရာ ရှာမာသည် ညှို့ကွင်းမိသော ယုန်သူငယ်ပမာ ထိုလှေကားထစ်များထံသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်အဖိုးကြီး အာဇီ(စ်)သည်ကား ရှာမာခံယူရမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို ချက်ချင်းပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ကာ နားလည်သွားတော့သဖြင့်- “ရှာမာ ..... ရှာမာ၊ ငါ့တူလေးမသေရဘူး၊ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ မသေရဘူး၊ ကျိန်စာဆိုတာ မယုံရဘူး၊ ဘဝကူးခါနီးမှာ ဒါတွေကို မြန်မြန်ဖျောက်ပစ်ပါ၊ ဦးနှောက်ထဲက မြန်မြန်ဖျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ကွဲအက်နက်ကြောသော အသံကြီးဖြင့် မချိမဆံ့ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်မိပါသည်။ သို့သော်- အစောင့်များက ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်များကို အချိန်မှီပိတ်ပြီး တုပ်နှောင်ထားလိုက်ကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မလှုပ်သွား ရှိ၍နေ၏။ ရှာမာမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ဟန်တူ၏။ ခေတ္တမျှ တွေး၍ နေပေသေးတော့သည်။ သို့ရာတွင် မဲနက်သော လူသန်ကြီးများက ရှာမာကို တောင်ပေါ်အရောက် တွန်းတင်လိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် အဖုံးတဝက် ပွင့်ဟလျက်ရှိသော ဒိုးယိုပေါက်မြင်ရသော သလင်းကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းအတွင်းရှိ စန္ဒာဒေဝီ၏ ရုပ်ကလာပ်ဘေးတွင် အတင်းထိုးထည့်၍ ခေါင်းဖုံးကာ ပိတ်ချလိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အသက်တမျှ ချစ်ခဲရှာသော တူကလေးရှာမာကား အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ဤနည်းဖြင့် ခံလိုက်ရရာ ပေသည်တကား.....။

စန္ဒာဒေဝီသည် တမလွန်အထိ ရှာမာကိုခေါ်ဆောင်သွားရန် ရည်ရွယ်သည်ဆိုပါက ကြောက်ဖွယ်လိလိကောင်းလှသော မိန်းမတို့၏အမုန်းတွင် စံတင်စရာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်တကား.....။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရှာမာအတွက် သတိပေးအော်ဟစ်မိသည့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုကား ချမ်းသာပေး၏။ သို့သော်- ကျွန်ုပ်၏လျှာကိုမူ-တသက်လုံး စကားမပြောနိုင်ရန် အရင်းမှနေ၍ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက် ပါလေတော့သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ဘုရားကျွန်ုပ်အဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖိုးရာမူ- လူ့ပြည်၌ နောင်နှစ်ပေါင်းမည်မျှအထိ အသက်ရှင်နေရမည် မသိသော်လည်း စကားမပြောရပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရသည့်ဘဝကို ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်၍ နေပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျွန်ဘဝ၌ ဇရာပိုင်းရောက်နေစေကာမူ- ကြိုးစား၍ ကြေးသွန်းပညာကို သင်ကြားခဲ့၏။ ကျင်လည်စွာ တတ်မြောက်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှာမာ၏ပုံတူ ကြေးရုပ်ကို သွန်းလုပ်ပါ၏။ ပြီးမှ- စန္ဒာဒေဝီ ပေးသနားခဲ့သည်ဆိုသော ဘော်ငွေလက်ပတ်များကို တပ်ဆင်ပေးပြီး ဘုရားစေတီတဆူဆူတွင် အဆင်တန်ဆာရုပ်တုအဖြစ် လှူဒါန်းခဲ့ရန်ရာထားခဲ့၏။

ထိုသို့ ကြေးရုပ်ကိုသွန်းလုပ်နေစဉ် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြားသိရ၍ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းဆီးရန် စစ်သားများကို စေလွှတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်သောကျောက်ဂူတခုတွင် တိတ်တဆိတ် ရှောင်တိမ်းထုလုပ်ပြီး အချောသတ်ကာမှ အဖမ်းခံပါ၏။ ထိုသူများကိုမူ ကြေးရုပ်ရှိရာကို မပြသတော့ပါပေ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို အစာရေစာအငတ်ထားကာ ရှာမာရုတ်တုရှိရကို ချောက်လှန့်မေးမြန်းစေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား..... အကျဉ်းစခန်းအတွင်း အစာရေစာ ငတ်ပြတ်နေခိုက်၊ သနားကြင်နာတတ်သော အကျဉ်းသားတဦး၏ အကူအညီဖြင့် ဤပုရပိုဒ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖြည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးနေ့များသည်လည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပေသည်။

ထိုနေ့သည်ကား တသက်တခါတွင် မြင်ရခဲ့သော မြွေဆိုးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ရသောနေ့ဖြစ်ပါ၏။

ထိုမြွေကား..... အဆိပ်ပြင်းသည်ဟု ဆိုပေသော်လည်း တကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍နေ၏။

မြွေဟောက်တို့၏ဘုရင် ငန်းတော်မြွေမင်းဟု ဆိုရအောင်ကလည်း အတန့်အကျား အရောင်အဆင်း မဲ၍နေရကား မည်သည့်အမျိုးအစားဟု ခွဲခြားအမည်တပ်ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိသည်ကား ထိုမြွေဖြူကြီးသည် နေထိုင်ရာထုံးကျောက်တွင်းကြီး၏ အရောင်နှင့်စပ်ဟပ်ပြီး သဘာဝအလျောက် မူလအရောင် ပြောင်းလဲနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်ဦးဘုရင်သည် ဘုရားတရား ကြည်ညိုတတ်သည်နှင့်အမျှ ကြင်နာသောနှလုံးသား ထားရှိတတ်ခြင်းမှာ ဧကန်ဧက မှန်ကန်လှပါ၏။ သို့သော် အချစ်ကြီးလှသူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အမျက်မှာလည်း ကြီးမားလှပေ၏။ မြောက်ဦးဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်၏တူကလေး ရှာမာကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်ကို၎င်း၊ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ရာ၌ ချစ်လှစွာသော သမီးတော်စန္ဒာဒေဝီအတွက် ရတက်မီးကြီးလှသောကြောင့် အဝီဇွာအမှောင်ဖုံးရှာခြင်း ဖြစ်ပေရာ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌လည်း ရွှေရှင်ဘုရင်သည် သောကဗျာပါဒတို့ ငြိမ်းအေးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နောင်တတရားရ၍ နေပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်

ယုံကြည်ပါသည်။ ယခုသော်ကား..... သံသရာ၏ စီရင်ချက်မူအရ ကံပစ်ချရာဘဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နိဂုံးအဆုံးသတ်ရန် ရှိပေတော့သည်။ လွှဲရှောင်၍ကား-မရတော့။။

လတ်တလော၌ ကျွန်ုပ်ကို ကံပစ်ချသည့်နေရာကား- ထုံးကျောက်တွင်းကြီးတတွင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။။

ကျွန်ုပ်သည် ပြီးခဲ့သည့် ကြေးဝါချပ်များတွင် ရေးသွင်းခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ တူကလေး ရှာမာကို လွမ်းဆွတ်သည့်အတွက် အမှတ်တရလည်းဖြစ်စေ၊ မိန်းမတို့၏အချစ်သည် အမုန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသောအခါ၌ ကမ္ဘာချဉ်းအောင် ပြင်းထန်တတ်ကြသည်ကို သတိသံဝေဂလည်းရကြစေ၊ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီး နှစ်ခုရှိ၍နေခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရှာမာ၏ပုံတူကြေးရုပ် လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် စန္ဒာဒေဝီ ခြီးမြင့်ပေးသနားခဲ့သော ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာ ဖြစ်သည့် ဘော်ငွေလက်ပတ်များကို မမေ့မလျော့ပဲ အန်သေအန်ကျ တပ်ဆင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကမူကား မိမိ၏ရက်စက်မှု၊ သမီးတော်၏ မုန်းမာန်ကြီးမှုတို့ကို နောင်လာ နောက်သားတို့ အယူအမှတ်လွဲမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုဖမ်းဆီးကာ ရုပ်တုအား ပေးအပ်ရန် တောင်းဆိုလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏တူကလေး ရှာမာ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်း အသတ်ခံရစဉ်က ကျွန်ုပ်၏နုလုံးသည်ပွတ်များ ရှာမာနှင့်အတူ ပါ၍သွားသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိုမင်းမစွမ်းရှိသော လက်များဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ရှာမာ၏ရုပ်တုကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြဦးမည် ဆိုပါကမူကား ကျွန်ုပ်သည် ရှင်လျက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် သေရသည့်သူကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သဘာဝဓမ္မအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မီးဇာကုန်ဆီခမ်းလျက် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရုပ်တုကိုကားမအပ်နိုင်။ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုသာ ယူလိုကယူလေတော့ဟု ဖက်ပြိုင် အံတုမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။။

လူတို့၏သဘာဝတရားအရ သေမင်းနှင့်အကယ်တိ ရင်ဆိုင်လာဘိသည်ရှိသော် တုန်လှုပ်ချောက်ချား တတ်စမြဲဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဤသို့ပင် ထင်မြင်ယူဆလေသောကြောင့် အကျဉ်းချနိပ်စက် ညှင်းပန်းခြင်းဖြင့် ဇွဲသန္နိဋ္ဌာန်တို့ကို အလျော့ပေးမည်လောဟု စောကြောခြင်းဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကား ကမ္ဘာလောကတွင် ၎င်းကဲ့သို့ အချစ်ကြီးတတ်သောသူ မရှိတော့ပြီဟု ထင်မြင် ယူဆနေသလား မသိပါချေ။

၎င်းသို့ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချပြီးလျှင် အစာရေစာ အငတ်ခံစေကာမျှနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဇွဲသတ္တိတို့ ပျော့ပျောင်း၍မလာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူပုန်သူကန် ခိုးသူဓားပြတို့ကို အဆုံးစီရင်ရာ နေရာဖြစ်သော ထုံးကျောက်တောင်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုရှိ နက်ရှိုင်းလှသော တွင်းကြီးထဲ၌ ချထားလိုက် ပြန်ပါ၏။ အစပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းစခန်းတခု ဟိုမှသည်သို့ ပြောင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည် ဟု ယူဆမိပါ၏။ ၎င်းယူဆချက်ကား စူးရှသောလေချွန်သံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သော သတ္တဝါဆန်းကြီးကို တွေ့တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။ လူတကိုယ်၏ အလျားသုံးဆမက

ရှည်လျားလှပြီးလျှင် နီရဲလျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပါးပြင်းထိပ်မှ မမိတ်မသုန်ကြည့်ကာ တစ်စီမြည်သံပေးတတ်သည့် မြွေဖြူကြီးကား ကျွန်ုပ်ထက် အရင့်အရင့်ကျရောက်ခဲ့သော အကျဉ်းသား များ၏ ဦးနှောက်ကို ဖောက်၍ စားသောက်လေ့ရှိသည်ဟုဆိုပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကုသိုလ်ကံကား..... ဆန်းကြယ်လှပါ၏။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုရပါမူ သေပန်းပွင့်ပုံ ထွေပြား လှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အမှန်စင်စစ်ကား သေပန်းပွင့်သည်ဟု ဆိုရမည်ထက် သေခြင်းနိမိတ်ကို အရိပ်အသွင် အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ရပြီးမှ သေရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ထုံးကျောက်တွင်းကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသောအခါ များပြားလှသော လူရိုးစုများအကြားမှ ခွေအောင်းလျက်ရှိသော ဖြူဆွတ်ဖွေးလှလျက်ရှိသည့် မြွေကြီးသည် တလွန်လွန်ဖြင့် ထွက်၍လာကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ ပါးပြင်းထောင်ပြီး သေချာစွာ စိုက်၍ကြည့်နေသကဲ့သို့ ခံစားရပေသည်။ သတ္တဝါများ၌ မေတ္တာပို့ရန်အခက်ခဲဆုံး သတ္တဝါကား မြွေနဂါးများဟု ဆိုကြပေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ရာမှာ သံသရာကူးကောင်းစေရန်အတွက် မေတ္တာလက်နက်သာလျှင် ရှိတော့သောကြောင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စိတ်ကိုတင်းလျက်- “သင်-မြွေမင်း-သင့်အဖို့ရာ၌ သင်၏ပိုင်နက်အတွင်း ရောက်၍ နေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို မဆိုင်းခဏ ဦးနှောက်ဖောက်စားလိုက စားနိုင်သည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ရာ ၌လည်း ပြေးပေါက်မရှိ၊ ချောင်ပိတ်မိ၍နေသော ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေပါသည်။ ယခုအခါတွင် ရောက်ရှိလာလေသော်မှ ပျံသန်းလွန်မြောက်လိုသောဆန္ဒ ကျွန်ုပ်တွင်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သေမင်းထံ အနှေးချင့်အမြန် ရောက်သွားရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ သေရမည်ကိုကား မကြောက်၊ သေချိန်အရောက်စောမည်ကိုသာ ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ဝှက်၍ယူဆောင်လာခဲ့သော ကြေးဝါချပ်များရှိပါ၏။ ထိုကြေးဝါချပ်များ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် တူကလေး ရှာမာတို့၏ ဆိုးဝါးဆန်းကြယ်လှသော ကံကြမ္မာဖြစ်စဉ်တို့ကို ပြည့်စုံစွာ အကွဲရာတင်ခဲ့ချင်ပါသေး သည်။ ထိုအမှုပြီးဆုံးပါက သင်ပြုချင်ရာပြုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို “အချိန်” ဟူသော မေတ္တာ ရောင်ပြန်ကို ပြန်လည်ပေးပါလော့.....” ဟု နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုပြောကြားမိပါ၏။ မြွေဖြူကြီးကား ပါးပြင်းမချပဲ ကျွန်ုပ်ကိုအုပ်မိုးကာ ကြည့်မြဲကြည့်လျက်ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ တော်လဲ သကဲ့သို့သော အသံကြီးများ ထုံးကျောက်တောင်တဝှန်း၌ ဟည်းဟည်းမြည်၍ သွားလေကာ၊ မြေငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ တွင်းကြီးပင်လျှင် တုန်ခါသွားသကဲ့သို့သော အတွေ့ကို ခံစားရ၏။ ထိုအခါမှပင် မြွေဖြူကြီးသည်လည်း ပါးပြင်းကိုချကာ မိမိခိုအောင်းရာ အရိုးစုပုံများကြားသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အစာရေစာပြတ်လတ်၍ အားအင်ကုန်ခမ်းလုကြားမှ စိတ်ရဲ့ကို အားအဖြစ် အသုံးချကာ ဤဖြစ်စဉ်များကို တစ်မကျန် ရေးသွင်းခဲ့ပါသည်။

ထုံးကျောက်တွင်းကြီး၌ ကျရောက်လျက်ရှိစဉ် အကြိမ်ကြိမ် မြေလင်လှုပ်ကာ တောလဲသကဲ့သို့သော အသံများကို တွေ့ရှိကြားသိရပါ၏။

ဤနေရာသည်ကား-နဂါးမင်းတို့စိုးစံရာ မီးလင်းတောင် ဖြစ်လေသလော။

ဤနေရာသည်ကား- မီးနတ်တို့၏ အချက်အခြာ ဘုံဖိုမာန်ဖြစ်လေသလော။

သောကဗျာပါဒကြောင့်ပေလား၊ အားအင်ကုန်ခမ်းလာသောအခါ၌ တွေ့ကြုံရစမြဲဖြစ်သည့် စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာသောကြောင့်ပေလား၊ နေရာဒေသ၏ ထူးဆန်းသော သဘာဝကြောင့်ပေလား၊ ခွဲခြားသိရှိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော်လည်း ဇရာအိုဖြစ်သူ ကျွန်ုပ် အာဇီ(စ်)အဖို့၌ကား- နေဆယ်စင်းမက ပူပြင်းလှသော ခံစားမှုမျိုးကို တိုးသည်ထက်တိုး၍သာလျှင် ခံစားရသကဲ့သို့ ရှိလာပါ၏။ မကြာမတင်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ် ဘဝကူးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မြွေဆိပ်ဖြင့် ဇီဝိန်ကြွေရမည်လော၊ ပူလောင်ပြင်းပူသော မမြင်ရသည့် မီးညွန့်တို့ဖြင့် ခန္ဓကြွေရမည်လော၊ ကျွန်ုပ်မခန့်မှန်းနိုင်တော့ချေ။

နောက်ဆုံးကြေးဝါချုပ်အရောက်၌ ထွင်းဖောက်ရေးသွင်းရသော စူးကိုပင်လျှင် မနိုင်တော့သဖြင့် လက်မှ လွတ်ကျသွားလေရာ၊ မြေမှပြန်အကောက်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာပင် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် ထိတွေ့မိသည့် မြေမှုန့်တို့ကား အိုးကင်းမှချစ ဆန်မှုန့်များကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက် ရှိပေသည်တကား။ ပတ်ပတ်လည် ထုံးကျောက်တွင်းနံရံတို့မှာလည်း အခိုးအငွေ့များ တလျှံလျှံထွက်စပြုနေပါ၏။ ရာဇဝတ်သားမှန်သမျှကို သေစားသေစေလျက်ရှိသော မြွေဖြူကြီးသည် ခိုအောင်းရာနေရာ၌ မနေနိုင်တော့သည့်အလား လူးလွန်ထွက်၍လာကာ ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်း၌ ပူလောင်ပြင်းပူမှုကို တွန့်လိမ်ပြီးခံစားနေရရှာသည်။

ကျွန်ုပ်အာဇီ(စ်)အဖို့ ဘုရားသခင်သည် မည်သို့သော နိဂုံးဆန်းကို ဖန်တီးပေးပေလိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်ုပ်၏မှတ်တမ်းကိုလည်း ဤနေ့တွင်ပင် အဆုံးသတ်လိုက်ပါ၏။ မြောက်ဦးမြို့ကို ဝန်းရံလျက် ရှိသော တောင်တန်းကြီးများ၏ တခုသောကျောက်ဂူအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏တူကလေး ရှာမာ၏ပုံတူကြေးရုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဝှက်ထားသည့်အတိုင်း ကြာမြင့်စွာ တည်ရှိချင်မှ တည်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကာလရွေ့လျောလာသောအခါ၌ ရန်သူမျိုးငါးပါး၏ဒဏ်ကြောင့်၎င်း၊ လောကခံတရား၏ မတည်မြဲသောသဘောကြောင့်၎င်း၊ ရှာမာ၏ရုပ်တုသည် နေရာအမျိုးမျိုးသို့ တဆင့်ပြီးတဆင့် ရောက် ရှိသွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အဖို့ရာ၌ကား လောလောလတ်လတ်၌ မြောက်ဦးဘုရင် တွေ့မြင်ဖျက်ဆီးခြင်းမခံရလျှင်ပင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်မလာရန်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှ စိတ်အင်အားဖြင့် အခါခါ ဆုတောင်း၍နေပါသည်။

နောင်တခတ်လူသားများသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြေးဝါပုရပိုက်ကိုဖြစ်စေ၊ ရှာမာ၏ ပုံတူရုပ်တုကိုဖြစ်စေ၊ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုသိရှိကြပါက ဝဋ်အမြဲ တစ်လည်လယ်ဟူသော သံသရာ၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို နားလည်နိုင်ကြပါစေ...။ ရုပ်ဆင်းရူပကာဟူသည်မှာ ကောင်းကျိုးထက်ဆိုးမွေကိုသာ ဆက်ခံစေတတ်ပုံကို သံဝေဂရကြပါစေ။ မိန်းမတို့၏ အချစ်နှင့်အမုန်းကား ညီမျှသောတန်ပြန်မှု ရှိတတ်လှသည်ကို ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေ။ စိတ်စေတသိက်တို့ကို စုစည်းအားသွန်၍ တစိုက်မတ်မတ်ဆန္ဒပြုရာ၌ ထိုဆန္ဒ၏ အကောင်းအဆိုးကိုအခြေခံ၍ ကျိန်စာဆိုသည်မှာ ပေါ်ထွန်းလာသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိ၏။ နာကျည်းချက် ပြင်းထန်သူတို့ အယူလွဲသောအခါ ကျိန်စာသည် ဘဝပေါင်းများစွာအတွက် အမြင်တန်း၍ နေတတ်သော ကလဲစားချေမှုတမျိုးဟုလည်း ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ..... ကျွန်ုပ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ဘုံကို မရောက်သေးသမျှ ဘဝပေါင်းများစွာကို ကျင်လည်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ရန်ဟူ၍ မြူမြူမရှိသောဘဝကို ရယူချင်ပါ၏။ သံသရာအဆက်ဆက် ပါ၍လာမည့်ရန်ကိုကား ဝေးဝေးကပ် ရှောင်ကျဉ်လိုပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မဂိုလူမျိုးဖြစ်လျက် ဤအတွေးဤအယူအဆများ ပေါက်၍နေသည်မှာ မြောက်ဦးရောက်ကာမှ ဘာသာတရားများစွာတို့၏ ရောယှက်ဆက်သွယ်မှုရှိပုံကို ဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထားတော့၊ ကျိန်စာဆိုသည်များ ရှိသည်ထားတော့.....။

ဤမှတ်တမ်းကို ဖတ်မိသူမှန်သမျှသည်.... ထိုကျိန်စာဘေးဆိုးကြီးမှ ကျွန်ုပ်၏တူကလေး ရှာမာ လွတ်မြောက်ပါစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သကြစေလိုပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ကံတရားကို ယုံကြည်သူဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီတို့အား ပြုသူအသစ်ဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကို ကျရောက်ခံစားခြင်း မရှိပါစေနှင့်ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေတ္တာပို့ခဲ့ပါသည်။

ထုံးကျောက်တွင်းကြီးကား- ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းမှု ကြီးမားသထက် ကြီးမားလာပြီဖြစ်၏။ မြေသားအတွင်းမှ အခိုးအငွေ့တို့ တလူလူထွက်လျက်ရှိ၏။ မြေကြောတို့မှာလည်း အခါမလပ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ မြေဖြူကြီးသည်ကား ပူရှိန်ပြင်းမှုဒဏ်ကြောင့် အသက်မြင်းမြင်း ကျန်တော့သည့်သဖွယ် စန့်စန့်ကြီး ငြိမ်၍နေ၏။ များလှစွာသော လူဦးခေါင်းခွံတို့သည် မိမိတို့ကို မရဏပြည်သို့ ရက်စက်စွာပို့ပေးခဲ့သော မြေဖြူကြီး၏ အဖြစ်သနစ်ကိုကြည့်ကာ သွားများဖြူ၍ ရယ်မောနေသယောင် ကျွန်ုပ်တွေ့ရပေသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်လည်း သေရပေတော့မည်ဖြစ်၏။ မည်ကဲ့သောနည်းဖြင့် သေရမည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မသိနိုင်တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်အထင်၌ကား ဤထုံးကျောက်တွင်း နံရံတို့သည် အပူရှိန်ကြောင့် ပြိုကျကာ ကျွန်ုပ်၏ အားပြတ်လျက်ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖုတ်ကျည်းသဂိုလ်ပေးသကဲ့သို့ ရှိသွားပေလိမ့်မည်ထင်၏။ အရေးကြီးသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ ကြေးဝါပုရပိုက်ချပ်များဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးဝါချုပ်များကို တချုပ်ပြီးတချုပ် တွင်းဝသို့ကျော်၍ ရှိသမျှအားဖြင့် ပစ်တင်ခဲ့ပါမည်။ တွေ့ရှိသူသည် ကောက်ယူသိမ်းဆည်းကာ နှောင်းလူတို့ကို ၎င်းမှကိုးကား၍ ဒဏ္ဍရီသဖွယ် ပြောပြနိုင် ပါစေသတည်း။

အော်ရန်ဇစ်၏ ကျေးတော်မျိုး၊ မြောက်ဦးဘုရင်၏ ကျွန်တော်.....

အာဇီ(ခ)

ကြေးဝါချုပ်များတွင် ရေးသွင်း၍ထားသော ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာများသည် လိုရင်းတိုချို့ကို ဖော်ပြထားသည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း သုံးနှုန်းသည့် စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်တို့မှာ ပြည့်စုံ၍နေရကား ရင်တွင်းခံစားချက်နှင့် ဆန့်ထုတ်လိုက်သောအခါတွင် ဤမျှရှည်လျားလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အတန်ပင်လေးလံလှသော ကြေးဝါချုပ်များကို တချုပ်ပြီးတိုင်း တချုပ် ရင်ပတ်ပေါ်တွင်တင်ကာ မမောမပန်းဖတ်ရှုခဲ့ရာ၌ ယခုမှပင် ရင်လေးသည့်ဒဏ်ကို ခံရတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းရာမှပင် ဝဲယာန်တောင်းများသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်မိရာ မြစ်ကျဉ်းမှ မည်သည့်အချိန်က ထွက်ခဲ့ပြီးသည်မသိ။ မှိုင်းဆွေးညိုညစ်သော တောပုံတောင်ပုံ၊ ဆူးခြုံ တောင်ကတုံး၊ စိမ်းသစ်မှုဆိတ်သုဉ်းသော ခင်တန်းစပ်တောင်ကြောပြတ်များကို မြစ်ကမ်းဝဲယာဉ် မတွေ့ရတော့ချေ။ ရှေးမင်းတို့ အာဏာစက်ပြန့်ရာ မြောက်ဦးခေါ် ဤမြေချာမှ တစ်ထက်တစ် ဝေးကွာလာခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် ဇရပ်အိုကျောင်းအို ရှုခင်းအိုတို့နှင့် ဝေးကွာလာခဲ့ကာ ပစ္စုပ္ပန်သို့ တဖန်ပြန်ရောက်လာသည့် ခရီးသွားဧည့်သည်ကဲ့သို့ ခံစားရပါ၏။ မြို့ဟောင်း၏ မြစ်ကျဉ်းကား..... မော်တော်မှရှုကြည့်လျှင်..... တဖက်တချက်မှ ကမ်းပါးတို့မှာ လက်တကမ်းမျှသာ ရှိသယောင် ထင်ရ၏။ ကုလားတန်မြစ်ကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ၌ ပင်လယ်ပြင်ကြီးပမာ အပြောကျယ်လှသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်ရောင်ထင်မှား ဖြစ်လိုက်ရပါသည်။ ကမ်းခြေနှင့် ဝေးလံလှသော ရေကြောင်းမှ မောင်းချင် လာသောကြောင့် ရှုမဆုံးမျှော်မဆုံး လယ်ကွင်းတုံးလုံး ဖုံးဖုံးကလေးများကိုလည်းမမြင်ချ။ မီးခိုးတလူလူ အလံဖြူလွင့်တတ်သည့် ရွာငယ်ကလေးများကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပဲ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မှိုင်းမှိုင်း မှုန်မှုန်သာ မြင်ရလေသည်။ ကုလားတန်မြစ်ကား ရင့်ကြည်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း စိမ်းဖြော့ဘက်သို့ ကူး၍လာပြီဖြစ်၏။ တကောင်စနစ်ကောင်စ ဆီးကြိုလျက်ရှိသော ဇင်ယော်တို့ကိုပင် မြင်စပြုနေပြီ။ အသွေးစုံ အကွက်ဆန်း ခြယ်လှယ်ချုပ်လုပ်ထားသော ရွက်များတပ်ထားသည့် ရခိုင်တို့၏ ကုန်သည် လှေတို့ကိုလည်း ဟိုမှသည် စုန်ဆန်သွားလာနေသည်ကို မြင်လာရပြီဖြစ်၏။ မကြာမီပင် စစ်တွေသို့ ပြန်ရောက်တော့မည် ဖြစ်သည်တကား.....။

မြို့ဟောင်းကား- နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ စိတ်စေတသိက်မုန်တိုင်းတို့သည်လည်း..... မြို့ဟောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား.....။

လက်ဦးပထမ စိတ်နှလုံးဒုံးဒုံးချခဲ့ပြီး မြို့ဟောင်းမှအပြန်၌ ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာသည် ပြည်ပုံးကားချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ချက်မှာ ခုအခါ၌ သွက်သွက်ခါအောင် လွင့်ပျက်ရတော့ မယောင် ကျွန်တော့်စိတ်တို့ ဆူဝေနေကြပါပြီ။

တရားခံကား-လောလောလတ်လတ် ဖတ်ရှုပြီးခဲ့သည့် ကြေးဝါတချပ်များ ဖြစ်သတည်း။

ဦးသောင်းတင်ကား ရှာရှာဖွေဖွေပင် ကြိုးစားပမ်းစားဖြင့် ရသေ့ကြီးထံမှ ဤကြေးဝါပုရပိုက်ကို ရယူခဲ့ပြီး..... ကျွန်တော့်ကိုပေးရန် မှာကြားသွားသည်ဆို၏။ ဦးသောင်းတင်သည်လည်း ကျွန်တော် ကဲ့သို့ပင် ကြေးဝါချပ်များ၌ ရေးသွင်းထားခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ကောင်းစွာသဘောပေါက် နားလည်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းသို့ဆိုလျှင် -အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုပေး၍ ဖတ်စေပါ သနည်း။ ကျွန်တော်ဖတ်သင့်သည်ဟု သူကဆို၏။ ဖတ်သင့်၍ဖတ်လိုက်သောအခါတွင် ရင်တွင်း ပဋိပက္ခတို့မှာ ပိုမို၍အံ့ကြဲပြည့်လျှံလာသည်ကိုကား ဦးသောင်းတင်မသိနိုင်ပါချေ.....။ သို့မဟုတ်ပါ ကလည်း ဤကဲ့သို့ဖြစ်မည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် ပေးခဲ့လေသလား.....။ ဤပုရပိုက်ပါ အကြောင်းအရာ များကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဒဏ္ဍရီသဖွယ်ယူဆထား၍ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းအရာဆန်းသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ပေးဖတ်သကဲ့သို့သော စိတ်ထားမျိုးဖြင့် ပြုမူကျင့်ကြံ သွားခဲ့လေသလား၊ ၎င်းမေးခွန်းတို့ကို စစ်တွေရောက်ခါမှပင် ဦးသောင်းတင်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့၍ မေးမြန်းရပေတော့မည် ဖြစ်သည် ကား.....မှန်၏။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ်ဆယ်၌ ကျွန်တော်ခံစားထိသိရသော စိတ်အစဉ်တို့မှာ မူကား- အရပ်ရစ်မျက်နှာမှ ငှေ့ရမ်းပိုင်းအုံ့လာသော လေပြင်းတို့ဒဏ်ကြောင့် မုန်တိုင်းငယ်ကလေး တခု ပေါ်လာတော့မည့်အသွင် သမ္မဇဉ်တို့ ပျက်ပြားလာရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ဦးပိုင်းသို့၎င်း၊ ပဲပိုင်းသို့၎င်း၊ လျောင်းရာမှထပြီး စူးစမ်းကြည့်မိ၏။ ပဲပိုင်းတွင် မော်တော်သမားကလေးများသည် ချက်ရေးပြုတ်ရေး၌ အလုပ်များ၍နေ၏။ ဦးပိုင်းတွင် ကား..... ကိုကြီးအောင်တို့လူသိုက်မှာ သံသံမဲမဲ ဖဲကစားလျက်ရှိနေပေသည်။ ဆလင်ကား..... နေစောင်း၍လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လေစုံမွေ့၍နေရာမှ..... ရေမွှာလမ်းတို့ လူးလွန်ဂရုန်ပျံ ထန်ကြမ်းမှု ကို သတိထား၍ မောင်းနှင်နေရသဖြင့် မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်အားပဲ မြစ်ကြောင်းသို့သာ မျက်စေ့ အာရုံ စူးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ တယောက်တည်းဖော်မပါ ရေလော ခရီးကြမ်းကို နှင်နေရသူကဲ့သို့ စိတ်ပင်ပန်း၍နေမိပါ၏။

မြို့ဟောင်းသို့အသွား၌ ကိုကြီးအောင်တို့အဖွဲ့သည် ကာလံဒေသနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိစေရမည် ဟုဆိုကာ ရှေးခတ်က ကြွေအန်ကစားနည်းကို ရှာရှာဖွေဖွေကစားခဲ့ကြ၏။ မြို့ဟောင်းမှ အပြန်၌ မူကား အဟောင်းသည် နောက်၌ကျန်ခဲ့ပြီဟုဆိုကာ ယနေ့ခေတ်၏ ကင်းကွင်းကျက်တို့နှင့် ပြန်လည် ဖူးစာဖက် ပြုလုပ်နေကြပြန်ပေသည်။ သူတို့တတွေကား ပျော်စရာကိုရှာရင်း ဘဝကို လောင်းကစား ခြင်းဖြင့် စူးစမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် အရေးအရာပြုလွန်းသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းကို ကျွန်တော်ခံရလိမ့်မည် ထင်ပေသည်။ မည်သူမဆို ဘဝကို ခရီးသွားဟန်လွဲ စူးစမ်းတတ်စမြဲဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လွန်မည်မထင်ပါ..... အတိမ်အနက်၊ အတက်အမြဲတွင်သာ ကွာလျှင် ကွာခြား ပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဘဝကိုထောက်စမ်းကြည့်ရမှ ကျေနပ်သူတွေ အသင်္ချေအနန္တရှိပေလိမ့်မည် မလွဲဟု ကျွန်တော်ထင်ပေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ရာ၌မူကား- မိမိ၏ယူဆချက်နှင့်မိမိ အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်လွန်းလှသည် ဟုပင် ဆိုရပေ တော့မည်။

ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြရလေသော်.....

ကျွန်တော်သည် မိမိ၏အိမ်ထောင်ရေး နှစ်လမ်းပြိုင်လမ်းမကြီး မမြှော်လင့်ပဲ အသူရာကမ်းပါး၌ အဆုံးသတ်သကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ မိမိ၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ ဆန္ဒတမျိုးက နှိုးဆွသောကြောင့် စစ်တွေမြို့ဟောင်းသို့ လာချင်လှပါသည်..... ဟုဆိုကာ အဖော်အပေါင်းများနှင့် စုဝေးလာရောက်ခဲ့၏။ စစ်တွေလေယာဉ်ကို စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပေါ်၌ မှေးကန်ဖြစ်သွားခိုက်၌ တိမ်တိုက်တွေကြားထဲ၌ ဆင်စီးမြင်းရုံ ဆင်ထိန်းပါမကျန် ဆင်ရေးပြထွက်၍ လာသော ရှုခင်းကို အံ့ဩဘွယ်ရာတွေ့ခဲ့ရ၏။ ၎င်းသည်မှစ၍ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးဆန်းသော အတိတ်နိမိတ်တို့ ပြခဲ့ပေသည်ဟု ကျွန်တော် ဝိုးတဝါး ယူဆခဲ့သည်မှာ ရသေ့ကြီးနှင့်တွေ့စဉ်က စတင်ထင်ရှားလာခဲ့ပြီး ယခုတဖန် ကိုသောင်းတင် ပေးသွားသော ကြေးပုရပိုက်ကို ဖတ်ရှုရသော အခါ၌မူ ပိုမိုပီပြင်ကာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင် ချွတ်မရဖျောက်မရအောင်ပင် စွဲထင်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ်နုကိုယ်ကြမ်း သမားလည်းမဟုတ်၊ စိတ်ကြမ်းကိုယ်နု သမားလည်းမဟုတ်၊ စိတ်တခြားကိုယ်တခြား မူမမှန်ထွေပြားသည့် စိတ္တဇသမားလည်း မဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တွေ့ကြုံရသည်များကား ဆန်းကြယ်လွန်းသော ဖြစ်ရပ်များတွင် စုစည်းအဖြေ ပေါ်၍ နေပါသည်။ ထိုအဖြေကိုလည်း ကျွန်တော်သည် တစထက်တစ ယုံကြည်၍လာပြီဖြစ်ပါ၏။ ယုံကြည်စရာ အကြောင်းသာခဏများသည်လည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရာ ယခုသော်ကား ပြီးပြည့်စုံသော အချက်အလက်များ ရရှိ၍နေပြီဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်ကား..... ထွန်းနိုင်။

ထွန်းနိုင်ကား..... ရာမာ.....။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက လူသားတိုင်းဖြစ်ခဲ့သူသည် ယနေ့- ဤကမ္ဘာကြီး၌ လူသားတိုင်း ပြန်၍ ဖြစ်နေ၏။ သံသရာကို ယုံကြည်သူများသည် ဤအပြောကိုလွယ်ကူစွာပင် လက်ခံနိုင်ကောင်းပါ၏။ သို့သော်- ထိုလူသားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာသော ဘဝဟောင်းကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း ၎င်းအဖြစ်အပျက်မျိုးအတိုင်းပင် တသွေမတိမ်း တူလှစွာ ကြုံတွေ့ခံစားရသည်ဆိုလျှင်ကား- သိကြားရသူများအဖို့ မည်သို့ယူဆကြပါလိမ့်မည်နည်း။

ဖြစ်စဉ်တို့ကို ပြန်လှန်နိုင်ယှဉ်ကား..... ချိန်ထိုးကြည့်ပါမှ သင့်တော်ပေလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည်နေရာမှထကာ မော်တော်ယာဇာန်စောင်းရို ခုံတန်းလျားသို့ လာခဲ့ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကာ ကြေးပုရပိုက်ကို ရင်၌အပ်ပြီးလျှင် ကုလားတန်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေလိုက် မိပြန်၏။

စိမ်းလဲတင့်မော့ ကျယ်ပြန့်ပြောသော ကုလားတန်မြစ်သည် ရေလောခရီးနှင့်ကြသူများ၏ မိတ်ဆွေ ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမိတ်ဆွေကြီးကား- အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ထိမထင်သည့်သဖွယ် ရှင်ရယ်သော အသံကိုပေးကာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်မိပေသည်။ ယခုခေတ်တွင် ဧရာဝတီကပြောသော ပုံပြင်များ၊ သံလွင်ကပြောသော ပုံပြင်များ၊ ချင်းတွင်း၏ ပုံပြင်များဟူ၍ ကျွန်တော်ကလည်း တီထွင်ချင်လှပါပေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ငင်းဖြစ်ရပ်၌ ကျွန်တော် သိကြားရသောပုံပြင်မှာ အာဇီ(စ်)ကပြောသော ပုံပြင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ကမ္ဘာပုဒ်ကမူကား သက်သေသာလျှင် ခံကောင်းခံပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း (ဤအကြောင်းအရာများသည် ဖြစ်မြဲပျက်မြဲ လောက ဓမ္မတာသာလျှင်ဖြစ်သည်။ သင့်အဖို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်ကပင် ရယ်စရာကောင်းသေး တော့သည်) ဟူသောသဘောဖြင့် ကမ္ဘာပုဒ်ကိုယ်ပွား ကုလားတန်မြစ်သည် တဟဲဟဲရယ်မောပြ နေသည်လား မသိပါချေ။

ရခိုင်အာကာပြင် ပြာလွင်လွင်တွင် ဖြူစင်သော ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ဆောင်ပေသော ဇင်ယော်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းတစစ များပြားပြည့်နှက်လာသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရ၏။ မြစ်ဝမြစ်ဆုံ ပင်လယ်ဘုံ အစွန်းရှိ စစ်တွေသို့ရောက်ရန်ပင် မဝေးလှတော့ဟု ၎င်းတို့ကိုမြင်ရခြင်းဖြင့် သိလိုက်ရပါသည်။ အစရှိလျှင် အဆုံးသည် ရောက်လာစမြဲသာဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးချိန် တန်လေပြီ လား.....။

အစမှ ပြန်လှန်ခင်း၍ ရှင်းပြရပြန်လေသော်.....

အာဇီ(စ်)ကပြောသော ပုံပြင်ထက် ခြံရုန်းရမည် ဖြစ်ပေသော်လည်း ထွန်းနိုင်ပြောသောပုံပြင်မှာ နှိုင်းယှဉ်စရာ အချက်အလက်တွေ ပြည့်လျက်ရှိမည်ကိုကား ဝန်ခံရပါမည်။

အာဇီ(စ်)၏ ရှာမာအကြောင်းကိုလည်း နှလုံးသွင်းထားပြီးသားဆိုပါက ကျွန်တော့်ဘဝသည် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝကား မည်သည့်အရွယ်က စလေသနည်းဆိုသော်- လူပျိုပေါက်အရွယ် ကြီးကောင်ဝင်စ အခါကဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်ကား ကလေးအရွယ် လူမမယ်ဘဝက ထွန်းနိုင်သည် တယောက်ဖြစ်လေပြီး၊ လူပျိုဖြစ်လာပြီးသည့်နောက်- သည်ဘက်ပိုင်း၏ ဘဝတွင် နောက်တယောက် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်ငယ်စဉ်က အူယောင်ငန်းဖျားဖျားကာ ချိယံသေးကွေးလှ၏။ ၎င်းငယ်စဉ်ကတည်းကပင် လူကြီးမိဖုများက ကျွန်တော်နှင့်မမနှင်းကို သူတို့အလိုကျ မြန်း၍ထား၏။ ကျွန်တော်ကား- ထိုအချိန်ထိ မမနှင်းကိုမြင်ဘူးခြင်းမရှိ၊ မမနှင်းကမူ မတော်တဆတွေ့မြင်သွားကာ- လူစဉ်မပြည့်သူကိုဖြင့် မကြင်လိုဟု ငြင်းဆန်ဘူးသေးသည်ဆိုပေ၏။ ကျွန်တော်သည် မိဖုများ၏ စီမံချက်အရ ပြင်ဦးလွင်ခေါ် ပန်းမြို့တော်မေမြို့၌ စာအံခြင်းအမှုကိုပြုရ၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ...ဟု အကြောင်းပြကာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေခဲ့ရလေရာ တနစ်တခါမျှသာ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခွင့်ရ ခဲ့ပေသည်။ ၎င်းသည့်တိုင်အောင် တလနှစ်လမျှ ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် မသက်သာလှဟု ယူဆချက်ဖြင့် ပါပါနှင့်မာမာတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်သို့မပြန်စေပဲ သူတို့က တက်လာတွေ့ဆိုခြင်း ပြုကြပြန်လေသည်။ တနေ့သောအခါတွင် ကျွန်တော့်ဘဝသည် လူတို့၏ ဖြစ်စဉ်၌ ရှာမှရှားပေသော ပြောင်းလဲမှုတရပ်ဖြစ်သည့် အဖြစ်ဆန်းနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြားကျောင်းသားများ ကဲ့သို့ပင် တလတကြိမ်မှန်မှန် ဆေးစစ်ခံခဲ့ရာတွင် တနေ့သ၌ ဆရာဝန်သည် တလနှစ်ကြိမ် ဆေးစစ်ခံရမည်ဟု ပြောသည်ကို ကြားနာရ၏။ ဆရာဝန်က (မင်းလူပျိုဖော်ဝင်တာ သူများနဲ့မတူဘူး) ဟုလည်း လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်သည်ကို ယနေ့ထိပင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ထိုသို့ဆေးစစ်ခံရရာ၌ ကျွန်တော်၏အရပ်အမြင့် ကိုယ်အလေးအချိန် ထွားကျိုင်းမှုတို့သည် တကြိမ်နှင့်တကြိမ် အံ့ဩလောက်ဖွယ်ရာ အခြားနားကြီးခြားနားလှလေရာ- နေ့ချင်းညချင်း မြွေအရေခွံလဲလိုက်သည့်ပမာ လူသစ်တယောက် ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။ မည်မျှအထိ ကြီးမားလာပါသနည်းဟူမူ အသက်(၁၆)နှစ်အရွယ်၌ ကျွန်တော်သည် အရက်ဖိပေနီးပါး မြင့်မား၍ နေကာ ထိုအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီသော ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်၍ထားပေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများမှာမူ- မွေးကတည်းက စိမ်းလဲလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ ထွားကျိုင်း သန်စွမ်းလာသောအခါ၌ မဇ္ဈိမတိုင်းသားတယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သို့ တမဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိ သွားခဲ့ပါ၏။

၎င်းသို့ တမုဟုတ်ချင်းဟု ဆိုလောက်ပေသော အကြောင်းရင်းခံကြောင့် တည်သည့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းတသိုက်သည် ကျောင်းရှေ့မိုးမခပင်ကြီးအောက်၌ စုစည်းထိုင်ကာ... စကား စမြည် ပြော၍နေခဲ့ကြရာတွင် တယောက်က “ထွန်းနိုင် နေ့ချင်းညချင်းကြီးထွားလာတာ မြင်ရတော့ ဒို့ကြည့်ဘူးတဲ့ ဘက်ဂဒက်မြို့သား ငတက်ပြား ဇာတ်ကားထဲမှာ ပုလင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ဘီလူးကြီးကို သွားသတ်ရရယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲပွဲကျသွားရပေသေး၏။ သို့သော်- စာကြီးပေကြီးအမြဲဖတ်သော စာဂျိုပိုးတယောက်က (အများတကာထက် ဂလင်းအကျိတ်များ အလုပ် လုပ်မှု ဖောက်ပြန်သူသည် သာမန်ထက်ကြီးထွားသော လူ့ဘီလူးကလေးများ အဖြစ်သို့ပင် ရောက်စေ တတ်ကြောင်း) ပြောပြသောအခါ၌မူ- ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ကနဲခုန်၍သွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော်..... ညဉ့်နက်ကြီး၌ပင် ကျွန်တော် ပြန်နိုးခဲ့ရ၏။ ရိုးရိုး နိုးခဲ့ခြင်းကားမဟုတ်။ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတခုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ် ရင်းမှ လန့်နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တသက်မှတခါဆိုသကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးဟု ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်အတွက် တသက်တခါဟု မဆိုနိုင် တော့ပဲ တသက်တွင် အခါရာထောင်မက အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တထပ်တည်းတထေရာတည်း မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကား ယခုကျွန်တော် ဖတ်ရှုသိရှိခဲ့ရသည့် မဂ်လုလင်ရှာမာ၏ အကြောင်းအရာ ကြေးဝါပုရပိုက်တွင် ရှာမာ၏ဇာတ်သိမ်းအဖြစ်ဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဆင်တူ၍နေကြောင်းကို ကျွန်တော်တွေ့ရပေတော့သည်။

ပုရပိုက်မှ စာတန်းများ၏အဓိပ္ပာယ်အရ မဂ်လုလင်ရှာမာသည် အဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ရာ၌ ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒဒေဝီနှင့်အတူ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းသွင်းသတ်ခံခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်မှာလည်း ထိုနည်း၎င်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မက်တော့မည်ဆိုလျှင် မွေးပျံ့ချိုအီသော ရနံ့တမျိုးကို ရှူရှိုက်ရကာ အဆုံး၌ တောင်ပူစာတလုံးရှေ့ကသို့ ရောက်သွား၏။ တောင်ပူစာပေါ်သို့တက်သည့် လမ်းဖုံဖုံကလေးကို ငေးကြည့်နေစဉ်တွင် ကျွန်တော့်ကို နောက်ဖက်မှ သန်မာသောလက်ကြီးများက တောင်ပူစာပေါ်သို့ အတင်းတွန်းတင်၍ ရောက်သွားရ၏။ ရှာမာ၏ အထုပုတ္တိတွင်လည်း ထိုနည်း၎င်းပင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ရသေ့ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့စဉ်က မီးပုံထဲတွင် ဆေးပြာမှုန့်များဖြူးကာ အရိပ်များထင်စေပြီး၊ ပြသရာ၌လည်း ထိုနည်း၎င်းဖြစ်ရပုံကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့သိရှိရပါသည်။ ရှာမာသည် မဲနက်သောလူသန်ကြီးများ၏ တွန့်ပို့မှုကြောင့် တောင်ပူစာပေါ် ရောက်ရှိသွားသောအခါ အဖုံးတဝက် ပွင့်ဟလျက်ရှိသော ဒိုးယိုပေါက်ဖောက် မြင်ရသည့် သလင်းအကြည်ကျောက်ဖြင့် ထွင်းထုထားသည့်ခေါင်းတခုကို မြင်ရသည်ဆို၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်မက်ထဲ၌ တောင်ပူစာထိပ်တွင် အဖုံးပွင့်ဟလျက်ရှိသော မှန်ခေါင်းတလုံးကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်ဖြင့်ဆိုလျှင် သလင်းကျောက်ဟူ၍ မထင်မြင်မိပဲ မှန်ဟူ၍သာ သာမန် ယူဆမိခြင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။ ထိုမှန်ခေါင်းအတွင်း၌ လူနှစ်နေရာစာမျှ ကျယ်ဝန်းနေသည်ကို တွေ့ရကာ တဖက်၌ တကိုယ်လုံး ပန်းပွင့်များဖြင့်ဖုံးလွှမ်းထားပြီး မျက်နှာကလေးမျှသာ ဖော်ပြ

ထားသော မိန်းမပျိုတဦး၏အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်စောစောက ရှူရှိုက်ရသော ပန်းရနံ့များကား ထိုမိန်းမပျို၏ကိုယ်ပေါ်၌ ဖုံးလွှမ်းထားသောပန်းများမှ လာသည်ကိုသိရ၏။ မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို မှတ်မိအောင်ကြည့်လိုက်မည်ဟု ကြံရွယ်ခိုက်တွင်ပင် ကျွန်တော့်နောက်မှ လက်ကြီးများက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကြရာ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့် တကြား ရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော်၏အိပ်မက်ကား ထိုသို့အော်ဟစ် လန့်နှိုးရ သည်ချည်း ဖြစ်၏။ မဂိုလုလင်ရှာမာ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း၌ကား ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီ၏ သေလွန်နှင့်ပြီးရှိသော ရုပ်ကလာပ်ဘေးသို့ ထိုးသွင်းခြင်းခံရကာ ခေါင်းဖုံးကြီးကျလာပြီးလျှင် အရှင် လတ်လတ် ပိတ်သတ်ခြင်းအထိ ရောက်သွားရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် မဂိုလုလင်ရှာမာ၏ မြောက်ဦးဘုရင်များ လက်ထက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာကို အဘယ့်ကြောင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့ရပါသနည်း။ ဤကား ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ရှိလာသော မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ သုံးသပ်ဝေဖန်လေလေ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော မေးခွန်းတို့ မှာလည်း..... မရေမတွက်နိုင်အောင် ပွားများလာလေလေ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မေမြို့၌ ဆက်လက်၍ကျောင်းနေခဲ့လေရာ တလတွင် တကြိမ်နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို ထိုအိပ်မက်ကို အဆက်မပြတ် မက်ခဲ့သည်မှာကား ယနေ့တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအိပ်မက်သည် ကျွန်တော့်မသိစိတ်အား ကျွန်တော်အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းလာခဲ့ရသော ဘဝ ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရစေရန် နိမိတ်ပေးခဲ့လေသလား၊ သို့မဟုတ် ဤအချိန်၊ ဤအခါ၊ ဤနေရာအထိ ရောက်ရှိလာပြီး ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ကြေးပုရပိုက်ကို ဖက်ရှုခြင်းဖြင့် ၎င်း၊ အမျှင်တန်းလျက်ပင်ရှိသေးသော သံသရာဝဋ်မျိုးကို မြင်တွေ့စေချင်သောကြောင့် တန်ခိုးရှင် တို့က ဖန်တည်းနေခြင်း ဖြစ်လေသလား၊ ခေတ်ရှေ့ပြေးသူနှင့် ခေတ်နောက်ကျန်သူတို့ အခြေအတင် အငြင်းပွားဖွယ်ရာဖြစ်၍ ကျွန်တော် အကျယ်မချဲ့လိုတော့ပါ။ သို့ရာတွင် ကွင်းဆက်သဖွယ် ဖြစ်၍ နေသော ဘဝချစ်ခု တူညီနေမှုများကိုမူ အရင်းအတိုင်းပင် ထုတ်နှုတ်ပြရပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်မေမြို့၌ကျောင်းနေရင်း- ကျွန်တော်သည် ဘောကစားခဲ့ရာတွင် ဂိုးတိုင်နှင့် ခေါင်းဆောင့်မိပြီး မေ့မြောသွားခဲ့၏။ ထိုမေ့မြောနေခဲ့ရာ၌ ကျွန်တော်သည် အမျိုးအမည်မသိသော မိန်းကလေး တယောက်၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ တောကြီးမျက်မဲအတွင်း၌ ပြေးလွှား၍နေသည့်အဖြစ်ကို ခံစားရ၏။ မောပန်းသောအခါ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၍နေသော အင်ကြင်းပင်ကြီး တပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်မိကြ၏။ ထိုအခါတွင် သတိသမ္ပဇော်တို့မှာ ချာလည်လွင့်မြောကာ..... နက်ရှိုင်းသော ချောက်အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရပေသည်။ အစပထမ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်ခဲ့သည်ဖြစ်သည့်အတွက် မေ့လျော့နေခဲ့မိ၏။ ရသေ့ကြီးက

မီးလျှံများကြားတွင် မရှိလှလင်ရှာမာ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အရိပ်ပြသကဲ့သို့ မြင်စေမှ တခါက မိမိမေ့မြောနေခိုက် ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဘူးကြောင်း အမှတ်ရလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အာဇီ(စ်)၏ ကြေးပုရိုကိုကို ဖတ်ရသောအခါ၌ကား ထိုအချက်မှာလည်း ကိုက်ညီနေပြန်ကြောင်း သက်သေလောင်း သက်သေသို့ ဖြစ်သွားပြန်ပေ၏။ တဖန် တိုက်ဆိုင်မှုတခုမှာလည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ဂိုးတိုင်နှင့် ခေါင်းဆောင့်မိ၍ မေ့မြောသွားသောအခါ အဖော်ကျောင်းသားများက လမ်းမှဖြတ်သွားသော ကား တစ်စင်းကို ဖမ်းထား၍ ဆေးရုံပို့ကြရာ၌ မေမြို့သို့ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသော မမနှင့်၏ကားနှင့်မှ ကြုံကြိုက်ခဲ့ရ၏။ ကားပေါ်တွင်လည်း မမနှင့်တို့ လမ်းဘေးတနေရာမှ ခူးယူလာခဲ့သော အင်ကြင်း ပန်းများ ပြည့်၍နေရာ ထိုပန်းများအပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ခဲ့ရခြင်းဟု ယူဆရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်..... တချိန်က တူးတူးခါးခါးငြင်းပယ်ခဲ့သော မမနှင့်သည် ပန်းမွှေရာပေါ်၌ မေ့မြောနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်ရသောအခါ၎င်း၊ ကျွန်တော်က “ဒီရနံ့တွေကို ကျွန်တော်ကြောက် တယ်၊ ကျွန်တော်မသေပါရစေနဲ့” ဟူ၍ ကယောင်ကတန်းတွေ ပြောသောအခါ၌၎င်း၊ ကျွန်တော်သည် သူ၏အယုအယအောက်၌ တသက်လုံး နေသွားမှဖြစ်တော့မည်ဟူသော အသိဆန်းကြီးကို ရခဲ့သည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ကိုရောက်ခဲ့ရ၏။ ပါပါက ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ မျက်စိအောက်တွင် နေထိုင်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဆို၍ ရန်ကုန်တွင်ပြန်လာနေရ၏။ ပါပါ ကျွန်တော့်ကို မေမြို့၌ပြန်လာခေါ်သောအခါတွင် ကျောင်းဆရာဝန်နှင့် အတန်ကြာမျှ ဆွေးနွေးကြသေး၏။ ထို ဆွေးနွေးချက်များကိုကား ကျွန်တော်မသိရချေ။ လူကောင်ပင် ကြီးထွားသော်လည်း ညအခါတွင် အိပ်မက်ကြောင့် လန့်အော်ကာ နိုးတက်လေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် (Glands) ဂလင်း အကျိတ်များ ဖောက်ပြန်မှု ဆက်လက်ဖြစ်မဖြစ် ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုရန် မှာကြားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပေသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသောအခါ မမနှင့်ကား တက္ကသိုလ်သို့ရောက်နှင့်ပြီး ချောမော လှပသော မမမေ့ရာဟု သူမတူသော နာမည်ကျော်ကြားမှုကို ရရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကား ထိုအချိန်ထိ မမနှင့်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ခဲ့ဘူးခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်၏ ရှိရင်းစွဲ ဝါသနာကြောင့် တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်း၌ပင် ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာအရပ်နှင့် နီးစပ်သော တက္ကသိုလ်ဘောလုံးကွင်းသို့ မယောင်မလည် ရောက်သွားသောအခါကျမှ မမနှင့်ကို မြင်ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကွင်း၌ မမနှင့်၏ပယောဂကြောင့် ခြေချော်လဲရာ မမနှင့်၏ခြေဖျားတွင် ခေါင်းကျမိသဖြင့် မော်အကြည့်၌ မမနှင့်က အထက်စီးမှ အနိုင်ယူ ငုံ့စီးကြည့် နေသယောင် ခံစားခဲ့ရ၏။ ဤမိန်းမကား လှပ၏။ သို့သော် စိုးမိုးတတ်ပေသည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်တွင်းမှ ဖျပ်ကနဲ ယူဆချက်ထားရှိပြီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။ မိန်းမတယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ရပြီးနောက်၊ နောင်တွင် ဘယ်သောအခါမှ မြင်တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒ မရှိတော့ခြင်းမှာ မမနှင့် နှင့် ကျမှ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ပေါ်ထွန်းခဲ့ဘူးပါလေသည်။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့၌ ရှောင်၍

မရချေ။ မမနှင်းသည် ကျွန်တော်၏ အထွတ်အမြတ်များဖြစ်သော ပါပါနှင့်မာမာတို့ဘက်မှ လှည့်၍ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူလာလေသည်။

ဤနေရာ၌ မမနှင်းသည် မြောက်ဦးဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီက မဂိုလုလင်ကလေး ရှာမာကို သက်ဦးဆံပိုင် နိုင်ခဲ့သည့်သဘောအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ ကျင့်ကြံသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါ၏။ မမနှင်းကား စန္ဒာဒေဝီပင် ဖြစ်ပေသည်လား.....။

မမနှင်းကား တရွေ့ရွေ့တွားသွားနေသော ခရုကောင်ငယ်၏ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာချခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော အခွံမာသဖွယ် ပွဲလယ်တင့်ခဲပါပေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ချယ်လှယ်စိုးမိုးနိုင်ခဲ့ပါပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို မဆက်ဆံလိုပဲ ဆက်ဆံလာခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် သင့်မြတ် သော အခါတော်နေ့တနေ့တွင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြရမည့် ကြင်ယာလောင်းအဖြစ်လည်း မှတ်ယူခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏အသဲနှလုံးကား.... ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် မမနှင်းအပေါ်တွင် မေတ္တာစိတ် ယိုဖိတ်နိုင်ခြင်းမရှိပဲ၊ စိမ်းမြစ်စိမ်း၍ နေသည်မှာမူ အများသုငါ အံ့ဩဘွယ်ရာပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ဤမျှလှပချောမွေ့ပြီး မက်မောဘွယ်ရာဖြစ်ခဲ့သော မိန်းမတယောက်အပေါ်၌ ကျွန်တော် မိန်းမူး ညွတ်ယိုင်မိခြင်း မရှိသည်မှာ အထုံအဆက်ပါခဲ့သောကြောင့် ဆိုပါ၏။ ဟိုစဉ်က ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ချင်မှလက်ခံနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဘဝပေါင်းများစွာက ရေစက်ကြောင့်ပေပဲဟု ယုံကြရမယောင်ဖြစ်ရပါ၏။ မမနှင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ပူးကလေး၊ ယုန်ကလေးသဖွယ် သတ်မှတ် ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့သည့် စိတ်ထားမှာလည်း သာမန်အားဖြင့် ရယ်စရာဟု ခေါ်နိုင်စေကာမူ ပုရပိုက်မူ အရကား စန္ဒာဒေဝီ၏ ကျင့်ထုံးနှင့် တသွေမတိမ်း တူ၍နေပါ၏။

ကျွန်တော့်ဘက်က ကြည့်ကြပါဦးစို့.....။

ကျွန်တော်သည် ရွယ်နုချိန်မဟုတ်ပါပဲလျက်၊ မယွင်းမမှား စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်ပင် ဘုရားဈေးမှ ပန်းသည်မကလေးညိုနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့မိ၏။ ဤသည်မှာလည်း ရှာမာက မြောက်ဦးသူ ပန်းမြဖြူ အပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲပုံနှင့် ကိုက်ညီနေပြန်ပါ၏။ ညိုနှင့်ကျွန်တော် ရည်ငံမိကြသောအခါ၌ မမနှင်းသည် အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပေးသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အချိန်တန်လျှင် “ထွန်းနိုင်သည် မမနှင်းအတွက်” ဟူသောဆောင်ပုဒ်ကို နာနာရွတ်ခဲ၍သာလျှင် မမှည့်မိက ကြွေရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒာဒေဝီက ရှာမာအပေါ် မေတ္တာတော် တောင်ထု စေလိုရာစေပါ ပြုလှာသောအခါ၌လည်း ရှာမာသည် ၎င်းကဲ့သို့ပင် ကျင့်ကြံခဲ့သည် ဆိုပေ၏။

ကျွန်တော်ကား လှေနှံနှစ်ဖက်ကို တက်မကိုင်မထား၊ ပဲနင်းမရှိ၊ ကိုယ်ချည့်လှေသူကြီးနယ်ပင် ကျင့်ကြံ ခဲ့လေရာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံ၌ မည်မျှပင် ဟိန်းဟိန်းညံ့ခဲပေသော်လည်း အတိတ်ကံ၏ အရိပ်ထိုးမှုကြောင့် “ကံ-မတန် မာန်ချ” နှလုံးသားဇာတ်လမ်း မလှမပကြီးကို ကပြခဲ့မိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မမနှင်းကို ပြစ်ပြစ်ခါခါ အရေခွာကာ သမုဒ္ဒရာတွင်းသို့ လွှင့်ပစ်စွန့်ကြဲလိုခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိဖမေတ္တာ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ကြောင့် နှလုံးလှမှုကို စောင့်ထိန်းကာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို လည်ဆွဲသည့်ပမာ “မနိုင်၍သည်းခံ” ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိန်း၍ထားသော ဒေါသတို့ ပေါက်ကွဲသော အခါ၌ တုန်ခါမှုအရှိန် ပြင်းထန်လှပေရကား- နီးနားပတ်ဝန်းကျင်မှ နှလုံးသားမှန်သမျှ ကြွေအက် ကြရ၏။ ကာယကံရှင်များအဖို့ကား မွစ္စစင်စင်ရင်မဆံ့အောင် ပြန်နဲ့ကြရတတ်သည်ဆို၏။ ဤနေရာ ၌ မြန်မာစာစုမြန်မာမှုကို သင်အံ့ရသူမှန်သမျှ “ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမှု” ဟူသော စကားပမာ မည်မျှ ကြီးမားထိရောက်သည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်ကြ၏။ သို့ပါလျက်-ကျွန်တော့်ကျကာမှ ဘယ်သူမပြုသော် လည်း မိမိမှုတွေအနန္တ၊ မိမိမပြုတာတွေဗလပွဖြင့် ကံသေ-ကံမဟု ပြောရခက်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတို့ကို ခံစားရသောအခါ သံသရာဝဋ် ဆင်းရဲဆိုသော အတိတ်မှအရိပ်ကို ဝိတ္တာရချဲ့ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြန်ပါ၏။

အရာခပ်သိမ်းကို စောင့်ထိန်းကာ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ရှာမာကဲ့သို့သော ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကင်မွန်းခြုံပေါ်တွင် နောက်ဆုံးတင်ရှိ ကာကျန်နေရပါသနည်း.....။

လက်ရှိဘဝ၌ ကျွန်တော်ထွန်းနိုင်၏ ရူပက္ခန္ဓာနှင့် အမူအကျင့်ကိုလည်း ဆင်ခြင်စေလိုပါသေး၏။

ကျွန်တော်၏ ရုပ်ရေသွင်ပြင်သည် ရှာမာနှင့် အပ်ချမတ်ချ တူလိုက်လှသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ရှာမာကဲ့သို့သော ထူးခြားသော အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိမှုကား..... များစွာမှပင်တူညီနေ၏။ ရှာမာကဲ့သို့ အသံကြားသနားပါစေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါ စေ..... ဟူသော ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးသည်လည်း ရှိခဲ့၏။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ထားနှင့် တမူထူးခြားသော နေထိုင်သွားလာ စိတ်ဝင်စားမှု အဝဝတို့ကြောင့်လည်းဖြစ်တန်ရာပေသည်။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စံသာရွှေသည်၎င်း၊ ကိုတင်ထွတ်သည်၎င်း၊ ကိုဇော်ဝေသည်၎င်း၊ ကဗျာဆရာ ကိုဆွေဝင်း၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုတင်ဦးနှင့်တကွ ကိုကြီးအောင်တို့သည်၎င်း၊ ကိုယ်သန်ရာနည်းဖြင့် ရှုဒေါင့်အမျိုးမျိုးမှ ဖော်ပြသွားကြ၏။ ထိုရှုဒေါင့်တို့ကို မှန်ပြောင်းလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ တူညီထင်ရှား၍နေသော အချက်များသည် ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် အားကစားဝါသနာပါ၏။ ဘောလုံးကန်ကစားရာမှ ဦးခေါင်းတွင် နှစ်ကြိမ်မျှ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရရှိသောအခါ အကြမ်းပတမ်း နည်းလမ်းတွေကို စွန့်ပစ်ရသောကြောင့် အနုပညာပိုင်းသို့

ဝါသနာကိုင်းဆက်ကာ ကူး၍လာရ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်တော်သည် အံ့ဩဘွယ်ရာပင် ရှင်သန် ထက်မြက်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘဝ၏အဆင်အသွေးကို ရဲရဲရှားရှား မြင်တတ်နေ၏။ ကျွန်တော် ကြိုက်သော ဂီတသံသည် စပ်ဟပ်မှု ပြင်းလွန်း၍နေပေသည်။ “အတွဲမှ-အနွဲ့” သို့ မပြောင်းပဲ “အညည်း-အရှ” သို့ ပြောင်းချင်လည်းပြောင်းတတ်၏။ ဥပမာ ပုံဆောင်ရသော်..... ဒီပါအေးမြနှင့် တစ္ဆေညည်းသံကို တပြိုင်တည်း ကြိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းအရာ ဖြစ်စဉ်တို့၌လည်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုနှင့် လွမ်းဆွေးမှုကို ရောမွှေနှစ်သက်တတ်ပေးသေး၏။ မှော်ဘီမနှင့်စိန်၊ နတ်စင် တရာနှင့် စုံနံ့သာမြိုင်တို့ကို ရောယှက်လက်သင့်ခံခြင်းမှာ သာဓကဟု ဆိုညွှန်းရပေလိမ့်မည်။ ဆန်းအလင်္ကာ စာပေအရာ၌လည်း ညက်ညောမှုနှင့် တောင့်တဲတွန့်ကို သမဝံ့ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ရေးသော (မောင့်အိပ်မက်) နှင့် မောင်းမကန်သံပြင်မှ စာတန်းတို့ကို သက်သေခံပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်အနေ၊ ကျနော့်အစား၊ ကျနော့်စကားတို့သည် ဤမြေမှ အခါများစွာ ဝေးကွာသွားသော သဘောများ သက်ဝင်လျက်ရှိသည်ကို လေ့လာကြည့်လေ-သိလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ ဖော်ကျူးရေးသားနေခြင်းမှာ အမွှန်းကိုယ့်ကိုကိုယ် အခါခါပြန်တင်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သာမန်ဘဝကူး၍လာသော သုံးဆယ့်တဘုံ ကျင်လည်ရသည့် သတ္တဝါရိုးရိုးမဟုတ်ပဲ။ အမှတ်တံဆိပ် ခပ်နိပ်ပြီးရှိသည့် သူတယောက်ဖြစ်နိုင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းသို့သော အရိပ်လက္ခဏာများ၏ နှိုးဆော်တွန်းပို့ပေးမှုကြောင့်ပင် ယခုကဲ့သို့ ရှေးအတီတွေကို မြေလှန်ပြန်လည်သုံးသပ်ခွင့်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

လှန်လေ-လှောလေတိုင်း သဘောသဘာဝကား ပုံစံမခြား တသားတည်းသာလျှင် ဖြစ်၍-ဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့-တွေ့လာရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖူးစာရှင်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်တွဲဖက်ထားရင်း ငါးကြင်းတလှည့်၊ ငါးဒန်တလှည့် သင့်ရာတွင်နွဲ့ရင်း တာရင်းအထာကျလေရန် သက်ဆုံးတိုင် အနယ်ထိုင်စေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားကာမှ ညိုတို၏လျှို့ဝှက်ချက်သည် ဘွားကန်ပေါ်တင်လာရပြီး၊ ရွှေပင်နားသည့်ရွှေကျေးဘဝမှ တောသံကိုပေးကာ အဝေးသို့ပျံလေသည့် ရွှေကျေးဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ကူးပြောင်းသွားရသည်ကို လျှပ်တပြတ်အတွင်းတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးခဲ့ရပါသည်။ မဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်အပ်သော ကိစ္စတရပ်သည် ကျွန်တော် နမောန်နမဲ့နေထိုင် လိုက် ခြင်းကြောင့် လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်ပွားသွားရပေသည်ဟု နောင်တတရားလည်း ရနေမိပါသည်။ အာဇီ(ဇီ)ရေးသော ကြေးဝါစာတန်းများကို ဖတ်ရသောအခါ၌ကား- နွားနောက်သို့ လှည်းဘီးသည် အစဉ်တစိုက်လိုက်ရသကဲ့သို့ ဘဝစကြာ တပတ်ပြန်လည်လာမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ရသည်ဟူသော အတွေးဆန်းကို ဖမ်းယူသိမြင်လိုက်ပါ၏။

ထွန်းနိုင်၏ ချစ်သူကလေးသည် ပန်းသည်မကလေးညိုဖြစ်၏။ ဖခင်အိုနှင့်နေထိုင်၏။ ဖခင်အိုမှာ မုဋ္ဌနုနာရောဂါကြီး စွဲကပ်စပြု၍နေသူဖြစ်၏။ မမနှင့်သိရှိသွား၏။ ညို့ကိုတောင်းပန်ကာ အဝေးသို့ နှင်ပစ်၏။

ရှာမာ၏ချစ်သူကား အုတ်သယ်ရသော အညကြမြောက်ဦးသူကလေး ပန်းမြဖြူဖြစ်၏။ ကုဋ္ဌနုနာရင် ဖခင်ကြီးရှိ၏။ ရှာမာသည် ပန်းမြဖြူကိုဆွဲခေါ်ကာ ရိုးမကိုကျော်၍ ပြေးရန်ကြံ၏။ စန္ဒာဒေဝီက သိရှိသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား လိုက်လံဖမ်းဆီးစေရန်ငှင်း၊ သေသည့်တိုင် အားထုတ်သွား၏။ ရှာမာနှင့် ပန်းမြဖြူတို့ကား ကိန္နရီမောင်နှံပမာ ဝေးကွာကြပေတော့သည်။

ကြံစည်လျက်နှင့် မဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းရာထောင်မက၊ သက်တမ်းစဉ် ဘဝပေါင်း ပြောင်းခဲ့ကြသည့်တိုင် ဤဘေးဒုက္ခမျိုးနှင့်မှ နိဂုံးချုပ်ရသည့် ကြမ္မာဆိုးမှာလည်း နိဂုံးချုပ်၍ မရနိုင်သေး.....ဟု ဆိုပါကမူ ချစ်သူကျိန်စာသည် ပြင်းထန်လှချည့်ဟု ဆိုရချေတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

မယားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများခဲ့ရရာမှ သူရဲမကောင်းတကောင်း တစ္ဆေမကောင်းတကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်မှာ နှောင်းဘဝ၏ငြိုငြင်မှုကြောင့် ထင်၏။ အသိုင်းအဝန်းဖြင့် ခညဝတီတိုင်းဖျားစစ်တွေမြို့ဟောင်းတလွှားသို့ လွမ်းခရီးထွက်လာမိခဲ့၏။ ၎င်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ အကယ်တန္တူစေ့ငြကြည့်သောအခါတွင် အတိတ်တိုင်းပြည်သို့ စိတ်ပြောင်းကိုယ်ခွာ အလည်ရောက်ရခြင်းတမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းတော့မည့်အခါ၌ လျှပ်ရောင်တို့ တဝိုင်းတဝင်းဝင်း လက်ပြီးရင်းလက်နေတတ်၏။ ပြီးမှ-ဒေဝေါကြီး ဟည်းကန်ရောက် လာတတ်၏။ ကျွန်တော့မှာလည်း ထိုနည်းချင်နှင့်ပင်- မြို့ဟောင်းအနံ့ ခြေဆန့်မည်မပြုမီ အရိပ်နိမိတ်တို့သည် ပြပြီးရင်းပြ၍ နေခဲ့ပေတော့သည်။ စတင်ကြုံတွေ့ရစဉ်က..... ဥပါဒါန်လော သဏ္ဍာန်လော-ဟူသော ဒွိမနော မြင်မြင်ကလေးရှိ၍ နေလေသေးသည်။ ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ရပြီးသောအခါ၌မူ ကျွန်တော့်အတွက် မှန်မှန်နှက်၍ပေးပေသော သတိပေးကြေးစည်များပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်လာ၏။ ပုရပိုက်ကို ဖတ်ရသော အခါ၌ မူကား မဏိအာဒါသမုခ နိမိတ်ကြေးမုံရိပ်ပင် ဖြစ်သည်တကား-ဟု စိတ်တွင်ထင်ရှားခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ စစ်တွေမေယုရိပ်သာတွင် တည်းခိုကြ၏။ ညအခါ၌ ကျွန်တော့်အခန်းတွင်းမှ နီရဲသော မီးလုံးကြီးတလုံး ပျံထွက်သွားကြောင်းကို အဖော်တယောက်က တွေ့ရှိကြောင်းပြော၏။ အာဇီ(ဇီ)နှင့် ရှာမာတို့ မလိုလံပြည်မှစွန့်ပြေးကာ သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် တွေ့ကြုံရစဉ်ကလည်း မီးစုန်းအလုံးကြီးများကို တွေ့မြင်ရသည်ဆို၏။

စစ်တွေရှင်မနတ်ကွန်းသို့ သွားရောက်ကြသောအခါတွင် ထူးဆန်းသော မြွေအဖြူကြီးတကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်ကြရ၏။ အာဇီ(ဇီ)သည် တူကလေးရှာမာ သေလွန်သောအခါ၌ ပုံတူထုလုပ်မှု ကြောင့် ဘုရင်ကွပ်မျက်ခြင်းကို ခံရသောအခါ ဘဝ၏နောက်ဆုံးရက်များ၌ မြွေဖြူကြီးနို့အောင်းရာ တွင်းကြီးထဲတွင် ချထားခြင်းခံရသည်ဆိုပေသည်။

ဆတ်ရိုးကျချောင်းအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် ရေထဲသို့ အားလွန်ကျမည်ပြုသေး၏။ တစုံတယောက်က နောက်မှဆွဲထားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည်။ ၎င်းမှာ ရှာမာတို့သည် မြောက်ဦးသို့ ရောက်ဖြစ် အောင် ရောက်သွားစေရန် ကံတရားက ပို့ဆောင်ပေးသည့် သဘောနှင့် တူညီ၍နေကြောင်း မငြင်း သာသော အချက်တရပ် ဖြစ်လာပါလေသည်။

မြို့ဟောင်းသို့သွားရာ မြစ်ကျဉ်းထဲသို့ ဝင်၍လာရာ၌ မြစ်ကမ်းပါးတွင် ရေဆင်းသောက်သော ဆင်တကောင်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ထိုင်၍ရှိခိုးသော အပြုအမူကို ဆောင်၍ပြုလေသည်။ ရှေးဘဝက ကျွန်တော်သည် ဆင်ထိန်းကလေးရှာမာ စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့လေသောကြောင့်ပေးလား.....။

ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်းသို့ရောက်ကြ၏။ အမှတ်မထင် မြို့ဟောင်းမြေကို ကျွန်တော်လက်ဖြင့် ကောက်ယူကြည့်မိရာ ပူလောင်နေ၍ လွတ်ချခဲ့ရ၏။ အာဇီ(ဇီ) သေဆုံးရသည်မှာလည်း ပူလောင်လွန်း လှသော ထုံးကျောက်အတွင်းမှ မြေငွေ့တို့ကြောင့် ဟူသောအချက်ကို ပုရပိုက်အဆုံးသတ်တွင် ညွှန်းပြ ထားသယောင် တွေ့ရပေသည်။

မြို့ဟောင်း မြစ်ဆိပ်တနေရာတွင် ရေချိုးရေငုပ်လုပ်ကြရင်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြီးအောင်သည် ရေအောက်မှ အညိုတက်လျက်ရှိသော ရုပ်တုတခု၏လက်မှ ဘော်ငွေလက်ပတ်တခုကို ဖြုတ်ယူ ရရှိခဲ့၏။ ထိုလက်ပတ်တွင် (ဘုရင့်သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီက မဂိုလုလင် ဆင်ထိန်းကလေး ရှာမာကို ပေးသနားသည်) ဟူသောစာတန်း အတိအလင်းပါရှိ၏။ အာဇီ(ဇီ)၏ ကြေးဝါချပ်များမှ ပြောသော ပုံပြင်သည် မှန်ကန်၍နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့သော ရေအောက်မှရုပ်တုကား ရှာမာ၏ ရုပ်ထုဖြစ်ဖွယ်ရှိ၏။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်၍ ရေမြေအနေအထား ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ရုပ်ထု၏ တည်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ၌ ဘော်ငွေလက်ပတ်တဖက်ကို ဗိုလ်ဂျွန်ကို လွှမ်းမိုး ဒုက္ခပေးသွားသည် မှာကား အထင်အရှားဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တိုင်အောင်ပင်ဟု ဝန်ခံရချိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်း၌တည်းခိုနေစဉ် လေကြီးမိုးကြီးကျသောကြောင့် မော်တော်ကြီးပြတ်ကာ မျောပါသွားပြီး သောင်စွန်းတနေရာ၌ တင်နေရာ ဆလင်တို့လူစုသည် ကြိုးကြာကြီးတကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလက်ဆောင်ပေးသောအခါ ကြိုးကြာကြီးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင် သွားလေသည်။ မြောက်ဦးဘုရင်လက်ထက်က ရှာမာ၏ ကြမ္မာငင်မှုမှာလည်း ကြိုးကြာကို ပစ်ခတ် ခြင်းမှ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သာကျော်ဝေတို့ မိုးတွေသည်းထန်စွာရွာခိုက် တောင်ကြောတခုကို တက်သောအခါ တွေ့ရသော ကျောက်လမ်းမကြီးကား..... ရှာမာတို့တူဝရိုး လှေပျက်၍ မြောက်ဦးသို့ ရောက်လာစဉ် တက်ခဲ့ရသော ရေဆင်းလမ်းမကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရေဆင်းလမ်းထိပ်မှ ရေကန်.....

ထိုရေကန်သည်လည်း စန္ဒာဒေဝီ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသည့် ရေကန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် စန္ဒာဒေဝီ၏အလောင်းကို ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့သည့်ပန်းရနံ့တို့ စိုးမိုးဆဲဟုဆိုလျှင်.....

ဤသည်တို့ကို သဲလွန်စဟုခေါ်လေမလား၊ အတောက်အထားများဟု ဆိုလေမလား၊ ယုတ္တိသာက များဟု စစ်တမ်းထုတ်လေမလား၊ ကျွန်တော် ခွဲခြားသိနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော် ရခိုင်ဘုရင်တို့စိုးစံခဲ့ရာ မြောက်ဦးခေါ်မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် ဒဏ္ဍာရီထက်ပင် ဒဏ္ဍာရီပို၍ဆန်သယောင် ဖြစ်၍နေခဲ့၏။ ထူးထွေဆန်းပြားသည်နှင့်အမျှ ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်၍လည်း နေပေသည်။ ထိုသို့ခြူးလိမ်အံ့ဘွယ် ဖြစ်၍ နေခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် သံသယစွက်၍နေသော ကိစ္စရပ်များမှာ မီးမောင်းကွက်ကာ- ကွက်ကာ ထိုးပြသကဲ့သို့ ရှင်းလင်းလာသည်ကား- မှန်ပါ၏။ ပြည့်စုံခြင်းမူကား- မရှိခဲ့ပေ။ အာဇီ(ဇီ) ကိုယ်တိုင် ရေးသွင်းခဲ့လေသည်ဆိုသော ကြေးဝါပုရပိုက်ချပ်များ ကျမှသာလျှင် အရာခပ်သိမ်းသည် ရှင်းလင်းသဘောပေါက်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အာဇီ(ဇီ)၏ မှတ်တမ်းကို အကျွင်းမဲ့ယုံကြည်လက်ခံပြီးပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရနေလေရာ၊ အကယ်ပင် ထိုသို့သက်ဝင်နေ လေသလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် မေးကြည့်ရ၏။ ကျွန်တော်တကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးကလေးများ အလိပ်လိပ်ထကာ တုန်ခါသွားသည် ထင်ပါသည်။

ကုလားတန်မြစ်ရေကား စိမ်းရင့်သထက် ရင့်၍လာလေပြီ၊ ပင်လယ်ကြောနှင့် တစပ်တည်း ဖြစ်၍ လာသော အမှတ်အသားပင်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် အဝန်းကျယ်သထက် ကျယ်လာသော မြစ်ပြင် ကို မျက်လုံးကစားကြည့်မိ၏။ ဟိုတကွက်-သည်တကွက် မိုးပြေးကလေး မစိုမပို့စွက်မှုကြောင့် မြစ်မျက်နှာ မြသင်ဖြူး၌ ငွေမှုန်တွေ ဖူးဖူးထသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအခါတွင် လှိုင်းကြက်ဖကို တောင်ပံရိုက်ကာ မြူးပျော်ကြလေရကား..... မြစ်အပြင်တခုလုံးမှာ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းစစ်ပွဲတို့ဖြင့် စီစီညံ့၍နေလေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌လည်း စိတ်လှိုင်းပန်းချီတို့ ကသီကရီဖြစ်နေရာမှ ဟိုတမြဲသည်တမြဲ ပလုံစီချင်တိုင်း စီနေပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည်ကား.... ရှာမာဖြစ်၏။

မမနင်းသည်ကား..... စန္ဒာဒေဝီဖြစ်သည်။

ညိုသည်..... ပန်းမြဖြူ.....။

ဤသို့ပင် ဘဝချင်းတွဲစပ်ကာ သုံးသပ်ရပေတော့မည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော် မည်သူသည် မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။ ဇာတ်သည်လည်း ပေါင်းပြီးပြီလား။ မပေါင်းရသေးပဲ ပေါင်းလုလုရှိပြီလား.....။

ကျွန်တော်၏ လက်ရှိဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားကြည့်သော်..... ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဇာတ်ပေါင်းခြင်း မရှိသေးပါ။ ကိုယ့်ဇာတ်ကို ကိုယ်ပိုင်ပိုင် သိမ်းနိုင်ပါမည်လားပင် မသိသေးပါ။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တို့ ဆူဝေ၍လာကြ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ မုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်လာ၏။ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံးသည်ကား နတ်ကျမတတ် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီ၍ နေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထကြည့်သည်။ မရချေ။ ကျွန်တော် ရှေ့နှောက်ဝဲယာသို့ မျက်လုံးကစားကြည့်မိသည်။ မရပြန်ချေ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များသည် နေရာတွင် သံမယ်နဖြင့် ဆွဲထားသကဲ့သို့ မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စေ့နှလုံးမှာလည်း ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေရင်းမှ ရှုခင်းပြောင်းမရပဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိရာကား- ကုလားတန်မြစ်ရေပြင်ဖြစ်၏။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချလာပြီဖြစ်သဖြင့် မြစ်ပြင်ကား- လှိုင်းတံပိုးတို့ ကြီးမားချင်တိုင်း ကြီးမား၍နေပေတော့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ကား- တလိပ်လိပ်တက်လာသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများအသွင် မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ ၎င်းသည်အထဲမှလည်း (မောင်မောင်ရေ- မောင်မောင်ရေ-ကယ်လှည့်ပါ) ဟူသော အသံများကို ကြားယောင်နေမိပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တို့ နေ့ခင်းအိပ်မက်မက်ကာ အလှုပ်ရှားကြီးလှုပ်ရှားလာသော အခါ၌ (မောင်မောင်ရေ) ဟူသော အသံများကို ကြားရတတ်သည်ကို ကျွန်တော်မဆွကပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးရှိသည်ဟု ထင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် (မောင်မောင်ရေ) တို့မှာ ရသေ့ကြီး၏ အရိပ်ပြပွဲ၌၎င်း၊ အာဇီ(ဇီ)၏ ကြေးဝါပုရပိုက်ချပ်များ၌၎င်း- ပါရှိ မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းမတွေ့ရပေ။

ကျွန်တော်၏ အယူအဆကို တင်ပြရလေသော်- ရှာမာနှင့်ပန်းမြဖြူတို့သည် ရိုးမတောင်ကြား၌ ပြေးလွှားနေစဉ် ပန်းမြဖြူခြေဖဝါးမှ သွေးများယိုစီးကျလာ၍ ရှာမာသည် ဆေးမြစ်အရှာထွက်၏။ မြောက်ဦးဘုရင် စစ်သည်များ၏ အဖမ်းအဆီးကိုခံရ၏။ ပန်းမြဖြူတယောက်ထံ တောကြီးမျက်မဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရှာမာမလာသော်- တယောက်ထံ ခရီးဆက်နှင့်ရရှာ၏။ ထိုအခါတွင် ရန်မျိုး အထွေထွေဖြင့် ကြုံတွေ့ရပြန်သောကြောင့် ပန်းမြဖြူသည် (မောင်မောင်ရေ..... ကယ်လှည့်ပါ) ဟု

တမ်းတကာ တစာစာ ကြွေးဟစ်မိရာလေသလား၊ ရှာမာသည်၎င်း၊ ကျွန်တော်သည်၎င်း၊ မိမိ၏ အပြစ်မကင်းဟု ယူဆမိ၍ ထိုသို့ကြားယောင်နေမိသလား။

ညို-ကျွန်တော်ချစ်သောညို၊ ကျွန်တော့်ကိုချစ်၍ ကျွန်တော့်အပါးမှ ခွာသွားသောညို၊ ညိုသည်လည်း “အကိုရေကယ်လှည့်ပါ” ဟု တမ်းတနေရှာမည်လား။

ဖြေမနိုင်ဆည်မနိုင်၊ သည်းဆောင်လောင်ခြစ် သဲဝတွင်တစစ်စစ်ဖြစ်လာမိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် နေရာမှထကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးကား- ဇောချွေးများဖြင့် ရွဲနေသည်မှအပ တောင့်တင်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မော်တော်သည် စစ်တွေသို့ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဆတ်ရိုးကျချောင်းအတွင်းသို့ အရှိန်လျှော့ကာ ချိုးဝင်လိုက်၏။ မြစ်ပြင်ကျယ်နှင့် ချောင်းအကွေ့တို့ ဆုံရာဖြစ်လေ၍ ရေစီးမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေလေရာ “မတောင့်တ” အမည်ရှိ ကျွန်တော်တို့၏မော်တော်သည် စိုးရိမ်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင် ရေအရှိန်ကြောင့် တိမ်းစောင်းသွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ရေမျက်နှာပြင်နှင့် တပ်အပ်စူးစိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေရာ ကြီးမားသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးတခု ကျွန်တော့်မျက်နှာသို့ လာရောက်ရိုက်ခတ် ဝါးမြိုတော့မည့်နှယ် (သို့မဟုတ်) ရှာမာ၏မျက်နှာကို မြင်ထင်မိသောကြောင့် အသံကုန်ရှိသမျှ အော်ဟစ်လိုက်မိလေတော့ကာ နေရာမှအားဖြင့် ရုန်းထလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်မတ်တပ်ရပ်၍ကား ရပါ၏။ သို့ရာတွင် လူး၍နေသော မော်တော်ဝမ်းကြောင့် ဟန်ချက်ထိန်းနိုင်ခြင်း မရှိရကား ယိမ်းယိုင်၍နေစဉ်၌ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကြေးဝါချပ်များသည် တခုပြီးတခု လွတ်ကျကာ ရေပြင်၌နစ်မြုပ်ကုန်ကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း မိမိ၏နှလုံးသားများ ရေထဲသို့ ပဲ့ကျွေကျသည့်အလား ခံစားရလေသောကြောင့် ခန့်ဆင်းကာဆယ်မည်ပြု၏။ သို့သော်-ကျွန်တော့်ကို နောက်ပါးမှ သန်မာသောလက်များက ဝိုင်းချုပ်ထားကြလေသည်။ ကျွန်တော်အားရှိသမျှ- ရုန်းကန်ပါသေး၏။

“ညီလေး..... သတိထား.....”

“ဖိုးထွန်းနိုင်..... သတိထား.....”

“စိတ်ကိုဖြေထား..... ထွန်းနိုင်.....”

“ဒို့-မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ- သတိထားပါကွာ....”

ထိုအသံများက ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျက်ကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာမူ ဘာကိုမျှမမြင်၊ ဘာကိုမျှ မဆင်ခြင် နိုင်တော့ပေရကား- အားရှိပါးရှိ အော်ဟစ်လိုက်မိကာ သူတို့လက်တွင်း၌ နောက်တဖန် မေ့မြော သွားမိပြန်ပါ၏။

x x x x

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ဒီအထိ သည်းညည်းခံပြီး ဖတ်လာတဲ့ ကိုဝင်းဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ....။

ကျွန်တော့်အဖို့ရာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒါလောက်ထိ စိကပတ်ကုံး ရှည်ရှည်လျားလျားကြီး ရေးနိုင်လိမ့် မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မောင်ထွန်းနိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ် ဒဿနိက သင်တန်းသားလဲဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ပြန်ပြောင်းမိတ်ဆက်ခြင်းအမှု ပြုပါရစေကိုင်းဦး၊ တွေးခေါ်မှုပညာကို သင်ကြားရင်း ကိုယ်တွေ့စိတ္တဇကို မတွန်းလှန်နိုင်လို့ စိတ္တဗေဒကို တဖက်က လိုက်စားပြီး ဒီအဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတွေကို ဇာတ်လမ်းအသွင်ဖန်တီးပြီး ရေးတယ်လို့များ ကိုင်းဦး ထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မယ်..... မဟုတ်ရပါဘူး ကိုင်းဦး.....။

စာအစမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာဆိုတာ အခိုင်အမာ ဝန်ခံလိုပါတယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်ဟာ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာမှာရော၊ ဇာတ်လမ်းဖန်တီးခြင်း အတတ်ပညာမှာရော ကျွမ်းကျင်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း သောင်းပြောင်းမှန်သမျှကို ကိုင်းဦးသိစေဖို့ မချန်မချင်းပဲ ရေးပြတာကလွဲလို့ တခြားအပိုအဆာတွေကို ဘာတခုမှထည့်မထားပါဘူး....။ ထည့်ဘို့လဲ မတတ်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ....။

ခေတ်စကားနဲ့ ထပ်မံပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရင်ဖွင့်တာပဲပေါ့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တယောက်ထဲ သဲမဲကြိတ်မိုတ်ပြီး ခံစားနေရသမျှကို ရင်ဖွင့်ပြတာပဲပေါ့။ အစကနဦးက ပဏာမချီခဲ့တာမှာ ကျွန်တော်ဟာ ရင်ထဲမှာခံစားရသမျှ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်ရသမျှကို မြဲစေ့မထားချင်တော့ဘူး။ ကိုင်းဦးဆီမှာ ရင်ဖွင့်ပြချင်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်မဲလှောင်မဲသူတွေကိုမှ ရင်ဖွင့်ပြမိရင်လဲ တဒုက္ခ၊ တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်း သောင်းပြောင်းကို အကျိုးအကြောင်း အဆက်အစပ်မရှိပဲ စိတ်ကူးပေါက်သမျှ ရောက်တတ် ရာရာ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ထင်တဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ရင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာရူး ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို တသက်လုံးဆင်မြန်းရမှာမူပျ။ ဒါမှမဟုတ်ပြန်ရင်လဲ အလွမ်းနာ၊ အဆွေးနာ၊ ကမ္ဘာနာ ကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး မြိုင်တိုက်စုံယံ ရွက်ဟောင်းတွေပျံတိုင်း စိတ်သူခိုးတွေကြွ....။ နတ်စည်ကြီး ရွမ်း၊ ချိမ့်ချိမ့်မွန်းပြီး ငွေရည်တွေဖိတ်သွန်းချတိုင်း စိတ်ဆိုးတွေက၊ နှင်းကမ္ဘလာခြံလွှာလွှမ်းပြီး၊ ကမ္ဘာတဝှန်း အလှဆန်းကြယ်တိုင်း စိတ်တမျိုးနှိုးဆွတတ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သမားတယောက် လို့ အလွယ်တကူ ကင်ပွန်းတတ်ကြတာကို ယုတ်စွအဆုံး လှလှကြီးခံရမှာပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဖြေဟာ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ပိုမိုဆန်းကြယ်ကြောင်းကို ကိုဝင်းဦး ယုံပါပြီနော်။ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲ မဟုတ် လားခင်ဗျာ။

စိတ်တန်ခိုးကိုယုံကြည်ရင် ဝိညာဉ်ရဲ့ တန်ခိုးကိုတော့ ယုံကြည်နိုင်ပါမလားလို့ ဒီစာရှည်ကြီးရဲ့ အစမှာ ကိုဝင်းဦးကိုကျွန်တော် မေးခဲ့မိပါတယ်....။ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းတွေ တသိကြီးမေးပြီးမှ ကိုဝင်းဦးကို ကျွန်တော့်အကြောင်းအရာတွေ တင်ပြခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်။

ဘာတဲ့.....

သုံးဆယ့်တစ်ခု ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါတွေ အမျိုးမျိုးရှိတဲ့အထဲမှာ လူအရေလဲ လူ့ထက်ကဲ သတ္တဝါမျိုးများ ရှိကြတယ်ဆိုတာကော လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

လူ့ဘဝနဲ့ အိမ်ဦးကြမ်းပြင် ကျွတ်တမ်းမဝင်နိုင်ပဲ တဝဲဝဲတလယ်လယ် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေ တတ်ကြတဲ့ ရုပ်တရားကုန်ဆုံးပြီး နာမ်လုံးလုံးသာကျန်တဲ့ လောကဆန်းကိုကော တွေ့ထိသိကြား နာဘူးပါသလား.....။

သည်လိုတွေ ကျွန်တော်ကိုဝင်းဦးကို မေးခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်။ သည်နေရာမှာ..... ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် အယူဝါဒဆန်းကြီးတခုကို မလယ်မဝယ်နဲ့ တင်ပြလာတယ် မထင်ရအောင် ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဆန်းလွန်းလို့ ကိုဝင်းဦး အစမှအဆုံး ဖတ်မိစေချင်လို့ စကားပလ္လင်ခံခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်ဟာ... စိတ္တဗဒကျောင်းသား၊ စိတ်ပညာသင်ကြားနေတဲ့ ကျောင်းသားတယောက် မဟုတ်ပဲ တွေးခေါ်မှုဆိုင်ရာ ဒဿနိကဗေဒ ကျောင်းသားတယောက် ဖြစ်ကြောင်းလဲ မေ့မထားစေချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွေး ကျွန်တော့်အမြင်တွေကို ယထာဘူတကျပါတယ်။ မှန်ကန်ပါတယ်လို့ တထစ်ချမပြောပဲပါဘူး ကိုဝင်းဦး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးဟာ... အကယ်စကန် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေလို့တော့ အာမခံရဲ့ပါတယ်....။

စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးတယ်ဆိုရင်လဲ ဒါလောက်ကိုတော့..... တိကျပြည့်စုံလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုဝင်းဦး ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်.....။

ကျွန်တော်ဒီစာနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရခိုင်ကပြန်လာလာချင်း ရေးတာပဲ၊ ရေးတယ်ဆိုပေမဲ့ တထိုင်တည်း၊ တလတည်းဆိုသလို ဆက်တိုက်ရေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းဦး၊ လူသူလေးပါးမရှိတဲ့ အခိုက်

ကလေးနဲ့၊ စက္ကူတို့၊ မှင်တို့၊ ရလွယ်တဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာမှ ကြိုကြားကြိုကြား ရေးရတာပါ....။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်စာရွက်ထပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် မင်ရောင်အမျိုးမျိုး၊ စာရွက်အစားစား ဖြစ်လို့နေတာကို တွေ့ရမှာပါပဲ။ လက်ရေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်သာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ပဲ ကြိုးစားဖမ်းစားရေးကြောင်း သိရမယ်ဖြစ်ပါတယ်...။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အသဲထဲက လက်ခံယုံကြည်လွန်းတဲ့ အကြောင်းအရာမို့ ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ထင်လို့ တောင်းရင်လဲ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အကူအညီမျိုးကို ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနေတဲ့အတွေး ကျွန်တော့်အမြင်တွေဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနဲ့ ကင်းကွာလွန်းအားကြီးခဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကမယုံကြည်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ဂရုမပြုပဲ နေကျင့်ရခဲ့တာမို့ ဗိုလ်နေမြဲကျားနေမြဲ ဖြစ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဒါဖြင့်ရင်ဘာကြောင့် ကိုဝင်းဦးကိုမှရွေးပြီး ဒီစာမူကြီးကို ရေးပို့သလဲလို့ မေးပေးလိမ့်မယ်....။

လူတွေဟာ.... တဦးကိုတဦး ယုံကြည်ကိုးစားဖို့...။ ခင်မင်နှစ်လိုဖို့ ဆိုတာက အခြေခံအားဖြင့် သဘာဝစရိုက်ချင်း တူဖို့ဟာ အရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်။ စရိုက်ချင်းအကြိုက်ချင်း တူညီကြတဲ့ အထဲမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကိုယ်ဆောင်ရွက်ချင်တာတွေကို တခြားသူတယောက်က ဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်း နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီသူကို အားကျအားပေးချင်တဲ့ စိတ်ဟာ.... အလိုလို ပေါ်လာစမြဲပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို အမြဲအစဉ် သတိပေးနေမဲ့သူမျိုးကို မချဉ်းကပ် ဘူး။ ကိုယ့်အတွက် အားတက်စေမဲ့ သူမျိုးကိုသာ ချဉ်းကပ်ချင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကိုဝင်းဦး သိပါလိမ့်မယ်လေ...။ ကိုဝင်းဦးလဲ စာရေးတဲ့ စာရေးဆရာ တယောက်ပဲဟာ.....။

အဲ..... စာရေးဆရာဟာ ဇာတ်ဆရာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာကိုတော့ ကိုဝင်းဦးဝန်ခံရမှာပဲ ထင်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတို့မည်သည်မှာ... ကိုယ်ရေးနေတဲ့ ဇာတ်ကိုပဲ..... ကိုယ်အဆုံးသတ်ချင်သလို မသတ်နိုင်ပဲ ဇာတ်ကောင်တို့တောင်းဆိုရာကို လိုက်လျော့ကျွေးကောက် သွားကြရတာတော့ရှိကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဘူးပါတယ်....။ ဘဝဇာတ်ဆရာကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါပဲကလား ကိုဝင်းဦး.....။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ဆရာဟာ ကျွန်တော် ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ သဘောကို တချက်ကလေး မှ လိုက်လျော့ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူးခင်ဗျာ...။

ကျွန်တော်ဟာ ဖြစ်ချင်တာလဲမဖြစ်ရတဲ့ လောကတရားကို သိရှိနားလည်သူတယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးတာတွေလဲ ပျက်ချင်ပျက်နိုင်တာကို နှလုံးအမြဲ သွင်းခဲ့သူတယောက်ပါ။ အဲဒါတောင်မှ လောကီထူပွတ် ထွန်းနိုင်ဇာတ်မှာ အတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ဟာ ချိန်ခွင်လျှာမှန်ကန်မှုမရှိပဲ ဟိုယိမ်းသည်ပါ မရေမရာချည့် ဖြစ်ခဲ့တာကိုဖြင့် ယနေ့ထိ တန့်နဲ့ဖြစ်နေမိပါတယ်။

ကိုဝင်းဦးဖတ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အကြောင်း သောင်းပြောင်းဟာ မျက်စိ
ညောင်းလောက်အောင် ခရေစေ့တွင်းကျ ပါရှိပြီးလို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းလို့ ဆိုထား
လေတော့ ကျွန်တော့်အယူအဆတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုလဲ နေရတာမှာ မပါမဖြစ် ပါခဲ့ရသပေါ့...။
မသင့်တာကိုပယ် သင့်တာကိုဆယ်ပြီး ကိုဝင်းဦး ပြန်လည်တင်ပြချင်သလို တင်ပြပါတော့လို့
တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် ရေးပြီး ကိုဝင်းဦး
ဆီကို ပို့ရသလဲ....။

ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါအုံးမယ်.... ကိုဝင်းဦး။

အမှန်ကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဟီးရိုးခေါ် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ချင်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ထွန်းနိုင်
ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတဦးရဲ့ အကြောင်းကို ကိုဝင်းဦးက စန္ဒာထဲမှာ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ရေးလိုက်
တယ်ဆိုပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ ကျော်ကြားမှုရေစေ့မယ်လို့လဲ လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်ဟာ..... လက်ရှိနေရာမှာ ကြာကြာမနေရတော့ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
လိပ်ပြာကလေးကတော့ အတောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေတာအမှန်ပဲ ကိုဝင်းဦး၊ မကြာမတင်မှာပဲ လိပ်ပြာ
ကလေး အဝေးကို လေဟုန်စီးပြီး ခရီးဆန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ သံသရာကျောမှာ လွင့်မျောသွားပြီးတဲ့
နောက် သည်ဖက်ကမ်းကို ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာက မလွယ်ဘူးဗျာ။

သည်ဖက်ကမ်း....

မှတ်မိသေးတော့တယ်... ကိုဝင်းဦးရေး.....။

ကုလားတန်မြစ်ကမ်းနဖူး ရောက်လုလုအခါကျမှ ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်လမ်းလည်းဆုံး၊ ပုရပိုက်လည်း
ဆုံး ဆိုတာမျိုးဖြစ်လေတော့.. သည်းချေပျက်မတတ် စိတ်ဓာတ်ချောက်ခြား ပေါက်ကွဲမှုကို ခံလိုက်
ရတယ်။ မော်တော်ပေါ်ကနေပြီး ရေထဲကို အတင်းခုန်ချ ဆယ်ယူပါမယ်လို့ ပြုလုပ်တဲ့အခါမှာ
ကျွန်တော့်အဖော်များက ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားကြတယ်။ ကျွန်တော်မေ့မျောသွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လို
လူကောင်ကြီးထွားသည်နှင့်မျှ အားခွန်ဗလတောင့်တင်းတဲ့သူဟာ ခဏခဏမေ့မျောလို့ချည်း နေရ
တာကို တွေ့မြင်ရတဲ့သူတွေအဖို့မှာ ရယ်စရာဖြစ်မှာပါပဲ။ နောက်ခံဇာတ်လမ်းမသိကြရင်ဖြင့်
ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ ပျော့ညံ့လွန်းလှတယ်လို့တောင် ထင်စရာရှိပါတယ်.....။ ဒါပေမဲ့ ဆန်ကျင်ဖက်
အမြင်နဲ့ ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဓာတ်ရော ကိုယ်ခန္ဓာပါ ကြံ့ခိုင်လွန်းအားကြီးနေတော့
ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲမှုကို တန်ပြန်တဲ့နေရာမှာ (Impact) ဒဏ်ချင်း ဦးတည်မိကြလို့ ဟဒယက
မြေဇာပင်ပမာ ကျင့်သုံးတဲ့ သဘောပါပဲ။

စစ်တွေမေယုရိပ်သာရောက်တော့ကျွန်တော်ပြန်လည်ပြီး သတိရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာကထဲခွင့်မပေးကြဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ထနိုင်တဲ့ အင်အားလဲ မရှိပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးအောင်ကပဲ ဆရာဝန်တွေခေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆေးဆိုထင်ပါရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ အပြန်ခရီးမှာတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးကိုမှ မမက်ပဲ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လွတ်လပ်မှုမရှိတော့ပါဘူး ကိုဝင်းဦး။ ပါပါမာမာတို့ဆီကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဆရာဝန်တွေ နောက်ထပ်လာပြီး စစ်ကြဆေးကြ လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်ကို အရင်ကလို သွားသွားလာလာ မလုပ်စေတော့ပဲ။ အိမ်ထဲမှာတင် သက်သောင့်သက်သာနေစေဖို့ ညွှန်ကြားချက်ခြင်းကို ခံရပါတယ်။ သက်တောင့် သက်သာ နေစေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကလဲ တမျိုးပါပဲကိုဝင်းဦး။ တခါတခါများ ပါပါနဲ့မာမာကိုရော၊ ကိုကြီးအောင်ရော ကျွန်တော့်ကို အကျယ်ချုပ်များ ချထားသလားလို့ မေးယူရတဲ့အထိပါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့- ပါပါဖြစ်စေ၊ မာမာဖြစ်စေ၊ ကိုကြီးအောင်ဖြစ်စေ၊ အခြားစောင့်ရှောက်သူများ ဖြစ်စေ၊ တယောက်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီနာရီမရွေး ရှိနေကြပါတယ်။ ထိုင်ထသွားလာ အစားအစာမှီပဲတာကအစ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးတော့-ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်မှ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတယ်။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း တခုခုဖြစ်ရင် ဘေးမှာလူတယောက်ရှိနေတော့.... အချိန်မှီ ဆရာဝန်ဆီ ပြေးနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရပါတယ်။

သူငယ်နှပ်စား အရွယ်မဟုတ်တော့လို့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အကြောင်းရင်းကို နှိုက်ထုတ်မေးမြန်းရင် အဖြေကိုရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလဲ ဘယ်သူတဦးတယောက်နဲ့မှ အငြင်းအခုန်အချီအချ ပြောချင်ဆိုချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိတော့လို့ အေးအေးပဲနေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း တဖွတ်ထိုးလုပ်ပြန်ရင်လဲ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးက အသာထားလိုက်အုံး။ ကျွန်တော့်မာမာရဲ့ ကျန်းမာရေးက ရှိပြန်သေးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မနက်အိပ်ရာကထဲ နံနက်စာစား၊ နေ့လည်စာဖတ်၊ အညောင်းအညာဖြေ၊ နေ့လယ်ထမင်းစား၊ တရေးတမောအိပ်၊ ငြေနင်းနှစ်ကစားရင် ကစား၊ မကစားရင် ရေကူး၊ ညဦးပိုင်းထမင်းစားပြီးရင် ရေဒီယိုနားထောင်၊ ညအိပ်ခါနီး စာနဲ့နဲ့ဖတ်၊ အိပ်ပျော်ချင်တဲ့အခါကျတော့ အိပ်ဆေးသောက်၊ အဲဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကိုဝင်းဦး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အငြိမ်းစားရတဲ့ သဘောမျိုးလားဆိုပြန်တော့ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ စိတ်လိုလက်လို ဘာတခုမှ လုပ်ခွင့်ကတော့မရှိဘူး။ ဥပမာပြောရရင် အပျင်းပြေစာဖတ်မယ်ဆိုပါစို့။ နာရီပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက်ဖတ်ခွင့် မရပါဘူး။ ဝါသနာအရ စာကလေးပေကလေး ရေးချင်ရင်လဲ ဒီသဘောပါပဲ။ ဘာလုပ်လုပ် ဝန်နဲ့အား၊ မြားနဲ့လေး သင့်တင့်အောင်ဆိုပြီးတော့ ကန့်သတ်ချက်နဲ့လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းက ကလာပ်စီးတွေ ဘယ်မျှ ပျက်စီးချို့ယွင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး ကိုဝင်းဦးရေ....။

အခုပေးပို့လိုက်တဲ့ စာမူရှည်ကြီးဟာ ကိုကြီးအောင်တို့ ပါပါမာမာတို့အလစ်မှာ တနေ့ တရွက်စ နှစ်ရွက်စ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရေးခဲ့ရတဲ့ စာမူရှည်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ သည်ထက်သည် ရေးသားဖော်ပြလို

ပါသေးတယ်၊ ကိုဝင်းဦးတို့ ရေးလေ့ရေးထရှိတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတွေရဲ့ အလိုအားဖြင့်တော့ ဒါလောက်ဆိုရင်ပဲ ဇာတ်လမ်းကောင်းတပုဒ် ကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီလို့ ယူဆမှာပါပဲ။ ဒီမှာတွင် ဇာတ်သိမ်းပြီးလို့လဲ တွက်ဆကြမှာပါပဲ။ ကာယကံရှင် ဆိုတာမျိုးကတော့ နားထောင်မဲ့သူရှိရင် ကိုယ့် အကြောင်းကို မနားတမ်းပြောတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ပြောချင် ရေးချင်ပါသေးတယ် ကိုဝင်းဦး၊ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အချိန်ဆိုတာလဲ မရှိတာဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာဆန်းကြီးကို ဒီမှာပဲ နိဂုံးချုပ် အဆုံးသတ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကြိုက်သလိုပြင်ဆင်အချောသပ်ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ရောက်အောင် တင်ပြပေးစေလိုပါတယ် ခင်ဗျား။

ကိုဝင်းဦး ရေးသားမဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းအရာ ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို စောင့်မြှော်ဖတ်ရှုနိုင်မဲ့ အခါအခွင့် ကို လွတ်မသွားပါစေနဲ့၊ မှီဖြစ်အောင် မှီလိုက်ပါစေအုံးလို့ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ဆုတောင်းနေလျက် ပါခင်ဗျား.....။

စိတ်နှလုံးကြည်မွေ့ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေခင်ဗျား.....။

ထွန်းနိုင်

တတိယနှစ် ဒဿနိကဗေဒ၊

အမှတ်(.....) တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း။

စာရေးသူသည် မောင်ထွန်းနိုင်၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို ကင်ပွန်းတပ်၍ထားသော အကြောင်း အရာဆန်းကို မိမိ၏အရေးအသား၊ အဖွဲ့အနွဲ့တို့ဖြင့် ထပ်မံဖြယ်မှုန်းကာ မိန်းမလှအမုန်းဟူ၍ အမည် နာမတ် ပေးပြီးလျှင် ဝတ္ထုရှည်ကြီးအဖြစ် ဖန်တီးရေးသားခဲ့ရာ၌ မောင်ထွန်းနိုင်၏ ပဏမနိဒါန်းအစနှင့် နိဂုံးချုပ်စာတို့ကို မူရင်းအတိုင်းပင် ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

စာရေးသူသည် မောင်ထွန်းနိုင်၏ နိဒါန်းအစကို ဖတ်ရှုရကတည်းကပင် စိတ္တဗေဒ အကြောင်းအရာ ဆန်းတခု ဖြစ်ပေကြောင်းကို သိရှိနားလည်ခဲ့ရသောကြောင့် စာအကျော်အလွှား၊ အချော်အကျတို့ကို လုံးဝမရှိစေရန် သေချာစွာဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ မောင်ထွန်းနိုင်၏ အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာများ မှာကား တဆစ်စီ၊ တပါဒစီ တိတိကျကျ ဖတ်ရှုလေလေ၊ ဝတ္ထုအစက စာရေးသူဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်းပင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသည်ဟုလည်း မခေါ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်သော ထိုးဇာတ်၊ လုပ်ဇာတ် ဟုလည်း မစွပ်စွဲနိုင်ပဲ ကမ္ဘာချဉ်းသည်အထိ တည်နေတတ်သော လူတို့၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အမုန်း သံသရာကြီးကို မိမိ၏ရှုထောင့်က တင်ပြထားချက်တရပ်သာဖြစ်လေလေ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ လာရပါ၏။

ထိုသို့ ဖတ်ရှုပြီးလျှင်ပြီးချင်းပင် စာရေးသူသည် မောင်ထွန်းနိုင်၏ အတွေးအခေါ်တို့ကို မိမိကိုယ်ထဲ၌ မွေးစားယူငင်လိုက်ကာ တထိုင်တည်းမနားမနေ ဝတ္ထုရှည်ကြီးအဖြစ် ချရေးလိုက်မိပါသည်။ ယနေ့ အထိ စာရေးသူ၏ စာရေးသည့်သက်တမ်း၌ အရှည်ဆုံးဝတ္ထုရှည်ကြီးတပုဒ်အဖြစ် ရခဲ့သည်ဟုကား ဆိုရပါမည်။ သို့သော် ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးထုတ်ရာ၌ ဝတ္ထု၏သွင်ပြင်အင်္ဂါ ညီညွတ်စေရန်မှာ စာရေးသူတို့ လေးစားလိုက်နာရသည့် မလွဲမရှောင်သာသော စည်းကမ်းတရပ်ရှိ၍ နေခဲ့ပါသည်။ စလယ်ဆုံး ဖတ်ရှုသူတို့အတွက် အချက်အလက်များ ထားချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းများ မဖြစ်စေရန် များစွာမှ ဂရုစိုက် ရပါသည်။ “မိန်းမလှအမုန်း” ဟု စာရေးသူ အမည်တပ်ပေးခဲ့သော မောင်ထွန်းနိုင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ပါလက်ပါ တဝကြီးရေးလိုက်ပြီးကာမှ စာရေးသူ၏ဘဝင်၌ မတင်မကျ ဖြစ်၍နေသော သုံးသပ် ချက်များ ကျန်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းသည့်အချက်အလက်များကို ကာယကံရှင် မောင်ထွန်းနိုင်၏ထံမှ ထပ်မံမယူလိုသည့်ဆန္ဒများ စာရေးသူ၌ ပေါ်ပေါက်၍နေပါ၏။

မောင်ထွန်းနိုင်သည် နိဒါန်းစာ၌ သူ၏လိပ်စာကို ရေးသွင်းမထားခဲ့သော်လည်း နိဂုံးစာ၌မူ အပြည့်အစုံ ဖော်ပြ၍ထားလေသည်။ ဤအချက်ကို သမန်ကာလျှံကာအားဖြင့် ဆိုပါကမူ မည်သို့မျှ အရေးမကြီး လှဟု ထင်စရာအကြောင်း ရှိသော်လည်း နိဂုံးစာကျမှ လိပ်စာပြည့်စုံစွာ ထည့်ရေးလိုက်ခြင်းသဘောမှာ ကနဦးက မိမိ၏ပင်ရင်းမူလကို ဖော်ပြခြင်းမရှိသော်လည်း စာမူကြီးကို ရေး၍အပြီး၌ အတွေးသစ် တမျိုး ပေါ်ပေါက်လာမိ၍ လိုလိုမယ်မယ် ဟူသောသဘောဖြင့် ထပ်မံဖြည့်သွင်း ရေးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။ အတွေးသစ်ဆိုသည်မှာ ကာယကံရှင်မှအပ သိမြင်နိုင်စရာလမ်းမရှိ၊ သို့သော် စာရေးသူအနေဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောကြည့်သော အခါ၌မူ မောင်ထွန်းနိုင်သည် အချိန်ရှိသေးလျှင် စာရေးသူနှင့် ထပ်မံဆက်သွယ်၍ ပြောကြားလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိ၍နေကြောင်းကို ရိပ်မိလာရပါသည်။

လိပ်စာကလေး ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စာရေးသူက ဆက်သွယ်မေးမြန်းခြင်းပြုလာလျှင် ကြိုဆိုပါမည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြလိုက်သည့်သဘောပင်ဖြစ်လေသည်။ သိုရာတွင် စာရေးသူအဖို့ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဆက်သွယ်ရန်နည်းလမ်းကို ဖွင့်မပေးထားသဖြင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရသေးသည်။ နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အချိန်ကစ၍ ညဉ့်နက်သန်ကောင် မျက်စိနုလုံး ပိတ်သည့်အချိန်အထိ အလုပ်နှင့်လက်ပြတ်သည်မရှိပဲ ကျင်ကျင်လည်အောင် တာဝန်ယန္တရားတို့ ဖိပိုးခြင်းခံရသူဖြစ်လေရာ အလုပ်ခွင်မှဖွဲ့ကြဉ်၍ ထသွားရာမှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ချေ။ စာရေးသူသိလိုသမျှကလေးကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် အလွယ်ကူဆုံးနည်းလမ်းမှာ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ထွန်းနိုင်က တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ထည့်၍မပေးလိုက်သဖြင့် စာရေးသူမှာ အခက်တွေ့နေရသည်။ စာမူထဲ၌ မိဖမည်များကို (ဦး.....) (ဒေါ်.....) ဖော်ပြခြင်းမရှိပဲ ပါပါနှင့်မာမာဟူ၍သာ အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် ရေးသားထားလေသောကြောင့် ၎င်း၏မိဖမည်များကို မိုးပြီးလျှင် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်၌ ရှာရန်မဖြစ်ချေ။ သို့နှင့် ဝတ္ထုကြီးတပုဒ်လုံး ရေးပြီးခါမှ စာရေးသူမှာ အဆုံးမသတ်နိုင်သေးပဲ အတန်ငယ်ကြန့်ကြာ၍ နေခဲ့ရပေသည်။

စာရေးသူသည် အခြားဝတ္ထုရှည်များရေးသားရန် တာဝန်ကျ၍လာသောအခါ၌မူ လက်ငင်း ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှိ၍နေသော (မိန်းမလှအမုန်း)ကို အစသတ်ရှင်းလင်းစေရန် အကြောင်းအစသည် တဖန်ပြန်လည်၍ ပေါ်ပေါက်လာကြပေသည်။ စာရေးသူတဦးအဖို့ စာမူသုံးလေးမျိုးကို တပြိုင်တည်း၊ တထိုင်တည်း ရေးလေ့ရေးထ ရှိကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ ထိုစာမူများနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်များ တကန့်စီတကန့်စီ ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်နေရန်မှာမူ စာရေးသူတိုင်းပင် အရေးကြီးသော အချက်တရပ်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ရေး၍မပြီးသည်ကား အကြောင်းမဟုတ်လှ။ စိတ်ကူး၍မပြီးသည်ကသာလျှင် ပင်မဟုတ်ခေါ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတစသည်တစ ဘယ်ဟာမှ စိတ်ကူး၍မပြီးလျှင် စာမူအကြောင်းအရာချင်း ရောထွေးတတ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဝတ္ထုတပုဒ်အတွက် စိတ်ကူးလက်စမသတ်နိုင်သေးလျှင် နောက်တပုဒ် စတင်ရေးသားရန်မှာ ဝန်လေးစမြဲ ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသူအဖို့ (မိန်းမလှအမုန်း)ကို တိတိပပ အဆုံးသတ်ရပေတော့မည်။

လက်ဦး၌ စာရေးသူသည် မောင်ထွန်းနိုင်ကို တွေ့ဆုံနီးနှောရေးအတွက် စာတကြောင်းနှစ်ကြောင်း ရှေ့ပြေး ရေးသားပေးပို့ထားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး၏။

သို့သော်- ရေးလိုက်သောစာမှာ မောင်ထွန်းနိုင်ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ချင်မှ ရောက်ပေလိမ့်မည်.....ဟု သံသယစိတ်ဝင်မိသဖြင့် ဇွတ်ပင် ကိုယ့်အားလပ်ခွင့်ကို ရအောင်ယူကာ မောင်ထွန်းနိုင်နေထိုင်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့မိပါသည်။

စာရေးသူတို့ထံ ဟိုမှသည်မှ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်အပျက်များဇာတ်လမ်းဟူ၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းအရာများ ရေးသားပေးပို့ကြသော်လည်း အကယ်တန္ဆာ လိုက်လံဆက်သွယ်သောအခါ

တွင်ကား- လိပ်စာမှားနေရာမှားများ ပေးထားကြသော မှောင်ထဲကစာမူရှင်များ ဖြစ်၍နေကြပုံ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြုံခဲ့ရဘူးပေသည်။ မောင်ထွန်းနိုင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ယုတ္တိယုတ္တာဝေဆာစွာ မည်မျှ ရေးသားထားသည်ဖြစ်စေကာမူ- မှောင်ထဲက ကလောင်ရှင်တယောက် ဖြစ်နေချင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း အတွေးပေါက်မိရကား- အိမ်ဝင်းဝရောက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ရသော အဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ရလေမည်လား ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်မိသေး၏။ သို့သော်-သိချင်သောဉာဉ်ကြောင့် မောင်ထွန်းနိုင်၏ အိမ်ဝင်သို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ချောချောမောမောပင် အိမ်တွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံ နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ချောချောမောမောပင်လျှင် သိလိုသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း သိရှိခဲ့ရပါ၏။ သို့သော်.....

မောင်ထွန်းနိုင်၏ စာမူထဲကကဲ့သို့ပင် အင်းလျားကန်စောင်း ကျယ်ဝန်းပြန့်ပျူးသော မြေကွက်လပ် ပေါ်တွင် လှပခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ကြီးကို ထယ်ထယ်ဝါဝါပင် မြင်တွေ့ရ၏။ ဂိတ်တံခါးမှာ အဆင်သင့်ပွင့်လျက်ရှိပြီဖြစ်ရကား- စာရေးသူသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင် သွားရပေသည်။ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် နေတတ်ကြသူများအဖို့ သက်တော်စောင့် ခွေးကြီးများ မွေးမြူထားတတ်ကြလေရာ မတော်တဆ ဘေးနှင့်ကြုံကြိုက်လျှင် လာရင်းကိစ္စ ပျက်ပြယ် သွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာကား ခြံစောင့်လည်းမရှိ၊ ခွေးလည်း မရှိ....။ လူသူအရိပ်အရောင်ဟူ၍လည်း မြူမြူပင်မမြင်ရပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ စာရေးသူသည် ဆင်ဝင်အောက်တံခါးဝသို့ လျှောက်၍သွားပြီးလျှင် ပိတ်၍ထားသော သံပန်း တံခါးမှ အတွင်းသို့ စုစမ်းကြည့်မိပါသည်။ အဆင်အပြင်တန်ဆာတို့မှာ ခေတ်အဆက်ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတို့၏ စိုးမိုးမှုရှိ၍နေသောကြောင့်လားမသိ၊ အိန္ဒြေသမ္ပတ္တိအပြည့်ဖြင့် ပြောင်လက် တောက်ပလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သို့သော်ကား ဆိတ်ငြိမ်လွန်းမှုမှာ ထိုသို့ ခမ်းနား ထယ်ဝါမှုနှင့် လိုက်ဖက်မှုမရှိ ဖြစ်၍နေလေရကား- သာယာစိုပြေမှု ခမ်းခြောက်နေသကဲ့သို့ ခံစား ရပါသည်။ လူခြေလူရိပ်တို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် စာရေးသူ ချောင်းဟန်ကြည့်၏။ တိတ်ဆိတ်နေ လေသည်။ ပြီးမှ.. တံခါးဝနံရံတွင် မြုပ်နှံထားသော လျှပ်စစ်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးသို့ မျက်လုံးရောက်၍သွားလေရာ လက်နှင့်နှိပ်ကာ အချက်ပေးခေါ်မည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်ရသည်။

“မနိုင်နဲ့ဗျာ- အလကားပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အားလုံး လျှပ်စစ်မီးတွေဖြတ်ထားတယ်”

နောက်ပါးမှ အသံတသံကြားသဖြင့် စာရေးသူလှည့်ကြည့်ရာ.... အသက်လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် ရှိဟန်တူသော လူရည်သန်တယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူကပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြော၏။

“ကျွန်တော့်နာမယ် မောင်အောင်ပါ၊ ဒီအိမ်သားတွေနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့လူတယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီအိမ်သားတွေ မရှိတုန်း အိမ်ကိုလာစောင့်ပေးနေတာပါ”

စာရေးသူသည် “ကိုကြီးအောင်ဆိုတာလား” ဟု နှုတ်မှလွတ်ကနဲ ယောင်၍ထွက်သွားမိသည်။ ထိုသူက အံ့ဩသလိုကြည့်ပြီးလျှင် “ဟုတ်ပါတယ်” ဟုဖြေ၏။ စာရေးသူက မိမိကိုယ်မိမိ အမည်နာမ ထုတ်ဖော်၍ မိတ်ဆက်ရပြန်သည်။

“မြင်ဘူး ကြားဘူးနေပါတယ်ဗျာ.....၊ ဒီကို မရောက်စဖူး ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ဘာများလဲ လို့တောင် အံ့ဩနေမိပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ- ကျွန်တော့်ကို ဟိုလူသည်လူ ခေါ်ကြတဲ့နံမယ်မျိုး သိနေတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမိတယ်”

ကိုကြီးအောင်ဟုဝန်ခံသူက စာရေးသူအား ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောပြသောအခါ “နို့-အိမ်သားတွေ မရှိကြဘူးဆိုတော့ ဘယ်များ ခရီးထွက်နေကြလို့လဲဗျာ.....” ဟု ကိုယ်လိုရာ ခပ်မြန်မြန်ဆွဲ၍ မေးလိုက်ရပါ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူကို တွေ့ကနဲကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ဗမာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးသွားနေကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု မပွင့်တပွင့် ဆိုလေသည်။

“မောင်ထွန်းနိုင်ဆိုတာကော ပါသွားသလား”

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူကို စိမ်းစိမ်းငေးငေးကြီး ကြည့်၍နေလိုက်ပြီးကာမှ “ထွန်းနိုင်နဲ့ တွေ့ချင် လို့လား” ဟု ခပ်ဆဆမေးလေ၏။ စာရေးသူက ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူအား စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေရာမှ အိန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်ပြီး “ကဲဗျာ-လာဗျာ ထိုင်ပါအုံး၊ အိမ်သော့ကိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ သိမ်းထားပါတယ်၊ လောလော ဆယ်ဆယ် ကျွန်တော်ထွန်းနိုင်ရဲ့ သားရဲတွင်းကလေးမှာ နေနေပါတယ်၊ အဲဒီမှာထိုင်ပြီး စကားပြော ကြတာပေါ့...” ဟု ပြောလေသည်။ ပြီးနောက်-စာရေးသူ၏ စကားပြန်ကိုပင် မစောင့်တော့ပဲ အိမ်ကြီး၏ တဖက်ကွက်လပ်ရှိ အင်းလျားစောင်းသို့ ထွက်၍သွားလေသည်။ စာရေးသူမှာ လာမိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သိလိုသမျှကလေးသိရရန် နောက်ပါးမှ လိုက်၍သွားရပြန်လေ၏။

မောင်ထွန်းနိုင်၏ သားရဲတွင်းဆိုသည်ကား..... လှပသော မြေစိုက်တထပ်အိမ်ငယ်ကလေး ဖြစ်ပေ သည်။ စောစောကစာရေးသူ ခြံဝမှဝင်လာစဉ် မြင်မိခြင်းမရှိသည်မှာ အပ္ပကရ တိုက်အိမ်ကြီးနှင့် ကွယ်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အင်းလျားကန်စပ်သို့ ဆင်ခြေလျှောဆင်း၍သွားသော မြက်ခင်း လဲ့လဲ့ မြေညီညီတွင် နီပြာဝါရောင်စုံဖြာလျက်ရှိသော ပိသုကာလက်ရာဆန်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား ခြင်းကြောင့် နေချင့်စဖွယ်ရှိလှသော နေရာကလေးဖြစ်ကြောင်းကို စာရေးသူမြင်ရလေသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် သားရဲတွင်းဟူသောအမည်နှင့် မလိုက်အောင် လှပ၍နေသော ဤတိုက်အိမ် ကလေးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားရောက်ပြီးလျှင် အဝင်ဝတံခါးကို ကုန်းဖွင့်လိုက်ကာ....

“ဝင်ပါဗျာ...” ဟု ပြောလိုက်၏။ စာရေးသူသည် ရုတ်တရက်မဝင်သေးမီ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးကစား ကြည့်နေမိပါသည်။

အိမ်ကလေးနှင့်ကပ်လျက် အဖီတွင်း၌ ရေထဲမှပြန်လည်ယူငင်ထားဟန်တူသော စပိဘုတ်ခေါ် ပဲချိတ် မော်တော်ကလေးကို၎င်း၊ ပြိုင်ကားကလေးကို၎င်း၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို၎င်း၊ စီကာ-စဉ်ကာ သိမ်းသွင်းထားသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ထွန်းနိုင်ဟာတွေပါဗျာ”

စာရေးသူက ငေးကြည့်နေစဉ် ကိုကြီးအောင်က ဝင်၍ပြောလိုက်သဖြင့် စပိဘုတ်ရန်ကောဟု စာရေးသူအား ထင်မှတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ထိုသူ ဖွင့်ဟ၍ပေးထားသော တံခါးမှပင် ခပ်သုတ်သုတ် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရပါ၏။

အိမ်ကလေးအတွင်း အဆင်အပြင်ကား... မောင်ထွန်းနိုင်၏ စာမူထဲတွင် ဖော်ပြရေးသားထား သကဲ့သို့ပင် တသွေမတိမ်း တူညီလျက်ရှိပါ၏။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်မွေ့ရာ၊ ရေဒီယို၊ တိတ်ရီကော်တာ၊ ယမကာခန်း၊ ဧည့်ခန်း စသည်တို့တွင် လူထူးလူဆန်းတဦး၏ အထားအသိုထက်မြက်မှုကြောင့်..... တမျိုးတဘာသာ တွေ့ရှိရပေသည်။ ကိုကြီးအောင်က စာရေးသူအား ဆိုဖာပုံပြတ်ပြတ်ကလေးတခု ပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ ငြီးနောက်- အရက်ဘီရိုအတွင်းမှ အရက်ပုလင်းတလုံးနှင့် ဖလံခွက်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် စာရေးသူရှေ့တွင်ချကာ လောင်းငှဲ့ပေးလေသည်။ အရက်သောက်တတ်သလားဟူ၍ မေးခွန်းမထုတ်ပဲ ဧည့်ခံတတ်သော ထိုသူ၏ သိမြင်တတ်ပုံကို စာရေးသူကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်ရသေးသည်။

“ကိုဝင်းဦး ဒီကိုလာတာ ထွန်းနိုင်တယောက်ထဲနဲ့ တွေ့ဖို့ပဲလား....”

ကိုကြီးအောင်သည် ဖလံခွက်နှင့်နှုတ်ခမ်းဝ တင်တေ့လိုက်ပြီးရင်းမှ စာရေးသူအား-လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်-ကျွန်တော်သူနဲ့တွေ့ဖို့ လာတာပါ....”

“စိတ်မရှိနဲ့နော်-ကျွန်တော် အကြောင်းရှိလို့မေးတာပါ။ ကိုဝင်းဦးသိချင်တာတွေကိုလဲ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ဖြေပုံမယ်”

“မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ သိချင်တဲ့ကိစ္စတွေအရင်းခံပြီး လာတဲ့သူမို့ အမေးအဖြေလုပ်တဲ့ နေရာမှာ ဝါသနာပါပြီးသားပဲ.....”

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူကိုကြည့်နေရင်းမှ အရက်ခွက်မှအရက်တကြိုက် သောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းမြင်းမြင်း ချလိုက်လေသည်။

“ကိုဝင်းဦး ထွန်းနိုင်အကြောင်းကို ဘယ်လောက်များသိနှင့်နေပြီလဲ”

စာရေးသူက ပြုံးရတော့ကာ... “တော်တော်စုံစုံလင်လင် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူ့အကြောင်းဆိုတဲ့နောက် သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေရဲ့ အကြောင်းကိုပါဆိုပါတော့” ဟု ပြန်ပြောရလေသည်။

“ထွန်းနိုင် ကိုဝင်းဦးဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

“ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ စာရေးသူတယောက်ကို ကိုယ့်အကြောင်းဖွင့်အန်တဲ့စာမူ ရေးပို့တဲ့ အဆက်အသွယ် မျိုး ပေါ့ဗျာ...”

“အော်-အော်- ကျွန်တော်တို့အားလုံး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲက သူ့အားရင်အားသလို စာတွေ ထိုင်ထိုင်ရေးနေတာကိုတော့ မြင်မြင်နေခဲ့ပါတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်က ပို့လိုက်မှန်းတော့ မသိပါဘူးဗျာ...၊ တော်တော်ကလေး စုံစုံလင်လင် ရှိမှာပေါ့...”

“စုံတော့စုံပါတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်းလင်းတာလေးတွေ နဲ့နဲ့ရှိလို့ သူနဲ့တွေ့ရအောင် လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့...”

ကိုကြီးအောင်၏လက်ထဲမှ အရက်ခွက်သည် ရုတ်တရက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်၍ကျသွားလေသည်။ ကော်ဇောခင်း၍ထားသောကြောင့် ဖလံခွက်ကား- ကွဲ၍မသွားပေ၊ သို့သော်..... ကိုကြီးအောင်မှာ စာရေးသူကို အားနာသောစိတ်ကြောင့်ပေးလားမသိ၊ မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက် ဖြစ်၍နေလေသည်။

ပြီးမှ- “မေးစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုသာမေးပါတော့-ကိုဝင်းဦး” ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့- ပြောလိုက်၏။ စာရေးသူက ကြောင်ကြည့်နေသောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ- နေရာမှရုတ်ကနဲ ထလိုက်ပြန် လေသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူနှင့် ရင်မဆိုင်တော့ပဲ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်း၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်၍နေ၏။ စာရေးသူမှာ ကိုကြီးအောင်၏ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်၍ နေသော အမှုအရာကြောင့် မချင့်မရဲဖြစ်မိသည့်အတွက် “မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့မတွေ့လဲ သူ့လိုနီးပါး သိတဲ့လူကိုပဲ မေးရမှာပေါ့ဗျာ...၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေကျင့်ဝတ်ကလဲ ကာယကံရှင်ရဲ့ အတည်ပြုချက်ကိုယူဖို့ ဝတ္တရားက ရှိသေးတာကိုး” ဟု စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ပြောလိုက်မိပါ၏။ ထိုအခါကျမှ ကိုကြီးအောင်သည် လူးလာခေါက်တုန့် လမ်းလျှောက်နေမှုကို ရပ်ဆိုင်းကာ- စာရေးသူဖက်သို့ ပြန်၍မျက်နှာမူလိုက်လေ၏။

“ကိုဝင်းဦး တိတိကျကျ သေသေချာချာ ရေးချင်ပြုချင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ အားလဲပေးပါတယ်။ ကာယကံရှင်နဲ့လဲ တွေ့ပေးချင်ပါတယ်..... ဒါပေမဲ့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး.....”

“ခင်ဗျာ.....”

ကိုကြီးအောင်က ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျာ’ လိုက်သောအခါ ကိုကြီးအောင်လည်း ရူးကနဲ သက်ပြင်းများ မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့ဆိုဖာတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြန်ပါ၏။ ပြီးမှ- တုံးတိတိစကားများကို တလုံးချင်း ပြောလိုက်ပါလေသည်။

“ထွန်းနိုင် လူ့ဘဝကိုစွန့်သွားတာ နှစ်လသုံးလလောက် ရှိသွားပါပြီ”

“ဗျာ.... မောင်ထွန်းနိုင်သေသွားပြီ ဟုတ်လား....”

စာရေးသူက အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်သောအခါ၌ကား..... ကိုကြီးအောင်က ဝမ်းပန်းတနည်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် မချိပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး “ထွန်းနိုင်အတွက် သေသွားတာကလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ ဆိုရမှာပဲဗျာ။ သူ့အဖို့ရာမှာ အသက်ရှင်နေလဲ တသက်လုံး လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ဘဝမှာ ရပ်တည်နေရမှာပါပဲ...” ဟု ပြောပြန်လေသည်။

စာရေးသူမှာ မည်သို့စကားရှေ့ဆက်ရမှန်း မသိတော့ပဲ၊ ကိုကြီးအောင်ကို ခပ်ငိုငိုငို ကြည့်နေလိုက် မိပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်၎င်း၊ အလုံပိတ်ထားသော အခန်းငယ်ကလေးသည်၎င်း၊ တိတ်ဆိတ်၍ နေရာ၌ လေအေးစက်မှထွက်ပေါ်လာသော တညင်ညင်အသံကလေးသည်သာ ပြန့်လွင့်လျက်ရှိသည်။ လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားသော အခန်းဖြစ်၍ အပူအအေး သာမမျှတလျက် ရှိသော်လည်း စာရေးသူ အတွက်၎င်း၊ ကိုကြီးအောင်အတွက်၎င်း၊ စိတ်နှလုံးညှိုးချိုးပူလောင်လျက် ရှိသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။ စာရေးသူသည် မောင်ထွန်းနိုင် လိုလိုချင်ချင်၊ ကြီးကြီးစားစား ရေးသားပေးပို့သော စာမူပါ အကြောင်းအရာတို့၌ စိတ်ပါဝင်စားမှု ကြီးမားခဲ့သည့်အလျောက် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတပုဒ်အဖြစ် ရေးသား ခဲ့ရာ နိဂုံးအဆုံးသတ်အတွက် ပြေပြစ်ခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက်များ ရရှိရန်အတွက် ကာယကံရှင် နှင့် တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုသော်ကား ကာယကံရှင်သည် လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားပြီ ဆို၏။ စာရေးသူသည် ဝတ္ထုရေးသမားပီပီ မိမိစိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ရောယှက်ကာ မိန်းမလှအမုန်းကို အဆုံးသတ်ရလေမည်လား၊ စဉ်းစားဝေခွဲရ ခက်၍နေပါသည်။

“ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ ပြောရမယ်ဆိုရင်- အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနောင်းပြီ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဖက်က သိတာတွေတော့ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်ပေါ့။ အင်း-ထွန်းနိုင်..ထွန်းနိုင်၊ ဒီကောင်လေးဟာ ငယ်ငယ် ကထဲက ကံဆိုးရှာတာပဲ”

ကိုကြီးအောင်က နှစ်သိမ့်စကား ပြောပြသောအခါတွင် စာရေးသူမှာ (ငယ်ငယ်ကထဲက ကံဆိုးရှာ တာပဲ) ဟူသောစကားတွင် သံသယကြက်တွန့်ကလေးများ တလိပ်လိပ် တက်လာမိပါသည်။ မောင်ထွန်းနိုင်၏ ကိုယ်ပိုင်ရေး ကိုယ်တွေ့ဇာတ်ကြောင်း၌ ငယ်ငယ်ကထဲက ကံဆိုးရှာသည့် အကြောင်းအချက်များ ပါဝင်သည်ဟု တိတိကျကျဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သေလွန်ပြီဟု ဆိုသူ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်းက လာရင်းကိစ္စကို ပြန်ကောက်လိုက်ရသည်။

“မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ ငယ်ငယ်ကထဲက ကံဆိုးတယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲခင်ဗျာ၊ သူရေးတဲ့ သူ့ဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ တမျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ထွန်းနိုင် ဘယ်လို သေဆုံးရတယ်ဆိုတာလဲ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်”

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူကို အားနာပြုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ....

“ကိုဝင်းဦး စကားစပြောကထဲက ထွန်းနိုင်ဟာ သူ့ဖက်က သူ့အမြင်ကလေးတွေကို စိတ်လွတ် လက်လွတ် ရေးပြသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဖက်က သိတာ ကျတော့ တမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ထွန်းနိုင် ဘယ်လိုသေဆုံးရတယ် ဆိုတာကို သိချင်ရင်တော့ သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကလေးကိုပါ ကျွန်တော်တို့မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ သိရှိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း အစ ကနေ ပြန်ပြောပြမှ ပြည့်စုံမှာပါပဲ။ ကိုဝင်းဦး အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အေးအေးလူလူ နားထောင် စေချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“နားထောင်ချင်ပြီလားဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ မောင်ထွန်းနိုင် ရေးလိုက်တဲ့ စာမူတွေ ထဲက အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ သိရတဲ့လူဖြစ်ပါတယ်။ သူရေးတာ ပြောတာတွေကိုပဲ အမှန်လို့ ယူဆရမဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေထဲက မြင်သမျှတွေ့သမျှ အယူအဆတွေကို ပြေပြဖွင့်အန်ခြင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်ခြင်စရာ၊ သုံးသပ်စရာ အချက်အလက်ကောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ အများကြီး ယူဆပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ”

“မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ မတွေ့လိုက်ရတော့ပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သူများကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ တတ်နိုင်ရင် ကိုကြီးအောင်က ဆက်သွယ်ပေးစေချင်ပါတယ်....”

ကိုကြီးအောင်သည် ကျွန်တော့်ပြောစကားတွင် စိတ်အလျင် လျောကျလာသည့်သဖွယ် ခပ်သွေ့သွေ့ ရယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ....

“မကြာခင် အားလုံး အရေလည်လာပါလိမ့်မယ် ကိုဝင်းဦး” ဟု ဆိုလေသည်။ စာရေးသူမှာ ကိုကြီးအောင် ပြောသမျှကို ဆက်လက်နားထောင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်လာမည့် စကားများကိုသာ စောင့်စားနေလိုက်ပါသည်။

“ကိုဝင်းဦးဆီကို ရေးပို့တဲ့ စာမူထဲမှာတော့ ဘယ်လိုဖော်ပြထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး ပေါ့ဗျာ၊ သိဖို့လဲ လိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ ထွန်းနိုင်ရဲ့အရေးတို့ အတွေးတို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပုံမှန် ဖြစ်မယ်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွက်ပြီးသားပါ၊ အမှန်ဆိုတော့ ထွန်းနိုင်ဟာ ငယ်ငယ်ကထဲက ဦးနှောက်ပျက်ပြီး ရူးသွပ်တဲ့ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေတဲ့လူတယောက် ဖြစ်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး....”

“ဗျာ၊ မောင်ထွန်းနိုင်ဟာ ရူးနေခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထွန်းနိုင်ဟာ ဦးနှောက်မကောင်းရှာဘူး၊ ငယ်စဉ်က အူယောင်ငန်းဖျား ရောဂါဖြစ် ပြီးတော့ ထွန်းနိုင်ဟာ ဦးနှောက်သွေးပျက်သလို၊ စိတ်ကယောင်ကတမ်း ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သူ့မိဘတွေက ပြောခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့တခါ လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာတော့ သဘာဝထက် လွန်ကဲတဲ့ ဂလင်းအကျိတ်တွေ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာဆောက်တည်မှု အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲခဲ့ရာမှာ သူ့ဦးနှောက်ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့မမျှပဲ ချိန်ခွင်လျှာစောင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါတယ်၊ သည်အထဲမှာ ဘောလုံးကစားရင်း ဂိုးတိုင်နဲ့ ခေါင်းဆောင့်မိတဲ့ဒဏ်ရာက ထွန်းနိုင်ကို စိတ်ဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ရစေတာပါပဲတဲ့ခင်ဗျာ၊ တလတကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် အိပ်မက်တခုကို ပြန်မက်တယ်ဆိုတာမျိုးဟာ လူသာမန်တို့အဖို့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ထွန်းနိုင်ဟာ ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ လူတယောက်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သူရေးခဲ့တာတွေဟာ တခုမှမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုသလားဗျ”

စာရေးသူက မနေနိုင်သဖြင့် ကြားဖြတ်မေးခွန်းတခု ထုတ်လိုက်ရပါ၏။

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းဦး၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကတော့ အမှန်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့အမြင်တွေ၊ အတွေးတွေသာ လူသာမန်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူရေးခဲ့တဲ့စာမူထဲက မမနှင်းတို့၊ ညိုတို့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အမှန်ပဲလား”

စာရေးသူသည် ထိုသို့အစချီကာ မိမိဖတ်မှတ်ပြီးနောက် ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို အတိုချုံးပြောပြပြီး အတည်ပြုချက် ယူလိုက်ရပါသည်။

ကိုကြီးအောင်ကား စာရေးသူပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရှာပြီးနောက် “ဟုတ်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး၊ ထွန်းနိုင်ရေးသွားတဲ့ သူ့အချစ်ဇာတ်ကြောင်းတွေဟာ မှန်ကန်ပါတယ်” ဟု ဝန်ခံလေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာတွေက မှားသလဲဗျာ”

“ဘာတွေမှားသလဲဆိုတော့လဲ ပြောရတော့ ခက်ခက်ပါပဲ။ ထားတော့လေ၊ သူ့ဖက်က အကြောင်းအရာတွေကို ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ဖက်က အမြင်အတွေ့ အယူအဆကိုသာ နားထောင်ပြီး ချိန်ထိုးကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ တခု ကိုဝင်းဦး သိထားစေချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ထွန်းနိုင်အပေါ်မှာ ညီငယ်လေးတယောက်လို သံယောဇဉ်တွယ်ခဲတဲ့သူတယောက် ဖြစ်ကြောင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဖက်ကလဲ ကျွန်တော်အမှန်ဆိုပြီး ထွန်းနိုင်ရဲ့ အကျင့်သိက္ခာနဲ့နာမည်ကို ထိပါးအောင် ဘယ်တော့မှလုပ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလဲ ကိုဝင်းဦး ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်”

စာရေးသူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။

“ထွန်းနိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံစည်းခင်မင်ကြရတော့ ဦးနှောက်ပျက် ဦးနှောက်မမှန်ကန်တဲ့ သူတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်ရယ် နှင်းရယ်ပဲ သိကြပါတယ်။ သူ့စိတ်ဝေဒနာဟာ အနောက်တိုင်းစိတ္တဗေဒပညာကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့ ပညာရှင်တွေအဖို့ အကုန်ခက်ခက်ဆုံးလို့ ယူဆထားတဲ့ အမျိုးအစား ဖြစ်လို့နေပါတယ်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း နေထိုင်ကျင့်ကြံတတ်တဲ့ သူတယောက်လို့ပဲ လူအများက ထင်မှတ်ကြတာပေါ့လေ။ သို့ပေမဲ့ ထွန်းနိုင်ဟာ ရှုဒေါင့်မမှန်သော အမြင်မျိုးနဲ့ သူ့ဘဝကို သူကြည့်မြင်ပြီး ကျင့်သုံးနေတာပါ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြန်တော့ အောင်ဆန်းကွင်းမှာ ဘောလုံးခေါင်းတိုက်ရာမှာ တဖက်ကဘောသမားနဲ့ ခေါင်းချင်းထပ်တိုက်မိကြတော့ မူလဒဏ်ရာ ရှိပြီးသားသူတယောက်အဖို့မှာ ပိုပြီးပြင်းထန်တော့တာပေါ့ ကိုဝင်းဦး၊ နှင်းဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြပြီး မာနတင်းပြည့်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ထွန်းနိုင်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ အဖော်အမှန်အဖြစ် နေမှဖြစ်မယ်။ ထွန်းနိုင်ဟာ သူ့အစောင့်အရှောက်နဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုကို လိုတယ်လို့ တထစ်ကျ ယူဆထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ခက်တာက (မင်းဟာ စိတ္တဗေဒနာသယ်ပါကွာ) လို့ ပြောဖို့ကလဲမသင့်၊ ပြောကလဲ မပြောရက်ကြတော့ ထွန်းနိုင်ဟာ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်ဆိုသလို အထင်အမြင်မှားမှုတွေ၊ အစိုင်အခဲ စုစည်းကြီးထွားလာတော့တယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားဈေးက ညိုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဟာ ကြိုက်အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ မပါဝင်သင့်ပဲ ပါဝင်သွားခဲ့ရတာပါပဲ။ ထွန်းနိုင်ဟာ နှင်းအပေါ်မှာ စိုးမိုးသူအဖြစ်ထင်မှားပြီး တွန်းလှန်ရင်းက အမှားတွေ တခုပြီးတခုကျူးလွန်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့ကို ရပ်တန်းကရပ်အောင် သတိပေးလိုက်ပြန်ရင်လဲ စိတ်ရင်းကိုက ဝေဒနာသယ်ဖြစ်နေလေတော့ အထင်အမြင်တွေ လွဲသထက်လွဲပြီး ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်မှာကလဲ စိုးရသေးသပေါ့ဗျာ၊ မမျှော်လင့်ပဲ သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ အနုတို့ ပတ်ဝန်း

ကျင်က ဖြစ်နေကြောင်းလဲသိရတော့။ နှင်းဟာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့တာပဲ။ နှင်းဖက်က ကြည့်ပြန်ရင်လဲ သူ့အသက်တမျှချစ်ရှာတဲ့ ထွန်းနိုင်ဟာ တစထက်တစ ရေတိမ်နစ်သွားမှာကို မလိုလားဘူးပေါ့လေ။ နောက်ပြီး ထွန်းနိုင်ဟာ သူနဲ့လဲ လက်ရှိပေါင်းသင်းနေတဲ့သူဖြစ်တော့ မသိုးမသန်လဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ထွန်းနိုင်ကို ညှိနဲ့ ကွဲကွာစေဖို့အရေးမှာ မတော်တဆ ရလိုက်တဲ့ သဲလွန်စကြောင့် ချော်လဲရောထိုင်လိုက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာတော့ နှင်းရဲ့တွက်ကိန်းဟာ အမှားကြီးမှားသွားရှာတယ်။ ကိုဝင်းဦး ဖတ်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နီးရက်နဲ့ တကယ့်ကို ဝေးသွားတာ တော့ဖြင့် တကယ်စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ”

ကိုကြီးအောင်သည် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ဖြေရှင်းပြရာ၌ စာရေးသူအား တချက်မျှပင် အကဲခတ်ခြင်းမပြုပဲ တနေရာထဲကိုသာလျှင် တွေဝေငေးမောရင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စာရေးသူမှာမူ မောင်ထွန်းနိုင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဦးနှောက်ပျက်နေရာသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုကြီးအောင်က ဖော်ပြကာမှ သိရှိရသည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း မှန်ကန်နိုင်လောက်ဖွယ်ရာ အချက် ဖြစ်၍ သံသယများစွာ မထားလိုက်ပါ။ သို့သော် မောင်ထွန်းနိုင် ဖော်ပြထားသော ထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍သော်ငှား၊ မောင်ထွန်းနိုင်၏ ရခိုင်သွားမှတ်တမ်းနှင့် ပတ်သက်၍သော်ငှား၊ ရသေ့ကြီးထံမှ ဦးသောင်းတင်ဆိုသူ ရရှိခဲ့သည့် ကြေးပုရပိုက်နှင့် ပတ်သက်၍သော်ငှား၊ မေးချင် မြန်းချင်သည့် စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပါ၏။ ကိုကြီးအောင်ကလည်း ရိပ်မိဟန်တူ၏။

“ထွန်းနိုင်ရဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကတော့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအားဖြင့် သူရေးထားတဲ့ အတိုင်း လိုလို ပါပဲ”

ကိုကြီးအောင်က ၎င်းသို့ စကားလမ်းခင်းပေးမှ စာရေးသူလည်း...

“ကိုအောင်၊ အဲ-အဲ..... ကိုကြီးအောင်အနေနဲ့ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ အချစ်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောပြတာတွေကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မဝေဖန်လိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူရေးထားခဲ့တဲ့ အကြောင်းရပ် တွေက တော်တော်များတယ်၊ ဥပမာဆိုရင် ရခိုင်ကိုသွားတော့ တွေ့ကြုံရပုံတွေ ဆိုပါတော့။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားလဲပါသွားတော့” ဟု ပဏာမခင်းလိုက်ပြီးမှ မောင်ထွန်းနိုင် စစ်တွေသို့ သွားရာတွင် ကြုံတွေ့ရသည်ဆိုသော အတိတ်နိမိတ်များအကြောင်းကို မေးမြန်းရပါသည်။

ကိုကြီးအောင်သည် အနည်းငယ်တွေဝေ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ.....

“အတိတ်နိမိတ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ တွေ့တာကတော့ တွေ့ပါတယ်” ဟု ခပ်ဆဆ ပြောလေသည်။

“မောင်ထွန်းနိုင် ရေးပုံကတော့ စစ်တွေနဲ့မြို့ဟောင်းမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ရှစ်ရာတထောင်လောက်က ဘဝဟောင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဆိုနေတယ်။ ကိုကြီးအောင်အနေနဲ့ ဘယ်လို ယူဆသလဲ”

“ပြောရခက်တဲ့ အကြောင်းတခုပဲ ကိုဝင်းဦး၊ ထွန်းနိုင်မသေခင်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို တဖွဖွ ပြောသွားတာပဲ။ ရသေ့ကြီးဆိုတာကလဲ သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အလုံးစုံ သိရမြင်ရ ကြားခဲ့ရတာတွေမဟုတ်ဘူး။ ပုရပိုက်ဆိုတာကလဲ ကျွန်တော်ပဲ သူ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရခိုင်စာနဲ့မို့ ကျွန်တော်မဖတ်မိတော့ ထွန်းနိုင်ပြောသလို ဟုတ်မဟုတ် တထစ်ချမပြောနိုင်ဘူး။ ဦးသောင်းတင်ကို လိုက်မေးရအောင်ကလဲ ဂဃနဏ ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲ-ပြောနိုင်တယ်ထားအုံး၊ ထွန်းနိုင်သေသွားပြီဆိုတဲ့နောက် ထွန်းနိုင်ရဲ့ ဂုဏ်သရေကို ဆယ်သောအားဖြင့် တမျိုးတပုံပြောချင်ရင်လဲ ပြောမှာပါပဲ”

စာရေးသူမှာ ကိုကြီးအောင်၏ ယထာဘူတကျသော အပြောကြောင့် စဉ်းစားရကြပ်သွားပါလေသည်။ သို့ရာတွင် အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် အနုလံပဋိလုံ၊ သုံးသပ်စောကြောလိုသေးသော စာရေးဆရာတို့၏ ဉာဉ်ကြောင့် အလွယ်တကူ လက်သင့်မခံနိုင်သဖြင့်.....

“မဂိုလုလင် ရှာမာရဲ့ ဘော်ငွေလက်ပတ်ဆိုတာကော ကျန်ရစ်ခဲ့သလား” ဟု အစဖော်ကာ မေးလိုက်ရပြန်သည်။

“ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြုတ်ပြီး ပြတိုက်ကိုပို့ဖို့ စီစဉ်မယ်လုပ်သေးတယ်။ ထွန်းနိုင်ရဲ့မိခင်က သေတဲ့အထိ သားရဲ့လက်မှာ ပတ်ထားတာမို့ အတူရောပြီး ဂူသွင်းချင်တယ်ဆိုလို့ ထည့်သွင်းလိုက်ရပါတယ်”

မောင်ထွန်းနိုင်သည် ထိုဘော်ငွေလက်ပတ်ကို ပတ်မိသည်နှင့် ဤစိတ်ကူးတွေ ယှဉ်ပြီးလျှင် မိမိစိတ်ကူးမိသမျှကို စိတ်ရှူးအရင်းခံ ရှိထားနှင့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဖန်တီးရေးသားခဲ့လေသလား...။

“ကျွန်တော်လဲ စာရေးဆရာတယောက်ပါပဲ ကိုကြီးအောင်၊ စိတ်မနဲ့ပဲ ရှူးသွပ်နေတဲ့သူတယောက်ဟာ ဒါလောက်အသေးစိပ်တိကျပြီး ရာဇဝင်ကြောင်း၊ သမိုင်းကြောင်းရော၊ အယူဝါဒ- ဘာသာရေး စသည်တို့ကိုပါ ရောမွှေရေးသားနိုင်ဖို့ဟာတော့ မလွယ်ဘူးထင်ပါတယ်။ ကိုကြီးအောင်တို့က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရ၊ ပုရပိုက်ကိုလဲမဖတ်ရလို့ တထစ်ချမပြောနိုင်ပေမဲ့ ဘဝဟောင်းက ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကိုတော့ သိုးကာသီကာလောက်ဖြစ်ဖြစ် မောင်ထွန်းနိုင် တွေ့ကြုံရမယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်လာမိတယ်။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျာ”

စာရေးသူက မိမိလက်လှမ်းမမှီသော အဖြစ်ဆန်းတို့ကိုဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်ဟု တရားသေယူဆမှုကို လက်ခံအားပေးလိုခြင်းမရှိ၍ ၎င်းသို့ပြောဆိုသည်ကို ကိုကြီးအောင်ကလည်း ရိပ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်.....

“ဒါလဲဟုတ်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်တော့်ဖက်က သိသမျှကို ပြောတာပါလို့ စကား ပလ္လင် ခံခဲ့တာပါ။ ထွန်းနိုင်ရဲ့အိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ခုထက်ထိ ခေတ်သစ် စိတ္တဗေဒနည်းနဲ့ရော၊ ရိုးရာစိတ်ပညာနည်းနဲ့ပါ တိတိကျကျ ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာပြဖို့ ခက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တိုက်ဆိုင်ခြင်းလို့ပဲ မှတ်သားကြရတော့တာပဲ။ တိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေ များပြားလာ လွန်းရင် ခံယူချက်တွေ တမျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ” ဟု မယုတ်မလွန် ပြောလေသည်။

စာရေးသူမှာ မောင်ထွန်းနိုင်ရေးသားခဲ့သော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို နေ့ကျောအောင်ဖတ်ပြီးမှ ဝတ္ထုအသွင် ပြန်လည်ရေးသားခဲ့သူဖြစ်ရာ ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဆင်ခြေတက်စရာများ ဒုနဲ့ဒေးရှိသည်ကို သိနေခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုကြီးအောင်ပြောသည်များကို ဆင်ခြင်ပြန်သော် မှန်ကန်သော အဖြစ် အပျက်များကိုသာ ရှင်းလင်းစေရန် ပြန်လည်ပြောပြခြင်းဟု မြင်မိပေသည်။ ကိုကြီးအောင် ပြောသကဲ့သို့ပင် မောင်ထွန်းနိုင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် စိတ္တဗေဒနာ စွဲကပ်နေသူလည်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းနိုင်သည် ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြင်းဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ဘဝ ဟောင်းက ကျိန်စာကြောင့် ယခုဘဝတွင်လည်း ရှောင်ကွင်းမလွတ်နိုင်ပဲ အသစ်တဖန် ပြန်ခံစားရ သည် ဟူသော အကြောင်းတရားမှာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်လားဟု ရှည်ရှည်လျားလျား စဉ်းစား ချင်လာပါသည်။

မဂိုလုလင် ရှာမာ၊

စန္ဒာဒေဝီ၊

ပန်းမြဖြူ၊

တခေတ်တချိန်က သူတို့၏အချစ်ရေးသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာများဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြရ၏။ ချစ်သူတွေ မုန်းကြသောအခါ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့ အထုံပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းကြ၏။ ဆိုးလှသော ထိုဆုတောင်းသည် ကျိန်စာမည်တွင်၍ လာပေတော့သည်။

မောင်ထွန်းနိုင်၊

မမမေဂျာ ‘ခေါ်’ မမနှင်း၊

ပန်းသည်မကလေး ညို။

ယနေ့ ဤအချိန်၌အခါတွင် သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ မောင်ထွန်းနိုင်က သူတို့...သူတို့သည် ဘဝတွေ ပြောင်း၍လာသည့်တိုင် ဤဖြစ်စဉ်မျိုးနှင့် အမြဲကြုံတွေ့ရပါမည် ဆိုလေသည်။ ရှာမာသည် မိမိဖြစ်သည်ဟူ၍ငှင်း၊ စန္ဒာဒေဝီသည် မမနှင်း၊ ပန်းမြဖြူသည် ညို ဟူ၍လည်း မူသေ ယုံကြည်ချက်ပြင်း၍ သွားလေသည်။

သည်းခြေပျက်၊ ဦးနှောက်ပျက်၊ အသံအက်၍နေသော သူတယောက်၏ မှတ်တမ်းမို့သာ သံသယရှိရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား.....။

စာရေးသူသည် အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်လိုခြင်းဆန္ဒအား ဖျောက်ပယ်လို၏တော့ကား....

“မောင်ထွန်းနိုင် ဘယ်လိုကြောင့် သေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာကော- ပြောမပြနိုင်ဘူးလားဗျာ” ဟု မေးလိုက်မိပါ၏။

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူ၏ မေးခွန်းကြောင့် မျက်ရည်များ မျက်လုံးအိမ်တွင် ပြည့်သိပ်သွားသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်သွားရှာလေသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် နေရာမှထပြန်ကာ စာရေးသူအား ကျောပေး၍ ဧည့်ခန်းနှင့်အိပ်ခန်း ခြားထားသောနေရာတွင် သွားရောက်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စာရေးသူဖက်သို့ လှည့်ကာ....

“ကိုဝင်းဦးဆီကို ထွန်းနိုင်ရေးပေးတဲ့ စာမူထဲမှာ မြွေအရေခွံကို အလှပြထည့်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာကြီး တခု သူ့သားရဲတွင်းမှာ ထားရှိတယ်ဆိုတာ ပါမှာပေါ့” ဟု မေးလေသည်။ စာရေးသူမှာ ရင်ဒိတ်ကနဲ ပင် ခုန်၍သွားကာ “ပါပါတယ်” ဟု ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီမှန်သေတ္တာဟာ ဒီနေရာမှာထားနေကျ- ကိုဝင်းဦး၊ အဲ..... သူ့သေပုံကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဗျာ၊ မြို့ဟောင်းကနေပြီး စစ်တွေအပြန် ဆတ်ရိုးကျချောင်းမှာ လက်ထဲကပုရိုက်ချုပ်တွေ ရေထဲကျတော့ သူ့စိတ်တွေ အစွမ်းကုန် ဖောက်ပြန်သွားတော့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဝိုင်းပြီး ချုပ်ထားကြရတာပဲ၊ သူမေ့မျောသွားတော့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာဝန်တွေခေါ်ပြီး ဆေးတွေထိုးပေး၊ အိပ်ဆေးတွေပေးနဲ့ တော်တော်ကယ်ကထခံပြီးမှ ရန်ကုန်အရောက် ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်၊ ရန်ကုန် သူ့မိဖေတွေဆီ ပြန်ရောက်တော့ ထွန်းနိုင်ရဲ့စိတ်ဟာ တယောက်ထဲထားလို့မရအောင် ဆိုးဝါးနေပြီ ကိုဝင်းဦး.....။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူလဲနဲ့ကို အလစ်မပေးပဲ စောင့်ကြပ်နေရတော့တယ်၊ သူ့ဘေးမှာ လူကိုသေစေမဲ့ လက်နက်ဆံဆံ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ ဘာတခုမှမထားကြဘူး၊ အဆိပ်သင့်စေမဲ့ ဟာတွေဆိုလဲ ရောင်ကြရတယ်၊ သူကတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ သူဟာ- “မဂိုလုလင်” ပါလို့ တဖွဖွ

ပြောနေတော့တယ်။ ထူးဆန်းတာက သူ့အမြဲမက်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးဟာ ရခိုင်က ပြန်ရောက်လာပြီး တခါမှပြန်မမက်တော့ပဲ ပျောက်ကွယ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဆုံလိုက်တိုင်းမှာ (ကျွန်တော် ဟိုအိပ်မက်ကို ပြန်ပြီးတော့ မက်ချင်လိုက် တာဗျာ.....။ ဒီတခါမက်ရင်- မှန်ခေါင်းထဲကမိန်းမဟာ မမနင်းလားဆိုတာ သေသေချာချာကို ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်မယ်ဗျာ... ကိုကြီးအောင်ရေး.....) လို့တောင် ပြောနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သူ့စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာကို သိရလို့ ဆရာဝန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး သူ့ကို လူမမာတယောက် အနေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုကြတာပါပဲ။ ဒါကိုသူကတမျိုးယူဆပြီး ကိုဝင်းဦးဆီရေးတဲ့ စာထဲမှာ- (ကျွန်တော့်ကို အမြဲတန်းစောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်) လို့ ထည့်ရေးခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အင်း..... သဝကဝဋ်မကင်းတော့လဲ ထွန်းနိုင်ဟာ သူ့မြှော်လင့်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ သေရရှာတယ် ကိုဝင်းဦး။ အဲဒီညက သူ့ပါပါကိုယ်တိုင် သူ့ကို စောင့်အိပ်တာပါ။ သူ့ပါပါဟာ အင်မတန် အအိပ်ဆက်တဲ့လူ ဖြစ်လျက်က ညသန်းကောင်ကျော်လောက်မှာ မှေးကနဲဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ပြန်နိုးလာတော့ မနက်မိုး စင်းစင်းလင်းနေပြီ။ သူ့သားကို လှမ်းကြည့်တော့ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ...။ မြွေရေခွံထည့်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာထဲမှာ ရောက်နေလေရဲ့.....။ ထွန်းနိုင်ဟာ ဘော်ငွေ လက်ပတ်က သေခွာလောက်စောင်းနဲ့ သူ့လက်ကောက်ဝတ်က သွေးပြန်ကြောကြီးကို လှီးဖြတ်ပြီး သေတ္တာထဲ ဝင်အိပ်နေလိုက်တာကိုးဗျာ.....။ သွေးတွေတသွင်သွင် စီးကျနေတာကတကြောင်း။ မှန်သေတ္တာကို အလုံပြန်ပိတ်ထားတာက တကြောင်းမို့ ထွန်းနိုင်ဟာ မနက်ရောက်တော့ သေဆုံးနှင့် ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မိခင်နဲ့ဖခင်ဟာတော့ ရူးမတတ်ဖြစ်ရရှာတာပေါ့ ကိုဝင်းဦးရယ်။ ကျွန်တော် တောင် အခုလိုပြန်ပြောရင်း မျက်ရည်ကျတာကိုတွေ့ရင် သူ့အပေါ် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘယ်က လောက် ချစ်ကြခင်ကြတယ်ဆိုတာကို ချင့်ကြည့်တော့ပေါ့.....။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အဲဒီ သူ့ပါပါနဲ့မာမာဟာ..... သူတို့သားလေး မရှိတော့တဲ့နောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် မြန်မာ ပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်သွားလိုက်ကြတာ ခုထိပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ တူသားလို ယုံကြည်လို့ အိမ်တခုလုံး အပ်နဲ့ခဲလို့ စောင့်နေရာမှာ ကိုဝင်းဦးနဲ့ အခုလိုတွေ့ကြရတာပါ....”

ကိုကြီးအောင်သည် ထိုသို့ စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပါးပြင်ပေါ်မှ..... စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို လက်ဖဲနောင်ဖြင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

စာရေးသူမှာ လူထူးဆန်းတဦး၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်နှင့် လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် လှမ်း၍မေး လေသည်။ စာရေးသူမှာ မိမိလုံးဝမမြှော်လင့်သော ဇာတ်သိမ်းကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေမိ ရကား အတန်ကြာ စကားစရာမတွေ့ ဖြစ်၍နေမိသေး၏။ ပြီးမှ- “မောင်ထွန်းနိုင် မသေခင် အိပ်မက် တခါမှပြန်မမက်တော့ဘူးလား.....” ဟု မေးလိုက်ရပါသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူအား ဖျပ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လေသည်။

“မက်တယ်ကိုဝင်းဦး- မက်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော်သတိလစ်သွားတာကိုလဲ ဝန်ခံရလိမ့် အုံးမယ်ဗျာ.....။ သူမသေခင် တရက်အလိုလို၊ ခေါ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပြောပြတယ်- သူ့မမနှင်းကို တွေ့ရတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်က ဘယ်မှာတွေ့ရသလဲမေးတော့ မဲ့မဲ့ပြုံးနေတယ်၊ သဘောကတော့ ညကအိပ်မက်မက်တယ်လို့ မှန်ခေါင်းထဲမှာ တွေ့ပြီးပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါကို သူသေမှ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတော့တယ်ဗျာ၊ ဖြစ်ချင်တော့လဲ ကြံဖန်ပြီး ရှောင်လွှဲမရအောင် ဖြစ်တဲ့ သဘောပဲလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး.....”

ကိုကြီးအောင်သည် စာရေးသူထံပြန်လျှောက်လာပြီး အရက်ခွက်တွင် နောက်ထပ်အရက်များ ဖြည့်ထည့် မည်ပြုရာ စာရေးသူက လက်ကာပြီး တားလိုက်ရလေသည်။

“တော်ပါပြီ ကိုကြီးအောင်”

ကိုကြီးအောင်သည် စိုစွတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စာရေးသူကိုကြည့်ပြီး “ပြန်တော့မလား” ဟု မေးလေသည်။

“ပြန်တော့ မပြန်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်တယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

စာရေးသူက ကြိုတင်စိတ်ကူးဖြင့် အစီအစဉ်ဆွဲထားသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ရာ ကိုကြီးအောင်က နားမလည်သကဲ့သို့ ကြည့်ပြန်လေသည်။

“မမမေဂျာဆိုတဲ့ မမနှင်းဟာ မောင်ထွန်းနိုင်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်စာမူထဲမှာ မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်ရာကနေ ရန်ပွဲကြီးအထိ ရောက်သွားတဲ့ညက နောက်ဆုံးပါဝင်ပြီး အစပျောက်ပြီး မြုပ်နေတယ်၊ သူဘယ်မှာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် အဲဒီ မမနှင်းဆိုတာကိုတွေ့ပြီး သိချင်တာကလေးတွေ မေးပါရစေ.....”

တခန့်ချင်းပင် ကိုကြီးအောင်၏မျက်နှာတွင် ဖော်ပြ၍မရနိုင်သော စိတ်ဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတို့ ဖုံးလွှမ်း သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကိုကြီးအောင်သည် မသိမသာ အံတချက်ကျိတ်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ -“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်ဗျာ၊ ထ-ထ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်၌ကား..... စာရေးသူနှင့် ကိုကြီးအောင်သည် မောင်ထွန်းနိုင်၏ သားရဲတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကိုကြီးအောင်သည် အပြင်ဖက်ထွက်သည့် ဂိတ်ဝသို့မသွားမူပဲ အင်းလျားကန်စပ်သို့ ဆင်းသွားသဖြင့် စာရေးသူမှာ နားမလည်သလို ကြောင်ကြည့်နေမိပါသည်။ ကိုကြီးအောင်က လှည့်ကြည့်ပြီး- “ကျွန်တော်တို့ လှေနဲ့သွားကြရမှာခင်ဗျ” ဟု ဆိုပါမှ ဆက်လက်လိုက်သွားရ

ပေသည်။ ကိုကြီးအောင်က ကမ်းစပ်တွင် အဆင်သင့်ရှိသော လှေပြားကလေးတစင်းကို တွန်းထုတ် ပေးသဖြင့် နှစ်ယောက်သား တက်တစင်းစီဖြင့် ရေလယ်သို့ လှော်ခတ်ခဲ့ကြ၏။

ကောင်းကင်သည်ကား ပြာပြာညိုရောင် မှိုင်းတလဲလဲဟုခေါ်ရမည်ကဲ့သို့ပင် တိမ်ခိုးမျှင်တို့ ရောင်စုံ ထနေသဖြင့် နေစနေမျှင်တို့ ပြေစင်၍နေပေသည်။ သန့်ဆတ်သော ရေမျက်နှာပြင်လေပြေသည် ကန်တကြော၌ ခပ်သောသောကလေး ပြေးလျက်ရှိရကား စာရေးသူတို့ လှော်ခတ်လာသော လှေငယ်ကို ရေလယ်သို့ ခဏမကြာ ရောက်စေလိုက်ပေ၏။

ကိုကြီးအောင်သည် ရေလယ်တွင် ရွက်တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တန့်နေသော ရွက်လှေငယ် တစင်းနံ့ဘေးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ကာ- ခုန်ကူးကာ တက်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် စာရေးသူကိုပါ ကူးလာရန်လက်ပြသဖြင့် စာရေးသူလည်း လိုက်သွားရပြန်ပေသည်။

“ဟိုမှာဘာလဲ ကိုဝင်းဦး.....”

ကိုကြီးအောင်ညွှန်ပြရာ လှေဝမ်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထရန်စစ္စတာ ရီကော်တာလေးတခုကို အလှပြသဖွယ် ထိုင်ခုံတန်းပေါ်၌ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “ရီကော်တာ” လေဗျာဟု ပြောလိုက် ရ၏။

ကိုကြီးအောင်သည် ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ကာ- “အဲဒီရီကော်တာဟာ ထွန်းနိုင် ဒီပါအေးမြ အပါ အဝင် အသံမျိုးစုံ သွင်းထားခဲ့တဲ့ တီတီရီကော်တာပေါ့၊ (မမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ ကယ်တော်မူကြ ပါရင်) ဆိုတဲ့ အသံကိုလဲ ဒီရီကော်တာနဲ့ပဲ သွင်းခဲ့တာပဲ” ဟု ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။ စာရေးသူမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းခြင်းမရှိသေးသဖြင့် နောက်ထပ်စကားအလာကိုသာ စောင့်နေရ ပြန်သည်။

ကိုကြီးအောင်သည် ရွက်လှေပေါ်မှ လှပစွာပြန်၍မြင်ရသော မောင်ထွန်းနိုင်တို့၏ အိမ်ဂေဟာကြီးကို လှမ်းမြော်ကြည့်ရင်းမှ စကားဆက်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ကိုဝင်းဦးအနေနဲ့ နှင်းကို ထွန်းနိုင်ဟာ သူ့ဇာတ်လမ်းထဲက စောစောကြီး ဖျောက်ပယ်ပစ်ခဲ့တာကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ၊ ထွန်းနိုင်ကလဲ ညိုရဲ့စာကို ဖတ်ရတဲ့ညက နှင်းနဲ့ အတိအလင်း အချင်းများရပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ဘဝထဲက နှင်းတယောက် တကယ်ပဲထွက်သွားလို့ ရေးမထည့်တော့ တာ ဖြစ်ပါတယ်....၊ ဒီလို ကိုဝင်းဦးရေ- ထွန်းနိုင်က သူနဲ့ညိုနဲ့ကွဲရတဲ့နောက် နှင်းနဲ့လဲ လင်မယားအရာမြောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မနေတော့ဘူးလို့ သစ္စာဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကိုနှင်းဟာ အသံနှလုံးနဲ့ခံယူပြီး တမြေ့မြေ့တန့်န့် ဖြစ်နေတော့တယ်၊ ထွန်းနိုင်က

ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်နေလဲပြော- နှင်းဟာ သူ့ဘဝသည်မှာပဲဆုံးပြီလို့ ယူဆလိုက်တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းဟာ ထွန်းနိုင် သူ့ဖက်ပါလာလိုပါလာငြားဆိုပြီး ချောမော့နိုင်သမျှ ချောမော့ရှာပါသေးတယ်.....။ မူလစိတ်ကလဲမမှန်၊ သူတကယ် ချစ်ရှာမြတ်နိုးရှာတဲ့သူက စွန့်ပစ်တာကို အစဉ်ခံစားရတော့ မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဆန်းပုံက နှင်းနဲ့ကျမှ သောကဗျာပါဒတို့ဟာ အမုန်းဆိုတဲ့ အစိုင်အခဲကြီး ဖြစ်လာတော့တယ်။ နှင်းဟာ ထွန်းနိုင်ကို ဘယ်လောက်များ မုန်းသွားသလဲဆိုရင်- ထွန်းနိုင်သေတဲ့အထိ တရားခံ အဖြစ်ကြီးဖြစ်ရော့ဆိုပြီး လှလှကြီး ကလဲစားချောသွားတော့တယ်ကိုဝင်းဦး၊ သူကလဲစားချောပုံက ကြေကွဲစရာပါပဲ။ တညမှာ နှင်းဟာ..... ဟောဒီရီကော်တာကလေးကို ယူပြီး၊ ဟောဒီ ထွန်းနိုင်ရဲ့ရွက်လှေကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနဲ့ ရေလယ်ရောက်အောင် တယောက်ထဲ လှင့်ယူလာခဲ့တယ်။ ရေလယ်ရောက်တော့ ရီကော်တာက (မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ပါရှင်- ကယ်တော်မူကြပါ) ဆိုတဲ့ တိတ်ခွေကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ ရီကော်တာကလေးက ဒီဖက်ကတိတ်ခွေဆုံးရင် ဟိုဖက်ပြန်လည်။ ဟိုဖက်ကတိတ်ခွေဆုံးရင် ဒီဖက်ပြန်လည်နဲ့ ဘက်ထရီကုန်မှ ရပ်တဲ့အမျိုးအစားကလေးဗျ၊ ဒီတော့- (မမမေဂျာ ရေနစ်နေလို့ပါ) ဆိုတာက တညလုံး၊ တနေ့လုံး အော်မြည်နေတော့မပေါ့ဗျာ၊ ပြီးမှ- (မောင်ထွန်းရဲ့ စိမ်းကားမှုကိုမခံနိုင်လို့ ဘဝကိုစွန့်သွားပါပြီ) ဆိုတဲ့ စာတစောင်ကို ရေးပြီး ရီကော်တာဘေးမှာ ထားလိုက်တယ်။ မနက်အစောကြီး ရေကျူးကျင့်လှေလှော်ကျင့်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ရီကော်တာအသံကြောင့် လှေပေါ်တက်ကြည့်တော့ စာကိုတွေ့ရတာပါပဲ။ နှင်းကိုတော့ လှေနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ရေထဲမှာ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ကြရတော့တယ်”

“အို.....”

စာရေးသူမှာ သည်းအူတွဲရဲ့ ဆတ်ကနဲကြေကွဲမည့်ပမာ ခံစားချက်ကြောင့် နှုတ်မှ အာမေဇိတ် ထွက်သွားမိပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဝင်းဦး၊ အင်းလျားရေကြည်ကြည်မှာ နှင်းဟာ ရေထဲနစ်သေပြီး ဟိုမျော- သည်မျော ဖြစ်နေတာကို အတိုင်းသားမြင်နေရတယ်တဲ့၊ မြင်ရမှာပေါ့၊ နှင်းက ရေထဲခုန်မချခင် သူ့လက်တဖက်နဲ့ လှေနံကို သံကြိုးရှည်တချောင်းနဲ့ မြဲမြဲဆက်စပ် ချည်နှောင်ထားခဲ့တာကိုး.....။ အင်း-နှင်းကလဲစားချောလိုက်မှုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးတခုလုံး ဂယက်ရိုက်- ဟိုးဟိုးကျော်သွားတော့တယ်.....။ ထွန်းနိုင်ကလဲ ရက်စက်တဲ့ အသဲခဲသမားဘဝကို ရောက်သွားတယ်။ ထွန်းနိုင်မှာ ချစ်သူညိုနဲ့ ကွေးကွင်းရတဲ့အထဲက ဒီအမဲကွက်ကြီး စွန်းထင်းနေမှုကို မခံနိုင်လို့ ရခိုင်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခရီးထွက်ခဲ့တာပေါ့- ကိုဝင်းဦးရာ-ရှင်းပြီလား.....”

ကိုကြီးအောင်က စကားကျကောင်း၍ (ရှင်းပြီလား) မေးသော်လည်း ပြောကတည်းက အမြဲအစဉ် တင်ထား၊ ကျောက်ဆူးချထားရသည်မှာလည်း နှင်း၏သေတမ်းစာပါ မှာတမ်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်ရှင်းပြလေသည်။

စာရေးသူသိလိုသော ဖြစ်စဉ်တို့ကို ယခုမှပင် ရေလည်စွာ သိကြားရပေတော့သည်တကား.....။

“ကိုဝင်းဦး ကျေနပ်ပါပြီနော်.....”

ကိုကြီးအောင်က မေးသောအခါ စာရေးသူလည်း... ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုကြီးအောင်နှင့် စာရေးသူလည်း မပျက်မစီးသရွေ့ အမြဲတန်း ရေလယ်တွင် ထားရှိမည် ဖြစ်သော ရွက်လှေအပါးမှ လှော်တက်ကိုယ်စီခတ်ကာ လှေလှော်ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် အိမ်ဖက်သို့ဦးတည်၍ ပြန်လည်လှော်ခတ်၏။

“အားလုံးအတွက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြ၊ ရှင်းပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးအောင်...”

ကိုကြီးအောင်သည် ကြားသော်လည်း မကြားသကဲ့သို့ပင် အိမ်ကြီးဖက်သို့သာ မျက်နှာမူထား လေသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ကြီးဖက် ပြန်မလိုက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးတယ်...၊ ကျွန်တော့်ကို တက္ကသိုလ် လှေအသင်းနားမှာပဲ ချပေးပါလား၊ ကျွန်တော် ဟိုကပဲ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ပြန်တော့မယ်.....”

ထိုအခါတွင်လည်း ကိုကြီးအောင်သည် မည်သို့မှပြန်လှန်မပြောပဲ လှေကို တဖက်သို့ ကွေ့ပေးလိုက် လေသည်။

နေစောင်း၍ လေကောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ ထောင်းမွှေထကြွနေကြပြီ ဖြစ်ရကား- လှေပြားကလေးမှာ တလူးတလိမ့်လိမ့် ရှိ၍နေ၏။ ရေပေါ်ရှုပ်တိုက်ပြေးသည်မို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ မြှုပ်ချည်၊ ကြွချည်ဖြင့် ခရီးဖင့်သယောင်ပင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ သို့သော်... မကြာမီ ရောက်လိုသည့် သောင်ကမ်းကိုကား- မုချဆိုက်ရောက်ရပေမည် ဖြစ်၏။

မဂိုလုလင်ရှာမာ....

ထွန်းနိုင်.....

စန္ဒာဒေဝီ.....

မမမေဂျာ (သို့မဟုတ်) နှင်း.....

သူတို့သည်ကား..... မည်သည့်သောင်ကမ်းတွင်ကျမှ သံသရာအမျှင် ပြတ်ပေမည်နည်း။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း၏ လှိုင်းဂယက်ကား- စကြာဝဠာကို အခါခါပတ်မဆုံးရှိမည် ထင်ပါ၏။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း၊ တဖက်စောင်းနင်း အဆင်းအတက်မညီသမျှ သံသရာသည် ရှည်ကြာပေလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်လိုသူတို့အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာကား- အဘယ်ပါနည်း။

အချစ်မှပြောင်းသောအမုန်းသည် ကမ္ဘာတည်သည်ဟု ဆိုကြသည်ကို ဖျက်ချေနိုင်စွမ်းကြပါစေ.....။

ရှာမာသည်၎င်း၊ စန္ဒာဒေဝီသည်၎င်း.....။

ထွန်းနိုင်သည်၎င်း၊ မမနှင်းသည်၎င်း.....။

ဘဝထိုထို အမျက်သိုခြင်းမှ ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ.....။

လို၍မရသောဆင်းရဲမှ ပြတ်ထွက်ကြပါစေ၊ ဤကား..... စာရေးသူဆန္ဒဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ကိုကြီးအောင် လှေကိုကမ်းသို့ ကပ်ပေးလိုက်သောအခါ မြန်စွာပင် ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ- (ကျေးဇူးတင်စကား) ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ ကိုကြီးအောင်သည် တချက်မျှ မချီပြီး ပြုံးပြ ပြုံးနောက် ရေလယ်သို့ ပြန်လည်လှော်ခတ်သွားလေသည်။ ကိုကြီးအောင်ကား နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ အပို့ ကောင်းသူ ဖြစ်ပုံရပေ၏။

စာရေးသူက ဆုတောင်းရပေဦးမည်။

စာရေးသူတို့ မြန်မာပြည်တွင် စေတီပုထိုးများ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ပေါများလှပေရာ တနေ့သောအခါတွင် ကိုကြီးအောင်က သို့သောသူမျိုး အကူအညီဖြင့်ပင် ပျောက်ဆုံးနေသော ပန်းသည်မကလေးညိုနှင့် ဆုံတွေ့ရပါလို၏-ဟု တိုးတိုးကလေး ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းသံသရာ၌ ညိုတယောက်သည်လည်း အသက်ရှင်ထင်ရှား ကျန်ရှိမှ ရှိပါလေစေ.....။

